கழக வெளியீடு : ௧௧௯

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூல நாயனார்
அருளிச்செய்த

திருமந்திரம்
மூவாயிரம்

[இரண்டாம் பகுதி]
(6 முதல் 9 தந்திரங்கள்)

***

கழகப்புலவர், சித்தாந்த பண்டிதர்,
திரு ப இராமநாத பிள்ளை
எழுதிய விளக்கமும்,

துடிசைகிழார்,
திரு அ சிதம்பரனுர்
எழுதிய குறிப்பும்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி - 6. மதுரை - 1. சென்னை - 1.
1969

பரமசிவன் பிள்ளை இராமநாத பிள்ளை (1891)

அடிசைகிழார் அர்த்தநாரீசுவர முதலியார் சிதம்பரனுர் (மறைவு - 1954)

Ed 1 Aug 1942

Reprints: Nov 1957; Feb 1963; Sep 1969

THIRUMANTHIRAM Vol. II

Appar Achakam, Madras. - 1. (1/1)

பதிப்புரை

வரலாற்றுக் காலத்துக்கு மிக முற்பட்ட செந்தமிழ்வேதாகமங்களாகிய திருமறைகள் இப்பொழுது நூல்வடிவில் நாம் காணும் பேறு பெற்றிலோம். அக் காலத்து அத் திருமறைக்கண்ணும், அது வழங்கிய சிவபெருமானின் தனிச் சிறப்பு இருப்பிடமாந் தென்னாட்டின்கண்ணும் புலனெறி வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும் நிலைபெற்ற செந்தமிழ்த் தெய்வத் திருக் கருத்துக்கள் வழிவழியாக நடைமுறையில் நிலவி வந்தன.

அக் கருத்துக்களை அழித்தொழிக்க மயலுறும் அயலவரால் முடியவில்லை. அவைகளே 'தமிழ் மூவாயிரமாம்—' இத் தமிழ்த் திருமந்திரமாலையாக வெளிப்போந்தன. இந் நூலும் பல நூற்றாண்டுகள் திருவாவடுதுறைக்கண் புதையுண்டிருந்ததென்பதும், பின் சம்பந்தப்பெருமானாரால் வெளிப்போந்ததென்பதும் இந் நூல் முதற்பகுதியில் காணப்பெறும் நான்முகம் 15 ஆம் பக்கத்தின்கண் விளக்கினோம்.

இவ்விரண்டாம் பகுதிக்கண் ஆறும் தந்திர முதல் ஒன்பதாம் தந்திரம் ஈறாகவுள்ள நான்கு தந்திரங்கள் வெளிவருகின்றன. இந் நான்கின்கண் முறையே 'பேற்றுவழி, வழிபாடு, வழிபாட்டு உறுதி, வாழ்வு' என்னும் நான்கும் நன்கு காணலாம். இவற்றின் விரிவை நான்முகம் 37 ஆம் பக்கமுதல், 45 ஆம் பக்கம் வரை காண்க. மேலும் இன்றியமையாத திருத்தங்களும் திருமாமறை முறை மேற்கோள்கள் பலவும் புதியனவாக இப்பதிப்பின்கண்ணும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நம் பழைமைவாய்ந்த செம்பொருட்டுணிவாம் சித்தாந்த சைவம் நம் மூலரால் போற்றப்பட்டு நால்வ

ரால் நாட்டப்பட்டுப் பழுதிலாப் பேரொளியுடன் விழுமிதாய் ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. இவ் வைவரும் நம்பெருங்குரவராவர். இவர்தம் நூற்கள் முறையே திருமந்திரம், திருத்தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பன. இவ்வனைத்தும் நம் ஐந்தெழுத்தருமறைபோன்று ஐவைந்தெழுத்துக்க ளால் அமைந்துள்ளமை நோக்கி இன்புறுக. நால்வ ரால் நாட்டப்பெற்றமை கச்சியப்பமுனிவர் அருளிய திருத்தணிகைப் புராணத்துள் கடவுள் வாழ்த்தின் கண் சமயகுரவர் என்ற தலைப்பில், "முன்னாலுந் துளைக்கரத்தோன் முருகவேள் பிடித்தெழுந்து மொய்ம்பிற் றுவப், பின்னாலும் கதிர்ச்சடிலப் பிஞ்ஞக ஞர் அடித்தொண்டின் பெருக்க வீறு, பொன்னாலும் பெண்ணாலும் அறிவுறுத்திவ் வுலகினிடர் பொன்றி யாண்ட, அந் நால்வர் பதகமலம் அகந்தழீஇப் புகழ்ந் திறைஞ்சி அரந்தை தீர்வாம்" என ஓதும் திருப் பாட்டானுணர்க.

அவ்வருளாளர் புத்த சமயத்தையும் சமண சமயத்தையும் அருளாற்றலால் வென்று சித்தாந்த சைவத்தை நிலைநாட்டி நமக்கு வைப்பாகத் தந் தருளிய அத் திருமுறைகளின்வழி வீட்டிலும், திருக் கோவில்களிலும் நாம் நயந்து வழிபாடியற்றி எல்லா நலமும் சிவனருளால் எய்துவதே நம்பெரும் தவமும் கடமையும் உரிமையும் ஆகும்.

அம்முறையில் இத் திருமந்திரத் தொகுதி யிரண்டினையும் ஓதிச் செந்தமிழன்பர்களும் செந்நெறிச் செல்வர்களும் துன்பிலா இன்புடன் வாழ்வார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

திருமந்திரம் 6 முதல் 9 தந்திரங்களின்

அதிகார அகரவரிசை

ஆறாம் தந்திரம்

[வியாமளாகமம்]

விநாயகர் காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.*

1. சிவகுரு தெரிசனம்

(தர்முதல் குருவுமாய்த் தோன்றல்)

1548. பத்திப் பணித்துப் பரவும் அடிநல்கிச்
சுத்த வுரையாற் றுரிசறச் சோதித்துச்
சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துங் காட்டலாற்
சித்தம் இறையே சிவகுரு வாமே.[1]

(ப. இ.) முழு அன்பாகிய பத்தியினை அடியேன்பால் எழுப்பி எல்லாராலும் தொழப்படும் தன் திருவடியிணையினைத் தந்தருளி, இயற்கைத் தூய செவியறிவுறூஉவாகிய திருவைந்தெழுத்தாம் உபதேச மந்திரத்தால் வழி ஆறினும் உள்ள குற்றங்களைப் போக்கியருள்வன், நிலைபெற்ற சிவமெய்யினையும் நிலைபேறில்லாத மாயாகாரிய உலகியற் பொருள்களையும் இரண்டனுடனும் சார்ந்து இரண்டன் பயனையும் நுகர்ந்து சார்பி எனப்படும் உயிராம் சதசத்தினையும் உணர்வுக்கு உணர்வாய் அருட்கண்ணாலுணர்த்தியருள்வன். ஆதலால் சிவகுருவாக எழுந்தருளி வருபவன் உறுதியாக விழுமிய முழு முதற் சிவனேயாவன்.

(அ. சி) பத்திப்பணித்து - அன்புகனியச் செய்து. சுத்த உரை - குற்றமற்ற தெளிந்த உரை. துரிசற - மலபந்தங்கள் நீங்க. சோதித்து - அத்துவா சோதனை செய்து. சத்து, அசத்து, சதசத்து - சிவம், பாசம், சீவன். சித்தம் இறையே - உள்ளத்தின்கண் இருக்கும் இறைவனே. (க)

1549. பாசத்தைக் கூட்டியே கட்டிப் பறித்திட்டு
நேசித்த காயம் விடுவித்து நேர்நேரே
கூசற்ற முத்தியிற் கூட்டலா நாட்டத்த
வாசற்ற சற்குரு அம்பல மாமே.[2]

---

* இப்பாடலைப் பின்னுள்ள பாடலெனப் பேசுவர் பெரியோர்.

1. சத்தசத். சிவஞானசித்தியார் எ. கூ - க.
" அறியாமை. " அ, உ - உ0.

2. எழுமுடல். சிவஞானசித்தியார், உ கூ ஒ.

(ப .இ.) ஆருயிர்களுக்குத் தொன்மையே ஏற்பட்ட மலத்தைப் போக்குதற்கு மாயை வினைகளை உடன்கூட்டி அம் மலத்தைப் பறித் திட்டருள்வன். மலம் நீங்கவும் உயிர்கள் சார்புபற்றிப் பன்னெடுநாள் விருப்பம் வைத்திருந்த உடலின் விருப்பத்தை ஒழிப்பித்து நேரடியாகத் தன் திருவடியிற் கூட்டிப் பெரும்பேறு நல்குதலால் அச் சிவம் பேரருள் நோக்கத்தையுடையது. அத்தகைய குற்றமகற்றிக் குணமருளும் உண் மைக் குரு அறிவுப் பெருவெளிச் சிவனேயாவன்.

(அ. சி.) பாச...ட்டு - மாயையைக் கூட்டி ஆணவமலத்தைத் தொலைத்து. கூசற்ற - அச்சமற்ற. நேசித்...வித்து - தானென விரும்பி இருந்த சரீர ஆசையை நீக்கி. நாட்டத்தது - கருத்தினையுடையது. (உ)

1550. சித்திகள் எட்டோடுந் திண்சிவ மாக்கிய
சுத்தியும் எண்சத்தித் தூய்மையும் யோகத்துச்
சத்தியும் மந்திர சாதக போதமும்
பத்தியும் நாதன் அருளிற் பயிலுமே.

(ப. இ.) அகத்தவத்தாற்கு எய்தும் எண்வகைச் சித்திகளுடன் உறுதியான சிவமாக்கிய அறுவகை வழிகளின் தூய்மையும், சிவபெரு மானின் தன்வயத்தனுதல் முதலிய திருவருட் குணங்கள் எட்டும், சிவயோகத்தால் வரும் சத்தியும், மந்திரங்களைப் பயிலும் உணர்வும், பொதுநீக்கிச் சிவபெருமானே முழுமுதல் என வழிபடும் முழுமுதற் பண்பும் ஆகிய இவையனைத்தும் முழுமுதல் தலைவனுகிய சிவபெருமான் திருவருளால் கைகூடும் என்ப. வழி - அத்துவா.

(அ. சி.) சுத்தியும் - அத்துவா சோதனையும். எண்...யும் - சிவ னுடைய எண்குணங்களையும் பொருந்தியதால் தூய்மையும். யோக...யும் எண்வித யோகங்களால் அடையும் வல்லமையும். மந்திர சாதகமும் - மந்திர வல்லமையும். போதமும் - அறிவும். பத்தியும் - அடியார் பத்தியும். நாத...லும் - சிவகுரு கருணையால் நடைபெறும். (௩)

1551. எல்லா வுலகிற்கும் அப்பாலோன் இப்பாலாய்
நல்லார் உள்ளத்து மிக்கருள் நல்கலால்
எல்லாரும் உய்யக்கோண் டிங்கே அளித்தலாற்
சொல்லார்ந்த நற்குரு சுத்த சிவமே.[1]

(ப. இ.) முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு உட்பட்ட உலகங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட சிவன். இவ் வுலகத்துத் தென்னுடைய சிவனேயாய்த் திகழ்கின்றனன் அவன் நல்லாராகிய சிவஞானிகள் உள்ளத்து மிக்க அருள் செய்தல்போல் ஏனையார்க்கும் செய்தற் பொருட்டுப் புறத்தே தம் முதல் குருவுமாய்த் தோன்றி யருள்வன். அதனால் எல்லாரையும் இப் பிறப்பொன்றிலேயே உய்யக் கொண் டருள்வன். அதனால் புகழமைந்த நற்குரு இயற்கைச் சிவனே. சுத்தம் - இயற்கை.

(அ. சி.) எல்...லோன் - அண்டங்கள் எல்லாம் கடந்த அமலன். இப்பாலாய் - குருவடிவாய் இங்கு வந்து. உய்யக்கொண்டு - ஈடேறும்படி.

---

1. மனத்தகத்தான். அப்பர், ௬. அ - ௫.
'' அம்மையப்ப. திருக்களிற்றுப்படியார், க.

1552. தேவனுஞ் சுத்த குருவும் உபாயத்துள்
யாவையும் மூன்று யுனக்கண் டுரையாலே
மூவாப் பசுபாச மாற்றியே முத்திப்பால்
யாவையும் நல்குங் குருபரன் அன்புற்றே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே பாசங்களின் நின்று நீங்கிய தேவனுகிய சிவ பெருமானும் அடிமை ஆருயிரும் சிவகுருவாவர். இவ் விருவரும் ஒருவரே. இறை உயிர் தளை என்று கருதிப் பேசப்பெறும் பதி பசு பாசம் என்ற மூன்றினுள் உன்னி உரைக்கப்படும் ஒன்றுக அவனிருப்பதுங் காண்க. அவன், கெடாத உயிராகிய பசுவினது தளையாகிய பாசத்தை அருமறை உபதேசத்தால் மாற்றியருள்வன்; மாற்றவே திருவடிப்பேற்றின்கண் எல்லாவுயிரும் சென்று இன்புறும். அத்தகைய சிவபெருமான் மேலாம் குருபரன் ஆவன். அவன் திருவடியிணையில் முழு அன்பு புரிவாயாக. பரம் - மேல். இவ் வைந்து செய்யுட்களுள் மூன்றுவது செய்யுள் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு செய்யுட்களிலும் முறையே சிவகுரு, சிவசற்குரு, நற்குரு, குருபரன் என்னும் திருப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றல் முறையே அறிவிற் சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு, என்னும் நான்கு நெறிகளும் குறிப்பிற் புலப்படுவன காண்க. அருமறை - திருவைந் தெழுத்து. உனக்கண்டு: உன்னக்கண்டு; உன்ன - கருத. உன என்பது உன்ன என்பதன் இடைக்குறை.

(அ. சி.) தேவனும் - சிவனும். உபாயத்துள் - பதார்த்தங்களுள். மூன்றய் உனக் கண்டு - பதி, பசு, பாசம் என மூன்றுகக் கருதுவதை உணர்ந்து. மூவாப் பசு பாசம் - அழிவில்லாத ஆன்மாவின் பாசத்தை. (ரு)

1553. சுத்த சிவன்குரு வாய்வந்து தூய்மைசெய்
தத்தனை நல்கருள் காணு அதிமூடர்
பொய்த்தகு கண்ணுன் நமரேன்பர் புண்ணியர்
அத்தன் இவனேன் றடிபணி வாரே.[1]

(ப. இ.) இயற்கைச் சிவபெருமான் குருவாய் எழுந்தருளிவந்து ஆருயிர்களை மலமகற்றித் தூய்மை செய்தருள்வன். அக் குருவே தன் திருவடியிணையையும் நல்கியருள்வன். இவ் வுண்மையினைக் காணும் பேறில்லாத புல்லறிவாளராகிய அதிமூடர், நிலையில்லாத மாயா காரியமாகிய ஊனக்கண் கொண்டு கண்டு சிவகுருவும் நம்மனோரில் ஒருவரே என்பர். அருட்கண் பெற்ற புண்ணியப் பேறுடையார் அத்தனுகிய சிவபெருமான் இவனே என்று, 'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிச் சிவசிவ' என்று ஓவாது ஓதி அவன் திருவடியை வணங்குவர். அத்தனை: அத்+தன்னை. அங்ஙனம் செய்தருளிய தன்னை; அத்தனுகிய சிவனை. சுத்தம் - புனிதம்; இயற்கை.

(அ. சி.) பொய்...என்பர் - அருட்கண்ணுல் அன்றி ஊனக்கண் கொண்டு பார்க்கும் மூடர் சிவகுருவைச் சிவமாகப் பாவிக்காது மானிடரில் ஒருவர் என்பர். (சு)

---

1. நெஞ்சினைத். அப்பர்; ௬. உ௩ - ௧.

1554. உண்மையிற் போய்ம்மை ஒழித்தலும் உண்மைப்பார்
திண்மையும் ஒண்மைச் சிவமாய அவ்வரன்
வண்மையும் எட்டெட்டுச் சித்தி மயக்கமும்
அண்ணல் அருளன்றி யாரறி வாரே.

(ப. இ.) சிவகுரு உண்மையாகிய திருவடியுணர்வால் நிலையில்லதாகிய காரறிவாண்மை என்னும் அறியாமையை அகற்றுவன் அகற்றுதலும் காரணத்தின் நிலைபேறுடையதாய திண்மைமிக்க மாயாகாரிய நிலைமையும், இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப ஒண்மைச் சிவனார் அம் மாயையினைக் காரியப்படுத்தி நாம் பயன்பெறும்படி நமக்குத் தந்தருளிய வண்மையும் புலனாகும். அறுபத்து நான்கு சித்திகளை எய்தும் மயக்கமும் அகலும். இவையனைத்தும் சிவபெருமானாகிய அண்ணலின் திருவருளாலாகும். இவ்வுண்மையினை அறிவார் மிகவும் அரியர்.

(அ சி.) பொய்ம்மை - அஞ்ஞானத்தை உண்மைப் பார் திண்மையும் - உண்மையாகக் காணப்பட்ட உலகத்தின் மாய வலிமையும். எட்டெட்டு சித்தி மயக்கம் - 64 சித்திகளால் ஆகும் மயக்கமும். (எ)

1555. சிவனே சிவஞானி யாதலாற் சுத்த
சிவனே யெனஅடி சேரவல் லார்க்கு
நவமான தத்துவ[1] நன்முத்தி நண்ணும்
பவமான தின்றிப் பரலோக மாமே.

(ப. இ.) சிவஞானமாகிய முற்றுணர்வைத் தந்தருளும் சிவகுரு சிவஞானியாவர். அவர் சிவனெனவே படுவர். ஆதலால் சிவகுருவை இயற்கை உண்மைச்சிவனே என நினைந்து அவர் திருவடியைச் சேரும் நற்பேறு பெற்றார்க்குத் தூவாமாயையின் காரியமாகிய இவ் வுடலுறுப்புக்கள் தூமாயையின் காரியமாக் வேறுபடும். வேறுபடுதல் - சிறப்புறுதல். இதுவே ஈண்டு நவமான தத்துவம் என ஓதப்பட்டுள்ளது. உள்ளம் சிவனுடன் ஒன்றாகில் உடலும் அவனுடலாகும். இஃது 'உள்ளநினைவா லுணர்வாம் உற்றுணர்வால் தூய்மையுடல் வள்ளலுடன் அமைப்பன் வந்து' என்னும் முறைமையாலறிக. வழிப்பேறுகளாகிய முத்தியும் கைகூடும். பிறப்பும் அறும். விழுப்பேறாகிய பரலோகம் எனப்படும் வானோர்க்குயர்ந்த உலகமாகிய திருவடிப்பேறும் எய்தும்.(அ)

1556. குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.[2]

(ப. இ.) நந்தியாகிய முழுமுதற்சிவன் அருள்வீழ்ச்சியால் எழுந்தருளிவந்து ஆட்கொள்ளும் குருவே சிவன் என்று அருளினன். திருவருள் துணையால் குருவே சிவன் என்னும் மெய்ம்மையினைக்

1. தானெனை. ஆரூரர், எ. ௧௦௦ - ௧.
2. கண்ணுதலும். இருபாவிருபது, ௧

குறித்தோர் சிவனுமாய்ச் சிறப்பருள் தலைவனுமாய் நிற்பவராவர். அவரையே சிவகுருவென்பர். அச் சிவகுருவே நூலாலும் நூலாலுணரும் நோன்மை யறிவாலும் அறியவொண்ணாத சிவன் என்பர். நூலுணர்வு - சுட்டுணர்வு. நோன்மையுணர்வு - சிற்றுணர்வு. நுண்ணுணர்வு - முற்றுணர்வு. அருள் வீழ்ச்சி - சத்திநிபாதம். (௯)

1557. சித்தம் யாவையுஞ் சிந்தித் திருந்திடும்
அத்தன் உணர்த்துவ தாகும் அருளாலே
சித்தம் யாவையுந் திண்சிவ மானக்கால்[1]
அத்தனும் அவ்விடத் தேயமர்ந் தானே.

(ப. இ.) அத்தனாகிய சிவபெருமான் தன் திருவருளால் ஆவிகளுக்கு உண்ணின்று உணர்த்தியருள்வன். அதனால் எண்ணமாகிய சித்தம் யாவற்றையும் உள்ளவாறு உணர்ந்திருந்திடும். அம் முறையில் எண்ணமானது இடையறாது சிவத்தையே நாடுதலால் எண்ண முதலிய கருவிகளனைத்தும் சிவக்கருவியாகச் சிறக்கும். அத்தனாகிய சிவபெருமானும் அவ் வாவிதானாகவே அமர்ந்திடுவன். எண்ணம் - சித்தம்.

(அ. சி.) சித்த...ஆனக்கால் - பசுகரணம். எல்லாம் பதிகரணம் ஆனக்கால். (௧0)

1558. தானந்தி சீர்மையுட் சந்தித்த சீர்வைத்த
கோனந்தி யெந்தை குறிப்பறி வாரில்லை
வானந்தி யென்று மகிழும் ஒருவற்குத்
தானந்தி யங்கித் தனிச்சுட ராமே.

(ப. இ.) தானே சிவபெருமானென விளங்கும் நந்தியெங் கடவுள் வகுத்தருளிய சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் இறவாத் தவமாம் நானெறியுள் அறிவு நெறியாகிய நன்னெறியின்கண் காணப்படுவதான திருவருள் முறைமையினை நல்கியருளியவன் நந்தியாகிய சிவபெருமான். அவனுடைய திருவருட் குறிப்பினை அறிவாரில்லை. அவனருளால் அறிவார்க்கு அவன் மேலாகிய சிவன் எனக் காணப்படுவன். அவ்வுண்மையினைக் கண்டு ஆவிகள் பெருமகிழ்வு கொள்ளும். அச் சிவனே மாலைக் காலத்து விளங்கும் அருட்சுடர்த் திருவிளக்காகவும் தோன்றியருள்வன்.

(அ. சி.) சீர்மையுள் - சன்மார்க்க ஒழுக்கத்துள். சந்தித்த - காணப்படுவதான. வானந்தி - மேலான நந்தி. (௧௧)

1559. திருவாய சித்தியும் முத்தியும் சீர்மை
மருளா தருளும் மயக்கறும் வாய்மைப்
பொருளாய வேதாந்த போதமும் நாதன்
உருவாய் அருளா விடிலோர ஒண்ணாதே.[2]

---

1. இந்நிலை. சிவஞானசித்தியார், அ. ௨ - ௨௪.
,, ஆரண.　　,,　　க. ௨ - ௧அ.
,, திருநீறிடாவுருத். ௬, திருமா. ௩. கோயில் ௧0.

(ப. இ.) வாராத செல்வமாகிய திருவடிப்பேறும், வீடும் அவ் வவற்றின் சிறப்புக்களும் மயக்கமுறுவண்ணம் அருளுதலும், மெய்ப் பொருளுணர்த்தி பொய்ப்பொருளின் மயக்கறுத்தலும், அம் மெய்ப் பொருளை உள்ளவாறுணர்த்தும் திருநான்மறையின் முடிபும், அம் முடிபாற் பெறப்படும் சித்தாந்த நுண்ணுணர்வும் சிவகுரு வடிவெடுத்துச் சிவபெருமான் அருளாவிடின் ஒருவராலும் உணரவொண்ணா தென்க.

(அ. சி.) நாதன் உருவாய - நந்தி குருவடிவாய் வந்து. (௧௨)

1560. பத்தியும் ஞானவை ராக்கிய மும்பர
சித்திக்கு வித்தாஞ் சிவோகமே[1] சேர்தலான்
முத்தியின் ஞான முளைத்தலால் அம்முளை
சத்தி யருள்தரில் தானெளி தாமே.

(ப. இ.) சிவன்பால் முழுமையன்பாம் பத்தியும், அப் பத்தியின் விளைவாம் திருவடியுணர்வும், அவ் வுணர்வால் ஏற்படும் வைராக்கியம் என்னும் பற்றறுதியும் திருவடிப்பேற்றுக்கு வாயில்களாகும். இவற்றான் அவன் நான் ஆனேன் எனக் கருதுதலாகிய பாவனை உண்டாம். அப் பாவனையால் சிவனேயாவன். அதனால் வீடுபேற்றிற்கு வித்தாகிய திருவடி யுணர்வு தோன்றும். அம் மெய்யுணர்வுத் தோற்றம் திருவருள் வழியாகக் கிடைக்கப் பெறுதலால் எளிதாயிற்றென்க.

(அ. சி.) முத்தியின் ஞான முளைத்தலால் - முத்தியடைய இச்சை உண்டாகலான். அம் முளை - அந்த இச்சை. சத்தி அருள்தரில் - திருவருட் சத்தி அருளில். (௧௩)

1561. இன்னெய்த வைத்ததோர் இன்பப் பிறப்பினை
முன்னெய்த வைத்த முதல்வனை எம்மிறை
தன்னெய்துங் காலத்துத் தானே வெளிப்படு
மன்னெய்த வைத்த மனமது தானே.[2]

(ப. இ.) மேலோதிய சிறப்புக்கள் எல்லாம் எய்துதற்குரிய தென்னாட் டகத்துப் பிறக்கும் இன்பப் பிறப்பினை முன்னமே எய்தும்படி அருள் செய்த முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானை எம் தலைவன் என்று வழுத்து வோம். அவன் திருவடியை ஆருயிர் அடையும் செவ்வி அருளால் எய்துங் காலத்து அச் சிவன் தானே வெளிப்பட்டருள்வன். அத்தகைய செவ்வி வாய்ப்பது அருளுக்குத் தனியிடமாக மனம் அமைந்தகாலத்தென்க. அங்ஙனம் அமைந்த மனம் ஏனைக் கருவிகளுக்குத் தலைமைப்பாடு எய்தும். இன் - இனிமை; சிறப்பு.

(அ. சி) இன் எய்த - இன்பம் எய்த. முன் எய்த - பிறப்பினை எய்த வைத்த. தன் எய்தும் - தன்னை அடையுங் காலத்தில். மன்......தானே - பெருமை எய்த வைத்த உள்ளத்தின்கண்ணே. (௧௪)

---

1. கண்டவிவை. சிவஞானசித்தியார், ௯. ௩ - ௧.
,, முத்திதருவது. சம்பந்தர். ௨. ௧௬ - ௩.
2. இந்திரிய. சிவஞானசித்தியார், ௧௦. ௨ - ௧.
,, என்னபுண்ணியஞ், ௨. ௧௦௬ - ௧.

1562. சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி
சிவமான ஞானஞ் சிவபரத் தேயேகச்
சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே.

(ப. இ.) சிவமாக்கும் திருவடியுணர்வு சிவஞானம் எனப்படும். சிவஞானம் எனினும் திருவருள் எனினும் ஒன்றே. அத் திருவருளால் ஆருயிர்களின் அறிவு தெளிவுபெறும். அறிவு தெளியச் சிறந்த சித்திகள் கைகூடும். பற்றறுதியாகிய வீடும் எய்தும். இவற்றால் சிவம் தானுதல் என்னும் சீரும் பொருந்தும். அத் திருவருளே தவலில் சிவஇன்ப மாகும்.

(அ. சி.) சிவபரம் - சாயுச்சியம். (௧௫)

1563. அறிந்துணர்ந் தேனிவ் வகலிட முற்றுஞ்
செறிந்துணர்ந் தோதித் திருவருள் பெற்றேன்
மறந்தொழிந் தேன்மதி மாண்டவர் வாழ்க்கை
பிறிந்தொழிந் தேனிப் பிறவியை நானே.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் உலகியல் உண்மை முற்றும் அறிந் துணர்ந்தேன். சிவன் திருவடிக்குப் பேரன்புவைத்துத் திருமுறையும் சித்தாந்த நூல்களும் ஓதியுணர்ந்து திருவருள் பெற்றேன் சிவனடி நினைக்கும் சிறந்த அறிவில்லாரின் பெருவாழ்வையும் மறந்தொழிந்தேன். அதனால் சிறப்பிலார் தம் திறத்துச் சேர்வை நீங்கிற்று. நீங்கவே பிறவியி னின்று விடுபட்டேன். மதிமாண்டவர் - அறிவறை போகியவர்.

(அ. சி.) அகலிடம் - உலகம் முழுதும். (௧௬)

---

2. திருவடிப் பேறு

1564. இசைந்தெழும் அன்பில் எழுந்த படியே
பசைந்தெழும் ஈசரைப் பாசத்துள் ஏகச்
சிவந்த குருவந்து சென்னிகை[1] வைக்க
உவந்த குருபதம் உள்ளத்து வந்ததே.

(ப. இ.) திருவருள் வலத்தால் ஒத்து எழும் அன்பின்கண் அவ்வன் புருவாக விழைந்து எழும் சிவபெருமானை மேலும் மேலும் முறுகி வளரும் அன்பின்வழிச் சென்று தொழுவர். தொழவே: சிவபெருமான் சிவகுருவாக வந்து மும்மலங்களை அகற்றுவர். அகற்றி உச்சியின்கண் திருக்கையினைப் பொருந்துமாறு வைத்தருளுவர். அருளவே அவர்தம் திருவடி ஆவிகளின் உள்ளத்து இடனமைத்து வெளிப்பட்டு அமரும்.

(அ. சி.) பசைந்து எழும் - விரும்பித் தோன்றுகிற. பாசத்துள் ஏக - அன்பின் வழிச் செல்ல. சிவந்த - அஞ்ஞானத்தைக் கோபித்த.

---

1. மூவகையா. சிவப்பிரகாசம்: தீக்கைமுறை. அ.

சென்னி கை வைக்க - தலையில் கை வைத்துச் செய்யும் தீக்கையைச் செய்ய. (அ)

1565. தாடந்த போதே தலைதந்த[1] எம்மிறை
வாடந்த ஞான வலியையுந் தந்திட்டு
வீடந்த மின்றியே யாள்கென விட்டருட்
பாடின் முடிவைத்துப் பார்வந்து தந்ததே.[2]

(ப. இ.) எம் தலைவனாகிய சிவபெருமான் தன் திருவடியிணையினை எம் உள்ளத்தே பதித்தபொழுதே இதுகாறும் பொறிபுலன்களுக்கு அடிமைப்பட்டுக்கிடந்த எமக்கு அவைகள் அடிமைப்படும்படியான தலைமையையும் தந்தருளினன். அறியாமையை ஈரும் வாளாகிய திருவடி யுணர்வினையும் தந்தருளினன், முடிவுபேறில்லாத திருவடிப்பேற்றினையும் தந்தருளினன். திருவருளால் தன் திருவடியை வெளிப்பட்டுச் சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து எம் முடிமேல் வைத்தருளினன்.

(அ. சி.) தாள் தந்த போதே - திருவடியை என் சென்னிமிசை சூட்டினபோதே. தலைதந்த - தலைமைத் தன்மை வந்தது. வாள் தந்த ஞான - வாள் போலும் அஞ்ஞானத்தை ஈரும் ஞானம். வீடு அந்தமின் றியே ஆள்கென - முத்தி இன்பத்தை என்றும் நித்தியமாய் அனுபவி என்று. அருட்பாடின் - அருளினால். (உ)

1566. தானவ னாகிச் சோரூபத் துவந்திட்டு
ஆன சொரூபங்கள் நான்கும் அகற்றின
ஏனைய முத்திரை யீந்தாண்ட நன்னந்தி
தானடி முற்சூட்டித் தாபித்த துண்மையே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர் சிவமாகிச் சிவனதுண்மை யறிவின்ப நிலையினில் நிற்கும். அப்பொழுது மலமாயை கன்மம் மாயேயம் என்னும் நான்கினது இயல்புகளும் நீங்கின நிலையினை எய்தும். சிவன் திருவடிக்கு அடிமையாம் அடையாளப் பொறியினை நல்கி நல்ல நந்தியெங்கடவுள் ஆண்டனன். அச் சிவபெருமான் திருவடிசூட்டி ஆருயிர்களை அருள்வழி நிலைப்பித்தது மெய்ம்மையேயாகும். இது, நிலைப்பித்தல் திருவருளாகிய பிரதிட்டாகலையின் அருட்செய்கையாகும். இக்கலைகள் ஐவகை என்ப. அவை, நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பா லாக்கல் என்ப. சொரூபம் - இயற்கை. முத்திரை - பொறி. (௩

1567. உரையற் றுணர்வற் றுயிர்பர மற்றுத்
திரையற்ற நீர்போல் சிவமாதல் தீர்த்துக்
கரையற்ற சத்தாதி நான்குங் கடந்த
சொரூபத் திருத்தினன் சொல்லிறந் தோமே.[3]

---

1. இந்திரிய. சிவஞானசித்தியார், ௧0. ௨ - ௧.
,, தொண்டரஞ்சு ௨. ௧௧௬ - ௧.
2. ஆவா. அ. திருத்தெள்ளேணம், எ.
" கோவாய் முடுகி ௬ ௧௬ - ௧.
3. கயல்மாண்ட. அ. திருத்தெள்ளேணம், ௧௧.

(ப. இ.) சிவகுருவாய் வந்து திருவடி சூட்டியதும் பிறப்பிற் கேதுவாய உரையும் உணர்வும் அகன்றன. அகலவே, உயிரும் உயிருக் குயிராகிய சிவனும் என்று வேறுபடுத்திப் பேசும் பேச்சும் அற்றது. திரையும் கடலுமாகிய ஒன்றனையே திரையெனவும் கடலெனவும் இரு பெயரால் பேசுகின்றோம், கடல் தெளியாத நிலைமையில். கடல் தெளிந்த இடத்தில் இரண்டு பெயரில்லை அதுபோல் மேற்கூறிய உயிரும் சிவனும் என்பதாகிய பேச்சு அற்றதாகும். ஆனால் ஆருயிரும் சிவனும் மலர் மணம் போல இயையும் இருபொருள்கள். அதனால் கடல் போல் ஒன்றெனும் பெயர் சிவத்தின்மாட்டு இன்றாகும். ஆனால் புணர்ப்பு என்னும் பெயர் உண்டாகும். எல்லையிலாத நுண் ஓசை நினைவோசை, மிடற்றோசை செவியோசையாகிய நான்மையும் சத்தாதி நான்கு எனப் பட்டன. அவை ஓசை மெய்யாகிய நாதத்தைக் குறிக்கும். அந் நாதத்தைக் கடந்து விளங்குகின்ற சிவ இயற்கையின்கண் ஆருயிர்க ளாகிய நம்மை நுகர்வித்தருளினன். அதனால் வாய்நிறை உணவினர், நாவால் உரையாட இயலாமைபோல யாமும் பேசாநிலை பெற்றனம் என்க.

(அ. சி.) உயிர் பரமற்று - சீவன் சிவன் என்கிற வேறுபாடின்றி. (௭)

1568. குரவன் உயிர்முச் சொருபமுங் கைக்கொண்
டரிய பொருள்முத் திரையாகக் கொண்டு
பெரிய பிரானடி நந்தி பேச்சற்[1]
றுருகிட என்னையங் குய்யக்கொண் டானே.

(ப. இ.) சிவகுருவாய் எழுந்தருளும் ஆண்டவன் ஆருயிரினுடைய பருமை நுண்மை முன்மை (காரணம்) என்னும் மூவகை யுடம்புகளையும் இரவலை ஏற்பதுபோன்று தன் உடைமையாக ஆக்குகின்றனன். ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் காணிக்கையாகக் கொள்கின்றனன். சிவபெருமான் திருவடியைப்பெற்ற நந்தியெங் கடவுளர் என்னை உய்யக் கொண்டருளினன். அதனால் உரையற்று உள்ளம் உருகிக் கண்களில் இன்பவெள்ள நீர் பெருகப் பள்ளத்து வெள்ளம்போல் அமைதி ஆக்கினன்.

(அ. சி.) உயிர்முச் சொரூபம் - தூலம், சூக்குமம், காரணம். அரிய பொருள் முத்திரையாக-உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் காணிக்கை யாக. பேச்சற்று - மவுன நிலையில் இருந்து. (௮)

1569. பேச்சற்ற இன்பத்துப் பேரானந் தத்திலே
மாச்சற்ற என்னைச் சிவமாக்கி மாள்வித்துக்
காச்சற்ற சோதி கடன்மூன்றுங் கைக்கொண்டு
வாச்ச புகழ்மாளத் தாள்தந்து மன்னுமே.

(ப. இ.) சொல்லவொண்ணாததாகிய திருவடி இன்பப் பெரு வாழ்வில் ஒடுங்கச்செய்து, (மாச்சு : மாய்த்து ஒடுங்கச்செய்து) உரிமை யற்ற அடிமையாகிய என்னைச் சிவமாக்குதலாகிய அப்பாலாக்கலைச் செய்தருளினன். செய்யவே பிணிப்புத்தன்மையாகிய பசுத்துவம்

---

1. மூவகை யணுக்க. சிவஞானசித்தி. ௧ - ௧ - ௨௬.

அழியும். அழியவே கொடுமையில்லாத திருவருள் ஒளி வெளிப்படும். வெளிப்பட்டு உள்ளம் உரை உடல் என்னும் முக்கருவியினாலும் இயற்றப் படும் படர்தல் பாடல் பாடுகிடத்த (பணிதல்) லாகிய மூன்று திருத் தொண்டுகளையும் கைக்கொண்டொழுக அருளும். பிணிமுனைப்பால் எழும் தற்புகழ்ச்சியினை மாளச்செய்யும். திருவடியைத் தந்து என்றும் ஒன்றுபோல் நின்று நிலைபெறுமா றருளும். பிணி - கட்டு: ஆணவம்.

(அ. சி.) மாச்சற்று - ஒடுங்கச் செய்து. மாள்வித்து - பசுத்துவத்தை ஒழித்து. காச்சற்ற - கொடுமையில்லாத. கடன் மூன்றும் - முக்கரணங்க ளால் செய்யப்படும் காரியங்கள். வாச்சபுகழ் - தற்புகழ்ச்சி. (௬)

1570 இதயத்தும் நாட்டத்தும் என்றன் சிரத்தும்
பதிவித்த பாதப் பராபரன் நந்தி
கதிவைத்த வாறும்மெய் காட்டிய வாறும்
விதிவைத்த வாறும் விளம்பவொண் ணாதே.

(ப. இ.) அடியேனுடைய உள்ளத்தும், கள்ளமிலாக் கண்ணகத்தும். உச்சியிலும் தன்னுடைய அரும்பெறல் திருவடியைத் தொழப்படும் தேவர் தொழப்படும் பெரும்பொருளாகிய தனிமுதல் மேலோன் பதிவித்தனன். நந்தி திருவடிப்பேறாகிய கதியமைத்தவாறும், சிவ குருவாய் எழுந்தருளிவந்து மெய்ப்பொருள் உணர்த்தியவாறும், திரு மறை திருமுறைகளாகிய செந்தமிழ் வேதாகம விதி வைத்தவாறும் அவனருளால் அல்லாமல் ஆவிகளின் சுட்டறிவு சிற்றறிவுகளான் வெளிப் படுத்திக் கூற ஒண்ணாதென்க. (எ)

1571. திருவடி வைத்தென் சிரத்தருள் நோக்கிப்
பெருவடி வைத்தந்த பேர்நந்தி தன்னைக்
குருவடி விற்கண்ட கோனையெங் கோவைக்
கருவழி வாற்றிடக் கண்டுகொண் டேனே.[1]

(ப. இ.) அடியேன் முடியில் திருவடியை வைத்தருளலும், திருக் கடைக்கண் நோக்கமருளலும் செய்தருளித் தன் பெருவடிவாகிய சிவ நிறைவினைத் தந்தருளியவன் பெரும்பொருள் நந்தியாகும். இவ்விரண்டும் முறையே திருவடித் தீக்கை எனவும் திருநோக்கத் தீக்கை எனவும் கூறப்படும். அந் நந்தியெங்கடவுளைக் குருவடிவிற் கண்டனம். அவனே நம் பிறப்பாகிய கருவழிவு ஆற்றுந் தலைவனாவன். அவனே கண்ணனைய காதலனாகிய கோவும் ஆவன். அவனருளால் அவன் திருவடியைக் கண்டு கொண்டேன். (அ)

1572. திருவடி ஞானஞ் சிவமாக்கு விக்குந்
திருவடி ஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்குந்
திருவடி ஞானஞ் சிறைமல மீட்குந்
திருவடி ஞானமே திண்சித்தி முத்தியே.

---

1. தேடிக். அப்பர், ௪. ௧ - ௧௨.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு ஆருயிர்களை மும்மலப் பிணிப்பினின்றும் செம்மையுற விடுவிக்கும். அவ் வுணர்வே கிடைத்தற்கரிய திருவருட் சித்திகளை எய்துவிக்கும். அதுவே சிவவுலக வாழ்வினைச் சேர்ப்பிக்கும். அவ் வுணர்வே சிவமாம் பெருவாழ்வையும் கூட்டுவிக்கும். (௯)

1573. மேல்வைத்த வாறுசெய் யாவிடின் மேல்வினை
மால்வைத்த சிந்தையை மாயம தாக்கிடும்
பால்வைத்த சென்னிப் படரொளி வானவன்
தாள்வைத்த வாறு தரிப்பித்த வாறே.

(ப. இ.) மேலோதிய திருவருள் ஆணையின்வழி ஆருயிர்கள் செம்மையுற ஒழுகாவிட்டால், பண்டைப் பழவினைகளாகிய எஞ்சு வினைகள் உள்ளத்தை மயக்கி ஆசைக்குழியுள் வீழ்த்திப் பிறப்பு இறப்பிற்படுத்தி மாயமதாக்கும். பால்போலும் பிறையினைச் சூடியருளிய திருமுடியினையுடைய அறிவுப்பேரொளிப் பெருமானாகிய சிவபெருமான் திருவடி சூட்டியவாறும், செந்நெறிக்கண் நிற்பித்தவாறும் திருவருளே. (௧௦)

1574. கழலார் கமலத் திருவடி என்னும்
நிழல்[1]சேரப் பெற்றேன் நெடுமால் அறியா
அழல்சேரும் அங்கியுள் ஆதிப் பிரானுங்
குழல்சேரும் மின்னுயிர்க் கூடுங் குலைந்ததே.

(ப. இ.) ஆண்மை அடையாளக் கேண்மையாம் கழல் அணிந்துள்ள செந்தாமரையனைய திருவடி என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் என்றும் பொன்றாப் பொருளின் நிழல் சேரப்பெற்றேன். மேலும் நீண்ட திருமாலும் காணமுடியாத அழல்வண்ணமாய் எழுந்தருளி வெளிப்பட்டு நின்றவன் சிவன். அவனே உயிர்க்கு உயிராக நிற்பன். அங்ஙனம் நிற்கின்ற அவன் அம்மையோடும் கூடி அப்பனாகத் திகழ்வன். மேலும் உயிருக்கு உயிராய் உணர்வின்கண்ணும் திகழ்வன். அந்நிலையில் என் உயர்நிலைக்களமாம் உடம்பும் நீங்கிற்று. குழல் சேரும் மின்னும் - கரிய கூந்தலையுடைய மின்னொளி போலும் அம்மையும். கூடும்: என்பதன் கண் உள்ள உம்மையைப் பிரித்து மின் என்பதனொடு கூட்டுக. ஆதிப் பிரான்: ஆதியாகிய சிவன். (௧௧)

1575. முடிமன்ன ராய்மூ வுலகம தாள்வர்
அடிமன்னர் இன்பத் [2]தளவில்லை கேட்கின்
முடிமன்ன ராய்நின்ற தேவர்கள் ஈசன்
குடிமன்ன ராய்[3] குற்ற மற்றுநின் றாரே.

---

1. சுழலார். அப்பர், ௪. ௧௩ - ௯.
2. என்னிலாரு. ,, ௫. ௨௧ - ௧.
 ,, தஞ்சாக. ௧௧. ஐயடிகள், ௨௨.
 ,, படிமுழுதும். ,, ௧௦.
3. நாமார்க்கும். அப்பர், ௬. ௯௮. ௪
 ,, மூவுருவின். ,, ,, ,, ௬.

(ப. இ.) நிலவுலகில் முடிசூடு மன்னராய்த் திகழ்ந்து வாழினும் சிவனடியார் பெறும் மாறா இன்பம் அவர்களுக்கு இல்லை. அம் மன்னர்கள் உம்மை வாழ்வாகிய ஒளியுலக வாழ்வு எய்தினும் தேவராவர். (அந்நிலை மீண்டும் பிறப்பினைத் தரும்) சிவபெருமான் அடியவராய் வாழ்பவர் தனிமுடி கவித்து ஆளும் அரசினும் இனியனாகிய சிவனடியின் பத்தினை இம்மையே பற்றி நுகர்வர். அச் சிவனுக்கு நிலைபெற்ற குடியாக வாழும் அடியார் அறுபகை செற்று ஐம்புலன் அடக்கி நானெறி ஒழுகி மும்மலக் குற்றம் அற்று நின்றனர். அதனால் இருவகையாம் பிறப்பிறப்பற்று ஒன்றும் சிறப்புற்றுத் திருவடியின்பத்து வாழ்வர். (௧௨)

1576. வைத்தேன் அடிகள் மனத்தினுள் ளேநான்
போய்த்தே யெரியும் புலன்வழி போகாமல்
எய்த்தேன் உழலும் இருவினை மாற்றிட்டு
மெய்த்தேன் அறிந்தேனவ் வேதத்தின் அந்தமே.[1]

(ப. இ.) திருவருள்ால் திருவடியினிடத்தில் உள்ளம் வைத்தேன். அதனால் அவன் அருட்கண் பெற்றேன். அவ் வருட்கண் துணையினால் நிலையிலாப் பொருள்களை நிலையுள்ளனவாக விளக்கும் ஐம்புலன்வழிப் போகாமல் நின்றேன். நிற்கவே இருவினையின்கண் உழன்று பிறப்பு இறப்பு எடுத்து இளைத்துப்போகும் தன்மையினை மாற்று நிலை எய்திற்று. அதனால் உண்மைத் திருவடியின்பத்தேனை உணர்ந்தேன். அத் தேனே உண்மையறிவின் முடிபாகும். வேதாந்தம் - உண்மையறிவின் முடிபு. தேனே சிவன்வண்ணம் தேற்றுமருள் வண்ணம்பால், மானே உயிர் பளிங்கு மற்று. (இரண்டும் சார இன்பமாம்.)

(அ. சி.) அடிக்கண் - திருவடிஞானத்தை, பொய்......வழி-பொய்ப் பொருள்களில் பற்றுவைக்கும் ஐம்புலன் வழி. எய்த்தேன் - ஒழித்தேன். மெய்த்தேன் - உண்மை இன்பம் வேதத்தின் அந்தம் - வேதத்தில் கூறப் பட்ட முடிவான பொருள். (௧௩)

1577. அடிசார லாம்அண்ணல் பாத மிரண்டும்
முடிசார வைத்தனர் முன்னை முனிவர்
படிசார்ந்த இன்பப் பழவடி வெள்ளக்
குடிசார் நெறிகூடி நிற்பவர் கொள்கையே.

(ப. இ.) நன்னெறிச்செல்வார் திருவருட்டுணையால் திருவடி சேர்வர். பண்டைப் பழவடியாராகிய முழுநீறுபூசிய முனிவர்கள் சிவபெருமான் திருவடியிரண்டனையும் தம் முடிக்கு அணியாக அணிந்தனர். படிமுறையான் ஏற்றமாக எய்தும் இன்ப நிறைவினராகிய அடியாருள் இணங்கி வாழும் இன்பவெள்ளத்துள் மூழ்குதலே நன்னெறிச் செல்வார் கொள்கையாகும். நன்னெறி - சன்மார்க்கம்.

(அ. சி.) படிசார்ந்த-சோபான முறைப்படி அடையப்பட்ட. பழவடி இன்ப வெள்ளக்குடி-பழமையான மோக்க இன்பத்துள் மூழ்கும் அடியாரோடு. சார்நெறி சேர்தற்குரிய சன்மார்க்கம். (௧௪)

---

1. நானேயோ, அ. திருவேசறவு. ௧0.

1587. மந்திர மாவதும் மாமருந் தாவதுந்
தந்திர மாவதுந் தானங்க ளாவதுஞ்
சுந்தர மாவதுந் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்தன் இணையடி தானே.[1]

(ப. இ.) எந்தைபிரானாகிய அம்மையப்பரின் இணையடிகளே உடல் நோய், உளநோய், ஊறு, பகை, பிறப்பு முதலிய எல்லாவகைத் துன்பங் களையும் அறவே அகற்றும் திறமார் மந்திரமாகும். பெரிய நன்மருந்து மாகும். நூலுணர்வுமாகும். உயர்ந்த இன்பமூட்டும் ஒப்பிலா ஒளி நிலங்களுமாகும். உயிர், உணர்வு, உள்ளம், உடல், உடை, உறையுள் ஆகியவற்றிற்கும் அழகினைத் தருவதுமாகும். திருவடி சேர்க்கும் தூய நெறியுமாகும். திருவடி என்பது, 'சிவயநம'. இதன்கண் ஆவியின் அடையாளமாகிய 'ய' கரத்தின் முன்னும் பின்னும் உள்ளனவாகிய வகரமும் நகரமும் அண்ணல் திருவடி இரண்டுமாகும். வகரம் வனப் பாற்றல். நகரம் நடப்பாற்றல். வகரம் சிவத்துடன் கூட்டும். நகரம் உடலுடன் கூட்டும். வகரம் வலது திருவடி. நகரம் இடது திருவடி.

(அ. சி.) இம்மந்திரக் கருத்தைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் எடுத்து ஆண்டுள்ளார். திருவடி ஞானமே எல்லாமாம் என்பது இம் மந்திரக் கருத்து. (௧௫)

---

3. ஞாதுரு ஞான ஞேயம்

(காண்பான் காட்சி காட்சிப்பொருள்)

1579. நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தை நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா படரினும்
ஆங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே[2]
நீங்கா அமுத நிலைபெற லாமே.

(ப. இ.) கட்டிலும் ஒட்டிலும் ஆருயிர்களை என்றும் விட்டு நீங்காத அருளால் உணரப்படும் பொருளாகிய முழுமுதற் சிவத்தின் விழுமிய பேரின்பத்தே அழுந்தி நிற்கப் புல்லுமலமாகிய ஆணவப்பசை தொடராது. ஒருகால் தொடர நேரினும், திருவருள் துணையால் ஆங்காரம் நீங்கி அத் திருவருள் நினைவாகவே மெய்யடியார் நிற்பர். நிற்கவே அவர்கட்குப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு நீங்காது நிலைபெறும். பசை - வாசனை. அமுதம்-பேரின்பம். ஞேயம் - உணரப்படும் பொருள்.

அ. சி.) ஞாதுரு - அறியும் ஆன்மா. ஞானம் - அறியும் அறிவு. ஞேயம் - அறியப்படு பொருள். பாங்கான பாசம்-சகச மலம், ஆணவம். ஆங்......கவே - ஆங்காரத்தை அடக்கி மவுனம் சாதிக்கவே. நீங்கா அமுதநிலை - அழியாத இன்பநிலை. (௧)

மந்திர. சம்பந்தர், ௨. ௬௬ - ௧.
" பேராயிரம்பரவி. அப்பர், ௫. ௯௪ - ௮.
2. இங்குளி. சிவஞானபோதம், ௧௦. ௨ - ௫.

1580. ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு ஞானாதி நின்றிடும்
ஞேயத்தின் ஞாதுரு ஞேயத்தில் வீடாகும்
ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஞேயத்தை யுற்றவர்
ஆயத்தின் நின்ற அறிவறி வாரே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் ஞேயமாகிய திருவடிப்பேற்றில் உறைத்து நின்றோர்க்கு, முற்றுணர்வாகிய சிவஞான முதலியன நிலை பெறும். திருவடியுணர்வாம் திருவருள் அம் முற்றுணர்வு நல்கும் வீடாகிய சிவபெருமானுடன் பிரிப்பின்றி நிற்கும். அத்தகைய திருவருட் பேற்றால் திருவடியைச் சார்வர். அவரே ஆயமாகிய சிவனடியார் திருக்கூட்டத்துடன் இணங்கித் தொண்டுபுரிவர். அதுவே ஆண்டவனை அடையும் நன்னெறியினைப்பற்றி வாழும் அறிவினை நல்கும் வாயிலினைப் பயப்பதாகும். அவ் வறிவுடையவரே சிறந்த நிறைந்த அறிவராவர்.

(அ. சி.) ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு - மெய்ப்பொருளை ஆராய் வோர்க்கு. ஞேயத்தின்......வீடாகும் - மெய்ப்பொருளை அறிந்த ஆன்மா வின் அறிவே முத்தியைப் பயக்க உதவியாகும் ஞேயத்தின்...... ஞேயத்தை - சத்தியையும் சிவத்தையும். ஆயத்தினின்ற - சிவமான தன்மையின். (உ)

1581. தானென் றவனென் றிரண்டாகுந் தத்துவந்
தானென் றவனென் றிரண்டுந் தனிற்கண்டு
தானென்ற பூவை [1]யவனடி சாத்தினால்
நானென் றவனென்கை நல்லதொன் றன்றே.

(ப. இ.) இருவகை அறிவுப்பொருள்களுள் பேரறிவுப் பொரு ளாகிய அவன் என்றும், சிற்றறிவுப் பொருளாகிய தானென்றும் விதந்து மொழியப்படும் உண்மைப் பொருள்கள் இருவேறு வகையினவாம். பேரறிவென்பது தானே விளங்கும் தன்மைவாய்ந்த இயற்கை அறிவு. சிற்றறிவென்பது பேரறிவு, உடன் கலந்து விளக்க விளங்கும் தன்மை வாய்ந்த இயற்கை அறிவு. அவன் - சிவன். தான் - ஆருயிர். தான் அவன் என்னும் இவ் விரு நிலைமையினையும் ஆருயிர் அருட்டுணையால் தம் முணர்வில் காண்பதாகும். அங்ஙனம் கண்டபின் ஆருயிர் தன்னை ஒரு பூவாம் நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து அப் பூவை அவன் திருவடியில் சாத்தும். அங்ஙனம் சாத்தினால் நானென்றும் அவன் என்றும் வேற்றுமையுறக் கூறாது மலர்க்கூந்தல் என ஒற்றுமையுறக் கூறுவது போல் உடையான் அடிமை என (2013) ஒருமையுறக் கூறுவர். அதுவே நன்னெறி நான்மையின் நன்மையாகும். அடிமை என்னும் ஒருசொல்லே இருபொருள் புணர்ப்பினை உணர்த்தும் எழிலுடையதாகும், மாணவன் என்பது போன்று.

(அ. சி.) தத்துவம் - உண்மைப் பொருள். இரண்டும் தனிற்கண்டு சிவத்தைச் சீவனிற் கண்டு. தானென்ற பூவை - ஆன்மாவை. நானென்று அவனென்கை - சிவன் சீவன் என்று பிரித்துக் கூறல். (ங)

---

1. தம்மிற். திருக்களிற்றுப்படியார், சச.

1582. வைச்சன வாறுறு மாற்றி யெனைவைத்து
மெச்சப் பரன்றன் வியாத்துவ மேலிட்டு
நிச்சய மாக்கிச் சிவமாக்கி ஞேயத்தால்
அச்சங் கெடுத்[1]தென்னை யாண்டனன் நந்தியே.

(ப. இ.) ஆவிகள் சிவபெருமானைக் கூடுதற்பொருட்டுத் துணைக் கருவிகளாக அமைத்துக்கொடுத்த முப்பத்தாறு மெய்களும் ஆவியின் வழிச் செல்லாது ஆவிகளைத் தன்வழி இழுத்துத் தடுமாற்றத்துக்கு உட்படுத்தித் தாம் தலைமையர்க நிற்கின்றன. ஆவிக்கு இவைகள் களையாகும். இக் களைகளைக் களைந்து ஆவியை வளர்த்தெடுப்பது திருவருளின் சீர் ஆகும். அம் முறையே ஆண்டவன் திருவடிக்கண்ணும் ஆவியை அத் திருவருள் நிலைப்பிக்கும். அப்பொழுது அடக்கமாகிய செறிவினை ஆவியடையும். செறிவு - வியாபகம்; வியாத்துவம். சிவம், நிறைவாகிய வியாபகமாக இருக்கும். ஆவி அச் சிவமாம் பெருவாழ் வெய்தும். திருவடியுணர்வாகிய ஞேயத்தால் எனக்குள்ள பிறப்பு இறப்பாகிய அச்சத்தைக் கெடுத்தனன். கெடுத்து என்னையும் ஆண்டு கொண்டனன். அவனே நந்தியாகிய சிவபெருமான்.

(அ. சி.) ஆறுறு - 36 தத்துவங்கள். மாற்றி - களைந்து. எனை வைத்து - என்னை நிலைக்கச்செய்து. பரன்றன் வியாத்துவம் மேலிட்டு - சிவத்தின் வியாபகம் மேலிடும்படி செய்து. நிச்சயமாக்கி - சிவமாம் தன்மை எய்த வைத்து. ஞேயத்தால் - அச் சிவத்தினால். (௪)

1583. முன்னை யறிவறி யாதஅம் மூடர்போற்
பின்னை யறிவறி யாமையைப் பேதித்தான்
தன்னை யறியப் பரனாக்கித் தற்சிவத்
தென்னை யறிவித் திருந்தனன் நந்தியே.

(ப. இ.) சிவதீக்கை பெறுமுன் அறியவேண்டிய உண்மைகளை அறியாதிருந்த அறிவிலார்க்குச் சிவதீக்கைக்குப்பின் அறிவறியாமை என்னும் இரண்டினையும் சிவன் அழித்தனன். தன்னையாகிய ஆவியை அறிய அவ் வாவியைச் சிவமாக்கினன். ஆக்குதலும் சிவத்துடன் கூடி ஆவி தன்னையும் சிவத்தையும் காணும். அவ்வாறு காணும்படி அருளினன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) முன்னை - தீக்கை பெறுமுன்னர். பின்னை - தீக்கை பெற்றுப் பாசம் ஒழிந்தபின். அறிவறியாமையைப் பேதித்தான் - அறிதலும் அறியாமலிருத்தலும் என்னும் தன்மையை ஒழித்தான். தன்னை அறியப் பரனாக்கி - ஆன்மாவாகிய தன்னை உணரச் சிவமாக்கி. தற்சிவத்து - அந்தச் சிவனிடத்திலே. என்னை - ஆன்மாவை. (இ)

1584. காணாத கண்ணுடன் கேளாத கேள்வியுங்
கோணாத போகமுங் கூடாத கூட்டமும்
நாணாத நாணமும் நாதாந்த போதமுங்
காணா யெனவந்து காட்டினன் நந்தியே.[2]

---

1. விச்சைதான். அ. சுட்டறுத்தல், உக.
2. இந்துவில். சிவஞானபோதம். ௯. ௩ - ௧.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆவிகளுக்குக் காணாத கண்ணாகிய அருட்கண் அளித்தனன். மேலும் கேளாத கேள்வியாகிய அறிவுப் பொறிமறை அருளினன். அஃதாவது சின்முத்திரை உபதேசம். குறைநிறைதலாகிய கோணலில்லாத சிவவாழ்வினை அருளினன். போக்கும் வரவுமில்லாத பொருவறும் புணர்ப்பு அருளினன். இயற்கை நாணமாகிய அடிமைநிலை அருளினன். நாதமுடிவாகிய திருவடியுணர்வையும் சேர்த்தனன். இவை அனைத்தையும் காண்க என்று கண்டு காட்டினன். அவன் நந்தியெம்பெருமானவன். அறிவுப்பொறி - சின்முத்திரை. அஃதாவது பெருவிரலும் ஆட்காட்டி விரலும் பிரிப்பின்றிப் புணர்ந்து ஒன்றாய் நிற்க நடுவிரல், அணிவிரல், சிறுவிரல் மூன்றும் முறையே வினை மாயை ஆணவக்குறிப்புணர்த்தி நிற்பதாம்.

(அ. சி.) காணாத கண் - ஞானக்கண் சேளாத கேள்வி - உபதேச மொழி. கோணாத போகம் குறைதல் நிறைதல் இல்லாத சிவபோகம். கூடாத கூட்டம் - பிரிதலும் கூடுதலும் இல்லாத சேர்க்கை. நாணாத நாணம் - சொல்லமுடியாத வார்த்தை ; ஆனால் நாணத்தால் அன்று. இதனைத் தாயுமானவர் :

" அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி
சொன்னசொல் ஏதென்று சொல்வேன்—என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதுமில் லாதே—சுக
முற்றச்செய் தேஎனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி
பற்றிய பற்றற உள்ளே—தன்னைப்
பற்றச்சொன்னான் பற்றிப் பார்த்த இடத்தே
பெற்றதை ஏதென்று சொல்வேன்—சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி"

என்று விளக்கியுள்ளார்.

நாதாந்த போதம் - நாதமுடிவான ஞானம். (சு)

1585. மோனங்கை வந்தோர்க்கு முத்தியுங் கைகூடும்
மோனங்கை வந்தோர்க்குச் சித்தியும் முன்னிற்கும்
மோனங்கை வந்தூமை யாமொழி முற்றுங்காண்
மோனங்கை வந்ததைங் கருமமும் முன்னுமே.

(ப. இ.) வாய்வாளாமையாகிய மோனம் கைவந்தோர்க்கு, திருவடிப்பேறும் கிட்டும். அவர்க்குச் சித்தியாகிய திருவருள் நிலையும் கைகூடும். அவர்க்குச் சொல்லிறந்த மறையாகிய சிகரம் கைகூடும். இதனை அசபாமறை என்பர். இத் திறத்தார்க்கு ஐந்தொழிலும் ஆண்டவன் அருளால் செய்தல் கூடும்.

(அ. சி.) ஊமையாமொழி - பேசாத மந்திரம் ; இதனை அசப மந்திரம் என்றும் கூறுப. ஊமை எழுத்து - பிரணவம். ஐங்கருமம் - ஐந்தொழில்கள்.

1586. முத்திரை மூன்றின் முடிந்தது மூன்றின்பால்
வைத்த கலைகால் நான்மடங் கான்மாற்றி
உய்த்தவத் தானந்தத் தொண்குரு பாதத்தே
பெத்த மறுத்தோர் பிறந்திற வாரே.

(ப. இ.) சிவதீக்கையுற்ற நன்னெறிச் செல்வர் பொறியாகிய முத்திரை (622, 1495) மூன்றினாலும் இடப்பால் வலப்பால் நடுநாடி ஆகிய மூன்றினும் செல்லும் உயிர்ப்பினில் வீணாக வெளியாகும் நால் விரல் அளவினை உள் நிறுத்தல் செய்வார். அங்ஙனம் செய்யும்படி பழக்கிய பேரின்பச் சிவகுருபாதத்தே நிலைபெறுவர் அதனால் அவர் தம் மலப் பிணிப்பு அறும். அவர்கள் பிறந்திறக்கும் பெருந்துன்பப் பெற்றியி னின்று நீங்குவர்.

(அ. சி.) முத்திரை மூன்று - சாம்பவி முதலிய முத்திரை மூன்று. மூன்றின்பால் - இடகலை பிங்கலை, சுழுமுனைகளில். வைத்த......மாற்றி- பிராணவாயு நாலு விரற்கடை வீணாக வெளிச்செல்லுதலைக் கும்பகத்தால் நிறுத்தி. பெத்த மறுத்தோர் - பெந்தம் என்பது வலிந்து வந்தது. பெந்தம் - பந்தம், பாசம் ஒழிந்துள்ளோர். (அ)

1587. மேலைச் சொரூபங்கள் மூன்று மிகுசத்தி
பாலித்த முத்திரை பற்றும் பரஞானி
ஆலித்த நட்டமே ஞேயம் புகுந்தற்ற
மூலச் சொரூபன் மொழிஞா துருவனே.

(ப. இ.) முன் ஓதிய காண்பான் காட்சி காட்சிப்பொருள் என்னும் மூன்றும் திருவருட் பொறிச்சிறப்பால் உள்ளங்கொள்கின்ற சிறந்த மெய்யுணர்வுடையோன் சிவபெருமான் புரிந்தருளும் திருக்கூத்தினைத் திருவருட்கண்ணாற் கண்டு அம் மெய்ப்பொருளின் திருவடியிற் புகுவன். புகுந்த காரணத்தால் பருவுடம்பாகிய மூலப்பகுதியின் காரியங்கள் புடம்போட்ட பொன் போலவும் வேதித்த செம்புபோலவும் ஞானத்தின் திருவுருவாகும். அவனே சிவஞானி. பொறி - முத்திரை.

பொறியடையாளம் என்பது ஒருவர்க்குரிய உடைமையும் அடிமையும் இவையென அவற்றின்மேல் பொறித்துக் காட்டுவதொன்றாகும், இவ்வுண்மை வருமாறு காண்க:

"பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு விண்ணப்பம் போற்றிசெய்யும்
என்னாவி காப்பதற் கிச்சையுண் டேலிருங் கூற்றகல
மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி மேவுகொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுட் டுங்கானை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே"—அ.௧0௯.௧

(அ. சி.) மேலைச் சொரூபங்கள் - அறிவு, அறிபவன், அறியப் படுபவன். சத்திபாலித்த முத்திரை பற்றும் - சிவசத்தி அருளிய சாம்பவியாதி முத்திரைகளைப் பற்றுகின்ற. ஆலித்த......புகுந்து - விரும்பிய நடனத்தின் வழியே ஞேயத்திலே படிந்து. அற்றமூலச் சொரூபன் - மூலப் பிரகிருதி அற்ற சரீரத்தையுடைய ஆன்மா. (௬)

---

4. துறவு

1588. இறப்பும் பிறப்பும் இருமையும்[1] நீங்கித்
துறக்குந் தவங்கண்ட சோதிப் பிரானை
மறப்பில ராய்நித்தம் வாய்மொழி வார்கட்
கறப்பதி காட்டும் அமரர் பிரானே.

(ப. இ.) ஒருவர்க்கு இறப்பும் பிறப்புமாகிய ஆற்றொணுத் துன்பத்து இரு தன்மையும் நீங்கி இறைவனுக்கு அடிமையாகிய மெய்யுணர்வு பெறுதலே தமிழகத்துத் துறவும் தவமும் ஆகும். அந் நெறியினை உடங்கியைந்து உணர்த்தியருளியவன் சிவபெருமான். அவன் திருவடியிணையை மறவாதவராய் அவன்பால் பத்தராய் அவனையே பன்னிய நூல் தமிழ்மாலையால் பாடுவார்கட்கு அறப்பதியாம் சிவவுலகத்தினைத் தந்தருள்வன், அமரர்பிரானுகிய சிவபெருமான்.

(அ. சி.) வாய்மொழிவார் - துதிப்பவர். அறப்பதி - முத்தியுலகம். (க)

1589. பிறந்தும் இறந்தும்பல் பேதைமை[2] யாலே
மறந்து மலஇருள் நீங்க மறைந்து
சிறந்த சிவனருள் சேர்பரு வத்துத்
துறந்த வுயிர்க்குச் சுடரொளி யாமே.

(ப. இ.) பலவேறு ஆற்றல்களையுடைய ஆணவமலமாகிய பேதைமையினுல் பிறந்தும் இறந்தும் சிவத்தை மறந்தும் அல்லலுறும் ஆருயிர்களின் மலவிருள் நீங்கும்படி உயிர்க்குயிராய் மறைந்து நின்று செவ்வி வருவித்து வெளிப்படுபவன் சிவன். அவ்வாறு வெளிப்படுங்காலத்துச் சிவகுரு எனப்படுவன். சிவகுருவாய் வந்து திருமுறை வழித் தீக்கை செய்து ஆருயிர்களை ஆட்கொள்வன். ஆட்கொண்ட காலத்து அவ்வுயிர் சிவத்தைப்பேணும் அகத்துறவெய்தும். அவ் வுயிர் அதனுல் அருட் சுடர்ப் பொலிவொடு திகழும்.

(அ. சி.) பிற......யாலே-பல பிறவிகளின் அனுபவத்தால். மறந்... நீங்க-ஆணவமலம் பரிபாகப்பட்டுத் தன்வலி அடங்க. மறைந்து சிறந்த-ஆன்மாவிலேயே மறைந்து இருந்து பின் பரிபாகத்தினுல் வெளிப்பட்ட. சிவ......பருவத்து - திருவருட்சத்தி பதியும் காலத்தில். துறந்த உயிர் - துறவுக்கு உரிய அறங்களைக் கைக்கொண்ட உயிர்.

துறவறங்களாவன: அருள் உடைமை, இனியவை கூறல், அடக்க முடைமை, தவம் உடைமை - செய்யப்படுவன நான்கு.

கூடாவொழுக்கம், அழுக்காறு, வெஃகல், புறங்கூறல், பயனில சொல்லல் - தவிரப்படுவன ஐந்து.

துறவு உடைமை, நிலையாமை உணர்தல், மெய்யுணர்தல் - உணரப் படுவன மூன்று.

---

1. இருமை. திருக்குறள், உங.
2. பிறப்பென்னும். ,, ௩௫௮.

அவா அறுத்தல் - வெறுக்கப்படுவது ஒன்று. ஆகப் பதின்மூன்றும் துறவு அறங்களாம்.　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　(உ)

1590. அறவன் பிறப்பிலி யாரும் இலாதான்
உறைவது காட்டகம் உண்பது பிச்சை
துறவனுங் கண்டீர் துறந்தவர்[1] தம்மைப்
பிறவி யறுத்திடும் பித்தன்கண் டீரே.[2]

(ப. இ.) இல்லற நெறியினிற்பாருடன் இயைந்து அறவன் என்னும் திருப்பெயர் பெறுகின்றான். தான் எல்லார்க்கும் துணைபுரிந் தருள்வதன்றி எவர் துணையும் வேண்டாத தனியன். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினமையால் மாயாகாரிய உடம்பெடுப்பதாகிய பிறப்பில்லாதவன். அவன் ஊழிப்புறங்காட்டகத்து உறைபவன். அன்பரிடம் அன்பினையே பிச்சையாக ஏற்று உண்பவனும் அவனே. இந்நிலை பிறர்க்கென வாழும் பெருநிலையாகிய துறவுநிலையாகும். துறவு நிலையென்பது தீநெறிக்கட் செல்லாது நன்னெறிக்கட் செல்வது. இங்ஙனம் துறந்தார்தம் பிறவியை அறுத்திடும் பேரன்பினன் சிவன்; காண்பீராக.

(அ. சி.) காட்டகம் - உள்ளம். அறவன் - இல்லறவாசிகளுக்காக இல்லறங்களைக் கைக்கொண்டவன்.　　　　　　　　　　　　　　　　　　(ங)

1591. நெறியைப் படைத்தான் நெருஞ்சில் படைத்தான்
நெறியில் வழுவின் நெருஞ்சில்முட் பாயும்
நெறியில் வழுவா தியங்கவல் லார்க்கு
நெறியின் நெருஞ்சில்முட் பாயகி லாவே.

(ப. இ.) அன்புநெறியாகிய இல்லறமும் அதன் முதிர்வாம் அருள் நெறியாகிய துறவறமும் இருகால்போல் அகம் புறம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் நெறியாகும். அந் நெறியினைப் படைத்தவன் சிவனே. அந்நெறி நில்லாது தீநெறிநிற்பார் துன்புற்று அந் நெறிக்கு வருமாறு செய்ய நெருஞ்சில்போன்ற துன்பநெறிகளையும் படைத்தளித்தனன். மெய்ந்நெறிக்கண் வழுவாது ஒழுகவல்லார்க்குப் பிறவித்துன்ப முதலிய எத் துன்பங்களும் எய்தா. அத் துன்பங்கள் நெருஞ்சிலாக உருவகப் படுத்தப்பட்டன.

(அ. சி.) நெறி - வழி. இம்மந்திரம் அறவழியிற் செல்லாதவர்களைத் துன்பம் சுடும் என்பதை உவமான முகத்தால் உணரவைத்தது.

1592. கேடுங் கடமையுங் கேட்டுவந் தைவரும்
நாடி வளைந்தது நான்கட வேனலேன்
ஆடல் விடையுடை அண்ணல் திருவடி
கூடுந் தவஞ்செய்த கோள்கையன் றானே.

---

1. துறந்தானை. அப்பர், சு. சுகூ - சு.
 ' கேட்டாரும். அ. ரு - சுட் - அ.
2. ஒப்பினை. கக. காரைக்காலம்மை, திருவாலங்காடு - கக
 '' ஆதி, அப்பர், ங. கள - ரு.

(ப. இ.) சிவகுருவால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட வுயிர் பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்களையும் அத்துன்பங்களினின்றும் விடுபடுதற்குரிய சிவவழிபாடும் அக் குருவால் கேட்டு மகிழ்ந்தது. மகிழவே ஐம்புல ஆசைகள் அகன்றன. அதனால் ஐம்புலக் கள்வர் பற்றிப் பிடித்துச் செய்யும் துன்பங்கட்கு அவ் வுயிர் கடமைப்படாது நீங்கிற்று. அதனால் அத்தகைய வுயிர் வெற்றிப்பா டமைந்த ஆனேற்றையுடைய அண்ணலாகிய சிவபெருமான் திருவடியைக் கூடும். தாவில் தவஞ்செய்யும் தலைமையினையும் ஆயும்; எய்தும்.

(அ. சி.) கேடும் - தீயவை இன்ன என்றும், கடமையும் - அறங்கள் இன்ன என்றும், கேட்டு - உபதேசவாயிலாகக் கேட்டு, உவந்து - இன்பம் எய்தி, ஐவரும் நாடிவளைந்தது - ஐம்புல ஆசையால் விளைந்த பயனுக்கு. நான் கடவேன் அலேன் - நான் உட்பட்டவன் அல்லன். (இ)

1593. உழவன் உழவுழ வானம் வழங்க
உழவன் உழவினிற் பூத்த குவளை[1]
உழவன் உழத்தியர் கண்ணொக்கும் என்றிட்
டுழவன் அதனை யுழவொழிந் தானே.[2]

(ப. இ.) சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மைப் பயிற்சியாம் உழவாகிய தொண்டினைச் செய்ய வானம் ஆகிய திருவருள் வெளியிலுறையும் சிவபெருமான் அருளாகிய மழையைப் பொழிய, தொண்ட வுழவர் ஆரத்தந்த அவ்வுழவினிற் செவ்வி நோக்கி மலரும் குவளையாகிய திருவடியுணர்வு - சிவஞானம் பூத்தது. உழவனாகிய மெய்த்தொண்டன், தன்னை விட்டு நீங்காது தன்னுடைய அன்பறி வாற்றல்களுக்கு உடன் துணை செய்யும் சிவபெருமானின் அன்பு அறிவாற்றல்கள் அத் திருவடி யுணர்வை அருள் நோக்கம் செய்து காத்தளிக்குமென்று அத் திருவருள் பொறுப்பில் ஒப்புவித்து ஒழுக, அவன் செய்யும் திருத்தொண்டும் அருளின் தொண்டாய் நிகழ்ந்தது. (ரு)

(அ. சி.) உழவன் - சரியையாதி நாற்பாதங்களில் பயிலும் பக்குவன். உழவு - பயிற்சி. வானம் - கருணைமழை. வேளை பூத்தது - வேளை ஒரு வகைச் செடி. வேளை என்றால் காலத்துக்கும் ஒரு பெயர். பக்குவ காலத்தில் ஞானம் உண்டாயது என்பது பொருள். உழத்தியர் - அறிவு இச்சை, செயல்கள். (சு)

1594. மேல்துறந் தண்ணல் விளக்கொளி கூற்றுவன்
நாள்துறந் தார்க்கவன் நண்பன் அவாவிலி
கார்துறந் தார்க்கவன் கண்ணுத லாய்நிற்கும்
பார்துறந் தார்க்கே பதஞ்செய லாமே.

---

1. (பாடம்) பூத்தது வேளை.
2. மெய்ப்மையாம். ,, சா. எசு - உ.
" எய்யத், கக. நக்கீரர், ஈங்கோய்மலை எழுபது - கஉ.
" கானமர். அ. திருக்கோவையார், உஎசு,
" துடியடியன. கஉ கண்ணப்பர். அசு.
" செய்யுஞ், திருக்களிற்றுப்படியார், உக.

(ப. இ.) தொன்மையிலேயே தொடக்கும் பற்றும் அறவே இல்லாத இயற்கை மயலில்லாத துறவி சிவபெருமான். அவன் மெய்யடியார்கட்கு ஆக்கமும் கேடும் இல்லாத அருட்பெரும் சோதி. அகத்தவமாகிய சிவயோகப் பயிற்சிமுறையால் கூற்றுவனை வென்றவர்க்கு உற்ற தோழன்; அவா என்று சொல்லப்படும் பசைமலமும் இல்லாதவன். காரறிவாண்மை[1] யாகிய அறியாமையினின்று நீங்கிய ஆருயிர்க்குச் சிவன் கண்ணுதலாகிய உருவத் திருமேனி கொண்டருள்வன். உலகப் பற்று முற்றும் அற்றவர்க்கும் திருவடிப்பேறு எய்தும்.

(அ. சி.) மேல் துறந்த - இயற்கைத் துறவியாகிய. கூற்றுவன் நாள் துறர்ந்தார்க்கு - யோகத்தால் எமனை வென்றவர்களுக்கு. (எ)

1595. நாகமும் ஒன்று படம்ஐந்து நாலது
போகமுட் புற்றிற் பொருந்தி நிறைந்த
தாக மிரண்டும் படம்விரித் தாட்டொழிந்
தேகப் படஞ்செய் துடம்பிட மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு நாகம்போலும் உடம்பு ஒன்று. அதன் ஐந்துபடம் போலும் ஐம்பொறிகள். அப் பொறிகள் வழியாக அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நாற்பயன்களையும் உயிர்நுகரும். உளப் புற்றாகிய[2] உடம்பினது அகத்துப் பொருந்தி நிறைந்து நிற்பன் சிவன். நுண்மை முன்மையாகிய உடம்பு இரண்டினுள்ளும் படமாகிய பொறி வழிச் சென்று ஆடும் செயலறப் பாடஞ்செய்தலாகிய தகுதியுண்டாக்கி அச் சிவபெருமான் அவ் வுடம்பினை இடமாகக் கொண்டருள்வன். நுண்மை - சூக்குமம். முன்மை - காரணம். படஞ்செய்து: பாடம் செய்து என்பதன் குறுக்கம்.

(அ. சி.) நாகம் - ஆன்மா. படமைந்து - ஐம்பொறிகள். நாலது போகம்-போகம் நான்கு: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு. உட்புற்றில்-சரீரத்தில். ஆகம் இரண்டு-சூக்குமம், காரணம் இரண்டு சரீரங்களிலும். படம் விரித்தாட்டொழிந்து - பொறிகளில் சென்று உழல்வதை ஒழிந்து. படம் செய்து - பக்குவப்படுத்தி. உடம்பிடமாம். (அ)

1596. அகன்றார் வழிமுதல் ஆதிப் பிரானும்
இவன்றா னெனநின் றெளியனும் அல்லன்
சிவன்றாள் பலபல சீவனு மாகும்
நயன்றான் வரும்வழி நாமறி யோமே.

(ப. இ.) அம்மையுடன் கூடிய அப்பனாகிய சிவனும் பற்றற்றார் வழிக்கு முதல்வன் ஆவன். அவன் இன்ன தன்மையன் என்றிசைக்கும் எளியனும் அல்லன். சிவன் தாளாகிய திருவருள் ஆயிருர்கட்கு ஏற்றவாறு பலவாக அமைந்து செவ்வி வருவிக்கும். நயமாகிய திருவடி யுணர்வு திருவருளுணர்வா னுணரத்தக்கது. நாம் என்னும் அகச் செருக்கு உள்ளவரையும் அவ் வுயிர் ஆணவ முனைப்புடையது. அம் முனைப்பால் சிவனை உணரமுடியாதென்பதுதான், நாமறியோம் என்பது.

---

1. களவென்னுங். திருக்குறள். ௨அஎ
2. மற்றிடமின்றி. சு. ௧0௨-௨

(அ. சி.) அகன்ரூர் வழிமுதல்-துறவிகள் பரம்பரைக்கு முதல்வன். சிவன்ருள் - சிவசத்தி. வரும் வழி - அச்சத்தி வரும்வழி. நாம் அறியோம் - 'நாம்' என்னும் மமகாரத்தைக்கொண்டு இருக்கிறவரை அறியோம். (௯)

1597. தூம்பு திறந்தன ஒன்பது வாய்தலும்
ஆம்பற் குழலியின் கஞ்சுளிப் பட்டது
வேம்பேறி நோக்கினன் மீகாமன் கூரையிற்
கூம்பேறிக் கோயிலிற் பூக்கின்ற வாறே.[1]

(ப. இ.) உடம்பகத்துக் காணப்படும் வாயில்கள் இரண்டும் சாளரங்களாகிய ஏழும் கூடித் தொளைகள் ஒன்பது. அத் தொளைகள் ஒன்பதும் திறக்கப்பட்டன. ஆம்பற்பூச் சூடிய கூந்தலையுடைய திருவருளம்மை கஞ்சுகமாகிய சட்டைபோல் அவ் வுடம்பினைக் காப்பாள். உயிர்ப்பு முறையால் வேம்பாகிய நடுநாடியின் வழிமேலேறி நோக்கினுல் மீகாமனுகிய சிவபெருமான் கூரைக்கூம்பாகிய உச்சித்துளையில் திருக்கோவில் கொண்டருள்வன். அருளவே அருள்பூக்கின்ற முழுமுதற் சிவபெருமானின் விழுச்சுடர் வெளிப்படும். கூம்பு - பாய்மரம்.

(அ. சி.) தூம்பு - தொளை. ஆம்பல் குழலி - தேவி, சத்தி. கஞ்சுளி - சட்டை. வேம்பேறி - வீணுத்தண்டு ஏறி. மீகாமன் - சீவன். கூரையின் கூம்பு - முகட்டின் உச்சி, பூக்கின்ற - ஒளிவிடுகின்ற. (௧0)

---

5. தவம்

1598. ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனுமங் கில்லை[2]
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே.

(ப. இ.) புலன்களை நிலைபெறவேண்டிய சிவபெருமான் திருவடியின்கண் ஒடுக்குவார் நன்மையே செய்வர். அதனுல் அவர்கள் தலைசிறந்தவராவர். அவர்களுள்ளம் எஞ்ஞான்றும் நடுக்கம் உருது. அவர்கள் தேனும் சிவவாழ்க்கை வாழ்வதால் அவர்கட்குப் பிறப்பு இறப்புத் துன்பம் எய்தா. அதனுல் அவர்களுக்கு நமனும் இல்லை. வேறு எவ்வகை உலகியல் துன்பமும் இல்லை. சிவனின் நினைப்பு மறப்பாகிய பகல் இரவுகளில்லை. அடைதற்குரிய வழிப்பயன்களும் இல்லை. அவர்களே பற்றற்ருன் பற்றினைப் பற்றி ஏனைப் பற்றுக்களை அறுத்தவராவர்.

(அ. சி.) ஒடுங்குநிலை - புலன் வழிச் செல்லாத நிலை. (௧)

---

1. செஞ்ஞாயிற்றுச் ; புறநானூறு, ௩0.
2. நாமார்க்குங், அப்பர், ௬. ௧அ - ௧.
,, வானைக். ,, ௪. ௧௩ - ௪.

1599. எம்மா ருயிரும் இருநிலத் தோற்றமுஞ்
சேம்மா தவத்தின் செயலின் பெருமையும்
அம்மான் திருவருள் பெற்றவ ரல்லால்
இம்மா தவத்தின் இயல்பறி யாரே.[1]

(ப. இ.) மலத்தேய்வின் பொருட்டு ஆருயிர்களை மாயாகாரிய மாகிய உடலுடன் கூட்டுவதாகிய உயிர்த்தோற்றமும், அவ் வுயிருடன் கூடிய உடல் நிலைத்திருப்பதற்கு வேண்டிய உலகமும் உலகியற் பொருள்களுமாகிய பெருநிலத் தோற்றமும், திருவடியைச் சேர்தற் பொருட்டுச் செய்யப்படும் நன்னெறி நான்மைத் தவத்தின் பெருமையும் சிவபெருமான் திருவருள்பெற்ற செந்நெறிச் செல்வர்களுக்கே தெரிய வரும்; ஏனையார்க்குத் தெரியவாரா. இவ் வுண்மைகளை உள்ளவாறு உணர்வதும் ஒருபெரும் தவமாகும். (௨)

1600. பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்[2]
சிறப்போடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்
மறப்பில ராகிய மாதவஞ் செய்வார்
பிறப்பினை நீக்கும் பெருமைபெற் றாரே.

(ப. இ.) உயிருய்யுமாறு உயிர்க்குயிராகிய உடையவனால் தரப் பட்ட உடலுக்கும் உழையாது பிச்சை எடுத்துண்ணும் பலர், பிறப்பு இறப்புக்களால் ஏற்படும் பெருந் துன்பத்தினை யறியார். சிவபெருமான் திருவடியை மறவாமையே பெருந்தவம். அப் பெருந்தவம் செய்தார் சிறப்பாகிய வீடுபேற்றுடன் வேண்டிய இம்மை மறுமைச் செல்வங்களும் பெறுவர். அவர்களே பிறப்பினையறுக்கும் சிவபுண்ணியப் பெருமை பெற்றவராவர். பிச்சை - தவவுணவு.

(அ. சி.) பிச்சைசெய் மாந்தர் - தவசிகள். (௩)

1601. பள்ள முதுநீர் பழகிய மீனினம்
வெள்ளம் புதியவை காண விருப்புறும்
கள்ளவர் கோதையர் காமனோ டாடினும்
உள்ளம் பிரியா ஒருவனைக் காணுமே.[3]

(ப. இ.) மீனினங்கள் பள்ளத்தில் தங்கிக்கிடக்கும் பழைமையான தண்ணீரினை நுகர்ந்துகொண்டிருந்தாலும், புதுவெள்ளம் எப்பொழுது வரும் என்றே நினைந்துகொண்டிருக்கும். அதுபோல் ஆருயிர் அனைத்தும் ஆண்டவன் திருவடியைப் பேணுதலே நற்றவமாதலின் அம் முறையில் பெண் என்று அழைக்கப்படும். இது, 'சிவத்தைப்பேணில் தவத்திற்கு அழகு' என்னும் கொன்றைவேந்தனால் (௨௮) உணரலாம். ஆதலின் மணங்கமழ்கின்ற பூச்சூடிய இறைவனைப் பேணும் பெண்ணாகிய வுயிர், நிலையாப் பொருள்களை வினைக்கீடாக நுகர்ந்துகொண்டிருப்பினும்

---

1. சிவஞ்சத்திதன்னை. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௪ - ௫.
2. பூக்கைக். அப்பர், ௫. ௬௦ - ௬.
,, அச்சிவன். ௧௦ திருமந்திரம், அ : ௨ - ௨௫, ௧௮௪௮.
,, சிறப்பீனும். திருக்குறள், ௩௧.
3. சாக்கிரத்தே, நாடுகளிற். சிவஞானசித்தியார், ௧௦. ௨ - ௩.
, நிலைப்பாடே. அப்பர், ௬. ௪௫ - ௮.

சிவனை உள்ளம் தழுவுதலால் என்றும் பிரியா ஒருவனும் சிவனைக் கண்டு கொண்டின்புறும்.

(அ. சி.) கள்......காணுமே - தவசிகள் உலக அனுபவங்களில் அழுந்தி நின்றாலும் உள்ளம் சிவனைவிட்டு அகலாது (ரு)

1602. கரந்துங் கரந்திலன் கண்ணுக்குந் தோன்றான்
பரந்த சடையன் பசும்பொன் நிறத்தன்[1]
அருந்தவர்க் கல்லால் அணுகலு மாகான்
விரைந்து தொழப்படும் வெண்மதி யானே.

(ப. இ.) பற்றுடையவர்களுடன் பற்றற்ற சிவனும் விரவிப் பாலில் நெய்போல் மறைந்து நிற்கின்றனன். அங்ஙனம் நிற்பினும் பற்றற்ற மெய்யடியார்கட்கு வெளிப்பட்டுத் தோன்றியருள்வன். அவனே பொன் போலும் விரிந்த பின்னல் திருச்சடையினையுடையவன். அவன் பொன் போலும் மேனியன். திருவருள் துணையால் அருந்தவம் ஆற்றிய செந் தமிழ்ச் சிவனார்முன் விளங்கிநிற்பன். செந்தமிழ்ச் சிவனார் - மெய் யடியார். அத்தகு மெய்த்தவத்தோரே அச் சிவனாரின் இயற்கை உண்மை அறிவின்ப நிலையினை உணர்வர். ஆகையால் வாலறிவனாகிய வெண் மதியனைக் காலமுண்டாகவே காதல்செய்து உய்தலும், வேண்டினுண் டாகத் துறத்தலும்போன்று விரைந்து தொழுதல் வேண்டும். (கு)

1603. அமைச்சரும் ஆனைக் குழாமும் அரசும்
பகைத்தெழும் பூசலுட் பட்டார் நடுவே
அமைத்ததோர் ஞானமும் ஆத்தமும் நோக்கி
இமைத்தழி யாதிருந் தார்தவத் தாரே.[1]

(ப. இ.) சூழ்ச்சிமிக்க அமைச்சரும் பெருமைமிக்க யானைக்கூட்டங் களும் ஆற்றல்மிக்க அரசரும் பகைத்தெழுந்து செய்த பெரும் போரில் இருதிறத்தாரும் எண்ணிறந்தாராய் மாண்டனர். அப் போர்நடுவே நின்று காண்பார்க்கு நிலையாமை உணர்ச்சியும், திருவடியுணர்வும், சிவப்பேற்றின்கண் ஆத்தமாகிய நேயமும் இயல்பாக வுண்டாகும். அந் நோக்கல் நோக்காகிய கருத்தினை மறந்து அழியாதிருந்தார் இறவாத நற்றவம் செய்தோராவர். அழியாதிருந்தார் - மாற்றாதிருந்தார்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் பெரிய வல்லரசுகளும் பகைத்தெழுந்து, சண்டையுட்பட்டு, மாண்டு ஒழிவதைக் கண்டு அச் சமயத்தில் ஏற்படும் ஞானத்தால் அறிவுடையோர் தவத்தை மேற்கொள்வர் என்றது. அத்தம் என்பது ஆத்தம் என்று ஆயிற்று. அத்தம் - சமயம். (சு)

1604. சாத்திரம் ஓதுஞ் சதுர்களை விட்டுநீர்
மாத்திரைப் போது [2]மறித்துள்ளே நோக்குமின்
பார்த்தவப் பார்வை பசுமரத் தாணிபோல்
ஆர்த்த பிறவி அகலவிட் டோடுமே.

---

1. செம்பொ. அப்பர், கு. கூஉ - கு.
,, விழித்தகண். திருக்குறள், எஎகு.
2. சாத்திரம் பல. அப்பர், கு. சு0 - க.
,, ஆர்த்தபிறவித், அ. திருவெம்பாவை, கஉ.

(ப. இ.) உண்மை நாட்டமின்றிப் பொருள்கருதி நூல்களைப் படித்துப் பிதற்றித் திரியும் பொய்ப்பெருமைகளை விட்டகன்று நீங்கள் மாத்திரையாகிய ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் உயிர் உணர்வு வெளிமுகப் படாது அகமுகப்பட்டுச் சிவனை அவனருளால் நோக்குங்கள். அங்ஙனம் நோக்கினால் அப் பார்வையுணர்வு பசுமரத்தாணிபோல் உயிரின்கண் பதிந்து விளங்கும். அவ் விளக்கத்தால் தொன்றுதொட்டுப் பிணித்து வரும் பிறவி நீங்கியோடும்.

(அ. சி.) சதுர் - பெருமை. மாத்திரைப்போது - இமைகொட்டும் நேரம். மறித்து - வெளிமுகமாய் இருக்கும் அறிவைத் தடுத்து. ஆர்த்த - பந்தித்த. (எ)

1605. தவம்வேண்டு ஞானந் தலைப்பட வேண்டில்
தவம்வேண்டா ஞான சமாதிகை கூடில்
தவம்வேண்டா மச்ச சகமார்க்கத் தோர்க்குத்
தவம்வேண்டா மாற்றந் தனையறி யாரே.[1]

(ப. இ.) ஒருவர்க்குத் திருவடியுணர்வு வேண்டப்படுமானால் அதற்குச் சீலம் நோன்புகளாகிய புறத்தவப் பயிற்சிகள் இடையறாது வேண்டப்படும். ஞானசமாதியாகிய திருவடியுணர்வில் நிலைத்து நிற்போருக்கு முற்ற முடிந்த மேல்வகுப்புக்குச் செல்வார் நிலைபோன்று வேறு தவங்கள் வேண்டப்படுவன அல்ல. அதுபோலவே செறிவு அறிவு ஆகிய இருநிலையினு நிற்பார் முறையே அகத்தவமும் அறிவுத்தவமும் உடையராவர். அவர்கட்கும் ஏனைத்தவங்கள் வேண்டா. பிறர் இப் பொருண் மொழியுண்மையினை யறியார். அச்சகச மார்க்கம் - சிறந்த செறிவு நெறி.

(அ. சி.) சகசன்மார்க்கத்தோர்க்கு - சகமார்க்கத்தோர்; சன்மார்க் கத்தோர்: அஃதாவது யோகஞான நெறியில் நிற்பவர். (அ)

6. தவநிந்தை

(தவக்கடப்பு)

1606. ஓதலும் வேண்டாம்[2] உயிர்க்குயி ருள்ளுற்றுற்
காதலும் வேண்டாமெய்க் காய மிடங்கண்டாற்
சாதலும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினாற்
போதலும் வேண்டாம் புலன்வழி போகார்க்கே.

---

1. பசித்துண்டு. சிவஞானபோதம் அ. க - உ.
,, நாடுகளிற். சிவஞானசித்தியார், க0. உ - ௩.
,, தருமந். அப்பர், ௫ கஎ - உக.
2 உற்றுரை. அ. திருப்புலம்பல் ௩.
,, கண்கள். ,, திருப்படையாட்சி. க.
,, செம்மை. கஉ. சண்டேசர். உ.

(ப. இ.) உயிருக்கு உயிராகிய சிவபெருமான் அவ் வுயிரினிடமாக வெளிப்பட்டு விளங்கினுல் பாடம் கைவரப் பெற்றேர்க்கு அப்பாடம் மீண்டும் படிக்கவேண்டாமை போலச் சிவனை அடைதற்காக ஓதும் ஓதல் முயற்சிகள் வேண்டாம் என்பதே ஓதுதலும் வேண்டாம் என்பது. மெய்யாகிய உடம்பின்கண் சிவபெருமான் உள்ளம் பெருங்கோவிலாகக் கொள்வோனுதலின் அதனைக் கோவிலாகக் கொண்டருளின பின்பு அதன் பொருட்டுச் செய்த தனிப்பெருங் காதலாகிய பத்தி முயற்சியும் வேண்டாம். இஃது அடிப்படைபோட்டுக் காட்டிய வளமனையாகிய வீட்டிற்குப் பின் அடிப்படை முயற்சி வேண்டாமையை ஒக்கும். வேண்டாமை என்பது குறிப்பாக முற்றுப்பெற்றமையைப் புலப்படுத்தும். தான் அவனுதல் என்னும் சமாதி கைகூடினுல் அமுந்தும் முயற்சியாகிய சாதலும் வேண்டாம். திருவருள் வலத்தால் தம்மை ஐந்துபுலனும் பின் செல்லும்படியாக ஒழுகும் ஒழுக்கத்தினுர்க்கு இடம்பெயர்ந்து தவத்திற்குச் செல்லும் முயற்சிகள் வேண்டா.

(அ. சி.) உயிர்க்குயிர் - சிவன். மெய்க்காயமிடங் கண்டால் - உடம்பினுள் உத்தமன் கோவில்கொண்டால். போதல் - தவமியற்ற வனம் முதலிய இடங்களுக்குப் போதல். (௧)

1607. கத்தவும் வேண்டாங் கருத்தறிந் தாறினுற்
சத்தமும் வேண்டாஞ் சமாதிகை கூடினுற்
சுத்தமும் வேண்டாந் துடக்கற்று நிற்றலாற்
சித்தமும் வேண்டாஞ் செயலற் றிருக்கிலே.

(ப. இ.) மெய்ந்நூற் பொருள்களின் உண்மைக் கருத்தறிந்து அடங்கினுல் வெளிப்படையாக அச்சொற்றொடர்களை எடுத்தும் படுத்தும் கத்துதலாகிய முயற்சிகள் வேண்டா. சமாதி கைகூடினுல் வேதம் ஓதுதலாகிய சத்தமும் வேண்டா. ஆணவத் தொடக் கற்றவர்க்கு வேறு துப்புரவுகள் வேண்டா. உயிர்ச்செயலற்று உடையான் செயலாக இருப்பின் ஒன்றைத் தூக்கி நாடுதலாகிய சித்தமும் வேண்டா.

(அ. சி.) கருத்தறிந்து - உண்மைப் பொருளை அறிந்து. ஆறினுல் - அடங்கினுல். சத்தமும் - மந்திர உச்சாடனமும் ஆரவார பூசையும். (௨)

1608. வினைவறி வார்பண்டை மெய்த்தவஞ் செய்வார்
வினைவறி வார்பண்டை மெய்யுரை[1] செய்வார்
வினைவறி வார்பண்டை மெய்யறஞ் செய்வார்
வினைவறி வார்விண்ணின் மண்ணின்மிக் காரே.

(ப. இ.) உடம்பெடுத்த பயன் உடம்பினுள் உடையானைக் கண்டு வழிபடுதல். இவ் வுண்மையினை யுணர்ந்தார் நன்னெறி நான்மைத்தவம் புரிபவராவர். அதுபோல் மெய்யுரையாகிய குருமொழிகொள்வார் உடம்பின் பயன் உணர்ந்தோராவர். மெய்யறமாகிய சிவபுண்ணியஞ் செய்வாரும் உண்மை உணர்ந்தோரே. இவ் வுண்மையுணர்ந்தோர் விண்ணிலும் மண்ணிலும் வாழ்வார் அனைவரினும் மிக்கோராவர். (௩)

---

1. அறிந்தும். சிவஞானபோதம். ௩. ௬ - ௧.

1609. கூடித் தவஞ்செய்து கண்டேன் குரைகழல்
தேடித் தவஞ்செய்து கண்டேன் சிவகதி
வாடித் தவஞ்செய்வ தேதவம் இவைகளைந்
தூடிற் பலவுல கோரேத் தவரே.[1]

(ப. இ.) திருவருளோடு கூடிச் சிவத்தைப் பேணுவதாகிய தவத்தைச்செய்து அவன் திருவடியைக் கண்டுகொண்டேன். அத் தவவழியே சென்று சிவநிலையையும் கண்டேன். முன்னாக இவ் வுண்மை உணர்ந்தவர் உடல் வருந்தும்படியாகத் தவஞ்செய்யார். ஐம்புலன்களையும் வென்றவர் பலவுலகப் பண்பினராவர். வெல்லாது ஊடிநிற்பவர் ஒரு தவமும் உடையவராகார். வருந்துதல் - முயலுதல்.

(அ. சி.) கூடி - மனம் ஒருமைப்பட்டு. வாடி - உடலை விரதங்களால் வாட்டி. இவை களைந்து ஊடில் - இவ்வாறு தவம் செய்வதை விட்டு மாறுபடில். (௪)

1610. மனத்துறை மாகடல் ஏழுங்கை நீந்தித்
தவத்திடை யாளர்தஞ் சார்வத்து வந்தார்
பவத்திடை யாகார் அவர்பணி கேட்கின்
முகத்திடை நந்தியை முந்தலு மாமே.

(ப. இ.) மனத்துக்கு மேலுள்ள இறுப்புமெய் யென்னும் புத்தி தத்துவத்தின்கண் தங்கிக்கிடக்கின்ற கடல்போலும் எல்லையில்லாத எழுவகைப் பிறப்பிற்குங் காரணமாகிய எஞ்சுவினைகளைச் சிவகுருவின் வழித் திருவைந்தெழுத்துக் கணிக்குமுறையில் நீந்தி நற்றவஞ்செய்யும் நல்லாராகிய சிவஞானிகளுடன் இணங்கி அவர்வழி நிற்பார்க்குப் பிறப்பில்லை. அதனால் அவர் பிறப்பினை எய்தார். அவர் நல்லார்தம் பணியினைக் கேட்டுத் தொண்டுபுரியின், நந்தியாகிய சிவபெருமானை நேராகக் கண்டு அவன் தாளிணைக்கு முந்துதலுமாகும். முகம் - நேர்.

(அ. சி.) மனத்துறை - மனத்தின் பகுதியாகிய நெஞ்சத்திடத்தே பதிந்துள்ள. மாகடல் ஏழுங்கை நீத்தி - சமுத்திரம்போலும் எழுவகைப் பிறவிகளுக்கும் காரணமான விதைகளை நீக்கி. சார்வத்து - கூட்டத்தில். பவத்திடையாகார் - பிறவியில் சேரார். முகத்திடை - நேராக. (௫)

1611. மனத்திடை நின்ற மதிவாள் உருவி
இனத்திடை நீக்கி இரண்டற வீர்த்துப்
புனத்திடை அஞ்சும்போ காமல் மறித்தால்
தவத்திடை யாரொளி தன்னொளி யாமே.

(ப. இ.) மனமாகிய உறையினின்றும் மதியாகிய வாளினை (சிவயநம' எடுத்துச் செருக்குச் சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம்) மாணா வுவகை ஆகிய ஆறுகோடி மாயாசத்திகளென்னும் பகைவர்களை

---

1. நமச்சி. அப்பர். ழு. கஎ - உஉ.
,, தவஞ் செய்வார். திருக்குறள்; உசுசு.
,, தேடிக். அப்பர்; ச. க - கஉ.
,, புற்று மாய்மர. அ. செத் - உ.

வென்று நீக்கி உயிரையும் உடையானையும் நான் அவன் என்று இரண்டாக வேறுபட எண்ணாமல், அவ் வெண்ணத்தை அவ் வாளினால் ஈர்த்து, உலகமாகிய விளைநிலத்தில் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளையும் புகவொட்டாமல், சிவனடிப் பேருகிய வானோர்க்கும் உயர்ந்த மேனிலத்தில் போமாறுசெலுத்தினால் நால்வகைத் தவத்தினும் முடிந்த தவமாகிய அறிவில் அறிவாகிய தவத்தால் பெறப்படும் சிவவொளியின்கண் தன்ஒளி அடங்கி ஆவியும் தன் ஒளியைக் கண்டு இன்புறும். அறிவுள் அறிவு - ஞானத்தில் ஞானம்.

(அ. சி.) மதிவாள் - அறிவாகிய வாள். இனத்திடை நீக்கி - காமம் முதலிய பகைவர் அறுவரினின்று விலக்கி. இரண்டற ஈர்த்து - தான், நான் (சிவன் சீவன்) என்ற பாவனை ஒழிந்து சிவோகம் பாவனை செய்து. புன......மறித்தால் - ஐம்பொறிகளும் புலன்களின் வழிச் செல்லாமல் தடுத்தால். தவ......யாமே தவத்தினால் பெறும் ஒளியாகிய சீவ ஒளியைப் பெறலாகும். (௬)

1612. ஒத்து மிகவுநின் றானை யுரைப்பது
பத்தி கொடுக்கும் பணிந்தடி யார்தொழ
முத்தி கொடுக்கும் முனிவ னெனும்பதஞ்
சத்தான செய்வது தான்தவந் தானே.

(ப. இ.) சிவன் ஆருயிர்களுடன் வேற்றக் கலந்து நின்று எஞ்ஞான்றும் இயக்கி அருள்கின்றனன் அவன் திருப்பெயராகிய 'சிவய நம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தைப் பொருளுணரப் புகழ்ந்து ஓதுவதும், பத்தியினை முறுகுவிக்கும் மெய்யடியார்களைப் பணிந்து தொழுவதும் செய்யும் பெற்றியர்க்கு வீடுபேற்றினை அளித்தருளும் சிவபெருமானாகிய முனிவரன் வெளிப்பட்டருள்வன். மேலும் தன் திருவடிப்பேறென்னும் சிவமெய்யினைத் தந்தருள்வன். அதுவே நற்றவத்தின் பயனும்

(அ. சி.) ஒத்து சீவனோடு ஒத்து. உரைப்பது - துதிப்பது. முத்தி...... தவந்தானே - முத்தியைப் பயக்கும் நன்மை தீமைகளை முனிந்த நிலையாகிய சிவத்தன்மையைக் கொடுப்பதும் தவமே. (௭)

1613. இலைதொட்டுப் பூப்பறித் தெந்தைக்கென் றெண்ணி
மலர்தொட்டுக் கொண்டேன் வரும்புனல் காணேன்
தலைதொட்ட நூல்கண்டு தாழ்ந்ததென் உள்ளந்
தலைதொட்டுக் கண்டேன் தவங்கண்ட வாறே.[1]

(ப. இ.) சிலர் புறப்பூசையினை அயன்மொழியால் ஆற்றுகின்றனர். அவர்கள் உடல், செயல் செய்தாலும் உள்ளம் மொழிப்பொருள் தெரியாமையால் அதன்கண் தங்குவதில்லை. அதனால் செய்யுங்கால் சிவனுக்கு எண்ணி இலையிட்டும் பூச்சாத்தியும் வழிபட்டுக் கொண்டு வந்தாலும் கண்களில் இன்பநீர் பெருகக் காண்கிலம். திருமறையும் திருமுறையும் ஆகிய செந்தமிழ் வேத ஆகமங்களைத் தலைசிறந்த மெய்ந்நூலாகக்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தை மந்திரமாகவும் திருப்பாடல்களை வழிபாட்டிற் செய்யும் செய்திறன் விளக்கும் தந்திரமாகவும்

---

1. அந்தண். சம்பந்தர், ௧. ௨௮ - ௧௧.
,, யாவர்க்கு. ௧0. திருமந்திரம், ௧0௬.

கொண்டு பொருளுணர்ந்து வழிபட்டால் வழிபடுவார் உள்ளம் அதன்கண் தங்கும். அதனால் இன்பக்கண்ணீர் பெருகும்.[1] அம்முறையில் அத் தமிழ் நூல்களின்வழி வழிபாடுசெய்து கண்ணீரையும் கண்டேன். அதுவே நற்றவம் எனவும் கொண்டேன். எண்ணுதிரு ஐந்தெழுத்தே யாவுக்கும் மந்திரமாம், பண்ணுசெயல் தந்திரமாம் பாட்டு. மந்திரம் - மறை. தந்திரம் - முறை (போற்றி மந்திரம் அருச்சனைக் குரித்து) மேலும் வரும் வெண்பாவாலும் அது வலியுறும்.

"வேண்டுமருந் துண்டார்பால் மெய்நோய்கள் நீங்குமால்
நீண்டகண் கேள்வியால் நீங்காவாம்—பூண்டமொழிச்
சொற்பொருள்கள் ஓர்ந்தார்பால் தோயுமால் தோயாவாம்
பற்பலர்பால் அன்பின்பப் பண்பு."

(அ. சி.) இலைதொட்டு - பத்திரங்கிள்ளி (சிவபூசைக்குரிய செயல்) வரும் புனல் கண்டேன் - கண்களில் ஆனந்த நீர் வரக்கண்டேன். தலை தொட்ட நூல் - ஞானநூல். தாழ்ந்தது - அடங்கிற்று. (அ)

1614. படர்சடை மாதவம் பற்றிய பத்தர்க்
கிடரடை யாவண்ணம் ஈசன் அருளும்
இடரடை செய்தவர் மெய்த்தவ நோக்கில்
உடரடை செய்வ தோருமனத் தாமே.

(ப. இ.) படர்ந்த சடையினையுடையராய் முழுமுதற் சிவனையே வேண்டிப் புரியும் அழிவில்லாத பெருந்தவம் இன்பமெனக்கொண்டு இடையறாது செய்த உண்மைப் பத்தர்கட்குப் பிறப்பு முதலிய துன்பங்கள் ஏதும் அணுகாவண்ணம் சிவபெருமான் காத்து அருளிச் செய்வன். இன்னாமை இன்பம் எனக்கொண்டு ஒழுகுவார் தவமும் மெய்த்தவமாகும். அத் தவத்தினை நோக்கில் உடம்பு அடையாமல் தடுப்பதற்கு வழி ஒருமனப்பட்டுச் சிவனை இடையறாது நினைவதேயாம்.

(அ. சி.) பத்திய பத்தர் - அருளுடைமை முதலிய பதின்மூன்று (1589) துறவு அறங்களைக் கைக்கொண்ட தவத்தர். இடர் அடை செய்தவர்-துன்பத்தை இன்பமாகக் கருதுபவர். உடர் அடை செய்வது- உடர் - உடல்; (ரகரம் போலி) பிறவியைத் தடுப்பது. ஒருமனம் - ஒருமைப் பட்ட மனம். (க)

1615. ஆற்றிற் கிடந்த முதலைகண் டஞ்சிப்போய்
ஈறறுக் கரடிக் கெதிர்பட்ட தன்னேக்கும்
நோற்றுத் தவஞ்செய்யார் நூலறி யாதவர்
சோற்றுக்கு நின்று சுழல்கின்ற வாறே.[2]

(ப. இ.) திருமறை திருமுறைகளாகிய செந்தமிழ் அருள் நூல்களை - வேதாகமங்களை அருட்கண்கொண்டு கற்றுணராதார் நோன்பிருந்து தவம்செய்யமாட்டார்; தவத்திற்கு அஞ்சிப் பிறப்பு இறப்பின் பெருந் துன்பத்திற்கு அஞ்சாது பிறந்து சோற்றுக்கு நின்று அலைகின்றவர் களுடைய நிலை, ஆற்றிற் கிடக்கின்ற முதலைத் துன்பத்திற்கு அஞ்சிக்

---

1. விளங்கிழை. நால்வர் நான்மணிமாலை, ௨.
2. ஆற்றேடு. பட்டினத்துப்பிள்ளையார், திருத்தில்லை - கஃ.

காட்டில் வாழும் ஈன்றணிய குட்டிகளையுடைய கரடியின் வாயில்பட்ட முறையையொக்கும்.

(அ. சி.) ஈற்றுக்கரடி - குட்டிபோட்ட கரடி. ஈன்ற என்பது விரிந்து வந்தது ; குட்டிகளுடன் உள்ள கரடி மிகக் கொடுமையானதாய் இருக்கும். (௧0)

1616. பழுக்கின்ற வாறும் பழமுண்ணு மாறுங்
குழக்கன்று துள்ளியக் கோணியைப் பல்காற்
குழக்கன்று கொட்டிலிற் கட்டவல் லார்க்குள்
இழுக்காது நெஞ்சத் திடவொன்று மாமே.

(ப. இ.) நற்றவம் முதிர்ச்சியடையுமாறும், அத் தவத்தின் பயனை நுகருமாறும், இளங்கன்றொத்துத் துள்ளித்திரிகின்ற நெஞ்சினைப் பலமுறை அடக்கும் வன்மையுடையார் இனிமேற் கோணியாகிய உடம் பினுள் புகுந்தன்மையையும் உணரவல்லாராவர். அவர்க்கு மெய்ம்மை தோன்றும். இளங்கன்றாகிய பசுவின்மனத்தை யடக்கவல்லார்க்கு நெஞ்சத்திடம் உண்டாகும்; பிறப்பும் நேராது.

(அ. சி.) பழுக்கின்றவாறும் - தவத்தில் முதிர்ச்சியடையும் விதமும். பழம் - தவத்தின் பயன் குழக்கன்று - பிராணவாயு. கோணி - சரீரம். கொட்டில் - புருவமத்தி. இழுக்காது - தவறாது. செஞ்சத்திட - ஈசனை நெஞ்சில் இருத்த. ஒன்றும் - கூடும். (௧௧)

1617. சித்தஞ் சிவமாகச் செய்தவம் வேண்டாவால்
சித்தஞ் சிவானந்தஞ் சேர்ந்தோர் உறவுண்டால்
சித்தஞ் சிவமாக வேசித்தி முத்தியாஞ்
சித்தஞ் சிவமாதல் செய்தவப் பேறே.[1]

(ப. இ.) இடையறாது செந்தமிழ்த் திருமறையாம் 'சிவசிவ' என்னும் தனிப்பெரு மந்திரத்தை ஓதிக்கொண்டுவருவார் நெஞ்சம் சிவனுறையும் இயற்கைத் திருக்கோவிலாகும். அவ்வாறு செய்பவர் வேறு எத்தவமும் செய்யவேண்டுவதின்று அத்தகையோர் சித்தமாகிய நெஞ்சத்திடத்துச் சிவனடிப் பேரின்பமே நிலைபெறும். அதனால் அவர் வலிந்து ஆட்கொள்ளப்படும் சிவமாகிய தேவராவர். அவருடைய நல்லுறவும் வாய்க்கும். சித்தம் சிவமாம் பெருவாழ்வும் எய்தும். அஃது எய்தவே சித்திமுத்தி என்று சொல்லப்படும் அன்பியல் வாழ்க்கை, அருளியல் வாழ்க்கை, இன்பியல் வாழ்க்கை மூன்றும் எய்தும். சித்தம் சிவமாதலே செய்தவப்பேறு. இதுவே தாடலைபோற் றூழும் தவமார் தனிப்பெருங், கூடலைவாழ் வாகுமாற் கூறு. கூடல்+ஐ=தலைவன் வந்து கூடல்.

(அ. சி.) செய்தவம் வேண்டாவாம் - செய்த அவம் வேண்டாவாம் எனப் பிரிக்க. மறச் செயல்களை நீக்கவேண்டும். (௧௨)

———

1. வந்துமிகைசெய். ௧௨. சண்டேசர், ௫௧.
,, அவாவினை. திருக்குறள், ௬௬௮.
,, முத்தணி. அ. திருப்பொற் சுண்ணம், ௧0.
,, புத்தன். ,, திருத்தோணோக்கம், ௬.
,, மனத்துக்கண். திருக்குறள் - ௩௪.

7. அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல்

1618. பிரானருள் உண்டேனில் உண்டுநற் செல்வம்
பிரானருள் உண்டேனில் உண்டுநன் ஞானம்
பிரானரு ளிற்பெருந் தன்மையும் உண்டு
பிரானரு ளிற்பெருந் தெய்வமு மாமே.[1]

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவருள் உண்டானல் செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் உண்டாகும். அதுபோல் திருவடியுணர்வும் உண்டாகும். அத் திருவருளால் அறிவினுள் அறிவாம் பேராப்பெருநிலை யும் உண்டாகும். அதுபோல் சிவமாம் பெருவாழ்வும் எய்தும். (க)

1619. தமிழ்மண் டலம்ஐந்துந் தாவிய ஞானம்
உமிழ்வது போல உலகந் திரிவார்
அவிழு மனமும்எம் ஆதி யறிவுந்
தமிழ்மண் டலம்ஐந்துந் தத்துவ மாமே.[2]

(ப. இ.) 'சிவயசிவ' என்னும் தமிழ்மண்டலம் ஐந்தினும் பரவி நிற்கும் அறிவு, அருள், அடிமை, இன்பு, அன்பு என்னும் ஐந்தனையும் சித்தாந்த சைவராகிய சித்தர்கள் உலகம் எங்கணும் வலியச்சென்று செவ்விவாய்ந்தார்க்கு அறிவுறுத்துவர். அத்தகைய நல்லோர் மலர்ந்த மனமும், திருவடியுணர்வும் மேலோதிய தமிழ்மண்டலம் ஐந்தும் தமிழகத் தொன்மைச் செம்பொருட் டுணிவின் மாறுமெய்ம்மையாம் என்க.

(அ. சி.) தமிழ்......திரிவார் - மண்டலம் ஐந்து தமிழ் தாவிய ஞானத்தை உமிழ்வதுபோல உலகந்திரிவார் என வாசிக்க. தமிழ் தாவிய ஞானம் - தமிழ் வேதாகமங்களில் கூறப்பட்ட ஞானம். மண்டலம் ஐந்து - மண் தலம் ஐந்து; அஃதாவது பூமி அண்டத்திலுள்ள ஐந்து கண்டங்களும். உமிழ்வதுபோல உலகந்திரிவர் - சித்தர்கள் ஐந்து கண்டங்களிலும் சஞ்சரித்துத் தமிழ்த் தத்துவ அறிவைப் பக்குவர் களுக்கு உபதேசிப்பார். அவிழுமனம் - அன்பால் உருகிய மனம். திருமூலர் காலம் *B. C. 6000* முதல் *B. C. 100*; ஆனதால், அக் காலத்தில் தமிழர்கள் ஐந்து கண்டங்களிலும் குடி ஏறி இருந்தார்கள். ஆண்டு எல்லாம் தமிழ்மொழியும், சைவ சமயமும் சிவலிங்க வழிபாடும் பரவி இருந்தன. இஃது அவ்வக் கண்டங்களில் இப்போது அகப்படும் சிவலிங்கங்களாலும் கல்வெட்டுகளாலும் தமிழ்த் திரிபான மொழியைப் பேசும் மனிதர்கள் அவ்வக் கண்டங்களில் வசித்தலாலும் உறுதி பெறு கின்றது. (உ)

1620. புண்ணிய பாவம் இரண்டுள பூமியில்
நண்ணும் பொழுதறி வார்சில ஞானிகள்
எண்ணி இரண்டையும் வேரறுத் தப்புறத்
தண்ணல் இருப்பிடம் ஆய்ந்துகொள் வீரே.

---

1. நில்லாத. கஉ. திருநாவுக்கரசர், ௬எ.
2, மொய்வைத்த கஉ. மூர்த்தி நாயனர், ௬.
3. புண்ணியமேல். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உக.
,, இருள்சேர், திருக்குறள், ၆.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு மறவா நல்லோராகிய சிவஞானிகள் நிலவுலகில் தோன்றும்பொழுது புண்ணிய பாவமாகிய இருவினைகளையும் அறிவர். அத்தகைய நல்லோர் நற்றுணையால் பிறப்புக்கு வித்தாம் புண்ணிய பாவ மிரண்டனையும் வேரறுத்து, முப்பத்தாறு மெய்யும் கடந்து அப்பாலுள்ள அருள்வெளியே செப்பமுற விளங்கும் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் இடம். அதுவே நாம் அடையவேண்டிய நல்லிடம் என்று உணர்ந்துகொள்வீர்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் புண்ணியத்தையும் பாவத்தையும் இரண்டையும் ஒழிக்கவேண்டு மென்றது. அஃதாவது இரண்டிலும் பற்றற இருக்கும் நிலை. (௩)

1621. முன்னின் றருளு முடிகின்ற காலத்து
நன்னின் றுலகில் நடுவுயி ராய்நிற்கும்
பின்னின் றருளும் பிறவியை நீக்கிடும்
முன்னின் றெனக்கோரு முத்திதந் தானே.

(ப. இ.) நற்றவம் நிறைவுறுங்காலத்துச் சிவபெருமான் எதிர் தோன்றி அருள்புரிவன். நன்மை நிறைந்த இவ் வுலகத்தில் அனைத் துயிர்க்கும் தினைத்துணையும் வேற்றுமையின்றிச் சிவன் நடுவாய் நின்றருள்வன். நடுவாய் - பொதுவாய் நிற்றல்; என்பது உயிர்க்குயிராய் நிற்றலெனிலுமாம். எஞ்சுவினைக்கீடாக வரக்கடவ பிறவிகளைப் பின் நின்று நீக்கியருள்வன். பின்னின்று: பின்னிநின்று; புணர்ந்துநின்று. நினைப்பின் வீற்றிருந்தருள்வன். அதனால் அடியேன் அவனையே நினைப்பேன். அதனால் அவன் வீடுபேற்றையும் தந்தருள்வன். முன் - நினைப்பு. பின்னி என்பது பின் எனக் கடை குறைந்தது.

(அ. சி.) முன்னின்று அருளும் - எதிர்தோன்றி அருளுவன். முடிகின்ற காலத்து - தவம் முற்றுப்பெற்ற காலத்து நன்னின்று...... நிற்கும் - நன்மார்க்கத்தில் நிற்கும் உயிர்களுக்கு அவ் வுயிர்களின் ஊடே சிவன் சிறந்து விளங்குவான். (௪)

1622. சிவனரு ளாற்சிலர் தேவரு மாவர்
சிவனரு ளாற்சிலர் தெய்வத்தோ டொப்பர்
சிவனரு ளால்வினை சேரகி லாவே
சிவனருள் கூடின்அச் சிவலோக மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருளால் உடல்மெய்யாகிய இருபத்து நான்கனுள் தங்கிப் படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், விண்ணுடு புரத்தல் முதலிய இறைமைத்தொழில்களை ஆருயிர்கள் சிவனுராணையால் புரியும். அப்பொழுது அவ் வுயிர்கள் தேவர்கள் எனப்படும். இத் தேவர்களையும் இயக்கும் அருள்பெற்ற வுயிர்கள் உணர்த்துமெய்யாகிய முப்பத்திரண்டாம் மெய்யின்கண் தங்கி அயன், அரி, அரசன், வேந்தன் என்னும் பெயர்களையே பூண்டு நிற்கும் முப்பத்திரண்டாம் மெய் ஆசான் மெய் அல்லது சுத்தவித்தை எனப்படும். மெய் - தத்துவம். இவர்களும் தேவர்கள் என அழைக்கப்பெறுவர். இந் நிலவுலகத்துச் சிவனருளால் வாழ்வாங்கு வாழும் வாய்மையர்களும் தேவர் எனப் பெறுவர். சிவபெருமான் திருவருளால் எஞ்சுவினை, ஏன்றவினை, ஏறு

வினை என்னும் முத்திற வினைகளும் சேரமாட்டா. சிவபெருமான் திருவடி கூடப்பெற்றால் சிவவுலக வாழ்வு சேர்வதுறுதி.

(அ. சி) தேவர் - செவ்வாய், சுக்கிரன், புதன், வியாழன் கோள்களில் வசிப்பவர்கள் தேவர் எனப்படுவர். பூமியில் வசிப்பவர் மானிடர் எனப்படுவர். சந்திரன் முதலிய உபகோள்களில் வசிப்பவர் பிதிர்க்கள் எனப்படுவர் தெய்வத்தோடு ஒப்பர் - மானிடரே ஆயினும் தேவர் தன்மை பெற்று இருப்பவர். (கு)

1623. புண்ணியன் எந்தை புனிதன் இணையடி
நண்ணி விளக்கென ஞானம் விளைந்தது
மண்ணவ ராவதும் வானவ ராவதும்
அண்ணல் இறைவன் அருள்பெற்ற போதே.[1]

(ப. இ.) அம்மையும் அப்பனுமாக ஒருடம்பில் விளங்கும் சிவபெருமான் புண்ணியன் என்று அழைக்கப்படுவான். யாவர்க்கும் தந்தையாயுள்ளானாதலின் அவன் எந்தை எனப்படுவான். அவனே யாவரையும் தூய்மைப்படுத்தலால் அவன் புனிதமாயுள்ளான். நல்லார் அத்தகையோன் திருவடியைத் திருவைந்தெழுத்தோதியும், போற்றி மந்திரம் புகன்று மலர் தூவித்தொழுதுஞ் சேர்வர். அப்படிச் சேர்தலால் அவர்பால் திருவிளக்குச் சுடராகிய சிவஞானம் விளைந்தது. தலைமைப் பாடமைந்த சிவபெருமான் திருவருள் பெற்றபோதே மண்ணவர் பிறப்பற்றுச் சிறப்புறுவதும் சிவவுலகத்தவராகிய வானவராவதும் நிகழும். (சு)

1624. காயத்தே ரேறி மனப்பாகன் கைகூட்ட
மாயத்தே ரேறி மயங்கு மவையுணர்
நேயத்தே ரேறி நிமலன் அருள்பெற்றால்
ஆயத்தே ரேறி யவனிவ னாமே.[2]

(ப. இ.) உடம்பாகிய தேரினுட் புகுந்து மனமாகிய தேரோட்டி சேர்த்துவைக்க, மாயத் தேராகிய இவ் வுலகத்தில் மயங்கும் உயிரினங்கள் திருவடியன்பாகிய தேரேறிச் சிவபெருமான் திருவருளைப் பெற்றால் ஆயமாகிய சிவனடியார் திருக்கூட்டத்துடன் விரவி உயர்வற உயர்ந்த சிவமாம் பெருவாழ்வை எய்தும்,

(அ. சி.) காயத்தேர் - உடம்பு. மனப்பாகன் கைகூட்ட - மனத்தோடு கூடி. மாயத்தேர் - உலக வாழ்க்கை. நேயத்தேர் - நியமம் நேயம் என வந்தது. இயமம் நியமம் முதலிய ஒழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு. ஆயத்தேர் - சமாதி யோகம். (எ)

1625. கதிர்கண்ட காந்தங் கனலின் வடிவாம்
மதிகண்ட காந்தம் மணிநீர் வடிவாஞ்
சதிகொண்ட சாக்கி யெரியின் வடிவாம்
எரிகொண்ட ஈசன் எழில்வடி வாமே.[3]

---

1. வேதநாயகன். அப்பர், ௫. ௧00 - ௧
2. கல்லானிழற். ௧ ௧௧ - சு.
3. சூரியகாந். சிவஞானசித்தியார், அ. ௨ - ௧அ.

(ப. இ.) ஞாயிற்றின் கதிர்கண்டு அக் கதிரொளியை ஏற்று வெளிப்படுத்துங்கல் (சூரியகாந்தக் கல்) கதிர்க் கல் எனவும், திங்களின் கதிரையேற்றுக் குளிர்நீரை வெளிப்படுத்துங் கல் (சந்திரகாந்தக் கல்) நிலாக் கல் எனவும், தீயினைக் காண அதன் கதிரை வெளிப்படுத்துங் கல் தீக் கல் எனவும் வழங்கப்பெறும். இக் கல்லைச் சக்கிமுக்கிக் கல் என்பர். கதிர் கண்டவுடன் கதிர்க்கல் கனலைக் கக்கும் மதி கண்டவுடன் நிலாக் கல் குளிர்ச்சியைக் கக்கும். தீத்தட்டுங் கருவியாகிய சதியினைக்கொண்ட சக்கி - சாக்கி என்னும் தீக்கல் தீயினைக் கக்கும். மழுவாகிய தீயினை இடத்திருக்கையில் கொண்டருளிய சிவபெருமானை அருள்துணையால் அவன் இயற்கை எழில்வடிவில் காணலாம். அக் காட்சியான் ஆருயிர்கள் அனைத்தும் சிவனும் நிலையினை எய்தும். கக்குதல் - காலுதல்.

(அ. சி.) மணி - முத்து. சதி - தீத்தட்டுங் கருவி ; முக்கி. சாக்கி - சக்கி என்பதன் நீட்டல் ; தீத்தட்டுங்கல். இவை இரண்டினையும், "சக்கி முக்கி" என்பது உலக வழக்கு. (அ)

1626. நாடும் உறவுங் கலந்தெங்கள் நந்தியைத்
தேடுவன் தேடிச் சிவபெரு மான்என்று
கூடுவன் கூடிக் குரைகழற் கேசெல்ல
வீடு மளவும் விடுகின்ற திலேனே.[1]

(ப. இ.) நாடுதலாகிய சிந்தித்தலும், உறவாகிய் முழுநேயமுங் கொண்டு எங்கள் நந்தியாகிய சிவபெருமானை அவன் அருள்விளக்கத் துணையால் தேடுவேன், தேடிச் சிவபெருமானென்று கூடுவேன். கூடி இடையறாது நினைக்கும் நினைவாகிய ஒலிக்கும் ஆண்மைக்கழலணிந் துள்ள திருவடிக்கே செல உடம்பைவிட்டு உயிர் நீங்கும்வரைத் திருவடியைப் பற்றுதலாகிய திருவைந்தெழுத்து ஓதுதலை நீங்கேன்.

(அ. சி.) நாடு முறவு கலந்து - உள்ளன்போடு. வீடு மளவும் - சாகும்வரை. (க)

---

8. அவவேடம்
(போலிக்கோலம்)

1627. ஆடம் பரங்கொண் டடிசிலுண் பான்பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் [2]பேதைகாள்
ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியுங்
தேடியுங் காணீர் சிவனவன் தாள்களே.

(ப. இ.) கூடா ஒழுக்கத்தினராய்த் தவவேடம் கொண்டு பிறரை அஞ்சுவித்துத் திரிவார்க்குப் பயன் ஆடம்பரமான சோறுகறி உண்பதே

---

1. குடுவேன். அ. திருவம்மானை, கஎ.
2. வலியில். திருக்குறள், உஎ௩.
" தவமறைந், " அஎ௪.

யாம். பேதைகளே! பிறப்பின் பயன் இதுவோ? சிவனார் திருவுருவினைக் கண்டவுடன் மெய்ம்மறந்து ஆடியும் பொய்யில்லாத திருமுறை பாடியும் இன்பக்கண்ணீர் பெருக்கி அழுதும் மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் அரற்றியும் இம்முறையாகத் தேடியுங் காணுங்கள். இதுவே பிறவிப்பயன்.

(அ. சி.) வேடங்கள் கொண்டு - பொய்யாகத் தவசி வேடம் பூண்டு. வெருட்டிடும் - மயக்கும். (ச)

1628. ஞானமில் லார்வேடம் பூண்டிந்த நாட்டிடை
ஈனம தேசெய் திரந்துண் டிருப்பினும்
மான நலங்கெடும்[1] அப்புவி யாதலால்
ஈனவர் வேடங் கழிப்பித்தல் இன்பமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வில்லாக் கீழோர் சிவக்கோலம் பூண்டு சிறந்த தென்னாட்டகத்துக் கூடா ஒழுக்கம் புரிந்து பிறரை வஞ்சித்து ஏதும் உழையாது இரந்துண்டிருப்பர். அவர் அவ்வாறு இருப்பதால் நாட்டின் பெருமையும் நன்மையும் கெட்டொழியும். ஆகையால் அப் பொருந்தா வேடத்தாரை அவ் வேடத்தை நீக்கச்செய்து நாட்டுக்கு நன்மையும் இன்பமும் வாய்க்கும்படி செய்வது நல்லோர் கடனாகும். மானம் - பெருமை.

(அ. சி.) இருப்பினும் - சுகமாக இருந்தபோதிலும். ஆன நலம் - உண்மை வேடத்தால் ஆன நன்மை. கழிப்பித்தல் - நீக்கல். (உ)

1629. இன்பமுந் துன்பமும் நாட்டா ரிடத்துள்ள
நன்செயல் புன்செய லாலந்த நாட்டிற்காம்
என்ப இறைநாடி நாடோறும் நாட்டினின்
மன்பதை செப்பஞ் செயின்வையம் வாழுமே.[2]

(ப. இ.) நாட்டவர் செய்யும் நன்செயலாகிய புண்ணியத்தால் இன்பமும், புன்செயலாகிய பாவத்தால் துன்பமும் நாட்டில் நிலைத்து நிற்கும். ஆகவே உலகாளும் வேந்தன் பொய்வேடங் கொண்டார்தம் இழிசெயலால் நாட்டிற்குத் துன்பம் உண்டாவதைக் கருதி ஒவ்வொரு நாளும் அப் பொய்வேடத்தாரை நாட்டினின்றும் அகற்றி மன்பதை களைச் செம்மையாக வாழும் நெறியில் செலுத்தினால் அவர்கள் நன்கு வாழ்வர். இக்குறிப்பினையே திருவள்ளுவநாயனார், 'ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே, வேந்தமை வில்லாத நாடு' (எசுO) என்றருளிச் செய்தனர்.

(அ. சி.) இறை - அரசன். நாடி - உண்மைத் தவசிகள் இன்னார் என்றும் பொய்த் தவசிகள் இன்னார் என்றும் ஆராய்ந்து பார்த்து. (ங)

---

1. வசையிலா. திருக்குறள், உகூக
2. நாடோறு. ,, ருஉO
,, நாடொறும். ,, ருருங.
,, பெருமைக்கும் ,, ௫0௫

1630. இழிகுலத் தார்வேடம் பூண்பர்மே லெய்த
வழிகுலத் தார்வேடம் பூண்பர்தே வாகப்
பழிகுலத் தாகிய பாழ்சண்ட ரானுர்
கழிகுலத் தார்கள் களையப்பட் டாரே.[1]

(ப. இ.) ஒழுக்கத்தால் தாழ்ந்த குடியிலுள்ளோர் தவக்கோலம் பூணுதல் உயர்ந்த ஒழுக்கம் கைக்கொண்டு மேலோராதற்கு. இது படியாதார் படித்துக் கற்றுர் ஆவதை யொக்கும். வழிவழியாக ஒழுக்க மேன்மையால் உலகோர் வழிபடத்தக்க உயர்குடியில் தோன்றியவர் தவக்கோலம் பூணு தல் மக்களிற் சிறந்த தேவராதற்காம். பழிக்கப்பட்ட புன்செயலால் பிறப்பினை வீணுக்கிக் கழிக்கத்தக்க குலத்தராயுள்ளார் தவக்கோலம் பூண் பது தங்களை நாட்டைவிட்டு அகற்றுவிப்பதற்கேயாம்.

(அ. சி.) இழிகுலம் - இழிந்த ஒழுக்கங்களுள்ள குடி. வழி குலம் - பிறர் வழிபடக் கூடிய ஒழுக்கமுடைய குடி. பாழ்சண்டர் - வீணர். சோடியர். கழி குலத்தோர் - பிறரால் ஒதுக்கித் தள்ளப்படக்கூடிய ஒழுக்கமுள்ள குடி. (௬)

1631. பொய்த்தவஞ் செய்வார் புகுவர் நரகத்துப்
பொய்த்தவஞ் செய்தவர் புண்ணிய ராகாரேற்
பொய்த்தவம் மெய்த்தவம் போகத்துட் போக்கியஞ்
சத்திய ஞானத்தால் தங்குந் தவங்களே.

(ப. இ.) தவத்தினைப் பொய்ம்மையாகச் செய்வார் இருளுலகம் புகுந்து இன்னலுறுவர். பொய்த்தவம்: உள்ளத்தில் உண்மையின்றிக் கோலத்தால் மட்டும் நடித்தல். பொய்த்தவம் செய்வார் புண்ணிய ராகார். பின் அதற்குப் பயன் மெய்த்தவம் போன்று நடிப்பதால் நிலையிலா உலகவின்பம் பொருந்தா வழியில் சிறிதுண்டாம்; அத்தனையே அத் தவப் பயன். உண்மையும் திருவடியுணர்வும் மேற்கொள்ளுதலால் மெய்த்தவப் பயன்கள் நிலைக்கும். (௭)

1632. பொய்வேடம் பூண்பர் போசித்தல் பயனுக
மெய்வேடம் பூண்போர் மிகுபிச்சை கைக்கொள்வர்
பொய்வேடம் மெய்வேடம் போலவே பூணினும்
உய்வேட மாகும் உணர்ந்தறிந் தோர்க்கே.[2]

(ப. இ.) மெய்க்கோலம் பூண்பார்க்குக் கிடைக்கும் சிறந்த உணவு முதலிய உலகியல்ன்டங்கள் பொய்க்கோலம் பூண்பார்க்கு எளிதாகக் கிடைக்கின்றன. பொய்க்கோலம் செய்வார் மெய்க்கோலம்போல் நடிப்பினும் தவப்பெருமையின் உண்மையினை அறிவார் தாங்கள் மெய்த் தவவழிநின்று மேன்மையுறுவர். மேலும் பொய்த்தவத்தார்மாட்டுப் பரிவும் கொள்வர். பிச்சை - தவவுணவு.

---

1. ஒழுக்கமுடைமை. திருக்குறள், ௧௩௩
2. சில. ௧௨. நரசிங்கமுனையர், எ.
" முன்பு. ,, கலிக்கம்பர் ௬,
" அச்சிவன். ௧௦. திருமந்திரம், 1848.

(அ. சி.) பொசித்தற் பயனாக - சாப்பாட்டுக்காக. உய்வேடம் ஆகும் உணர்ந்து அறிந்தோர்க்கு - பொய்வேடத்திற்கே உலகத்தில் மரியாதை யும் சோறும் கிடைக்கின்றனவே, மெய்யாகவே வேடம் பூண்டால் பலன் அதிகம் உண்டு, அம்மையினும் இன்பம் உண்டு என்று அறிவார்க்கு அப்பொய் வேடமே அவன் உய்வதற்கு உதவும் வேடமாகும் (சு)

---

9. தவவேடம்

1633. தவமிக் கவரே தலையான வேடர்
அவமிக் கவரே யதிகொலை வேடர்[1]
அவமிக் கவர்வேடத் தாகாரவ் வேடந்
தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்கவொண் ணாதே.[2]

(ப. இ.) திருவடியுணர்வுக்கு வாயிலாகிய நற்றவமிக்கவரே தலையான சிவக்கோலமுடையவராவர் தவமில்லாத அவமாகிய பாவச்செயல் மிக்கவரே கொடுங்கொலைக்கு ஒரு சிறிதும் நடுங்காத வனவேட ராவர். சிவக்கோலமாகிய தவக்கோல மிக்கவரே அக் கோலத்தைத் தாங்குந் தகுதியினராவர். மற்றவர்கள் அக் கோலத்தைத் தாங்குந் தகுதியுடையவரல்லர்.

(அ. சி.) தலையான - சிறந்த. (க)

1634. பூதி யணிவது சாதன மாதியிற்
காதணி தாம்பிர குண்டலங் கண்டிகை[3]
ஓதி யவர்க்கும் உருத்திர சாதனந்
தீதில் சிவயோகி சாதனந் தேரிலே.

(ப. இ.) சிவ அடையாளங்களுள் முதன்மைவாய்ந்தது திருவெண் ணீறு. அதனை 'அழகினுக்கு அணியாம் வெண்ணீறு அஞ்செழுத்து ஓதிச் சாத்தல்' என்பதனால் உணரலாம். இத் திருவெண்ணீறு உடம்பின்கண் பலவேறிடங்களில் அணியப்படுவது. செம்பொன்னு லாக்கிய குண்டலங்கள் இரண்டு காதுகளிலும் காணப்படும் வண்டனைய வடிவச் சிவமணிகள் முப்பத்திரண்டு கொண்ட கண்டிகை மார்பிடத்துக் காணப்படும். இனம்பற்றி நாவின்கண் 'சிவசிவ' என்னும் திருவைந் தெழுத்து வழுத்தப்படுதலும் கொள்க. இவையே சிவ அடையாளங்க ளாகும். குற்றமற்ற செறிவு நிலையாகிய சிவயோகிக்கும் இவையே அடையாளங்களாகும். செம்பொன் - தாமிரம் வண்டனைய - வண்டு போலும் பருமனுள

(அ. சி.) பூதி - விபூதி, வி: உபசர்க்கம். புழுதி என்னும் சொல் இடைக்குறைந்து முதல் நீண்டு பூதி என்று ஆயிற்று. ஆதியில் - முதலில்.

---

1. தவமறைந். திருக்குறள், உஎச.
2 தவமுந். ,, உசுஉ.
3. சந்த. கஉ. ஞானசம்பந்தர், ககக௪.

கண்டிகை - 32 உருத்திராக்கமணிகள் கொண்ட மாலே. ஓதியவர்க்கும் - வேதங்கள் ஆகமங்கள் படித்தவர்க்கும். உருத்திரசாதனம் - உரு, உடல்: திரம் - உறுதி, 'உடலுக்கு உறுதியைத் தரக்கூடிய சாதனம்' (௨)

1635. யோகிக் கிடுமது வுட்கட்டுக் கஞ்சுளி
தோகைக்குப் பாசத்துச் சுற்றுஞ் சடையதோன்
ருகத்து நீறணி யங்கக் கபாலஞ்[1]
சீகத்த மாத்திரை திண்பிரம் பாகுமே.

(ப. இ.) உட்கட்டாகிய கோவணமும், கஞ்சுளியாகிய போர்வை யும், திருச்சடையின்கண் மயிலிறகாலாகிய குல்லாவும், முழுவுடம்பும் அணியும் திருவெண்ணீறும், கையில் மண்டையோடும், அழகிய வலத் திருக்கையில் பிரப்பங்கோலும் சிவயோகியின் அடையாளங்களாகும். சீலத்தின் அடிப்படை என்பதை விளக்கத் தாய்ச்சீலே என்றும் முதன்மைக்காவல் என்பதை விளக்கக் கோவணம் என்றும். அற்ற மறைக்கும் துணிக்குப் பெயராயின. கோஅரணம் கோவணம் என் ருயிற்று.

(அ. சி.) உட்கட்டு - கோவணம். கஞ்சுளி - பொக்கணம், மேற் போர்வை. தோகைக்குப்பாசம் - மயிலிறகால் ஆய குல்லா. (குப்பாயம்- குப்பாசம் என வந்தது, சகரம் யகரமானது போலி.) சீகத்த மாத்திரை - அழகிய கையில் பிடிக்கும் கோல் (க என்னும் எழுத்துக்கு ஹ என்னும் ஒலி. வளாகம்—என்னும் சொல்லொலிபோல்.) (௩)

1636. காதணி குண்டலங் கண்டிகை நீறும்
ஊதுநற் சங்கும் உயர்கட்டி கப்பரை
ஏதமில் பாதுகம் யோகாந்த மாதனம்
ஏதமில் யோகபட் டந்தண்டம் ஈரைந்தே.[2]

(ப. இ.) காதணியாகிய குண்டலமும், சிவமணியாலாகிய கண்டிகை யும், ஓசை எழுப்பும் திருவைந்தெழுத்தும், வெண்சங்கும், மண்டை யாகிய சட்டியும், திருநீற்றுமடலும், பாதக்குறடும் சிவயோகிக்குரிய அழகிய இருக்கையும், யோகப்பட்டமும். யோகத் தண்டும் என்னும் பத்து அடையாளங்களும் சிவயோகியர்க்கு உரியனவாகும்.

> "பட்டில கியமுலே யரிவைய ருலகினி லிடுபலி
> ஒட்டில கிணேமர வடியின ருமையுறு வடிவினர்
> சிட்டில கழகிய பொடியினர் விடைமிசை சேர்வதோர்
> விட்டில கழகொளி பெயரவ ருறைவது விளமரே."
>
> —௩. அ௮. ௨. (௪)

———

1. அருமணித்தடம். ௪. ௨௦ - ௩.
2. பத்துக்கொ. அப்பர், ௪. ௧௮ - ௧௦.

10. திருநீறு

1637. நூலுஞ் சிகையும் உணரார்நின் மூடர்கள்
நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்
பாலொன்றும் அந்தணர் பார்ப்பார் பரமுயிர்
ஓரொன் றிரண்டினில் ஓங்காரம் ஓதிலே.[1]

(ப. இ.) அகநிலையையுணர்த்தும் புறஅடையாளங்கள் நூலும் சிகையும் என்று உணராதார் பெருமூடராவர். நூலென்பது மறை முடிவாம் 'சிவய நம' வாகும். நுண்ணியசிகை என்பது அச் சிவய நம என்னும் மந்திரப்பயனும் திருவடியுணர்வாகும். அதுவே சிவஞானமாம். அச் சிவஞான ஒழுக்கத்தில் நிலைநிற்போர் அந்தணராவர். பார்ப்பாராகிய மெய்கண்டார் ஓங்காரத்தின்கண் (952) உகரம் பரமாகவும், அகரம் உயிராகவும் கொள்வர். இனம்பற்றி மகரம் தளையாகவும் கொள்ளப்படும். மெய்கண்டார் : சித்தாந்தச் சைவ மாணவர்.

(அ. சி.) பாலொன்றும் - ஒழுக்கமுள்ள. பார்ப்பார் - உணருவார். பரம் - சிவம். (க)

1638. கங்காளன் [2]பூசுங் கவசத் திருநீற்றை[3]
மங்காமற் பூச மகிழ்வரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவகதி
சிங்கார மான திருவடி சேர்வரே.

(ப. இ.) அயன் அரி என்னும் இருவர்தம் முழு எலும்புக் கூட்டினைச் சுமக்கும் சிவபெருமான் கங்காளன் எனப்படுவன். அவன் ஆருயிர்கள் உய்வதற்குக் காவலாயுள்ளது திருவெண்ணீறு என்றுணர்த்தக் கவசமாக அத் திருவெண்ணீற்றை அணிந்துகொள்கின்றனன். அத் திருநீற்றை எப்பொழுதும் மங்காமல் பூசுதற்கு மகிழ்வாரிடம் எத்தகைய வினைத் துன்பங்களும் தங்கா ; சிவநிலையும் சாரும் ; அழகிய திருவடிப்பேறுங் கைகூடும். (உ)

1639. அரசுட னலத்தி யாகும்அக் காரம்
விரவு கனலில் வியனுரு மாறி
நிரவயன் நின்மலன் தாள்பெற்ற நீதர்
உருவம் பிரமன் உயர்குல மாமே.[4]

---

1. கோலும். அப்பர், ௫. ௯௯ - அ.
,, காதலாகிச். சம்பந்தர், ௩. ௪௯ - க.
2. தங்கா. அ. திருச்சாழல் கக.
3. ஆறுலவு. கஉ. சம்பந்தர், ௪௩.
,, சிவசிவ. க0. திருமந்திரம், 2667.
4. குலம்பொல்லேன். அப்பர், ௯. ௯௫ - அ.
,, சாத்தி. ,, ௫. ௯0 - ௩.
,, சீல. கஉ. சண்டேசுரர், உக.
,, ஆரணியத். கஉ. முழுநீறு - ௩.

(ப. இ.) அத் திருவெண்ணீறானது அரசு, ஆல், அத்தி ஆகிய மூன்றின் சுள்ளிகள் சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும் எட்டுத் திருவுருவங்களின் ஒன்றாகிய சிவவேள்வித்தீயின்கண் ஒளிவிட்டெரிந்து உருமாறிக் காரியமாகக் காணப்படுவது. உருவம், அருவம் உருவருவம் என்னும் மூன்று நிலையும் கடந்த சிவபெருமான் திருவடியினைத் தலைக் கொண்ட மெய்யடியார் திருவுருவம் திருநீற்றுத் திருவுருவமாகும். அவர்களே திருமுறையுணர்ந்த திருவடிச்செல்வத்தராவர். அவர்களே மெய்ப்பொருளையடையும் உயர்குலத்தினராவர். 'இட்டார் பெரியோர்' என்பது திருநீறு இட்டார் பெரியோரென்பதே. 'இடாதார் இழிகுலத்தோர்' என்பது திருநீறு இடாதார் இழிகுலத்தோர் என்பதே. இவையன்றி மக்களில் சாதி என்றும் உயர்வு தாழ்வு என்றுங் கூறுவது தமிழக மரபன்று. காரம் - காரியம்; திருநீறு.

(அ. சி.) விரவு கனலில் வியன் உரு மாறி, அரசு......அக்காரம் - விபூதியானது சிவாக்கினி காரியத்தில் அரசு ஆல், அத்தி முதலிய சமித்துக்கள் எரிக்கப்பட்டு நீறு ஆக்கப்படுவதாலும் உண்டாகும் (இஃது ஒருமுறை.) நிரவயன் - வடிவமற்ற சிவன். நீதர் - நீதியை உடையவர். பிரமன் உயர்குலம் - பிரமனால் படைக்கப்பட்ட மனிதர்களில் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை உடையவர் ஆவர். ''மேதினியில் இட்டார் உயர்ந்தோர் இடாதார் இழிந்தோர், பட்டாங்கில் உள்ள படி'' என்ற ஔவையார் வாக்கை நோக்குக. இழிகுலம் என்றும் உயர்குலம் என்றும் திருமூலர் கூறியது சாதி அன்று. ஒழுக்கத்தில், அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் ஆவார். ''பட்டாங்கில் உள்ள படி'' என்றது வேதாகமங்களில் கூறியபடி. (ந)

---

11. ஞானவேடம்

1640. ஞானமி லார்வேடம் பூண்டும் நரகத்தர்
ஞானமுள் ளார்வேடம் இன்றேனில் நன்முத்தர்[1]
ஞான முளதாக வேண்டுவோர் நக்கன்பால்
ஞான முளவேட நண்ணிநிற் பாரே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானம் கைவரப்பெறாதார் வேடம்பூண்டு பழிப்புக்கு ஆளாகி நரகத்திலாழ்வர். திருவடியுணர்வு கைவந்தோர் கோலமுள்ளாரெனினும் இலரெனினும் நல்ல வீடு பேற்றினை எய்துவர். மிக்க மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குவோனாகிய (நக்கன்) சிவபெருமானிடத்து மெய்யுணர்வுகொள்ள விரும்புவோர் ஞானவேடத்தினைப் பொருந்திநிற்பர். நகுதல் - மகிழ்தல். ஞானவேடம் என்பது, 'ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொலாம்' என்று ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமொழியாகச் சேக்கிழாரடிகள் அருளுமாற்றால் ஓவாது திருவைந்தெழுத்தினை உள்ளன்புடன் ஓதி ஒழுகுதல்.

(அ. சி.) நரகத்தர் - நரக புவனங்களை அடைந்து துன்புறுவர். இன்றெனின் - இன்றெனினும் - (உம் தொக்கி வந்துள்ளது) இல்லாமலிருந்தாலும். நக்கன்பால் - சிவனிடத்தில். (க)

---

1. ஞாலமதின், சிவஞானசித்தி.அ. உ - உஉ.

1641. புன்ஞானத் தோர்வேடம் பூண்டும் பயனில்லை
நன்ஞானத் தோர்வேடம் பூண்பர் அருள்நண்ணத்
துன்ஞானத் தோர்சம யத்துரி சுள்ளோர்கள்
பின்ஞானத் தோரொன்றும் பேசகில் லார்களே.

(ப. இ.) சிற்றுணர்வுடையோர் சிவக்கோலமாகிய ஞானவேடம் பூண்டும் பயனில்லை. திருவருள் கைவரப்பெற்றோர் சிவக்கோலம் இலரெனினும் சிவஞானத்தவரேயாவர். திரிபுணர்வாகிய துன்ஞானத்தோர் தத்தஞ் சமயமே முடிந்த மெய்ச்சமயமென்றும் ஏனைய சமயங்கள் சமயங்களல்லவென்றும் இருதலையும் ஆய்வின்றி ஒருதலையாகக் கூறும் சமயக் கடும்பற்றினர் என்னும் சமயக்குற்றமுள்ளோராவர். அக் குற்றமுடையார்பால் பின்ஞானத்தோராகிய மெய்ப்புணர்ப்பின் உணர்வுடையார் ஒன்றும் உரையாடார். பின் ஞானம் - பின்னல் ஞானம். பின்னல் - ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய்ப் பிரிவின்றி நிற்கும் மெய்ப்புணர்ப்பு; புனிதமெனும் அத்துவிதம்.

(அ. சி.) புன்ஞானம் - சிறிது ஞானம். துன்ஞானத்தோர் - பொய் ஞானம் உடையவர். சமயத் துரிசு - சமயங்களில் உள்ள குற்றம். (௨)

1642. சிவஞானி கட்குஞ் சிவயோகி கட்கும்
அவமான சாதனம்[1] ஆகாது தேரில்
அவமா மவர்க்கது சாதன நான்கும்
உவமான மில்பொருள் உள்ளுற லாமே.

(ப. இ.) மதிக்கத்தகாத தீயசெயல்களைத் துணையாகிய சாதனமெனக்கொண்டு நடப்போர் அரிய மக்கட்பிறப்பின் பயனை வீணாக்குகின்றனர். ஆராயின் சிவஞானிகட்கும் சிவயோகிகட்கும் அவை பொருந்தாதன. அவர்கட்குப் பொருந்திய துணை நான்காகும். அவை, சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவென்பன. தனக்குவமை இல்லாதானாகிய சிவன் மேற்கூறிய நானெறியால் வழிபடுவோர் உள்ளத்து வீற்றிருந்தருள்வன்.

(அ. சி.) அவமான - பாபம் விளைக்கக்கூடிய. உவமானம் இல் பொருள் - தனக்கு உவமையில்லாதான்; சிவன். (௩)

1643. கத்தித் திரிவர் கழுவடி நாய்போன்று
கொத்தித் திரிவர் குரக்களி ஞானிகள்
ஒத்துப் பொறியும் உடலும் இருக்கவே
செத்துத் திரிவர் சிவஞானி யோர்களே.

(ப. இ.) மெய்யுணர்வு இல்லாதார் கழுமரத்தடியிலுள்ள நாயினைப்போல் வீணாகக் கத்தித் திரிவர். குரங்குபோன்ற தாவும் மனமுடைய சிலர் கழுகுபோன்று பிறரைக் கொத்தித் திரிவர். சிவமெய்யுணர்வினர் பொறிபுலன் முதலியன ஒத்துப் பொருந்திய உடலுடன் கூடியிருந்தும் உலகியற் செயல்களில் ஊன்றிய நாட்டமின்றி உலகச் செயலற்றுச் செத்தாரைப் போன்று திரிவர். சாதல் - தற்செயலறுதல். பிணம் பிறர்

1. சினத்தைப். திருக்குறள், ௩0௭.

செய்வனவற்றிற்கெல்லாம் இடங்கொடுத்துக் கிடக்கும். அரபோல் சிவஞானிகள் தற்செயலற்றுத் திருவருள் இயக்க இயங்கித்திரிவர்.

(அ. சி.) கழுவடி - கழுமரத்தின் அடியில் நிற்கும். குரக்கு அவி ஞானிகள் - குரங்குபோன்று தாவித்திரியும் மனத்தையுடைய ஞானிகள். (௩)

1644. அடியா ரவரே யடியா ரலாதார்
அடியாரு மாகாரவ் வேடமு மாகார்
அடியார் சிவஞான மானது பெற்றோர்
அடியா ரலாதார் அடியார்கள் அன்றே.

(ப. இ) அருளியக்கத் தன்முனைப்பற்று அதன்வழி இயங்கும் சிவ மெய்யுணர்வினர் மெய்யடியாராவர். அத் தகுதியில்லார் அடியாரும் ஆகார். அவர் கொள்ளும் கோலம் சிவக்கோலமும் ஆகாது. திருவடி யுணர்வு பெற்றோர் மெய்யடியாராவர். அடியார் தன்மையில்லாதவர் ஒரு காலமும் மெய்யடியார்களாகார்.

(அ. சி.) அடியார் - பொறியும் உடலும் ஒத்துச் செத்துத் திரியும் சிவஞானிகள். (௪)

1645. ஞானிக்குச் சுந்தர வேடமும் நல்லவாம்[2]
தானுற்ற வேடமுந் தற்சிவ யோகமே
ஆனவவ் வேடம் அருண்ஞான சாதனம்
ஆனது மாமோன்றும் ஆகா தவனுக்கே.

(ப. இ.) சிவஞானிக்கு நம்பியாரூரர்போன்று திருமணக்கோல மொத்த அழகிய கோலமும் தோற்றத்தாலும் பயனாலும் நன்மையேயாம். கொண்ட அத் திருவேடமும் சிவயோக வேடமேயாம். மேலும் அத் திருக்கோலம் அருள்ஞானத் துணையு (சாதன) மாகும். சிவஞானம் கைவரப்பெறுதார் கொள்ளும் கோலம் ஒருவகையானும் பொருந்தா தென்க.

(அ. சி.) சுந்தரவேடம் - அழகுள்ள தவவேடம். ஒன்றும் - ஒரு வேடமும். அவனுக்கே - தவம் அல்லாத அவ் வழியில் உள்ளவனுக்கே. (௫)

1646. ஞானத்தி னற்பத நண்ணுஞ் சிவஞானி
தானத்தில் வைத்த தனியால யத்தனும்
மோனத்த னாதலின் முத்தனுஞ் சித்தனும்
ஏனைத் தவசி இவனெனெ லாகுமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வாகிய ஞானத்தினல் சிவனிலை எய்துவோன் சிவஞானியாவன். இவன் உலகத்தனிடத்து நடமாடுங் கோயிலினுள் சிறந்த தனிப்பெருங் கோயிலோனவன் வீணுரையாடா மோனமுடைய னாதலின் வீடுற்ற முத்தனவன். மேலும் திருவடிப்பேறுற்ற சித்தனுமாவன்.

---

1 தவமும். திருக்குறள், உசஉ.

2. வாழிய. கஉ. தடுத்தாட், கஉஎ

உண்மைக்கோலம் இல்லாத ஏனைத் தவத்தர் இவனோடொத்துப் பேசத் தகுதியினரல்லர்.

(அ. சி.) தாளத்தில் - உலகத்தில். தனியாலயத்தன் - உள்ளம் பெருங்கோயிலாக உடையவன். ஏனைத் தவசி - பொய்வேடத்தையுடைய தவசி. இவன் - உண்மை வேடமுள்ள சித்தன். (எ)

1647. தானற்ற தன்மையுந் தானவ ளுதலும்
ஏனைய வச்சிவ மான இயற்கையுந்
தானுறு சாதக முத்திரை சாத்தலு
மேனமு நந்தி பதமுத்தி பெற்றதே.[1]

(ப. இ.) யான் எனதென்னும் செருக்கற்ற தன்மையும், சிவனருளால் தான் சிவனுதலும், மற்றைய உலகிற் காணப்படும் இயங்குதிணை நிலைத் திணைப் பொருள்களனைத்தும் சிவத்தொடர்பால் செய்யுள் நலம்போல் சிவமாகக் காணப்படுதலும் தான்கொள்ளும் கோலத்துக்குத் தக்கவாறு துணையாகிய சாதகங்கொள்ளுதலும், உண்கலம் ஏற்றலும் முதலியன நந்தியாகிய சிவன் திருவடிநிலை பெற்றவர்கட்குரிய அடையாளங்களாகும். செய்யுள் பூமாலையொக்கும். உரைநடை பூச்சரமொக்கும் 'பூவுதிரப் போஞ்சரம் போற்றுமுரை நெஞ்சினில்லா, பூவுதிரா மாலைசெய்யுள் போற்று.'

(அ. சி.) தானற்ற தன்மை - 'யான்', 'எனது' என்னும் பற்று நீங்கின தன்மை. தான் அவனுதல் - அவனே தானேயாகிய நெறி; தான் சிவமாந் தன்மை எய்தி நிற்றல். ஏனைய - தன்னைத் தவிர்த்து மற்றத் தாவர சங்கமங்கள். தானுரு - தான்கொண்ட. சாதக முத்திரை - வேடமும், பழக்கமும். ஏனமும் - பிச்சைப் பாத்திரமும். (அ)

---

12. சிவவேடம்

1648. அருளால் அரனுக் கடிமைய தாகிப்
பொருளாந் தனதுடற் பொற்பதி நாடி
இருளான தின்றி யிருஞ்செயல் அற்றோர்
தெருளாம் அடிமைச் சிவவேடத் தோரே.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாகி அச் சிவனார் உடைமையாகிய தன் உடல் அவர் உறையும் பொற்பதி என்று நாடுதலாகிய உண்மையுணர்வு கொள்ளுதலால் அறியாமையாகிய மல விருள் அகலும். அகலவே தன்முனைப்பால் செய்யும் இருவகைச் செயல் களும் அகலும். அவை அற்றவர்கள் தெளிவினையுடைய மீளா அடிமைய ராவர் அவர்கொள்ளும் சிவக்கோலமே மெய்யான தவக்கோலமாகும். இருவகைச்செயல்; நன்மை, தீமை.

(அ. சி.) பொருளாம்-மெய்ப்பொருள் வெளிப்படுதற்குரிய. பொற்பதி - சிவம் தங்கும் அழகிய இடம். இருள் - அஞ்ஞானம். (க)

---

1. அவனேதானே. சிவஞானபோதம், ௧0.

:: ஊனினுள். அப்பர், ௪. ௨௧ - ௧.

1649. உடலில் துவக்கிய வேடம் உயிர்க்காகா
உடல்கழன் றால்வேடம் உடனே கழலும்
உடலுயிர் உண்மையென் றோர்ந்துகொள் ளாதார்
கடலில் அகப்பட்ட கட்டையொத் தாரே.

(ப. இ.) உடலிற் காணப்படும் வேடமாகிய திருக்கோலம் உயிரினைப் பொருந்தி உயிரினுக்குத் துணையாகாது. உடல் உயிரை விட்டு நீங்கினால் அவ் வேடமும் உடனே நீங்கும். உடலின்கண் தங்கும் உயிர் அழிவில்லாத உண்மையான மன்னுயிராகும். இத்தகைய உண்மையினை உணர்ந்து கொள்ளாதார் கடலிற்பட்ட மரக்கட்டை இடையறாது அங்கும் இங்கும் அலைவது போன்று பிறவிப் பெருங்கடலினை நீந்தமாட்டாது பிறந்து இறந்து உழன்று அதனுள் அழுந்துவர்.

(அ. சி.) உடல் உயிர் - உடலில் உள்ள உயிர். கடலில் அகப்பட்ட கட்டை - கடலில் அகப்பட்ட கட்டையைப்போல் பவக்கடலில் அகப் பட்டுப் பல அண்டங்களிலும் பிறவியெடுத்து எடுத்து அலைவர். (௨)

1650. மயலற் றிருளற்று மாமன மற்றுக்
கயலுற்ற கண்ணியர் கையிணக் கற்றுத்
தயலற் றவரோடுந் தாமேதா மாகிச்
செயலற் றிருந்தார் சிவவேடத் தாரே.[1]

(ப. இ.) உலகப் பொருளின்கண் மருளாகிய மயலற்று, அதற்கடிப் படையாகிய ஆணவவல்லிருளற்று, அதன் வயத்ததாகிய கரியமனமற்று, அம் மனம் பற்றும் கயல்போலும் கண்ணையுடைய பொதுமகளிர் தம் கை இணக்கம் அற்று. இவை யனைத்தும் அறுதற்கேதுவாகிய பொதுத் தையலர் கூட்டமற்ற மெய்யடியாரோடு அவரே தாமாகித் தன் முனைப் பாகிய செயலற்று ஒழுகுவார் உண்மைச் சிவக்கோலத்தராவர்.

(அ. சி.) கையிணக்கு-கூட்டுறவு. தையலற்றவர்-தையல் அற்றவர்; பெண் ஆசை இல்லாதவர். செயல் - உலக விவகாரம். (௩)

1651. ஓடுங் குதிரைக் குசை[2] திண்ணம் பற்றுமின்
வேடங்கொண் டென்செய்வீர் வேண்டா மனிதரே
நாடுமின் நந்தியை நம்பெரு மான்றன்னைத்
தேடும்இன் பப்பொருள் சென்றெய்த லாமே.

(ப. இ.) ஓடுங் குதிரையாகிய உயிர்ப்பின் குசையாகிய அளவுப் படுத்தும் கடிவாளத்தைத் திண்ணமாகப் பற்றி உயிர்ப்பினை அடக் குங்கள். இன்றியமையாத அச் செயலின்றி வெறும் பொய்க்கோல மட்டும் பூண்டு திரிவதால் பயனொன்றும் இல்லை. மாந்தர்காள் அப் பொய்க்கோலம் கொள்ளுதல் வேண்டா, நந்தியாகிய சிவனை உளத்தின் கண் நாடுங்கள். திருவருளால் நம் பெருமானை உணர்வின்கண் தேடுங்கள். தேடினால் அழியா உண்மை அறிவு இன்பப் பொருளாகிய

1. பொருட்பொருளார். திருக்குறள், ௯௧௪
2. குசையு. அப்பர், ௫. ௭௧ - ௩.

சிவனார் திருவடி இன்பத்தினைச் சென்றெய்தி இன்புறுதல்கூடும். இதுவே, 'தேடிக் கண்டுகொண்டேன்' என்பதாகும்.

(அ. சி.) குசை - கடிவாளம். ஓடு......பற்றுமின் - ஓடுகின்ற பிராண வாயுவை அடக்கி, வீண்போகாது செய்மின். (அ)

---

13. அபக்குவன்

(பொய்க்குரு)

1652. குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே.

(ப. இ.) உண்மை உணர்ச்சியில்லார் அகக்கண் குருடாகிய அறியாமையினை நீக்கும் மெய்க்குருவினைக் கைக்கொள்ளார். அறியாமையை அகற்றும் நெறியே தெரியாத பொய்க்குருவினை மெய் எனக் கொள்வர். அங்ஙனங் கொள்ளுவதால் வழிகாட்டத் தெரியாத குருடுங் குருடுங் கூடிக் குருட்டு ஆட்டங்கொண்டு குழியில் விழுவதுபோன்று அகக்கண் இல்லாத பொய்க்குருவினைக்கொண்டு கருக்குழியில் வீழ்வர்.

(அ. சி.) குருடு - அஞ்ஞானம். குழி விழுமாறு - குருடும் குருடும் சேர்ந்தால் குழியில் விழுவதுபோல. அஞ்ஞானம் நீங்காத குருவைக் கொண்டால் கொண்டவனும் குருவும் பிறவிக் குழியில் விழவேண்டியது தான். (க)

1653. மனத்தில் எழுந்ததோர் மாயக்கண் ணாடி
நினைப்பின் அதனின் நிழலையுங் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியுங் கொள்ளார்
புறக்கடை இச்சித்துப் போகின்ற வாறே.

(ப. இ.) மறைப்பாற்றல் மனத்தை விளக்கிடாக இயக்குவதொரு மாயக்கண்ணாடியாகும். முகம்பார்க்கும் கண்ணாடியில் முன்புறம் ஒளியுள்ளதாகக் காணப்படும். பின்புறம் பூச்சுள்ளதால் மறைத்து மழுங்கலாகக் காணப்படும் ஆருயிர்களை உலகத்துடன் நடத்துங்கால் பின்புற வாயிலாகவே நடத்துகின்றது. அவ் வுயிர்களைச் சிவத்துடன் நடத்துங்கால் முன்புற வாயிலாகவே நடத்துகின்றது. முன்புறம் என்பது திறப்பும் பின்புறம் என்பது மறைப்பும் ஆகும். நினைப்பினால்கூட அம் மறைப்பாற்றலின் சாயலையுங் காணமாட்டார் ஆருயிர்கள் தாம் செய்து நுகரும் வினைப்பயன்களை நூன்முறையான் விளக்கியும் மனங்கொள்ளார். இத்தகையோர் சிறப்பு எய்த விரும்பாது பிறப்பு எய்த விரும்பித் தாழ்ந்துபோவோராவர்.

(அ. சி.) மாயக்கண்ணாடி - திரோதான சத்தி. இச் சத்தி முன்புறம் ஒளியுள்ளதாயும் பின்புறம் மங்கலாயும் உள்ள முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி

போல்றது. ஒருவனுக்குப் பந்தகாலத்தில் பின்புறத்தையும் முத்தி காலத்தில் முன்புறத்தையும் இச்சத்தி காட்டி நிற்கும். வினைப்...... கொள்ளார் தங்களுடைய வினைகள் ஒழியத் திரோதான சத்தியால் விளக்கத்தைப் பெறுவதற்கும் முயற்சிசெய்யார். புறக்கடை இச்சித்து - சத்தியின் பின்புறத்தையே இச்சித்துப் பந்தத்திலேயே மூழ்கிக் கிடப்பர். (உ)

1654. ஏயெனில் என்னென மாட்டார் பிரசைகள்
வாய்முலை பெய்ய மதுரநின் றூறிடுந்
தாய்முலை யாவ தறியார் தமருளோர்
ஊனிலை செய்யும் உருவிலியாம் தானே.[1]

(ப. இ.) குடிபோல் வாழும் மக்கள் அவர்களை அன்பாக அழைத்து மொழியினும் மனங்கொள்ளமாட்டார். பாலுண்குழவி வாய்வைக்குங் கால் தாய்முலை சுரப்பதுபோல், அப் பாலால் இனிமை யுண்டாவது போல் நடப்பாற்றலாகிய அம்மையை நாடிப் பிறப்பற வேண்டினுல் அவ் வுயிரைச் சிவத்துடன் கூட்டுதற்கு அருளுடம்பையும் அவ் வுடம்பு வளர்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்த செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தையும் அவள் அருளுவள். அருளுடம்பு பாலையொக்கும்; திருவைந்தெழுத்து இனிமையை ஒக்கும். வேண்டுதல் வாய்வைத்தலை யொக்கும். அவ்வருள் பிறவாமையை அருளும் உருவில்லாதவளாவள்.

(அ. சி.) ஏய் : விளித்தற்குறி. பிரசைகள் - மானிடர். வாய்முலை பெய்ய மதுரம் - முலையில் வாய் வைக்க மதுரமான பால். தாய் முலை ஆவது . திரோதான சத்தி தாய்போன்று இருக்கும் தன்மையை. தமருளோர் - தெரிந்து சத்தியை உறவாகக் கொண்டவர்க்கு. ஊனிலை செய்யும்-சரீரத்தை அழியாமல் செய்யும். அஃதாவது பிறவி இல்லாமல் செய்யும். (௩)

1655. வாயொன்று சொல்லி மனமொன்று சிந்தித்து
நீயொன்று செய்யல் உறுதி நெடுந்தகாய்
தீயென்றிங் குன்னைத் தெளிவன் தெளிந்தபின்
பேயென்றிங் கென்னைப் பிறர்தெளிகி லாரே.[2]

(ப. இ.) சொல்லும் நினைப்பும் செயலும் ஒல்லும்வகை ஒன்று போல் இணைந்திருப்பனவே உறுதியாகும். என்றும் பொன்றா வாழ்வு பெறும் உரிமையுடைய வுயிர் நெடுந்தகை என்று அழைக்கப்பெறும். அத்தகைய உறுதி நெடுந்தகையே முப்பொறிகளும் ஒன்றுபடாமல் ஒன்றும் செய்யற்க. ஒன்றுபட்டுச் சிவனை வழிபட்டால் உயிர் தீயுரு வாகிய சிவனாகும். யான் அவ் வுண்மையைத் தெளிவன். தெளிந்த பின் பெரும்பித்தும் பிடி விலகாமையும் உள்ள பேயென்று பிறர் என்னைத் தெளியமாட்டார்.

---

1. பிள்ளை கஉ. திருக்குறிப்புத்தொண்டர், உஉ.
2. கண்டவர்......கஉ. காரைக்காலம்மையார், ௭௪.
,, கையொன்று. பட்டினத்துப் பிள்ளையார், ௪.
, பெண்டிர். திருவுந்தியார், ௩௭.

(அ. சி.) நீயொன்று செய்ய - ஆன்மாவின் கை ஒன்றுசெய்ய. நீ யென்று - நீ உருவினனான சிவன் என்று. பேய் என்று - பேய்போல் பவன், சிவப்பித்துப் பிடித்தவன். (அ)

1656. பஞ்சத் துரோகத்துப் பாதகர் தம்மையும்
[1]யஞ்சச் சமயத்தோர் வேந்தன் அருந்தண்டம்
விஞ்சச்செய் திப்புவி வேறே விடாவிடிற்
பஞ்சத்து ளாய்ப்புவி முற்றும்பா ழாகுமே.[2]

(ப. இ.) பொய், கொலை, களவு, கள், காமம் என்னும் ஐம்பெரும் பாவங்களும் அஞ்சாது நெஞ்சார இயற்றுவோர், நம்பகக் கேடுசூழ் பெரும் பாதகராவர். அவர்களையும் ஏனையோரும் அவ்வாறு செய்து பாதகர் ஆகாவண்ணம் அஞ்சி ஒழுகும்படி தண்டித்தல் வேந்தன் கடனாகும். அத் தண்டமாவது அக் கொடியோரை நாடுகடத்தலேயாம். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் நாட்டினில் மழைபெய்யாது; விளைவுகுன்றிப் பஞ்சமுண்டாகும். துரோகம் - நம்பகக் கேடு.

(அ. சி.) பஞ்சத் துரோகம் - பொய், கொலை, கள், களவு, காமம். பஞ்சச சமயத்தோர் - பஞ்சாயத்தோர் ; நியாயாதிபதிகள். விஞ்ச-மிகுதியாக.வி புவி வேறே - நாடுகடத்தி. பஞ்சத்துளாய் - பஞ்சம் ஏற்பட்டு. (கூ)

1657. தவத்திடை நின்றவர் தாமுண்ணுங் கன்மஞ்
தவத்திடை நின்றது [3]தேவர் அறியார்
தவத்திடை நின்றறி யாதவர் எல்லாம்
பவத்திடை நின்றதோர் பாடது வாமே.

(ப. இ.) சிவனை மறவாது செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தோதி ஒழுகும் பெருந்தவத்திடை நின்றவர் உடம்புள்ள துணையும் ஊழ்வினை நுகர்வு நீங்காதாகலால் அத் தவத்தோர்க்கு அந் நுகர்வு உடலோடு நின்றுவிடும். அவர் உள்ளத்தின்கண் நின்றுநிலைபெறும் மாறில்நுகர்வு சிவநுகர்வேயாம். இவ்வுண்மையினைச் செருக்கறுத் தேவரும் அறியார். நற்றவமாகிய சிவவழிபாட்டில் நின்று அறியமாட்டாதவரெல்லாரும் பிறப்பிடை நின்று துன்புறுவர்.

(அ. சி.) உண்ணுங் கன்மம் - கன்ம அனுபவம். சிவத்திடை நின்றது-சிவானுபவமாக இருந்தது. பவத்திடை - பிறப்பினில். ஓர் பாடு - ஒப்பற்ற துன்பம். (க0)

1658. கன்றலுங் கருதலுங் கருமஞ் செய்தலும்
தின்றலுஞ் சுவைத்தலுந் தீமை செய்தலும்
பின்றலும் பிறங்கலும் பெருமை கூறலும்
என்றிவை இறைவன்பால் இயற்கை அல்லவே.

(பாடம்) 1. பஞ்சச்.

2. முறைகோடி. திருக்குறள், ருஙுக.

3. இவனுலகில். சிவஞானசித்தியார், க0.

(ப. இ.) நற்றவத்தால் சிவத்தையுற்றவர்பால் செருக்குக்கொண்டு சினத்தலும் நட்பு உறவு கருதலும், பயன்கருதிச் செயல் செய்தலும், முனைந்துத் நின்றலும் சுவைத்தலும், தீமைசெய்தலும், முறையின்றித் தாழ்த்தலும், உயர்த்தலும், தற்பெருமை கூறுதலும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் மறந்தும் உண்டாகா. காரணம் என்ன என்றால் இவையொன்றும் வழி படப்படும் சிவத்தின்பால் இயற்கையாகவே என்றும் இன்மையான் என்க.

(அ. சி) கன்றல் - கோபித்தல். பின்றல் - தாழ்ச்சி அடைதல். பிறங்கல் - மேன்மையை யடைதல். (எ)

1659. விடிவ தறியார் வெளிகாண மாட்டார்
விடியில் வெளியில் விழிக்கவு மாட்டார்
கடியதோ ருண்ணிமை கட்டுமின் காண்மின்
விடியாமை காக்கும் விளக்கது வாமே.

(ப. இ.) அக நிகழ்ச்சியாகச் சித்தம் சிவத்தினிடத்தில் மறவா விழிப்பாக நிற்பது விடியல் என்பதை யுணரார். அறிவுப்பெருவெளியை யும் காணமாட்டார். அச்சமில்லாத அப் பெருவெளியில் நினைப்புக் கொள்ளவும் மாட்டார். காவலாக உள்நோக்கம் கொள்ளுதற் பொருட்டுக் கண்ணிமையை அடக்குமின். அகநோக்கிக் காண்மின். பிறவாற்றல் நீங்காத ஆணவவல்லிருளைத் தடுத்து நீக்கும் திருவடியுணர் வாகிய விளக்கு அவையாகும்.

(அ. சி.) விடிவது - சித்தத்தைச் சிவனிடம் வைப்பது. வெளி - ஞானம். வெடியில் - அச்சமில்லாத. வெளியில் - பரம ஆகாயத்தில். விழிக்கவும் பார்வையைச் செலுத்தவும். கடி இன்பத்துக்குக் காரணமா யுள்ள. உள் - உள்ளத்தை. மனத்தை. நிமை - கண்ணிமைப்பொழுது. விடியாமை - அஞ்ஞான இருள். காக்கும் - தடுக்கும். விளக்கதுவாம் - ஞானம் உண்டாம். (அ)

1660. வைத்த பசுபாச மாற்று நெறிவைகிப்
பெத்த மறமுத்த னாகிப் பிறழ்வுற்றுத்
தத்துவ முன்னித் தலைப்படா தவ்வாறு
பித்தான சீடனுக் கீயப் பெறாதானே.

(ப. இ.) தொன்மையே அமைந்த பிணிப்பாகிய பசுத்தன்மைக் குரிய ஆணவவல்லிருளை மாற்று நன்னெறியொழுகிக் கட்டற்று வீடுபெற்றுடையோனாகிப் பல்லாற்றானும் நில்லாவுலகியலின் நிலையா வாழ்க்கையில் மாறுதலுற்று மெய்ப்பொருளை இடையறாது நினைந்து திருவடியில் தலைப்படுதல் நன்மாணாக்கனுக்குரிய நலங்களாகும். இந் நெறியில் வாராது உலகியல் மயக்கங்கொண்ட மாணவர்க்கு அருமறை யாகிய உபதேசம் செய்தல் கூடாது. ஈதல்: ஈண்டு உபதேசம் செய்தல்.

(அ. சி.) வைத்த-அநாதியாய் உள்ள. பசுபாசம் பசுத்துவத்துக்குக் காரணமான ஆணவம் பெத்தமற - பந்தம் நீங்க. பிறழ்வு உற்று - மாறுதலை அடைந்து. தத்துவம் முன்னி - மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்து. தலைப்படாது மேம்பாடு அடையாது. பித்தான - மயங்கிய. ஈயப்பெறு- உபதேசிக்கப்படா. (க)

1661. மன்னும் மலம்ஐந்தும்[1] மாற்றும் வகையோரான்
துன்னிய காமாதி தோயுந் தொழில்நீங்கான்
பின்னிய பொய்யன் பிறப்பிறப் பஞ்சாதான்
அன்னிய னவன் அசற்சீட னாமே.

(ப. இ.) காரணத்தின்கண் மாறா நிலைபெறுடைய ஆணவம் கன்மம் மாயை, மறைப்பாற்றல் மாயேயமாகிய காரியத்தன்மை ஆகிய மலம் ஐந்தும் மாற்றும் வழி வகைகளை ஆராயான்; பொருந்திய ஆறு கோடி மாயாசத்திகளாம் செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண் பிறந்தமானம், மாணுவுவகை என்னும் குற்றங்களில் மீண்டும் மீண்டும் வீழும் செய்கையில் நீங்கான்; முற்றும் கலந்த பொய்ம்மையன்; பிறப்பு இறப்பு ஆகிய இவற்றிற்கு அஞ்சான். இத்தகையோன் நன்னெறிக்கு வேறான புன்னெறியனாவன். அவனே உண்மைக்கு மாறுபட்ட பொய்ம்மை மாணவனும் ஆவன். அசற்சீடன்: அசத்+சீடன், அசத் - பொய்ம்மை.

(அ. சி.) மலம் ஐந்து - ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி அல்லது வைந்தவம். ஓரான் - சிந்தியான். தோயும் - பொருந்தும். பின்னிய - நிறைந்த. (௧0)

---

14. பக்குவன்

(மெய்க்குரு)

1662. தொழிலறி வாளர் சுருதிகண் ணாகப்
பழுதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வார்நல் வழியறி வாளர்
அழிவறி வார்மற்றை யல்லா தவரே.

(ப. இ.) செந்தமிழ் வேதாகமங்கள் கண்ணாகக் குற்றம் ஒரு சிறிதும் இல்லாத மேலான சிவகுருவின் திருவடியைச் சார்ந்து அவரை வழிபாடு செய்தலையறிவார் வீடுபேறு எய்தும் நன்னெறியறிவாராவர். இவ் வுண்மை அறியாதவர் பிறந்து இறந்து உழலும் அழிவுநெறியினையே அறிவர். அவர்கள் வீடுபேற்றுக்கு உரியர் அல்லாதவராவர்

(அ. சி.) தொழில் - கன்மங்கள். சுருதி - வேதம், ஆகமம். பழுது - குற்றம். வழியறிவார் - வழிபட அறிவார். அழிவறிவார் - அழிவினைச் செய்யும் துன்மார்க்கம் அறிவார். (௧)

1663. பதைத்தொழிந் தேன்பர மாவுனை நாடி
யதைத்தொழிந் தேன்இனி யாரோடுங் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தனை தீர
உதைத்துடை யாயுகந் தாண்டரு ளாயே.

---

[1] மாயையின். சிவஞானசித்தி, உ. ௪ - கஙு.

(ப. இ.) சிவபெருமானே! பிறப்புத் துன்பங் கண்டு அஞ்சிப் பதறினேன். உன் திருவடியை நாடி இடைவிடாது அலைந்தேன். அறியாதார் உடம்பினை இனியாரென்று கூறுகின்றனர். அவ் வுடம்புடன் கூடேன். அடியேனின் இருவினையினையும் சிதைத்து மனக்கவலை தீரப் பிறப்பினை உதைத்து, அடியேனை உவந்து ஆண்டருள்வாயாக.

(அ. சி.) பதைத்து - பதறி. பரமா - சிவனே. அதைத்து - அலைந்து. உதைத்து - நீக்கி. உடையாய் - என்னை அடிமைகொண்டவனே. (௨)

1664. பதைக்கின்ற போதே பரமென்னும் வித்தை
விதைக்கின்ற வித்தினை மேல்நின்று நோக்கிச்
சிதைக்கின்ற சிந்தையைச் செவ்வே நிறுத்தி
இசைக்கின்ற அன்பருக் கீயலு மாமே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்புக்களில்படும் துன்பத்தை நினைக்கின்றபோதே உள்ளம் பதைக்கின்றது. மேலாகிய சிவனைச்சேரும் திருவடியுணர்வைப் புருவ நடுவினின்றும் நோக்கி அந் நோக்கத்திற்கிடையூறாக உலகியலிற் செல்லும் மனத்தைத் தடுத்து நேரே நிறுத்திச் சிவன் திருவடியில் இடையறாது சேர்க்கின்ற மெய்யன்பர் அருமறை பெறுதற்குரியராவர். அருமறை - உபதேசம். குருமொழி செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்து.

(அ. சி.) பதைக்கின்றபோது - பிறப்பு இறப்பை நினைத்துப் பதறுகின்ற காலத்து. பரம் எனும் - சிவஞானம் என்னும். மேனின்று - புருவமத்தியில் நின்று. சிதைக்கின்ற - கெடுதலைச் செய்கின்ற. செவ்வே - நேரே. இசைக்கின்ற - ஈசன் திருவடியில் பொருந்தி வைக்கின்ற. (௩)

1665. கொள்ளினும் நல்ல குருவினைக் கொள்ளுக
உள்ள பொருளுடல் ஆவி யுடனீக[1]
எள்ளத் தனையும் இடைவிடா தேநின்று
தெள்ளி யறியச் சிவபதந் தானே.

(ப. இ.) உய்யுநெறி காட்டும் செய்ய சிவகுருவினை ஆராய்ந்து கொள்க. அச் சிவகுருவின்பால் உடைமை உடல் உயிர் என்னும் மூன்றனையும் ஒருங்கீக. அவன் நிழல்போல் எள்ளத்தனை காலமும் அவனை விட்டு நீங்காது உடனுறைக. அவனருளால் பொருளுண்மை - தத்துவ உண்மை உணர்ந்தவர் சிவனடி சேர்வர்.

(அ. சி.) உள்ளபொருள் - உரிமையாயுள்ள பொருள். எள்ளத்தனையும் - சிறிதும். தெள்ளி அறிய - ஆராய்ந்து உணர. (௪)

1666. சோதி விசாகந் தொடர்ந்திரு தேள்நண்டு
ஓதிய நாளே உணர்வது தானென்று
நீதியுள் நீர்மை நினைந்தவர்க் கல்லது
ஆதியும் ஏதும் அறியகி லானே.

(ப. இ.) உலகோர் கொள்ளும் முறைமையுள் அருமறைகொள்ளச் சோதி விசாகம் முதலிய நாள்களும், தேள் நண்டு முதலிய கோள்களும்,

---

1. அன்றே. அ. குழைத்தபத்து, எ.

திங்கள் முதலிய கிழமைகளும் சிறந்தனவாக நினைப்பவர்க்கல்லது அதன் முதலும் காரணமும் அறியவொண்ணாவென்க.

(அ. சி.) சோதி சுவாதி நாள். தேள் - விருச்சிகம். நண்டு - கடகம். ஒதியநாள் - சொல்லப்பட்ட சுப வாரங்கள். ஆதியும் ஏதும் - முதலும் காரணமும். (௫)

1667. தொழிலார மாமணித் தூய்தான சிந்தை
எழிலால் இறைவன் இடங்கொண்ட போதே
விழலார் விறலாம் வினையது போகக்
கழலார் திருவடி கண்டரு ளாமே[1].

(ப. இ.) சிலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தினின்று மனந்தனை மாமணிலிங்க வைப்பாகக் கொண்டு வழிபடச் சிவபெருமானும் அந் நெஞ்சத்திடமாக உறைந் தருள்வன். அவன் உறைந்ததும் பயனில் முயற்சிகளில் சென்று ஆணவ வலிமைகொண்டு திரியும் சிறப்பிலாருடன் சேரும் தீச்சேர்க்கை அகலும். அஃதகலும் பொருட்டுக் கழலணிந்த திருவடியைக் காண்பாயாக. காணவே அருள்நிறை வுண்டாகும். நான்மை - நான்குவழி.

(அ. சி.) தொழிலார - சரியை முதல் நாற்பாதங்களிலும் சித்தி பெற்ற. விழலார் - சரியை முதலிய மார்க்கங்களை அனுசரியாத வீண ருடைய. விறலாம் - வலிமைபொருந்திய. (௬)

1668. சாத்திக னாய்ப்பர தத்துவந் தானுன்னி
ஆத்திக பேத நெறிதோற்ற மாகியே
ஆர்த்த பிறவியி[2] னஞ்சி யறநெறி
சாத்தவல் லானவன் சற்சீட னாமே.

(ப. இ.) அறிவும் அமைதியுமாகிய தலைமைக்குணம் உடையனாய் உண்மைப்பொருளாகிய சிவனடியை மறவாமல் நினைந்து கடவுள் உண்டெனுங் கொள்கை வேறுபாடுடைய நெறிகளின் அடிப்படைத் தோற்றத்தை மேற்கொண்டு எல்லையின்றிப் பிணித்துவரும் பிறவியி னுக்கு அஞ்சிச் செந்நெறியாகிய அறநெறியின்கண் உறைத்துநிற்க வல்லான் நன்மாணவனாவன்.

(அ. சி.) சாத்திகனாய் - சத்துவகுணம் உடையவனாய். ஆத்திக பேதநெறி - கடவுள் உண்டென்னும் பல சமயங்கள். (௭)

1669. சத்தும் அசத்துமெவ் வாறெனத் தானுன்னிச்
சித்தை யுருக்கிச் சிவனருள் கைகாட்டப்
பத்தியின் ஞானம் பெறப்பணிந் தானந்தச்
சத்தியில் இச்சைத் தகுவோன்சற் சீடனே.[3]

---

1. மறப்பித்துத். சிவஞானபோதம், ௧௨. ௨ - ௧.
2. ஆர்த்தபிறவித். அ. திருவெம்பாவை, ௧௨.
3. உணருரு. ,, ௬.
,, யாவையும் ,, ௭.

(ப. இ.) நிலைப்பும் அறிவும் உள்ளனவாகிய சிவமும், நிலையில்லனவும் அறிவில்லனவும் ஆகிய காரியமல கன்ம மாயைகளும், குருவருளால் நினைந்து மலப்பிணிப்போடு கூடிய அறிவுப்பொருளாகிய ஆன்மாவை அப் பிணிப்பினின்றும் வேறுபடுத்திச் சிவபெருமான் திருவருள் கைகாட்டுதலால் முழுக்காதலாம் பத்தியினால் திருவடியுணர்வுபெறுவர். பெறவே இடையறு வணக்கம் புரிவர். திருவடிப் பேரின்பத்தின்கண் அன்புமீதூரும். அத்தகையோன் நன்மாணவன் ஆவன். காரணமல கன்மமாயைகள் நிலைப்புள்ளன. ஆனால் அறிவில்லன. கைகாட்டல் - துணைபுரிதல். தகுவோன் - தகையோன்.

(அ. சி.) சித்தை உருக்கி - பாசத்தொடு கலந்த சித்துருவனான ஆன்மாவை வேறுபிரித்து. ஆனந்தசத்தி - முத்தி. (அ)

1670. அடிவைத் தருளுதி யாசானின் றுன்னு
அடிவைத்த மாமுடி மாயப் பிறவி
அடிவைத்த காய அருட் சத்தி யாலே
அடிபெற்ற ஞானத்த னாசற்ற வளோனே.

(ப. இ.) சிவகுருவே! இப்பொழுதே உன் திருவடியை அடியேன் முடிமீதே வைத்தருள் என்று உள்ளன்புடன் நினைந்தால் தொன்மையே புல்லிய ஆணவவல்லிருளும் துன்பத்திலே முடியும். மாயப்பிறவியும் யாவற்றையும் ஆதியாய் நின்று தொடங்கி இயக்கியருளும் அறிவுப் பெருவெளியில் திகழும் திருவருளம்மை அருளால் அவை முற்றும் அகலும். அகலவே திருவடிஞானம் பெற்ற திருவாளனுவன். அவனே குற்றமற்ற நற்றவனுவன்.

(அ. சி.) இன்று உன்னு - இப்பொழுது நினைத்து. அடிவைத்த - தொடங்கிய. காய-பரம ஆகாய. அடிபெற்ற ஞானம்- நிலைத்த ஞானம். (௯)

1671. சீராரு ஞானத்தின் இச்சை செலச்செல்ல
வாராத காதல் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதக நான்குந்தன் பாலுற்றோன்
ஆராயும் ஞானத்த னாமடி வைக்கவே.

(ப. இ.) திருவடிப்பேற்றிற்கு உரித்தாய சிவஞானத்தில் ஆராக் காதல் மீதூரமீதூரக் குருபரன் திருவடியில் ஏனையார்க்கு வாராத பெருங்காதல் உண்டாகும் குருவருளான் அன்றி[1] எய்தப்பெறாத திருவடிப்பேற்றிற்குத் துணையாகிய சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மையும் கைகூடப்பெற்றோனுவன். சிவகுருவின் திருவடி முடிசேரச் சிவஞானச்செல்வம் சேர்ந்த சீரியோனுவன். ஏனையார் - அபக்குவர். சாதகம் - துணை.

(அ. சி.) வாராத காதல் - அபக்குவர்க்கு வாராத அன்பு. குருபரன் பாலாக - குருவினிடத்து உண்டாக. சாதக நான்கும் - சரியையாதி நான்கும். அடிவைக்க - குருவானவர் திருவடி தீக்கை செய்து உபதேசிக்க. (௧0)

---

1. மந்திரந்தான். சிவஞானசித்தி, ௧௨. ௩ - ௪.

1672. உணர்த்து மதிபக் குவர்க்கே யுணர்த்தி
இணக்கிற் பராபரத் தெல்லையுள் இட்டுக்
குணக்கோடு தெற்குத் தரபச்சி மங்கொண்டு
உணர்த்துமி னுவுடை யான்தன்னை யுன்னியே.[1]

(ப. இ.) முற்செய்தவத்தான் சிவஞானம் எய்துதற்குரிய சிறந்த செவ்விவாய்ந்த நன்மாணவர்க்கே திருவைந்தெழுத்தை யுணர்த்தி எப்பொருட்கும் சார்பாய் முழுமுதற்சிவம் நின்றும் எவற்றினும் தோய்தலும் பற்றுச்செய்தலுமில்லாத அவன் மேலான திருவடி எல்லையுள் ஆவியினைப் புகுவித்து முறையே கிழக்கு தெற்கு வடக்கு மேற்கு என்னும் நாற்புலங்களையும் மேற்கொண்டு நானெறியினையும் அறிவுறுத்தியருள்வன். ஆவிக்குரியனுகிய சிவபெருமான் தன்னை நினைந்து மேலோதியவற்றை உணர்த்தியருள்வன்.

(அ. சி.) இணக்கில் - ஒன்றோடும் பற்றுதல் இல்லாத. பராபரத்து எல்லையில் - சிவ வியாபகத்துள். உத்தரம் - வடக்கு. பச்சிமம் - மேற்கு. ஆவுடையான் தன்னை - பசுபதியை. (௧௧)

1673. இறையடி தாழ்ந்தை வணக்கமும் எய்திக்
குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றச்
சிறையுடல் நீயறக் காட்டிச் சிவத்தோ
டறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி யாமே.[2]

(ப. இ.) முழுமுதற்சிவபெருமான் திருவடிக்கண் பேரன்புபூண்டு தாழ்ந்து, நெஞ்சுநேர் இருகையும் கூப்பல், தலைமேல் ஏறக் கூப்பல், தலை ஒன்று கையிரண்டு முழங்காலிரண்டு ஆக ஐந்துறுப்பு. இவற்றுடன் நெஞ்சமும் கூடி ஆறுறுப்பு. தலை ஒன்று, காதிரண்டு கையிரண்டு, கால் இரண்டு, நெஞ்சு ஒன்று ஆக எட்டுறுப்பு ஆகிய இம்முறையால் வணங்குவது ஐவகை வணக்கமாகும். நமக்குவேண்டும் இன்றியமையாப் பொருள்களை வேண்டி விண்ணப்பித்தல், இறைவன்றன் எண்குணங் களையும் புகழ்ந்து போற்றல், கட்டும், யான் எனதென்னும் செருக்கும் அற வொழுகல் ஆகிய இப் பண்புகளைச் சிவகுரு அறிவுறுத்துவன். மேலும் சிவபெருமான் பண்பினையும் அறிவுறுத்துவன். இவற்றை அன்புடன் ஏற்றுக்கொள்வோன் நன்னெறி நன்மாணவனுவன். நன்னெறி - சன்மார்க்கம். இவ்வணக்கம் நம்பியாரூரர் திருவாரூரில் 'அன்பு பெருக வுருகியுள்ள மலைய அட்டாங்க பஞ்சாங்கமாக' வணங்கினு ரென்பதால் விளங்கும்.

(அ. சி.) ஐவணக்கம் - (1) கைகளால் கும்பிடுதல். (2) கைகளைத் தலைக்குமேலே தூக்கிக் கும்பிடுதல் (மூன்றுறுப்பு). (3) கைகள் இரண்டு, தலை ஒன்று முழங்கால்கள் இரண்டு ஆக ஐந்து உறுப்புக்கள் நிலந்தோய வணங்கல். (4) மேற்கூறிய ஐந்து உறுப்புகளுடன் நெஞ்சும் நிலந்தோய வணங்கல். (5) கைகள் 2. கால்கள் 2. தலை 1. காதுகள் 2. நெஞ்சு 1 ஆக எட்டு உறுப்புக்களும் நிலந்தோய வணங்கல். இவைகளை வட மொழியாளர் ஏகாங்கம், திரியாங்கம், பஞ்சாங்கம், சாஷ்டாங்கம்,

---

1. என்னை. அப்பர், ௫. ௯௧ - அ.
2. கல்லாலின் நீழற். ,, ௯. ௧அ - ௯.

அஷ்டாங்கம் என்பர். சிறையுடல் - பந்தமான சரீரம். நீயற - நீ என்பது அல்ல என்று. அறிவுக்கு - ஆன்மாவின் அறிவுக்கு. (௧௨)

1674. வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புனல்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீடனுமே.

(ப. இ.) மறைமுடிவாம் வேதாந்தமென்பது இயற்கை உடைமையாகிய நில முதலியனவும், செயற்கை உடைமையாகிய உடை, உறையுள், ஊர்தி, ஒப்பனை முதலிய உடைமைகளும், உயிர்நிலையாகிய உடம்பும் என்னும் மூவகைப் பற்றுக்களும் விட்டநிலையாகும். இம் மூன்றனையும் மண் பொன் பெண் எனக் கூறுவர். புலன்வழிச் செல்லும் புன்னெறி வாழ்க்கையினை மாற்றி அப் புலன்களை நலன்வழிச் செலுத்தும் சித்தாந்தத்து, உலகியல் வேட்கைவிட்ட வேதாந்தி முறையாக வந்து சேர்வன். சேர்ந்து சித்தாந்தச் சிவகுருவின் பாதம் தலையினால் வணங்குவன். அவனே நன்னெறிசேர் நன்மாணுக்கன் ஆவன்.

(அ. சி.) வேட்கை - மூவகை ஆசைகள். வாழ்க்கைப்புலன் - உலக வாழ்வுக்கு ஆதாரமான இந்திரியங்கள். சித்தாந்தத்து வேட்கைவிடு மிக்க வேதாந்தி - சுத்த அத்துவித சித்தாந்தத்திலே ஆசைகொள்ளும் வேதாந்தி. தாழ்க்கும் - வணங்கும். (௧௩)

1675. சற்குணம் வாய்மை தயாவிவே கந்தண்மை
சற்குரு பாதமே சாயைபோல் நீங்காமே
சிற்பர ஞானந் தெளியத் தெளிவோர்தல்
அற்புத மேதோன்ற லாகுஞ்சற் சீடனே.[1]

(ப. இ.) நன்னெறி நன்மாணுக்கனுக்குரிய பத்துத் தன்மைகளும் முறையேவருமாறு: நற்பண்பு, வாய்மை, இரக்கம், நல்லறிவு, பொறுமை, குருவினடி நீங்காமை, உண்மையறிவின்பப் பெரும்பொருளுணர்வு, தெளிவு, ஓர்வு, அருள்நிகழ்ச்சி என்பன, இவை முற்றவுமுடைய மெய்யுணர்வினனே நன்மாணவனுவன். சற்சிடன் - நன்மாணவன்.

(அ. சி.) தயா - தயை, கருணை, இரக்கம், சாயைபோல் - நிழல் போல்; தண்மை - பொறுமை: (௧௪)

ஆறும் தந்திரம் முற்றும்.

---

1. பத்துக்கொ. அப்பர், ௪. ௧அ - ௫0.

ஏழாம் தந்திரம்

[காலோத்தராகமம்]

1. ஆறாதாரம்

1676. நாலும் இருமூன்றும் ஈரைந்தும் ஈராறுங்
கோலிமேல் நின்ற குறிகள் பதினாறும்
மூலங்கண் டாங்கே முடிந்து முதல்இரண்டுங்
காலங்கண் டானடி காணலு மாமே.

(ப. இ.) அகநிலைகள் ஆறும் வருமாறு: நான்கிதழுள்ள மூலமும், ஆறிதழுள்ள கொப்பூழும், பத்து இதழுள்ள மேல்வயிறும், பன்னிரண்டிதழுள்ள நெஞ்சமும், பதினாறு இதழுள்ள மிடறும், இரண்டு இதழ் உள்ள புருவநடுவும் ஆகிய ஆறிடங்களும் ஆறு ஆதாரங்கள் எனப்படும். இவற்றிற்குரிய எழுத்துக்கள் ஆராய்ந்து அமைக்கப்பெறும். இந் நிலைக்களங்களின் நினைந்து வழிபடக் காலத்தைத் தோற்றுவித்துத் தொழிற் படுத்தும் சிவபெருமானின் திருவடி காணலாகும்.

(அ. சி.) நாலும் - நான்கு இதழ்கள் உள்ள மூலாதாரம். இருமூன்றும் - ஆறு இதழ்கள் உள்ள சுவாதிட்டானம். ஈரைந்தும் - பத்து இதழ்கள் உள்ள மணிபூரகம். ஈராறும் - பன்னிரண்டு இதழ்கள் உள்ள அநாகதம். பதினாறும் - பதினாறு இதழ்கள் உள்ள விசுத்தி. இரண்டும் - இரண்டு இதழ்கள் உள்ள ஆஞ்ஞை. காலங்கண்டான் - கால தத்துவத்தையே உண்டாக்கியவன். குறிகள் - அக்கரங்கள். (க)

1677. ஈராறு நாதத்தில் ஈரெட்டாம் அந்தத்தின்
மேதாதி நாதாந்த மீதாம் பராசத்தி
போதா லயத்த விகாரந் தனிற்போத
மேதாதி யாதார மீதான உண்மையே.[1]

(ப. இ.) ஓசைமெய்யாகிய நாத தத்துவத்தின்கண் பன்னிரு கலைகளோடு கூடியது சூரியமண்டலம்; பதினாறு கலைகளோடு கூடியது திங்கள் மண்டலம்; நிலமுதல் நாதம் ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் மேலாகப் பேராற்றலாகிய திருவருளம்மை வீற்றிருந்தருள்வள். இயற்கையுணர்வின் இருப்பிடமாகிய தனிமுதற் சிவன் அதற்குமேல் காணப்படுவன் இவற்றிற்கெல்லாம் சார்பு நிலைக்களமாக வுள்ளதும் அச் சிவனேயாவன்.

(அ. சி) ஈராறு நாதத்தில் - நாத தத்துவத்தில் பன்னிரு கலைகள் (சூரிய மண்டலம்). ஈரெட்டா மந்தத்தில் - சந்திர மண்டலத்தில் பதினாறு கலைகள். மேதாதி - பிருதிவி முதலாக. போதாலயம் - ஞானாலயம். அவிகாரம் - அருவமாகிய சிவன். மீதானம் - நிராதாரத்துக்கு

---

1. மண்முதல். சிவஞானபோதம். க. ௩ - ௩.

மேல்பட்ட இடம் (விமலனுடைய இடம்). "ஆதாரத்தாலே நிராதாரத்தே சென்று, மீதானத்தே செல்க உந்தீபற-விமலற்கிடமதென்று உந்தீபற." (ஆதார யோகம். திருக்களிறு ௨௨.) (௨)

1678. மேலென்றுங் கீழென் றிரண்டறக் காணுங்கால்
தானென்றும் நானென்றுந் தன்மைகள் ஓராறும்
பாரெங்கு மாகிப் பரந்த பராபரங்
காரொன்று கற்பக மாகிநின் றானே.[1]

(ப. இ.) மேல் கிழ் என்னும் பாகுபாடுகள் நீங்கி ஆராயுமிடத்துத் தான் யான் நீ என்னும் மூவிடப்பெயர்களும், அவன் அவள் அது என்னும் திணை பால் பெயர்களும் கூடிப் பெயர்த்தன்மை ஆறாகும். நிலவுலக மெங்கணும் பரந்து நிறைந்த முழுமுதற் றனிப்பொருளாம் சிவன் வேண்டாமைக் கொடுத்தலிற் காரும் வேண்டக்கொடுத்தலிற் கற்பகமும் ஆகி நின்றருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) ஓராறு - தான், நான், நீ, அவன், அவள், அது ஆக ஆறு, தன்மைகள். காரொன்று கற்பகமாக - மேகத்தையும் கற்பக மரத்தையும் ஒப்பாக. (௩)

1679. மேதாதி யாலே விடாதோ மேனத்தூண்டி
ஆதார சோதனை அத்துவ[2] சோதனை
தாதார மாகவே தானெழச் சாதித்தால்
ஆதாரஞ் செய்போக மாவது காயமே.

(ப. இ.) பதினாறுகலைப் பிராசாதத்தாலே இடையறாது ஓமெனத் தூண்டி ஆறு நிலைக்களங்களையும் ஆறு வழிகளையும் சிவகுருவின் திருவருட்டுணையால் செவ்வையுறத் திருத்தினால் உடம்பின்கண் வழிபடற்கு இயைபு உண்டாகும். மூலாதார முதல் வழிபாடியற்றினால் அங்ஙனம் வழிபடுவார்க்கு வரும் நுகர்வு சிவநுகர்வேயாம், பிராசாதம்-ஒருவகை மந்திரம்.

(அ. சி.) மேதாதியாலே பதினாறு கலைப் பிரசாதத்தாலே. ஆதார சோதனை - ஆறு ஆதார சோதனை. அத்துவா சோதனை - ஆறு அத்துவாக்கள் சோதனை. (மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை), தாது ஆரமாக - மூலாதாரம் முதலாகக்கொண்டு. (௪)

1680. ஆறந்த முங்கூடி யாகும் உடம்பினிற்
கூறிய வாதார மற்றுங் குறிக்கொண்மின்
ஆறிய அக்கரம் ஐம்பதின் மேலாக
ஊறிய வாதாரத் தோரெழுத் தாமே.

(ப. இ.) சொல்லும் பொருளுமாகிய வழிகள் ஓராறு. அவை முறையே எழுத்து மொழி மறை எனவும், உலகு கலன் (தத்துவம்) கலை

---

1. காரணி. அ. திருக்கோவையார், ௪00.
(பாடம்) 2. அத்துவா.
,, மூன்று நிறத். சிவஞான சித்தி, அ. ௧ - ௧0.

எனவும் கூறுப. இவற்றின் இயங்குவது உடம்பு. இதன்கண் மூலமுதல் ஆறு நிலைக்களங்களிலும் வழிபடும் முறைமைகளைக் குறிக்கொண்டு போற்றுமின். அமைந்துள்ள எழுத்துக்கள் ஐம்பதின்மேல் அமுதூறும் மூலாதாரத்து எழுத்து ஒன்று உண்டு. அஃது ஓமொழி என்ப.

(அ. சி.) ஆறந்தம் - அத்துவாக்கள் ஆறு. ஆறிய - அமைந்துள்ள. ஊறிய - அமுதம் ஊறுதற்குரிய. ஓர் எழுத்து - பிரணவம். (ஓ)

1681. ஆகும் உடம்பும் அழிகின்ற அவ்வுடல்
போகும் உடம்பும் பொருந்திய வாறுதான்
ஆகிய அக்கரம் ஐம்பது தத்துவம்
ஆகும் உடம்புக்கும் ஆறந்த மாமே.

(ப. இ.) தோற்றும் பருவுடம்பு அழிகின்ற வுடலாகும். தோன்று நுண்ணுடல் இதன்கண்ணின்று உயிருடன் ஏகும் உடம்பாகும். இவற்றுக்குரிய எழுத்துக்கள் ஐம்பதாகும். தத்துவமாகிய உடம்புக்கு வழிகள் ஆறும் உறுப்புக்களாகும் வழிகள் - அத்துவாக்கள்.

(அ. சி.) ஆகும் உடப்பு - தூல சரீரம். போகும் உடம்பு - சூக்கும சரீரம். ஆறந்தம் - அத்துவாக்கள் ஆறு. (௬)

1682. ஆயு மலரின் அணிமலர் மேலது
வாய இதழும் பதினாறும் அங்குள
தூய அறிவு சிவானந்த மாகிப்போய்
மேய அறிவாய் விளைந்தது தானே.

(ப. இ.) மூலாதாரங்களின் வைத்து ஆராயுமலர்களின் மேலானது அழகிய பதினாறு இதழ்களுடைய மிடற்றின்கண் மலராகும். ஆங்கு வழிபடும் தூய அறிவு சிவப்பேரின்பமாய்த் திகழும். அவ் வறிவு சிவ அறிவினுள் அடங்கிச் சிவ அறிவாய் விளங்கும்.

(அ. சி.) ஆயுமலர் - ஆராய்தற்குரிய ஆதார மலர்கள். இதழ் பதினாறு - விசுத்தி. அறிவு - ஆன்மா. மேய அறிவு - பொருந்திய சிவம். (எ)

2. அண்ட லிங்கம்

(உலக சிவம்)

1683. இலிங்கம தாவ தியாரும் அறியார்
இலிங்கம தாவ தெண்டிசை யெல்லாம்
இலிங்கம தாவ தெண்ணெண் கலையும்[1]
இலிங்கம தாக எடுத்த துலகே.

(ப. இ.) அம்மையப்பரின் அடையாளமாகிய சிவலிங்கமே எல்லாத் திசைகளும், எல்லாக் கலைகளும், எல்லாவுலகுமாம். இவ் வுண்மையினை

---

1. தளங்கிளரும். அப்பர், ௬. எ௩ - க.

நுண்ணுணர்வினரே அறிவர். ஏனையார் அறியார். அம்மை ஆற்றலாகவும் அப்பன் பொருளாகவும் திகழ்வர் ஆதலால் எப்பொருளை எடுத்துக் கொண்டாலும் ஆற்றலும் ஆற்றலின் நிலைக்களமுமாக ஒவ்வொன்றும் இருதிறப்படும். இது கதிரும் கதிரவனும் போன்ற நிலையாகும். எங்கும் நிறைந்து நீக்கமற நிற்கின்ற சிவனும் சத்தியும் எல்லாப்பொருளையும் இயைந்தியக்குகின்றமையான் எல்லாம் சிவனெனப்படும். சத்தி சத்தன் என்பதை ஆற்றல். ஆற்றலி எனவும் கூறுவர். (நீருங்குழியும்)

(அ. சி.) இலிங்கம் - குறி. உலகமும் சரம் அசரங்களும் எல்லாம் சிவ வடிவம் என்பது. (௧)

1684. உலகில் எடுத்தது சத்தி முதலா
உலகில் எடுத்தது சத்தி வடிவாய்
உலகில் எடுத்தது சத்தி குணமாய்[1]
உலகம் எடுத்த சதாசிவன் தானே.

(ப. இ.) சதாசிவனாகிய முழுமுதல் தன்னைவிட்டு நீங்கா ஆணையாகிய சத்தியே வினைமுதற் காரணமாகக்கொண்டு உலகினைக் கருத்தளவானே படைத்தருள்கின்றனன். அதனால் சத்தியே உலகின் காரணம், உலகின் வடிவம், உலகின் குணம் என ஏற்றிக்கூறுவர். ஏற்றுரை - புனைவு. கருத்து : திருவுள்ளக்குறிப்பு, கண்ணுதல்.

(அ. சி.) சத்தி முதலா - சத்தியை முதற்காரணமாக் கொண்டு. (௨)

1685. போகமும் முத்தியும் புத்தியுஞ்[2] சித்தியும்
ஆகமும் ஆறாறு தத்துவத் தப்பாலாம்
ஏகமும் நல்கி யிருக்குஞ் சதாசிவம்
ஆகம வத்துவா வாறுஞ் சிவமே.

(ப. இ.) அன்பியல் வாழ்க்கையாகிய போகமும், அருளியல் வாழ்க்கையாகிய முத்தியும், முறையே அவற்றின் பயனாகிய சிற்றின்பமாகிய புத்தியும், பேரின்பமாகிய சித்தியும், சித்திக்குரிய வழிவகை கூறும் திருமூலர் போன்ற செந்தமிழாகமமும், அவற்றின்கண் காணப்படும் அருஞ்சைவர் தத்துவம் முப்பத்தாறும், அதற்கு அப்பாலாகத் திகழும் ஒப்பில் ஒருமுதலாம் சதாசிவமும், ஆகமநூலிற் காணப்படும் அத்துவாவாகிய வழிகள் ஆறும் சிவபெருமானேயாம். சிவபெருமானே யாம் என்பதற்குப் பொருள் அவன்றன் ஆணையால் நிகழ்வன என்பதாம்.

1686. ஏத்தினர் எண்ணிலி தேவரெம் ஈசனை
வாழ்த்தினர் வாசப் பசுந்தென்றல் வள்ளலென்
றார்த்தனர் அண்டங் கடந்தப் புறநின்று
காத்தனன் என்னுங் கருத்தறி யாரே.

---

1. சத்தியும், சிவஞானசித்தியார், ௧. ௩ - ௧0.
2. சத்திதான். ,, ௧. ௩ - ௨.

(ப. இ.) எம்மை ஆளும் பெருமானாகிய அழிவில் செல்வனை முப்பத்துமுக்கோடி என வரையறுக்கப்பெறும் அளவிலாத தேவர்கள் மணம்கமழ்கின்ற இளம்தென்றலாகக் கருதப்படும் காற்றும் ஏனைப் பூத நான்கும் ஆகிய ஐந்து திருவுருவில் வைத்து வழிபடுகின்றனர். அதற்கு மேலுள்ள அருவுருவத் திருமேனியையேனும், அருவத் திருமேனியை யேனும் அத் தேவர்கள் அறியார். ஆயின் சிவன் இம் முத்திறத் திருமேனிக்கும் அண்டங்களுக்கும் அப்பால் விளங்கும் இயற்கை உண்மை உணர்வுத் திருமேனியை அத்தேவர் எங்ஙனம் உணருவர் ?

(அ. சி.) வாசப் பசுந்தென்றல் வள்ளல் என்று - பஞ்சபூதங்களையே தன்னுருவாக்கொண்ட சகுண பரசிவத்தை. வாழ்த்தினர் - தேவர் பூசித்தனர். அண்டங்......யாரே - நிர்க்குண சிவத்தைத் தேவர்கள் அறியார். (எ)

1687. ஒண்சுட ரோன்அயன் மால்பிர சாபதி
ஒண்சுட ரான இரவியோ டிந்திரன்
கண்சுட ராகிக் கலந்தெங்குந் தேவர்கள்
தண்சுட ராயெங்கும் தற்பர மாமே.

(ப. இ.) ஒளிசேர் தீ, அயன், மால், படைப்புத்துணையாம் ஒன்பான் படைப்போர் (பிரசாபதி), ஒண்சுடரான ஞாயிறு, வானவர் கோன் முதலிய தேவர்களுக்கும் அவர்களுடன் கலந்து உள்நின்று உணர்த்துவோன் சிவன். எங்கும் நிறைந்து குளிர்ந்தருள் செய்பவனும் அவனே. (அ)

1688. தாபரத் துண்ணின் றருளவல் லான்சிவன்
மாபரத் துண்மை வழிபடு வாரில்லை
மாபரத் துண்மை வழிபடு வாளர்க்கும்
பூவகத் துள்நின்ற பொற்கொடி யாகுமே.[1]

(ப. இ.) அறிவில் பொருளாகிய மண் முதலியவற்றினின்றும் சிவபெருமான் தன்னை வழிபடுவோர்க்கு அருள்புரிவன். அவன் முழு முதற் கடவுளாவன். அத்தகைய மெய்ப்பொருளை வழிபடுவாரில்லை. அவ் வுண்மையோர்ந்து வழிபடுவார்க்கு உச்சியின்மேற் காணப்படும் ஆயிரஇதழ்த் தாமரையின்கண் வீற்றிருந்தருளும் திருவருள் அம்மையின் பேரருள் உண்டாம்.

(அ. சி.) தாபரம் - அசரப்பொருள்கள். மாபரம் - பெருமையுள்ள சிவம். பூவகம் - சகசிர மலர். பொற்கொடி - சிவ சத்தி. (க)

1689. தூய விமானமுந் தூலம தாகுமால்
ஆய சதாசிவ மாகுநற் சூக்குமம்
பாய பலிபீடம் பத்திர லிங்கமாம்
ஆய அரனிலை ஆய்ந்துகொள் வார்கட்கே.

---

1. தாபர. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - உகூ.
,, புண்ணியஞ். கo திருமந்திரம்—1797.

(ப. இ.) கருவறையின்மேல் புறந்தோன்றும் மேன்முடி உச்சியாகிய விமானம் தூய்மையும் பருமையும் வாய்ந்த சிவக்குறியாகும். சிவக் குறி - சிவலிங்கம். அவ் விமானத்தின்கீழ் அகத்தே கருவறையில் விளங்கும் அருளோன் ஆகிய சதாசிவன் நுண்ணிய சிவக்குறியாவன். பரந்த பலிபீடம், ஆனேறு. இவையும் சிவலிங்கமென அழைக்கப்பெறும். பத்திரம் - ஆனேறு. சிறந்ததும் உறுதியளிப்பதுமாகிய திருக்கோவிலின் மெய்ம்மை நினைவார்க்கு இவ் வுண்மை செம்மையாகப் (2372) புலப்படும். அரனிலே - சிவன் திருக்கோவில்.

(அ. சி.) விமானம்-கருப்பக்கிரகத்தின்மேல் கட்டப்படும் கோபுரம். தூலமதாகும் - தூல இலிங்க உருவமாகும். சதாசிவம் - கருப்பக்கிரகத்துள்ள இலிங்க வடிவம் சூக்கும இலிங்கம் ஆகும். பாய - பரந்த. பலிபீடம் - பலி இடும் இடம்: பத்திரம் - இடபம். அரனிலே - சிவாலயம். (எ)

1690 முத்துடன் மாணிக்கம் மொய்த்த பவளமுங்
கொத்துமக் கொம்பு சிலைநீறு கோமளம்
அத்தன்றன் ஞகம மன்ன மரிசியாம்
உய்த்ததின் சாதனம் பூமண லிங்கமே.

(ப. இ.) முத்து, மாணிக்கம், பவழம், திருவுருச் செதுக்கிய மரக்கொம்பு, பளிங்கு முதலிய வெண்கற்கள், திருவெண்ணீறு, மரகதம் சிவபெருமானை முழுமுதலாகக்கொண்டு செந்தமிழின்கண் வரையப்பெற்ற திருமந்திரம்போன்ற ஆகம அருள்நூற்கள், திருவமுது, அமுது முதலாகிய அரிசி ஆகிய பத்தும் அழகிய தூய்மையாக்கும் மணமுள்ள சிவலிங்க வழிபாட்டுக்குரிய இலிங்கம் அமைக்கும் கருவித் துணைப் பொருள்களாகும். துணைப்பொருள் - சாதனம்.

(அ. சி.) கொத்தும் அக் கொம்பு - சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட மரம். அத்தன்றன் ஆகமம் - சாத்திரப் புத்தகம் (இன்னின்ன இலிங்கமாகப் பூசிக்கலாம் என்றது இம் மந்திரம்) (அ)

1691. துன்றுந் தயிர்நெய்பால் துய்ய மெழுகுடன்
கன்றிய செம்பு கனவிர தஞ்சலம்
வன்திறல் செங்கல் வடிவுடை வில்லம்பொன்
தென்றியங் கொன்றை தெளிசிவ லிங்கமே.

(ப. இ.) இறுகிய தயிர், தூயநெய், பால், மெழுகுவதற்குப் பயன்படும் பசுச்சாணம், துரிசகன்ற செம்பு, தழல், பாதரசம் புனலின்கண் உண்டாம் சங்கினம், சுடப்பட்ட செங்கல், அழகிய வில்வம், பொன் ஆகிய பதினொன்றனுள் காலம் இடங்களுக்கு ஏற்ப அழகியதொன்றனைத் தெளிவாம் திருவடியுணர்வு கைவரச்செய்யும் சிவலிங்கமாக வைத்து வழிபடுக. மெழுகு : தேன்மெழுகென்றலுமொன்று

(அ. சி.) மெழுகு - மெழுகுக்குப் பயன்படும் சாணம். செம்பு - தாமிரம். கனல் - அக்கினி. இரதம் - பாதரசம். சலம் - சலத்தில் உண்டாகும் சங்கு (சலஞ்சலம்), வில்லம் - வில்வம். தென் தியங்கு ஒன்றை - அழகு விளங்கும் தயிர் முதல் பொன் இறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றை. (கூ)

1692. அதுவுணர்ந் தோனொரு தன்மையை நாடி
எதுவுண ராவகை நின்றனன் ஈசன்
புதுவுணர் வான புவனங்கள் எட்டும்
இதுவுணர்ந் தென்னுடல் கோயில்கொண் டானே.

(ப. இ.) திருவருள் உணர்வால் சிவனை உணர்ந்தோன் ஆருயிரும் சிவனும் புணர்ப்பினால் ஒருதன்மையவாக நிற்கும் நிலைமையினை நாடி, எவ்வகையாலும் உணரவொண்ணாதபடி நின்றவன் சிவன் என்று தெளிவன். தெளியவே சிவனது முற்றுணர்வாகிய திருவடியுணர்வு யான் எனதென்னும் செருக்காகிய தன்முனைப்பு அற்றவிடத்து விளங்கி மேம்படும். சிவபெருமான் விளங்கும் எட்டு இடங்களையும் எண்பேருலக மாகக் கொள்ளப்படும். அவை பூதங்கள் ஐந்து, ஞாயிறு, திங்கள், ஆருயிர் மூன்று ஆகிய எட்டு எனப்படும். அம் முறையில் அடியேன் உடம்பினையும் கோவிலாகக் கொண்டருளினன்.

(அ. சி.) அது - சிவம். ஒரு தன்மை - அத்துவிதம். எது - எதனாலும். புது உணர்வு - ஞானம். புவனங்கள் எட்டு-பஞ்சபூதம் சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்பவைகளுடன் கூடிய புவனங்கள். இது உணர்ந்து - இச் சரீரமும் தனக்கோர் உருவமாம் என்று கருதி. (௧௦)

1693. அகலிட மாயறி யாமல் அடங்கும்
உகலிட மாய்நின்ற வூனத னுள்ளே
பகலிட மாமுனம் பாவ விநாசன்
புகலிட மாய்நின்ற புண்ணியன் றானே.

(ப. இ.) அனைத்தினும் செறிந்து அதற்கு அப்பாலுமாய்த் திகழும் சிவன் அகலிடமாய் மலப்பிணிப்பினரால் அறிய ஒண்ணாதவனாய், அனைத்தும் ஒடுங்கும் ஒடுக்க நிலையமாய் நின்றனன். நம் உடம்பகத்தும் ஞாயிற்றை இடமாகக்கொண்டு எழுந்தருளி எஞ்சுவினையாகிய சஞ்சிதத் தொகுப்புக்களை எரிசேர் வித்தென அழிப்பன். அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்துலகங்களுக்கும் புகலிடமாயுள்ள புண்ணியச் செல்வனாவன் சிவன்.

(அ. சி.) அறியாமல் - உணர்தற்கு அரிதாய். உகலிடம் - அழிதற்கு இடம் பகலிடமாம் - சூரியமண்டலத்தை இடமாகக் கொண்டருளிய. முனம் - முன் பிறப்புக்களில் ஈட்டிய. (௧௧)

1694. போது புனைகழல் பூமிய தாவது
மாது புனைமுடி வானக மாவது
நீதியுள் ஈசன் உடல்விசும் பாய்நிற்கும்
ஆதி யுறநின்ற தப்பரி சாமே.[1]

(ப. இ.) மெய்யடியார்கள் பாடிப் பரவிப் பணிந்து திருமுறைப் போற்றித் தொடர் ஓதி வழிபட்ட நறுமலர் நிறைந்துள்ள திருவடிகள்

1. இன்னவுரு. சம்பந்தர். ௩. ௭௧ - ௬.
". உலகமே. சிவஞானசித்தியார், ௧. ௨ - ௬.

மூலகத்தாவன. சலமகள் வீற்றிருக்கும் திருமுடி தூய வானகத்துக்கும் அப்பாலாகும்.[1] அறமுறையே சிறந்த சிவனார் திருமேனி விசும்பாகத் திகழும். ஆதியாகிய சிவபெருமான் உலகமே யுருவமாகக் கொண்ட திருக்கோலம் - பேருருவம் இதுவாகும்.

(அ. சி.) போது புனை - அன்பர்களால் சூட்டப்படும் மலரிணை அணிந்த மாது புனை - கங்கையைத் தரித்த. ஆதி உற நின்றது - அண்ட உருவமாய் நின்றது. (௯௨)

1695. தரையுற்ற சத்தி தனிலிங்கம் விண்ணாந்
திரைபொரு நீரது மஞ்சன சாலை
வரைதவழ் மஞ்சுநீர் வானுடு மாலை
கரையற்ற நந்தி கலையுந்திக் காமே.

(ப. இ.) நிலத்தின்கண் அமைந்து ஆவுடையார் ஆகிய சத்தியின் மேல் சிவலிங்கம் விண்ணாகும். அலைபெருகும் கடல் அச் சிவபெருமான் திருமுழுக்குச் செய்யும் திருமஞ்சனசாலையாகும். அவர் முழுகும் திருத்தநீர் மலையில் தவழும் உலையா மேகங்களாகும். திருமேனியில் சூடும் மாலை விண்ணின்கண் காணப்படும். எண்ணிலா விண்மீன்களாகிய உடுக்களாகும். தத்துவங்கடந்த எல்லையிலாச் சிவபெருமானுக்குத் திரு ஆடை எட்டுப் புலன்களாகும். உடு - நட்சத்திரம். புலன் - திசை.

(அ. சி.) தரை உற்ற சத்தி - தரை ஆவுடையார். இலிங்கம் விண் - ஆகாயம் இலிங்கம். திரை பெறுநீர் - கடல். மஞ்சன சாலை - நீர் ஆடுதற் குரிய இடம். வரை தவழ் மஞ்சு நீர் - வரைகளின் மேல் தவழும் மேகம், கங்கைநீர். வான் உடு மாலை - வானத்தில் விளங்கும் மீன் கணங்கள் ஆகாய இலிங்கத்தின்மேல் விளங்கும் மாலையாகும். கரை அற்ற நந்தி - தத்துவங்கடந்த நந்தியெம்பெருமான். (௯௩)

---

3. பிண்ட லிங்கம்

(உடற் சிவம்)

1696. மானுட ராக்கை வடிவு சிவலிங்கம்
மானுட ராக்கை வடிவு சிதம்பரம்
மானுட ராக்கை வடிவு சதாசிவம்
மானுட ராக்கை வடிவு திருக்கூத்தே.

(ப. இ.) மக்கள் யாக்கையின் வடிவு சிவலிங்கம். மக்கள் வடிவு திருச்சிற்றம்பலமாகும். மக்கள் வடிவு அருளோனாகிய சதாசிவன் - மக்கள் வடிவு அம்பலவாணர் இயற்றும் அருட்பெருங்கூத்து. சிவ பெருமான் மக்கள் யாக்கையை நடமாடுந் திருக்கோவிலாகக்கொண்டு வடிவாய் அரங்காய் வகுப்பாய் வாழ்வாய்ப் பயனளித்தருள்கின்றனன்.

---

1. பாதாளம். அ. திருவெம்பாவை, ௧௦.

1697. உலந்திலர் பின்னும் உளரென நிற்பர்
நிலந்தரு நீர்தெளி யூனவை செய்யப்
புலந்தரு பூதங்கள் ஐந்தும்ஒன் றாக
வலந்தரு தேவரை வந்திசெய் யீரே.

(ப. இ.) இறந்தவர் இறந்தேபோனார் என்பதற்கிடனின்றி வினைக்கீடாக மீண்டும் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் உடம்பு தோற்றமுறையில் நீரினின்று (நாற்ற நுண்மையினின்று நீரடைமொழி), நிலம்தோன்றும் என்பதாகக் குறிக்கவே ஐம்பூதச் சேர்க்கையால் ஆகியது என்பது விளங்கும். இப் பிறப்பினை வெல்வது சிவபெருமான் திருவடி வணக்கத்தாலாகும்.

(அ. சி.) நிலந்தரு நீர் - நிலம் உற்பத்திக்குக் காரணமான நீர். தெளியூன் - காணப்பட்ட தூல உடல். புலந்தரு - அறியப்படுகின்ற. வலந்தரு - பிறப்பிறப்பை வெற்றிகொள்ளுமாறு வல்லமை தருகின்ற. (௨)

1698. கோயில்கோண் டன்றே குடிகொண்ட ஐவரும்[1]
வாயில்கோண் டாங்கே வழிநின் றருளுவர்
தாயில்கோண் டாற்போல் தலைவனென் னுட்புக
வாயில்கோண் டீசனு மாளவந் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உடம்பகத்து உறுப்புக்களை இயக்கும் பொருட்டுத் தொன்மையிலேயே அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐவரும் குடிகொள்கின்றனர். உடம்பினை இடமாகக் கொண்டு செலுத்துகின்றனர். கன்றை நினைந்து ஆ மனைபுகுவது போன்று, சிவபெருமான் அடியவர்களுக்கு அருள்புரிதல் வேண்டி அவர்கள் செய்யும் பேரன்புக்கீடாகச் சிவமாக்கி ஆண்டருள்வன்.

(அ. சி.) கோயில்கொண்ட அன்றே - சரீரம் எடுத்தபோதே. ஐவர் - ஐந்து கர்த்தர், ஐம்மூர்த்திகள். வாயில் கொண்டு - சரீரத்தை வழியாகக்கொண்டு. வழிநின்று - சரீரத்தில் இருந்துகொண்டே. தாய் இல் கொண்டால்போல் - கன்றினையூட்டத் தாய்ப்பசு இல்லம் நோக்கிச் செல்வதுபோல. வாயில்கொண்டு - அன்பினை வழியாகக்கொண்டு. (௩)

1699. கோயில்கோண் டானடி கொல்லைப் பெருமறை
வாயில்கோண் டானடி நாடிகள் பத்துள
பூசைகோண் டான்புல னைந்தும் பிறகிட்டு
வாயில்கோண் டானெங்கள் மாநந்தி தானே.

(ப. இ.) மக்கள் யாக்கையினைத் திருக்கோவிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளினன் சிவன். மிகுதியான மறைநூற்களைத் தன்னை யடையும் வழிகாட்டியாகக் கொண்டான். திருவடிசேர்வார் நாடிகள் பத்தினையும் தூய்மைசெய்தல் வேண்டும். புலனைந்தும் தம் பின்வரச் சிவனை வழிபடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு வழிபடும்போது சிவன் நாடிகளையும் இடமாகக்கொண்டு அருள்புரிவன்.

---

1. எண்ணில. சிவஞானபோதம், ௪. க - ௪.

(அ. சி.) கொல்லே - காடு. அடிநாடிகள் - திருவடி செல்லுதற்குரிய நாடிகள். பிறகிட்டு - பின்னிடச்செய்து. வாயில்கொண்டான் - அந்த நாடிகளை வழியாகக் கொண்டான்.

---

4. சதாசிவ லிங்கம்

(உலக முதற் சிவம்)

1700. கூடிய பாதம் இரண்டும் படிமிசை
பாடிய கையிரண் டெட்டும் பரந்தெழுந்
தேடு முகம்ஐந்து செங்கணின் மூவைந்து
நாடுஞ் சதாசிவ நல்லொளி முத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் அன்பினுல் வந்து கூடி இன்புறுதற் பொருட்டு அமைந்த திருவடிகள் இரண்டு. புகழ்ந்து கூறப்பட்ட திருக்கைகள் பத்து. விரிந்தெழுந்து நாடும் திருமுகங்கள் ஐந்து. ஆதிரை நாளாகிய செங்கைபோல் ஒளிதரும் கண்கள் பதினைந்து. இத்தனையும் கொண்டு விளங்கும் அருளோனுகிய சதாசிவக்கடவுள் நல்ல திருவருள் ஒளியாகிய முத்தாகும். செங்கை - திருவாதிரை.

(அ. சி.) கூடிய பாதம் - சேர்ந்துள்ள பாதம். பாடிய - புகழ்ந்து கூறப்பட்ட. செங்கணின் - சிவந்த கண்களில். (க)

1701. வேதா நெடுமால் உருத்திரன் மேலீசன்
மீதான ஐம்முகன் விந்துவும் நாதமும்
ஆதார சத்தியு மந்தச் சிவனேடுஞ்
சாதா ரணமாஞ் சதாசிவந் தானே.

(ப. இ.) அயன். அரி, அரன், ஆண்டான், மேம்பட்ட ஐம்முகன் விந்துநாதம் இவற்றை இயைந்து இயக்கும் திருவருளாற்றல், அத் திருவருளாற்றலை மரமும் காழ்ப்பும்போல் விட்டு நீங்காதிருக்கும் சிவன் ஆகிய அத்தனையும் பொதுவாகச் சதாசிவன் எனப்படும்.

(அ. சி.) மீதான ஐம்முகன் - மகேசனுக்கு மேற்பட்ட சதாசிவன். சாதாரணமாம் - பொதுவாக. (உ)

1702. ஆகின்ற சத்தியின் உள்ளே கலைநிலை
ஆகின்ற சத்தியின் உள்ளே கதிரெழ
ஆகின்ற சத்தியின் உள்ளே அமர்ந்தபின்
ஆகின்ற சத்தியுள் அத்திசை பத்தே.

(ப. இ.) திருவருட்சத்தியினுள் விடுவித்தல் முதலிய ஐந்து கலைகளும் உண்டாம். அச் சத்தியின் அருளால் ஞாயிற்றின் கதிர்களுண்டாம். அச் சத்தியினுள் சிவன் அமர்ந்தருளியபின் அத் திருவருள் பத்துப்புலமும் நிறைந்து இயக்கி அருள்வள்.

(அ. சி.) ஆகின்ற - எல்லாம் உண்டாக்குகின்ற. கலை - சந்திரன். கதிர் - சூரியன். அத்திசை பத்து பத்துத் திக்குகளைக் கொண்ட உலகம் (௫)

1703. அத்திசைக் குள்ளே அமர்ந்தன ஆறங்கம்
அத்திசைக் குள்ளே அமர்ந்தன நால்வேதம்
அத்திசைக் குள்ளே அமர்ந்த சரியையோ
டத்திசைக் குள்ளே அமர்ந்த சமயமே.

(ப. இ.) பத்துத் திசைக்கும் உட்பட்ட உலகத்தில் அவ்வுலகம் நன்கு நடைபெறும் பொருட்டு ஆறு அங்கங்களும், நான்கு வேதங்களும், சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மைகளும், அவற்றைச் சிறப்பாகக்கொண்டு திகழும் செந்நெறியாம் சித்தாந்த சைவமும் அத் திருவருளால் நிலைப்பன சித்தாந்த சைவம் ஐம்பெரும் தூண்களால் தாங்கப்பட்டு நிலைநிற்கின்றது. அவை முறையே திருமூல நாயனாருளிய இத் திருமந்திரமும் 'மொழிக்குமொழி தித்திக்கும் மூவர் சொல்லமிழ்தமாகிய' (தாயுமானவர், கல்லாலின் ௧௫.) தேவாரங் களும், களிக்கும் அருட்டேன் அளிக்கும் விழுமிய திருவாசகம் திருக் கோவையாரும் என்க. இவ் வுண்மை வருமாறு :

"நம்மூல ராற்போற்ற நால்வரால் நாட்டநிலை
செம்பொருட்சித் தாந்தசைவம் தேறுங்கால்—நம்மறையாம்
அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றிய தூண்."

(அ. சி.) அத் திசைக்குள் - மேலே கூறிய பத்துத் திக்குகளுக்கு உட்பட்ட உலகத்தில். (௬)

1704. சமயத் தெழுந்த அவத்தையீ ரைந்துள
சமயத் தெழுந்த இராசிஈ ராறுள
சமயத் தெழுந்த சரீரமா றெட்டுள
சமயத் தெழுந்த சதாசிவந் தானே.

(ப. இ.) சித்தாந்த சைவத்திற் கூறப்படும் நிலைகள் பத்து. இவை ஐந்து அவத்தைகள் மேல்நோக்கியும் ஐந்து அவத்தைகள் கீழ்நோக்கியும் உயிர் சென்று வருங்கால் நிகழ்வன. மேலும் உயிர்ப்புக்கலைகள் பன்னிரண்டுள்ளன. அயன், அரி அரன், ஆண்டான், அருளோன், அன்னை என்னும் திருமேனிகள் ஆறு. பூதமைந்து. ஞாயிறு, திங்கள், ஆருயிர் மூன்று ஆகிய வடிவங்கள் எட்டு. இவையனைத்தும் பூண்டருள் வோன் அருளோன் ஆகிய சதாசிவனேயாவன்.

(அ. சி.) அவத்தை - மேலாலவத்தை, கீழாலவத்தை. இராசி - மேட முதலிய இராசிகள் சரீரமாறு - பிரமனாதி சத்தி ஈறாக ஆறு. எட்டு - பிருதிவியாதி வடிவம் எட்டு. (௭)

1705. நடுவு கிழக்குத் தெற்குத் தரமேற்கு
நடுவு படிகநற் குங்கும வன்னம்
அடைவுள அஞ்சனஞ் சேவ்வரத் தம்பால்
அடியேற் கருளிய முகமிவை அஞ்சே.

(ப. இ.) சதாசிவக்கடவுளுக்கு ஓதப்பெறும் திருமுகங்கள் ஐந்து. அவ் வைந்துமுகங்களும் முறையே உச்சி, கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு என்னும் புலன்கள் ஐந்தும் நோக்கி விளங்குகின்றன. புலன்கள் - திசைகள். இவ் வைந்து திருமுகங்களின் வண்ணங்கள் முறையே வருமாறு : உச்சிமுகம் பளிங்குநிறம். கிழக்குமுகம் குங்கும நிறம். தெற்குமுகம் நீலவருணம். வடக்குமுகம் செவ்வரத்த நிறமாகும் மேற்கு முகம் பால்நிறமாகும். இத் திருமுகங்கள் ஐந்தும் அடியேற்கு அருளுதற் பொருட்டுக் கொண்டனவாகும். இவ் வைந்து திருமுகங்களும் 'சிவயநம' என்றலும் ஒன்று.

(அ சி.) இம் மந்திரம் சதாசிவத்தின் முகங்களின் வரிசைக் கிரமத்தையும், நிறங்களையும் கூறுகிறது ஈசானம் - நடு. தற்புருடம் - கிழக்கு. அகோரம் - தெற்கு. வாமதேவம் - வடக்கு. சத்தியோசாதம் - மேற்கு. ஈசானம் - படிகநிறம். தற்புருடம் - மஞ்சள் குங்கும நிறம். அகோரம் - அஞ்சன (கறுப்பு) நிறம். வாமதேவம் - சிவப்புநிறம். சத்தியோசாதம் - பால்நிறம். (௬)

1706. அஞ்சுமுகமுள ஐம்மூன்று கண்ணுள
அஞ்சினோ டஞ்சு கரதலந் தானுள
அஞ்சுடன் அஞ்சா யுதமுள நம்பியேன்
நெஞ்சு புகுந்து நிறைந்துநின் றானே.

(ப. இ.) ஐந்து திருமுகங்களும், பதினைந்து திருக்கண்களும், பத்துத் திருக்கைகளும் பத்துத் திருப்படைகளும் கொண்டு திகழ்கின்ற நம்பியாகிய சதாசிவக்கடவுள் அடியேன் நெஞ்சுள் புகுந்து நிறைந்து நின்றருளினன். (எ)

1707. சத்தி தராதல மண்டஞ் சதாசிவஞ்
சத்தி சிவமிக்க தாபர சங்கமஞ்
சத்தி யுருவம் அருவஞ் சதாசிவஞ்
சத்தி சிவதத் துவமுப்பத் தாறே.

(ப. இ.) அருளோன் நிலமண்டிலம் சத்தியாகவும், வான்மண்டிலம் சதாசிவமாகவும் விளங்கி வீற்றிருந்தருள்வன். சத்திசிவமாம் இருவரும் நிலைத்திணை இயங்குதிணை ஆகிய இரண்டன்கண்ணும் இயைந்து இயக்கு வர். சத்தி உருவம், சதாசிவம் அருவுருவம். நிலமுதல் சத்திசிவம் ஈறுகத் தத்துவம் முப்பத்தாறாகும். இம் முப்பத்தாறு மெய்களும் அருஞ்சைவர் கட்குரிய பொருண்மையாகும். மெய் - தத்துவம். (அ)

1708. தத்துவ மாவ தருவஞ் சராசரந்
தத்துவ மாவ துருவஞ் சுகோதயந்
தத்துவம் எல்லாஞ் சகலமு மாய்நிற்குந்
தத்துவ மாகுஞ் சதாசிவன் தானே.

(ப. இ) சத்திசிவ மெய்கள் உருவமும் உள்ளுறை அருவமும் ஆகத் திகழும். இயங்குதிணை நிலைத்திணை உலகங்கள் முற்றும் விரிந்து

விளங்கும். இன்பத்தோற்ற ஊற்ருய் எழுவதும் சத்திசிவமாகும். எல்லா மெய்களும் சத்திசிவம் இரண்டின் கலப்பியக்கத்தால் இயங்குவன. மெய் - தத்துவம். அதனுல் தத்துவம் எல்லாம் சதாசிவன் என்று அழைக்கப்படும். (கூ)

1709. கூறுமி னூறு சதாசிவன் எம்மிறை
வேருேர் உரைசெய்து மிகைப்பொரு ளாய்நிற்கும்
ஏறுரை செய்தொழில் வானவர்[1] தம்மோடு
மாறுசெய் வானென் மனம்புகுந் தானே.[2]

(ப. இ.) அருளோன் எனப்படும் சதாசிவனே நம் முழுமுதற் கடவுளாவன். அவன் திருவடியிணையினைப் போற்றித் தொடர்ப் பதிகம் ஐந்தோ டொன்றும் புகன்று தம் கைகளான் மலர்தூவி அள வின்றி வழிபடுங்கள். நூறு - அளவின்மை. செந்தமிழ்த் திருமறை திருமுறைகட்கு முரணுக நூல்களைச் செய்து மருளால் உலகுக்கும் தமக் கும் கேடுசூழும் அந் நூற்சொற்கள் குற்றமுடையனவாகும். வானவர் கோன் அயன்மால் உள்ளிட்ட தேவர்கள் மயக்கத்தால் தம்மைத் தாமே உயர்த்திச் செருக்குற்றுச் சொல்லும் சொற்கள் ஏற்றுரை எனப்படும். அங்ஙனம் சொல்லித் திரிவதே தொழிலாகவுள்ள அத் தேவர்களுக்குச் சிவபெருமான் மறைந்து மாறுபட்டு நிற்பன். அத்தகையோன் அடியேன் உள்ளம் புகுந்து ஆண்டனன். அருச்சனை நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டு என்பதை அப்பரடிகளின் 'போற்றிசைத்துன்' என்னும் திருப்பாட்டும் ஒருவகையாகக் குறிக்கின்றது. 'எண்ணுயிர நூறு.' எண் + ஆயிரம்; எண் + நூறு; எட்டுடன் கூடிய ஆயிரம், நூறு எனக் கொள்க.

(அ. சி.) கூறுமின் நூறு - 108 நாமங்களால் துதியுங்கள் (108க்கு 100 என்றும், 1008க்கு 1000 என்றும் கூறுவது மரபு) வேருேர் உரை - தமிழ்வேதத்துக்கு மாருன உரை. மிகைப்பொருள் - குற்றமுள்ள பொருள் ஏறுரை செய்தொழில்-தம்மை மேம்பட உரைக்கும். வானவர் தம்மொடு - தேவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஆரியர் தம்மொடு. மாறு செய்தான் - விரோதப்பட்டிருப்பவன். (க0)

1710. இருளார்ந்த கண்டமும் ஏந்து மழுவுஞ்
சுருளார்ந்த செஞ்சடைச் சோதிப் பிறையும்
அருளார்ந்த சிந்தையெம் ஆதிப் பிரானைத்
தெருளார்ந்தென் உள்ளே தெளிந்திருந் தேனே.

(ப. இ.) தேவர்கள் சிவனை மறந்து அமிழ்தெடுக்க முனைந்தனர். அம் மறந்ததாகிய உய்தியில் பாவம் நஞ்சாக வெளிப்பட்டது. அவர்கள் அஞ்சிச் சிவனிடம் முறையிட்டனர். அவன் அக் குற்றத்தினை மன்னித்து அந் நஞ்சினைக் கண்டத்தில் இருத்தினன். அதனுல் இருளார்ந்த கண்டமாயது. இயற்கையுணர்வுள்ளவன் சிவனே என்பது பற்றுக் கோடின்றித் தீயாகிய மழுவினைத் திருக்கையில் அவன் ஏந்தியிருப்பதால் விளங்கும். அதன் பேரொளி எப்புறமும் காணப்படுதலால் அஃது அவன்றன் முற்றுணர்வினைக் குறிக்கும் மாலையில் தாங்குருவேபோலும்

---

1. வாழ்த்துவதும். அ- அறிவுறுத்தல், ககூ.
2. போற்றிசைத்துன், அப்பர், சு. இஎ - க0.

சடைக்கற்றை திருமேனிபோன்று செம்மையுடையதாகத் திகழும். அதன்கண் வளரும் ஒளியுடைப் பிறை விளக்க விளங்கும் இயல்புடைய ஆருயிர்களைக் குறிக்கும் இவையே ஆதிப்பிரான் திருவடையாளங்களாகும். அவர்தம் திருவருள் துணையால் அடியேன் எண்ணத்தின் மருள் அகன்றது; திருவடியுணர்வாகிய தெருள் நிறைந்தது. அதனால் மெய்ப்பொருள் தெளிந்திருந்தேன். ஆதிப்பிரான் : அம்மையோடுகூடிய அப்பன். ஆதி - அம்மை. (ஆதிபகவன்) (௧௧)

1711. சத்திதான் நிற்கின்ற ஐம்முகஞ் சாற்றிடில்
உத்தரம் வாமம் உரைத்திடும் சத்தி
பச்சிமம் பூருவம் தற்புரு டன்னுரை
தெற்கி லகோரம் வடகிழக கீசனே.[1]

(ப. இ.) திருவருளாற்றல் விளங்கிநிற்கின்ற ஐந்து திருமுகங்களையும் சொல்லுமிடத்து வடக்குத் திருமுகம் வாமதேவமென்னும் விளக்கமாகும் புகழ்ந்துசொல்லப்படும் சத்தியோசாதம் என்னும் தோன்றுவித்தல் மேற்குமுகமாகும். கிழக்குத் திருமுகம் தற்புருடம் என்னும் ஆட்சியாகும் சீர்த்திமிக்க தெற்குத் திருமுகம் அகோரம் என்னும் நடுக்கமாகும். வடகிழக்குத் திருமுகம் ஈசானன் என்னும் இயக்கமாகும். ஈசானம் வடகீழ்ப்புலமென்றே வழங்கப்படுகின்றது. இவ் வழக்குமுறை திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிய திருப்பாட்டானு முணரலாம்.

''ஞாயிறாய் நமனுமாகி வருணனாய்ச் சோமனாகித்
தீயுரு நிருதிவாயுத் திப்பிய சாந்தனாகிப்
பேயுருக் காட்டிலாடும் பிஞ்ஞக னெந்தைபெம்மான்
தீயுருக் கையர்போலுந் திருப்பயற் றூரனாரே.'' ௬. ௩௨ - ௬

எனவே இதற்கிணையப் பொருள்சொல்லுங்கால் பாடவேறுபாடு கொள்ளுதல் வேண்டும் இப்பொழுதுள்ள பாட்டும் தளைதட்டுதல் என்னும் பொருந்தும் யாப்பமைதியும் பெறவில்லை அஃதாவது தளைதட்டாமல் இருக்கின்றது. ஆதலால் அப் பாடம் 'தெற்கில கோரம் வடகீழ்க் கீசனே' என்றிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமே அமைத்துப் பாடவேறுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளது.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் ஐம்முகங்களும் எத்திசைகளை நோக்குகின்றன என்பதை விளக்குகிறது. (௧௨)

1712. நாணுநல் லீசான நடுவுச்சி தானாகுந்
தாணுவின் றன்முகந் தற்புரு டமாகுங்
காணும் அகோரம் இருதயங் குய்யமா
மாணுற வாமமாஞ் சத்திநற் பாதமே.

(ப. இ.) ஐப்பெரும் மந்திரங்கள் குறிக்கும்முறை வருமாறு: 'பொக்கமிக்கவர் பூவுப் நீருங்கண்டு' நாணும் நன்மைவடிவாகிய ஈசான மனுவை உச்சியிற் சுட்டுக. தற்புருடம் என ஓதி முகத்திற் சுட்டுக. அகோரம் என ஓதி நெஞ்சிற் சுட்டுக. சிறந்த வாமதேவமென வோதிக்

---

1. (பாடம்) தென்கிழக்கீசனே.

குறியிற் சுட்டுக. சத்தியோசாதம் என வோதிப் பாதத்திற் சுட்டுக. இம் மந்திரங்கள் ஐந்தினுக்கும் ஓம் என முதற்கண் தனித்தனி சேர்த்து ஓதிக்கொள்க.

(அ. சி.) நாண் - அடக்கம். அவ்வவ் வவயவங்களுக்கு மந்திரம் இன்னதெனக் கூறுகின்றது இம் மந்திரம். ஈசான்ம் - உச்சி : தற்புருடம்-முகம். அகோரம் - இருதயம் ; வாமம் - குய்யம். சத்தி - பாதம் ; இவை பஞ்சப்பிரம மந்திரங்கள் என்னப்படும். (கக)

1713. நெஞ்சு சிரஞ்சிகை நீள்கவ சங்கண்ணும்
வஞ்சமில் விந்து வளர்நிறம் பச்சையாஞ்
செஞ்சுறு செஞ்சுடர் சேகரி மின்னு தஞ்
செஞ்சுடர் போலுந் தெசாயுதந் தானே.

(ப. இ.) நெஞ்சு, தலை, தலைமுடி, பெரிய போர்வை, கண், கருவி ஆகிய ஆறும் உறுப்புக்கள் எனப்படும். மலகன்மம் விரவுதலாய குற்றம் நீங்கிய தூமாயை விந்து எனப்படும். அதனுடைய பெருக்குநிறம் பச்சையாகும். நிறைவுள்ள தலையணிபோலும் சிறந்த வனப்பாற்றலாள் திருவருள் அம்மையாவள் அவளின் செவ்விய பகலவன்போலும் மிகுந்த ஒளியினைத் தரும் திருக்கைகள் பத்திலும் பத்துப் படைக்கருவிகள் உள - மேல் ஓதிய பெருமறை ஐந்தும், இதன்கண் ஓதிய உறுப்புக்கள் ஆறும் ஆகிய பதினொன்றும் சைவக் கூட்டு மந்திரங்களாகும். தலைமுடி - சிகை.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் ஆறு அங்க மந்திரங்களைக் கூறுகின்றது. இவை கரு அங்க மந்திரம் அல்லது சட்அங்க மந்திரம் எனப்படும் அவை யாவன : நெஞ்சு - இருதயாய நம. சிரம் - சிரசாய நம. சிகை - சிகாய நம. கவசம் - கவசாய நம. கண் - நேத்திரப்யோ நம. அம்பு - அத்திராய நம. பஞ்சப் பிரம மந்திரங்களும், ஆறு அங்க மந்திரங்களுமே சைவ மந்திரங்களாம். (கஉ)

1714. எண்ணில் இதயம் இறைஞான சத்தியாம்
விண்ணிற் பரைசிர மிக்க சிகையாதி[1]
வண்ணக் கவசம் வனப்புடை இச்சையாம்
பண்ணுங் கிரியை[2] பரநேத் திரத்திலே.

(ப. இ.) அருளோனாகிய சதாசிவக்கடவுளுக்குத் திருவருள் துணை கொண்டு ஆராயுமிடத்து நெஞ்சம் அறிவாற்றலாகும். அறிவுப் பெருவெளியாகிய வனப்பாற்றல் பரை எனப்படும். அது தலையாகும். நடப்பாற்றலாகிய ஆதி தலைமுடியாகிய சிகையாகும். அழகிய போர்வை திருவளர் அன்பாற்றலாகும். தொழிலாற்றல் கண்ணாகும் இம்முறையால் சிவபெருமானுடைய திருவுரு திருவுறுப்புக்கள் அனைத்தும் திருவருளாற்றலே என்பது தெளிவு.

(அ. சி.) இறை - சிவனுக்கு; இதயம் - ஞானசத்தி சிரம் - பராசத்தி; சிகை - ஆதி சத்தி, கவசம் - இச்சா சத்தி; நேத்திரம்-கிரியா சத்தி ஆகும். (கஙு)

---

1. ஓதியுணர்ந். சிவஞானசித்தியார், அ. க - ௫.
2. உருவருள். " க. உ - உஎ.

1715. சத்திநாற் கோணஞ் சலமுற்று நின்றிடும்
சத்தி அறகோணஞ் சயனத்தை யுற்றிடுஞ்
சத்திநல் வட்டஞ் சலமுற் றிருந்திடுஞ்
சத்தி யுருவாஞ் சதாசிவன் தானே.[1]

(ப. இ.) திருவருளாற்றல் நாற்கோணமாகிய மூலத்தினிடத்து நீர்போல் இடையறாது இயக்கிக்கொண்டிருக்கும். அத் திருவருளே கொப்பூழின்கண் மால்போல் கிடந்து உற்றுழி இயக்கும். இந்நிலை அறுகோணமாகும் அத் திருவருளே நெற்றிப் புருவநடுவில் வட்ட நிலையத்தில் நின்று ஆணைசெலுத்திக் கொண்டிருக்கும் இக் குறிப்புத் தோன்றவே செந்தமிழான்றோர் தொன்றுதொட்டு நெற்றிப் புருவ நடுவில் வட்டமாப் பொட்டு இடுவதை மரபாகக் கொண்டுள்ளனர். திருவருளாற்றலின் வடிவே சிவன் வடிவமாகும். சந்தனம், குங்குமம், சார்து ஆகிய மூன்றுலிடும் பொட்டு முப்பண்பின் அடையாளமாகும். திருநீற்றுப் பொட்டுச் சிவனார் எண்குண அடையாளமாகும். (௧௬)

1716. மானந்தி எத்தனை காலம் அழைக்கினுந்
தானந்தி யஞ்சின் தனிச்சுட ராய்நிற்குங்
கானந்தி யுந்தி கடந்து கமலத்தின்
மேனந்தி ஒன்பதின் மேவிநின் றானே.[2]

(ப. இ.) பேரன்பும் பெருங்காதலும் பொருந்திய மெய்யடியார்கள் பலநாள் அழைப்பர். அதற்கிணங்கி எழுந்தருளும் சிவபெருமானின் அன்பு. அறிவு ஆற்றல், வனப்பு நடப்பு ஆகிய திருவருளாற்றல் ஐந்தும் ஒப்பில்லாத் தனி முழுமுதல் ஆற்றலாகும். அவை பெருஞ்சுடராகப் பொலியும். அத் திருச்சுடர் நடுவாய் அதற்கு உயிராய்ச் சிவன் பிரிப்பின்றி நின்றருள்வன். கால்நந்தி உயிர்ப்பினை உந்திச்சென்று உச்சியின்மேல் ஆயிரம் இதழ்த்தாமரையில் அமர்ந்து வேண்டும் திருவுருக்கொள்வன். அத் திருவுரு ஒன்பது வகைப்படும். அவை வருமாறு: அறிவு ஆற்றல், ஒளி, ஒலி ஆகிய நான்கும் அருவமாகும். அருளோன் ஆகிய சதாசிவன் அருவுருவமாகும். ஆண்டான், அரன் அரி, அயன் என்னும் நான்கும் உருவமாகும். இவற்றை முறையே சிவம், சத்தி, விந்து, நாதம், சதாசிவன், ஈசன், உருத்திரன், மால் அயன் எனவுமாம். இத் திருவுருவங்களைப் பொருந்தி நின்று உலகினை இயைந்து இயக்கி அருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) மானந்தி - ஆசைமிகுந்து. (௧௭)

1717. ஒன்றிய வாறும் உடலி னுடன்கிடந்
தென்றுமெம் மீச னடக்கும் இயல்பது
தென்றலைக் கேறத் திருந்து சிவனடி
நின்று தொழுதேனென் னெஞ்சத்தி னுள்ளே.

---

1. உருவருள், சிவஞானசித்தியார், ௧. ௨ - ௨௭.
,, ஆளான அப்பர், ௬. ௬௭ - ௧.
,, அருகுதிரு. ௪௨. சிறுத்தொண்டர் ௨ - ௮.
2. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௪ - ௨.

(ப. இ.) சிவபெருமான் மேல்ஓதிய முறையான் உலகத்துடன் பொருந்தி அவ் வுலகினை இயக்குகின்றனன். அதுபோல் உடலுடனும் உயிருடனும் பொருந்தி அவ் வுடல் உயிர்களை இயைந்து இயக்கு கின்றனன். இவை அவனது பேரருட் பெருமாண்பாகும். அத்தகைய சிவனடி நம் முடிமேல் சூட்டப்பெறுதலால் அழகிய தலையெனப்படும் தென்தலையாகும் தென் - அழகு. நம்மை எல்லாம் திருத்தி யாட்கொள் ளும் சிவனடி இயல்பாகவே திருந்திய அடியாகும். அத் திருவடியை நெஞ்சத்தினுள்ளே நின்று தொழுதனன். தென்னாடு - அழகிய நாடு.

(அ. சி.) ஒன்றியவாறு - சிவன் உலகத்தில் பொருந்தி இருக்கும் முறைமை. (கஅ)

1718. உணர்ந்தேன் உலகினில் ஒண்பொரு ளானைக்
கோணர்ந்தேன் குவலயங் கோயிலென் நெஞ்சம்
புணர்ந்தேன் புனிதனும் பொய்யல்ல மெய்யே
பணிந்தேன் பகலவன் பாட்டு மொலியே.[1]

(ப. இ.) மேலோதியவாற்றால் உலகினில் நிறைந்துநிற்கும் ஒண் பொருளாகிய சிவனை அவனருளால் உணர்ந்தேன். உலகத்தின்கண் திருக்கோவில் கொண்டருள்வதுபோல் என் உள்ளத்தின்கண்ணும் திருக் கோவில் கொண்டருளப் பாடிப் பரவிப் பணிந்து வேண்டினன் ஈண்டுப் பரவுதல் நினைதல் மேற்று. அச் சிவனுடன் பின்னற் புணர்ப்பாய்ப் புணர்ந்தனன். புணர்ப்பு - அத்துவிதம். பகலவனாகிய சூரியனுக்கும் ஒளியருள்வது சிவனே. அவன்போல் அவன் உள்நின்று உணர்த்தி எழுப்ப அருளொலியாக நால்வர் திருமூலர் ஆகிய ஐவர் வாயிலாக வருவதாகிய செந்தமிழ்த் திருமறையும் திருமுறையும்போன்ற வேதாக மங்களும் அவற்றால் பெறப்படும் மெய்ப்பொருளாம் சிவனும் பொய் யல்ல மெய்யே ஆகும்.

"நம்மூல ராற்போற்ற நால்வரால் நாட்டநிலை
செம்பொருட்சித் தாந்தசைவம் தேறு" (1703)

என்பதனை ஈண்டு நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) கோயில் என் நெஞ்சம் - உள்ளம் பெருங்கோவில். இங்கே நெஞ்சம் என்பது உள்ளம் பகலவன் - சூரியனை உண்டாக்கிய சிவன், பாட்டும் ஒலி - ஒலிப்பாட்டு; நாத தத்துவத்தினின்றும் எழுந்த தமிழ் வேத ஆகமங்கள். (கக)

1719. ஆங்கவை மூன்றினும் ஆரழல் வீசிடத்
தாங்கிடும் ஈரேழு தானடு வானதில்
ஓங்கிய ஆதியும் [2]அந்தமு மாமென
ஈங்கிவை தம்முடல் இந்துவு மாமே.

(ப. இ.) மூவகை உலகினும் சிவச்சுடர் வீசுகின்றது. அதன்மேல் ஈரேழ் உலகினும் அச் சிவன் நடுவணதாகிய அறிவுப் பெருவெளியாக நின்றருள்வன். அவனே உலகினைப் படைத்தலால் ஆதியாகவும்,

---

1. வெறியார். அப்பர், ௫. ௪௯ - ௪.
2. அவனவள். சிவஞானபோதம், ௧.

மீண்டும் தன்பால் ஒடுக்குதலால் அந்தமாகவும் விளங்குகின்றனன், மேலும் ஆருயிரின் உடம்பகத்துத் திருவருள் நிலையாம் திங்களுமாகும்.

1720. தன்மேனி தற்சிவ லிங்கமாய் நின்றிடுந்
தன்மேனி தானுஞ் சதாசிவ மாய்நிற்குந்
தன்மேனி தற்சிவன் தற்சிவா னந்தமாந்
தன்மேனி தானாகுந் தற்பரந் தானே.[1]

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உடம்புகள் சிவலிங்கமாகவே நின்றிடும். அதுபோல் அச் சிவலிங்கத்து உள்ளும் புறமுமாய் நிறைந்து நிற்கும் சதாசிவமுமாகும். உடம்பே தனிமுதற்சிவன். உடம்பே சிவன் திருவடிப் பேரின்பம். உடம்பே சிவமெய்யாகும் உடம்பே ஒப்பில் முழுமுதல். இத் திருமந்திரம் ஆருயிரின் இடையறாச் சிவனிலைப்பால் அவ் வுடம்பு, உள்ளம், உணர்வு, உணர்விலுளதாம் இன்பம் எல்லாம் சிவனேயாகும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

(அ. சி.) மானிட உடல் சதாசிவ உருவமான சிவலிங்க உருவ மாகும் என்றது இம் மந்திரம். (௨௪)

1721. ஆரும் அறியார் அகார மவனென்று
பாரு முகாரம் பரந்திட்ட நாயகி
தாரம் இரண்டுந் தரணி முழுதுமாய்
மாறி யெழுந்திடும் ஓசைய தாமே.

(ப. இ.) தவத்தால் அருள் கைவரப்பெறாதார் எவரும் அகர எழுத்துப்போன்று சிவபெருமான் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நின்று இயக்கும் மெய்ப்புணர்ப்பினை உணரார். ஆருயிரின்பொருட்டு உடல் உலகு உண்பொருள்களாக விரிந்த மாயைக்கு நிலைக்களமாக நிற்பது திருவருளாற்றல். அஃது உகரமாகும். தாரம் என்பது எல்லாவுலகினையும் தாங்கும் ஓமொழியாகும். அதன்கண் விரவிநிற்பது அகரம் உகரம் மகரம் என்பன இவற்றுள் அகர வுகரம் விரிவாகும். மகரம் ஒடுக்க மாகும். எனவே எழுந்திடும் ஓசை அகர உகரம் என்ப.

(அ சி.) தாரம் இரண்டும் - பிரணவ உறுப்புக்களாகிய அகாரம், உகாரம் இரண்டும். (௨௫)

1722. இலிங்கநற் பீடம் இசையுமோங் காரம்
இலிங்கநற் கண்ட நிறையு மகாரம்
இலிங்கத்துள் வட்ட நிறையும் உகாரம்
இலிங்க மகார நிறைவிந்து நாதமே.

(ப. இ.) சிவலிங்கத்தின் அடிப்பகுதியாகிய பீடம் ஓங்கார வடிவ மாகும். அப் பீடத்தினுள் மறைந்திருக்கும் சிவலிங்கத்தின் நடுப்பகுதி கண்டம் எனப்படும். சிவலிங்கத்தினுடன் பொருந்தியிருக்கும் வட்ட

---

1. செங்கண். ௩௨. சண்டேசுரர், ௫௫.
2. எண்ணில. சிவஞானபோதம், ௪. ௧ - ௪.

மான பகுதி உகாரமாகும். சிவலிங்கத்தின் மேற்பகுதி மூவகைப்படும். அவை முறையே கீழிருந்து அகரம் விந்து நாதம் என்பன.

(அ. சி.) இலிங்க உருவத்தின் அடிப்பீடம் பிரணவ உருவம் என்றும், இலிங்கத்தின் கண்டம், அஃதாவது அதோமுகம் பிரணவ எழுத்துக்களில் மகாரத்தைக் குறிக்கும் என்றும், இலிங்கத்தின் நடு வட்டம், அஃதாவது உள் வட்டம் (ஒடுங்கியுள்ள வட்டம்) உகாரத்தைக் குறிக்கும் என்றும், மேல் இலிங்க பாகம் அகாரத்தைக் குறிக்கும் என்றும் இம் மந்திரம் கூறுகின்றது. (உக)

---

5. ஆத்தும லிங்கம்

(உயிர்ச்சிவம்)

1723. அகார முதலா யனைத்துமாய் நிற்கும்
உகார முதலா யுயிர்ப்பெய்து நிற்கும்
அகார வுகாரம் இரண்டு மறியில்
அகார வுகாரம் இலிங்கம தாமே.[1]

(ப. இ.) உலகுடல் உயிர்கட்குத் தாங்கும் நிலைக்களனாக நிற்பவன் சிவன். அவ் அடையாளம் அகரத்தால் குறிக்கப்பெறும். அதனால் அகரமுதலாய் அனைத்துமாய் நிற்கும் என்றருளினர். அவை இயங்குமாறு இயைந்தியக்கும் திருவருளாற்றல் சிவை. அவ் வியக்கத்தை உயிர்ப்பு என அருளினர் இவ் வடையாளம் உகரமாகும். அகர உகரமாகிய இவ் விரண்டுமே 'சத்தியும் சிவமுமாய தன்மையிவ் வுலகமெல்லாம்' என்னும் செம்பொருட்டுணிவின் மெய்ம்மையாகும். இவற்றை உணரின் அகர வுகரமே சிவலிங்கம் என்க.

(அ. சி.) அகரம், சிவன்; உகரம், சத்தி; சிவத்துடன் சத்தி சேர்ந்தவிடத்துப் பொருள்கள் உயிர்ப்பெய்தும் என்றும் இம் மந்திரம் கூறுகின்றது. (க)

1724. ஆதார மாதேய மாகின்ற விந்துவு
மேதாதி நாதமு மீதே விரிந்தன
ஆதார விந்து அதிபீட நாதமே
போதாவி லிங்கப் புணர்ச்சிய தாமே.

(ப. இ.) தூமாயையின்கண் தோன்றும் விந்து தாங்குவதாகிய ஆதாரமாகும். அதனால் தாங்கப்படுவதாகிய நாதம் ஆதேயமாகும். இவ் விரண்டும் திருவருளால் உலகமாய் விரிந்தன. ஆதாரவிந்து சிறந்த பீடமாகும். நாதமே சிவலிங்கமாகும். இவ் விரண்டன் புணர்ச்சியே மனமணி யிலிங்கமாகிய ஆருயிர் இலிங்கமாகும். இதனை ஆத்துமலிங்கம் என்ப. சிவபெருமான் இரண்டுமாய் நிற்பன். அது வருமாறு: ஆனேற்றால் தாங்கப்படுவோன் பிறையினால், தான் தாங்குவோன் சிவன்தான்.

(அ. சி.) ஆதேயம் - ஆதாரத்தில் நிலைத்துள்ளது. (உ)

---

1. எட்டும். உண்மை விளக்கம், கக.

1725. சத்தி சிவமாம் இலிங்கமே தாபரஞ்
சத்தி சிவமாம் இலிங்கமே சங்கமஞ்
சத்தி சிவமாம் இலிங்கஞ் சதாசிவஞ்
சத்தி சிவமாகுந் தாபரந் தானே.

(ப. இ.) திருக்கோவில்களில் நிலைபெற்ற இலிங்கம் தாபர இலிங்கம். தாபரம் - நிலைப்பு. அவ் விலிங்கம் சத்தியும் சிவமுமாகும். அடியாராகிய திருக்கோவில் சங்கமமாகும் சங்கமம் - இயங்குதல். மெய்யடியார் திருக்கோலங்களும் சத்தி சிவமாகும். சத்தி சிவம் இரண்டினையும் இணைத்து ஓதுங்கால் சதாசிவம் எனப்பெறும் தானே தனி முழுமுதல் சத்தி சிவம் இரண்டும் இணைந்த சதாசிவம் என்ப.

(அ. சி.) தாபர இலிங்கம்-கோவில்களில் உள்ள அருவுருத்திருமேனியான இலிங்கம். சங்கம லிங்கம் - அடியார். தாபரம் சத்தி சிவமாம் - உலகமே சத்தி சிவ உருவங்களாம். (கூ)

1726. தானே ரெழுகின்ற சோதியைக் காணலாம்
வானே ரெழுகின்ற ஐம்ப தமர்ந்திடம்
பூநே ரெழுகின்ற பொற்கொடி தன்னுடன்
தானே ரெழுகின்ற அகாரம தாமே.

(ப. இ.) மூலத்திடத்து என்றும் அழகோடு தானாக எழுந்து ஒளி வீசுகின்ற சிவச்சுடரைக் காணலாம். தூய மாயையின் கூறாக அம்மூலத்திடத்து எழுகின்ற ஐம்பது எழுத்துக்களின் தொகையாகிய ஓங்காரமும் அம் மூலத்தேயாம். ஆயிரம் இதழ்த் தாமரையின் நிலைக்களமாகிய உச்சித்துளைமேல் சிவசத்தியுடன் சேர்ந்து விளங்குவது அகார முதல்வனாகிய சிவபெருமானாகும்.

(அ. சி.) தான் ஏர் எழுகின்ற சோதி - என்றும் உள்ள இயற்கைச் சோதி. ஐம்பது அமர்ந்திடம் - 51 அக்கரங்களும் அடங்கிய பிரணவம். பூ நேர் எழுகின்ற பொற்கொடி - ஆயிரத்தெட் டிதழ்த் தாமரையில் (உச்சித்தாமரை) இருக்கின்ற மனோன்மனி. அகாரம் - சிவன்; "யாரும் அறியார் அகாரம் அவனென்று." (எ)

1727. விந்துவும் நாதமும் மேவு மிலிங்கமாம்
விந்துவ தேபீட நாத மிலிங்கமாம்
அந்த இரண்டையும் ஆதார தெய்வமாய்
வந்த கருவைந்துஞ் செய்யு மவையைந்தே.

(ப. இ.) ஒளியும் ஒலியும் ஆகிய விந்துநாதங்கள் பொருந்தும் சிவலிங்கம்; விந்து பீடமாகும். நாதம் இலிங்கமாகும். இவ் விரண்டையும் சார்புக்கடவுளாகக் கொண்டு அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐம்பெரும் தெய்வநிலைகள் தோன்றின. இவ்வைந்தினையும் ஐந்தொழிற்கு வேண்டும் கருவென்ப. கரு - காரணம். இவ் ஐவரின் வாயிலாக ஐந்து தொழில்கள் நிகழ்கின்றன. அத் தொழில்கள் முறையே அருளல், மறைத்தல், துடைத்தல், காத்தல், படைத்தல் என்ப.

(அ. சி.) அந்த இரண்டு - நாத விந்துகள். கருவைந்து - ஐந்து மூர்த்திகள். செய்யும் அவை ஐந்தே - அம் மூர்த்திகள் செய்யும் தொழில்கள் ஐந்து (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்). (௫)

1728. சத்திநற் பீடந் தகுநல்ல ஆன்மா
சத்திநற் கண்டந் தகுவித்தை தானுகுஞ்
சத்திநல் லிங்கந் தகுஞ்சிவ தத்துவஞ்
சத்திநல் லான்மாச் சதாசிவந் தானே.

(ப. இ.) சத்திவடிவாகக் கொள்ளப்படும் சிவலிங்கத்தினிடத்துப் பீடம் ஆவிநிலையாகும். கழுத்தினை ஒத்த பீடத்தின் குழி திருவடி யுணர்வாகிய சிவஞானமாகும் மேல்தோன்றும் இலிங்கம் சிவமெய் யாகும். எவற்றினுக்கும் உயிர்க்குயிராம் பேராவி - பரமான்மா, சதா சிவமாகும்.

(அ. சி.) தகு நல்லவான்மா - சீவான்மா. சத்தி நல்லான்மா - பரமான்மா. (௬)

1729. மனம்புகுந் தென்னுயிர் மன்னிய வாழ்க்கை
மனம்புகுந் தின்பம் பொழிகின்ற போது
நலம்புகுந் தென்னொடு நாதனை நாடும்
இலம்புகுந் தாதியு மேற்கொண்ட வாறே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உள்ளத்தின்கண் சிவபெருமான் திருவருளால் புகுந்து நிலைபெற்ற திருவடிவாழ்க்கையை அருளினன். அதனால் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பொழிவதாயிற்று. அந்த இன்ப நன்மையின் நாட்டத்துடன் ஆருயிரையும் சிவனையும் அருளால் நாடுவர். அந் நாட்டப்பயனாக உடம்பாகிய வீட்டினுள் ஆதியாகிய சிவன் புகுந்து ஆண்டுகொண்டனன். (எ)

1730. பராபரன் எந்தை பனிமதி சூடி
தராபரன் தன்னடி யார்மனக் கோயிற்
சிராபரன் தேவர்கள் சென்னியின் மன்னு
மராமரன் மன்னி மனத்துறைந் தானே.[1]

(ப. இ.) உண்மையறிவு இன்பப் பெரும்பொருள் பராபரன் என்று அழைக்கப்பெறும். அத்தகைய எந்தையாகிய சிவபெருமான் குளிர்ந்த ஆருயிராகிய திங்களைச் சூடினவன். தரைமுதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற உலகங்களுக்கு இறைவன். தன் அடியாரின் முழு அன்பு மனத்தினைத் திருக்கோவிலாகக் கொண்டருளினன். அவனே முதற்கடவுள். அவனே ஆயிரவிதழ்த் தாமரையாகிய உச்சிநிலையத் திருப்பவன். தேவர்களுடைய முடியின்கண் வீற்றிருக்கும் (பராமரன், மரு + ஆம் + அரன்) மலாமணம்

1. பாலை நகுபனி. அப்பர். ௪. ௧எ-அ.
,, உற்ற ஆக்கையின். அ. அதிசயப். ௯.

போன்ற புணர்ப்புள்ள புண்ணியன் சிவன். அவன் அடியேன் உள்ளத்ற நிலேத்து நின்றருளினன்.

(அ. சி.) தராபரன்-தரையாகிய உலகங்களுக்கு இறை. சிராபரன்-மேலான தேவன். மராமரன் - மரு + ஆம் + அரன் - பூவின் மணம், போன்ற சிவன். (அ)

1731. பிரானல்ல நாமெனிற் பேதை யுலகங்[1]
குராலென்னு மென்மனங் கோயில்கொள் ஈசன்
அராநின்ற செஞ்சடை அங்கியும் நீரும்
பொராநின் றவர்செயப் புண்ணியன் தானே.

(ப. இ.) நல்ல முழுமுதல் நாங்களே என்று உலகோரிற் சிலர் கூறுவராளுல் அறியாமைக் குழியில் வீழ்ந்து துன்புறுவர். பிணிப் புண்டைப்பட்டமையால் பசுப் பிணிப்பி என்றழைக்கப்படும். அதுவே இங்குக் குரால் என ஓதப்பெற்றது. அத்தகைய என்மனம் கோயிலாகக் கொண்டனன். அரவணிந்த செவ்விய திருச்சடையை உடையவர் திருவடிக்கூட்டமாகிய வீட்டியலில் தீயினையும், கருவடி ஊட்டமாகிய உலகியலில் நீரினையும் போன்று மாறுபடுகின்றவர். அங்ஙனம் மாறுபட நிற்பதும் ஆருயிர்களுக்கு அருள்செய்தற் பொருட்டேயாம். இத்தகைய மாறு அருளுடையோன் சிவன். அவன் புண்ணியன் என்று அழைக்கப் படுவன்.

(அ. சி.) பிரானல்ல நாமெனில்-நல்ல பிரான் நாம் எனில். குரால்-பசு. பொரா நின்றவர் - பொருகின்றவர். அஃதாவது தரிக்கின்றவர். செய - கருணைபுரிய. (௯)

1732. அன்றுநின் றுன்கிடந் தானவன் என்று
சென்றுநின் றெண்டிசை ஏத்துவர் தேவர்கள்
என்றுநின் றேத்துவன் எம்பெரு மான்தனை
ஒன்றியென் உள்ளத்தின் உள்ளிருந் தானே.

(ப. இ.) தொன்மையிலேயே ஆருயிர் உய்தற்பொருட்டுத் திருவருளால் அவ் வுயிர்கட்குக் கட்புலனும்படி அங்கங்கே தோன்றி நின்றனன் சிவன். அதுபோல் வீற்றிருந்தருள்பவனும் அவனே. இவ்வாருக எல்லாப் புலன்களிலும் உறையும் விண்ணவர்கள் பாடிப் பரவிப் பணிந்து தொழுவர். அடியேனும் இறைவனை எந்நாளும் ஏத்துவன் அச் சிவனும் அடியேன் உள்ளத்துள் முத்திறத்தால் கலந்து நின்றருளினன். அதனுல் அவன் என்னுள்ளத்து ளிருக்கின்றனன். முத்திறம்: ஒன்ருய், வேருய், உடனுய்.

(அ. சி.) அன்று - ஒரு காலத்தில். ஒன்றி - கலந்து. (௧௦)

---

1. பன்முகச். தாயுமானவர், ௧௩. சிற்கபோ, ௧௦.

6. ஞான லிங்கம்

(உணர்வுச்சிவம்)

1733. உருவும் அருவும் உருவோ டருவும்
மருவு பரசிவன் மன்பல் லுயிர்க்குங்
குருவு[1] மெனநிற்குங் கொள்கைய னாகுந்
தருவென நல்குஞ் சதாசிவன் தானே.

(ப. இ.) கட்புலனாகும் திணைபால் வேறுபாட்டுருவும், கட்புலனாகா அருவும், கட்புலனாயினும் வேறுபாடு தோன்றா அருவுருவும் ஆகிய மூத்திறப் பிழம்புகளிலும் அருளால் பொருந்தியிருப்பவன் பரமசிவன். செவ்விவாய்த்த ஆருயிர்க்குத் தம்முதல் குருவுமாய்த் தோன்றியருள் பவனும் சிவனே. இவை சிவனார் திருவுள்ளக் கோட்பாடாகும். 'வேண்டு வார்க்கு வேண்டுவதே ஈயும்' வள்ளலாதலின் தருகவென வேண்டியதும் பின்னையென்னாது[2] அப்பொழுதே வேண்டுவ நல்குவன். அவனே சதாசிவன் என்ப. (க)

1734. நாலான கீழ துருவ நடுநிற்க
மேலான நான்கு மருவு மிகநாப்பண்
நாலான ஒன்று மருவுரு நண்ணலாற்
பாலா மிவையாம் பரசிவன் தானே.[3]

(ப. இ.) சதாசிவக்கடவுள் ஒன்பது (1716) திருமேனிகளையுடையன். உருவம் நாலு: இவை கீழ்ப்படி என்ப. அருவம் நாலும் மேற்படி என்ப. நடுப்படி அருவுருவம் ஒன்று என்ப இவையனைத்தும் பரமசிவன் அருளிற் கொள்ளும் நினைப்புருவமாகும். இவை முறையே அயன், அரி, அரன், ஆண்டான் எனவும் அருளோன் எனவும், ஒளி, ஓசை அன்னை அத்தன் எனவும் கூறுப அருளோன் - சதாசிவன்.

(அ. சி.) நாலான கீழ்து உருவம். அருவுருவமாகிய சதாசிவத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அயன், அரி, அரன், ஈசன் ஆகிய நான்கு பேதங்களும் உருவம் ஆகும். மேலான நான்கும் அருவம். அருவுருவமாகிய சதா சிவத்துக்கு மேற்பட்ட விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம், ஆகிய நான்கு பேதங்களும் அருவம் ஆகும். நாப்பண் நடுவில் உள்ள. நாலான ஒன்று - ஈசன். அரன், அரி, அயன் ஆகியவர்களை நடத்தும் சதாசிவம் ஒன்றும். அருவுரு - அருவுருவம். பாலாம் இவை - இவ்வாறு முற்பகுதியில் அடங்கும் ஒன்பது வடிவங்களும். (உ)

1735. தேவர் பிரானைத் திசைமுக நாதனை
நால்வர் பிரானை நடுவுற்ற நந்தியை
ஏவர் பிரானென் றிறைஞ்சுவா ரவ்வழி
யாவர் பிரானடி அண்ணலு மாமே.

---

1. ஐம்புல. சிவஞான போதம். சூ. அ.
2. உன்னி வானவ கு. நூஅ. உ.
3. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், உ. சா - உ.

(ப. இ.) மேல் ஓதிய ஒன்பான் திருப்படிமங்களுள் நடுவாகக் காணப்படும் சதாசிவக்கடவுள் தேவர்கள் அனைவர்களுக்கும் அவர் வணங்கப்படும் முழுமுதல்வனுவர். எண்புலமாகிய எட்டுத் திசைகளிலும் காணப்படும் காவற்றெய்வங்கள் கைகூப்பி வணங்கும் முழுமுதல்வனும் அவனே அயன், அரி, அரன், ஆண்டான் ஆகிய நால்வரும் அடிதொழும் சிறப்புவாய்ந்த முழுமுதல்வனும் அவனே. எல்லாரும் முழுமுதலென்றே தெளிவர். அம் முறையான் யாவர்களும் அச் சிவபெருமானின் திருவடியை அடைவர்.

(அ. சி.) தேவர்...நந்தியை - முப்பகுதியில் நடுவில் உள்ள அரு வுருவாகிய சதாசிவம், தேவர்களுக்குப் பிரான், எட்டுத் திக்கு இறை வர்களுக்கு நாதன்; அயன், அரி, அரன், ஈசன் என்னும் நால்வருக்கும் பிரான் ஆவான். அவனே ஏவர் பிரான் - எல்லாருக்கும் பெருமான். (௩)

1736. வேண்டிநின் றேதொழு தேன்வினை போயற
ஆண்டொரு திங்களும் நாளும் அளக்கின்ற
காண்டகை யானொடுங் கன்னி யுணரினும்
மூண்டகை மாறினும் ஒன்றது வாமே.

(ப. இ.) இருள்சேர் இருவினையும் நீங்கி அறச் சதாசிவக் கடவுளாகிய அருளோன் திருவடியை வேண்டிநின்று தொழுதேன். ஆண்டு திங்கள், நாள் எனக் குறியிட்டு அளக்கப்படும் காலவரையறை ஞாயிறு திங்கள் விண்மீன்களைக்கொண்டு நிகழ்கின்றது. ஞாயிறும் திங்களும் சதாசிவக்கடவுளின் இரு பெரும் திருக்கண்களாகும். அதனால் அச் சதாசிவக்கடவுளே அளக்கின்றார் என்ப. அக் கடவுளோடும் பிரிப் பின்றி நிற்கும் திருவருளாற்றல் மனோன்மனி எனப்படும். இவ்வன்னை அத்தன் என்னும் திருவுருவங்களில் எதனை வழிபட்டாலும் இருவரும் வேறுருவில் ஒருடம்பாய்த் திகழ்கின்றமையால் எல்லாம் சதாசிவ வழி பாடேயாகும்.

(அ. சி.) ஆண்......கின்ற - சதாசிவத்துக்கு ஞாயிறும், திங்களும் இரு கண்கள் ஆதலால் நாள், மாதம், ஆண்டு இவைகளைச் செய்கின்ற இறைவன் என்னப்பட்டது. கன்னி - மனோன்மனி. மூண்ட - மூடிய, பொருந்திய. (௪)

1737. ஆதி பரந்தெய்வம் அண்டத்து நற்றெய்வஞ்
சோதி யடியார் தொடரும் பெருந்தெய்வம்
நீதியுள்[1] மாதெய்வ நின்மலன் எம்மிறை
பாதியுள் மன்னும் பராசத்தி யாமே.

(ப. இ.) ஆதியாகிய அம்மையோடு கூடிய பெருந்தெய்வம், எல்லா அண்டங்களுக்கும் நன்மையருளும் சிவத்தெய்வம். திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற சோதியடியார் அருள்துணையால் ஆராக்காதலுடன் இடையறாது தொடரும் 'நமசிவயப்' பெருந்தெய்வம், நீதியுள் நிறைந்த நீள்பெருந்தெய்வம், இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய நேசநிறை தெய்வம். அத் தெய்வ வடிவங்களாகத் தோன்றும் ஒருமுதற் சிவ பெருமானே எம் தலைவனுவன். அவன்றன் உடம்பில் ஒருபாதி

---

1. சோதியே, அ. அருட்பத்து, ௪.

னதாக்கொள்ளும் நிலைபெற்றவனப்பாற்றலாகிய அம்மை பராசத்தி யாகும்.

(அ. சி.) பாதி......ஆமே - மாதொரு பாகன் ஆவான். (௫)

1738. சத்திக்கு மேலே பராசத்தி தன்னுள்ளே
சுத்த சிவபதந் தோயாத தூவொளி
அத்தன் திருவடிக் கப்பாலைக் கப்பாலாம்
ஒத்தவும் ஆமீசன் தானான வுண்மையே.

(ப. இ.) சத்தி தத்துவத்துக்குமேல் விளங்கும் இயக்கநிலை அறிவுப் பேராற்றலாகிய பராசத்தியாகும். அப் பேராற்றலினுள் திகழ்வது இயற்கை உண்மைச் சிவனிலையாகும். அதற்குமேல் யாதினும் தோயாது அறிவுப் பெருவெளி நிற்கும். சிவபெருமானாகிய அத்தன் திருவடி எல்லாங் கடந்த இன்பநிலையம் அந்நிலையம் ஆற்றலாகிய சத்திக்கு இயைந்த அறிவாகிய சிவன் வீற்றிருந்தருளும் மெய்ம்மையாகும். ஆற்றல் - முடிவிலாற்றல். அறிவு - முற்றறிவு.

(அ. சி) சத்திக்கு மேலே - சத்தி தத்துவத்துக்கு மேலே. பராசத்தி தன்னுள் - பரை என்னும் சத்தி இடத்தில். சுத்த சிவபதம் - நின்மல சிவத்துக்கு இடம். தோயாத தூவெளி - யாதினும் தாக்கற்று நிற்கும் துய்ய சோதியாகிய சிவம். அப்பாலைக்கப்பலாம் ஒத்தவும் - பராசத்தியோடு கூடியும் கூடாமலும். ஈசன் தானான உண்மை - சிவத்தின் உள்ளமை நிலை. (௬)

1739. கொழுந்தினைக் காணிற் குவலயந் தோன்றும்
எழுந்திடங் காணில் இருக்கலு மாகும்
பரந்திடங் காணிற் பார்ப்பதி மேலே
திரண்டெழக் கண்டவன் சிந்தையு ளானே.

(ப. இ.) முற்றறிவுப் பெருங்குறியாம் சிவக்கொழுந்து அருளாற் காணுந் தன்மைத்து. அங்ஙனம் காணப்பெற்றால் குவலயமாகிய உலக வுண்மைகள் தெற்றென விளங்கும். அச் சிவபெருமான் திருமேனி கொண்டு எழுமிடம் அறிவாற்றலாகிய திருவருளேயாம். இவ் வுண்மை தேறின் அம்மையப்பரை நினைந்து மறவாமல் இருக்கலுமாகும். பரமாகிய சிவபெருமானின் திடமெனப்படும் உண்மையை உணரின் அம்மையை ஒரு கூற்றிலே உடைய அப்பன் தோன்றும். பார்ப்பதி - அம்மை. அங்ஙனம் தோன்றும் சிவன் மெய்யடியார் எண்ணமாகிய சிந்தையுள் எழுந்தருளி நின்றனன். அறிவாற்றல் - வனப்பாற்றல்.

(அ. சி.) கொழுந்து - சிவக்கொழுந்து, அஃதாவது ஞானலிங்கம், எழுந்திடம் - பரை என்னும் சிற்சத்தி. பரம்திடம் - பரசிவத்தின் உண்மைநிலை. பார்ப்பதி மேலே திரண்டெழக் கண்டவன் - மாதொரு கூறனைக் கண்டவன். (௭)

1740. எந்தை பரமனும் என்னம்மை கூடமும்
முந்த வுரைத்து முறைசொல்லின் ஞானமாஞ்
சந்தித் திருந்த விடம்பெருங் கண்ணியை
உந்தியின் மேல்வைத் துகந்திருந் தானே.

(ப. இ.) எந்தையாகிய சிவபெருமானும் என் அம்மையாகிய பொருமாட்டியும் மணியொளிபோலப் பிரிப்பின்றிக் கலந்து கூடிய கூட்டமும் முற்படக் கூறி முறை இயம்பின் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானமாகும் இருவரும் கூடியிருந்த நிலைக்களம் கொப்பூழாகிய சுவாதிட்டானமாகும். அதற்கு மேலெனப்படும் நெஞ்சமாகிய அநாகதத்தின்கண் பெருங்கன்னியை உடன்வைத்து மாறிலாத உவப்புடையவனானான்.

(அ. சி.) கூட்டம் - ஒரு பாகத்தமர்ந்த சேர்க்கை. ஞானமாம் சந்தித்திருந்த இடம் - ஞானம் உண்டாகும் இடம். பெருங்கன்னி - குண்டலினி. உந்தியின்மேல் வைத்து - மணிபூரகத்தில் மனத்தைப் பதித்து (Solar Plexues.) (அ)

1741. சத்தி சிவன்றன் விளையாட்டுத் [1]தாரணி
சத்தி சிவமுமாஞ் சிவன்சத் தியுமாதுஞ்[2]
சத்தி சிவமன்றித் தாபரம் வேறில்லை
சத்திதான் என்றுஞ் சமைந்துரு வாகுமே.

(ப. இ.) உலகுடல்களாகிய மாயகாரியப் பொருள்கள் சிவன் சத்தியொடு பொருந்தச் சத்தியின் எண்ணத்தால் எளிதாகத் தோன்றிக் காரியப்படுகின்றன. அதனால் அவ் வருட்செயலை விளையாட்டென்பர். இளைப்பில் செய்கை யாண்டும் விளையாட்டென்பதே ஈண்டு விளையாட்டு என்பதற்குப் பொருள். சத்தி சிவமாகும். சிவம் சத்தியுமாகும். இவ்விரண்டும் பொருளான் ஒன்றே. அகங்கை புறங்கை போன்று இயல்பால் இருநிலை என்ப. சத்தியும் சிவமும் இல்லாமல் எப்பொருளும் தோற்றமுறாது. சத்தியே யாண்டும் எல்லாப் பொருள்கட்கும் தாங்கும் நிலைக்களம். அதனால் சத்தியே உலகமாகச் சமைந்தது என ஏற்றிக்கூறுவர். ஏற்றுரை - புனைவு: உபசாரம். மேலதன் உண்மை வருமாறு:

"மாலினை மாலுற நின்றான் மலைமக டன்னுடைய
பாலனைப் பான்மதி சூடியைப் பண்புண ரார்மதின்மேல்
போலனைப் போர்விடை யேறியைப் பூந்துருத் திம்மகிழும்
ஆலனை யாதிபு ராணனை நாமடி போற்றுவதே." —௪. அஅ-௬.

(அ. சி.) தாரணி - அண்டங்கள் எல்லாமும், அவைகளில் உள்ள இயங்கியற்பொருள்கள் எல்லாமும். தாபரம் - தாபர இலிங்கம் என்கிற ஞானலிங்கம். சத்தி......ஆகுமே - சிவத்துடன் சத்தி சேர்ந்துதான் உருவ உலகமாகும். (௬)

---

1. சொன்னவித் சிவஞானசித்தியார், க. உ - அ.
,, ஆர்த்த அ திருவெம்பாவை, கஉ.
2. சத்திதா சிவஞானசித்தியார் உ, ௪ - ௪.
,, மின்னிடைச். அ. திருப்பொற் - ௬௬.
,, தவளத்த. ௮. திருக்கோவையார் ககஉ.
,, வாயுமனமுங், க0. திருமந்திரம், ககஙச.

7. சிவலிங்கம்

(சிவகுரு)

1742. குரைக்கின்ற வாரிக் குவலய நீரும்
பரக்கின்ற காற்றுப் பயில்கின்ற தீயும்
நிரைக்கின்ற வாறிவை நீண்டகன் றானை
வரைத்து வலஞ்செயு மாறறி யேனே.

(ப. இ.) ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட இவ்வுலகமும், நீரும், தீயும், காற்றும் (வெளியும்) வரிசையாக விளங்கும் விளக்கம் சிவனாலே யாம். இவை எல்லாமாய்ச் செறிந்த சிவனை நாம் ஒரு குறியின் வைத்து வழிபடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழிபடுவதும் அவன்றன் திருவருட் டுணையாலேயாம். இவ்வுண்மை அறியகில்லேனே. குறி - வரைத்து.

(அ. சி.) வரைத்து - எல்லைப்படுத்தி. (க)

1743. வரைத்து வலஞ்செய்யு மாறிங்கொன் றுண்டு
நிரைத்து வருகங்கை நீர்மல ரேந்தி
உரைத்தவன் நாமம் உணரவல் லார்க்குப்
புரைத்தெங்கும் போகான் புரிசடை யோனே.

(ப. இ.) அச் சிவபெருமானை ஒரு குறியின்கண் வைத்து வழிபடும் வகை ஒன்று உண்டு. அது திருவைந்தெழுத்தால் ஆம். செம்பொற் குடத்து நிரைத்துவைத்த தெண்ணீரும், மருமலரும் அங்கையில் ஏந்திப் புகழ்ந்து மொழியப்படும் 'நந்திநாமம் நமச்சிவாய' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை ஓதித் திருவடியிலிட்டு வழிபடுதல் என்பதேயாம். இங்ஙனம் வழிபட்டு உணர்வின்கண் உணரவல்லார்க்குப் புரிசடையோனாகிய சிவ பெருமான் அவரை விட்டு நீங்கி எங்கும் போகான்.

(அ. சி.) இப் பாட்டு மஞ்சன நீராட்டி, மலரான் அருச்சித்து. சிவ நாமங்களை உச்சரித்து, அவன் திருவடியை உள்ளன்போடு உணர்ந்து உருகவேண்டுமென்று கூறிற்று. (உ)

1744. ஒன்றெனக் கண்டேயெம் ஈசன் ஒருவனை
நன்றென் றடியிணை நானவ னைத்தொழ
வென்றைம் [1]புலனு மிகக்கிடந் [2]தின்புற
அன்றென் றருள்செய்யும் ஆதிப் பிரானே.

(ப. இ.) எம் முதல்வனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனே உலகுக்கு முழுமுதல் என அருளால் உணர்ந்தேம். அவனை நன்னெறி நான்மையும்

---

1 அன்றலின். அப்பர், ௬ ௫0 - ௩.
,, மன்றுளே. ௧௨ திருநீலகண்டர், ௬௨.
2. இந்திரிய. சிவஞானசித்தியார், ௧0. ௨ - ௧.

எய்தத் தொழுதலே நன்றென்று அவன் திருவடியிணையைப் புனலும் பூவும் கொண்டு போற்றிமறை[1] புகன்று நனவினும் கனவினும் மனமுறத் தொழுதனம். அங்ஙனம் தொழுதமையால் ஐம்புலனும் வென்றனம். வென்ற ஐம்புலனும் மிகக்கிடந்து இன்புறும்படி அப்பொழுதே ஆதிப் பிரான் அருள் செய்தனன். புலன்கள் ஆண்டவன் திரு ஆணைவழியே நிகழ்வன. (௩)

1745. மலர்ந்த வயன்மால் உருத்திரன் மகேசன்
பலந்தரும் ஐம்முகன் பரவிந்து நாதம்
நலந்தருஞ் சத்தி சிவன்வடி வாகிப்
பலந்தரு லிங்கம் பராநந்தி யாமே.[2]

(ப. இ.) மாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய அயனும், அம் மாலாகிய அரியும், அரனும், ஆண்டானும், பயனருளும் அருளோனாகிய ஐம்முகனும், மேலாம் விந்து நாதங்களும், நன்மையருளும் சத்தி சிவன் வடிவங்களும் நிறைந்த குறைவிலா இன்பப் பயனுக்கு வாயிலாகிய பாடிப் பரவிப் பணியும் பணியாம் நற்றவத்தைத் தந்தருளும் நந்தியெம்பெருமானே. அவனே சிவலிங்கமுமாவன்.

(அ. சி.) மலர்ந்த - உலகமாகப் பரிணமித்த பிரகிருதி மாயைக்கு அதிபனான. பலந்தரும் ஐம்முகன் - முத்திப்பலனைக் கொடுக்கும் சதா சிவன். பலந்தரும் - ஐந்து மூர்த்திகளாயிருந்து அவ்வப் பயனை அளிக்கும். பராநந்தி - சிவலிங்கம். (இது ஞானலிங்கமாகிய சதாசிவத்தின் மேலாகிய இலிங்கம்) (௪)

1746. மேவி யெழுகின்ற செஞ்சுட ரூடுசென்று
ஆவி எழுமள[3]வன்றே உடலுற
மேவப் படுவதும் விட்டு நிகழ்வதும்
பாவித் தடக்கிற் பரகதி தானே.

(ப. இ.) மூலத்திடத்திருந்து நடுநாடிவழியாகச் செல்லும் மூல அனலை எழுப்பி அவற்றொடு சென்று ஆவி உச்சித்துளையின்வழி வெளி யேறுங்காறும் (என்பது இறக்குமளவும் என்று ஆகும்) ஆவி உடலோடுறை யும் அக் காலங்களில் தொட்டுப் பொருந்திச் செய்யப்படுவனவும், விட்டு வருந்தித் தவிரப்படுவனவும் நூலுணர்வானும் நுண்ணுணர்வானும் உணர்ந்து உயிர்ப்பினை அடங்கி ஒழுகின் சிவன் திருவடிப்பேறும் பரகதி யுண்டாம். பரகதி - மேனிலை

(அ. சி.) மேவி......சுடர் - வீணாத்தண்டு ஊடே செல்லும் செம்மை யாகிய சோதி. ஆவி - உயிர். மேவப்படுவது - தழுவப்படுவது. (௫)

---

1. செழுந்தண். உ. கo - அ.
,, தெருளு. கஉ. சம்பந்தர். உஉச.
2. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், உ. ச - உ.
3. நாலுகரணங். கஉ. பெருமிழலை, கo.

8. சம்பிரதாயம்

(பண்டை முறை)

1747. உடல்பொருள் ஆவி உலகத்தாற் கொண்டு
படர்வினை பற்றறப் பார்த்துக்கை வைத்து
நொடியின் அடிவைத்து நுண்ணுணர் வாக்கிக்
கடியப் பிறப்பறக் காட்டினன் நந்தியே.[1]

(ப. இ.) தென்னாடுடைய சிவன் ஆருயிர்களின் செவ்வி நோக்கிச் சிவகுருவாகத் தோன்றியருளி அவர்தம் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் அவர் அன்புடன் ஒப்புவிக்க அருளாற் கைக்கொண்டருள்வன். அவர்தம் எஞ்சுவினையாகிய சஞ்சிதம் பற்றறத் திருவுள்ளங்கொண்டு பார்த்தலாகிய திருக்கண்ணோக்கமும், கையை முடியில் வைத்தலும், திருவடியை முடியில் வைத்தலும், நுண்ணுணர்வாகிய திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்தலும் ஆகிய சிறந்த நன்னெறி நான்மைக் குறிப்பாஞ் சிவ தீக்கையைப் புரிந்தருள்வன். இச்சிவ தீக்கையால் வேறொன்றானும் போக்கப்படாத பிறப்பறும்: திருவடிப் பேறும் சிறப்புறும்.

(அ. சி.) உடல்...... கொண்டு - பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அடிமையாகக்கொண்டு. படர்வினை - தொல்வினை (சஞ்சிதம்). கைவைத்து - தலையில் கைவைத்து. அடிவைத்து- தலையில் திருவடியைச் சூட்டி. நுண்ணுணர்வாக்கி - பசுகரணங்களைப் பதிகரணங்களாக்கி ஞான வடிவினனாகச் செய்து. (க)

1748. உயிருஞ் சரீரமும் ஒண்பொரு ளான
வியவார் பரமும்பின் மேவும் பிராணன்
செயலார் சிவமுஞ் சிற்சத்தி யாதிக்
குயலார் குருபரன் உய்யக்கொண் டானே.

(ப. இ.) உயிரும் உடலும் நிலைப்பான சேர்க்கைசேர் சிறந்த பொருள்கள் என்று மகிழாதவர்தம் உயிருடலாகிய பாரத்தை உயிர்க்குயிராய்த் திகழும் சிவமும் சிற்சத்தியும் ஏன்றுகொள்ளும். அவ்வுயிர் கடைத்தேறும் வண்ணம் சிவபெருமான் தம்முதல் குருவுமாய் வந்து ஆண்டருளி ஏன்றுகொண்டனன். உயலார்: உயல் + ஆர் = கடைத்தேறும் வண்ணம் எழுந்தருளி நிறைந்த. (உ)

1749. பச்சிம திக்கிலே வைத்தஆ சாரியன்
நிச்சலும் என்னை நினையென்ற வப்பொருள்
உச்சிக்குங் கீழது வுண்ணாக்கு மேலது
வைச்ச பதமிது வாய்திற வாதே.

---

1. வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகார - கஅ.
,, அன்றே. அ. குழைத்தபத்து, எ.
,, ஆவா ,, திருத்தெள்ளேணம், எ.

(ப. இ.) சிவகுருவானவர் வடக்குநோக்கி அமர்வர். சிவதீக்கை பெறுவோராகிய மாணவர் மெய்கண்டார் எனப்படுவர். அவர் சிவ குருவின் இடப்பாலாகிய மேற்பக்கம் அமர்வர். மேற்குத் திக்குப் பச்சிமம் எனப்படும். அந்நிலையில் சிவகுருவானவர் நாடோறும் மாணவரை நினையும்படி ஆணை ஈந்தது 'சிவசிவ' என்னும் செந்தமிழ் மறையே. அச் சிவன் உறையுமிடம் உச்சிக்குக் கீழும் உண்ணாக்குக்கு மேலும் ஆகும். அச்சிவனை விட்டு நீங்காத ஆவிக்கும் நனவில் உயிர்ப் படங்கலாகிய சாக் கிரத்தே அதீதத்தைப் புரியும் தவநிலையும் அதுவேயாம். அந்நிலையில் பிறப்புவழி உண்டாகாது.

(அ. சி.) பச்சி......ஆசாரியன் - தீக்கை செய்யும்போது ஆசாரியன் வடக்குமுகமும் மாணவன் கிழக்குமுகமாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆசாரியனுக்கு மாணவன் மேற்கே வீற்றிருப்பதால் பச்சிம திக்கிலே என்றார். உச்சி......வாதே - சிவம் இருக்கும் இடம். அதுதான் உயிர் நிலையும். உயிரைவிட்டு என்றும் பிரியாதவன். (௯)

1750. டொட்டடித் தெங்கும் பிதற்றித் திரிவேனைப்
போட்டடித் துள்ளமர் மாசெலாம் வாங்கிப்பின்
தட்டொக்க மாறினன் தன்னையும் என்னையும்
வட்டம்[1] தொத்தது வாணிபம் [2]வாய்த்ததே.

(ப. இ.) விரும்பியவாறு எல்லா இடங்களிலும் பிதற்றித் திரியும் அறிவில்லாத என்னை. விரும்பியவாறு தீவழியில் செல்லாது தடுத்து ஆவியோடு ஒட்டி உள்ளுறைந்துள்ள மாசனைத்தும் அருளால் நீக்கினன். தன்னையும் என்னையும் தட்டொக்க மாறினன் என்பது சிவயநம என்ற நிலையினைச் சிவசிவ என்றருள்வது. இம் மாறுதலாகிய வாணிபத்தால் பெரிய உழைப்பின்றிப் டண்டமாற்றுதலின்றிப் பெறும் ஊதியமாகிய வட்டம் வாய்த்தது. 'நம'வொடு இருந்த ஆருயிரைச் 'சிவ'வொடு இருக்குமாறு மாறினன் என்பதே மாறுதல் வட்டம் - வாசி.

(அ. சி.) பொட்டடித்து - வெறும் வாயாடியாக. பொட்டடித்து - மாயையை நீக்கி உள்ளமர் மாசு கன்மமலம். தட்டொக்க - இருவினை ஒப்பு. மலபரிபாகம் உண்டாக. வட்......த்தே - உலகப் பழமொழி. (௰)

1751. தரிக்கின்ற பல்லுயிர்க் கெல்லாந் தலைவன்
இருக்கின்ற தன்மையை யேதும் உணரார்
பிரிக்கின்ற விந்து பிணக்கறுத் தெல்லாங்
கருக்கொண்ட ஈசனைக் கண்டுகொண் டேனே.

(ப. இ.) சார்ந்திருக்கின்ற உலகுடல் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் முழுமுதல்வன் சிவபெருமான். அவன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் என்றும் நின்றருளும் மெய்ப்புணர்ப்பு நிலையின் மெய்ப்மையினை ஒரு சிறிதும் உணரார். விந்துவாகிய மாயை, உடையானாகிய கடவுளையும்

---

1. வாசி திரவே. சம்பந்தர், ௧. ௧௨ - ௧.
,, திருஞான. ௪௨. ,, ௫௧௧.
2. தந்ததுன்தன்னைக். அ. கோயில் திருப்பதிகம், ௧0.

அடைவானாகிய உயிரையும் இடைநின்று பிரிக்கின்றது. அங்ஙனம் பிரிப்பதாகிய மாறுபாட்டினை நீக்கி, எல்லாவற்றையும் தன் பெரு நிறைவில் கருக்கொள்வதாகிய அடக்குதலைச் செய்துகொள்ளும் சிவ பெருமானை அவன் திருவருள் துணையால் கண்டு கொண்டேன்.

(அ. சி.) பிரிக்கின்ற விந்து - சிவனையும் சீவனையும் பிரிக்கின்ற மாயை. பிணக்கு-மாறுபாடு. கருக்கொண்ட-அண்டங்களையும் ஆன்மாக் களையும் தன்னுள் அடக்கிவைத்திருக்கின்ற. (௬)

1752. கூடும் உடல்பொருள் ஆவி குறிக்கொண்டு
நாடி யடிவைத் தருண்ஞான சத்தியால்
பாடல் உடலினிற் பற்றற நீக்கியே
கூடிய தானவ னாங்குளிக் கொண்டே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் வினைக்கீடாகத் தன்னால் (சிவனால்) கூட்டப் பட்டு மாயாகாரிய உடலுடன் கூடியிருக்கின்றன. அவ்வுடலையும் அதனால் ஈட்டிய பொருள்களையும், அவற்றால் வாழும் உயிர்களையும் தன் திருவடியில் சேர்த்துத் தூய்மையும் இன்பமும் சேர்ப்பித்தல் வேண்டு மென்னும் குறிப்பினைத் திருவுள்ளங்கொண்டு செவ்வி நாடியிருப்பன். செவ்வி வாய்த்ததும் அவ்வுயிர்க்குத் திருவடி சூட்டியருள்வன். தன் பேரறிவுப் பேராற்றலால் அவ்வுயிர் உடலில் துன்பப்படலை நீக்கிப் பற்றறச் செய்தருள்வன். இதுகாறும் குளியாகிய மறைவினைக் கொண் டருளிய அவன் வெளிப்பட்டு உயிரைத் தானாக்கிவிடுவன். இதுவே தானவனாகும் என்பது.

(அ. சி.) பாடல்: படல் என்பதன் நீட்டம்; துன்பத்துக்கு இட மான. குளிக்கொண்டே - சீவனுடன் மறைந்து நின்றே. (௬)

1753. கொண்டா னடியேன் அடிமை குறிக்கொள்ளக்
கொண்டான் உயிர்பொருள் காயக் குழாத்தினைக்
கொண்டான் பலமுற்றுந் தந்தவன் கோடலாற்
கொண்டா னெனவொன்றுங் கூறகி லேனே.

(ப. இ.) அடியேன் சிவனுக்கு அடிமையாக வேண்டும் என முழு அன்புடன் கருதுதலும் அச்சிவனும் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டனன். உயிர் பொருள் உடல் ஆகிய அவனால் தரப்பட்ட அனைத்தையும் அவற்றாலாம் பயன் எய்தியதும் ஆண்டவன் ஏற்றுக்கொண்டனன். அத் திருவருளின் மெய்ம்மையினை நோக்கின் தந்த சிவனே மீண்டும் ஏற்றுக் கொள்வதால் கொண்டான் என்று கூறவும் ஒண்ணாது. இஃது ஒரு பொருளை இரவலாகப் பெற்றவன் மீட்டும் அப் பொருளால் ஆம் பயனை மட்டும் அடைந்துகொண்டு அப் பொருளைப் பழுதில்லாமல் ஈந்தார்பால் செப்பும் உளமகிழ்வுடன் ஒப்புவிப்பதை ஒக்கும். இஃது,

"இரவற் பொருட்பயனை எய்தியின் புற்றார்
குரவனடிக் குய்ப்பரன்பு கொண்டு"

என்பதனாலுணர்க.

(அ. சி.) கொண்டான் - அடிமைகொண்ட சிவன். அடிமை - ஆட் கொள்ளப்பட்ட சீவன். (௭)

1754. குறிக்கின்ற தேகமுந் தேகியுங் கூடி
நெறிக்கும் பிராணன் நிலைபெற்ற சீவன்
பறிக்கின்ற காயத்தைப் பற்றிய நேர்மை
பிறக்க அறியாதார் பேயுடன் ஒப்பரே.

(ப. இ.) நன்மைக்குத் துணையென்று குறிக்கப்படுகின்ற உடலும், உடலையுடைய உயிராகிய உடலியும் அருள்நினைவுடன் கூடினால் அவை செம்மையாக நிற்கும். உயிர்ப்புடன்கூடி நிலைபெற்ற உயிர் வாழ்கின்றது. காலவரையறைக்குட்பட்டுக் கூற்றுவனால் அவ்வுடல் பறிக்கப்படுகின்றது. அவ்வுடலும் உயிரும் சிவன் திருவடிக்கீழ்ச் சேர்ந்து சிறந்து விளங்கவேண்டிய வழிமுறையை அறியாதார் பயனிழந்து அலையும் பேயோ டொப்பர். பிறங்கவென்பது பிறக்க என வலித்து நின்றது.

(அ. சி.) நெறிக்கும் - நன்கு நிற்கும். பிராணன் நிலைபெற்ற - பிராணவாயுவை இருப்பிடமாகக்கொண்ட. பறிக்கின்ற - இயமனால் வலிந்துகொள்ளப்படுகின்ற. நேர்மை - முறைமை. பிறக்க: பிறங்க என்பதன் வலித்தல் விகாரம்; விளங்க என்னும் பொருட்டு. (அ)

1755. உணர்வுடை யார்கட் குலகமுந் [1]தோன்றும்
உணர்வுடை யார்கட் குறுதுய ரில்லை
உணர்வுடை யார்கள் உணர்ந்தவக் காலம்
உணர்வுடை யார்கள் உணர்ந்துகண் டாரே.

(ப. இ.) திருவருள் வலத்தால் திருவடியுணர்வுடையார் உலகத்தின் உண்மையியல்பினை உணர்வர். ஒரு பொருளின் உண்மையினை உணரும் வகை மூன்றாகும். அவை: திரியக் காண்டல், இரட்டுறக் காண்டல், தெளியக்காண்டல் என்ப. உலகுடல்களின் வடிவினை ஆராயாது தோற்றத்தளவானே நிலைக்குமெனக் காண்டல் திரியக் காண்டல். அவை மலம் என்றும் அறிவில்லவென்றும் தோன்றி மறைவவென்றும், உருவுள்ள வென்றும் தெரிவது இரட்டுறக்காண்டல். அவை ஆண்டவன் திருவடியை ஆருயிர் அடைவதற்கு அவனருளால் தரப்பட்ட இரவற் கருவிகள். அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவன்பால் ஒப்புவிப்பதே முறைமையும் கடமையும் ஆம் என்று நிறைநெஞ்சில் நினைப்பதே தெளியக் காண்டல். இம் முறையான் உணர்வார் உள்ளத்தில் உலக வுண்மை தோன்றும். அவ்வாறு அருளால் உலக வுண்மையினை உணர்ந்தவர்க்குப் பிறரெய்தும் மூவகைத் துன்பமும் இல்லை. அருளால்-சிவகுருவால் சிவத்தினையுணர்ந்த மெய்யடியார் உணர்ந்த அப்பொழுதே இறை உயிர் தளை என்னும் முப்பொருள் உண்மையினையும், அப் பொருளின் தொடர்பினையும், எய்ப்பில் வைப்பாம் திருவடியினையும் செப்பமுற உணர்வர்.

(அ. சி.) உணர்வு உடையார்-பதி, பசு, பாச உணர்ச்சி உடையார். உணர்ந்த அக் காலம் - பதியை அறிந்த அக் காலத்தில். உணர்ந்து கண்டார் - பதி, பசு, பாச இயல்பின் உண்மை நிலையைக் கண்டார். (கூ)

---

[1] மண்முதற். உண்மைநெறி விளக்கம், க

1756. காயப் பரப்பில் அலைந்து துரியத்துச்
சால விரிந்து குவிந்து சகலத்தில்
ஆயவவ் வாரு றடைந்து திரிந்தோர்க்குத்
தூய அருள்தந்த நந்திக்கென் [1]சொல்வதே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் கடல்போல் எல்லையின்றி வரும் பிறப்புக் களில் உழன்று ஒவ்வொரு நாளும் நாபியாகிய கொப்பூழின்கண் உயிர்ப் பொன்றுடன், பேருறக்கமாகிய துரியநிலையினை எய்தும். அந்நிலையினில் மிக விரிந்த ஆவி குவிந்து அடங்கிநிற்கும். இது கேவலமாகிய புலம் புடன் ஒக்கும். பின் நெற்றிக்கண் முப்பத்தாறு மெய்களானுமாகிய பருவுடல், நுண்உடல், பண்புடல், போர்வையுடல், முதலுடல் என்னும் ஐவகை யுடல்களுடனும் முப்பத்தைந்து கருவிகளுடனும் புணர்வினை எய்தும். இவற்றினுமுன்று செவ்விவாய்ந்தோர்க்கு அருள் தந்த தூய்மையுண்டாகும். இத் தூய்மையாவது மாயா காரியங்களின் உண்மையுணர்ந்து அவற்றின்கண் பற்றின்றி ஆண்டான்கண் பற்று வைத்து ஒழுகுதல்.

(அ. சி.) காயப் பரப்பு - அளவில்லாத பிறப்பு. துரியம் - கேவல துரியம். சகலம் - அஞ்சு அவத்தையோடுங் கூடிய நிலை. ஆறுாறு - 36 தத்துவங்கள். (௧0)

1757. நானென நீயென வேறில்லை நண்ணுதல்
ஊனென வூனுயிர் என்ன வுடனின்று
வானென வானவர் நின்று மனிதர்கள்
தேனென [2]இன்பந் திளைக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) ஆண்டவனும் ஆருயிரும் தன்மை முன்னிலைகளால் பெறப் படும் நான் நீ என்பனபோன்று (கடவுளும் உயிரும்) பிரிந்து தோன்றும் பொருள்கள் அல்ல. பின் எவ்வாறு நண்ணி நிற்பதெனின் உடலுயிர் போல் கலப்பால் ஒன்றாய் நிற்பன். வானம் ஏனைய பூதங்களுடன் உடனின்று இயக்குவதுபோல் உடனாய் நின்றருள்வன். வானவர்கள் தொலைவிலகல மனிதர்கள் சிவபெருமான் திருவடியில் தலைக்கூடி அத் திருவடியின்பத்தேன் நுகர்வர். அந்நிலை ஒருசார் பொருளின் தன்மை யால் வேறாம். இத்தகைய மெய்ம்மை முப்புணர்ப்பால் இன்பந்துய்த்துக் களிக்கின்றவாறாகும்.

(அ. சி.) ஊன் உயிரென்ன - உடலும் உயிரும்போல. வானென - ஆகாயம் எல்லாப் பூதங்களிலும் கலந்திருத்தல் போல. (௧௧)

1758. அவனும் அவனும் அவனை யறியார்
அவனை யறியில் அறிவானும் இல்லை
அவனும் அவனும் அவனை யறியில்
அவனும் அவனும் அவனிவ னாமே.

---

1. கேவல. சிவஞானசித்தியார், ௪. ௩. - ௫.
2. நானேயோ. அ. திருவேசறவு, ௧0.
,, கட்டுமுறுப்பும். சிவஞானபோதம், ௨. ௬ - ௧.

(ப. இ.) உலகியலாகிய அன்பியலிலும், வீட்டியலாகிய அருளியலிலும் தனித்தனி ஒழுகுவோன் அவன் அவன் என இருமுறை ஓதப்பட்டுள்ளான். அவ்விருவரும் அவனாகிய சிவனை ஆராய்ந்தறிவரே யன்றி அழுந்தியறியார். அவனாகிய சிவனை அழுந்தியறியில், ஆருயிரின் சிற்றுணர்வு இல்லை. அவ்வுயிர்க்குச் சிவனது முற்றுணர்வே யுண்டு. அதனால் சிற்றுணர்வு நிலையாம் அறிவானும் இல்லை. அவனை அவனருளால் உணர்வார் பேற்றியலாகிய இன்பியலினராவர். இவர்களை ஞான நெறியினராவர். இந் நெறியினரை யொப்ப அன்பியல் அருளியலாகிய இரு நெறியினரும் காண்பரேல் அவர்களும அவனருளால் அவனே யாவர். அதுவே அவனிவனும் என்று ஓதியது. அன்பியலாரைக் கன்மகாண்டி என்றும், அருளியலாரைப் பத்திகாண்டி என்றும் கூறுப. அவன் எனப் பலகால் வருவது சொற்பொருள் பின்வரும் நிலை என்னும் அணி.

(அ. சி.) அவனும் அவனும் - கன்மகாண்டியும் பத்திகாண்டியும். அவனை அறியில் - சிவனை அறியில். அறிவானும் இல்லை - சீவபோதம் இல்லையாம். அவனிவன் - சிவபோதத்தை அடைந்தவர்கள். (௬உ)

1759. நானிது தானென நின்றவ னாடோறும்
ஊனிது தானுயிர் போலுணர் வானுளன்
வானிரு மாமுகில் போற்பொழி [1]வானுளன்
நானிது வம்பர நாதனு மாமே.

(ப. இ.) சிவன் ஆருயிர்மாட்டு வைத்த பேரளியால் உடம்பைத் தான் எனக் கருதும் உயிர்போல் அவ்வுயிரைத் தானெனக் கருதி நாடொறும் உணர்வன். கைம்மாறு கருதா மழைபோல் அருள்மழை பொழிவன். அம் முறையால் ஆருயிரும் அறிவுப் பெருவெளியாகிய பரமாகாயத்துக்கு முதல்வனாதும் என ஏற்றியுரைப்பர். ஏற்றுரை - முகமன், உபசாரம். பேரளி - பெருங்கருணை.

(அ. சி.) நான் இது தானென்ன - சிவனோடு ஒன்றித்ததாய். ஊனிது தானுயிர் போல் - உடலைத் தானென்றிருக்கும் உயிரைப்போல. இருமாமுகில் போல் - கைம்மாறு கருதாது பொழியும் மேகத்தைப் போல. (௬௩)

1760. பெருந்தன்மை தானென யானென வேறாய்
இருந்தது மில்லைய தீசன் அறியும்
பொருந்தும் உடலுயிர் போலுமை மெய்யே
திருந்தமுன் செய்கின்ற தேவர் பிரானே.

(ப. இ.) பெருந்தன்மையாகிய தான் என்னும் சிவனும், யான் என்னும் உயிரும் இடத்தால் வேறுபட்டு இருந்ததில்லை, கலப்பால் ஒன்றாகவே யிருந்தனம். இவ்வுண்மை திருவடி யுணர்வுபெற்றுச் சிவனாயினார் யாவரும் அறிவர். ஆருயிர்க்கு மாயாகாரியமாகிய உடலிருப்பதுபோல் உடையானுக்குத் திருவருளாகிய திருமேனி யுளது. அத் திருமேனியும் இயல்பாகவே யமைந்த திருந்திய திருமேனியாகும். அதனால் யாவரையும் திருந்தச்செய்கின்றனன் சிவன்.

---

1. ஏகமாய். சிவஞானபோதம், கக. க - உ.

(அ. சி.) பெருந்தன்மை - சிவபிரான். யான் - சிவன். உமை மெய்யே திருந்த - சிற்சத்தியே உடலாக. முன் - அனாதியில்; அஃதாவது படைப்புக்கு முந்திய காலத்தில். (௧௭)

---

9. திருவருள் வைப்பு

1761. இருபத மாவ திரவும் பகலும்
உருவது வாவ துயிரும் உடலும்
அருளது வாவ தறமுந் தவமும்
பொருளது வுள்நின்ற போகம தாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு இரு நிலையாவது அறியாமையாகிய இரவும் அறிவாகிய பகலும் என்ப. ஆருயிர்க்கு மாயாகாரிய உடலிருப்பது போன்று திருவருளுக்கு ஆருயிர் உடலாக இருக்கின்றது. அருளென்பது அன்பியலில் அறமும், அருளியலில் தவமுமாகும். பொருளாவது நீருள் வெப்பம்போல் திருவருள் உள்நிறை சிவனாகும். பொருளென்பது ஆருயிர் நுகர்வாம் பேரின்பம். அதுவே சிவபோகம். பொருள்-அழிவில் மெய்ப் பொருள்.

(அ. சி.) இரவும் பகலும் - அஞ்ஞானமும் ஞானமும். போகம் - சிவபோகம். (௧)

1762. காண்டற் கரியன் கருத்திலன் நந்தியுந்
தீண்டற்குஞ் சார்தற்குஞ் சேயனுத் தோன்றிடும்
வேண்டிக் கிடந்து விளக்கொளி யானெஞ்சம்
ஈண்டிக் கிடந்தங் கிருளறு மாமே.

(ப. இ.) நந்தியாகிய சிவன் ஆருயிரின் சுட்டறிவால் காண்டற் கரியன்; சிற்றறிவால் கருதற்கும் அரியன் அவன் திருவடியுணர்வு கைவரப்பெறுதாரால் தொடுதற்கும் தோய்தற்கும் ஒண்ணாத நெடுந் தொலைவிலுள்ளான்போன்று தோன்றுவன். அவன் திருவருளை வேண்டி வேறு நினைப்பின்றிச் சிவத்தைப் பேணலாகிய தவத்தைச் செய்யும் செந்நெறியாளர்க்கு உள்ளுணர் வொளியாகிய திருவடியுணர்வு கைவரும். அவ்வுணர்வுடையார் நெஞ்சத்து விளங்கும் அச் சிவஞானத்தால் தொன்மை ஆணவ வல்லிருள் அற்றொழியும்.

(அ. சி.) விளக்கு ஒளி - விளக்குகின்ற ஞானம். (௨)

1763. குறிப்பினின் உள்ளே குவலயந் தோன்றும்
வெறுப்பிருள் நீங்கில் விகிர்தனும்[1] நிற்குஞ்
செறிப்புறு சிந்தையைச் சிக்கென நாடில்
அறிப்புறு காட்சி அமரரு மாமே.

---

1. காலையிற். (பதிகம் முழுவதும்) அப்பர், ௪. ௬௪ - ௨.

(ப. இ.) அருளால் ஆணவவல்லிருள் அற்றொழிந்த மெய்யடியார் உள்ளக்குறிப்பினுள் உலகவியல்பின் உண்மைத்தன்மை விளங்கும். நல்லாரால் வெறுக்கத்தகுந்த காரறிவாண்மையாகிய அறியாமை நீங்கினால் கருத்தாலியற்றும் விகிர்தனாகிய சிவபெருமானும் விளங்கி நிற்பன் திருவடியின்கண் உள்ளப்பிணிப்புடைய உணர்வின்கண் அச் சிவனை நன்றாக நாடினால் அறியத்தகுந்த சிவஞானத்துடன் விழையத்தகுந்த சிவவுலகத்துறைவர். 'விகிர்தன்' இச் சொல் தேவார திருவாசகங்களில் பலகால் வருகின்றது.

(அ. சி.) குறிப்பினுள் - உள்ளத்திலே. வெறுப்பு இருள் - வெறுக்கத் தகுந்த அஞ்ஞானம். செறிப்பு உறு - பாசத்தைப் பொருந்திய. அறிப்பு உறு - அறிவுபொருந்திய. (௩)

1764. தேர்ந்தறி யாமையின் சென்றன காலங்கள்
பேர்ந்தறி வானங்கள் பிஞ்ஞகன் எம்மிறை
ஆர்ந்தறி வாரறி வேதுணை யாமெனச்
சார்ந்தறி வான்பெருந் தன்மைவல் லானே.

(ப. இ.) ஒப்பில் ஒருவன் திருவருள் துணையால் இருபெருவழக்கி லும் முப்பொருள் உண்மையினை நானெறிவாயிலாய் ஐந்தெழுத்து முறைமையின் வைத்து ஆராய்ந்து உண்மை காணாது இதுகாறுங் காலங்கள் வீணாகக்கழிந்தன. அறியாமை நீங்கிய மெய்யன்புசேர் நல்லாரால் பின்னற் றிருச் சடையினை யுடைய எம்மிறையாகிய சிவ பெருமான் வெளிப்பட்டு அறியப்படுவன். பிஞ்ஞகன் - பின்னல் சடை யினன். அன்னை அஞ்ஞை என்பது போன்று பின்னை பிஞ்ஞை என்றா யிற்று. சிவபெருமானை அறிவதற்கு அவன் திருவடியுணர்வே துணை யாகும். அவ்வுணர்வினைச் சார்ந்து அறியும் உரமுடையான் சிவனருட் பெருந்தன்மைவல்லானாவன். (௪)

1765. தானே யறியும் வினைகள் அழிந்தபின்
நானே யறிகிலன் நந்தி யறியுங்கொல்
ஊனே யுருகி யுணர்வை யுணர்ந்தபின்
தேனே யனையனந் தேவர் பிரானே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் இருள்சேர் இருவினையும் அருளால் அழிந்த பின் அவ்வுயிர் தன்னைத்தானே திருவருட்டுணையாலறியும். மலகன்ம மாயைகளை அவ் வுயிர் அறியாது. அவ்வாறிருப்ப நந்தியாகிய சிவ பெருமான் அவற்றை அறிவது எங்ஙனம்? அவன் அறியான். அறியான் - ஈண்டு அனுபவியான். உள்ளம் உருகித் தொழுது உணரப்படும் உணர் வாகிய சிவனை உணர்ந்தபின் தேனே அனைய சிவபெருமானின் திருவடி யின்பத்தை உயிர் துய்க்கும். (௫)

1766. நானறிந் தன்றே யிருக்கின்ற வீசனை
வானறிந் தாரறி யாது மயங்கினர்
ஊனறிந் துள்ளே யுயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர்
தானறி யான்பின்னை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) எஞ்சலின ஏறுவினையாகிய இருவினையும் அற்ற அப்பொழுதே அருளால் அச் சிவனை நான் அறிந்தேன். வினைக்கீடாகத் துறக்கவுலகம் சென்று நல்வினைப்பயனும் இன்பந்துய்த்து மீண்டும் பிறக்கும் நயனிலாத்தேவர் துறக்கவின்பினை மட்டும் அறிந்து செருக்கிச் சிவனை யறியாராயினர். உடலை உயிருடன் பொருத்தி அவ்வுயிர்க்கு உயிராய் நின்றியக்குகின்ற அறிவுப் பெருஞ்சுடராகிய சிவபெருமானை அவனருளால் மெய்யன்பு பூண்ட அடிமையாகிய அவனும் அறியானுயின் பின்னை யாரறிவார்.[1]

(அ. சி.) அன்றே - கன்மம் ஒழிந்தபொழுதே. வான் அறிந்தார் - சுவர்க்கபோகங்களை அறிந்தார். (௬)

1767. அருளெங்கு மான அளவை யறியார்
அருளை நகரமு தானதுந் தேரார்
அருளைங் கருமத் ததிசூக்க முன்னுர்
அருளெங்குங் கண்ணுன தாரறி வாரே.

(ப. இ.) திருவருளாற்றல் பிரிப்பின்றி எங்கணும் நிறைந்துநிற்கும் இயற்கை உண்மையினை உணரார். அவ்வருளே திருவடி இன்பம் ஊட்டும் செவிலியாதலின் அதுவே உண்ணும் அமுதமாம். உண்மையினையும் உணரார். திருவருள் படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களையும் அயன் அரி அரன் ஆண்டான் அருளோன் என்னும் சிவன் ஆணைபெற்ற செவ்வுயிராகிய இவர்கண்மாட்டு இறைவன் மீநுண்மையாய் நின்று இயற்றுவிக்கும் எண்மையினையும் நினையார். அத் திருவருளே எங்கணும் நிறைந்து எவ்வுயிர்க்கும் அறிவுக்கு அறிவாய் நின்று இயக்குவதனை அவ்வருள் பெற்றவரே அறிவர். மற்று யாரறிவார்? ஒருவரும் அறியார் என்பது குறிப்பெச்சம். நாள் விழா, சிறப்பு விழா, பயன் விழா, விலக்குச் செயல், கழுவாய்ச் செயல் என்னும் உலகோர் இயற்றும் ஐந்தொழிற்கும் அப்பால் நிற்பது திருவருள் என்பாரும் உளர். விலக்கு - நிசேதம்.

(அ. சி.) அருள் எங்கும் ஆன அளவு - திருவருள் எல்லையை. மீநுண்மை - அதிசூக்குமம் (௭)

1768. அறிவில் அணுக அறிவது நல்கிப்
பொறிவழி யாசை புகுத்திப் புணர்ந்திட்
டறிவது வாக்கி அடியருள் நல்குஞ்
செறிவொடு நின்றார் சிவமாயி னாரே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வாகிய அறிவில் ஆருயிர்கள் பொருந்த அச் சிவன் அறிவுக்கு அறிவாய் நின்று அறிவினை அருளினன். அந்நிலை எய்துதற்குரிய பயில்வு கைக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பொறிவழி விருப்பினை உயிர்க்குப் புகுத்தினன். தானும் அவ்வுயிரினோடு புணர்ந்து நின்றனன். அவ் வருளின் வழித் திருவடி யுணர்வுபெற்றுத் திருவருள் நிறைவில் நிலைத்து நின்றார் அச் சிவமாகவே இருப்பர்.

(அ. சி.) அறிவில் ஞானத்தில். செறிவு - நன்னெறி ஒழுக்கம். (௮)

---

1. உணர்ப. சிவஞானபோதம், சூ. ௨ - ௨.

1769. அருளிற் பிறந்திட் டருளில் வளர்ந்திட்
டருளில் அழிந்திளைப் பாறி மறைந்திட்
டருளான ஆனந்தத் தாரமு தூட்டி
அருளால்என் நந்தி யகம்புகுந் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர் அனைத்தும் மலந் தேய்தற்பொருட்டு, வினைக்கிடாக உடலுடன் அருளால் பொருந்தும். அப் பொருந்துதலையே பிறப்பென்பர். அருளால் பிறந்து, வினைப்பயன் துய்க்கும்படி அருளால் வளர்ந்திட்டு, அருளால் வினைச்செவ்வி வாய்த்தற்பொருட்டு ஒடுங்கி நின்று, முழுமுதற் சிவனை ஆருயிரின் பழுதகலும்வரை மறைத்து வைப்பதால் மறைந்திட்டுத், திருவடி இன்பம் ஊட்ட அருள்புரிந்து சிவகுருவாகி அருளால் சிவபெருமான் ஆருயிரின் அகம் புகுந்தனன், அதனால் எல்லாம் திருவருட் செயலேயாம் (௯)

1770. அருளால் அமுதப் பெருங்கடல் ஆட்டி
அருளால் அடிபுனைந் தார்வமுந் தந்திட்
டருளான ஆனந்தத் தாரமு தூட்டி
அருளால்என் நந்தி யகம்புகுந் தானே.

(ப இ.) திருவடி மறவாச் சீரிய நினைவே அழியா அமிழ்தப் பெருங்கடலாகும். அக் கடலின்கண் திருவருளால் ஆட்டுவித்து, அத் திருவருளாலேயே திருவடியினைச் சூட்டி, மறவாப் பேரன்பும் வழங்கி, அத் திருவருட் பேரின்பினையும் உண்பித்து, அத் திருவருளாலேயே அச் சிவன் ஆருயிரின் அகம்புகுந்தான். (௧0)

1771. பாசத்தி லிட்ட தருளந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்ட தருளந்த [1]நேசத்திற்
கூசற்ற முத்தி யருளந்தக் கூட்டத்தின்
நேசத்துத் தோன்றா நிலையரு [2]ளாமே.*

(ப. இ.) ஆருயிர்களைப் பண்டே புல்லிய மலநோய் நீங்க வினை உடல் என்ற வேறிரு பாசத்துடன் இணைத்துவைத்தது திருவருள். பின் செவ்வி வாய்த்ததும் அவைகளை அப் பாசத்தினின்று விடுவித்ததும் அவ் வருளே. பாசம் விடுத்ததும் ஆருயிரின் நேசம் முற்றும் சிவன் திருவடியில் பொருந்துமாறு புரிவதும் அருள். அச்சமகற்றும் திருவடிப் பேரின்பமும் அருள். திருவடியின்பந் திளைத்துச் சிவனுள்ளடங்கி ஆருயிர் நிற்றலால் அவ் வுயிரும் சிவனும் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய்ப் பின்னி உறையுமாறு செய்வதும் அருளே. உடல் - மாயை. (௧௧)

---

1. பாசத்தை ௧௧. நக்கீரர், கைலைபாதி, ௧௭.
,, கால்கொடுத். ௬. ௩௩ - ௬.
2. மணிசெய். அப்பர். ஞ. ௧௭ - ௨௬.

*" இத்திரு மந்திரத்தின் ஏரார் எடுத்துக்காட்
டெத்திறத்தும் நம்பியா ரூரரெழில்—வைத்த
வரலாறு மண்ணுலகில் வந்துமணங் கண்டு
பரனருளால் கைலைபுகல் பார்."

1772. பிறவா நெறிதந்த பேரரு ளாளன்
மறவா அருள்தந்த மாதவன் நந்தி
அறவாழி அந்தணன் ஆதிப் பராபரன்
உறவாகி வந்தென் உளம்புகுந் [1]தானே.

(ப.இ.) ஆருயிர்கள் இனிப் பிறந்துழலாவண்ணம் பிறவாப் பேறருளும் செந்நெறியினைத் தந்தருளியவன் பிறப்பு இறப்பில்லாத பேரருளாளனாகிய சிவபெருமான். தன் திருவடியை மறவா நினைவுடன் இருக்கும்படி அருள்புரிந்தவனும் அவனே. பெருந்தவக்கோலத்தோனாகிய நந்தி மாதவன். மாதவன் என்பதற்கு மாதை ஒரு கூற்றிலே யுடைய சிவபெருமான் என்றலும் ஒன்று. அவனே அறவாழி அந்தணன். அனைத்திற்கும் காரணமாம் பெரும்பொருளும் அவனே. உயிர்க்குயிராய் ஆண்டான் அடிமை அழியா உறவாய் என்நெஞ்சம் புகுந்தருளினன்

(அ. சி.) பிறவாநெறி - முத்தி.　　　　(௧௨)

1773. அகம்புகுந் தானடி பேற்கரு ளாலே
அகம்புகுந் துந்தெரி யானரு ளில்லோர்க்
ககம்புகுந் தானந்த மாக்கிச் சிவமாய்
அகம்புகுந் தானந்தி யானந்தி [2]யாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருளால் அடியேன் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி அங்குப் புகுந்தனன். திருவருள் கைவரப்பெறாதார்க்கு அகம் புகுந்தும் அவரால் உணர்தற்கு அரியன். உள்ளம் புகுந்து கண், எண்ணம், அறிவமைதி எல்லாம் சிவத்தொடர்பாகவாக்குதலால் எல்லாம் சிவ இன்பமாகவே திகழும். சிவமாக்கி ஆருயிர்களை ஆளு முறையால் ஆனந்தி என்னும் பெயர் சிவனுக்காயிற்று. ஆனந்தி:ஆன் - உயிர். நந்தி - சிவன்.

(அ. சி.) சிவமாய் அகம்புகுந்தானந்தி - சிவகரணமாய் ஆனந்திப்பவன். ஆன் நந்தியாமே-பசுபதியாகிய சிவசாருபத்தையடைவான்.(௧௩)

1774. ஆயும் அறிவோ டறியாத மாமாயை
ஆய கரணம் படைக்கும்ஐம் பூதமும்
ஆய பலவிந் திரிய மவற்றுடன்
ஆய வருளைந்து மாமருட் செய்கையே.

(ப. இ.) ஆருயிர் கண் முதலிய பொறிகளைத் துணையாகக் கொண்டு அறியும். அவ் வுயிருடன் கூடிய மாயை மாமாயை எல்லாம்

---

1. வேண்டுங்கால். திருக்குறள், ௩௬௨.
,, அறவாழி　　　　,　　　　அ.
,, இறவாத. ௧௨. காரைக்காலம்மையார், ௬0.
2. அருக்கனேர். சிவஞானபோதம், ௧௧. ௨ - ௧.
,, முத்திநெறி. அ. அச்சோப்பதிகம், ௧.

அறிவில்லன. எனினும் அவற்றினின்றும் அறிவிற்குத் துணையாம் கரணம் பூதம் இந்திரியம் எல்லாம் தோன்றுகின்றன. அவை அறிவிற்குத் துணையாய் அறிவுபோல் விளங்குவதும் திருவருள் ஆற்றலின் துணைச்செயலேயாம். இஃது எழுத்து நோக்கத் துணைசெய்யும் கண்ணாடியைச் செய்தமைப்பது போன்றதாகும். திருவருளாற்றல் வனப்பாற்றல், நடப்பாற்றல், அன்பாற்றல், அறிவாற்றல், தொழிலாற்றல் என்னும் ஐவகையாற்றல்களாகப் பிரிந்து தொழிற்படுகின்றது. இவற்றை முறையே பராசத்தி, திரோதானசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்ப. இவற்றின் விரிவுகளும் அளவில்லன. இந்திரியத்தைப் புலன் எனவும் புள் எனவும் (1987) கூறுப. எனவே உலகனைத்தும் திருவருள் இயக்கத்தால் இயங்குவன. அதனால் எல்லாம் அருட்செய்கையே.

(அ. சி.) அறியாத மாமாயை - மூலப் பிரகிருதி. (௧௪)

1775. அருளே சகலமு மாய பௌதிகம்
அருளே சராசர மாய அகிலம்
இருளே வெளியே யெனுமெங்கும் ஈசன்
அருளே சகளத்த னன்றியின் [1]றுமே.

(ப. இ.) அனைத்திற்கும் தாங்கும் நிலைக்களமாய்த் திருவருள் நிற்றலின் பூதகாரியமுதல் அனைத்தும் அருளேயாம். இயங்கு திணை நிலைத்திணையாகிய எல்லாவற்றின் வாழ்க்கைகளும் அருளாலேயே நிகழ்வனவாம். இருளும்வெளியுமாகிய அறியாமை அறிவுகள் தொழிற்படத் துணை நிற்பதும் அருளே. அவ் வருளே சிவபெருமானுக்குத் துணைவியாய்த் திருமேனியுமாய் நிற்கும். அதனால் அருளுருவானவன் சிவன். அருளன்றிச் சிவன் இன்று.

(அ. சி.) பவுதிகம்-பூதகாரியம். சகளத்தன்-மாயையாற் திருமேனி கொண்ட சிவபிரான். (௧௫)

1776. சிவமோடு சத்தி திகழ்நாதம் விந்து
தவமான ஐம்முகன் ஈசன் அரனும்
பவமுறு மாலும் பதுமத்தோன் ஈறு
நவமவை யாகி நடிப்பவன் [2] தானே.

(ப. இ.) சிவமாகிய அறிவும் சத்தியாகிய ஆற்றலும், ஒலியும், ஒளியும், அருளோனும், ஆண்டானும், அரன் அரி அயன் என்னும் மூவரும் ஆகிய ஒன்பதின்மரும் உலகுயிர் நிகழ்ச்சியின்பொருட்டு வேண்டப்படுவர். அவ் வொன்பது திருக்கோலங்களும் முழுமுதற் சிவன் ஒருவனே (1716) திருவருளாற்கொண்டு நடிப்பன்.

(அ. சி.) சிவத்தின் ஒன்பது அவசரங்கள் கூறப்பட்டன. (௧௬)

---

1. அருளுண்டாம். சிவஞானபோதம், ௯. ௨ - ௩.
2. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௭-௨.

1777. அருட்கண் ணிலாதார்க் கரும்பொருள் தோன்றா
அருட்கண் ணுளோர்க்கெதிர் தோன்றும் [1]அரனே
இருட்கண்ணி னோர்க்கங் கிரவியுந் [2]தோன்றா
தெருட்கண்ணி னோர்க்கெங்குஞ் சீரொளி யாமே.

(ப. இ.) திருவருட்கண் வாய்க்கப்பெறாதார்க்கு உண்மை அறிவு இன்ப உருவினனாகிய சிவபெருமான் தோன்றான். அரும்பொருள் - சிவன். அருட்கண் உள்ளோர்க்கு அரன் எதிர்தோன்றுவன். கண்குருடாகிய இருட்கண்ணினோர்க்கு யாவர்க்கும் வெளிச்சமாகிய ஞாயிறும் தோன்றாது. அஞ் ஞாயிறு குருடுநீங்கித் தெளிந்த கண்ணுடையார்க்குச் செவ்வையாகத் தோன்றும். அதுபோல் சிவனும் அருட்கண்ணினர்க்குத் தோன்றுவன்.

(அ. சி.) அருட்கண் - அருளைக்கொண்டு பார்க்கும் கண். தெருட்கண் - ஒளியைக்கொண்டு பார்க்கும் கண்.　　(௧௭)

1778. தானே படைத்திடுந் தானே அளித்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே.

(ப. இ.) எங்கும் நிறைந்து எவற்றினும் பிரிப்பின்றித் திகழும் சிவபெருமான் ஆருயிர்களின்மாட்டு வைத்த அரும்பெரும் தலையளியால் தூண்டுவாரும் வேண்டுவாரும் எவரும் இன்றியே அருளே துணையாகக் கொண்டு திருவுள்ளக்கருத்தானே படைப்புமுதல் வீடுபேறு ஈறாகவுள்ள எல்லாச் செயல்களையும் புரிந்தருள்வன். அவனே விழுமிய முழுமுதல்வனுவன். இறைவன் ஒருவனே முறையுற ஐந்தொழிலும் புரியும் நிறைவுடைமையான். ஏனை ஆணைக்கடவுளர் ஒவ்வொன்றே செய்யுமுரிமையர். திருவுள்ளக்கருத்து - கண்ணுதல்.　　(௧௮)

1779. தலையான நான்குந் தனதரு வாகும்
அலையா வருவுரு வாகுஞ் சதாசிவம்
நிலையான கீழ்நான்கு நீடுரு வாகுந்
துலையா இவைமுற்று மாயல்ல [3]தோன்றே.

(ப. இ.) தூமாயைக்கண் விளங்கும் அறிவு ஆற்றல் ஒலி ஒளி ஆகிய நான்கும் சிவனுக்குரிய அருவநிலையாகும். அருளோனாகிய சதாசிவன் அருஉருவ நிலையாகும். ஆண்டான் அரன் அரி அயன் ஆகிய நான்கு நிலையும் உருவநிலையாகும். இவருள் அரன் அரி அயன் என்னும் மூவரும் உடல்மெய்யாகிய மூலப்பகுதியில் அப் பெயர்களோடு ஆணையால் முத்தொழில்புரியும் மூவரையும் தொழில்படுத்துவோராவர்.

---

1. நாடியோ. சிவஞானபோதம், ௧. ௧ - ௧.
2. அருக்கனேர். ,,　　௧௧. ௨ - ௧.
,, இருடரு. அப்பர், ௪. ௧௨ - ௪,
,, நகல்வல்லர் திருக்குறள், ௧௧௧.
3. சிவஞ்சத்தி : சிவஞானசித்தியார், ௨. ௪ - ௧.
,, சிவனரு.　　,,　　௧. ௩ - ௧0.

இம் மூவரும் ஆசான் மெய்க்கண் உறைவோர். தலையளி : தண்ணளி ; பெருங்கருணை இவ்வகை (1776) ஒன்பது திருமேனிகளுடன் இயைந்து இயக்கினும் சிவபெருமான் ஒன்றும் இயைந்திடா இயல்பினனாகி யப்பாலுள்ளவனுவன்.[1]

(அ. சி. தலையான நான்கு - சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து. கீழ் நான்கு - ஈசன், அரன், மால், அயன். (கக)

1780. ஒன்றது வாலே உலப்பிலி தானாகி
நின்றது தான்போல் உயிர்க்குயி ராய்நிலை
துன்றி யவையல்ல வாதந் துணையென்ன
நின்றது தான்விளை யாட்டென்னுள் நேயமே.[2]

(ப. இ.) உலப்பிலியாகிய சிவபெருமான் தன்னைவிட்டு என்றும் யாண்டும் பிரிப்பின்றி உடனாய் நிற்கும் திருவருளாற்றலைத் (தாதான்மிய சத்தியை) தனக்குத் திருமேனியாகவும் உலகுயிர்களை நடத்தும் திரு ஆணையாகவும் கொண்டு கருத்தளவான் இயக்குகின்றனன். அதுபோல் உயிர்க்குயிராய் நின்று உடங்கியைந்து இயக்கினும் பொருள் தன்மையில் தான் வேறாய் நிற்பன். பெற்றோரும் ஆசிரியரும் முறையே பிள்ளைகளை யும் மாணவர்களையும் கைப்பிடித்து நடத்தியும் ஓதி ஓதுவித்தும் உடனாய் நிற்கின்றனர். அவ்வாறு நிற்பினும் பொருள்தன்மையில் பெற்றோர் ஆசிரியர் என்ற பெயர்ப்பொருளால் வேறுபடுகின்றனர் இவ் வொப்பே சிவபெருமான் இயைந்தும் இயைந்திடா நிலைமைக்கு ஒப்பாகும். இம் முறையால் ஆண்டவன் இயைந்தியக்கும் நிலையைப், படியிலாப் பணியாதலின் விளையாட்டென்பர். படி - சம்பளம். அவன் என்னுள் நிறைந்துநிற்கும் அன்புப்[3] பிழம்பாகும். அதனாலேயே அன்பு சிவம் ஒன்று என்று ஓதும் முறை வந்தது.

(அ. சி) ஒன்று அதுவால் - சத்தியால். என் உள்நேயம் - என் உள்ளத்தின்கண் நேயமாய் இருக்கும் சிவன். (௨௦)

1781. நேயத்தே நின்றிடும் நின்மலன் சத்தியோ
டாயக் குடிலையுள் நாதம் அடைந்திட்டு
போயக் கலைபல வாகப் புணர்ந்திட்டு
வீயத் தகாவிந்து வாக [4]விளையுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அன்பின் நிலைக்களமாக நிற்பவன் இயல் பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய சிவபெருமான். அவன் தன் திருவாணை ஆகிய சத்தியைத் தொழிற்படுத்துதலால் குடிலையாகிய மாமாயையுள் நாதமாகிய ஓசை தோன்றும். மேலும் நீக்கல் நிலைப்பித்தல் முதலிய ஐங்கலைகள் தோன்றும். இங்ஙனம் பலவாகக் காரியப்படினும் காரண மாயையாகிய விந்து என்றும் அழியாதது. வேண்டும் விளைவினைத் திரு வாணையால் என்றும் நின்று தந்துகொண்டே இருக்கும்.

---

1. சிவனரு. சிவஞானசித்தி, க. ரு - கக.
2. மாறி நின். அ கோயிற் க.
3. கட்டுமுறுப்பும். சிவஞானபோதம், உ க - க.
4. வித்தைகள். சிவஞானசித்தியார், க. க - உரு.

1782. விளையும் பரவிந்து தானே வியாபி
விளையும் தனிமாயை மிக்கமா மாயை
கிளையொன்று தேவர் கிளர்மனு வேதம்
அளவொன் றிலாவண்ட கோடிக ளாமே.[1]

(ப. இ.) பரவிந்துவாகிய தூமாயையைத் திருவருளாணை நேரே தொழிற்படுத்தும். அம்மாயை அவ்வாணையின் தொழிற்பாடுகள் எல்லாவற்றுக்கும் நிலைக்களமாய் நிறைவாய் நிற்கும். திருவருளாணை சிவசத்தி. நிறைவு - வியாபகம். அவ் வாணையால் காரியப்படுவதே விளைவு. அவ் விளைவு, தூவாமாயை தூமாயை என இருதிறப்படும். இத்தூமாயை தேவர் இனங்களுக்கும், மந்திரங்களுக்கும், வேதாகமமாகிய முறை நூல் இறைநூல்கட்கும் இடமாம். அளவில்லாத அண்டகோடிகளுக்கும், உடல், உறுப்பு, உலகம், உணவு ஆகிய நான்மையாக விளங்கும் பொருள் கட்கும் தூவாமாயை இடமாம். அண்டகோடிகள் என்பது அண்டங்களில் வாழும் உயிர்கள். அண்டங்களுக்கும் நிலைக்களமாக இடங்கொடுத்து இருப்பது திருவருளாணையே.

(அ. சி.) மாயையின் பிரிவுகள் கூறப்பட்டன. பரவிந்து சுத்தமாயை என்றும், தனிமாயை அசுத்தமாயை என்றும், மாமாயை மூலப்பிரகிருதி என்றும் விளக்கப்பட்டது. (உஉ)

---

10. அருளொளி

1783. அருளிற் றலைநின் றறிந்தழுந் தாதார்
அருளிற் றலைநில்லார் ஐம்பாச நீங்கார்
அருளிற் பெருமை யறியார் செறியார்
அருளிற் பிறந்திட் டறிந்தறி வாரே.

(ப. இ.) திருஆணையாகிய திருவருளில் உறைத்து நின்று அழுந்தி அறிதலாகிய அனுபவங் கொள்ளாதார், திருவருளின்வழி ஒழுகார். அதனால் மருளின்வழி ஒழுகுவர். ஒழுகவே, ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயையாக்கம், நடப்பாகிய மறைப்பாற்றல் என்னும் ஐவகைப் பாசங் களும் நீங்கார். மறைப்பாற்றல் திருவருளேயாயினும் 'நோய்நாடி நோய் முதல்நாடி அதுதணிக்கும், வாய்நாடி வாய்ப்பச் செய்யும்' மருத்துவன் போல் ஆருயிர்களோடு பாசங்களை இணைப்பித்து ஆணவத்தைத் தேய்ப் பித்துத் தூய்மைப்படுத்துதலால் அதுவும் மலமென்று ஏற்றிச் சொல்லப் படும். இஃது 'உற்றவன் தீர்ப்பான்' என்னும் மருந்துவகை நான்கனுள் தீர்ப்பானும் ஒரு மருந்தாகச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதை யொக்கும். திரு வருளின் இயற்கை உண்மைப்பெருமையை உணரார். அதன் பெருநிறைவி லடங்கி நில்லார். இவ் வுண்மைகளைத் திருவருளோடிணங்கி அதன் துணையால் அறிதல் வேண்டும். பெருநிறைவு - வியாபகம். (க)

---

1. விந்துவின். சிவஞானசித்தியார், க. க - கக.
,, வித்தைகள். ,, க. க : உடு.

1784. வாரா வழிதந்த மாநந்தி பேர்நந்தி
ஆரா அமுதளித் தானந்தி பேர்நந்தி
பேரா யிரமுடைப் பெம்மான்பே ரொன்றினில்
ஆரா அருட்கடல் ஆடுகேன் றூனே.[1]

(ப. இ.) மீண்டும் வாரா வழியருள் புரிகின்ற முழுமுதற் சிவமாகிய மாநந்தியின் திருப்பெயர் 'நமசிவய.' அந்நந்தியே ஆருயிர்களுக்கு ஆரா அமுதளித்துப் பேரின்பம் பெருக்கும் இன்பவுருவினன். இன்பவுருவினன் என்பதே ஆனந்தி. அவனுக்கு அருட்பண்பு காரணமாக அளவில்லாத திருப்பெயர்கள் உண்டு. அத் திருப்பெயர்களுள் 'சிவ' என்னும் ஒப்பில்லா ஒரு பெயரில் அன்புபூண்டு இன்புற ஓதிக் குறையாத திருவருட்கடல் ஆடுக என்று பணித்தருளினன். 'குறைவிலா மங்கல குணத்தனுதலின், அறைகுவர் சிவனென அறிவின் மேலையோர்' எனக் காஞ்சிப்புராணத்தின் கண் மாதவச் சிவஞான முனிவரனார் அருளுமாற்ருன் இவ்வுண்மை எண்மையினுணரலாம். (உ)

1785. ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியுங்
தேடியுங் கண்டேன் சிவன்பெருந் [2] தன்மையைக்
கூடிய வாறே குறியாக் குறிதந்தேன்
ஊடுநின் றூனவன் தன்னரு ளுற்றே.

(ப. இ.) திருவருள் கைவரப்பெறுதலான் ஆடுதல், பாடுதல், இன்பக் கண்ணீர் உகுத்தல், ஓலமிடுதல், இடம்இடம் தோறும் சென்று நாடுதல் ஆகிய நற்பணிபுரிந்து சிவன் பெருந்தன்மையை அவன் உணர்த்த உணர்ந்தேன். அவன் என்றும் என்னுடன் கூடியிருக்கும் இயல்போடே புருவ நடுவின்கண் அறிவாலன்றி அருளால் உணரும் திருவடியைத் தந்தருளினன். தந்தருளி என்னுடன் வெளிப்பட்டு நின்றருளினன். இதுவும் திருவருளைப் பொருந்தியே என்க. அறிவாலன்றி அருளாலறிவதைக் குறியாக்குறி என்றருளினர். (ங)

1786. உற்ற பிறப்பும் உறுமல மானதும்
பற்றிய மாயாப் படல மெனப்பண்ணி
அத்தனை நீயென் றடிவைத்தான் பேர்நந்தி
கற்றன விட்டேன் கழல்பணிந் தேனே.

(ப. இ.) ஆருயிரினோடு பண்டே வேறறப் புல்லிய மலப்பிணிப்பால் பிறப்புண்டாயிற்று. பிறப்புண்டாகவே உடல், உறுப்பு, உலகம், உணவு ஆகிய மாயாகாரியக் கூட்டங்களில் தொடர்பும் அவற்றை வேறென் றுணராது தானென்றே உணரும் மருட்பற்றும் உண்டாயின. அத் தொடர்புகள் நீயல்ல என்று அருளால் தெளிவித்து இவற்றிற்கு வேறாக இவற்றை இயங்கியும் இயக்கியும் நிற்பது நீ என்று நந்தி உணர்த்தினன். தன் திருவடியை அடியேன் முடியில் சூட்டியருளினன். இதுகாறும் நம்பார்

---

1. பாரார் பேராயிரம்பரவி சு. உஉ - க. சு. இச - அ.
2. ஆடுகின்றிலே. அ. ஆத்துமசுத்தி. க.

அருளின்றி நான் என் அறிவால் உணர்ந்த மதக் கோட்பாடுகள் அத்தனை யும் விட்டொழித்தேன் சிவபெருமான் திருவடியைப் பணிந்தேன்; இறை பணி நின்றேன்

(அ. சி.) உறுமலம் - ஆணவமலம். அத்தனை நீ - அவ்வளவே (தத்து வங்கள் அல்லாது தனித்திருக்கும்) ஆன்மாவாகிய நீ. கற்றன - மாறு பாடான கோட்பாடுகள். (௫)

1787. விளக்கினை யேற்றி வெளியை அறிமின்
விளக்கினின் முன்னே வேதனை மாறும்
விளக்கை விளக்கும் விளக்குடை யார்கள்
விளக்கில் விளங்கும் விளக்கவர் தாமே.

(ப இ.) திருவருளாகிய திருவடியுணர்வைப் பொருந்தி அறிவருள் வெளியாகிய சிவபெருமானை உணருங்கள். அத்திருவருள் ஒளிமுன் பிறவி காரணமாக ஏற்பட்ட துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கும். சிவபெருமானை உணர்த்தும். திருவருளாகிய இயற்கை அறிவு விளக்கைப் பெற்றுள்ளவர் கள் திருவருளாகிய விளக்கினைத் திருமேனியாகக் கொண்டு ஒளிர்ந்து விளங்கும் விளக்காகிய சிவத்துள் ஒடுங்கிச் சிவமாய்த் திகழ்வர் இஃது அகமும் புறமும் நிறைந்து வடியும் பாற்கலம் பாலாய்த் திகழ்வது போன்றும் நீர்நிறை மண்பாண்டம் நீராய் விளங்குவதுபோன்றும், அகத் தின் அழகு முகத்திற் புலனுவதுபோன்றும், முழுநீறு பூசிய முனிவர் போன்றும் புணர்ப்பில் தோன்றும் பொருவில் பெற்றியினை ஒக்கும். இவற்றைப் 'பால்வடியும் பாற்கலம் நீர்ப்பாண்டம் முழுநீறு, சால்முகம் போற் புணர்ப்பாம் சாற்று' என்பதனுல் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) விளக்கு - அருள் ஒளி. வெளி - ஆகாய உருவத்தையுடைய சிவன் விளக்கை விளக்கும் விளக்கு - அருளைத் தெரிவிக்கும் ஞானம். விளக்கில் விளங்கு விளக்கு - அருளில் ஒளிரும் சிவம். (௬)

1788. ஒளியும் இருளும் ஒருகாலுந் தீரா
ஒளியுளோர்க் கன்றே ஒழியா தொளியும்
ஒளியிருள் கண்டகண் போலவே றுயுள்
ஒளியிருள் நீங்க வுயிர்சிவ [1]மாமே.

(ப. இ.) திருவருள் கைவரப்பெறுதார்க்கு ஒளியாகிய நினைப்பும், இருளாகிய மறப்பும் ஒருகாலும் நீங்கா. திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற வர்க்குச் சிவனையே மறவா நினைவோடிருப்பதால் ஏனைப் பொருள்கள் மாட்டுள்ள நினைப்பும் மறப்பும் நழுவியமை தெரியாதே நழுவிப்போம். நழுவாது நழுவுதல் - அறிவிற்குத் தெரியாதே நீங்குவது. ஒளியோடு கூடிக் கண் ஒளியாகியும், இருளோடு கூடி இருளாயும் இருப்பதுபோல் ஆருயிரும் உலகியற் பொருளுக்கும் சிவத்துக்கும் வேறும் தன்மையாய்ச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்பதொன்று. சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் நிலையாத ஒளியாகும். ஆணவவல்லிருட் சார்பாலாம் இருளும் நிலையாத தாகும். இவ் விரண்டும் நீங்கவே உயிர் சிவத்தின் முற்றுணர்வு எய்திச் சிவமாகவே இருக்கும். வீடுபேற்றின்கண்ணும் உயிர்சிவத்தின் வேரு மென்றனர். (௭)

---

1. நானவனென். சிவஞானபோதம். ௧0. ௧ - ௧.

1789. புறமே திரிந்தேனைப் பொற்கழல் சூட்டி
நிறமே புகுந்தென்னை நின்மல னாக்கி
அறமே புகுந்தெனக் காரமு தீந்த
திறமேதென் றெண்ணித் திகைத்திருந் தேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நெறிக்குப் புறம்பாக நில்லாதவற்றை நிலையின என்றுணர்ந்து புல்லறிவாளனாய்த் திரிந்துழன்றேன். அத்தகைய என்னை நன்னெறிப்படுத்தித் திருவடிசூட்டி ஆட்கொண்டனன் சிவன். அடியேனுடைய நிறமென்னும் உள்ளத்தின்கண் வீற்றிருந்தருளினன். அடியேனைப் பற்றியுள்ள மலங்களை அகற்றித் தூயவனாக்கி அருளினன். அடியேனைச் சிறந்தது பயிற்றுதற்பொருட்டு அறத்தின் முதல்நிலையாம் இல்லறம் புகுத்தியருளினன். அதன்கண் சிவனை மறவாத் திருவருளமிழ்தம் அளித்தனன். இவற்றை எல்லாம் உணர்ந்து இத்தன்மைகள் எவ்வாறென அறியவொண்ணாது திகைத்திருந்தேன். (எ)

1790. அருளது வென்ற அகலிடம் ஒன்றும்
பொருளது வென்ற புகலிடம் ஒன்றும்
மருளது நீங்க மனம்புகுந் தானைத்
தெருளுறும் பின்னைச் சிவகதி யாமே.[1]

(ப. இ.) உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் அனைத்திற்கும் நிலைக்களமாக நின்றியக்குவது திருவருளே. அதனால் அஃது அகலிடம் எனப்பட்டது. அகலிடம் - பரவெளி. அத் திருவருள் ஒன்றே. அத்திருவருளைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருக்கின்ற மெய்ப்பொருளாகிய சிவம் ஒன்று. அச்சிவம் எவற்றிற்கும் புகலிடமாவது; புகலுறுவது ஆருயிர்களேயாம். அச் சிவமும் ஒன்றே. அச் சிவனால் ஆருயிர்கட்கு மலத்தால் இருளும், மாயையால் மருளும், வினையால் இன்பத்துன்பங்களும் இவற்றால் பிறப்பு இறப்பும் நேர்வவாயின. இவையனைத்தும் மலமெனப்படும். இவை நீங்கச் சிவன் அடியேன் உளத்து மறவாநினைவை அருளி வெளிப்பட்டு நின்றனன். அதன்பின்பு தெருளாகிய உண்மைத் தெளிவு ஏற்பட்டது. அத் தெளிவு ஏற்பட்ட வுயிர் சிவனிலையை எய்தும். (அ)

1791. கூறுமின் னீர்முன் பிறந்திங் கிறந்தமை
வேறொரு தெய்வத்தின் மெய்ப்பொருள் [2]நீக்குமின்
பாறணி யும்முடல் வீழவிட் டாருயிர்
வேறணி வோமிது செப்பவல் லீரே.

---

1. பெரியாரைப். திருக்குறள், ௬௯௨.
2. செத்துச் அப்பர், ௫. ௧00 - ௨.
,, வெற்புறுத்த. அப்பர். ௬. ௨௬ - ௨.
,, யாதொரு. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௨ - ௨௨.
,, பிறப்பாதி சம்பந்தர், ௧. ௧௩௪ - ௪.
,, புற்றில்வாள். அ அச்சப்பத்து. ௧.
,, பிறப்போடிறப் பென்னும். ௬. ௩0 - ௫.

(ப. இ.) திருவருட் டுணையில்லாமல் மருளும் உணர்வுடையீர் சொல்லுங்கள்; முழுமுதற் சிவன் பிறந்தார் உண்டுறைந்தார் இறந்தார் என்று வேதாகம அளவையால் நாட்ட முடியுமா? முடியும் என்பார்க்குத் தக்க விடை, முடியாதென்பதேயாகும்; சிவபெருமான் நஞ்சுண்டும் இறவாது சிறந்தனன். அதே அளவையான் ஏனைத் தெய்வங்கள் பிறந்திருந்துழன்று இறந்தொழியவில்லை யென்றுஞ் சொல்ல முடியுமா? முடியாதென்பதாகும் அத்தெய்வங்கள் அமுதுண்டும் இறந்தொழிந்தன. அதனால் அத் தெய்வங்களை உயிரினமென்று ஒதுக்காது மெய்ப்பொருள் என்று கொள்ளும் பிழைபாட்டுக் கொள்கையினின்றும் நீங்குங்கள். இவ்வுடல் இறந்துபட்டுப் பருந்துகளால் உண்ணப்படும் தன்மையது. இவ்வுடலைவிட்டு ஆருயிர் நீங்கும் தன்மையது. அங்ஙனம் நீங்கியவுயிர் அருளால் தெருளுடையதாயின் மெய்ப்பொருளாம் சிவனடியினை எய்தும். இதுவே திருவருட்டெளிவினைப் பெறுவதென்று துணிந்து சொல்லுங்கள்.

(அ. சி.) கூறு......தமை - சிவன் பிறந்து இறந்ததைப்பற்றி உங்களால் சொல்லமுடியுமா? முடியாது. வேறு......மின் - ஆதலின், பிறந்து இறக்கும் வேறு தெய்வங்கள் மெய்ப்பொருள் என்று கொள்வதை ஒழியுங்கள். பாறு - பருந்து. (க)

---

11. சிவபூசை

1792. உள்ளம் பெருங்கோயில்[1] ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உள்ளமாகிய நெஞ்சமே திருக்கோவிலின்கண் காணப்படும் பெருமை மிக்க கருவறையினை ஒக்கும். இக் கருவறையின்கண் வீற்றிருப்பது சிவக்கொழுந்து. ஊனாலாகிய உடம்பு முற்றும் திருக்கோவிலாகும். பேரருளால் எல்லாம் புரியும் சிவபெருமானாகிய பெருவள்ளற்கு வாய்மை ஐந்தெழுத்து வழுத்துவதாகிய வாய் கோபுர வாயிலாகும். திருவருளால் மெய்ப்பொருளுண்மையினைச் செவ்வையாகத் தெளிந்தார்க்கு அவ் வுயிரே சிவக்கொழுந்தாகும். கள்ளவழி இழுக்கும் மெய்வாய் முதலிய ஐந்துபுலன்களும் களையாகிய அழகுமிக்க மணி விளக்கே. களை அழகு; அது களா என்று ஆகிப் பின் காளா என்றாயிற்று.

(அ. சி.) காளாமணி - அழகிய மணி; அஃதாவது மாணிக்கம். (க)

1793. வேட்டவி யுண்ணும் விரிசடை நந்திக்குக்
காட்டவும் நாமிலங் காலையும் மாலையும்
ஊட்டவி யாவன வுள்ளங் குளிர்விக்கும்
பாட்டவி காட்டுதும் பாலவி [2]யாமே.

---

1. காயமே. அப்பர், ௪. எ௬.—௫
,, அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், க. ௩.-௧.
2. ஆதி மாமறை. கஉ. சம்பந்தர், ௪உ௧.

(ப. இ.) சிவபெருமானை முழுமுதலாகக்கொண்டு செய்யும் முழு முதல் வேள்வியே திருமுறை வேள்வியாகும். அவ் வேள்வி புரிவாராகிய சிவ அந்தணரின் பேரன்பினையே சிவன் ஏற்றுக்கொள்கின்றனன். அவனே விரிசடை நந்தியாகும். எல்லாப் பொருளும் அவன் உடைமை, எல்லாவுயிரும் அவன் அடிமை. அவ்வாறு இருப்பதால் நமக்கென உரிமையுடையது ஒருசிறிதும் இன்று. ஆதலால் புகை ஒளி காட்டுதல்கள் கூட நம்முரிமை அல்ல. ஆயினும் முழுமுதற் சிவத்தின் உள்ளம் குளிர் விக்கும்படியாக ஊட்டும் அவி செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுக்களாகும். ஆகவே அதனையே காட்டுவோமாக. அவ்வவியே சிறப்பாகிய பாலவி யாகும். சிவத்தின் உள்ளங் குளிர்விப்பதென்பது ஆருயிரின் உள்ளங் குளிர்விப்பதேயாகும் இவ் வுண்மை ''நல்லிசைஞானசம் பந்தனும்நாவுக் கரையரும் பாடிய நற்றமிழ்மாலை சொல்லியவே சொல்லி ஏத்துகப் பானை'' என நம்பியாரூரர் ஓதியருளிய செந்தமிழ்ச் சிறப்புத் திருமறை யால் உணரலாம். விழுமிய முழுமுதற் சிவத்தினைத் தொழுவோர், வழிவழிக் கொலைபுலை ஒழித்த வாய்மையர். பால் - சிறப்பு.

(அ. சி.) வேட்டு அவி உண்ணும் - அந்தணர்கள் செய்யும் நெய் வேள்வியின் அவிசு உண்ணும் (ஆரியர் செய்யும் உயிர்க்கொலை வேள்வி அல்ல). இதனையே நம் திருஞானசம்பந்தர் ''பறப்பைப் படுத்து எங்கும் பசுவேட்டு எரியோம்பும்'' என்று கூறினர் பசு என்பது ஈண்டு நெய்க்கு ஆகுபெயர். நெய்யைப் பறப்பை (சிருக்கு - சிருவம்)யில் விட்டு எங்கும் வேள்வி செய்யும் என்று பொருள் காட்டவும். நாம் இலம் - வேள்வி செய்து காட்ட நம்மால் முடியாது (போனல்). பாட்டவி - தோத்திரப் பாடலான அவிசாவது. பால் அவி - பால் ஆகிய அவிசாவது. ஆமே - ஆகும். (உ)

1794. பான்மொழி பாகன் பராபரன் தானாகும்
மான சதாசிவன் தன்னையா வாகித்து
மேன்முகம் ஈசான மாகவே கைக்கொண்டு
சீன்முகஞ் செய்யச் சிவனவ [1]னாகுமே.

(ப. இ.) பால்போலும் தமிழ்மொழி பகரும் திருவருளம்மையை இடப்பாகத்தேயுடைய முழுமுதல்வன் சிவனுவன். பெருமைமிக்க அன்னையும் அத்தனுமாக விளங்குவோன் சதாசிவன். சதாசிவனை அருளோன் என்றும் கூறுவர். அச் சிவக்கொழுந்தினிடத்துச் சிவபெருமானை எழுந்தருளச் செய்வதாகிய ஆவாகனம் செய்க. சதாசிவக் கடவுளிடத்து விளங்கும் ஐம்முகங்களில் மேல்முகம் ஈசானமாகும். அச் சதாசிவனைத் தொழுவோர் அருட்பொலிவினராய் அழகிய முகத்தின ராய்த் திகழ்வர் அவ்வழகே ஈண்டுச் சீன்முகம் என்று ஓதப்பெற்றது சீன்முகம் என்பது சிலமுகம். அது சீன்முகம் என நிற்கின்றது. சீல் : சீலம் என்பதன் கடைக்குறை.

(அ. சி.) ஆவாகித்து - எழுந்தருளச்செய்து. சீன்முகம் - அழகிய முகம். (௩)

---

1. புத்திரமார்க்க. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - ௧0.
,, சிவனெனும். அப்பர், ௬. ௧௧௩ - ௩.

1795. நினைவதும் வாய்மை மொழிவது மல்லாற்
கனைகழல் ஈசனைக் காண வரிதாங்
கனைகழல் ஈசனைக் காண்குற வல்லார்
புனைமலர் நீர்கொண்டு போற்றவல் லாரே.

(ப. இ.) ஒலிக்கின்ற ஆண்மைக் கழலணிந்துள்ள சிவபெருமானைக் காணவல்லார் அருள்துணையால் சிவன் திருவடியை இடையறாது நினைவதும், மெய்ப்பொருள் தன்மையை உள்ளவாறுணர்ந்து மொழிவதும் (இறைபணி நிற்பதும்) செய்பவராவர். ஏனையார்க்குக் காண ஒண்ணாது. அச் சிவனை அருட்கண்ணால் காணவல்லார்க்கு வழிபாடு செய்யும் வகைமையுண்டாகும். அங்ஙனம் வழிபடுவார்க்குப் புனைமலரும் நீரும் தனிநிகரில் பொருள்களாகும். 'போற்றவல்லார்' என்னும் சொற் குறிப்பால் திருமுறைப் போற்றித்தொடர் புகன்று அருச்சனை பாட்டே யாகும் என்னும் முறைமை முற்றுவதே முழுவழிபாடாகும். நினைதல் - பாவித்தல். அப்பர் போற்றித் திருப்பதிகம் ஐந்து. அருள்வாதவூரர் போற்றித் திருவகவல் ஒன்று, தரிக்கிலேன் காயவாழ்க்கை எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் ஒன்று ஆக ஏழும் ஓதி நாளும் அருச்சிக்க. (௬)

1796. மஞ்சன மாலை நிலாவிய வானவர்
நெஞ்சினும் ஈசன் நிலைபெறு காரணம்
அஞ்சமு தாம்உப சாரம்எட் டெட்டொடும்
அஞ்சலி யோடுங் கலந்தர்ச்சித் தார்களே.

(ப. இ.) அழகிய மாலை விளங்குகின்ற சிவவுலகினர்தம் உள்ளத்தின்கண்ணே சிவபெருமான் நிலைபெறுங் காரணத்தை உன்னில், அஞ்சமுதமும், பதினாறு முகமனும் கூடி வழிபடுவதாகும். ஐந்தமிழ் தென்பது பழவகை, தேங்காய், தேன், நெய், சருக்கரையாகும். கைகளை உச்சியின்மேல் ஏறக் குவித்தவராய்க் கசிந்த உள்ளத்துடன் திருமுறைத் திருப்பாட்டு மொழிந்து வழிபடுவதின் பயனாகும் சிவபெருமான் உள்ளத்தின்கண் வெளிப்பட்டு உறைவது என்க. (௭)

1797. புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு[1]
அண்ணல் அதுகண் டருள்புரி யாநிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை யீசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின் றாரே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்ச் சிவவழிபாட்டின் மிக்க புண்ணியம் ஒன்றும் இன்று. அவ் வழிபாடே அழியாப் பெரும் புண்ணியம். அவ் வழிபாடியற்றும் மெய்யன்பினர்க்குப் பூவும் புனலும் முட்டில்லாமல் யாண்டும் கிட்டும். அண்ணலாகிய சிவபெருமான் அவ் விரண்டினாலும் செய்யும் வழிபாட்டினைக் கண்டு செவ்விய அருள்புரிவன். இவ் வுண்மையினைக் கருதி யுணராதவர் பெரும்பாவிகளாவர். அது 'சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்' (2667) என்னும் திருமொழியான் உணர்க. அவர்கள் சிவனை வழிபட்டு அவன் திருவடிசேர அறியாது செந்நெறி விலகிப் போகின்றனர். (௮)

---

1. போதும், கக. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருக்கழுமலம் கஉ.

1798. மறப்புற்று இவ்வழி மன்னிநின் றாலுஞ்
சிறப்போடு பூநீர் திருந்தமுன் ஏந்தி
மறப்பின்றி யுன்னை வழிபடும் வண்ணம்
அறப்பெற வேண்டும் அமரர் [1]பிரானே.

(ப. இ.) உலகியலில் ஈடுபட்டு உன் திருவடி வழிபாட்டினை மறந்து உலகியலிலேயே உறைத்து நின்றாலும், நீ அடியேனை மறவாவண்ணம் காத்தாட்கொள்க. சிவனை மறவாத சிறந்த வுள்ளத்துடன் மெய்யடியார் பூவும் புனலும் அங்கையில் ஏந்தி ஐந்தெழுத்தோதி வழிபாடு செய்வர், அங்ஙனம் வழிபடுமாறு அடியேனுக்கு முழு அருள்புரிதல்வேண்டும். தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் மற்றும் யாவர்க்கும் முதல்வர் சிவபெருமானுவர். (எ)

1799. ஆரா தனையும் அமரர் [2]குழாங்களுந்
தீராக் கடலும் நிலத்தும தாய்நிற்கும்
பேரா யிரமும் பிரான்திரு நாமமும்
ஆரா வழியெங்கள் ஆதிப் பிரானே.

(ப. இ.) அலையும் ஒலியும் நீங்கா நிலையுள்ள கடலடுத்த திருவூர்களி லும், ஏனைய நிலனடுத்த திருவூர்களிலும் விளங்கும் திருக்கோவில் தோறும் அதுவதுவாய்த் திகழ்ந்து நிற்கும் சிவபெருமானை அமரர் குழாங்களும் வந்து ஆராதனை புரியும். அப்பொழுது வானோர் பேராயிரம் பரவி வழிபடுவர். அவன் திருப்பெயராகிய நானெறி ஐந்தெழுத்தை நவின்று வழிபடுவர். நானெறி ஐந்தெழுத்து வருமாறு: 'நமசிவய,' 'சிவயநம,' 'சிவயசிவ,' 'சிவசிவ' என்பன. இவை முறையே பருமை. நுண்மை, மீநுண்மை, அருண்மை எனப்பெறும். இவற்றை முறையே தூலம், சூக்குமம், அதிசூக்குமம், காரணம் எனவும் கூறுப. வழி பாட்டாலும் விழுப்பயனாலும் குறைவிலா நிறைவாம் சிவவழிபாடு ஆராவழியாகும். அவற்றை ஏற்று அருள்புரிவர் அம்மை அப்பர். இந் நான்மையினையும் வருமாற்றான் நினைவுகூர்க: 'பருமை நுண்மை, மீ நுண்மை பண்பார் அருண்மை, வருநான்மை ஐந்தெழுத்தாம் வாழ்த்து.

(அ. சி.) தீரா - அலையும் ஓதையும் ஒழியாத. (அ)

1800. ஆனைந்தும் ஆட்டி அமரர் கணந்தொழத்
தானந்த மில்லாத் தலைவன் அருளது
தேனுந்து மாமலர் உள்ளே தெளிந்ததோர்
பாரைங் குணமும் படைத்துநின் றானே.

---

1. இறவாத கஉ. காரைக்காலம்மையார், ௬௦.
,, மறக்குமா. சம்பந்தர், ௧. ௧௧௬ - ௬.
,, துறக்கப். அப்பர், ௪. ௧௧௪ - அ.
,, முன்னமே. ,, ௫. ௫௭ - ௧.
,, முன்னே. ,, ௪. ௧௧௩ - ௩.
2. ஆரார் ௬. திருப்பல்லாண்டு, கஉ.
,, பாதந். அப்பர், ௬, ௩௫ - உ.
,, பாரார். ,, ., உஉ - ௧.
,, பிறப்போ டிறப்பென்று. ௬. ௩௦ - ௫.

(ப. இ.) அமரர் கூட்டங்கள் பால், தயிர், வெண்ணெய்,[1] நெய், மோர் எனவரும் ஆனைந்தும் சிவபெருமான் திருமுடிக்கு ஆட்டித் தொழுவர். அங்ஙனம் ஆட்டுவதும் என்றும் அழிவிலாது நின்று நிலவும் சிவபெருமான் திருவருளேயாம். தேனெழுகும் மலரினுள் மணநிறைவு தெளிந்ததொரு பொருளாவதுபோல் சிவபெருமானும் ஐம்பூதப் பண்பாகவும் கலப்பால் விளங்குவன். பூதப்பண்பு வருமாறு : நாற்றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை என்பன. கோநீர் கோமயம் ஏற்புடையனவாகா.

(அ. சி.) ஆனைந்து-பால், தயிர் நெய், வெண்ணெய், மோர். ஆன் ஈண்டுப் பாலுக்கு ஆகுபெயர். ''பாலாம் ஐந்துடன் ஆடும் பரமனூர்'' (சம்பந்தர்.) ''கோதனத்தில் ஐந்தாடியை'' (அப்பர்.) பார் ஐங்குணம் - நிலத்தின்கண் உள்ள சுவை. ஒளி. ஊறு, ஓசை, நாற்றம். (க)

1801. உழைக்கொண்ட பூநீர் ஒருங்குடன் ஏந்தி
மழைக்கொண்ட மாமுகின் மேற்சென்று வானோர்
தழைக்கொண்ட பாசந் தயங்கிநின் றேத்தப்
பிழைப்பின்றி எம்பெரு மானரு ளாமே.

(ப. இ.) நன்னிலத்தில் காணப்படும் பூவும் புனலும் கைக்கொண்டு மழைமேகத்தின் மேற்கொண்டு பெருகிய அன்புடன் கைதொழுது வணங்க, தவறுதலின்றிச் சிவபெருமான் திருவருள் கைகூடும் என்க.

(அ. சி.) உழை - பூமி. தழைக்கொண்ட - சுற்றியுள்ள. பிழைப் பின்றி - தவறாமல். (க0)

1802. வெள்ளக் கடலுள் விரிசடை நந்திக்கு
குள்ளக் கடற்புக்கு வார்சுமை பூக்கொண்டு
கள்ளக் கடல்விட்டுக் கைதொழ மாட்டாதார்
அள்ளற் கடலுள் அழுந்துகின் [2]றாரே.

(ப. இ.) திருச்சடையின்கண் கடல்போலும் வெள்ளநீரைத் தாங்கும் நந்தியாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கு நிறைந்த கடல்போலும் அன்புள்ள நெஞ்சத்துடன் பூ முதலியன சுமந்து கொண்டுவந்து கடல் போலும் கள்ளங் கவடுகளை அகற்றி வழிபடும் சிவப்புண்ணியப் பேறிலாதார் துன்பக் கடலுள் அழுந்துவர்.

(அ. சி.) வெள்ளக்கடலுள் விரிசடை - கங்கையைச் சடையில் தரித்த. உள்ளக்கடல் - உள்ளத்தின்கண் எழும் அன்புக்கடல். வார் - பெரிய. கள்ளக்கடல் - கடல்போலும் வஞ்சனை. அள்ளற்கடல் - ஒருவித நரகம். (கக)

1803. கழிப்படும் தண்கடற் கவ்வை யுடைத்து
வழிப்படு வார்மலர் மோட்டறி யார்கள்
வழிப்படு வார்பல ரும்பழி வீழ
வெளிப்படு வோருச்சி மேவிநின் றானே.

---

1. நல்வெணெய். சம்பந்தர், ந. கசு - க.
2. ஆப்பி. அப்பர். ஓ - கடு - ந.

(ப. இ.) உப்பங் கழியைச் சாரும் கடல் ஒலியினையும் அடக்கி மீதெழும் திருமுறைத் திருப்பாட்டு முழக்கங்களோடு மெய்யடியார்கள் மலர்கொண்டு வழிபடுவர். வழிபாட்டிற்குத் தகுதியில்லாத மொட்டனைய பொருள்களை விலக்கிவிடுவர். அறியாமையினால் சிவனை மறந்து தீநெறிக் கண் செல்லும் நிராப்பழி தீரும் வண்ணம் நல்லாரிணக்கத்தால் வழி படுவோரின் உச்சியின்மேல் பொருந்தி வெளிப்பட்டு அருள்புரிவன்.

(அ. சி.) கழி......வழிப்படுவார் - கடல் ஒலியைத் தாழச்செய்து உரக்கத் தோத்திரங்கள் கூறி வழிபடுவோர். பழிவீழ - அஞ்ஞானம் நீங்க. வெளிப்படுவோர் - உண்மையான அன்பு நிறைந்த பூசனை புரிவோர். (கஉ)

1804. பயனறி வோன்றுண்டு பன்மலர் தூவிப்
பயனறி வார்க்கரன் தானே பயிலும்
நயனங்கள் மூன்றுடை யானடி சேர
வயனங்க ளாலென்றும் வந்துநின் [1]றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடிக்கண் கொல்லாமை ஐந்தடக்கல் கொள்பொறுமை யோடிரக்கம். நல்லறிவு மெய்தவம் அன்பெட்டுமாகிய நற்பண்புகள் திருவருளால் தமக்கு எய்தும் பொருட்டே புறஅடையாள மாகப் புறத்தே நறுமலரெட்டிட்டு வழிபடுகின்றனர். அவர்களே பயனறிவு படைத்தவராவர். அவர்தம் அன்புடை உள்ளத்துச் சிவ பெருமான் எழுந்தருளி ஆட்கொள்வன். மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவன் தன் திருவடியில் கூடுவதற்குத் தமிழ்வழிபாடே காரணம் என்க. வயனம் : வயணம் - காரணம். கண் மூன்று : அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் என்னும் மூன்றுமாம். (கங)

1805. ஏத்துவர் மாமலர் தூவித் தொழுதுநின்
றேர்த்தெம தீசன் அருட்சே வடியென்றன்
மூர்த்தியை மூவா முதலுரு வாய்நின்ற
தீர்த்தனை யாருந் துதித்துண ராரே.[2]

(ப. இ.) இறைவனுகிய சிவபெருமான் திருவடியைப் பன்மலர் தூவித் திருமுறை ஓதிப் பேரன்பின் பெருமுழக்குடன் வழிபடுவர். அத்தகைய இன்பத் திருவுருவனை, அழிதல் இல்லாத வினைமுதற் காரணனை, ஆருயிர்களின் மலப்பிணிப்பினின்று தீர்த்தருளி அவ்வுயிர்களை ஆட்கொள்ளும் தூயோனை நன்னெறிப் புகாதார் யாரும் வழிபட் டுணரார். தீர்த்தன் - தூயோன். வினைமுதற்காரணம் - நிமித்தகாரணம்.

(அ. சி.) மூவாமுதல் - கெடாத காரணமாய். (கச)

---

1. எட்டு. அப்பர், ாு. ாுச - க.
,, எல்லாம். ,, கூ. ாு - க.
,, அயனை, அ. திருச்சாழல், ச.
2. தீர்த்தனைச். அப்பர், ாு. உ - உ.
,, தொழுது. ,, ாு. உக - அ.

1806. தேவர்க ளோடிசை வந்துமண் ணேடுறும்
பூவோடு நீர்சுமந் [1]தேத்திப் புனிதனை
மூவரிற் பன்மை முதல்வனாய் நின்றருள்
நீர்மையை யாவர் நினைக்கவல் லாரே.

(ப. இ.) விண்ணவர்கள் சிவபெருமானைச் சென்னிதாழ்த்துப் புகழும் புகழுரை எங்கணும் பரந்து மண்ணுலகின்கண் வந்து நிறையும். மூவருயிர்க்குமுயிராய் உள்நின்றியக்கலின் கலப்பால் மூவராய், அம் மூவர் மாட்டும் அருளும் ஆணையும் வைத்து முதன்மையாய் நிற்றலின் மூவரின் முதல்வனாய், நின்றருள்வன் சிவன். இத்தகைய பேரருட் பெரு நீர்மை தவம்தரு தன்மையாம் அவனருளின்றி அறியவல்லார் ஒருவரு மிலர். 'வல்லாரே' என்பதன்கண் உள்ள ஏகாரம் எதிர்மறை.

(அ. சி.) ஓடிசை - பரந்த கீர்த்தி. மூவரிற் பன்மையாய்-மூவரொடு கலத்தலால் பன்மையாய். (கரு)

1807. உழைக்கவல் லோர்நடு நீர்மல ரேந்திப்
பிழைப்பின்றி ஈசன் பெருந்தவம் பேணி
இழைக்கொண்ட பாதத் தினமலர் [2]தூவி
மழைக்கொண்டல் போலவே மன்னிநில் லீரே.

(ப. இ.) தம் ஆருயிர் உய்யுமாறு சிவபெருமானைத் திருமுறை வழியாகத் திருவருள் துணையால் வழிபடும் திருவடியுணர்வுசேர் நல்லார் நடுவில் பூவும் புனலும் கைக்கொண்டு நாளும் தவறுதலில்லாமல் சிவ பெருமானைக் குறித்துச் சண்டேசுரர் செய்ததுபோன்று சிவவழிபாடு செய்வதே இறப்பில் பெருந்தவமாம். அச் சிவவழிபாட்டினைச் செய்து அடிச் சார்ந்தார் கலந்திருக்கும் திருவடியில் கொல்லாமை முதலிய எட்டுப் (1804) பண்புகளும் வாய்ப்பதன் பொருட்டு அவற்றின் அடை யாளமாகிய இனமலர்களைத் திருமுறைப் போற்றிமொழிந்து வழிபட்டு மெய்சிலிர்த்து இன்பக் கண்ணீர் அருவிபொழிய நன்னெறியில் நிலைத்து நிற்பீராக. மழைக் கொண்டல்போல இன்பக்கண்ணீர் பெருக்குவதெனக் கொள்க.

(அ. சி.) பிழைப்பு - தவறுதல். இழைக்கொண்ட - சேர்ந்து இருக் கின்ற. மழைக்கொண்டல் போல - குளிர்ந்த மேகம்போல மெய் குளிர்ந்து. (கசு)

1808. வென்று விரைந்து விரைப்பணி யென்றனர்
நின்று பொருந்த இறைபணி நேர்படத்
துன்று சலமலர் தூவித் தொழுதிடு
கொண்டிடு நித்தலுங் கூறிய வன்றே.

(ப. இ.) ஐம்புலன்களையும் வென்று நறும்புகையும் நெய்யொளியும் காட்டும் சிவப்பணியினைச் செய்யும் தொண்டர்கள் நேர்நின்று அன்பார்

---

1. மாதர்ப். அப்பர், ௪. ௩ - க.
,, தேவர்கோ. அ. திருச்சதகம், ௩௦.
2. மனமது. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - உக.

மனம்பொருந்த இறைபணி கைகூட நிறைந்த பூவும் புனலும் தூவித் திருமுறைவழிப் போற்றித் தொடர்புகன்று தொழுதிடுமின். இவ்வாறே நாடொறும் வழிபாடு செய்வீராக.

(அ. சி.) வென்று - புலன்களை வென்று. விரைப்பணி - தூபப்பணி. இறைபணி - பூசை. கூறியவாறு - தமிழ் வேதாகமங்களில் கூறியவாறு. (கஎ)

1809. சாத்தியும் வைத்துஞ் சயம்புவேன் றேத்தியும்
ஏத்தியு நாளு மிறையை யறிகிலார்
ஆத்தி மலக்கிட் டகத்திழுக் கற்றக்கான்
மாத்திக்கே செல்லும் வழியது வாமே.

(ப. இ.) ஆடை அணிகலன் வெண்ணீறு சாந்து பூ முதலியன சாத்தியும், திருவுரு முதலியன அமைத்து நிலைநாட்டியும், இயற்கைத் தனிப்பெருங் கடவுள் என்று ஏத்தியும் அங்ஙனமே நாளும் தொடர்ந்து தொழுதும் சிவனை அவனருளால் உணர்கிலர் பலர். ஆத்தியாகிய ஆசைகளை ஒழித்து அதன்வழியாக மல அழுக்கு அற்ற இடத்துப் பெரிய வீடுபேற்றுக்குச் செல்லும் வழியுண்டாகும். அதுவே சிவவழிபாட்டுப் புண்ணியப் பேறென்க. மாதிக்கு - பெரிய வீடுபேறு. ஆத்தி : ஆர்த்தி என்பதன் திரிபு.

(அ. சி.) சாத்தியும் - பூ, ஆடை முதலியன சாத்தியும். வைத்தும்- உருவத்தில் அமர்த்தி வைத்தும். ஆத்தி - ஆசை. மலக்கிட்டு - ஒழித்து. அகத்து இழுக்கு - மனக்குற்றம். மா திக்கு - முத்தி உலகம். (கஅ)

1810. ஆவிக் கமலத்தின் அப்புறத் தின்புற
மேவித் திரியும் விரிசடை நந்தியைக்
கூவிக் கருதிக் கொடுபோய்ச் சிவத்திடைத்
தாவிக்கு மந்திரந் தாமறி யாரே.

(ப. இ.) ஆவிக்கமலமாகிய நெஞ்சத் தாமரையின் மேலாக ஆருயிர்கள் இன்புறும் வண்ணம் உச்சிக்குமேல் திகழும் பரவெளிக்கண் விளங்காநின்ற விரிசடை நந்தியை அவன் திரு அருளால் அப் பரவெளியினின்று 'சிவ' என அழைத்து, நெஞ்சத்தில் 'சிவய' எனக் கருதி, அங்கிருந்தும் திருவுருவின்கண் 'சிவயசிவ' என்று மறைமொழிந்து நிலைநிறுத்துதல் வேண்டும். இத்தகைய திருமுறைத் திருமந்திர வுண்மையினை ஒருசிலரே அறிவர். இதனை, 'அழைப்பு சிவ ஆர்சிவய ஆம் நினைப்பு மெய்க்கண், நுழைப்பு சிவயசிவ நோக்கு,' என்பதனால் நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) ஆவிக்கமலம் - சகசிர அறை. (கக)

1811. சாணுகத் துள்ளே அழுந்திய மாணிக்கங்
காணு மளவுங் கருத்தறி வாரில்லை
பேணிப் பெருக்கிப் பெருக்கி நினைவோர்க்கு
மாணிக்க மாலை மனம்புகுந் தானே.

(ப. இ.) மூலம் கொப்பூழ் மேல்வயிறு நெஞ்சம் மிடறு புருவநடு என்னும் ஆறுநிலைக்களனும் ஒன்றற்கொன்று இடை எல்லை ஒரு சாணாகும். புருவநடுவுக்குமேல் உச்சித்துளை ஒரு சாணாகும். அதன்மேல் பரவெளி. இவற்றுள் ஆருயிர் உய்தற்பொருட்டு ஊடுருவி நிற்கும் மாணிக்கவண்ணன் சிவபெருமானாவன். இவ்வுண்மையினை அவனருளால் அளந்து காணும் கருத்தறிவாரில்லை. அவன் திருவடியுணர்வினைப் பேணி வளர்த்து அதனால் இறவா இன்ப அன்பினை வளர்த்து இடையறாது நினைவோர்க்கு மாணிக்க மலையனைய சிவபெருமான் அம் மெய்யன்பர் உள்ளம் புகுந்தருளி நிற்பன். மலை: மாலையென முதல் நீண்டது.

(அ. சி.) சாணகம்-ஆஞ்ஞை. பெருக்கி-அன்பினைப் பெருக்கி. (உ0)

1812. பெருந்தன்மை நந்தி பிணங்கிருள் நேமி
இருந்தன்மை யாலுமென் நெஞ்சிடங் கொள்ள
வருந்தன்மை யாளனை வானவர் தேவர்
தருந்தன்மை யாளனைத் தாங்கிநின் றாரே.

(ப. இ.) பெருந்தன்மையும் பேரருளும் வாய்ந்தவன் சிவபெருமானாகிய நந்தி. ஆருயிரைப் பிணித்து மாறுபடுத்தும் அறியாமை வல்லிருள் அகல அவ் வாண்டவன் கைக்கொள்ளும் அறவாழியாகிய நேமி என் நெஞ்சத்து வீற்றிருக்குந் தன்மையாலும் என் நெஞ்சத்திடம் நிறைவுற அவன் வரும் தன்மையாலும் அவனே உண்மையறிவு இன்ப உருவ முழுமுதல்வனாவன். அவனே சிவவுலகத்தார்க்கும் துறக்கவுலகத்தார்க்கும் வேண்டும் எல்லா வாய்ப்புக்களையும் திருவருளாணையால் ஈந்தருள்பவனாகிய சிவன். அவன் திருவடியிணையினைத் தாங்கி நின்றாரே நன்னெறிச் செல்வராவர்.

(அ. சி.) பிணங்கு இருள் - மாறுபடும் அஞ்ஞானம். (உக)

---

12. குருபூசை

1813. ஆகின்ற நந்தி யடித்தா மரைபற்றிப்
போகின் றுபதேசம் பூசிக்கும் பூசையும்
ஆகின்ற ஆதார மாறா றதனின்மேற்
போகின்ற பொற்பையும் போற்றுவன் யானே.

(ப. இ.) கலப்பால் எல்லாமாய் நிற்கும் திருவாணை நந்தியின் திருவடித் தாமரையிணைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு ஆருயிர் திருவடிப் பேற்றினை எய்துதற்குரிய அருமறையாகிய உபதேசம் திருவைந்தெழுத்தாகும். அதனை அருளால் அருளிச் செய்பவன் சிவகுருவாவன். அவனைப் பூசிக்கும் பூசை குருபூசையாகும். அப் பூசையினையும், அகத்தே ஆறுநிலைக்களங்களில் செய்யும் வழிபாட்டினையும், அருஞ்சைவர் மெய்யாகப் பெறப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேல் செல்லு

கின்ற மாறு அழகினையுடைய விழுமிய முழுமுதற் சிவனையும் இடையறாது அடியேன் வழிபடுவன்.

(அ. சி.) போகின்றுபதேசம்-முத்தி எய்தற்குரிய உபதேசம். (க)

1814. மேவிய ஞானத்தின் மிக்கிடின் மெய்ப்பரன்
ஆவயின் ஞான நெறிநிற்றல் [1]அர்ச்சனை
ஓவற வுட்பூசனை [2]செய்யில் உத்தமஞ்
சேவடி சேரல் செயலறல் தானே.

(ப. இ.) மெய்ப்பரனாகிய சிவபெருமானை அடைதற்குரிய அறிவினுள் அறிவாகிய ஞானத்தின் ஞானம் மேற்பட்டவிடத்துச் செய்யும் வழிபாடு ஞான பூசையாகும். அதுவே விழுமிய அருச்சனையுமாகும். இவ்வருச்சனையினை 'ஞான நூல்தனை, ஓதல் - ஓதுவித்தல் நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் தான்கேட்டல் நன்றும், ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும் இறைவனடி அடைவிக்கும் எழில் ஞானபூசை' என்பர். இடையீடின்றித் திருவைந்தெழுத்தால் நெஞ்சம் பூசையிடமாகவும், கொப்பூழ் ஓம இடமாகவும், புருவநடு செம்பொருள் காணும் நிலைக்களமாகவும் கொண்டு புரிவது உட்பூசையாகிய அகவழிபாடாகும். இவ்வழிபாட்டில் உறைத்து நிற்போர் தலையாயவராவர். அந்நெறியில் திருவடி தலைக் கூடுதல் என்பது ஆருயிர் தன் செயல் அற்று இறைபணி நிற்றல்.

(அ. சி.) ஆவயின் - அவ்விடத்தில். செயல்அறல் - சரியை ஆதிகள் ஒழிதல். (உ)

1815. உச்சியுங் காலையும் மாலையும் [3]ஈசனை
நச்சுமின் நச்சி நமவென்று நாமத்தை
விச்சுமின் விச்சி விரிசுடர் மூன்றினும்
நச்சுமின் பேர்நந்தி நாயக னாகுமே.

(ப. இ.) காலை உச்சி மாலை என்னும் முப்பொழுதுகளிலும் சிவபெருமானை வழிபடுதற்குப் பேரன்பு கொள்ளுங்கள். 'நமசிவய' என்னும் நற்றமிழ்மறையே சிவன் திருப்பெயர். 'ஆதலால், பேரன்புகொண்டு அத் திருவைந்தெழுத்தைப் புகழ்ந்து ஓதிப்போற்றுங்கள். சிவபெருமான் திருக்கண்களாக ஞாயிறு திங்கள் தீ மூன்றும் சொல்லப்படும். அம் மூன்றினும் சிவபெருமான் திருவருள் ஒளி மேம்பட்டு விளங்கும் உண்மை அறிந்து சிவன் திருவுருவாக வழிபடுங்கள். அவன் திருப்பெயர் நந்திநாயகன் என்று நவிலப்படும். முன்னெறியாகிய முதல்வன் முக்கண்ணனவன். அவன் திருவடி சேர்ப்பிக்கும் நன்னெறியாவது நற்றமிழ்மறையாம் 'நமசிவய'வே.

(அ. சி.) விச்சுமின் - புகழுங்கள். (௩)

---

1. ஞானநூ. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கங.
2. அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், க. ௩ - க.
3. காலையே. கக, காரைக்காலம்மை, அற்புதத். ௬௫.

1816. புண்ணிய மண்டலம் பூசைநூ ருகுமாம்
பண்ணிய மேனியும் பத்துநூ ருகுமாம்
எண்ணிலிக் கைய மிடிற்கோடி யாகுமாற்
பண்ணிடில் ஞானியூண் பார்க்கில் விசேடமே.

(ப. இ.) சிவபூசையினை நால்வராம் நன்னெறி முதல்வர்களின் திருப்பாடல் பெற்ற திருவூர்களில் செய்யின் ஏனைய இடங்களில் செய்வதினும் நூறுமடங்கு பயன் கூடுதலாகும். சிவத்தை வழிபடும் இறப்பில் தவத்தை மேற்கொண்டுள்ள மெய்யன்பர் திருமேனிக்கண் வழிபடின் பயன் ஆயிரமடங்கு மிகுதியாகும். சிவன் திருவடியினையன்றிப் பிறிதொன்றினையும் நாடாத தானவனும் தன்மை வாய்ந்த சிவஞானிக்கு ஐயமாகிய பிச்சை இடுவார் எய்தும்பயன் ஒருகோடி மடங்கு கூடுதலாகும். எல்லாவற்றினும் சிறந்தது சிவஞானி உண்ட ஊணும்.

(அ. சி.) புண்ணியமண்டலம்:- தேவகோட்டம், பண்ணியமேனி - தவம்செய்தவர். எண்ணிலி - ஆசையற்ற ஞானி. ஞானியூண் பார்க்கில்- ஞானிக்கு அன்னம் அளித்தால். (௬)

1817. இந்துவும் பானுவும் இலங்குந் தலத்திடை
வந்தித்த தெல்லாம் அசுரர்க்கு வாரியாம்[1]
இந்துவும் பானுவும் இலங்காத் தலத்திடை
வந்தித்தல் நந்திக்கு மாபூசை யாமே.

(ப. இ.) இடமூக்கு வலமூக்குகளில் உயிர்ப்பு நடக்குங்கால் சிவ வழிபாடு செய்யின் அதன்பயன் அசுரர்க்கு வாரியாகிய பயனாகும். இவை இரண்டின் வழியன்றி நடுநாடிக்கண் உயிர்ப்படங்கி உள்ள ஒருமையுடன் சிவவழிபாடு செய்யின் அதன் பெரும்பயன் பூசைசெய்யும் சிவபுண்ணியர்க்கேயாம். இப் பூசையே செப்பரும் பெரும் பூசையாகும். இந்து - இடகலை. பானு - பிங்கலை.

(அ. சி.) இந்துவும் பானுவும் - இடைகலை, பிங்கலை. வாரியாம் - பயன்படுவனவாம். இந்து......டை - கும்பகத்தைச் செய்து. (௭)

1818. இந்துவும் பானுவு மென்றெழு கின்றதோர்
விந்துவும் நாதமு மாகிமீ தானத்தே
சிந்தனை சாக்கிரா தீதத்தே சென்றிட்டு
நந்தியைப் பூசிக்க நற்பூசை [2]யாமே.

(ப. இ.) திங்களும் ஞாயிறும் அதன்வழித்தாம் விந்துவும் நாதமும் திகழ்கின்ற ஆறுநிலைக்களங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட மேலிடத்தே நாட்டத்தினை நிறுத்தி, நனவில் உயிர்ப்படங்கினர் ஒத்து சிவனிறைவிலொடுங்கிச் சிவபெருமானை வழிபடும் சிவபூசையே திருவடிசேர்க்கும் நற்பூசையாகும்.

(அ. சி.) மீதானம் - ஆறு ஆதாரங்களுக்கு மேற்பட்ட இடம், சாக்கிர அதீதம் - சாக்கிரமும் சொப்பனமும் அல்லாத நடுநிலைமை. (௮)

---

1. ஏரின், திருக்குறள், ௧௪.
2. இந்துவிற். சிவஞானபோதம், ௧, ௯ - ௨.

1819. மனபவ னங்களை மூலத்தான் மாற்றி
அனித வுடற்பூத மாக்கி யகற்றிப்
புனிதன் அருள்தனிற் புக்கிருந் தின்பத்
தனியுறு பூசை சதாசிவற் காமே.

(ப. இ.) மனமாகிய எண்ணத்தினையும். அதற்குத் துணையாம் பவனமாகிய உயிர்ப்பினையும் திருவைந்தெழுத்தால் வேறுபுலன்களுக்குச் செல்லவொட்டாது சிவனடிக்கே மாற்றி, நிலையில்லாததாகிய பூதவுடற்கண் காணப்படும் ஐம்பூதங்களையும் அவ்வப்பூத முதற்கண் அருளால் ஒடுக்கித் திருவருளையே இடையறாது நினைக்கும் நினைவாகிய அருளுடம்பாக ஆக்கி அதன்கண் உறைந்து பேரின்பப் பேற்றிற்கு வாயிலாகிய தனியன்பின் வழிபாடு சதாசிவ வழிபாடாகும். மூலம் - திருவைந்தெழுத்து. அருள் - பேரறிவுப் பேராற்றல் ; ஞானசத்தி.

(அ. சி.) மனபவனங்கள் - மனமும் பிராணவாயுவும். அனிதம் - அநித்தியம். மூலத்தான் - அஞ்செழுத்தால். பூதமாக்கி அகற்றி - ஐம்புலன்களை ஒடுக்கி, புனிதன் அருள்தனில் - திருவருட் சத்தியில். (எ)

1820. பகலும் இரவும் பயில்கின்ற பூசை
இயல்புடை யீசர்க் கிணைமல ராகப்
பகலும் இரவும் பயிலாத பூசை
சகலமுந் தான்கோள்வன் தாழ்சடை யோனே.

(ப. இ.) புறத்தே விளக்கமுறும் பகல் இரவாகிய காலங்களில் அகத்தே அருட்பண்பாகிய மலரும், புறத்தே அதன் நினைவுக் குறியாம் நறுமலராகிய மலரும் ஆகிய இருவகை மலர்களும் இணைமலர் எனப்படும். இவையே சிவபூசைக்கு ஏற்றவையாகும். அன்பகத்தே பகலும் இரவும் எனப் பிரித்துப் பயில்வதற்கோர் இயைபின்று ஆகலின், அவ்வுட் பூசை காலம் நீங்கியதாகும் எனவே அப் பூசையினை ஒழிவின்றி எப்பொழுதும் இயலும் ஒப்பில் பூசை என்பர் இவ் விருவகைப் பூசையினையும் எழிலார் தாழ்சடையோன் ஏன்றுகொள்வன்.

(அ. சி.) பகலும் இரவும் பயிலாத பூசை - உட்பூசை. (அ)

13. மகேசுவர பூசை

1821. [1]படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றீயில்
[2]நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங் காகா
[3]நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன் றீயில்
[4]படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் தத்துவம் ஆறுறினையும் பிண்டவடிவிற் காட்டும் படம்போல் விளங்குவது திருக்கோவில். இது நின்றுபயன் அளிக்கும் அருள்நிலையம். சிவனைமறவா நினைவுடன் யாண்டும் இயங்குவாரின் திருமேனி நடமாடும் திருக்கோவில் என்ப. அவர்தம் மறவா நினைவுக்குரிய இடங்கள் எட்டென்ப. அவை நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல் மெல்லல், துயிலல், விழித்தல், இமைத்தல் [5]என்ப. நடமாடும் திருக்கோவில் சென்று பயனருளும் சிறப்புடைத் திருக்கோவி லாகும். இத் திருக்கோவிற்குச் செய்யும் சிறப்பு முழுவதும் படமாடக் கோவிற் பரமனுர் திருவடிப்பால் சாரும் ஆனல் படமாடக் கோவில் வழிபாடு ஆண்டே தங்கி நடமாடக் கோவிலை நண்ணுவதில்லை. இவை யிரண்டும் முறையே கல்லெழுத்தும் கருத்தழுத்தமும் ஆகும். ''எவரேனும் தாமாக இலாடத்திட்ட திருநீறு'' என்பது அப்பர் அருண்மொழி. 'தாமாக' என்பது தாம் சிவமாக: எனவே சிவனடியாரே என்பதாம். கண்ணிற்காணும் இவரே சிவமாவர். காணு அவர் சிவமெனக் கரு தற்க.

(அ. சி.) படம் மாடக்கோவில் - மாடங்களையுடைய் கோயிலானது தத்துவங்களைக் காட்டும் படம் போன்ற அந்த இல்லில் இருக்கும். நடம் மாடக் கோயில் ஆதாரங்களாகிய மாடங்களையுடைய நடமாடும் தேகமான கோயிலில் இருக்கும். (க)

1822. தண்டறு சிந்தை தபோதனர் தாமகிழ்ந்
துண்டது மூன்று [6]புவனமும் உண்டது
கோண்டது மூன்று புவனமுங் கோண்டதேன்
றேண்டிசை நந்தி எடுத்துரைத் தானே.

(ப. இ.) சிவனை மறவாத சிந்தை தண்டறு சிந்தை. அந் நாட்டத் தினையுடையோர் இறவாத் தபோதனர். அவர்கள் அருளால் மகிழ்ந்து உண்டது மூன்று உலகமும் முற்ற உண்டதாகும், மூன்று உலகம் அவன் அவள் அது எனும் அவை. அதுபோல் அவர் ஏற்றுக்கொண்டதும் மூன்று உலகமும் ஏற்றுக் கொண்டதாகும். இவ் வுண்மையினை எட்டுப்புலன்களி லும் என்றும் நிறைந்து நின்றியக்கும் நந்தியாகிய சிவபெருமான் நல்லரு ளால் நல்லார்க்கு நவின்றருளினன்.

(அ. சி.) தண்டறு - நீங்குதல் இல்லாத. (உ)

(பாடம்)1. படமாடுங். 2. நடமாடுங். 3. நடமாடுங். 4. படமாடுங்.
5. நின்ருலு. கஉ. பத்தராய்ப் - எ.
6. நீலமேனி. ஐங்குறுநூறு, கடவுள் வாழ்த்து.

1823. மாத்திரை [1]யோன்றினின் மன்னி யமர்ந்துறை
யாத்தனுக் கீந்த அரும்பொரு ளானது
மூர்த்திகள் மூவர்க்கு மூவேழ் குரவர்க்குந்
தீர்த்தம தாமது தேர்ந்துகோள் வீரே.[2]

(ப. இ.) நுழைவு நோன்பு நுண்மை என்று சொல்லப்படும் சமயம் விசேடம் நிருவாணம் ஆகிய மூன்றும் குருமுழுக்கு என்று சொல்லப்படும் ஆசாரியபிடேகமும் பெற்ற நல்லாரை ஆத்தன் என்பர். அத்தனுக்கு உரியோன் ஆத்தன் எல்பர். அந்நல்லார் உலகியலே ஆளுதலால் ஏற்படும் ஆண் என்னும் இருமாத்திரையினின்றும் நீங்கித் திருவடியைப் பேணுவதால் அமையும் பெண்ணென்னும் ஒரு மாத்திரையாய் ஓங்கினர். அதனுல் அவர் மாத்திரை எனவும் பெயர்பெறுவர். அவர்பால் சிவபெருமானும் இடையீடின்றி மாத்திரைக்குள் வெளிப்பட்டு நிலேநிற்பன். அத்தகைய நல்லார்க்கு அன்புடன் ஈந்த அரும்பொருள்கள் சிவபெருமானுக்கு நேராக ஈந்தனவே யாகும். மேலும் அப் பொருள்கள் அயன் அரி அரன் மூவர்க்கும், தந்தையின் பெற்ருேர் தாயின் பெற்ருேர், மனேவியின் பெற்ருேர் ஆகிய முத்திறத்து எழுவகையினர்க்கும் அன்ஞர் நன்னிலேக்கு உதவியாம் தூயபொருள்களுமாகும். இவ் வுண்மையினேத் தேர்ந்து கொள்வீராக. இதுவே திருவள்ளுவ நாயஞர் அருளும் 'தென்புலத்தார்' கடனென்ப.

(அ. சி.) ஆத்தன் - மகேசுவரன் ; அஃதாவது சமயம், விசேடம், நிர்வாணம், ஆசாரியபிடேகம் பெற்றவன். மூர்த்திகள் மூவர் அயன், அரி, அரன். மூவேழ்குரவர் - தந்தை. தாய், மனேவி குடிவழியில் ஏழு தலேமுறையில் உள்ள மூதாதையர் (அஃதாவது பிதிர்க்கள், நம்மை விட்டுப் பிரிந்துபோனவர்கள்). (௬)

1824. அகரம் ஆயிரம் ஆரியர்க் கீயிலேன்
சிகரம் ஆயிரஞ் செய்து முடிக்கிலேன்
பகரு ஞானி பகலூண் பலத்துக்கு
நிகரிலே என்பது நிச்சயந் தானே[3]

(ப. இ.) பேர்கொண்ட பார்ப்பார் தங்குமிடம் அகரமாகும். அவர்க்கு அத்தகைய அகரம் ஆயிரம் ஈதலிலும், கோபுரத்துடன் கூடிய திருக்கோவில்கள் ஆயிரமமைத்துக் கடவுள் மங்கலம் செய்வதினும், அருளொளி விளக்கத்தால் ஞானத்தின் திருவுருவாய் விளங்கும் சிவ ஞானிக்கு ஒரு பகலுணவு அளிக்கும் பேறு அளவிலாததாகும். அவ் விரண்டும் இப் பேற்றுக்கு ஒப்பாகாவென்பது ஒருதலே. ஒருதலே-நிச்சயம். ஈண்டுப் 'பகரும் ஞானி' என்பது புறத்திருக்கோலத்தால் மட்டுமன்றி அகத்தே இடையரு நினேவால் எழுந்தருளுவித்துள்ள சிவப்பொலிவால் அவர்தம் திருமேனி இவர் சிவஞானி என முன்வந்து தானே நவிலும் என்பதாம். திருவாயும் 'சிவசிவ' எனச் செப்பும்.

(அ. சி.) அகரம் - ஆரியப் பிராமணர் வசிக்கும் இடம். (௭)

---

1 சாத்தி. ு: கூ0 - ௬.
2. மூவேழ்சுற்றம். அ. போற்றித் - வரி, ககஅ.
3. சிந்தையிடை. கஉ. சம்பந்தர், உஎ0.

1825. ஆறிடும் வேள்வி அவிகொளும் நூலவர்
கூறிடும் விப்பிரர் கோடிபே ருண்பதில்
நீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனில்லை
பேறெனில் ஓர்பிடி பேறது வாகுமே.

(ப. இ.) அருமறை நூலவர் எனச்சொல்லிக்கொள்வோர் சொல்லும் வழியில் வேள்வி செய்வோர் அவர்களால் அந்தணர் என்று கூறப்படுவர். அத்தகைய பேர்கொண்டோர் கோடிக்கணக்கானவர் உண்பதற்கு ஒரு பயன் உண்டென்றால் அப்பயன் திருவெண்ணீறணியும் சிவத்தொண்டர்க்கு ஒரு பிடிசோறு அளிக்கவேண்டுமென்று அன்புடன் நினைக்கும் நினைவின்பயனுக்கு ஒருசிறிதும் ஒவ்வாதென்க. எனவே சிவனடியார்களுக்கு விருந்தயர்தலை பெரும்பேறென்க. (ரு)

1826. ஏறுடை யாயிறை வாஎம்பி ரானென்று
நீறிடு வாரடி யார்நிகழ் தேவர்கள்
ஆறணி செஞ்சடை யண்ண லிவரென்று
வேறணி வார்க்கு வினையில்லை தானே.[1]

(ப இ.) திருவைந்தெழுத்தோதித் திருநீறு அணியுங்கால் ஏறுடையாய் எனவும், இறைவா எனவும், எம்பிரான் எனவும், உள்ளன்பால் ஓதுவர். அவ்வாறு ஓதித் திருவெண்ணீறணியும் மெய்யடியார்கள் இயங்கும் தேவர்கள் ஆவர். அம் மெய்யடியார்களை ஒருவர் ஆறணி செஞ்சடை அண்ணலாகிய சிவபெருமான் இவர்களே என்று நினைதல் வேண்டும். அங்ஙனம் நினைந்து அம் மெய்யடியார்களைச் சிறப்பாக வழிபடுமவர்க்கு முத்திற வினைகளும் மூளா என்க. முத்திறவினைகளாவன எஞ்சுவினை, ஏன்றவினை, ஏறுவினை என்பன. இவற்றை முறையே சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என்ப

(அ சி) வேறணிவார் - அடியாராகக் கருதிப் பூசிப்பவர். (சு)

1827. சீர்நந்தி கொண்டு திருமுக மாய்விட்ட
பேர்நந்தி யென்னும் பிறங்கு சடையனை
நானுஞ்து நொந்து வருமள வுஞ்சொல்லப்
பேர்நந்தி யென்னும் பிதற்றொழி யேனே.[2]

(ப. இ) மெய்யடியார்கள் அருளால் சிவனையே நினைந்து திருமுறை ஓதி, இறைபணி நிற்பர். அவர்கள்பால் சிவன் தயிரில் நெய்போல் விளங்கித் தோன்றுவன். அதனால் அவ்வடியார்கள் திருமுகம் சிவப்பொலிவுடன் தோன்றும் அத் தோற்றம்பற்றி அவர்களைச் சிவனெனவே அழைப்பர். அத்தகைய பேர் வழங்கும் நந்தியென்னும் விளங்கு திருச்சடையுடையவனைப் பன்னாளாயினும் என்னையாள எழுந்தருளும்வரை நான் வருந்திவருந்தி ஐந்தெழுத்தோதி அழைப்பன். அங்ஙனம் சிவன் நேர்ந்து என்னை ஆட்கொள்ளும்வரை பேரன்பால் நந்தியென்னும் பெயரைப் பிதற்றொழியேன். நந்திநாமம் 'நமசிவய' என்க.

(அ. சி.) திருமுகமாய்விட்ட-அடியார் வடிவமாகத் தோன்றிய. (எ)

---

1. கருவாய்க். அப்பர், ௪. கூடு - ௬
2. சிவனெனும் அப்பர், ௪. ககங - ௯.

1828. அழிதக வில்லா அரனடி யாரைத்
தொழுதகை ஞாலத்துத் தூங்கிருள் நீங்கும்
பழுதுப டாவண்ணம் பண்பனை நாடித்
தொழுதெழ வையகத் தோரின்ப மாமே.[1]

(ப. இ.) அழியுந் தன்மையில்லாத அருட்பண்புகளை மேற்கொண் டொழுகும் சிவனடியாரை இவ் வையத்துள்ள மெய்யடியார் கண்ணிற் காணும் சிவன் எனக் காதலாற் றொழுவர். அதனால் அவர்கள்பால் பண்டே புல்லிய மலவிருள் நீங்கும் தொழாதநாள் இல்லையென்று சொல்லும்படி அம் மெய்யடியார்களைச் சிவனெனவே நாடித்தொழுதெழ ஒப்பில்லாத சிவப்பேரின்பம் பின்னையென்னாது அப்பொழுதே உண்டாம்.

(அ. சி.) பண்பனை - சிவவடிவத்தையுடைய மகேசுரனை. (அ)

1829. பகவற்[2]கே தாகிலும் பண்பில ராகிப்
புகுமத்த ராய்நின்று பூசனை செய்யும்
முகமத்தோ டோத்துநின் றூழிதோ றூழி
அகமத்த ராகிநின் றுய்ந்தொழிந் தாரே.

(ப. இ.) அம்மைக்கு ஒருகூறு பகுந்தளித்ததனால் அப்பனாகிய சிவ பெருமான் பகவன் என்று அழைக்கப்பட்டான். அவனை யுணர்தற்கு வேண்டும் உலகியற் பண்புகள் ஏதும் இலராகிலும் மெய்யடியார்கள் மாட்டுப் பூண்டுள்ள அளவிறந்த அன்பாகிய மத்தராய் நின்று பூசனைக்கு வேண்டிய முகமனாகிய சிறப்புடன் வழிபாடு செய்வர். அவ் வழிபாட்டின் பயனாய் ஊழி ஊழியாகநின்று உள்ளத்தை அதற்கே ஈந்தவராய் வேறு ஆராய்வு ஏதுமின்றி அடங்கிநிற்பர்.

(அ. சி.) பண்பு இலராகி - அன்பு இல்லாராகி. மத்தராய் - மயக்கம் உடையராய். முகமத்தோடு - உபசாரங்களோடு. அகம் மத்தராகி - மதி மயங்கினராய் (க)

1830. தாழ்விலர் பின்னும் முயல்வ ரருந்தவம்
ஆழ்வினை யாழ அவர்க்கே அறஞ்செய்யும்
ஆழ்வினை நீக்கி அருவினை தன்னொடும்
போழ்வினை தீர்க்கும்அப் பொன்னுல காமே.

(ப. இ.) சிவனடியார் வழிபாட்டின் அன்பில் ஒருசிறிதும் குறை பாடிலராய் மேலும்மேலும் சிவத்தைப் பேணும் இறப்பில் தவத்தால் ஆழச்செய்யும் ஏறுவினை அகன்றொழிய மெய்யடியார் திருவடியினை வழிபட்டு பண்ணனிற் பிறந்தார் எய்தவேண்டிய பெரும்பயனை

1. உன்னி அப்பர். ௫. ௩அ - ௨.
2. அகரமுதல. திருக்குறள், க.
,, பரஞானத். சிவஞானசித்தியார், கக - ௨.

எய்துவர். மேலும் அந்த ஏறுவினை நீக்கினமை போன்று, அருவினை யாகிய எஞ்சுவினையுடன் போழ்வினையாகிய ஏன்றவினையும் அருளால் தாக்காது நீக்குவர். அவர்கள் வாழும் இடனே சிவவுலகாகும்.

(அ. சி.) தாழ்விலர் - அன்புடன் பூசை செய்வதில் தாழ்வு இல்லா தவர். ஆழ்வினை - ஆகாமியம். அருவினை - சஞ்சிதம். போழ்வினை - பிராப்தம். (௧0)

---

14. அடியார் பெருமை

1831. திகைக்குரி யானொரு தேவனை நாடும்
வகைக்குரி யானொரு வாதி யிருக்கிற்
பகைக்குரி யாரில்லை பார்மழை பெய்யும்
அகக்குறை கேடில்லை யவ்வுல குக்கே.

(ப. இ.) பத்துப் புலத்துக்கும் ஒத்து ஒருவனாய்நிற்கும் முழுமுதற் சிவனை அவனருளால் இடையறாது எண்ணும் மெய்யடியார் வேந்தருள் ளிட்டுச் சிவனுக்கு மாறுநிற்போர் எவரையும் ஆளுடைய அரசுபோன்று மதியார். ஆளுடைய பிள்ளையார் போன்று எவரையும் வழக்கிட்டு வெல்லவும் வல்லர். அவ்வுண்மையாளர் வாழும் நாட்டில் பகைமை யாளராம் தீயோர் இரார். அவர் இலராகவே பருவமழை பொய்யாது. பொய்யாதாகவே விளைவுங் குன்றாது. குன்றாதாகவே கூலம் செழிக்கும்; கூலஞ் செழிக்கவே, பஞ்சமும் இல்லையாகும். கூலம் - தானியம். (௧)

1832. அவ்வுல கத்தே பிறந்தவ் வுடலோடும்
அவ்வுல கத்தே அருந்தவ நாடுவர்
அவ்வுல கத்தே அரனடி கூடுவர்
அவ்வுல கத்தே அருள்பெறு [1]வாரே.

(ப. இ.) மெய்யடியார்கள் சிவவுலகத்தே தோன்றுவர். அச் சிவ வுலகத்துக்குரிய தூயவுடலுடன் இருப்பர். அவ் வுலகத்தின்கண் சிவனை வழிபடும் அருந்தவம் ஆற்றுவர். அச்சிவவுலகத்தே நின்று இறையருள் நேர்படின் சிவன் திருவடியினைக் கூடுவர் அச் சிவவுலகத்திலேயே திருவருள் இன்பத்தினை எய்துவர். அவ்வுலகம் - சிவவுலகம். (௨)

1833. கொண்ட குறியுங் குலவரை யுச்சியும்
அண்டரும் அண்டத் தமரரும் ஆதியும்
எண்டிசை யோரும்வந் தென்கைத் தலத்தினுள்
உண்டெனில் நாமினி உய்ந்தொழிந் தோமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் வினைக்கீடாக ஏற்கும் பலவேறு வகையான பிறப்பு வேறுபாட்டு உண்மைகளும், உலகிடைக் காணப்படும் உயர்ந்த

---

1. தானமியா. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கரு.

மலையுச்சியின் தன்மைகளும், ஒன்றேடொன்று நெருங்குதற்கரிய பலவேறு அண்டங்களும், அவ்வவ் வண்டங்களில் வாழும் அமரரும், அவர்களை இயக்கும் காரணரும், எட்டுப்புலங்களில் உள்ளாரும் திருவருட்டுணையால் நாடுங்கால் என் அறிவின்கண் செவ்விதிற் புலனுகா நின்றனர். இந் நிலையே அருள் கைவந்த மெய்ந்நிலையென்பர். இந் நிலை எய்தின் நாம் உய்ந்தவராவோம்.

(அ. சி.) அண்டரும் - அண்டு + அரும் ; அடைதற்கு அரிய. (ங)

1834. அண்டங்கள் ஏழும் அகண்டமும் ஆவியுங்
கொண்ட சராசர முற்றுங் குணங்களும்
பண்டை மறையும் படைப்பளிப் பாதியுங்
கண்ட சிவனுமென கண்ணன்றி [1]யில்லையே.

(ப. இ.) ஞாயிற்றினைச் சூழ்ந்து சுழலும் எழுவகைக் கோள்களும் வேறு விரிந்த நிலைகளும், அவ்வந் நிலைகளிலுள்ள ஆவிகளும், ஆங்காங்குள்ள இயங்குதிணை நிலைத்திணை உயிர்களும், அவ்வவற்றின் பண்புகளும், பண்டைத்தமிழ் நான்மறையும், படைத்தல் காத்தல் முதலிய திருவருட்டொழில்களும் சிவபெருமான் என்னுடன் விளங்கிநின்று என் அறிவின்கண் காட்டுதலால் அவை அனைத்தின் உண்மைகளும் அடியேன் அறிவின்கண் செவ்விதிற் புலனுகாநின்றன.

(அ. சி.) அண்டங்கள் ஏழும் - நாம் இருக்கும் இச் சூரிய மண்டலத்தைச் சேர்ந்த ஏழு கோள்களும். அகண்டமும் - வேறு பல அண்டங்களும். பண்டைமறை - தமிழ்மொழியில் முன்னிருந்த மறைகளும். என் கண் அன்றி - என் உள்ளத்தின்கண் அன்றி. (ச)

1835. பெண்ணல்ல ஆணல்ல பேடல்ல [2]மூடத்துள்
உண்ணின்ற சோதி ஒருவர்க் கறியொணுக்
கண்ணின்றிக் காணுஞ் செவியின்றிக் [3]கேட்டிடும்
அண்ணல் பெருமையை ஆய்ந்தது மூப்பே.

(ப. இ.) இருவினைக்கிடாகத் தரப்படும் பருமையான உடம்பின் கண்ணே ஆண் பெண் பேடு என்ற குறி வேறுபாடுகள் காணப்படுமேயன்றி உயிரின்கண் அவை ஒருசிறிதும் காணப்படா. ஆயின் இறைவன் மாட்டு அவை காணப்படும் என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? இறைவன் ஆண்பெண் பேடு என்பவற்றுள் ஒன்றும் அல்லன். அவன் ஆருயிரின் அகமாகிய நெஞ்சத்தினுள் மறைந்தும் அறிவுப் பேரொளியாகத் திகழ்கின்றனன். ஆயினும் அவனருளாலன்றித் தம்மறிவால் ஒருவர்க்கும் அறிடவொண்ணுதவன். அவன் கருவிகளின் துணையின்றியே நிறைந்தும் கலந்தும் எல்லாம் அறிவாற்றலான் உணர்வன். அதனுல் அவன் கண்ணின்றிக் காண்பன். செவியின்றிக் கேட்பன். இவையே 'பொறி

---

1. சூரியகாந். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கஅ.
,, பண்டைமறை. சிவஞான சித்தியார் - மெய்கண்டார் வாழ்த்து.
2. சத்தியம். ,, க. ரு - கச.
3. கேட்டாரும். அ. திருச்சதகம், உஅ.

வாயில் ஐந்தவித்தான்' என்னும் பொருவில் பண்பு. இத்தகைய அண்ணல் பெருமையைச் சிவகுருவால் ஆயந்தறிவதே பிறப்பற்ற பெருநிலையாம் சிறப்பு. பூப்பு - சிறப்பு. இது, 'திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்,' 'கோயின் மூத்த திருப்பதிகம்' என்பனவற்றான் உணர்க.

(அ. சி.) மூடத்துள் - மனத்தின்கண் உள்ள உள்ளத்தினுள். மூப்பே - அனுபவமே. (ரு)

1836. இயங்கும் உலகினில் ஈசன் அடியார்
மயங்கா வழிசெல்வர் வானுல காள்வர்
புயங்களு மெண்டிசை போதுபா தாள
மயங்காப் பகிரண்ட மாமுடி [1]தானே.

(ப. இ.) ஓவாது சுழலும் இவ்வுலகினில் சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற சிவனடியார்கள் செந்நெறியிற் செல்வர்; சிவ உலகை ஆள்வர். அச் சிவபெருமான் திருத்தோள்கள் புலம் எட்டிலும் நலம்புரிய எட்டாயின. போதாகிய அவன் திருவடித் தாமரை பாதாளம் ஏழினுக்கும் அப்பால்; திருமுடி வெளியில் திகழும் புறவண்டங்களுக்கும் அப்பாலாம். (சு)

1837. அகம்படி கின்றநம் ஐயனை யோரும்
அகம்படி கண்டவர் அல்லலிற் சேரார்
அகம்படி யுட்புக் கறிகின்ற நெஞ்சம்
அகம்படி கண்டாம் அழிக்கலும் எட்டே.

(ப. இ.) மறவாநினைவுடைய உள்ளத்தில் வீற்றிருந்தருள்கின்ற முழுமுதற் சிவனை, மனவடக்கங்கொண்டு கொல்லாமை முதலிய எண்பெரும் பண்பு (1804) மலர்களைக் கொண்டு நாளும் வழிபடும் மெய்யடியார் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய பேரல்லலில் சேரார். தம் முனைப்பாம் அகங்காரம் அருளாலடங்கப்பெற்றார் நுண்ணுடலின் மெய்ம்மையை யுணர்வர். அத்தகையோர் எட்டுறுப்பால் ஆகிய நுண்ணுடலை யறிந்து நீங்கவல்லாராவர். நுண்ணுடல்: தன் மாத்திரை ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பாகிய உட்கலன் மூன்று ஆக எட்டு. ஓரும்: அசை. எழுச்சி - ஆங்காரம். இறுப்பு புத்தி.

(அ. சி.) அகம் படிகின்ற - உள்ளத்தின்கண் வீற்றிருக்கின்ற. அகம்படி கண்டவர் - ஆங்காரம் அடங்கியவர். (எ)

1838. கழிவு முதலுங் காதற் றுணையும்
அழிவும் தாய்நின்ற ஆதிப் பிரானைப்
பழியும் புகழும் படுபொருள் முற்றும்
ஒழியுமென் றூவி யுழவுகொண் [2]டானே.

---

1 கண்காள். அப்பர், ௬. ௬ - உ.
,, திருவுடைப் கஉ. திருஞானசம்பந்தர், அசசு.
,, பாதாளம். அ. திருவெம்பாவை, க0.
,, ஏழுடையான் அ. திருக்கோவையார். எ.
2 செய்யுஞ். திருக்களிற்றுப்படியார், உக.

(ப. இ.) சொல்லுக் கடங்காத பெருமையும், எல்லையில்லாத முதன்மையும், தன்னின் நீங்காத திருவருள் அம்மையாம் காதற்றுணை யும் பேரொடுக்கப் பெருமானுமாய் நின்ற காரணக் கடவுளை வழிபடு தலும், பொருள்சேர் புகழ்கூறுதலும், அவனருட்டொழில் ஐந்தின் பொருண்மை மொழிதலும் பணியாகக்கொண்ட அடியேன் ஆவியை (உழுவார் உழுநிலத்தைத் தம் விருப்பம்போல் செய்வர்) உழவு நிலமாகக் கொண்டு ஆண்டவன் இயக்குகின்றனன். (அ)

1839. என்தாயோ டென்னப்பன் ஏழேழ் [1]பிறவியும்
அன்றே சிவனுக் கெழுதிய [2]ஆவணம்
ஒன்று யுலகம் படைத்தான் எழுதினன்
நின்றான் முகில்வண்ணன் நேரெழுத் தாயே.

(ப. இ.) என் அருமைத் தாயுடன் தந்தையும் எழுவகையாக விரிந்த பிறப்பும் தொன்மையிலேயே சிவனுக்கு அடிமை என்று எழுதி ஏற்பித்த ஆளோலையாகிய ஆவணம் அனைவர்க்கும் உண்டு. அதனை நடுவெழுதி ஒப்புவித்தவன் படைப்போனவன். காப்போனாகிய முகில் வண்ணன் சான்றெழுத்திட்ட சால்பினன் ஆவன். நோயாளியும், அறியாமையுடையாரும், முறையே மருத்துவர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும், நோய் நீக்கத் தொடங்குவதன் முன்னும் கற்பிக்கத் தொடங்குவதன் முன்னும் அடிமைத் தன்மை வாய்ந்தவராவர். அவ்வத் தொடக்கத்து அடிமையாவார். இதனையே ஊழ்முறை என்பர். நேர் எழுத்து - சான்றாக ஒத்துஇட்ட கை எழுத்து. இதனை மேலெழுத்தெனவும் கூறுப. இது, 'மற்றுமேலெழுத்திட்டார்கள்' என்னும் சேக்கிழாரடிகள் திரு மொழி யானுணர்க. இருமுதுகுரவர் வரும் அருள்வழியும், மாசற் றிருத்தல் வேண்டுமென்றிது 'மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்' வன்றொண்டர் என்பதனால் விளங்கும். (௯)

1840. துணிந்தா ரகம்படி துன்னி உறையும்
பணிந்தா ரகம்படி பாற்பட் டொழுகும்
அணிந்தா ரகம்படி யாதிப் பிரானைக்
கணிந்தா ரொருவர்க்குக் கைவிட லாமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வால் உண்மை துணிந்தார் நெஞ்சத்தின்கண் மேலோங்கிப் பொருந்தி உறைவன் சிவன் ; இறைபணிநிற்பார் உள்ளத்து அவர் வயப்பட்டு ஒழுகுவன். இடையறாச் சிவநினைவால் அந் நினைவார் உள்ளம் அழகிய திருவுள்ளம் ஆகின்றது. அவ் வுள்ளத்தின்கண் அன்னையோடுகூடி அத்தனாகிய சிவபெருமான் தாங்கப்படுவோனாய் வீற்றிருந்தருள்கின்றனன். அவ் வுண்மையினை மதித்து எண்ணுவார்க்கு அவ் வெண்ணத்தை எவ்வாற்றானும் கைவிடல் முடியுமோ?

(அ. சி.) பாற்பட்டு - வசப்பட்டு. கணிந்தார் - மதித்தார். (௧0)

---

1. எம்மானெந்தை. ஆரூரர், எ. ௫உ - ௯.
,, உயிரா வணமிருந். ௬. உ௫ - ௧.
,, எத்தையெந். அ திருப்பூவல்லி, உ.
2. ஏழுடை. அ. திருக்கோவையார், எ.

1841. தலைமிசை வானவர் தாழ்சடை நந்தி
மிலைமிசை வைத்தனன் மெய்ப்பணி செய்யப்
புலைமிசை நீங்கிய பொன்னுல காளும்
பலமிசை செய்யும் படர்சடை யோனே.[1]

(ப. இ.) தாழ்ந்த திருச்சடையினையுடைய நந்தியம்பெருமான் தலையால் வணங்கும் சிவவுலகினர்க்குத் தன் திருவடியை அவர்தம் முடிமேல் சூட்டியருளினன். திருவடியொன்றே அகந்தழீஇ மெய்ப்பணி செய்வார்க்கு மலகன்ம நீங்கிய தூமாயை உலகத்து இன்பப்பயன் அருள்வன். அவனே படர்சடைச் சிவபெருமானுவன்.

(அ. சி.) மிலைமிசை - மிசைமிலை, தலையில் அணியும்படி. புலை குற்றம். பலமிசை செய்யும் - பயனை இசைக்கின்ற. (கக)

1842. அறியாப் பருவத் தரனடி யாரைக்
குறியால் அறிந்தின்பங் கொண்ட தடிமை
குறியார் சடைமுடி கட்டி நடப்பார்
மறியார் புனல்மூழ்க மாதவ [2]மாமே.

(ப. இ.) இளம்பருவத்து அரனடியவர்களை அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள சிவத்திருக்கோலப் பொலிவால் சிவன் அடிமை கொண்டருள்கின்றனன். அந் நிலையிலும் ஒரு பேரின்பம் அளித்தருள்கின்றனன். கொன்றைச் சடையான் திருவடியை மறவாநினைவினர் என்பதன் புற அடையாளமே பின்னிய திருச்சடையுடையராய் ஒழுகுவர். அவர்தம் திருவடியினை விளக்கிய திருத்த நீரை அலைசேர் அரும்புனலாக மூழ்க, அதுவே இறப்பில் தவமாம். இதன்கண் நாயனுர் அடியேன் எனத் தம்மைக் குறித்தார்.

(அ. சி.) அறியாப்பருவம் - இளமையில். குறியால் - சிவ சின்னங்களால். மறியார் - அலைகள் பொருந்திய. (கஉ)

1843. அவன்பால் அணுகியே அன்புசெய் வார்கள்
சிவன்பால் அணுகுதல் செய்யவும் வல்லன்
அவன்பால் அணுகியே நாடு மடியார்
இவன்பாற் பெருமை இலயம தாமே.

(ப. இ.) மேல் ஓதிய சிவனடியாரை அடைந்து அவர்க்கு அன்பும் பணியும் இன்புறச் செய்வார், சிவபெருமான் திருவடியை நெருங்கவும் வல்லராவர். மேலும், அம் மெய்யடியாரைத் தொடர்ந்து நாடுபவர் சிறந்தோராவர். அவர்பால் முழுப்பெருமையும் தங்கும். சிவனடியார் வாயிலாகவே தாயிலாச் சிவனை எய்தலாம்.

(அ. சி.) அவன் - சிவனடியார். இலயமதாமே - அடங்குமே. (கங)

---

1. ஆவா. அ. திருத்தெள்ளேணம் எ.
2. விருப்பினுல். கஉ. சம்பந்தர், கஉங-ச.

1844. முன்னிருந் தார்முழு தெண்கணத் தேவர்கள்
எண்ணிறந் தன்பால் வருவர் இருநிலத்
தெண்ணிரு நாலு திசையந் தரமோக்கப்
பன்னிரு காதம் பதஞ்செய்யும் பாரே.

(ப. இ.) முதன்மையாக ஒண்மையுடன் இருந்த சிவனடியாரைப் பதினெண்கணத்தவர் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் கைகூப்பித் தொழுவர். [1]அவர்களே இந் நிலவுலகத்து வந்து சிறப்புடன் பூசை யாற்றுவர். அவ் வழிபாடு தெளிந்த எட்டுத் திசையிலும் சேர்ந்து வழிபட அவ் வழிபாட்டின் பயனாகப் பன்னிருகாத எல்லை சிவமணம் கமழும். அஃதாவது திருவெண்ணீறு, சிவமணி, திருவைந்தெழுத்துப் பயிலுவதால் அக் குறி சிவமாந்தலைவன் அருட்குறியாகிய வாய்மைக் குறியாகும். (௧௪)

1845. சிவயோகி ஞானி செறிந்தஅத் தேசம்
அவயோகம் இன்றி அறிவோருண் டாகும்
நவயோகங் கைகூடு நலலியல் காணும்
பவயோகம் இன்றிப் பரலோக மாமே.

(ப. இ.) சிவன் திருவடியை மறவாநினைவுடையோன் சிவயோகி யாவன். சிவனிறைவில் அழுந்தித் தற்செயலற்றுச் செய்வனவெல்லாம் சிவன் செயலாப் புரிபவன் சிவஞானியாவன். அத்தகையோர் வாழும் நாடு சிவநாடு ஆகும். அந் நாட்டில் மெய்யுணர்வுடையோர் வாழ்வர். அங்குக் கேட்டைத் தரும் தீவினைகள் ஏதும் நிகழா. ஆண்டு அருளால் எய்தும் புதுமை யுண்டாகும். மேலும் எவ்வகையான நன்மையும் பெருகும். ஆண்டு வாழ்வோர் மீண்டும் பிறவார்; சிவவுலகம் உறுவர். (௧௫)

1846. மேலுணர் வான்மிகு ஞாலம் படைத்தவன்
மேலுணர் வான்மிகு ஞாலம் கடந்தவன்
மேலுணர் வார்மிகு ஞாலத் தமரர்கள்
மேலுணர் வார்சிவன் மெய்யடி யார்களே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவாணையால் உயிர்கட்கு உலகுடல்களைப் படைத்துக்கொடுத்தனன் அயன். அதுபோல்காத்தனன் அரியும். எனினும் அவர்கள் உணர்வெல்லாம் படைத்தல் காத்தலாகிய தொழிலே மேல் என்று உணர்ந்து உவகையுற்றுநிற்கும். அதனால் சிவனை உணரார். இந் நிலவுலகத்து வாழும் மெய்யடியார் விரும்பியுணர்வது சிவனையே. அதனால் அவர்கள் சிவனடியார்கள் என்று எவரானும் என்றும் வழுத்தப் பெறுவர். (௧௬)

---

1. முழுத்தழன் மேனித். ௪. ௧௧௩ - ௫.

15. போசன விதி

(ஊண்முறை)

1847. எட்டுத் திசையும் இறைவ னடியவர்க்
கட்ட அடிசில் அமுதென் றெதிர்கொள்வர்
ஒட்டி யொருநிலம் ஆள்பவர் அந்நிலம்
விட்டுக் கிடக்கில் விருப்பறி யாரே.

(ப. இ.) எட்டுத் திசையிலுமுள்ளார் இறைநினைவுடன் முறையுறச் சமைக்கும் அடிசிலாகிய செஞ்சாலிச் சோற்றை இறைவன் நிறைவருள் அடியவர்கட்கு என்றே கொள்வர். அதனால் அது சுவையமிழ்தாய்த் திகழும். அவ்வமிழ்தினை எதிர்கொண்டு மெய்யடியார்கட்கு முன் ஊட்டுவர். பின் தாமும் மகிழ்ந்துண்பர். உயிர்நிலைக்களமாகிய உடம்புகளை ஆள்பவர் உயிர்களே. அவ் வுயிர்கள் அவ் வுடலினையும், அதன்பொருட்டுச் சமைக்கும் உணவினையும் சிவனுக்கு என்று எண்ணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் எண்ணுவிட்டால் உண்மையைவிட்டு விலகி யிருப்பவராவர். அவர்கள் தாம் விட்டுக்கிடக்கில் விருப்பறியார் என்று அழைக்கப்படுவோராவர்.

(அ. சி.) விட்டுக்கிடக்கில் - நீங்கி இருந்தால். (க)

1848. அச்சிவன் உள்நின்ற அருளை அறிந்தவர்
உச்சியம் [1]போதாக வுள்ளமர் கோவிற்குப்
பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறநினைந்
திச்சைவிட் டேகாந்தத் தேறி யிருப்பரே.

(ப. இ.) உடலகத்து உயிர்மட்டும் இருக்கின்றதென்று எண்ணுவோர் ஒருபடி தாழ்ந்தோரேயாவர். இவர்கள் உடலே உயிரென்று எண்ணுவோரினும் உயர்ந்தோரே. உண்மையில் உடல் அதனகத்து உயிர். அவ் வுயிரகத்து உயிர்க்குயிராகிய சிவன் ஆகிய முப்பொருள் உண்மையினைக் காணுதல் வேண்டும். அவ் வுணர்வு சிவனருளால் கை கூடுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் கைகூடியவர்களே 'அச் சிவன் உள்நின்ற அருளை' அறிந்தவராவர். திருக்கோவிலிலும் மக்களே புழங்குகின்றனர். வீட்டிலும் மக்களே புழங்குகின்றனர். ஆனால் திருக்கோவிலைச் சிவனுடையதென்றும் வீட்டைத் தம்முடையதென்றும் எண்ணுகின்றனர். தமக்குள் சிவன்நின்று அருளால் தம்மை இயக்குகின்றான் என்னும் உண்மையினை உணர்ந்தவர் தம் வீட்டையும் திருக்கோவில் என்றே எண்ணுவர். இது தந்தையார் கட்டிய வீட்டில் தாம் வாழ்ந்தாலும் அவ் வீடு தந்தையார் வீடு என்று எண்ணம் வருவதை ஒக்கும். சிவன் உள்நிற்கும் உண்மையுணர்ந்தவர், உச்சிப்பொழுது வரத் தாம் உண்ணும் ஊண் சிவபெருமான் உறையும் திருக்கோவிலாகிய தம்முடலுக் கெனக் கருதுவர். உண்ணுங்கால் சிவனும் தாமும் வேறெனக் கருதார்.

---

1. நாவினுக்கு. கஉ. சம்பந்தர், ருகூஎ.
,, பட்டி அப்பர், ரு. ரு - க.
,, போதினுலும். சம்பந்தர், உ. கஉக - ச.

இதுவே பிச்சை பிடித்துண்டலாகும். பிச்சை - திருக்கோவிலுண. நாம் சமைத்தாலும் உண்டாலும் ஆண்டவனுக்கு என்று எண்ணும் நினைவால் கோவிலுண என்கின்றோம். பேதமற நினைப்பது இதுவே; இது கடைத் தேங்காய் என்பதை யொக்கும். வேறெப் பொருளிலும் தமக்கென்னும் வேட்கையினைவிட்டுச் சிவனிறைவில் ஒடுங்கிச் சிவனாய் ஒற்றுமைப் பட்டிருப்பர். இதுவே ஏகாந்தத் திருத்தல். உச்சிவேளையும் கதிரவனுட லுடனொன்றி உடலின் நிழல் வெளிவராதிருக்கும் வேளை. இதனைத் தன்னிழல் தன்னடியில் தங்குதல் என்பர். இதுவும் ஏகாந்தத்தை உணர்த்தும் எடுத்துக் காட்டாகும். 'தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை, வீயா தடியுறைந் தற்று' (திருக்குறள் - ௨0அ) என்னும் திரு மொழியும் இங்கு நினைவுகூர்க. (௨)

---

16. பிட்சா விதி

1849. விச்சுக் கலமுண்டு வேலிச்செய் ஒன்றுண்
டுச்சிக்கு முன்னே யுழவு சமைந்த
தச்சங்கெட் டச்செய் அறுத்துண்ண மாட்டாதார்
இச்சைக்குப் பிச்சை இரக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) உடலை வளர்க்கும் உணவினும் சிறந்தது உயிர்ப்பு. உயிர்ப்பு - பிராணவாயு. உயிர்ப்பு உடலைக் கால நீடிக்கச் செய்யும். உணவு பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பதனோடொக்கும். உயிர்ப்பு இயங்குதற்குரிய கலம் மூக்காகும்: தக்க காவலையுடைய விளைநிலம் போன்றது புருவநடுவாகிய ஆணையிடம். உச்சிக்குநேராகப் புருவநடுவின் கண் அகத்தவமாகிய யோகப் பயிற்சியால் உழவாகிய அமிழ்தம் சமைந்தது. கூற்றுவனுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது வயலறுப்பதுபோல் அவ் வமிழ்தத்தை அருந்தமாட்டாதார், உடன்மேல்வைத்த வேட்கையால் பிச்சை உணவினைப் பிறர் சமைத்துத்தர இரந்துண்டு உழல்கின்றனர். யோக உணவாகிய அமிழ்து தாமே தமதுடலகத்துத் திருவருளால் சமைப்பது. உச்சிக்குமுன்னே என்பது உண்ணும் வேளையாகிய உச்சிக்கு முன் எனினும் அமையும். கலம் - கருவி.

(அ. சி.) விச்சுக்கலம் - (விச்சு - வித்து) உயிர் நிலைப்பதற்கு வித்தா யிருக்கின்ற பிராணவாயு இயங்கும் மூக்கு. வேலிச்செய் - ஆஞ்ஞை. உச்சிக்கு முன் - உச்சிக்குக் கீழே புருவ மத்தி நேர். உழவு - யோகம். அச்சங்கெட்டு - பயம் இல்லாமல். செய்யறுத்து - அமிர்தம்கொண்டு. இச்சைக்கு - உடலை வளர்க்கும் ஆசைகொண்டு. (க)

1850. பிச்சைய தேற்றான் பிரமன் தலைதன்னில்
பிச்சைய தேற்றான் [1]பிரியா தறஞ்செய்யப்
பிச்சைய தேற்றான் பிரமன் சிரங்காட்டிப்
பிச்சைய தேற்றான் பிரமன் பரமாகவே.

---

1. செட்டிநின். ஆரூரர், எ. ௬௩ - ௧.
,, வெண்டிருநீற். ௧௨. ஏயர்கோன் - ௧௭௬.

(ப. இ.) சிவபெருமான் படைப்போனாகிய அயன் மண்டையோட்டினை ஆருயிர்கட்குக் காட்டிப் பிச்சை ஏற்பானாயினன். சிவன் தன்னைவிட்டு நீங்காச் சிவையின்வழி முப்பத்திரண்டு அறமும் இடைவிடாது செய்வித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அங்ஙனமிருப்பவும் இரப்பதற்குக் காரணம், ஈவோரெல்லாம் அருளாளர் நிலையாகவும் இரப்போரெல்லாம் ஆண்டான் நிலையாகவும் கருதுதல் வேண்டும் என்னும் குறிப்பு. அதனால் 'இரப்பவர்க்கிய வைத்தான் ஈபவர்களுக்கு அருளும் வைத்தான்' என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்பு மறையின்வழி ஒழுகுதல்வேண்டும் என்பது காண்க. பிரமன் சிரங்காட்டி இரப்பது பிரமனிலும் தான் உயர்ந்தோன் எனவும், உலப்பிலோன் எனவும் மொழிந்திருக்கும் இயற்கை உண்மையினை உண்மையாக உலகத்துக்கு உணர்த்தவென்க. பிரமன் பரமாக: பிரமனிலும் தான் பரம் என்பதை உணர்த்த. (உ)

1851. பரந்துல கேழும் படைத்த பிரானை
இரந்துணி என்பர்கள் எற்றுக் கிரக்கும்
நிரந்தர மாக நினையும் அடியார்
இரந்துண்டு தன்கழல் எட்டச்செய் [1]தானே.

(ப. இ.) எழுவகை யுலகம் முழுமையும் வழுவின்றிப் படைத்த விழுப்பொருளாம் சிவபெருமானை இரந்துண்பவன் என்று கூறுபவர் உண்மையறியார். அவன் எதன்பொருட்டு இரக்கின்றான் என்பதனை உய்த்துணர்தல் வேண்டும். அஃது இடைவிடாது தன் மெய்யடியார்கள் தன்னையே நினைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் உண்ணும் ஊண் தன் திருவருளால் வழங்கப்படுவதென்னும் மெய்ம்மை உணர்த்த உணர்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் அத் திருவருளின்பால் இரந்து பெற்று உண்ணுதல்வேண்டும். அவ்வாறு உண்ணில் தன் திருவடியினை எய்துவது எளிதாம் என்னும் திருக்குறிப்பாம் என்க. உண்ணும் ஊணே சிவன் தந்ததெனக் கொள்வோர் அதனால் நிகழும் எல்லாமும் சிவன் தந்தன வென்றே கொள்வர். அதனால் இறைபணியில் நிற்பர். (ஙு)

1852. வரவிருந் தான்வழி நின்றிடும் ஈசன்
தரவிருந் தான்தன்னை நல்லவர்க் கின்பம்
பொரவிருந் தான்புக லேபுக லாக
வரவிருந் தாலறி யானேனென்ப தாமே.

(ப. இ.) மெய்யடியார்கள் செந்நெறிக்கண் வருமாறு சிவபெருமான் அருளுருக்கொண்டு அந்நெறிக்கண் வெளிப்பட்டு நின்றனன். திருவடியுணர்வால் நன்னெறிக்கண் செல்வார்க்குத் தன்னை உரிமையாகக் கொடுத்திட இருந்தனன் சிவன். அம்முறையால் நல்லவராகிய சிவஞானியின்பால் திருவடியின்பம் உண்டாதற்பொருட்டு வெளிப்பட்டுமிருந்தனன். தன் திருவடியே நிலைத்த பெரும் புகலாகக்கொண்டு ஒழுகும் உறுதி உண்மையர்தம்மை உடனிருந்து உணர்வின்கண் அறிவான் என்பதல்லால், அறியான் என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? பொர - உண்டாதற்பொருட்டு. (௪)

1. அண்டர். அப்பர், ௫. ௩௧ - ௩.
கொள்ளேன். ௮. திருச்சதகம், ௨.

1853. அங்கார் பசியும் அவாவும் வெகுளியும்
தங்கார் சிவனடி யார்சரீ ரத்திடைப்
போங்கார் புவனத்தும் புண்ணிய லோகத்துந்
தங்கார் சிவனைத் தலைப்படு [1]வாரே.

(ப. இ.) சிறு தீயினையொத்த பசி, அவா, வெகுளி முதலான குற்றப் பாடுகளில் சிவனடியார்கள் ஒருசிறிதும் மனம் பொருந்தார் உடம்பு உடைமை முதலியவற்றில் பற்றுக்கொண்டு அவற்றை இறைவன் உடைமையெனவும் தமக்கு அவனால் கொடுக்கப்பெற்ற இரவலெனவும் கொள்ளவேண்டிய உண்மையை மறந்து தம்மை மதித்து மனம் பொங்கிச் செருக்குறார். துறக்கவுலகம் சிவவுலகம் முதலிய எவ்வுலகத்துமுள்ள நிலையிலா இன்பத்தையும் கொள்ளார் ; உள்ளார். சிவன் திருத்தாளே தலைப்படுவர். அத்திருவடியின்பே 'பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா, மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்ப மாகட லாகும்.' (இ)

1854. மெய்யக ஞான மிகத்தெளிந் தார்களுங்
கையக நீண்டார் கடைத்தலைக் கேசெல்வர்
ஐயம் புகாமல் இருந்த தவசியார்
வையகம் எல்லாம் வரவிருந் தாரே.[2]

(ப. இ.) உள்ளுணர்வாய் உண்மையாய்த் திகழும் திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற தெளிவுடையார்கள் சிவஞானி எனப்படுவர். அவர்கள் திருவடி இயக்கத்தால், மனையறம்புரியும் மாண்புசேர் நல்லார்வாழ் மனைத்தலைச் சேர்வர். அங்ஙனம் சேர்தல் அவர் நல்வழியானீட்டிய பொருளை நல்லுளத்தோடு நல்லுரை நவின்று நன்றூற்றி நல்கும் தானத்தைப் பெற்றுப் பயனீதற்பொருட்டு ஆகும் இதுவே அவர் மனைத்தலை சென்று பிச்சையுண்பதாம். வேறுசில சிவஞானிகள் தாம் தங்குமிடத்தே தங்கியிருப்பர். முன்னோதிய முறைப்படியுள்ள மனையறத்தார் சிவஞானி தங்குமிடத்தே கொண்டுவந்து பணிந்து படைப்பர். அதனையும் ஏற்று அருள்புரிவர்.

(அ. சி.) கையக நீண்டார் - கை+அகம் - நீண்டார், உள்ளன்போடு கொடுக்க முந்துவார். ஐயம்புகாமல்-பிச்சை எடுக்காமல், "இருக்குமிடம் தேடி என்பசிக்கே அன்னம் உருக்கமுடன் கொண்டுவந்தால் உண்பேன்" என்று இருக்கும். (கூ)

---

1. முன்னம். அப்பர் கூ. உகு - எ.
,, அறவே பெற்றார். அ. பிரார்த்தனைப் - கூ.
3. இருக்கும். பட்டினத்துப் பிள்ளையார். பொது - இ.

17. முந்திரை பேதம்

1855. நாலேழு மாறவே நண்ணிய முத்திரை
பாலான மோன மொழியிற் பதிவித்து
மேலான நந்தி திருவடி மீதுய்யக்
கோலா கலங்கேட்டுக் கூடுநன் முத்தியே.[1]

(ப. இ.) நாலேழு என்பது நாலும் ஏழும் என்னும் உம்மைத் தொகை. எனவே பதினொன்று என்று ஆகும். அறிதற் கருவியாகிய செவி மெய், கண், நாக்கு மூக்கு என்னும் ஐந்தும், செய்தற்கருவியாகிய வாய், கால், கை, எருவாய் கருவாய் என்னும் ஐந்தும், மனம் ஒன்றும் ஆகிய பதினொரு மெய் - தத்துவங்களையும் அருளால் தம் வழிப்படுத்திய தெளிவினரே முத்திரையாகிய சிவப்பொறி பொறித்துக்கொள்வர். ஈண்டு முத்திரை யென்பது திருத்தொண்டத் தொகைத் திருப்பாட்டுப் பதினொன்றனையும் காதலுடன் இடைவிடாது ஓதுதல். ஏனைய பய னில்லாத ஆரவாரமுள்ள பேச்சுகளைப் பேசுவதற்கு வாயின்கண் இடம் பெறுமல் ஊமை போன்றிருத்தல். ஊமை - வாய்வாளாமை. அதன் கண் வாய்வாளாமையை மேற்கொண்டு மனத்தையும் பதிவித்து முழு முதற் சிவனும் நந்தி திருவடிக்கண் சென்றுய்ய உலகியல் ஆரவாரப் பெருமைச் செயல்கள் நீங்குதல்வேண்டும். அங்ஙனம் நீங்கிக் கைக்கொள் ளும் இடையருச் சிவனினை வே திருவடிப்பேருகும். கோலாகலங்கேட்டு எனப் பாடங்கொள்ளின் திருவடிச் சிலம்பொலிகேட்டு எனக் கொள்க. கோலாகலம் - கூக்குரல். இனி அழகிய ஆய்ந்தணிந்த கலம் - வீரக்கழல், ஆகுபெயராக அதன் ஓசையைக் குறித்ததென்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) நாலேழும் - மண்முதல் 11 தத்துவங்கள். ஆற - அடங்க. கோலாகலம் - பத்துவித நாதம். (க)

1856 துரியங்கண் மூன்றுஞ் சொருகிட ணுகி
அரிய வுரைத்தார மங்கே யடக்கி
மருவிய சாம்பவி கேசரி யுண்மை
பெருகிய ஞானம் பிறழ்முத் திரையே.

(ப. இ) உயிர் உடலுடன்கூடித் தன்னை மறக்கும்நிலை பேருறக்கம் என்ப. இதனை உடற்பேருறக்கம் எனவும், இதுபோல் அருளுடன் கூடியநிலை அருட்பேருறக்கம் எனவும் சிவத்துடன் கூடியநிலை சிவப் பேருறக்கம் எனவும் கூறுப இம்மூன்றும் முறையே சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் எனக் கூறுதலுமாம். இம்மூன்றும் திருவடி யுணர்வால் அடங்குமிடனுகி, அரியவுரையாகிய நன்மொழி புகலுதற் குரிய கருவியாம் தாரம் என்னும் நாக்கினையும் உடனடக்குதல்வேண்டும். இது பொருந்திய சாம்பவி கேசரி முத்திரையின் உண்மைப் பெருக்க மாகும். சிவஞானம் விளங்குவதாகிய முத்திரையும் அதுவே யாகும்.

(அ. சி.) துரியங்கள் மூன்று - சிவதுரியம். சீவதுரியம், பரதுரியம். சொருகிடம் - அடங்குமிடம். தாரம்-நாக்கு பிறழ் - விளங்குகின்ற. (உ)

---

1. பிறர்மறை. நாலடியார், கஙிஅ.

1857. சாம்பவி நந்தி தன்னருட் பார்வையாம்
ஆம்பவ மில்லா அருட்பாணி முத்திரை
ஓம்பயில் ஓங்கிய வுண்மைய கேசரி
நாம்பயில் நாதன்மெய்ஞ் ஞானமுத் திரையே.

(ப. இ.) சாம்பவியோடு கூடிய நந்தியெங் கடவுளரின் திருவருட் பார்வையாகிய ஆருயிரின் பிறப்பினை அறுக்கும் உண்மை அடையாளம் அருட்பாணி முத்திரை. இதனையே சின்முத்திரை என்ப. இவ்வடையாளக் குறிப்பு ஒரு மலம் நீங்க இருமலங்கூட்டி அருமலம் மூன்றும் அகற்றி ஆருயிர் ஆலமர் செல்வனுடன் வேறன்றிப் புணரும் உண்மை இயற்கைப் புணர்ப்பாகும். பெருவிரல் இறையாகும் எனவும், ஆள்காட்டி விரல் ஆளாம் அடிமையாகிய ஆருயிர் எனவும், இருவிரல்களும் இணைந்து ஒற்றுமைப்பட்டு வட்டமாயிருப்பது கட்டற்று ஒட்டியுடன் உற்று மாளா இன்பத்து மீளாதழுந்தலாம் பெருவாழ்வு எனவும் கொள்க நடுவிரல் வினையாகவும், அணிவிரல் மாயையாகவும், சிறுவிரல் மலமாகவும் கொள்க. அம்மூன்றும் விலகிநிற்றல் மீளா ஆளாகிய உயிரைவிட்டு மீட்டும் அவ்வுயிருடன் சேரும் செயலற்று அயலுற்றுநிற்றல். ஓம் மொழி பயிலும் உண்மையை உடைய அடையாளம் கேசரியாகும். பொருள் சேர்புகழ் விளங்குகின்ற சிவ பெருமான் திருப்புகழாகிய 'சிவயநம' என்று நாமம் ஓதுதல் ஞானமுத்திரையாகும்.

(அ. சி) ஆம்பவம் - இனி உண்டாகும் பிறப்பு. பாணிமுத்திரை - சின்முத்திரை. நாம் : நாமம் என்பதன் குறுக்கம். (கூ)

1858. தானத்தி னுள்ளே சதாசிவ னாயிடும்
ஞானத்தி னுள்ளே நற்சிவ மாதலால்
ஏனைச் சிவமாஞ் சொரூப மறைந்திட்ட
மோனத்து முத்திரை முத்தாந்த முத்தியே.

(ப. இ.) கண்டத்திடத்து அருளோனாகிய சதாசிவன் வீற்றிருந் தருள்வன். திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானத்தினால் அகத்தினுள் உணர்வுக் குணர்வாய் நற்சிவன் தோன்றுவன் வாய்வாளாமையாகிய மோனத்தினுள் சிவமாம் உருவம் மறைந்திடும். இதுவே மோன முத்திரை. முடிந்த முடிபாகிய வீடுபேறும் இதுவே.

(அ. சி.) தானம் - கண்டம். மோனத்து முத்திரை - மவுனம். முத்தாந்த - முடிந்த. (சு)

1859. வாக்கு மனமும் இரண்டு மவுனமாம்
வாக்கு மவுனத்து வந்தாலு மூங்கையாம்
வாக்கு மனமும் மவுனமாஞ் சுத்தரே
ஆக்குமச் சுத்தத்தை யாரறி வார்களே.

(ப இ.) செயலறுந் தன்மையாகிய மௌனம் இருவகைப்படும் ஒன்று வாய் ; மற்றொன்று மனம். இவ் விரண்டும் ஒருங்கு செயலற்றாலே பயன் உண்டு, வாய் மட்டும் பேசாதிருந்தால் ஊமையே. இரண்டும் ஒன்றுபட்டால் அருளில் அழுந்திய தூய உயிராகும். திருவருள்

உடல்நின்று ஆக்கும் அத் தூய்மையின் உண்மையினை அறிவார் யார்? ஒருவரும் இலரென்பதாம்.

(அ. சி.) மனமும் மவுனம் - ஐம்புலன் ஒடுக்கம். (௫)

1860. யோகத்தின் முத்திரை யோரட்ட சித்தியாம்
ஏகத்த ஞானத்து முத்திரை எண்ணுங்கால்
ஆகத் தகுவேத கேசரி சாம்பவி
யோகத்துக் கேசரி யோகமுத் திரையே.

(ப. இ.) எண்பெரும் இருத்திகளாகிய சித்திகள் யோகமுத்திரை என்ப ஒப்பில்லாத உண்மை உணர்வுடையாளத்தை ஆராயுமிடத்துத் திருநான்மறையின்கண் வகுக்கப்பெற்ற முறையான் ஒழுகிக் கடவுளருளால் கைவரும் கேசரி சாம்பவி யோகத்துக் கேசரி முதலிய முத்திரைகளடங்கிய யோகமுத்திரை யாகும். இருத்தி - சித்தி.

(அ. சி.) ஏகத்த - ஒப்பற்ற. ஆகத் தகுவேதம் - வேதம் கூறிய முத்தி அடைதற்குரிய. (௬)

1861. யோகியெண் சித்தி அருளொலி வாதனை[1]
போகிதன் புத்தி புருடார்த்த நன்னெறி
யாகுநன் சத்தியும் ஆதார சோதனை
ஏகமுங் கண்டோன்றில் எய்திநின் றுனே.

(ப. இ.) அகத் தவமாகிய யோகத்தால் பெறும் எண்சித்தியுள்ளவன், திருவருள் உயிர்ப்பாகிய அருள் மூச்சுடைய வாதனுவன். போகநிலையிலுள்ளார் புத்திக்குமேல் உணரும் நன்னெறியின்கண் உளராகுவர். இவையே உண்மையாகும். இதுவே மூலமுதல் ஆறு நிலைக்களங்களிலும் நின்றருள்பவன் சிவன் என்று துணியும் செம்மை கண்டு உடனுகக்கூடி எதிர்நிற்கும் பண்பாகும். எதிர் நிற்றல்: ஏற்றுக் கொள்ளுதல். வாதனை: செம்பைப் பொன்னுக்கும் செய்கை. இரச வாதனை. (எ)

1862. துவாதச மார்க்கமேன் சோடச மார்க்கமாம்
அவாவறு மீரை வகையங்க மாறுங்
தவாவறு வேதாந்த சித்தாந்தத் தன்மை
நவாவக மோடுன்ன னற்சுத்த சைவமே.

(ப. இ.) பன்னிருவகையான யோகவழி வன்மை வழியாகும். மென்மைவழி சிலம் நோன்பு செறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மையாகும். அந்நன்னெறி நான்மையும் ஒவ்வொன்றும் நன்னான்காக விரியும். அங்ஙனம் வருவதால் பதினாறு வழியாகும். வேந்துறுப்புப் பத்தாகும். செருக்குச், சினம் சிறுமை. இவறல், மாணபிறந்த மானம், மாணுவுவகை என்னும் குற்றம் ஆறும் பற்றற நீங்கிய நெஞ்சுடன் மேலோதிய வழிகளில் நின்று சிவனை இடையறுது நினைக்கும் பேறுபெற்றவர் நன்மை

1. செம்பிரத. சிவஞானசித்தியார், ௧௧. ௨ - ௩.

மிக்க இயற்கைச் சைவத்தினை (1395) மேற்கொண்டவராவர். நவா: அந் அவா என்பது முதற்குறைந்து நவா என்ருயிற்று. பற்றற்ற என்பது பொருள். வேந்துறுப்புப் பத்து வருமாறு: க. திருப்பெயர். உ. நாடு, ௩. ஊர் ௪. ஆறு ரு. மலை, ௬. புரவி, எ. படை, அ. முரசு, ௯. தார், ௧0. கொடி [1]என்பன

(அ. சி.) துவாதச மார்க்கம் - யோகமார்க்கம். சோடச மார்க்கம்- சரியையிற் சரியையாதி 16 மார்க்கம். ஈகை வகை அங்கம் - பத்து அங்கம். ஆறு - காமாதி ஆறு. நவா - அவா அற்ற. (அ)

1863. மோனத்து முத்திரை முத்தர்க்கு முத்திரை
ஞானத்து முத்திரை நாதர்க்கு முத்திரை
தேனிக்கு முத்திரை சித்தாந்த முத்திரை
கானிக்கு முத்திரை கண்ட சமயமே.

(ப. இ.) மேலோதிய மோனமுத்திரை நல்லுயிராகிய முத்தர்க்கு உரியது. நாதராகிய சிவகுருவினர்க்கு உரியது ஞானமுத்திரை. செம் பொருட்டுணிவாம் சித்தாந்தச் செந்நெறியாளர் முத்திரை ஆன்சுரை முத்திரையாகும். ஆன்சுரைமுத்திரை - தேனுமுத்திரை. உயிர்ப்படங்கு முத்திரை கண்ட நெறிகள் இவை என்ப.

(அ. சி.) முத்தர்க்கு - சீவன் முத்தர்க்கு. நாதர்க்கு - குருவுக்கு. தேனிக்கு முத்திரை - தேனு முத்திரை or பசுமடி முத்திரை. கானிக்கும்- வாயு அடங்கும். (௯)

1864. தூநெறி கண்ட சுவடு நடுவேழும்
பூநெறி கண்டது பொன்னக மாய்நிற்கும்
மேனெறி கண்டது வெண்மதி மேதினி
நீனெறி கண்டுளே நின்மல னாகுமே.

(ப. இ.) தூயநெறியாகக் காணப்பெறும் உச்சித்துளைவழி, மேல் திகழும் ஆயிரம் இதழ்த் தாமரை அருள்வழியாகும். அருளால் அந்நெறி அழுந்திக் காண்பவரின் உள்ளமும் உடலும் பொன்வண்ணமாய்த் திகழும். மேல்நெறியாகக் காணப்படுவது திங்கள் மண்டிலமாகும். மேற் செல்லும் உயிர்ப்புவழி கண்டவருள்ளம் மலமகன்று நலமுற்று நிலைநின்ற தூய்மையாகும்

(அ. சி.) சுவடு - பிரம ரந்திரம். பூநெறி - சகசிர அறை; உச்சித் தாமரை. மதி மேதினி - சந்திர மண்டலம். நீனெறி - பிராணவாயு மேற்செல்லும் நெறி. (௧0)

---

1. ஏரார் - (திருப்பாட்டுப் பத்தும்). அ. திருத் - க.

18. பூரணகுகைநெறிச் சமாதி

1865. வளர்பிறை யிற்றேவர் தம்பாலின் மன்னி
உளரொளி பானுவின் உள்ளே யொடுங்கித்
தளர்விற பிதிர்பதந் தங்கிச் சசியுள்
உளதுறும் யோகி யுடல்விட்டாற் றனே.

(ப. இ.) யோகி வளர்பிறையில் உடலைவிட்டு நீங்கினல் திங்கள் மண்டிலத்தே சென்று தங்குவன். செல்லும் வழியில் துறக்கவுலகத்தும், ஞாயிற்றுலகத்தும், பிதிர் உலகத்தும் தங்கித்தங்கிச் செல்வன்.

(அ. சி.) ஊர் ஒளி - சிவ ஒளி. பிதிர்பதம் - உடலைவிட்டு உயிர் பிதிர்ந்து நிற்கும் பதம். (க)

1866. தானிவை யோக்குஞ் சமாதிகை கூடாது
போன வியோகி புகலிடம் போந்துபின்
ஆனவை தீர நிரந்தர மாயோகம்
ஆனவை சேர்வார் அருளின்சார் வாகியே.[1]

(ப. இ.) மேலோதியவாறு சமாதி கைகூடாது உடல்விட்டுப் போன யோகி நிலையான சிவனடிப் புகலிடம் புகாது மீண்டும் பிறக்க நேரின் நற்சார்பில் வந்து பிறந்து வினைநீங்கி அருளின்சார்வாகி நிலையான புகலிடம் புகும் மாயோகி ஆவன்.

(அ. சி.) புகலிடம் போந்து - கன்மத்துக்கு ஈடாகப் பதவி அடைந்து. பின்னல் நவைதிர - உலகிற் பிறந்தபின் கன்மம் நீங்க. நிரந்தரம் - இடைவிடாது. அருளின் சார்வாகி - அருள் கூட்டுவிக்க நேர்ந்து. (உ)

1867. தானிவ் வகையே புவியோர் நெறிதங்கி
ஆன சிவயோகத் தாமாரு மவ்விந்து
தானதி லந்தச் சிவயோகி யாகுமுன்
ஊனத்தோர் சித்திவந் தோர்காய மாகுமே.[2]

(ப. இ.) அங்ஙனம் புவியிற் பிறந்த யோகி ஏனை உலகோர்போன்று உண்டுடுத்து உழைத்து உறங்கி வாழ்ந்து சிவயோகி செல்லும் தூமாயை யின்கண் முன்போற் சிவயோகி ஆவதன்முன் இவ்வுடலின்கண் சித்தி கைவரப்பெற்றுத் திகழ்வன். அதற்கு நிலைக்களமாகிய இவ்வுடலே தூய வுடலாகும்.

அ. சி.) புவியோர் நெறி - கன்ம மார்க்கம். விந்துதானதில் - சுத்த மாயையில். ஊனத்தோர் சித்தி வந்து - அந்த உடலிலேயே ஒப்பற்ற சித்திபெற்று. ஓர் காயம் - ஒப்பற்ற உடலாக மாறும். (ங)

---

1. தவஞ்செய்தார். சிவஞானபோதம், அ. க - க.
2. தானெனை. ஆரூரர், எ. க00 - க.

1868. சிவயோகி ஞானி சிதைந்துடல் விட்டால்
தவலோகஞ் சேர்ந்துபின் றுன்வந்து கூடிச்
சிவயோக ஞானத்தாற் சேர்ந்தவர் நிற்பர்
புவலோகம் போற்றுநர் புண்ணியத் தோரே.[1]

(ப. இ.) சிவயோகியாகிய ஞானியர் உடல் சிதைந்து நீங்கினுல் சிவவுலகம் சென்று பின் நிலவுலகம் வந்து பிறந்து நிறைந்த சிவயோக ஞானத்தால் திருவடிசேர்ந்து நிலையின்பம் பெற்று நீடு வாழ்வர். புவ உலகம் முதலிய அனைத்துலகும் இச் சிவயோக ஞானியரைப் போற்றும். அதனுல் போற்றுநர்க்குப் புண்ணியப்பேறும் உண்டாகும். (அ)

1869. ஊனமின் ஞானிநல் யோகி யுடல்விட்டால்
தானற மோனச் சமாதியுள் தங்கியே
தானவ னுகும் பரகாயஞ் சாராதே
ஊனமின் முத்தராய் மீளார் [2]உணர்வுற்றே.

(ப. இ.) குற்றமற்ற திருவடி யுணர்வு பெற்ற ஞானியாதற் பொருட்டுச் சிவயோகியராகிச் செறிவுநெறி நின்றவர் உடல்விட்டால் தான் என்னும் உயிர்த் தன்மை நீங்க உரையற்ற, உலகவுணர்வற்ற, உணர்த்தும உணர்வுடன் நிறைவுற்ற (மோன சமாதி) அருளில் தங்கித் தானவனுகுவர். வேறேர் உடற்கண் புகுதார். பழுதற்ற நல்லுயிராவர். இயற்கையும் முற்றுமாம் இன்பவுணர்வு எய்தி என்றும் மீளாதின்புறுவர். முத்தர் - நல்லுயிர் ; ஞானியர்.

(அ. சி.) பரகாயம் - வேறு சரீரம். உணர்வுற்று - தத்துவஞானம் அடைந்து. (இ)

1870. செத்தார் பெறும்பய னுவது ஏதெனில்
செத்துநீர் சேர்வது சித்தினைக் கூடிடில்
செத்தா ரிருந்தார் செகத்தில் திரிமலஞ்
செத்தார் சிவமாகி யேசித்தர் தாமே.

(ப. இ.) உலகியலை மறந்தவர் செத்தார் எனப்படுவர். அவர் பெறும்பயன் யாதென்று கேட்டால் ஆணவமலம் கெட்டுப் பேணுபணி தொட்டு அருள் தன்மை வாய்ந்து சிவனடியைச் சேர்வது. அச் சிவனடி கூடிய பின்னும் அன்னர் நிலவுலகத்திருத்தலும் கூடும். அங்ஙன மிருந்தார் மும்மலமற்ற செம்மலாயிருப்பர். அவர்கள் செம்பொருளாகிய சிவமாகவே விளங்குவர். அவர்களே சித்தர் என்று அழைக்கப் படுவோராவர். (சித்தர் நெறியே சித்தாந்த நெறி.)

(அ. சி.) செத்தார் - உலகத்தை மறந்து சமாதியில் இருப்பவர். செத்த நீர் சேர்வது - அவிச்சை கெட்டுச் சிவத்தைச் சேர்வது. திரிமலம் செத்தார் - மும்மலம் கெட்டவர். (ஈ)

1 தவஞ் செய்தார். சிவஞானபோதம், அ. க - க.
2. நாமார்க்குப். அப்பர் ௬. கஅ - க.
,, அரவுதன். சிவஞானபோதம், உ: ௩ - உ.

1871. உன்னக் கருவிட் டுரவோ னரனருள்
பன்னப் பரனே யருட்குலம் பாலிப்பன்
என்னப் புதல்வர்க்கும் வேண்டி யிடுஞானி
தன்னிச்சைக் கீச னுருச்செய்யுந் [1]தானே.

(ப. இ.) கருவிடுதலாகிய பிறப்பின் பற்றற்று உரவோனும் அரனும் ஆகிய சிவபெருமான் திருவடியை நினைக்க மொழிய அப்பரனே அருள் நெறிக்கு வாயிலாகிய சிவக்குலத்தை அளித்தருள்வன். அதனால் அவர் சிவகுருவாய்த் திகழ்வர். மாணாக்கர்களாகிய மெய்கண்டார்கள் பலர் விரும்புவர். அச் சிவஞானியின் விழைவெல்லாம் சிவனார் விழைவேயாம். அதனால் அச் சிவஞானியாகிய சித்தர் நினைத்தவையனைத்தையும் அப்பொழுதே சிவபெருமான் ஆக்கி அளித்தருள்வன்.

(அ. சி.) கருவிட்டு - பிறப்பு அற்று. உரவோன் - வல்லமையுள்ளவன். புதல்வர் - கடவுள் நெறிப்படி நிற்பவர். தன்னிச்சை - கருதும் விருப்பம். (எ)

1872. எங்குஞ் சிவமா யருளா மிதயத்துத்
தங்குஞ் சிவஞானிக் கெங்குமாந் தற்பரம்
அங்காங் கெனநின்று சகமுண்ட வான்தோய்தல்
இங்கே யிறந்தெங்கு மாய்நிற்கும் ஈசனே.

(ப. இ.) எங்கணும் சிவமாகக் கண்டு அச் சிவத்தின் திருவருளாம் நெஞ்சகத்துத் தங்குபவன் சிவஞானியாவன். அச் சிவஞானிக்கு எங்கணும் விழுமிய முழுமுதல்வன் நிலையுண்மை உலைவின்றித் தோன்றும். அதற்கு ஒப்பு பூதவெளி எல்லாவற்றையும் தன் உள்ளடக்கித் தானாக நீக்கமின்றி நிற்பதாகும். அச்சிவஞானி நிலவுலகத்தில் அருளால் வாழ்ந்து வரினும் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஈசனாவன். ஈசன் - ஆண்டான். எங்கும் சிவமாகக் காண்பது என்பதன் பொருள், உலகனைத்தும் சிவன் உடைமை எனவும், உயிரனைத்தும் அவனடிமை எனவும் அவன் ஆரருளால் ஆருயிர் உணர்வின்கண் உணர்வது.

(அ. சி.) இங்கு - இவ்வுலகத்தில். (அ)

---

1. பாலைநெய்தல். திருக்களிற்றுப்படியார், ௧௨.
குலங்கொடுத்துக். அப்பர், ௬. ௨௦ - ௬.

19. சமாதிக் கிரியை

1873. அந்தமின் ஞானிதன் னுகந் தீயினில்
வேந்திடி னுடேலாம் வெம்பும் தீயினில்
நோந்தது நாய்நரி நகரி னுண்செரு
வந்துநாய் நரிக்குண வாகும் வையமே.

(ப. இ.) என்றும் அழிவில்லாத திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற சிவஞானியின் திருமேனியினைக் கல்லறைப்படுத்தலாகிய சமாதியின்கண் வையாமல் தீயினில் வெந்திடச் செய்தால் நாடெல்லாம் வெப்புநோய் மிகும்; அதனினும் கொடிய தொழுநோய்களும் மிகும்; அவற்றால் மக்கள் துன்புறுவர். மேலும் அத் திருமேனி புறத்தே வாளா எறியப்பட்டு நாய் நரியால் உண்ணப்படின் உலகத்தில் பெரும்போர் வந்து மக்கள் பலர் மாண்டு அவர்தம் உடம்புகள் நாய் நரிகளால் உண்ணப்படும். நீள் + உலகம் - நீணுலகம்[1] என்பதுபோல், உள் + செரு - உண்செரு வென்றாயிற்று. (க)

1874. எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிடில்
அண்ணல்தங் கோயில் அழலிட்ட தாங்கொக்கும்
மண்ணின் மழைவிழா வையகம் பஞ்சமாம்
எண்ணரு மன்னர் இழப்பார் அரசுமே.[2]

(ப. இ.) அளவிடுதற்கரிய திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற சிவஞானியரின் திருவுடல் எரியிலிடப்படின் அது சிவபெருமான் திருக்கோவிலின் கண் தீயிட்டதையொக்கும். அப்பெரும் பாவத்தால் மண்ணினில் மழை விழாது. அதனால் நீங்கா வற்கடமாம் பெரும்பஞ்சமும் உண்டாகும். அளவிலா மன்னரும் தத்தம் அரசினையு மிழப்பர். (உ)

1875. புண்ணிய மாமவர் தம்மைப் புதைப்பது
நண்ணி யனல்கோக்கில் நாட்டில் அழிவாகும்
மண்ணி லழியில் அலங்கார பங்கமாம்
மண்ணுல கெல்லாம் மயங்குமனல் மண்டியே.

(ப. இ.) சிவஞானியின் திருமேனியைப் புதைத்துத் திருக்கோவிலமைப்பது பெரும் சிவபுண்ணியமாகும். அப்படிச் செய்யாமல் தீயின்கண் இட்டால் நாட்டுக்குப் பெரும் அழிவு உண்டாகும். மேலும் அத் திருமேனி ஓம்புவாரற்று மண்ணினில் கிடந்து அழியின் நாட்டின் அழகெலாம் பாழ் பட்டு நாடும் வீழ்ச்சியுறும். தணியா வெப்பும், தீயும் பிணியும் பிறவும் மண்ணுலகம் எங்குமாகிப் பெருந்துன்புண்டாகும்.

(அ. சி.) அனல் கோக்கின் - தியிட்டால். அலங்கார பங்கம் - நாடு அழியும். (௩)

---

1. மாணி. இ. உ - ௪.
2. செய்ய. சம்பந்தர், ௩. இக - க.

1876. அந்தமில் ஞானி அருளை அடைந்தக்கால்
அந்த வுடல்தான் குகைசெய் திருத்திடில்
சுந்தர மன்னருந் தொல்புவி யுள்ளோரும்
அந்தமில் இன்ப அருள்பெறு வாரே.

(ப. இ.) அளவிடப்படாத சிவஞானி திருவடிப்பேறும் அருளை அடைந்தக்கால் அவர்தம் திருவுடலினை நிலவறையாகிய குகைசெய்து அவற்றின்கண் அமைத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்தால் அறிவாற்றல்களால் மிக்க அழகுபெற்ற வேந்தரும் நிலவுலகத்து வலமும் நலமும் குலமும் சேர்மாந்தரும் முடிவிலாப் படியிலா வடிவுடை ஆரருள் இன்பம் பெற்று வாழ்வர். நிலவறை - சமாதி.

(அ. சி.) குகை - நிலவறை. (௭)

1877. நவமிகு சாணுலே நல்லாழஞ் செய்து
குவைமிகு சூழவைஞ் சாணகக் கோட்டித்
தவமிகு குகைமுக் கோணமுச் சாணுக்கிப்
பவமறு நற்குகை பத்மா சனமே.

(ப. இ.) நிலவறைப்படுக்கும் குகையின் அளவு வருமாறு: ஆழம் ஒன்பது சாண்; அகலமாகிய சுற்றளவு ஐந்து சாண்; மூன்று சாண் அகலத்தில் முக்கோணம். இத்தகைய முறைப்படி அமைக்கும் குகை தாமரை இருக்கையாகிய பதுமாசனமாகும்.

(அ. சி.) குகையின் ஆழம் அகலம் சாண் அளவில் கூறப்பட்டுள்ளது. (௮)

1878. தன்மனை சாலை குளங்கரை யாற்றிடை
நன்மலர்ச் சோலை நகரினற் பூமி
உன்னருங் கானம் உயர்ந்த மலைச்சாரல்
இந்நிலந் தான்குகைக் கெய்தும் இடங்களே.

(ப. இ.) சிவஞானியின் திருமேனியினை நல்லடக்கமாகிய குகை அமைக்கும் நல்லிடங்கள் வருமாறு: அச் சிவஞானியின் திருவடிப்புணை சேர் மெய்கண்டார்தம் நல்ல வீட்டின் பக்கம், 'அளவில் சனம் செலவொழியாவழி' நடைச்சாலை அண்மை, 'அருளுடையார் உளமனைய தண்ணளிசேர்' குளக்கரை, அருள்வெள்ளப் பெருக்கனைய ஆற்றிடைக் குறை, நன்மலர்ச் சாலை, நகர்நாப்பண் பகர்நலமெலாம் வாய்ந்த மேடு, அருமைபெருமை மிக்க காடு, பெருவளஞ்சேர் தெருளுடையார் விழையும் மழைசார் திருமாமலைச் சாரல் என்பன.

(அ. சி.) குகை செய்யும் இடம் கூறப்பட்டுள்ளது. (௯)

1879. நற்குகை நால்வட்டம் பஞ்சாங்க பாதமாய்
நிற்கின்ற பாத நவபாத நேர்விழப்
பொற்பம ரோசமும் மூன்றுக்கு மூன்றணி
நிற்பவர் தாஞ்செயும் நேர்மைய தாமே.

(ப. இ.) நல்ல குகையின் மேற்பரப்பு நால்வட்டம் சேர்ந்ததாயிருத்தல்வேண்டும். வணங்குப் மெய்யடியார்கள் முழந்தாள் இரண்டு, முன்கை இரண்டு, நெற்றி ஒன்று ஆக ஐந்துறுப்பும் நிலத்தே படும்படி வணங்கத்தக்க இடம் வாய்ப்புள்ளதாக இருத்தல்வேண்டும். அதன் பொருட்டு ஒன்பது அடி நீளம் இடம் அமைத்தல்வேண்டும். இக்குறிப்பால் திருக்கோவில்களில் பலிபீடத்தின் முன்னும் அதன் வெளியிலும் எட்டுறுப்புப் நிலத்தே படும்படி நலத்தே வணங்குதல்வேண்டும். மற்றுத் திருவுருவங்களின்முன் ஐந்துறுப்பும் நிலத்தே படும்படி வணங்குதல் வேண்டும் என்னும் நெறிமுறை தோன்றுதல் காண்க. அழகிய குகை அமைப்பும் மூன்று நிலையதாய் மூன்று சுற்றுள்ளதாய் அழகியதாய் அமைதல்வேண்டும். வழிபாட்டில் உறைத்துநிற்கும் மெய்யன்பர்கள் செய்யும் நேர்மைகள் மேலோதியனவாகும்.

(அ. சி.) நால்வட்டம் - நாலாபக்கம். பஞ்சாங்க பாதமாய் - அஞ்சு அங்கங்கள் நிலத்தில் பதியும்படி வணங்குதற்கு இடமுள்ளதாய். நவ பாதம் - ஒன்பது காலடி. ஓசம் - குகை, கோயில். (எ)

1880. பஞ்சலோ கங்கள் நவமணி பாரித்து
விஞ்சப் படுத்ததன் மேலா சனமிட்டு
முஞ்சி படுத்தவெண் ணீறிட் டதன்மேலே
போன்செய்நற் சுண்ணம் போதியலு மாகுமே.

(ப. இ.) நிலவறைக் குகையின் அடிப்பகுதியில் பசும்பொன், வெண் பொன், செம்பொன், வரைபொன், கரும்பொன் என்னும் ஐவகைப் பொன்னும், ஒன்பான் ஒளிக்கற்களும் அமைத்தல் வேண்டும். இவற்றின் மேல் இருக்கையமைத்தல் வேண்டும். அதன்மேல் தருப்பைப்புல் பரப்புதல் வேண்டும். திருவெண்ணீறு குவித்தல்வேண்டும். அதன்மேல் திரு மேனியை வைத்தல்வேண்டும். அதன்மேல் அழகிய சுண்ணச் சாந்து பூசிப் பொதிதல்வேண்டும் பொன்னைந்தும் முறையே தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, ஈயம், இரும்பு எனப்படும். வரைபொன் - ஈயம். வரைதல் - எழுதுதல். பொன் என்னும் சொல் பொது என்பது "தூண்டிற்பொன்" திருக்குறள், கஉஅ. என்பதனுலுணர்க.

(அ. சி.) முஞ்சி - தருப்பைப்புல். சுண்ணம் - சாந்து. பொதியல் - பூசுதல். (அ)

1881. நள்குகை நால்வட்டம் படுத்ததன் மேற்சாரக்
கள்ளவிழ் தாமங் களபங்கத் தூரியுந்
தெள்ளிய சாந்து புழுகுபன் னீர்சேர்த்
தொள்ளியநற் றூபம் உவந்திடு வீரே.

(ப. இ.) குகை நடுவில் நால்வட்டம் அமைத்து அதன்மேல் தேன் நிறைந்த மலர்மாலைகள், சந்தனக் கலவை, கத்தூரி முதலிய மணக் கூட்டுக்கள், சாந்து, புனுகு, பன்னீர்சேர்த்துத் தக்கவாறு பொதிதல் வேண்டும். பின் சிறந்த நறும்புகையும் விரும்பிமகிழ்ந்து இடுவீர்களாக.

(அ. சி.) நள் குகை - குகை நடுவில். (கு)

1882. ஓதிடும் வெண்ணீற்றால் உத்தூளங் குப்பாய
மீதினி லிட்டா சனத்தினின் மேல்வைத்துப்
போதறு சுண்ணமும் நீறும் பொலிவித்து
மீதி லிருத்தி விரித்திடு வீர்நீரே.

(ப. இ.) செந்நெறிக்கு உளமாக ஓதப்படும் திருவெண்ணீற்று முழுப்பூச்சு குப்பாயம்போல் அமைத்தல்வேண்டும். இருக்கைமேலும் திருவெண் ணீறு குவித்தல்வேண்டும். அதன்மேல் திருமேனியை எழுந் தருளுவித்தல்வேண்டும். மணப்பொடியும் திருவெண்ணீறும் மேலும் பொலிவித்தல்வேண்டும். அதன்மேல் திருமேனியைச் செம்மையுற இருத்துவீராக செந்நெறிக்கு உயிராவது திருவைந்தெழுத்து; உடல் சிவமணி. சிவமணி - கடவுட் கண்மணி, (உருத்திராக்கம்).

(அ. சி.) குப்பாயம் - சட்டை. சுண்ணம் - வாசனைப்பொடி. (க0)

1883. விரித்தபின் ஞற்சாரு மேவுதல் செய்து
பொரித்த கறிபோ ணகமிள நீருங்
குருத்தலம் வைத்தோர் [1]குழைமுகம் பார்வை
தரித்தபின் மேல்வட்டஞ் சாத்திடு வீரே.

(ப. இ.) மேலோதியபடி அமைத்தபின் சாருமணை பொருந்த வைத்து அதன்மேல் பாவாடை விரித்து இலையமைத்துப் பொன்போல் பொரித்த கறிவகைகளும், போனகமாகிய திருவமுதும் இளநீரும் சிவகுருவின் திருமுன்னிலையில் படையுங்கள். அத் திருவுருமுன் குழை முகப் பார்வை தரித்தலாகிய நைவேத்தியம் கண்டபின் மேற்கட்டி யமைத்து வேண்டுவ செய்வீராக.

(அ. சி.) சாரு - சாய்மணை. போனகம் - சோறு. குருத்தலம் - குருவின்முன். மேல்வட்டம் - மேல்நிலை. (கக)

1884. மீது சொரிந்திடும் வெண்ணீறுஞ் சுண்ணமும்
போது பலகொண்டு தர்ப்பைப்புல் வில்வமும்
பாத வுதகத்தான் மஞ்சனஞ் செய்துபார்
மீதுமுன் றக்குமுன் றணிநிலஞ் செய்யுமே.

(ப. இ.) மேலே மழைபோற்பொழியும் திருவெண்ணீறும், மணப் பொடியும், பலவகை நறுமலரும், தருப்பைப் புல்லும் வில்வமும் கைக் கொண்டு சிவபெருமான் திருவடி விளக்கிய திருத்தநீரால் திருமஞ்சனஞ் செய்து, மேற்கூறியவற்றால் வழிபாடு செய்க. வழிபடற்குரிய காலம் மூன்று கருவி மூன்று, பணி மூன்று, கருத்து மூன்று ஆதலின் மூன்றுக்கும் மூன்று அழகிய இடம் அமைப்பீராக காலம் மூன்று: காலை நண்பகல், மாலை. கருவி மூன்று: உள்ளம், உரை, உடல். பணிமூன்று: அன்பு. அறிவு, ஆற்றல். கருத்து மூன்று அன்பு, இன்பு, அடைவு. அன்பு, கூடும் அன்பினில் கும்பிடுவோர். இன்பு: பேறுவேண்டும் வீறினர். அடைவு: உலகியல்வேண்டும் நிலையினர். (கஉ)

---

1. அழகே, அ. குழைத்த பத்து. க0.
,, தூயதிரு, கஉ. சிறுத்தொண்டர், கச.

1885. ஆதன மீதில் அரசு சிவலிங்கம்
போது மிரண்டினில் ஒன்றைத்தா பித்து
மேதகு சந்நிதி மேவுத் தரம்பூர்வங்
காதலிற் சோடசங் காணு பசாரமே.

(ப. இ.) கல்லறைப்படுத்த குகையின்மீது அரசு, சிவலிங்கம் ஆகிய இவ் விரண்டினுள் தகுதியான தொன்றை நிலைநாட்டிச் சிறப்புப் பொருந்திய திருமுன் வடக்குநோக்கியேனும் கிழக்குநோக்கியேனும் அமைத்துப் பதினாறு வகைச் சிறப்புடன் பூசனை செய்வாயாக. சிறப்புப் பதினாறுவன: க. திருமஞ்சனம், உ. நறுமலர், ங. மணக்கூட்டு, ச. நறும்புகை, ரு. உறுஞ்சுடர், சு. குளிர்நீர், எ. திருவமுது, அ. தூசு, கூ. அடைக்காய், க0. கண்ணாடி, கக. குடை, கஉ. கவரி, கங. ஆலவட்டம், கச. விசிறி, கரு. ஆடல், கசு. வாத்தியம் என்பன. வாழ்த்தியம் என்னும் சொல் வாத்தியம் என்றாயிற்று.

(அ. சி.) ஆதனம் - சமாதிக் குகையின் மேலுள்ள வேதிகை. (கங)

---

20. விந்துற்பனம்

1886. உதயத்தில் விந்துவில் ஓங்குகுண் டலியும்
உதயக் குடிலில் வயிந்தவம் ஒன்பான்
விதியிற் பிரமாதி கள்மிகு சத்தி
கதியிற் கரணங் கலைவை கரியே.

(ப. இ.) விந்து என்று சொல்லப்படும் தூமாயை தோற்றத்தில் சிறந்த குண்டலியும், பெருவெளியில் மாயாகாரியமான வைந்தவம் ஒன்பதும், அவற்றின் முறையால் அயன் முதலிய ஒன்பதின்மரும், திருவருள்முறையாகக் கரணங்கள் கலைகள் வைகரி முதலிய ஓசைகள் ஆகிய எல்லா ஆக்கப்பாடுகளும் தோன்றும். ஆக்கப்பாடு - காரியம்.

(அ. சி.) குடிலில் - பரமாகாயத்தில். வயிந்தவம் ஒன்பான் - விந்து மாயாகாரியம் ஒன்பது. கதியில் - முறையாக (க)

1887. செய்திடும் விந்துபே தத்திறன்[1] ஐயைந்துஞ்
செய்திடு நாதபே தத்திற னலாறுஞ்
செய்திடு மற்றவை யீரிரண் டிற்றிறஞ்
செய்திடு மாறுறு சேர்தத் துவங்களே.

(ப. இ.) தூமாயையாகிய விந்துவினின்று நல்லுயிர்களை யியக்கிச் சிவன் திருவருளால் கொள்ளும் திருவுருவ வகை இருபத்தைந்து. அவை வருமாறு: க. சிவக்கொழுந்து, உ. அம்மையப்ப பிள்ளை, ங.

---

1. இருபத்தைந்து சிவவடிவம். இதன் விளக்கத்தைக் காஞ்சிப் புராணம் சிவபுண்ணியப் படலத்துட் (ங - ஙரு) காண்க.
,, பையஞ். அப்பர், ச. ச - க0.

ஒற்றைத்தாளர், ரு. எச்சத் தலைவர், ௭. விடையூர்தி, ௮. நந்திவரத்தர்' எ கூத்தப்பெருமானார், அ. கொடுஞ்சினத்தர், கூ. பெண்ணொரு கூற்றண்ணலார் ௧0. ஆலமர் செல்வர், ௧௧. திருநீலகண்டர், ௧௨. சலந்தரனொடுக்கி, ௧௩. ஆழியருள்வோன், ௧௪. அந்தகாசுரன் ஒடுக்கி ௧௫. திரிபுரரொடுக்கி, ௧௬ கங்கை தாங்கி, ௧௭. உற்றுழியுதவி, ௧அ. சிவச்சுடர்க்கொழுந்து, ௧௯ மீனொடுக்கி, ௨0. ஆமையொடுக்கி ௨௧. பன்றியொடுக்கி, ௨௨. ஆளரியொடுக்கி, ௨௩. முதுகெலும்பு தூக்கி, ௨௪. காலவைரவர், ௨௫. பலிப்பகவன் என்பன. நாதத்தின் வகையாகிய விந்து, பரவிந்து, நாதம், பரநாதம் என்னும் நான்கும் தோன்றின. நாத வகை உட்கருவிகள் இருபத்துநான்கும் தோன்றும் இவற்றின் விரிவாகிய முப்பத்தாறு மெய்களும் தோன்றும். மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) மற்றுஇவை ஈரிரண்டு - விந்து, பரவிந்து, நாதம், பரநாதம். விந்துபேதம் - 25 நாதபேதம் - 24. இவைகள் விந்து, நாத தத்துவங்களின் உண்ணிலைக் கருவிகள். (௨)

1888. வந்திடு பேத மேலாம்பர விந்துமேல்
தந்திடு மாமாயை வாகேசி தற்பரை
உந்து குடிலையோ டேமுறு குண்டலி
விந்துவில் இந்நான்கு மேவா விளங்குமே.

(ப. இ.) பரவிந்துவில் தோன்றும் மாமாயை மேலோதிய இருபத்தைந்து சிவவடிவங்களையும் தந்திடும், மேலும் வாகேசி தற்பரை செலுத்துங் குடிலை, இன்புறுத்துங் குண்டலி என்னும் விந்துவில் பொருந்தித் தோன்றும்.

(அ. சி.) ஏமுறு - இன்பம் பொருந்திய. மேவா - மேவி. (௩)

1889. விளங்கு [1]நிவிர்த்தாதி மேவக ராதி
வளங்கோள் உகார மகாரத் துளவிந்து
களங்கமில் நாதாந்தங் கண்ணினுள் நண்ணி
உளங்கோள் மனாதியுள் அந்தமு [2]மாமே.

(ப. இ.) மேலும் நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல், ஆகிய ஐங்கலைகளும் தூமாயையின்கண்ணின்று தோன்றும். இத் தூமாயையின் நின்றே அகர முதலும் உளங்கொள் உகரமும், மகரமும் விந்துவும், நாதமும் ஆகிய ஐந்து எழுத்துக்களும் தோன்றும். இவை முறையே எழுச்சி, இறுப்பு மனம், எண்ணம், ஆள் என்னும் ஐந்து கருவிகளையும் செலுத்துங் கடவுளர் ஐவர்க்கும் கைக்கருவியாகநிற்கும். இக் கடவுளர் ஐவரும் முறையே அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் எனப்படுவர்.

(அ. சி.) நிவிர்த்தாதி - நிவிர்த்திகலை முதலிய. கண்ணினுள் - கருத்தினுள். மனாதி - அந்தக்கரணங்கள். (௪)

---

1. நிகழ்ந்திடும். சிவஞானசித்தியார், ௧, ௪ - ௩௪.
2. அகார. சிவஞானபோதம், ௪. ௧ - ௩.

1890. அந்தமும் ஆதியு மாகிப் பராபரன்
வந்த வியாபி யெனலாய வந்நெறி
கந்தம தாகிய காரண காரியந்
தந்தைந் கருமமுந் தான்செய்யும் வீயமே.

(ப. இ.) காரண காரியமாகிய முதல் விளைவுகளுக்கு எண்ணத் துணையாய்நிற்கும் முழுமுதற்சிவன் பராபரன் எனப்படுவன். அவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துநிற்கும் வியாபியாவன். அந்நிலையில் மணஞ்சேர் காரணகாரிய முதல்வராய்த் திருத்தொழில் ஐந்தினையும் இடையறாது புரிவன். இவையே அவன்றன் அளவில் பெருமையாம். வீயம் : வியம் : பெருமை. வியம் வீயமானது செய்யுட்டிரிபு.

(அ. சி.) கந்தமதாகிய - வாசனை பரவிய. வீயம் : வியம் என்பதன் நீட்டம். வியம் - பெருமை. (ரு)

1891. வீயம தாகிய விந்துவின் சத்தியால்
ஆய வகண்டமும் அண்டமும் பார்ப்பக்
காயஐம் பூதமுங் காரிய [1]மாயையில்
ஆயிட விந்து அகம்புற மாகுமே.

(ப. இ.) பெருமை உடைத்தாகிய விந்துவின் ஆற்றலால் அகண்டமும் அண்டமும் ஆகிய அனைத்து ஆக்கப்பாடுகளும் உண்டாவன ஆகாய முதலிய ஐம்பூதமுள்ளிட்ட முப்பத்தொரு மெய்களும் தூமாயையாகிய விந்துவின் காரியம் போன்ற படங்குடிலானுற்போலும் வளர்ச்சியன்று. பால் தயிரானுற் போன்ற திரிபு. இதனைத் தூவாமாயை என்பர். இவை தூமாயையின் கிழ்ப் பகுதியாகும். இவ் விந்து முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அகம்புறம் என்ப. விந்து எனினும் காரணமாயை எனினும் ஒன்றே. விந்து - வித்து - காரணம்.

(அ. சி.) காய ஐம்பூதம் - ஆகாய முதலாம் ஐம்பூதம். காரிய மாயை - விந்துவின் விகாரமான அசுத்த மாயை. (சு)

1892. புறமகம் எங்கும் புகுந்தொளிர் விந்து
நிறமது வெண்மை நிகழ்நாதஞ் செம்மை
உறமகிழ் சத்தி சிவபாத மாயுட்
டிறனொடு வீடளிக் குஞ்செயற் கொண்டே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு விந்து புற மகம் எங்கும் விரவி ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. விந்துவின் நிறம் வெண்மை. நாதத்தின் நிறம் செம்மை அறிவாற்றல்களால் ஆருயிர்களை மகிழ்விக்க மகிழும் சத்தி சிவம் இரண்டற்கும் முறையே விந்து நாதம் பதிந்த நிலைக்களமாகும். பதிவு - நிலைப்பு. பதிவு பாதமென்ருயிற்று. உயிர்க்குயிராயுணர்விற் குணர்வாய் உண்ணின்று பேறருளும் அருளிப்பாடுகொண்டே இவை யனைத்தும் நிகழ்கின்றன. (எ)

---

1. நித்தமா. சிவஞானசித்தியார், உ, ௯ - ௯.

1893. கொண்டஇவ் விந்து பரமம்போற் கோதற
நின்ற படங்கட மாய்[1]நிலை நிற்றலிற்
கண்டக லாதியின் காரண காரியத்
தண்டம் அனைத்துமாய் மாமாயை[2]யாகுமே.

(ப. இ.) இவ் விந்துவும் முழுமுதற்சிவன் முதலுமீறுமின்றித் தொன்மையாய் இருப்பதுபோல் தொன்மையேயாம் ஆவிகளின் ஆணவக்குற்றமற நிற்பது இவ் விந்து. இதன் கண்ணின்றும் படமாகிய சீலையும். கடமாகிய ஏனமும் பிறவும் தோன்றும் (அங்ஙனம் தோன்றுவதும் திருவருளாற்றலான் என்க) இயக்கிக் காணச்செய்யும் ஐவகைத் திருவருளாற்றலாம் கலைகளால் காரணகாரியத் தொடர்பாய் மாமாயையினின்றும் இது தோன்றும்.

(அ. சி) பிரமம்போல் அல்லது பரமம்போல் - சிவத்தைப்போல. படம் கடம் - வேட்டி, மட்குடம். (அ)

1894. அதுவித்தி லேநின்றங் கண்ணிக்கு [3]நந்தி
இதுவித்தி லேயுள வாற்றை யுணரார்
மதுவித்தி லேமல ரன்னம தாகிப்
பொதுவித்தி லேநின்ற புண்ணியன் தானே.

(ப. இ.) மேலோதிய காரணமாகிய விந்துவில் நாதமாகிய சிவன் விரவிப் பிரிப்பின்றிக் கலந்துநிற்கின்றனன். இந்த முறையாக மாயை தொழில்படும் இயற்கை உண்மையினை உணரார் தேனுக்குக் காரணமாயுள்ளது மலர்; அஃது ஈண்டு மலர்வித்தெனப்பட்டது. அஃது ஈண்டு உச்சித் துளைமேற்கொள்ளப்படும் ஆயிர இதழ்த் தாமரையினைக் குறிக்கும் அத் தாமரைமீது மகிழ்ந்தமரும் அன்னத்தைப் போன்று போகமீன்ற புண்ணியனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருள்கின்றனன். அதுபோன்று பொன்னம்பலத்தின் கண்ணும் நின்றருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) அதுவித்தில் - அந்த விந்துவாகிய வித்தில் அண்ணிக்கும் - கலந்திருக்கும். மதுவித்திலே மலர் - மதுவுக்குக் காரணமாகிய மலர். பொது வித்து - புருவ மத்தி அல்லது சிற்சபை. (க)

1895. வித்தினி லன்றி முளையில்லை அம்முளை
வித்தினி லன்றி வெளிப்படு மாறில்லை
வித்தும் முளையும் உடனன்றி வேறல்ல
அத்தன்மை யாகும் அரனெறி [4]காணுமே.

(ப. இ.) வித்தும் முளையும் இருபொருளாக உடன்தோன்றுவன அல்ல. வித்தை நிலைக்களமாகக்கொண்டு முளை உள்ளடங்கி இருக்கும்.

---

1. உள்ளது. சிவஞானசித்தியார், க. க - ௬.
2. மாயைமா. சிவப்பிரகாசம். எ. உ.
,, மாயா. சிவஞானபோதம். ௨. உ - க.
3. ஆலைப்படுகரும். அப்பர், ௬. ௫௨ - உ.
4. வித்துண்டா. சிவஞானபோதம். க. உ - க.

எனினும் வித்தும் முளையும் குவளையும் பாலும்போன்று வெவ்வேறுவன. அடங்கியிருக்கும் அம்முளை அவ்வித்தின் வாயிலாலன்றி வேறு வாயிலாக வெளிப்படுமாறில்லை. அவ்வித்தும் முளையும் இரு கைபோல வெவ்வேருகத் தோன்றும் இருபொருளும் அல்ல. கையும் விரலும் போல்று ஒட்டி உடனுகத் தோன்றும் இருபொருளுமன்று. மலர் மணம்போல் அடங்கித் தோன்றும் இருபொருளாம். அதுபோல் விந்துவாகிய தூமாயை திருவருளாற்றலாம் நிலைக்களத்து அடங்கி அவ்வாற்றலால் தொழிற்படும் இதுபோன்று சிவனர் திருவருள் தாரகமாம் நிலைக்களத்து மாயை தொழிற்படும் அதனுல் மாயையும் திருவருளும் ஒன்றன்று வெவ்வேறும். இதுவே அரனுரருளிய மெய் கண்ட செந்நெறி. அல்லது சித்தாந்த சைவம். 'நம்மூல ராற்போற்ற நால்வரால் நாட்டநிலை, செம்பொருள்சித் தாந்தசைவம் தேறு' என்பதனை நினைவுகூர்க. குவளை - பாற்கலம் (௧0)

1896. அருந்திய வன்ன மவைமூன்று கூறும்
பொருந்து [1]முடன்மனம் போமல மென்னத்
திருந்து முடன்மன மாங்கூறு சேர்ந்திட்
டிருந்தன முன்னுள் இரதம தாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் அருந்திய சேறு மூன்று கூறுபடும். ஒன்று பருவுடலை வளர்க்கும் பகுதியாகும் மற்றொன்று நுண்ணுடலிற் காணப் படும் மனத்தை வளர்க்கும் பகுதியாகும். பிறிதொன்று சக்கையாய் மலமாய்க் கழியும் பகுதியாகும் ஆருயிர்கள் கட்டுள்ளடங்கிப் போக்கு வரவு புரிதற்கு நிலைக்களம் உடல். அதனை ஐவகையாகக் கூறுப அவை வருமாறு: பருவுடம்பு, வளியுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்ப வுடம்பு என்பன. இவற்றை அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் எனவும் கூறுப முன்னுட்களில் உண்ட உணவின் சாரம் பருவுடலாக மனவுடலாக வளர்ந்திருக்கின்றன. உழைப்பாலுடலழகாம் ஊனுலா முள்ளம், மழையொழுக்கா லாமுயிரின் மாண்பு என்பதனை நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) முன்னுளிரதம் - முந்தின தினத்தில் உண்ட அன்ன இரசம். (௧௧)

1897. இரத முதலான ஏழ்தாது மூன்றின்
உரிய தினத்தின் ஒருபுற் பனிபோல்
அரிய துளிவிந்து வாகுமேழ் மூன்றின்
மருவிய விந்து வளருங்கா யத்திலே.

(ப. இ.) இரதமாகிய சாரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் ஏழ்முதற் பொருள்களால் ஆக்கப்பட்ட திவ்வுடல். தாது - முதற்பொருள். அவ் வேழும் வருமாறு: சாரம், செந்நீர், ஊன், கொழுப்பு என்பு, மூளை, வெண்ணீர் என்பன. இவற்றை இரசம், இரத்தம் மாமிசம் மேதசு, அத்தி, மச்சை, சுக்கிலம் எனவும் கூறுப. இவற்றுள் சாரம், செந்நீர், வெண்ணீர்

1. மருவானந்தம். சிவஞானசித்தியார், ௮. ௨ - ௨௩.

ஆகிய மூன்றும் ஒருநாள் ஒருபுற்பனிபோல் திரளும். இத் திரட்சியே விந்து வெனப்படும் இவ் விந்து ஏழ்மூன்றாகிய இருபத்தொருநாள் வரை உடம்பில் வளரும்.

(அ. சி.) புற்பனி - புல் நுனிப்பனி. ஏழ் மூன்றின் - ஏழ் தாதுக்களில். இரதம் இரத்தம், சுக்கிலம் என மூன்றினும். (கஉ)

1898. காயத்தி லேமூன்று நாளிற் கலந்திட்டுக்
காயத்துட் டன்மன மாகுங் கலாவிந்து
நேயத்தே நின்றோர்க்கு நீங்கா விடாமையின்
மாயத்தே செல்வோர் மனத்தோ டழியுமே.

(ப. இ.) அதன்பின் மூன்றுநாள்காறும் பரந்து கலந்து முன் உடல் விந்துவாக விருந்த அது மலவிந்துவாக மாறும். அதனைக் கலையாகிய அறிவு விந்துவாக அமைத்துச் சிவன் திருவடியுணர்வாய் நீங்காது நின்றோர்க்கு அவ் விந்துவும் நீங்கா. பற்றறுமையின் உலக மயக்கில் ஈடுபடுவோர்க்கு அவ் விந்து மனத்துடன் அழியும். இதனையே கனவிற் கழிதல் என்ப.

(அ. சி.) நேயத்தே - சிவத்திலே. (கங)

1899. அழிகின்ற விந்து அளவை யறியார்
கழிகின்ற தன்னையுட் காக்கலுந் தேரார்
அழிகின்ற காயத் தழிந்தயர் வுற்றோர்
அழிகின்ற தன்மை யறிந்தொழி யாரே.

(ப. இ.) இங்ஙனம் அழிகின்ற வெண்ணீராகிய விந்துவின் அளவை அறியார். அவ்வளவு கூறுங்கால் எண்பது துளிச் செந்நீர் ஒரு வெண்ணீரின் ஒரு துளியாகும். இத்தகைய எண்பது வெண்ணீர்த் துளியே ஒரு முழுத்துளி விந்துவாகும். எனவே ஒரு துளி விந்து வீணே அழியின் அறுரயிரத்தநானூறு துளிச் செந்நீர் அழிந்ததாகும். இதுபற்றியே 'கணக்கன் கோளன் காணி இழந்தான்' என்னும் பழமொழியும் வழங்குவதாயிற்று. கணக்கன் : ஒழுக்கம் வழக்கு இழுக்காது கைக்கொள்வோன், அது கருத்தாவாகுபெயராய் அவனால் ஆக்கப்படும் நூலைக் குறித்தது. அந் நூற்கு மாறுபட நடப்போன் கோளன் எனப்படுவன். காணி என்பது எண்பதில் ஒரு கூறு; எனவே அஃது எண்ணலளவை ஆகுபெயராய் விந்துவை உணர்த்தும். இழந்தான் விந்துவை இழந்தான் என்பதாம். விந்து கழிவதால் வாழ்நாளும் உடலும் பாழாவதறியார். அப் பாழில் நின்று தன்னைக் காக்கவும் ஆய்ந்து முயலார். நிலையில்லாது அழிகின்ற உடலத்து வீணாய் அழிந்து தளர்வுற்றோர், தாங்கள் நாளும் அழிகின்ற தன்மையை அறிந்து அவற்றினின்றும் நீங்கி நல்வழிப்படரார். இடையிடையே கடைமுதலாக வருவனவாகிய திருப்பாட்டுக்களும் பலவுள. எடுத்துக்காட்டாக 1889 முதல் 1893 வரையுள்ளவும், 1896 முதல் 1899 வரை யுள்ளவும் கடைமுதற்றொடை என்க. கடைமுதல்: அந்தாதி.

(அ. சி.) ஒழியார் - ஆசையை ஒழியார். (கச)

21. விந்துசயம் - போகசரவோட்டம்

1900. பார்க்கின்ற மாதரைப் பாரா தகன்றுபோய்
ஓர்க்கின்ற வுள்ளம் உருக அழல்மூட்டிப்
பார்க்கின்ற கண்ணுசை பாழ்பட மூலத்தே
சேர்க்கின்ற யோகி சிவ்யோகி தானுமே.

(ப. இ.) இணைவிழைச்சாகப் பார்க்கின்ற மாதரைத் தான் பாராது விலகிப்போய்ச் சிவத்தையே இடையறாது நினைக்கின்ற நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து மேலும் உருகும்படி மூலத்திடத்துத் தழலினை மூட்டிப் புறத்தே பிறவிக்கு வாயிலாக அவாவுடன் பார்க்கின்ற கண்ணுசை முற்றும் நீங்க மூலத்திடத்திருந்து நடுநாடி வழியாக உயிர்ப்பினை மேலேற்றிச் செலுத்திப் பயில்வோர் அகத்தவத்தவராய சிவயோகியராவர். உடனுறைவின்பம் - ஆண்பெண் சேர்க்கை.

(அ. சி.) மூலத்தே சேர்க்கின்ற - மூலாதாரத்தில் வீணாத் தண்டுடே விந்துவைச் செலுத்துகின்ற. (க)

1901. தானே யருளாற் சிவயோகந் தங்காது
தானேயக் காமாதி தங்குவோ னும்மூட்குந்
தானே யதிகாரந் தங்கிற் சடங்கெடும்
ஊனே யவற்றுள் ளுயிரோம்பா மாயுமே.

(ப. இ.) திருவருள் நாட்டத்தால் மேலோதியவாறு சிவயோகத்தில் உறைத்துநில்லாது ஒருவன் காமம் முதலாகச் சொல்லப்படும் மருட்பகை ஆறினுள் தங்குவோனாயின் அவன் பெரிதும் அஞ்சுவன். அதன்மேல் யோகப்பேற்றை ஆட்டுவிக்கும் அதிகாரத்திற்குப் பயன்படுத்தி அவ் வதிகாரத்திலே தங்கினால் உடல் கெட்டொழியும். உடம்பினுள் உயிர் மேல்நிலைக்குச் செல்லாமல் பிறந்து இறந்து உழலும். கீழ் நிலையில் புகும்படி திருவருள் ஒப்பாது கைவிடும், உடலும் பயனின்றி அழியும். மருட்பகை : செருக்கு, சினம் சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணுவுவகை என்னும் ஆறும்.

(அ. சி.) சிவயோகம் தங்காது-சிவயோக மார்க்கத்தில் நில்லாமல்.

1902. மாயாள் வசத்தே சென்றிவர் வேண்டில்
ஓயா இருபக்கத் துள்வளர் பக்கத்துள்
ஏயாவெண் ணுளின்ப மேற்பனி மூன்றிரண்
டாயா அபரதது ளாதிநாள் ஆறுமே.

(ப. இ.) உலகியல் வாழ்க்கையில் மங்கை நல்லாளைக் கூடுதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கை உண்டாயின் மாறிமாறி வருகின்ற வளர்பிறை தேய்பிறை என்னும் இரண்டு பக்கத்துள், வளர்பிறைப் பக்கத்துள் முன் எட்டுநாள் இன்பமும் பொருந்தாமல், ஞாயிற்றினுக்குரிய பின் ஆறுநாளும் இன்பம் பெறுக. இதுபோல் தேய்பிறையில் முன் ஆறுநாளும்

ஞாயிற்றுக்குரியன. அந் நாட்களிலும் கூடுதல் அமையும். விலக்கிய நாட்களில் கூடுதலாகிய புணர்ச்சியேற்படின் பனி என்னும் துன்பம் உண்டாகும். வளர்பிறையைத் திங்களின் பக்கம் என்றும், தேய்பிறையை ஞாயிற்றின் பக்கம் என்றும் கூறுப.

(அ. சி.) மாயாள் - பெண். இவர் வேண்டில் - கூடவேண்டில். வளர் பக்கம் - வளர்பிறை. அபரம் - தேய்பிறை. இருபக்கத்திலும் சூரியன் நாள் அவ்வாறு ஆகும். அந் நாட்கள் கூடுதற்கு உரிய நாள்கள். (௩)

1903. ஆறைந்து பன்னொன்று மன்றிச் சகமார்க்கம்
வேறன்பு வேண்டுவோர் பூவரிற் பின்னந்தோ
டேறும் இருபத் தொருநா ளிடைத்தோங்கும்
ஆறின் மிகுத்தோங்கும் அக்காலஞ் செய்யவே.[1]

(ப. இ.) வளர்பிறையில் ஆறுநாட்களும், தேய்பிறையில் ஞாயிற் றுக்குரிய ஒன்பது நாட்களில் முதல்பிறையும், எட்டாம் பிறையும், பதின் மூன்றும் பிறையும், கருவுவாவாகிய அமாவாசையும் என்னும் நான்கு நாளும் நீங்கலாகிய ஐந்து நாட்களும் ஆகிய இருபக்கமும் கூடிப் பதினொரு நாட்கள் அகத் தவத்தோராகிய யோகியர் மங்கைநலலாரை மருவுதற்கு வாய்த்த மாண்புடைய நாட்களாதும் மெய்ப்பத்தராம் குடும்பத் துள்ளார் தங்கள் மனைவியராம் மங்கைநல்லாரை மருவுதற்கு அந் நல்லார்க்குப் பூப்பெய்திய மூன்று நாட்களும் நீங்கலாக இருபத்தேழு நாட்களும் அமிழ்தம் ஒங்கும். இந்நாட்களில் வாய்த்த வொருநாளில் மருவுதல் பொருந்தும்.

(அ. சி.) ஆறு ஐந்து பன்னொன்று-வளர்பிறையில் ஆறு நாட்களும், தேய்பிறையில் சூரியனுக்குரிய 9 நாட்களில் 1, 8, 13 அமாவாசை ஒழிந்த ஐந்து நாட்களும் ஆகப் பதினொரு நாட்களும். சகமார்க்கம் - யோகநெறி யுடையார்க்கு மார்க்கம். வேறு அன்பு - வேறு மார்க்கமுடையார்க்கு. பூவரிற்பின்-மங்கையர்க்குப் பூப்பு வந்தபின். ஓங்கும் அமுதம் பெருகும். செய்ய - கலவிசெய்ய. (௪)

1904. செய்யும் அளவிற் றிருநான் முகூர்த்தமே
எய்யுங் கலைகாலம் இந்து பருதிகால்
நையு மிடத்தோடி னன்காம நூல்நெறி
செய்க வலமிடந் தீர்ந்து விடுக்கவே.

(ப. இ.) மங்கைநல்லாரை மருவுதற்குப் பொருந்திய நற்பொழுது இரவுப்பொழுதேயாம். அவ் இரவுப்பொழுதிலும் எட்டு முழுத்தம் வாய்ப் புடையதென்ப. விந்துவைக் கருப்பையில் தங்கவிடும் காலம். ஞாயிறு திங்களைத் தன்னுள் அடக்குவதான வலப்பால் மூக்கில் உயிர்ப்புச்செல்லுங் காலம். நல்ல காமநூலின் முறைப்படி மருவுதல் செய்க. ஒருகால் இடப் பால் மூக்கில் உயிர்ப்புச் செல்லின் அதனை மாற்றி வலப்பால் விடுக்க. இந்து பருதிகாலையுமிடம்: இந்து பருதி நையும் காலம். காலம் கால் என நின்றது.

(அ. சி.) அளவிற்று - சரியான காலம். இருநாள் முகூர்த்தம் - இரவுகாலம். எய்யும் கலைகாலம்-கருப்பையில் விந்துவைப் பதியவைக்கும் காலம். இந்து பருதிகால் நையும் - இந்து பருதியின் மூக்கில் சரிக்கும்

1. பரத்தையிற். இறையனார் களவியல், ௬௩.

காலத்தில் அஃதாவது வாயு வலது மூக்கில் சரிக்கும் காலம். செய்க...வே. இடைகலையில் வாயுவை விடாது பிங்கலையில் விடுக்க. (௫)

1905. விடுங்காண் முனைந்திந் திரியங்க ளைப்போல்
நடுங்கா திருப்பானும் ஐயைந்து நண்ணப்
படுங்காதன் மாதின்பாற் பற்றற விட்டுக்
கடுங்காற் கரணங் கருத்துறக் கொண்டே.

(ப. இ.) பேரன்பாகிய காதன் மங்கையினிடத்து மகப்பேறு ஒன்றே கருதிச் சிற்றின்பப் பற்றுக்களை அறவே விட்டு விரைந்தோடும் உயிர்ப்பினை அமைதிப்படுத்திக் கரணங்களைத் திருத்திய கருத்துட் கொண்டு மன எழுச்சியுடன் நடுக்கமின்றிப் பொறிபுலன் பத்தும் ஒத்துப் பொருந்தக் கருப்பையில் விந்து விடும் முறைமையே விழுமிது என்க. காண்: முன்னிலை யசை,

(அ. சி.) ஐயைந்து - ஐந்தும் ஐந்தும் பத்து-பொறியும் புலனுமாகிய பத்து. (௬)

1906. கொண்ட குணனே நலனேநற் கோமளம்
பண்ணுடை யுருவே பகர்வாய் பவளமே
மிண்டு தனமே மிடைய விடும்போதிற்
கண்ட கரணமுட் செல்லக்கண் டேவிடே.[1]

(ப. இ.) சிறப்பெனக்கொண்ட நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்மைக்குணம் நான்கும், இயற்கையன்பு செயற்கை அன்பு களால் ஏற்படும் நன்மையும், மருவும் பருவமாகிய இளமையும் (பேரிளம் பெண்) மணந்த ஞான்றுள்ள கட்டுக்குலையா வடிவமும் மும்மையும் பயக்கும் செம்மை வாயாகிய பவழமும் மலைநேர் பொலியும் முலையும் வாய்ந்து திகழாநின்ற மங்கைநல்லாரை மருவிப்புணர அன்புள்ளத்தை இன்புறச் செலுத்தும்போது கலவிமுறைகளை நன்கு கருதிச் செலுத்துவாயாக (எ)

1907. விட்டபின் கர்ப்பவுற் பத்தி விதியிலே
தொட்டுறுங் காலங்கள் தோன்றக் கருதியே
கட்டிய வாணாள்சா நாள்குணங் கீழ்மைசீர்ப்
பட்ட நெறியிதேன் றெண்ணியும் பார்க்கவே.[2]

(ப இ.) மேலோதியவாறு கூடிக் கருப் பதித்தபின் கருப்பத் தோற்றமுறையானே பின் அம் மகவினுக்கு வரக்கூடிய காலக் கணக்குகளை நன்கு உன்னி, வாழ்நாள் நிலைமையும், சாநாள் நிலைமையும் சிறந்த குணனும், சிறவாக் குணனும், கீழ்மைக் குணனும் முதலிய எல்லாவற்றையும தாங்கள் கூடிய கூட்டத்தாலும் ஓடிய உயிர்ப்பினாலும் உய்த்துணர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். பேறு - செல்வம். இழவு - வறுமை. இன்பம் - இன்பம். பிணி - துன்பம். மூப்பு - உயர்வு. சாக்காடு - இழிவு. (அ)

---

1. கருமஞ். குமர. நீதிநெறி - எஅ.
2. பேறிழ. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - ௯.

1908. பார்த்திட்டு [1]வைத்துப் பரப்பற் றுருப்பெற்று
வார்ச்செற்ற கொங்கை மடந்தையை நீக்கியே
சேர்த்துற் றிருதிங்கள் சேரா தகலினும்
முப்புற்றே பின்னுளி லாமேல்லா[2] முள்ளவே.

(ப. இ.) மேலோதியபடி உய்த்துணர்ந்து பார்த்தபின் உலகியற்றெழில் பொருந்தாமல் வடிவம்பெற்று, கச்சினை வென்று பெருத்து வளர்ந்த முலையினையுடைய மடந்தையின் வயிற்றினின்றும் நீங்கி, கூடியிருந்து தந்தையின் வயிற்றில் விந்துவாய் விளைந்த இரு திங்களாகிய அறுபதுநாள் நீங்க, முந்நூறுநாள் தாயகட்டில் தங்கிவரினும் உலகினிடை வாழ்நாளில் எய்தும் 'பேறு, இழவு, இன்பம், பிணி, மூப்புச், சாக்காடு, என்னும் ஆறும் பின்னுளில் வருவனவாயினும் அன்றே உய்த்துணரும்படி அமைந்துள்ளன.

(அ. சி.) வையத்துப் பரப்பு - உலக வியாபாரம். முப்புற்று - கரு முதிர்ந்து. (கூ)

1909. வித்திடு வோர்க்கன்றி மேலோர் விளைவில்லை
வித்திடு வோர்க்கன்றி மிக்கோ ரறிவில்லை
வித்தினில் வித்தை விதற வுணர்வரேல்
மத்தி லிருந்ததோர் மாங்கனி யாமே.

(ப. இ.) உலகிடைப் புறப்பொருளிலும் வித்திடுவோர்க்கல்லாமல் விளைவு வருவதில்லை. வித்திடுவோர்க்கே சிறப்புடைய அறிவு உண்டு. அதுபோல் கரு இடுவார்க்கும் அனைத்தும் உள்ளன. விந்துமாயையாகிய தூமாயையினின்றும் கருமுதலாம் விந்து உண்டாகும். அவ் விந்துவினின்று வரும் உயிர்வித்தை அசைவின்றி இருந்து உணர்வாரானுல் தயிர்கடை மத்துப்போன்று விளங்கித் தோன்றும். அம் மத்தின் உள்ளீடாகச் சிவன் விளங்கித் தோன்றுவன். முப்பழத்துள் நடுப்பழமாகிய மாம்பழம் சிவனுவன். இஃது உவமையாகுபெயர். மற்றைய விரண்டும் வாழை, பலா. விது + கூற என்பது விதற என நின்றது.

(அ. சி.) விது - சலனம். மாங்கனி - சிவம். (கூo)

1910. கருத்தினில் அக்கர மாயுவு மியாவுங்
கருத்துளன் ஈசன் கருவுயி ரோடுங்
கருத்தது வித்தாய்க் காரண காரியங்
கருத்துற மாறிவை கற்பனை [3]தாமே.

(ப. இ.) கருப்பதிக்குங் காலத்தில் தந்தை எண்ணும் எண்ணங்களே அக் கருவின்மாட்டுப் பதிந்து பின் விளக்கமுறும். அதனுல் அக்கரத்தாலாகிய அறிவும் அறிவால் பெருகும் அகவையும் கருப் பதிக்கும்போது தந்தை எண்ணுவனவற்றையே ஆண்டவன் அமைத்து விடுகின்றனன்.

(பாடம்) 1. வையத்துப்
2. பேறிழவு. சிவஞாளசித்தியார், உ. உ - கூ.
3. மனையறத்தின். கஉ. சம்பந்தர், கக.

அதனாலேயே பிள்ளைப்பேறு தவப்பேறென்ப. மேலும் கரு என்பதற்குக் காரணம் என்னும் பொருளும் உண்டு. தந்தையின் கருத்தே வித்தாய், காரணகாரிய வினைவாய் இவையனைத்தும் கற்பனையளவாகிய நினைப்புப் போல் அமையும் என்க.

(அ. சி.) கருத்தது வித்தாய் - நாயகனது எண்ணமே குழந்தைக்கு மேல் அனுபவத்துக்குக் காரணமாய். கற்பனை - நாயகனது எண்ணம். (கக)

1911. ஒழியாத விந்து வுடன்நிற்க நிற்கும்
அழியாப் பிராணன் அதிபலஞ் சத்தி
ஒழியாத புத்தி தபஞ்சேப மோனம்
அழியாத சித்தியுண் டாம்விந்து வற்றிலே.

(ப. இ.) விந்துவானது மூலத்துள்ள இயற்கையழலால் வற்றப்பட்டு உடலுடன் கலந்து கரைந்துவிடுதல் வேண்டும். அவ்வாறு உடலுடன் ஒன்றாய் விந்து விலகாது வேறிடம் செல்லாது நிற்பின் விரைவில் உயிர் அழியாது. அளவிறந்த வலுவுண்டாம் ஆற்றலும் நீங்காது நல்லறிவு, தவம், திருவைந்தெழுத் தெண்ணலாகிய சிவம், வாய்வாளாமை, அழியாத எண்பெருஞ்சித்தி யாவும்அருளால் உண்டாகும். கற்பானுடைய முயற்சியும் நினைவும் தெளிவும் அவனுக்குப் புலவன் என்னும் பொருவில் பட்டம் வழங்குதற்குக் கருவியாகும். எனினும் அக் கருவிகளே பட்டம் வழங்கா. அக் கருவிக்குரிய கற்றோனும் பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொள்ளான். வினவித் தேர்ந்து நினைவுற்று நடுநிற்கும் சான்றோரே பட்டத்தினை வழங்குவர். அதுபோல் திருவருளாற்றலே அனைத்தினையும் கைகூடச் செய்யும். (கஉ)

1912. வற்ற அனலைக் கொளுவி மறித்தேற்றித்
துற்ற சுழியனல் சொருகிச் சுடருற்று
முற்று மதியத் தமுதை முறைமுறை
சேற்றுண் பவரே சிவயோகி யாரே.

(ப. இ.) மூலத்து அனலைக் கொளுத்தி விந்துவினை வற்றச்செய்து அவ்விந்துவினைக் கீழ்நோக்கவொட்டாது தடுத்து மேல்நோக்கி ஏற்றிப் பொருந்திய புருவநடுவாம் சுழியின்கண் நிறுத்தி ஒளிபெற்றுத் திங்கள் மண்டிலத்து முழுமதி அமிழ்தினை முறைமுறை பிழிந்து நுகர்ந்து அதுவே உணவாய் உடலை வளர்த்து அருளால் ஊழியும் அழியாமல் இருப்பவர் சிவயோகி என்று சிறப்பித்து அழைக்கப்பெறும் அகத்தவத்தோர் ஆவர்.

(அ. சி.) மறித்து ஏற்றி - விந்துவைக் கீழ்நோக்க விடாமல் தடுத்து மேல் ஏற்றி. துற்றசுழி - ஆஞ்ஞை. (கங)

1913. யோகியும் ஞானியும் உத்தம சித்தனும்
யோகியும் ஞான புரந்தர னாவோனும்
மோக முற்னு முரையமிர் துண்போனும்
ஆகிய விந்து அழியாத அண்ணலே.

(ப. இ.) பண்டைப் பயிற்சிகொண்ட வுளத்தால் வேட்கையுற்றாலும் விந்துவினை வெளிவிடாது உள்ளடக்கி நுகர்ந்து இன்புறும் நன்மையரும் உளர். அவர்கள் வருமாறு: யோகியும் ஞானியும், தலையாய சித்தனும், தலையாய யோகியும், தலையாய ஞானமுதல்வனும் ஆவர். இவ் வைவர்களும் எஞ்ஞான்றும் விந்துவினை மைந்துடன் காக்கும் தலைமையராவர். (௧௪)

1914. அண்ணல் உடலாகி யவ்வனல் விந்துவும்
மண்ணிடை மாய்க்கும் பிராணனும் விந்துவுங்
கண்ணுங் கனலிடைக் கட்டிக் கலந்தேரித்
துண்ணில் அமிர்தாகி யோகிக் கறிவாமே.

(ப. இ.) அகத்தவ யோகியர்க்கு ஏனையார்க்கு உயிர்க்குயிராய்த் திகழும் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் உடலாய்த் திகழ்வன். அங்ஙனம் திகழ்வதால் விந்து மாயையாகிய அனற்பிழம்பும் மண்ணிடை வீழக் கழிப்பின் மாயச்செய்யும் உயிர்விந்துவாகிய அனற்பிழம்பும் கருதப்படும் மூலக்கனலுடன் கூடிக் கலந்து ஒப்பில் பேரொளிப்பிழம்பாய்ச் சுடர் விட்டு அகத்தமிர்தாகி யோகிக்குத் தாவில் அறிவாகும் என்ப.

(அ. சி.) கண்ணுங்கனல் - மூலாக்கினி. (௧௫)

1915. அறியா தழிகின்ற வாதலால் நாளும்
பொறியால் அழிந்து புலம்புகின் றார்கள்
அறிவாய் நனவி லதீதம் [1]புரியச்
செறிவா யிருந்து சேரவே மாயுமே.

(ப. இ.) மேலோதிய உண்மையினை அருள்வழி நின்று அறியாது நாளும் விந்து அழிந்து பொறிவேட்கைக்கு உட்பட்டுப் பலர் புலம்புகின்றனர். அருளால் அறிவுடையராய் நனவிலே சிவ நினைவன்றி ஏதும் உணரா உயிர்ப்படங்கலாகிய அப்பாலைப் புரிந்தோர்க்குத் தூமாயை விந்துவும் உயிர்விந்துவும் ஒன்றாய்க்கூடிக் கட்டுப்பட்டு நிற்கும். அதீதம்-அப்பால்.

(அ. சி.) பொறியால் - அடக்காத ஐம்பொறிகளால். செறிவாய் - இரண்டு விந்துக்களும் கலந்து. மாயும் - கட்டுப்படும். (௧௬)

1916. மாதரை மாய வருங்கூற்ற மேன்றுன்னக்
காதல தாகிய காமங் கழிந்திடுஞ்
சாதலு மில்லை சதகோடி யாண்டினுஞ்
சோதியி னுள்ளே துரிசறுங் காலமே.

(ப. இ.) பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழ நினையாத உருவால் மட்டும் பெண்ணாய்த்தோன்றும் மாதரைத் தங்கட்கும் பிறர்க்கும் வருங்கூற்றம் என்று எண்ணுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் எண்ணினால் நேர்மையும்

---

1. சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கரு
2. பெண்ணியலார். திருக்குறள், ௧௩௧௧.

சீர்மையுமின்றிக் கொண்ட காதலாகிய பெயருடன் தோன்றும் காமம் கழிந்திடும். அதனால் வரம்பின்றி இடையே நேரும் சாதலும் இல்லை. சிவச்சுடர் ஒளியினுள் தங்கி நூறுகோடி யாண்டென்றாலும் வாழ்ந்து அக் காலமெல்லாம் குற்றமறும் நற்றிறப்பொழுதாய்ச் சிறக்கும். (௧௭)

1917. காலங் கடந்தவன் காண்விந்து செற்றவன்
காலங் கடந்தழிந் தான்விந்து செற்றவன்
காலங் களின்விந்து செற்றுற்ற காரிகை
காலின்கண் வந்த கலப்பறி யாரே.

(ப. இ.) உலகியலில் மக்கட்கு வரையப்பட்ட காலங்களைக் கடந்து நெடுநாள் வாழ்பவன் விந்துவினை அடக்கி வென்றவனாவன் கால வரையறைக்கு உட்பட்டு மாண்டு ஒழிந்தவர் விந்துவினால் வெல்லப் பட்டுத் தோற்றவராவர். இளமைக்காலத்தில் விந்துவினால் வெல்லப் பட்டு அழகிய பெண்ணைக் கூடினவர்களுக்கு அக் கூட்டப்பயனாய் உயிரை ஓட்டும் தனஞ்செயனாகிய வீங்கற்காற்றுத் தோன்றி வளரும். அவ் வீங்கற்காற்றுத் தம்முயிரைப் போக்குந் தன்மைத்தென்றும் அஃது இணைவிழைச்சால் விளைவதென்றும் உணரார்.

(அ. சி.) விந்து செற்றவன் - விந்துவை அடக்கினவன். விந்து செற்றவன் - விந்துவினால் செயிக்கப்பட்டவன். காலங்களில் - இளமையில். விந்து செற்று உற்ற காரிகை - தான் கூடின பெண். காலின்கண் - தனஞ்செயன் என்னும் வாயு மூலமாக. (௧௮)

1918. கலக்குநாள் முன்னாள் தன்னிடைக் காதல்
நலத்தக வேண்டில் அந் நாரி யுதரக்
கலத்தின் மலத்தைத்தண் சீதத்தைப் பித்தை
விலக்கு வனசெய்து மேலணை வீரே.

(ப. இ.) காதலால் கருத்தொத்த இருவரும் மருவி வாழ விரும்பினால் கூடுவதற்குத் தகுதியெனக் கருதும் நாளின் முதல்நாளில் காதற் பெரும்பயனும் நன்றாதற் பொருட்டுக் காதலியின் மலக்குடலிற் றங்கும் மலத்தை அகற்றி வாதபித்தம் ஐ என்னும் மூன்றினையும் இருக்க வேண்டிய முறையில் இருக்கச்செய்து நன்முறையாகக் கூடி யின்புறுவீராக. அங்ஙனமின்றேல் 465 ஆம் திருப்பாட்டின்கண் ஓதிய தீங்கு உண்டாகும்.

(அ. சி.) காதல் நலத்தக - காதலால் நலம் உண்டாகவேண்டிய. உதர......செய்து - முன்னாளிலேயே மலம் போகச்செய்து. வாத, பித்த சிலேத்துமங்கள் தம்தம் நிலையில் இருக்கச்செய்து. (௧௯)

1919. மேலா நிலத்தெழு விந்துவும் நாதமுங்
கோலால் நடத்திக் குறிவழி யேசென்று
பாலாம் அமிர்துண்டு பற்றறப் பற்றினால்
மாலா னதுமாள மாளுமவ் விந்துவே.

(ப. இ.) மூலம் முதலாகச் சொல்லப்படும் ஆறு நிலைகளுக்கும் அப்பாலுள்ள தூவெளி மேனிலம் எனப்படும். அங்கு விந்துவும் நாதமும்

தோன்றும். அவற்றை நடுநாடி வழியாக நடத்தி அகத்தவ ஆசான் கூறியருளியபடி சென்று அவ் விந்துப்பாலாகிய அமிழ்தத்தினைப் பருகுவ ராயின் அவர் பற்றறப் பற்றினராவர். அவர்க்குப் பிறப்பிற்கு ஏதுவாம் மருள் முற்றும் மாயும். அவ் விந்துவும் அடங்கும்

(அ. சி.) மேலாநிலம் - நிராதாரம். கோளால் - சுழுமுனையால். குறி - ஆசிரியன் கூறியபடி. மாலானது - போகமானது. மாளும் - கட்டுப் படும். (௨௦)

1920 விந்து விளைவும் விளைவின் பயன்முற்றும்
அந்த வழிவும் அடக்கத்தில் ஆக்கமும்
நந்திய நாசமும் நாதத்தாற் பேதமும்
தந்துணர் வோர்க்குச் சயமாகும் விந்துவே.

(ப. இ.) விந்து துளிதுளியாகக் (1899) கூடிவிளைகின்ற விளைவும், விளைந்து முற்றினால் எய்தும் பயனும், உணர்ந்து அடங்குதல் நன்று. இம்முறையே எஞ்ஞான்றும் கைக்கொளின் நீண்டு வாழ்தல் நேரும். அங்ஙனமின்றி இணைவிழைச்சாகிய ஆண்பெண் கூட்டத்தினை விரும் பினால் அவ்விந்து வீணாய்க் கழிந்து வாழ்நாளை வீழ்நாள் ஆக்கும். இவற்றை யுண்மையாக வுணரின் விந்து அடங்கும். அவ் வடக்கத்தில் பேராக்கம் உண்டாகும். அடங்காதுவிட்டால் பெரும்போக்கு ஏற்படும். நாதத்தால் ஏற்படும் விந்துவின் சிறப்பும் அருளால் உணர்வார்க்கு விந்து அடங்கும் வெற்றியும் உண்டாகும்.

(அ. சி.) அழிவு - வெளிச்செல்லுதல். நந்திய - மிகுந்த. (௨௧)

1921. விந்துவென் வீசத்தை மேவிய மூலத்து
நந்திய அங்கியி னாலே நயந்தேரித்
தந்தமில் பானு அதிகண்ட மேலேற்றிச்
சந்திரன் சார்புறத் தண்ணமு தாமே.

(ப. இ.) விந்துவென்று சொல்லப்படுகின்ற உயிர்வாழ் வித்தினைப் பொருந்திய மூலத்திடத்து விளங்கும் மூலஅனலால் செம்மையுறச் செய்து கொப்பூழ் முதல் நெஞ்சம்வரையுள்ள ஞாயிற்றுமண்டிலத்துக்கு வலப்பால் நாடிவழியாக ஏற்றி அதன்மேல் நெஞ்சமுதல் நெற்றிவரை யுள்ள திங்கள் மண்டிலத்துக்கு இடப்பால் நாடிவழியாக ஏற்றி அத் திங்கள் மண்டிலச் சார்புறத் தண்மையும் வெண்மையுமிக்க வண்மை அமுதமாகும்.

(அ. சி.) வீசம் - வித்து. பானுவதி கண்டம் - சூரியன் இருக்கும் இடம் வலதுகண். சந்திரன் சார்பு - சந்திரன் இருக்குமிடம் இடதுகண் (வலது மூக்கு இடது மூக்குமாகும்.) (௨௨)

1922. அமுதச் சசிவிந்து வாம்விந்து மாள
அமுதப் புனலோடி அங்கியின் மாள
அமுதச் சிவபோகம் ஆதலாற் சித்தி
அமுதப் பலாவன மாங்குறும் யோகிக்கே.

(ப. இ.) திங்களின் துளிதுளியாம் அமுதம் என்று சொல்லப் படுகின்ற உடற்கண் விந்து மாளுதலாகிய கட்டுப்பாட்டினை எய்த, அதுவே பெருக்கெடுத்தோடிக் கொப்பூழில் தோன்றுகின்ற சிவ அனலில் கட்டுப்படும். அப்பொழுது ஆர் அறிவில் விளைவது சிவபோக மாகும். அதனால் அவ்விடத்துத் திருவடியின்பப் பலாவனம் எய்தும். இவை அனைத்தும் அருளால் முயலும் சிவயோகியர்க்கு உண்டாம். பலாவனம் : பலாத்தோப்பு.

(அ. சி.) அமுத......மாள - விந்து கட்டுப்பட. அமுத......மாள - அவ்விந்து சிவாக்கினியாற் கட்டுப்பட. அமுத......யோகம் - அழிவற்ற சிவயோகம் பலாவனம் - பலாக்கனி நிறைந்த இடம். (௨௧)

1923. யோகமவ் விந்து ஒழியா வகைபுணர்ந்
தாகம் இரண்டுங் கலந்தாலு மாங்குறுப்
போகஞ் சிவபோகம் போகிநற் போகமா
மோகங் கெடமுயங் கார்மூடர் மாதர்க்கே.[1]

(ப. இ.) சிவபோக நுகர்வினராய யோகியர் உலகியல் வாழ்வின்படி மணந்துகொண்ட அத்தகைய சிவபோக நுகர்வினராகிய பெண்ணுடன் கூடினாலும் உடற்கூட்டமேயன்றி உளக்கூட்டம் சிவனிடத்திருப்பதால் விந்து வெளிப்படுவதின்று. அவர் அத்துணை மனவடக்கம் அருளால் பெற்றவராவர். அக் காலத்து இருவர்க்கும் எய்துவது அன்பியற் போக மன்று. அருளியற் போகமுமன்று. ஆனால் அருள்கூட்டக் கூடும் ஆண்டான் அடியிணைசார் இன்பியற்போகமாகும் இதுவே அருளால் துய்க்கும் நற்போகமாகும். இச் செந்நெறியொழுக்கம் மேற்கொள்ளாத அறியாமையால் மூடப்பட்ட மூடர்கள் அனைவரும் ஆணவச்சார்பா மருளால் பெருமயக்குற்று மோகங்கெட ஆகம் முயங்காது ஆகங்கெட மோகம் முயங்கி விந்துவிட்டழிவர். கண்டால் கைதொட்டால் சொற் கேட்டால் கருதினல். கலவாமலே விந்து கழியுங் கழிகாமுகர் மூடர். இன்பியற் போக இயல்பினர் நம்பியாரூரரும் நங்கை பரவை சங்கிலியாரு மாவர். ஆகம் - உடம்பு. மோகம் - காமமயக்கம்.

(அ. சி.) விந்து ஒழியா வகை - விந்து வெளிப்படாவண்ணம். ஆக......போகம் ஆண் பெண் கலக்கும் காலத்திலும் விந்து வெளிப் படாமல் போகம் செய்வதுதான் சிவபோகம். (௨௨)

1924. மாத ரிடத்தே செலுத்தினும் அவ்விந்து
காதலி னல்விடார் யோகங் கலந்தவர்
மாதர் உயிராசை கைக்கொண்டே வாடுவர்
காதலர் போன்றங்கன் காதலாஞ் சாற்றிலே.

(ப. இ.) அருளால் சிவயோகம் கைவரப்பெற்றவர் மகப்பேற்றின் பொருட்டு விந்துவினை மாதர்பால்விட நேரினும் ஏனையார்போன்று காதலால் விடார்; அருளால் விடுவர். இந் நன்னெறி வாராது புன்னெறி யொழுகுவார் தம்முயிரின்மாட்டுக் காதல்கொண்டிருப்பார் போன்று

1. தென்னவ, தன்னையா. ௧௨. தடுத்தாட், ௧௮௧ - ௨.
,, பண்டுறிகழ். ௧௨. ஏயர்கோன், ௨௧௭.

மருண்டு பெண்களையே உயிரெனப் பெருவேட்கைகொண்டு மருந்து பிறிதில்லா வாட்டம் எய்துவர். இவர்கள் உண்மைக்காதல் உயிர்க்காதல் உடையான் காதல் என்பதனை மறந்து உடற்காதல் உலகக்காதல் கொண்டு ஓவாது அலமருவோராவர். இதுவே காதலாஞ் சாற்று. (௨௫)

1925. சாற்றிய விந்து சயமாகுஞ் சத்தியால்
ஏற்றிய மூலத் தழலை யெழமூட்டி
நாற்றிசை யோடா நடுநாடி நாதத்தோ
டாற்றி யமுதம் அருந்தவிந் தாமே.

(ப. இ.) மேலோதிய விந்து கட்டும் வாயில் வருமாறு: திருவருட் சத்தியால் மூலத்திடத்து அனலை எங்கும் தன் உள்ளத்தைப் போக விடாமல் 'சிவசிவ' என்னும் நான்மறையால் கைவரச்செய்து சிவயோகியாகிய தான் கூடும் தவயோக வாழ்க்கைத்துணையாம் பெண்ணின்பால் உள்ள செந்நீராம் நாதத்துடன் தன் நடுநாடிக்கண் விந்துவாம் வெண்ணீரைச் செலுத்தினுல் அவ்விந்து கட்டுப்படும். அதுவுமல்லாமல் நெற்றிவாயிலாகத் திங்கள் அமிழ்தத்தை அருந்துவதும் இதற்குத் துணையாகும். விந்து: சுக்கிலம்; வெண்ணீர். நாதம்: சுரோணிதம்; செந்நீர்.

(அ. சி.) விந்து சயம் - விந்துக்கட்டு. நடுநாடி நாதத்தோடு ஆற்றி - பெண்ணின் நாத சத்தியால் சுழுமுனை நாடியில் விந்து செல்லும்படி செலுத்தி. (௨௬)

1926. விந்துவும் நாதமும் மேவக் கனல்மூல
வந்த வனன்மயிர்க் கால்தோறும் மன்னிடச்
சிந்தனை மாறச் சிவமக மாகவே
விந்துவு மாளுமெய்க் காயத்தில் வித்திலே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு விந்துவும் நாதமும் நடுநாடி வழியாக உடற்கண் பொருந்த மூலத்தெழுந்த அனல் மயிர்த்துளைதோறும் நிலை பெறும்படி, நெஞ்சமானது பயிற்சி வயத்தால் உலகியலை நோக்காது மாறும்படி இடையறாது 'சிவசிவ' என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பச் சிவமாவர். அம்முறையால் விந்துவின் தூய்மையாகிய கட்டுப்பாடும் எய்தும். இதுவே உடம்புநிலைக்கும் வித்தாகும். வித்து-காரணமுமாம். மாளுதல் - கட்டுப்படுதல்.

(அ. சி.) கனன் மூல - மூலக்கனல். சிந்தனை மாற - உலக சிந்தை சிவத்தினிடம் மாற. விந்துவும் மாளும் - விந்துவும் கட்டப்படும். (௨எ)

1927. வித்துக்குற் றுண்பான் விளைவறி யாதவன்
வித்துக்குற் றுண்ணுமல் வித்துச்சுட் டுண்பவன்
வித்துக்குற் றுண்பானில் வேறல னீற்றவன்
வித்துக்குற் றுண்ணுமல் வித்துவித் தானன்றே.

(ப. இ.) உலகுக்கு அச்சாணியாகத் திகழும் தாளாண்மையில் குறைவிலாவேளாளர்கள் எத்துணை யிடுக்கண் நேரினும் வித்தினைக்குற்றி

ஒரு ஞான்றும் உண்ணார்; என்னை, வித்தினும் விளைவே மிக்கபயன் தருவது ஆதலான், அதுபோல் சிவயோகியரும் வித்தாகிய விந்தினைப் பெண்பால் விடுதலாகிய குற்றினைச் செய்து தம் வாழ்நாள் குறைதலாகிய ஊணினையுண்ணார். விந்துவை அடக்கி நெடுநாள் வாழின் அந்நாள் காறும் உலகத்துப் பலகோடி மக்களுக்கு அவ்வியோகியர் பெரும் பயனுவர். அங்ஙனமின்றிப் பெண்பால் விந்துவினை விட்டு ஒருசில மக்களைப் பெற்றுத் தம் வாழ்நாளை வீணே மாய்த்து விரைந்து மாள்வதால் உண்டாம் பெரும்பயன் யாது? திருவருள் கைவரப்பெற்றுப் பொருவரும் அருள் நூலும் தெருள் நூலும் செய்தருளினர் வித்துக் குற்றுண்ணு விழுமிய வேளாண் சான்றோரேயாவர். விளைவறியாதவனே வித்துக் குற்றுண்பான்: அதுபோல வித்துக்குற்றுண்ணுமல் வித்தாகிய விந்துவினைக் காமத்தீயால் பெண்பால் விடுத்து அதனைச் சுட்டுண்பான் வித்துக் குற்றுண்ணும் வேளாளனினும் வேறல்லன். வித்தினைக் கட்டுப்படுத்தி அவ் விந்துவைப் பெண்பால் விடுத்து உண்ணுமல், தன்பால் நடுநாடிவழியாக மேலேற்றித் தன் உடற்கண் வித்து விதைத்தவன், விழுத்தவச் சிவயோகியாவன். வித்துக்குற்றுண்ணுமல் என்பதற்கு நெல்லின் விளைவின் மாண்புநோக்கி அதனை உண்ணுமல் போற்றியும் அதனினும் சிறந்த விந்துவைச் சுட்டுண்பவன் எனினும் ஆம்.

(அ. சி.) வித்துக்குற்றுண்பான் வித்துக்கு வைத்திருக்கும் நெல்லைக் குத்தி உண்பான், அதுபோல் விந்துவைக் கட்டிச் சுழுமுனையில் ஏற்ருமல் மாதரிடத்தில் செலுத்துபவன். (உஅ)

1928. அன்னத்தில் விந்து அடங்கும் படிகண்டு
மன்னப் பிராணனும் விந்து மறித்திட்டு
மின்னேத்த விந்துநா தாந்தத்து விட்டிட
வன்னத் திருவிந்து மாயுங்கா யத்திலே.

(ப. இ.) உண்ணும் நல்லுணவால் ஏற்படும் விந்து தன் உடம்பகத்தே யோகப் பயிற்சியால் அடங்கும் வகையினைக் கண்டு, உயிர் நெடுநாள் நிலைபெறுமாறு அவ்விந்துவினைக் கீழ்நோக்கவொட்டாது மேலேற்றி மின்னல் போலத் தோன்றி மாயும் இவ்வுடம்பகத்து - விந்துநாதம் இரண்டினையும் ஒன்று கலந்து உடம்பகத்து ஆக்க அழகினையுடைய காரண காரியமாகிய இருவகை விந்துவும் உடம்பின்கண் கட்டுப்படும்.

(அ. சி.) அன்......கண்டு - அன்னத்தால் உண்டாகும் விந்து. மின்......காயத்திலே - விந்துவை நாத சத்தியின் உதவியால் பயன் படுத்திக் கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டால் நாதமும் விந்துவும் அழியும். (உக)

1929. அன்னம் பிராணனேன் ருர்க்கு மிருவிந்து
தன்னை யறிந்துண்டு சாதிக்க வல்லார்க்குச்
சொன்னமு மாமுருத் தோன்றும்எண் சித்தியாம்
அன்னவ ரெல்லாம் அழிவற நின்றதே.

(ப. இ.) யார்க்கும் உண்ணும் உணவினுலும் நண்ணும் பயிற்சியாகிய உயிர்ப்பினுலும் உண்டாகும் இரு விந்துகள். அவ் விந்துவின் மாண்பினை அறிந்து தன் உடலகத்தே உண்டுகொள்வதாகிய தங்குதலைச்

செய்யவல்லார்க்கு அவர்தம் தவ உடம்பு பொன்போன்று திகழும். எண் பெரும் சித்திகளும் தோன்றும். அவர்கள் இந் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்.

(அ. சி.) சொன்னமுமாம் - தங்கம்போல் மாறும். அன்னவர் - விந்துவைக் கட்டினவர். (௩௦)

1930. நின்ற சிகாரம் நினைக்கும் பிராணனாய்
ஒன்று மகாரம் ஒருமூன்றோ டொன்றவை
சென்று பராசத்தி விந்து சயந்தன்னை
ஒன்ற வுரைக்க வுபதேசந் தானே.

(ப. இ.) ஓமொழிக்கண் அகரம் உகரம் மகரம் மூன்றும் முறையே இறை உயிர் தளையாகத் தோன்றும். இம் மூன்றெழுத்திற்கும் உயிராய்த் தோன்றுவது சிவ என்னும் சிறப்பு எழுத்தினில் முதற்கண் காணப்படும் சிகரமாகும். இம் மூன்றெழுத்தும் மூலத்திடத்தவாகும். இதன்கண் திருவருளாற்றலாகிய பராசத்தி விந்துவினைக் கட்டுப்படுத்தியருள்வள். இந்நிலை கைகூடுமாறு உயிராகிய சிகரத்தை முதலாகக்கொண்டு திகழும் திருவைந்தெழுத்தைச் சிவகுரு அருளிச்செய்ய மேற்கொண்டு கணிப்பது உபதேசமாகிய செவியறிவுறூஉவாகும். இது 'சிவயநம'.

(அ. சி.) பிராணனா...மூன்று - பிராணனாய்க் கருதப்படும் அகாரம், உகாரம், மகாரம். (௩௧)

1931. தானே யுபதேசந் தானல்லா தோன்றில்லை
வானே யுயர்விந்து வந்த பதினான்கு
மானே ரடங்க அதன்பின்பு புத்தியுந்
தானே சிவகதி தன்மையு மாமே.

(ப. இ.) சிவகுரு அருளிச்செய்யும் 'சிவயநம' என்னும் தமிழ்மறை தானே உபதேசமாகும். சிவபெருமான்றன் கலப்பில்லாத ஒருபொருளு மில்லை. தூமாயையினின்றும் வெளிவந்த கலைகள் பதினான்கு என்ப. மானாகிய மனம் 'சிவசிவ' என வழுத்தும் நினைவால் செவ்வையுற்றடங்க அதன்பின் இறுப்பாகிய புத்தியும் அடங்க ஆருயிர் சிவத்தடங்க அதுவே சிவகதியாகும்.

(அ. சி.) விந்து வந்த பதினான்கு - விந்து மாயையினின்றும் வந்த பதினான்கு வித்தைகளும். மான் - மனம். (௩௨)

1932. விந்துவும் நாதமும் விளைய விளைந்தது
வந்தஇப் பல்லுயிர் மன்னுயி ருக்கெலாம்
அந்தமும் ஆதியு மாமந் திரங்களும்
விந்து அடங்க விளையுஞ் [1]சிவோகமே.

(ப. இ.) விந்து நாதம் என்னும் இரண்டும் கட்டுற்று விளைய விளைந்தது உயர்திணை. வினைக்கீடாக ஆணையால் தோன்றிய இயங்கு திணை நிலைத் திணையாகிய பல உயிர்கட்குள்ளும் ஆறறிவு நிரம்பப்

---

1. அறிவரியான். சிவஞானசித்தியார், ௧௨. ௩ - ௧.

பெற்றது உயர்திணை. மன்னுயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தமும் ஆதியு மாகிய அருந்தமிழ் மந்திரம் இரண்டு. அவை முறையே 'சிவசிவ' 'நமசிவய' என்ப இம் மந்திர வலியால் விந்துவினைக் கட்டுப்படுத்தியவர்க்குச் சிவோகமே விளையும். சிவோகம் - சிவன் திருவடிக்கீழுறைந்து பேரின்ப நுகர்தல். (௯௩)

1933. வறுக்கின்ற வாறு மனத்துலா வெற்றி
நிறுக்கின்ற வாறுமந் நீள்வரை யோட்டிப்
பொறிக்கின்ற வாறுமப் பொல்லா வினையை
அறுக்கின்ற நால்வரும் அத்திப் பழமே.

(ப. இ.) திருவருள் வலத்தால் விந்துவினைக் கட்டுப்படுத்தும் முறை ஏற்படும். மனத்தை அடக்கிப் புலத்தைத் தன் வழிப்படுத்தும் வெற்றி யும் உண்டாகும். அவ்வெற்றியினை மனத்தே நிறுத்தும் நிறையும் உண்டாகும். பொன்வரையாகிய நீண்டமலையை ஒத்த நடுநாடி வழியை ஓட்டிச் சேர்கின்ற முறைமையும் ஏற்படும். அக்காலத்துப் பிறப்பிற்கு வித்தாம் பொல்லாவினைகள் இரண்டும் அறுக்கப்பட்டொழியும். அப் பொழுது தொன்மையனாய்த் தீமேனியையுடைய நன்மையனாய் விளங்கும் 'கற்றவர்களுண்ணும் கனியாம். சிவபெருமான் வந்தருள்புரிவன். அத் + தீ + பழம் என்பன அத்திப்பழம் என்றாயிற்று.

(அ. சி.) வறுக்கின்றவாறு - விந்துவைக் கட்டும் உபாயம். நிறுக் கின்ற - அடக்குகின்ற. நீள்வரை - வீணாத் தண்டு. பொறிக்கின்ற - சேர்க்கின்ற. அத்திப்பழம் - உடல். (௯௪)

1934. விந்துவும் நாதமும் மேவி யுடன்கூடிச்
சந்திர னோடே தலைப்படு மாயிடில்
அந்தர வானத் தமுதம்வந் தூறிடும்
அங்குதி மந்திரம் ஆகுதி [1]யாகுமே.

(ப. இ.) விந்துவும் நாதமும் அருளால் பொருந்தி யுடன்கூடித் திங்களுடன் தலைப்படுமாயின் ஆயிரவிதழ்த் தாமரைப் பரவெளியினின்று ஊற்றெழும் அமிழ்தம்வந்து வெள்ளம்போன்று இடையறாது பெருகும். அவ்விடத்துத் திருவைந்தெழுத்து மந்திரமே ஆகுதியாகும்.

(அ. சி.) சந்திரன் - இடைகலை. அங்குதி மந்திரம் - அப்போது உண்டாகும் உறுதிப்பாடு. (௯௫)

1935. மனத்தோடு சத்து மனஞ்சேவி யென்ன
இனத்தெழு வார்கள் இசைந்தன நாடி
மனத்தில் எழுகின்ற வாக்கு வசனங்
கனத்த இரதமக் காமத்தை நாடிலே.

(ப. இ.) இணைவிழைச்சாகிய காமத்தை விரும்பினால் மனத்தொடு பொருந்திய நிலையான எண்ணமும் மனங்கூடி உணரும் ஓசையும் என்று

---

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானசித்தியார், ௯. ௩ - ௨.
,, கற்றுங், சம்பந்தர், ௧. ௮0 - ௧.

சொல்லப்படுகின்ற இக்கூட்டத்தால் எழுந்து சொல்லுகின்ற சொல் கனத்த இரதமாகிய பயனில்லதாகும். இணைவிழைச்சு - ஆண்பெண் போகவிருப்பம்.

(அ. சி.) காமத்தை நாடினுல் எல்லாம் வீண் என்பதைக் கூறிற்று.

1936. சத்தமுஞ் சத்த மனமும் மனக்கருத்
தொத்தறி கின்ற விடமும் அறிகிலர்
மெய்த்தறி கின்ற விடமறி வாளர்க்
கத்தன் இருப்பிடம் அவ்விடந் தானே.

(ப. இ.) கண் நாக்கு மூக்குச் செவி மெய் என்னும் அறிதற்கருவி ஐந்தும் ஈண்டுச் சத்தமென்னும் சொல்லாற்பெறப்படும். அவ்வோசையினை வெளிப்படுத்தத் துணைபுரியும் மனமும், அம் மனக்கருத்து ஒத்து அறிகின்ற புலன்களும் எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து யார் இயக்க இயங்குகின்றன என்னும் இயற்கை மெய்ம்மையினை அறியார். உண்மைச் சிவனருளால் இவை இயங்குகின்றன என்று அறியவல்லார்க்கு அவ்வறிவாகவே அத்தனாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருள்வன். அதுவே அவனது தூய இருக்கையாகும். (கூஎ)

1937. உரமடி மேதினி யுந்தியி லப்பாம்
விரவிய தன்மூலை மேவிக்கீ ழங்கி
கருமூலை மீமிசை கைக்கீழிற் காலாம்
விரவிய கந்தர மேல்வெளி யாமே.

(ப. இ.) உடலைத் தாங்கும் உறுதியான பாதம் நிலம் ஆகும் பாதத்திலிருந்து கொப்பூழ்வரை நீராகும். கொப்பூழிலிருந்து மார்புவரை தீயாகும். மார்பிலிருந்து தோள்வரைக் காற்றாகும். கழுத்துக்கு மேல் வானவெளியாகும். இம்முறையாக உடம்பின்கண் ஐம்பெரும் பூதநிலை நிற்பன காண்க.

(அ. சி.) உரம் அடி மேதினி - உறுதியுள்ள திருவடி மண் தத்துவம் ஆம். உந்தியில் அப்பாம் - உந்திவரை நீர் தத்துவம். மூலை மேவிய கீழ் அங்கி - மார்புவரை தீதத்துவம். கருமூலை மீமிசை கைக்கீழிற் கால்-கறுத்த மூலைக்காம்பினின்று தோள்வரை கால் (காற்று) தத்துவம். கந்தர மேல்வெளி-கழுத்துக்குமேல் வெளி (ஆகாயம்) தத்துவம். (கூஅ)

---

22. ஆதித்த நிலை

அண்டாதித்தன்

1938. செஞ்சுட ரோன்முத லாகிய தேவர்கள்
மஞ்சுடை மேரு வலம்வரு காரணம்
எஞ்சுட ரீசன் இறைவன் இணையடி
தஞ்சுட ராக வணங்குந் தவமே.

(ப. இ.) செஞ்சுடராகிய ஞாயிறும் அதன் ஒளியினைக்கொள்ளும் திங்கள், செவ்வாய் புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி முதலான கோள்களும் ஏனைய விண்மீன்களும், வானவர்களும், மேகம் தவழும் பொன் மலையாகிய பனிமலையினை நாளும் வலம்வருவர். அதன் காரணம் தங்கட்கு ஒளி சிவபெருமான்பாலிருந்து அவன் திருவாணைவழி வருதல்வேண்டும் என்னும் பெருவேட்கையேயாம். அதனால் அப்பொன்மலைமேல் வெள்ளி மலைக்கண் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமான் திருவடியிணையை நாளும் போற்றி வணங்குவர்

(அ. சி.) தேவர்கள்-கோள்களும்-மீன்களும். இறைவன் இணையடி தஞ்சுடாக - இறைவன் திருவடியை வலம் வந்து வணங்குதலால் தமக்கு ஒளி உண்டாக. (க)

1939. பகலவன் மாலவன் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்
புகலவ னாய்நின்ற புண்ணிய நாதன்
இகலற ஏழுல கும்முற வோங்கும்
பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே.[1]

(ப. இ.) பகலவன் சிவபெருமான்தன் இயற்கைப் பேரொளியினின்று இரவலாய்ப்பெற்று ஒளிதருகின்றனன். அப்பகலவனாகிய அண்ட ஞாயிறும், காப்போனாகிய மாலவனும், ஏனைப் பல்லுயிர்களும் என்றும் புகவிடமாய் நின்றுநிலவ விளங்குபவன் சிவபெருமான். அவனே புண்ணிய முதல்வன். ஏழுலகத்தும் எவ்வகை மாறுபாடுமின்றி அனைத்துயிரும் சிறப்புறநின்று இயற்கை உண்மை அறிவின்பப் பேரொளி தருபவன் சிவன். அவனே பேரொளிப் பகலவன் ஆவன். அவனையே சிவஞாயிறு - சிவசூரியன் எனவும் கூறுப. இச் சிவன் அனைத்துயிர்க்கும் ஆதிகாரணன் ஆவன். அச் சிவபெருமான் பகலவன்மாட்டு முனைத்துத் தோன்றுதலால் ''நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர் (காற்று . நீள்விசும்பு, நிலாப். பகலோன்'' என்ற வரிசையில் ஏழாவதாக நிற்கின்றனன். அதனால் தெய்வ வடிவங்களில் அவன் மிக்கோனாவன். அதுபற்றியே அவன் பலர் புகழ் ஞாயிறு என்று சிறப்பிக்கப்படுகின்றனன். காலை இளஞாயிறு சிவமுருகனாகவும், பகல் முக்கூறு திருமாலாகவும் மாலை ஞாயிறு வளர் சிவனாகவும் வகுத்தமைத்தனர் நந்தமிழ்ச் சான்றோர்; அதனையொரு வெண்பாவில் தருகின்றாம்.

---

1. எரிபெருக்குவர். அருக்கன். அப்பர், ௫ ௧00 - எ, அ.
,, அங்கதி. அப்பர், ௨. ௪௧ - அ.
,, காலையே. ௧௧. காரைக், அற்புதத் - ௧௧.

காலைக் கடற்செவ்வான் காட்டும் சிவமுருகன்
வேலைமுக்கூ ரும்பகல் மேவுமால்—மாலைச்செவ்வான்
வைகுசிவன் மேகம் வளர்சடைமேற் றிங்கள்தோய்
மைமுகில்நீ ராவிகங்கை மற்று.

(அ. சி.) பகலவன் - அண்டச் சூரியன். மாலவன் - அரி. இகல்அற - பேதம் இன்றி. பகலவன் - சிவசூரியன். (உ)

1940. ஆதித்தன் அன்பினோ டாயிர நாமமுஞ்
சோதியி னுள்ளே சுடரோளி யாய்நிற்கும்
வேதியர் வேண்டினும் விண்ணவர் சொல்லினும்
ஆதியில் அன்பு பழக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) ஆதித்தனாகிய சிவஞாயிற்றினைச் சோதியாகிய உலக ஞாயிறு ஆயிரந் திருப்பெயர்களை வாயாரப் புகன்று வழிபட அஞ் ஞாயிற்றினுள் அளவில் சுடரொளியாய் அவன் விளங்குவன். அச் சிவன் திருப்பெயரை மறையவராயினும் வானவராயினும் காதலால் ஓதுவ ராயின் சிவனருள் அன்பு செழித்துப் பழுக்கின்றவாறாகும். சிவன் திருப் பெயர் 'நமசிவய' என்ப.

(அ. சி. ஆதித்தன் - சிவசூரியன். சோதி - அண்டச் சூரியன். ஆதியில் - சிவபிரானிடத்தில். (௩)

1941. தானே யுலகுக்குத் தத்துவ னாய்நிற்குந்
தானே யுலகுக்குத் தையலு மாய்நிற்குந்
தானே யுலகுக்குச் சம்புவு மாய்நிற்குந்
தானே யுலகுக்குத் தண்சுட ராகுமே.

(ப. இ.) மேலோதிய சிவபெருமானே உலகினுக்கு என்றும் ஒரு படித்தாய் நிற்கும் மெய்ப்பொருளாவன். அவனே உலகியல் நடத்தற் பொருட்டுத் தையலாகிய திருவருளாயும் நிற்பன். அவனே ஆருயிர்கட்கு இடையறா இன்பருளச் சம்புவுமாய் நிற்பன். அவனே தண்சுடராகிய திருவருட் பேரொளியாய் நிற்பன்.

(அ. சி.) தத்துவமாய் - மெய்ப்பொருளாய். தையல், சம்பு - சத்தி, சிவன் (Positive and Negative Energy). தண்சுடர் - அருள் ஒளி. (௪)

1942. வலையமுக் கோணம் [2]வட்டம் அறுகோணந்
துலையிரு வட்டந் துய்ய விதமேட்டில்
அலை யுற்ற வட்டத்தில் ஈரெட் டிதழாம்
அலைவற் றுதித்தனன் ஆதித்த னாமே.

(ப. இ.) வளையம், முக்கோணம், வட்டம், அறுகோணம், துலை. இரு வட்டம் ஆகிய அறுவகை அடையாளங்களால் மூலமுதல் ஆறிடங்

1. தானலா, அப்பர். ௪0௪0 - ௧.
,, தையலோர். அ. அன்னைப்பத்து, ௧.
(பாடம்) 2. விட்டம்.

களுள் அவற்றின் தூய்யதன்மையை ஆராயின் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் வட்டத்தில் பதினறு இதழ்த் தாமரை காணப்பெறும். அதன் கண் - நெஞ்சத்திடத்து செவ்விதாக ஞாயிறு தோன்றும்.

(அ. சி.) இது விசுத்தியில் சூரியன் உதிக்கும் முறை கூறியது. (ரு)

1943. ஆதித்த னுள்ளி லானமுக் கோணத்திற்
சோதித் திலங்குநற் சூரிய னுலாங்
கேத முறுங்கேணி சூரிய னெட்டிற்
சோதிதன் னீரேட்டிற் சோடசந் தானே,

(ப. இ.) மேலோதியவாறு ஞாயிற்றுக்குரிய நிலைக்களனுகிய முக்கோணத்தில் யாவற்றையும் விளக்கித் திகழ்கின்றவன் பகலவன். பகலவன் என்ருலும் சூரியன் என்ருலும் ஒன்றே. அவனது நாலாங்கால் குற்றந்தரும் கேணிபோன்ருகும். பகலவனுக்குரியன எட்டிதழ்த்தாமரை, பதினறிதழ்த் தாமரை என்ப. குற்றந்தருங் கேணி என்பது திங்களின் நாலாங்கால் இறங்குந்தன்மையான் நேருவது.

(அ. சி.) கேதமுறுங் கேணி - குற்றத்தைச் செய்வதான கிணறு போலும் ஆதித்த மண்டலம். சோடசம் - பதினறு. (சு)

1944. ஆதித்த னேடே அவனி [1]யிருண்டது
பேதித்த நாலும் பிதற்றிக் கழிந்தது
சோதிக்குள் நின்று துடியிடை செய்கின்ற
வேதப் பொருளை விளங்குகி லீர்நீரே.

(ப. இ.) ஞாயிறு ஒளிதராவிடின் உலகம் இருளால் மூடப்படும். எழுத்தோசை நான்கும் செயலுருது பிதற்றிக் கழிந்தது. இயற்கைப் பேரொளியாகிய சிவத்துடன் வேறறநின்று விளங்கும் துடிபோலும் இடையினையுடைய திருவருள் அறிவுப்பேராற்றலாம் ஆதி அம்மை செய்தருளும் மறைபொருளை உலகோர் உள்ளவாறு உணரமாட்டார். "நாயகன் கண்ணயப்பால் நாயகிபுதைப்ப" என்பது உலகினுக்கு எவ்வகையாலும் ஒளிதருபவன் சிவபெருமானே என்னும் உண்மையை உணர்த்தவே. அம்மை, அப்பனின் திருக்கண்ணினைப் புதைக்கவே உலகம் இருண்டுவிட்டது. அதனுல் ஞாயிற்றினுக்கும் ஒளிதருபவன் சிவபெருமான் என்பது பெறப்பட்டதல்லவா! நயப்ப என்பது 'நயப்பால்' எனத் திரிந்து நின்றது. ஞாயிறு சிவபெருமானின் எண்பெரும் வடிவங்களுள் ஒன்று. இவ்வுண்மையினை நம் தமிழ்ச் சான்ருேரே உலகினுக்கு உணர்த்தினர். அதனை 'முருகன்மால் முற்சிவனர் மூத்தபிள்ளை முப்போ, தருளொலிஒம் காட்சிவடி வாம்' என்பதனுல் நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) பேதித்த நால் - வேறுபட்டுத் தோன்றும் நால்வகை வாக்கு துடியிடை - சத்தி. (எ)

---

1. நாயகன். சிவஞானசித்தியார், க. உ -உச.
" நலமலி. அப்பர், ச. கச - அ.

1945. பாருக்குக் கீழே பகலோன் வரும்வழி
யாருக்குங் காணவொண் ணாத அரும்பொருள்
நீருக்குந் தீக்கு நடுவே யுதிப்பவன்
ஆருக்கும் எட்டாதவ் வாதித்தன் தானே.

(ப. இ.) பார்போலும் மூலத்திடத்து மண்ணின் இயைபாம் வித்து நிலைக்குக் கீழே நிற்பது ஞாயிறு வரும் வழியாகும். அது திருவருள் துணையில்லாத யாவர்க்கும் காணவொண்ணாத அரும்பொருள். நீர்நிலையாகிய மேல்வயிற்றினுக்கும் தீநிலையாகிய நெஞ்சத்தினுக்கும் நடுவே அஞ்ஞாயிறு தோன்றும். அஞ்ஞாயிறு தம்முணர்வு முனைப்பால் ஆராய்வார் எவருக்கும் எட்டாத அரும்பொருட் பகலவன் ஆவன். மேல்வயிறு - மணிபூரகம். நெஞ்சம் - அனாகதம். ஆதித்தன் - பகலோன்.

(அ. சி.) பார் - மூலாதாரம். நீருக்கும் தீக்கும் நடு - மணிபூரகத்துக்கும் அனாகதத்துக்கும் நடு. வித்து - பீசம். (அ)

1946. மண்ணை யிடந்ததின் கீழோடும் ஆதித்தன்
விண்ணை யிடந்து வெளிசெய்து நின்றிடுங்
கண்ணை யிடந்து களிதந்த வானந்தம்
எண்ணுங் கிழமைக் கிசைந்துநின் றானே.

(ப. இ.) நிலவுலகம் உருண்டையாக இருக்கின்றது. அஃது உருண்டு ஞாயிற்றைச் சுற்றி வருகின்றது. உலகம் தானாக உருள்வதற்குப் பகலும் இரவுங் கூடிய ஒருநாள் ஆகின்றது. அது ஞாயிற்றைச் சுற்றிவர முந்நூற்று அறுபத்தைந்தேகால் நாட்கொண்ட ஓர் ஆண்டு ஆகின்றது. இரவுப் பொழுது வருங்கால் அஞ்ஞாயிறு நிலத்தைப் பிளந்துகொண்டு போவது போல் நமக்குத் தோன்றுகின்றது. அங்ஙனம் மண்ணைப் பிளந்து ஓடும் ஞாயிறானது விண்ணின் கண்ணதாய்த் தன்னையும் பொருள்களையும் தன் கதிரால் விளக்கி நின்றிடும். அக்கதிரால் ஆருயிர்களின் கண்கள் விளக்க முறும். அப்பொழுது ஆருயிர்கள் கண்டும் கொண்டும் உண்டும் கூடியும் இன்புற்றுக் களிக்கின்றன அத்துடன் தன்னை அகந்தழீஇ நிற்பதாகிய தியானத்திற்கும் உரிமை கொடுத்தருளுகின்றனன். இத் தியான உரிமையே எண்ணுங் கிழமை என இயம்பப்பெற்றது. இசைந்துநிற்றல் - உடனாய் நிற்றல்.

(அ. சி.) இடந்து - பிளந்து. வெளிசெய்து - விளக்கி. எண்ணுங் கிழமை - தியானிக்கும் உரிமை. (ஆ)

1947. பாரை யிடந்து பகலோன் வரும்வழி
யாரும் அறியார் அருங்கடை நூலவர்
தீரன் இருந்த திருமலை சூழென்பர்
ஊரை யுணர்ந்தார் உணர்ந்திருந் தார்களே.

(ப. இ.) உலகம் ஞாயிற்றைச் சுற்றி வருகின்றது. ஆனால் ஞாயிறு உலகைச் சுற்றிவருவதாகக் கூறுவோர் உண்மை உணராதவராவர். அவ் வுண்மையினை நுண்ணுணர்வினரே உணர்வர். தாழ்ந்த நிலையினர் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட நூலினையே உயர்ந்த நூலாகக் கருதிச் சிலர்

ஞாயிறு திருமலையினைச் சுற்றி வருகிறதென்பர். உயர்ந்தோர் உச்சித்துளை வாயிலாக ஞாயிற்றைக் காணும் முறையிற் காண்பர். ஞாயிற்றைப் பகலவன் எனவும் பகலோன் எனவும் கூறுவர்.

(அ. சி.) கடைநூலவர் - கடைப்பட்ட நூற்களை உணர்ந்தவர். தீரன் - சிவபிரான். ஊரை - ஈசன் இருக்கும் புருவமத்தி, உச்சித் தாமரை. (௧0)

பிண்டாதித்தன்

1948. நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் நடந்தும்
கன்றுய நந்திக் கருத்துள் இருந்தனன்
கோன்று மலங்கள் குழல்வழி யோடிட
வேன்று விளங்கும் விரிசுடர் காணுமே.[1]

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும் அருவாகிய சிவன் அவர்கள் உள்ளத்தைவிட்டு அகலாது கருத்துள் நின்று அருளுவன். அதனால் மலங்கள் அடங்கும். ஞாயிற்றின் ஒளி நடுநாடி வழியாகச் சென்று பரவும். அவ்வொளி எல்லா ஒளிகளையும் வென்று மிக்கு விளங்கி விரியும். இவ் வொளியினை அகஞாயிறு என்ப. அகஞாயிறு: பிண்டாதித்தன். பிண்டம் - சிற்றுலகம்; உடல். அண்டம் - பேருலகம்; உலகத் தொகுதி. (௧௧)

1949. ஆதித்தன் ஓடி யடங்கும் இடங்கண்டு
சாதிக்க வல்லவர் தம்மை [2]யுணர்ந்தவர்
பேதித் துலகம் பிதற்றும் பிதற்றெல்லாம்
ஆதித்த னோடே யடங்குகின் றாரே.

(ப. இ.) உயிர்ப்பு பிங்கலைவழியாக ஓடி நடுநாடியிற் புகும். புகும் போது உண்டாகும் அகவொளி ஞாயிறு எனப்படும். அவ் வொளியினை உணர்ந்து அந் நிலையிலே நிற்கவல்லார் தம்மை உணர்ந்தோராவர். அஃதாவது காலக்கணக்கை வேண்டியவாறு கூட்டிக்கொள்ளும் ஆற்றலைத் திருவருளால் உடையராதல். அவ் வழி முயலாதாரனைவரும் வீண் பிதற்றல்களைப் பிதற்றித் திரிவர். அவர்கள் புறத்துக்காணும் ஞாயிற்றின் அளவையாகிய காலக்கணக்கால் வாழ்நாள் முடிந்து மாண்டு அடங்குவர். எனவே யோகியர் வாழ்நாள் அகஞாயிற்றைக் கொண்டு அளக்கப்படும் என்பது காண்க. (௧௨)

1950. உருவிப் புறப்பட் டுலகை வலம்வந்து
சொருகிக் கிடக்குந் துறையறி வாரில்லை
சொருகிக் கிடக்குந் துறையறி வாளர்க்
குருகிக் கிடக்குமென் னுள்ளன்பு [3]தானே.

---

1. நின்றாலும். ௧௨. பத்தராய்ப் பணிவார், எ.
,, நெக்குநெக்குள். அ. புணர்ச்சிப்பத்து, அ.
2. தம்மை. சிவஞானபோத அவையடக்கம்.
3. உள்குவார். அப்பர், ௪. ௭௫ - ௪.

(ப. இ.) அகத்தவ முயற்சியால் உயிர்ப்பினை நடுநாடிவழியாகச் செலுத்தி அகவொளியும் கண்டவர், அக் காட்சியாற் பல அண்டங்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிச் சுழன்றுகொண்டு நிற்கும் உண்மை நிலையினை உணர்வர். அங்ஙனம் உணர்வார்க்கு உள்ளன்பு நெகிழ்ந்து 'அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலும்' என்னும் முறையாய்ச் சென்று இன்புறும் மெய்யன்புநிலை எளிதாக இனிதாக எய்தும். இந் நிலையினையே உள்ளன்பு நிலையென உரைக்கப்படும்.

(அ. சி.) உருவி - மூலாதாரத்தினின்றும் சுழுமுனையில் ஊடுருவி. (கங)

மனவாதித்தல்

1951. எறிகதிர் ஞாயிறு மின்பனி சோரும்
எறிகதிர் சோமன் எதிர்நின் றெறிப்ப
விரிகதி ருள்ளே வியங்குமென் ஆவி
ஒருகதி ராகில் உவாவது வாமே.

(ப. இ.) வெப்பக் கதிரினை வீசும் ஞாயிறும் தட்பக் கதிரினை வீசும் திங்களும் மேல் கீழாய் நேரொக்கத் தோன்றுங் காலம் உவாவெனப்படும். உவா - முழுநிலா: நிறைமதி; பூரணை. அங்ஙனம் விரிந்து எறிக்கும் கதிரினுள் ஆருயிர் இயங்காநிற்கும்.

(அ. சி.) உவா - பூரணை. (கச)

1952. சந்திரன் சூரியன் தான்வரிற் பூசனை
முந்திய பானுவில் இந்துவந் தேய்முறை
அந்த இரண்டும் உபய நிலத்திற்
சிந்தை தெளிந்தார் சிவமாயி [1]னார்களே.

(ப. இ.) சந்திரகலை என்று சொல்லப்பெறும் இடகலையும் சூரிய கலையென்று சொல்லப்பெறும் வலப்பால் கலையும் முறையாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பின் நற்றவமாம் சிவபூசைக்கு உற்ற அமைவாம் என்க. சூரியகலையின்கண் சந்திரகலை பொருந்தி நிகழுங்காலம் பூசனைப் பொழுதாம் என்க. அக்கலை நடுநாடி வழியாகச் செல்லுங்கால் சிந்தைத் தெளிவுண்டாகும். இவரே 'சித்தம் சிவமாக்கப்' பெற்ற திருவினர். இவரே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தார்.

(அ. சி.) பானுவில் இந்து வந்து ஏய்முறை - சந்திரகலை சூரிய கலையில் ஒடுங்கி நிற்கும் முறை. உபயநிலம் - சுழுமுனை. (கரு)

1953. ஆகுங் கலையோ டருக்கன் அனல்மதி
ஆகுங் கலையிடை நான்கென லாமென்பார்
ஆகும் அருக்கன் அனல்மதி யோடொன்ற
ஆகுமப் பூரணை யாமென் றறியுமே.

---

1. புத்தன். அ. திருத்தோணேக்கம், சு.

(ப. இ.) பிங்கலையாகிய வலப்பால் உயிர்ப்பு எனப்படும் ஞாயிறும், அனலாகிய தீயும், திங்களாகிய இடப்பால் உயிர்ப்பும், கலையெனப்படும் நடுநாடியும் ஆகிய நான்கும் கலையென்று அழைக்கப்படும். அருக்கனாகிய வலப்பால் உயிர்ப்பும், மூலத் தீயும், திங்களாகிய இடப்பால் உயிர்ப்பும் நடுநாடிக்கண் கூடிப் பொருந்த மேலோதிய நிறைநிலா ஆகுமென்றறிக. அகத்தே காணும் நிறைநிலாவென்பது திங்கள் அமிழ்தத் தீஞ்சுவை வெண்ணிலாவென்க. இதற்கு இடம் நெற்றிப் புருவம் என்க.

(அ. சி.) ஒன்ற வாங்கும் - கூடும்படி வாசியை உள்ளடக்கும். கலை இடை நான்கு - இடைகலை, பிங்கலை; சுழுமுனை, அனல். (௧௬)

1954. ஈரண்டத் தப்பால் இயங்கிய வவ்வொளி
ஓரண்டத் தார்க்கும் உணரா வுணர்வது
பேரண்டத் தூடே பிறங்கொளி யாய்நின்ற
தாரண்டத் தக்கா ரறியத்தக் [1]காரே.

(ப. இ.) ஈரண்டமாகிய அனலும் கதிரும் உள்ள நிலைக்களங்களுக்கு மேலாக விளங்கும். அந் நிலவொளி புறத்தே காணப்படும் எவ்வகை அண்டத்தார்க்கும் அறிதற்கரியதாகும். அஃது அறிவுப்பிழம்பாய் நிற்பது. அது பெரிய அண்டத்தூடே ஒளிர்ந்துகொண்டு திகழும் பேரொளியாக வுள்ளது அச் சிவபெருமான் திருவருளால் அவ்வொளியினை நெருங்கத் தக்க தவமுடையவர் யாவர்! அவரே அறியத்தக்கவராவரென்க. இத் திருக்குறிப்புச் சிவபெருமான் வெண்திங்கட் கண்ணியான் என்னும் மெய்ம்மையினை விளக்குவதாகும். பெருமான் பிள்ளைப்பிறை அணிவான் என்பது ஆருயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவாய் அவ் வுயிரறிவினை நாளும் வளர்க்கும் குறிப்பாகும். வெண்திங்கள் கண்ணியான் என்பது அவ் வுயிர்க்கு இறவா இன்பச் சிறப்பறி வருள்தற் குறிப்பாகும். பிள்ளைப் பிறைசூடல் பேணுமறி வுக்கறிவாம், கொள்ளு திங்கள் கண்ணியின்பங் கூறு என்பதை நினைவுகூர்க. (௧௭)

1955. ஒன்பதின் மேவி யுலகம் வலம்வரும்
ஒன்பது மீசன் இயலறி வாரில்லை
முன்பதின் மேவி முதல்வன் அருளிலார்
இன்ப மிலாரிருள் சூழநின் [2]றாரே.

(ப. இ.) கோள்கள் ஒன்பதும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் திருவாணைவழி இயங்குவனவாகும். இவ் வுண்மையினை அறிவார் அரியர். ஒருவரும் இலரென்றே கூறலாம். அவ்வொன்பதும் தனிப்பேராற்ற லுடைய முதன்மைப்பொருள் என மயங்கும்படி செய்துவிட்டனர் வந்தேறும் மருளினர். அக் கோள்கள் பால் மயங்கற்க என்று நால்வர்

1. அண்ட. அப்பர், ௫. ௧௭ - ௨.
2. வேயுறு. சம்பந்தர், ௨-௮௫ - ௧.
,, காளமேகந். ,, ௨. ௧௧௬ - ௬.
,, ஊரிலா. அப்பர், ௫. ௧௭ - ௭.
,, ஒரு பிறப்பி. ,, ௩. ௬ - ௫.
,, இந்திரியம். சிவஞானசித்தியார், ௧0. ௨ - ௧.
,, சனியும். ௫. ௨௧ - ௧0.

பாடிய மறையும் மூலர் பாடிய முறையும் ஆகிய திருவருட் செந்தமிழ் வேதாகமங்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அறுதியிட்டு வரைசெய்து ஓதியருளின. அதன்பின்னும் நம்மனோர் அயல் மயக்கினின்றும் தெளிவுற்றாரல்லர். நம்மை வழிப்படுத்தும் செம்மை நெறிசேர் அருச்சகரேனும் தெளிவுற்றாரா எனின்? இல்லை! இல்லை! முக்காலுமில்லை யென்றே நல்லார் நவில்கின்றனர். நம்மவர்நிலை 'அச்சமே கீழ்கள தாசாரம் எச்சம், அவாவுண்டேல் உண்டாம் சிறிது' (கoஎரு) என்னும் நாயனார் பொதுமறைக்கு முற்றும் ஒவ்வும் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றது. இனியேனும் நம்மவர் நால்வர்வழி நின்று நல்லவராய் விழித்து எழுந்து மூலர் முறையினை முற்றுங் கைக்கொண்டு எல்லா நலமும் பெற்று வாழ்வாராக. சிவபெருமான் திருவருளும் துணைபுரிவதாக இவ் வொன்பதினும் இயைந்தியக்கிப் பொருந்த நின்றருள்பவன் சிவன். அவனே முழுமுதல்வன் ஆவன். அவன் திருவருள் கைவரப் பெறுதார் 'இருபிறப்பும் வெறுவியராய்' இன்பம் எய்தாதவராவர். அம்மட்டோ? பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படுத்திப் பெருந்துன்பம் விளைக்கும் இருள்சூழ நின்றவருமாவர். அன்பர்க்குக் கோள்கள் துணைதே வடியவர்கட், கின்புறப்பின் செல்லடிமை எண். (கஅ)

ஞாநுதித்தன்

1956. விந்து அபரம் பரமிரண் டாய்விரிந்து
அந்த அபரம் பரநாத மாகியே
வந்தன தம்மிற் பரங்கலை யாதிவைத்
துந்தும் அருணோ தயமென்ன வுள்ளத்தே.

(ப. இ.) விந்து என்னும் தூமாயை இருவகைப்படும். அவை, ஒன்று கீழ்நிலைவிந்து; மற்றொன்று மேல்நிலை விந்து. இவற்றை முறையே பரவிந்து அபரவிந்து எனக் கூறுப. அபரவிந்துவானது பரநாதமாகத் தோன்றிற்று. அவற்றினின்றும் திருவருள் ஐவகைக் கலையாக விளக்கமுற்றது. கலையெனினும் நிலையெனினும் ஒன்றே. அவை முறையே நீக்கி, நிலைப்பி, நுகர்வி, அமைப்பி, அழுத்தி, என்பன. இவற்றை முறையே நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்ப. இக் கலைகள் வாயிலாகச் சிவபெருமான் தூண்டித் தொழிற்படுத்துவன். இந் நிலையினைத்தான் ஆருயிர்களின் அகத்துத் தோன்றும் சிவசூரியன் என்ப. அதனையே அருணோதயம் என்ப. அருள்நன் தோற்றம் அருணோதயம். (கக)

1957. உள்ள அருணோ தயத்தெழும் ஓசைதான்
தெள்ளும் பரநாதத் தின்செய லென்பதால்
வள்ளல் பரவிந்து [1]வைகரி யாதிவாக்
குள்ளன [2]ஐங்கலைக் கோன்றும் உதயமே.

---

1. வைகரி, உள்ளுணர், வேற்றுமைப், சூக்கும. சிவஞானசித்தியார். க. க: ௨௦ - ௨௩,
2. நிகழ்ந்திடும் ,, ,, ௨௪,

(ப. இ.) ஞானுதித்தன் என்பது அறிவுச்சுடர் என்பதாகும். இவ் வறிவுச்சுடர் மூலத்திடமாக நின்று ஓசைவடிவாய்த் தோன்றும். அவ் வோசை மேல்நிலை நாதத்தின் செயல் எனக் கூறுப. நாதவடிவின் நிறம் செம்மை எனக் கூறுப. அக் குறிப்புத் தோன்றவே அருணம் என்றனர். இவை வள்ளலாகிய சிவபெருமானால் நிகழ்வன. இந்த மேல்நிலை விந்துவி லிருந்து செவியோசை முதலிய ஓசைகள் தோன்றும். அதுபோலவே ஐங்கலைகளும் தோன்றும். ஐங்கலைகள் (1956) மேலோதப்பட்டன. இவ் வோசை நான்கும் ஐங்கலைகளுக்குட்பட்டன. அவையும் ஐவகையாகக் குறிக்கப்பெற்றன. அவ் வோசை ஐந்தும் வருமாறு: நுண்ணோசை, நினைவோசை மிடற்றோசை, தன்செவிக்குக் கேட்கும் ஓசை, பிறர் செவிக்குக் கேட்கும் ஓசை என்ப. இவற்றை முறையே, சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி - அ, வைகரி - ஆ என்ப. உதயம் - தோன்று மிடம். வைகரி, அ, தன்செவிக்குக் கேட்பது. வைகரி - ஆ, பிறர் செவிக்குக் கேட்பது.

(அ. சி.) உள்ள - உள்ளத்தில். அருணோதயத்து - சிவந்த சிவசூரிய ஒளி வீசுதலால். (௨0)

1958. தேவர் பிரான்திசை பத்துத யஞ்செய்யும்
மூவர் பிரானென முன்னொரு காலத்து
நால்வர் பிரான்நடு வாயுரை யாநிற்கும்
மேவு பிரான்என்பர் விண்ணவர் தாமே.[1]

(ப. இ.) தேவர்கள் அனைவர்கட்கும் முழுமுதல்வனாக என்றும் விளங்குபவன் சிவபெருமான். சிவபெருமான் திருவருளால் பத்துத் திசையும் அதன்கட்படும் பொருள்களெல்லாமும் மூலப்பகுதியினின்றும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அவை தோன்றுதற்கு இயற்றுதற் கருத்தாவாக நிற்பவர் மூவர் அவர்கள் சிவபெருமானின் திருவாணைவழியாகவே இயற்றுகின்றனர். இவர்கட்குத் தனிப்பட்ட ஏதொரு முதன்மையும் கிடையாது. இவர்கள் முக்குணம்படைத்த உயிரினத்தவரே யாவர். இவர்களே அயன் அரி அரன் என அழைக்கப்படுபவர். இவர்கள் மூலப் பதிக்கு உட்பட்டவர். இவர்களுக்கும் முதல்வன் சிவபெருமானே. இம் மூவர்க்கும் காலத்தால் முற்பட்டவரும் சிவபெருமான் திருவாணை யால் இம் மூவர்கட்கும் கண்காணியாக நின்று தொழிற்படுத்துவோரும் மூவர் உளர். அவர்களும் உயிரினத்தவரேயாவர். ஆயினும் அவர்கள் கட்டுநீங்கிய சிறப்புயிரினத்தவராவர். இவர்கட்கு உறைவிடம் தூமாயை யின்கண் காணப்படும். முப்பத்திரண்டாம் மெய்யாகிய ஆசான்மெய் என்க. ஆசான்மெய் - சுத்தவித்தை. இம் மூவரும் அயன் அரி அரன் என்னும் காரணத்தொழிற்பெயரே பெறுவர். இவர்களும், முப்பத்து மூன்றும் மெய்யின்கண்ணுள்ள ஆண்டானும் ஆகிய நால்வரும் ஒரு வகையினர் என்று மறைசொல்லாநிற்கும். இந் நால்வர்க்கும் பொது வாம் முதன்மையன் சிவபெருமானே. இம் முறையான் யாவர்க்கும் யாவற்றிற்கும் இயற்கை முழுமுதல்வனாக விளங்குபவன் சிவபெருமானே என்று மண்ணவரேயன்றி விண்ணவரும் நண்ணி எண்ணிக் கண்ணி வழுத்தா நிற்பர்.

(அ. சி.) நால்வர் - அயன், அரி, அரன், ஈசன். (௨௧)

---

1. தேவர்கோ. அ. திருச்சதகம், ௩0.

1959. பொய்யிலன் மெய்யன் புவனா பதியெந்தை
மையிருள் நீக்கு மதியங்கி ஞாயிறு
செய்யிருள் நீக்குந் திருவுடை நந்தியென்
கையிருள் நீங்கக் கலந்தெழுந் தானே.[1]

(ப. இ.) இருநூற்று இருபத்து நான்கு என எண் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள புவனங்கட்கும் முதல்வன் சிவபெருமான். அவனே எந்தையு மாவன். அவன் பாழுங்கோளர் முதலாயினர் கூறுவது போன்று இல்லாதவனல்லன். உண்மையாக யாண்டும் உள்ளவன். புறத்தே மூடியுள்ள மாயிருளாகிய மையிருளை நீக்குவது திங்கள் தீ ஞாயிறு என்னும் மூன்றுமேயாம் இருள்சேர் இருவினையாம் செய்வினை இருளைப் போக்கியருள்பவன் புந்திவட்டத்துப் புகுந்து நின்றருளும் நந்தியெங் கடவுள். அவனே ஒட்டுமலமாகிய அறிவைத் தடைப்படுத்தும் ஒட்டிருளை யொடுக்க என்னுள் உயிர்க்கு உயிராய் எழுந்தருளியிருந்தனன் அவன் பொய்யிலன் மெய்யன் ஒட்டிருள் : ஆருயிரின்பால் குற்ற இயல்பாய் ஒட்டியுள்ள தொன்மலம் என்கையிருள் - என்னிடத்துப் பண்டேயுள்ள இருள் கை இடம். பாழ்ங்கோளர் : மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளில் லென்போர். இவரை நாத்திகரென்ப.

(அ. சி.) புவனாபதி - புவனங்களை உண்டாக்கினவன். மெய்யிருள் - உலக இருள். செய்யிருள் - கன்மம். என் கை இருள் - என்னிடத்து உள்ள இருள். (உஉ)

1960. தனிச்சுட ரேற்றித் தியங்கிருள் நீங்க
அனித்திடு மேலை யருங்கனி யூறல்
கனிச்சுட ராய்நின்ற கயிலையில் ஈசன்
தனிச்சுடர் மேல்கொண்ட வண்ணமு மாமே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் தனிச்சுடராவன். அவன் நிறைந்த இருள் நீங்க ஒளிவீசி அருள்செய்வன். அளித்திடும் என்பது எதுகைநோக்கி அனித்திடும் என நின்றது. அவனே திங்கள் அமிழ்த மாகிய அருங்கனி ஊறலை அளித்தருள்வன். அவனே முதிர்ந்த பேரொளிப் பிழம்பாயுள்ளவன். அவனே திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்தருளும் சீர்சால் ஆண்டவன். அவனே எல்லா ஒளிக்கும் ஒளியருளித் தான் மேலாகத் திகழும் தனிச்சுடர் வண்ணமுமாவன்.

(அ. சி.) எற்றி - வீசி. அளித்திடும் - உதவிசெய்யும். அருங்கனி ஊறல் - மதி அமுதம். கனிச்சுடராய் - கனிந்த அருள் ஒளியாய். (உங)

1961. நேரறி வாக நிரம்பிய பேரொளி
போரறி யாத புவனங்கள் போய்வருந்
தேரறி யாத திசையொளி யாயிடும்
ஆரறி வாரிது நாயக மாகுமே.

---

1. பெருகு. கஉ. இளையான்குடிமாறர், கஎ.
,, அந்திவட். அப்பர், ௬. கூக - க.

(ப. இ.) சிவபெருமான் நூலறிவாகவல்லாமல் நுண்ணறிவாக ஆருயிரினுடன் ஒற்றித்து நின்றருள்வன். நுண்ணறிவென்பது அழுந்தி அறிவதாகிய அனுபவ அறிவாகும். அச் சிவபெருமான் வேறுபாடின்றி எல்லாவுலகங்களிலும் ஆணை செல்லாநிற்க அருள்வன். அவனருளா லன்றி ஆருயிரின் முனைப்பால் அறியமுடியாத எல்லாத் திசைகளிலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கின்ற பேரொளியாய் விடுவன். இம் முறையால் சிவபெருமானே விழுமிய முழுமுதல் தலைவனுமவன். தேரறியாத என்ப தற்குத் தேரையுடைய ஞாயிறும் அறியமுடியாத என்றலும் ஒன்று. (உச)

1962 மண்டலத் துள்ளே மலர்ந்தெழும் ஆதித்தன்
கண்டிடத் துள்ளே கதிரொளி யாயிடுஞ்
சென்றிடத் தெட்டுத் திசையெங்கும் போய்வரும்
நின்றிடத் தேநிலை நேரறி வார்கட்கே.

(ப. இ.) மண்தலமாகிய நிலவுலகத்துள்ளே விளங்கித் தோன்றும் ஒளியுடையது ஞாயிறு. இதுவே மூலத்திடத்து விளங்கும் ஞாயிறுமாகும். அதுவே மிடற்றினிடமென்று சொல்லப்படும் விசுத்தியின்கண் கதிர் காலும் ஒளியாய்த் திகழும். அவ்வொளி எல்லாத் திசைகளிலும் உலாவி விளங்கும். திருவருளால் நின்ற இடத்திலே நின்று திருவடியுணர்வால் எல்லாங் காண்பார்க்கு இவ்வுண்மை எளிதிற் புலனும்.

(அ. சி.) மண்டலத்துள்ளே - மண் தலத்துள்ளே, பூமியிலே. கண்டிடத்துள்ளே - கண்ட இடத்துள்ளே, விசுத்தியில். (உரு)

1963. நாபிக்கண் ணாசி நயன நடுவினுந்
தூபியோ டைந்துஞ் சுடர்விடு சோதியைத்
தேவர்கள் ஈசன் திருமால் பிரமனும்
மூவரு மாக வுணர்ந்திருந் தார்களே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உறையும் சீரிய உலகத்துக் கொப்பூழ், கண், நாசி, புருவநடு, உச்சித்துளை என்று சொல்லப்படும் ஐந்திடத்தும் உயிருக்கு உயிராய் அறிவுக்கு அறிவாய் ஒளிகொடுத்தருளும் சிவபெருமானைத் தூமாயையின்கண் வீற்றிருக்கும் அரன், அரி, அயன், என்று சொல்லப் படும் மூவருமாக மெய்யுணர்ந்தோர் உணர்ந்திருந்தாரென்க. தூபி - உச்சித்துளை.

(அ. சி.) நாபி - கொப்பூழ். கண், நாசி. நயன நடு - புருவமத்தி. தூபி - சிரம். ஈசன் - மகேசன். (உசு)

சிவாதித்தன்

1964. அன்றிய [1]பாச இருளுமஞ் ஞானமுஞ்
சென்றிடு ஞானச் சிவப்பிர காசத்தால்
ஒன்று மிருசுட ராமரு ணோதயந்
துன்றிருள் நீங்குதல் போலத் தொலைந்ததே.

---

1. ஒன்றறிந்ததொன். சிவஞானபோதம், ௩. ௩ - க,
,, அன்றிலவர். அப்பர், ௬. கக - ௯.

(ப. இ) ஆருயிர்கட்கு மாறுபாட்டுணர்வை எழுப்புவது பாசம். அப் பாசம் இருள் என்று சொல்லப்படும். இவ் விருள் அறிவைத் தடை செய்யும். அப்பொழுது அஃது அறியாமை என்று கூறப்படும். இவ் வறியாமையினைத் திருவடியுணர்வு வெளிப்படச் சிவஒளி தோன்றி யகற்றும் அகற்றவே, அச் சிவ ஒளியால் விளக்கம் அளித்துப் பொருந்தும் திங்களையும் ஞாயிற்றினையும் ஒளிரச்செய்யும். புறவிருள் அளவுக்கு உட்பட்ட அவ் வொளிகளால் நீங்குவதுபோன்று அகவிருள் அவ் வொளிக்கும் ஒளியருளும் அளவிலாத சிவஞான ஒளியால் நீங்கும்.

(அ சி.) அன்றிய - மாறுபட்ட. இருசுடர் - பெருமை பொருந்திய சுடர். துன்று - தோன்ற (உஎ)

1965. கடங்கடந் தோறுங் கதிரவன் தோன்றில்
அடங்கிட மூடில் அவற்றில் அடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடங்கிட நின்றதும் அப்பரி சாமே.

(ப. இ.) நிலத்தே நீர் நிரப்பிவைக்கப்பட்ட குடங்கள் பலவற்றிலும் வானத்தே காணப்பெறும் கதிரவன் தோன்றுவன். அக் கதிரவன் பல குடங்களிலும் ஒரே வடிவாய்த் தனித்தனி வெவ்வேறாகக் காணப்படுபவன். அங்ஙனம் காணப்படினும் கதிரவன் ஒருவனே. குடமாகிய கடம் பலவாதல்பற்றி அவன் நிழலுரு பலபோன்று தோன்றினும் உண்மையில் கதிரவன், ஒருவனே. அக்கதிரவனைத் தாந்தாம் கண்டவாறே குடத்துள் அடக்கிவிடவேண்டுமென்று குடத்தை மூடினால் அக் கதிரவன் அக் குடத்துள் அடங்குவதுண்டோ! இல்லை; இல்லை. அதுபோல் திருநீலகண்டத்தையுடைய முழுமுதற் சிவபெருமானும் கலப்பால் எல்லா உயிருடனும் தனித்தனி வெவ்வேறாகக் காணப்படுவன். உடம்புதோறும் உயிர் தனித்தனி வெவ்வேறாம். ஆனால் அவ் வுடலகத்துக் காணப்படும் உயிர்தோறும் நீக்கமற விரவிநிற்கும் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவன் கதிரவனைப்போல் உடம்பில் அடங்கான். அவன் உடம்பகத்தும் புறத்தும் யாங்கணும் எஞ்ஞான்றும் விரவிநிற்பன்.

''நீர்போலாம் ஆருயிர்கள் நீர்நிரப்பு சால்உடல்கள்
ஆர்கதிர்போன் றுண்டவனு மாம்''

என்பதனை நினைவுகூர்க. சால் - நீர்க்குடம்.

(அ. சி.) கடம் - மட்குடம். (உஅ)

1966. தானே விரிசுடர் மூன்றுமோன் றய்நிற்குந்
தானே யயன்மா லெனநின்று தாபிக்குந்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாதுமே.

(ப. இ.) ஞாயிறு. திங்கள் தீ என்னும் மூன்றும் தனித்தனியே ஒளிதரும் ஒளிப்பொருள்கள். அவை மூன்றும் சிவபெருமான் ஒளியினைப் பெற்றே ஒளி தருகின்றன. அம் மூன்றும் ஒருபடித்தாக நிற்கின்றன. அவற்றைச் சிவபெருமானே அயன் அரியாக நின்று ஆக்கியும் நிறுத்தியும்

அருளுகின்றனன். அச் சிவபெருமானே உடலுயிர்களுடன் வேறற விரவி நின்றருள்கின்றனன். அச் சிவபெருமானே எல்லாவற்றுக்கும் புகலிடமாகவுள்ள வெளியாகவும் நின்றருள்வன். எல்லா வெளிகளையும் தொழிற்படுத்தும் மாறுப் பேரொளியாகவும் சிவபெருமான் நின்றருள்வன். அம்மட்டோ? இருளுக்கு ஓராற்றான் நிலைக்களமாய் நீக்கத் தொழிற்றுணையாய் நிற்பவனும் சிவனே. மருத்துவமனை உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்து, உழைச்செல்வான் என்னும் நால்வர்க்கே யுரியது. ஆனால் உற்றவனைப் பற்றிநிற்கும் நோய்க்கும் மருத்துவமனையே இடமாக நிற்கின்றது. அதுபோல் தூய சிவபெருமானும் மாறுபட்ட தீய இருளுக்கும் புகலிடமாக இருக்கின்றான். அப்புகலிடம் நீக்கப் புகலிடமே யாம். ஆடையில் தோயப்பெற்ற சாயத்துக்கு ஆடை நீங்காப் புகலிடம். ஆடையில் ஏறிய அழுக்கினுக்கு ஆடை தாங்காப் புகலிடம். தாங்காப் புகலிடமெனினும் நீக்கப் புகலிடமெனினும் ஒன்றே. இவற்றை உடம்பிற் பட்ட சந்தனமும் சாணகமும் போன்றும் கருதலாம். ஒருபுடை யொப்புமையாக இக் குறிப்பினைச் சிவபெருமானின் திருநீலகண்டம் விளக்குவதாகும். விண்ணோர் இருள்முனைப்பால் மிக்கெழுந்த நஞ்சு நெற்றிக் கண்ணோன் கறைமிடற்றிற் காண் என நினைப்போமானால் நன்கு புலனாகும். (உக)

1967. தெய்வச் சுடரங்கி ஞாயிறுந் திங்களும்
வையம் புனல்அனல் மாருதம் வானகஞ்
சைவப் பெரும்பதி தாங்கிய [1]பல்லுயிர்
ஐவர்க் கிடமிடை யாறங்க மாகுமே.

(ப. இ.) தெய்வத் திருவருளால் ஒளி பெற்றுத் திகழ்ந்து சுடரும் தீ, ஞாயிறு, திங்கள், நிலம், புனல், அனல், மாருதமாகிய காற்று, வானம், சித்தாந்த சைவப்பெரு முதல்வனாகிய சிவபெருமானால் தாங்கப் பெறும் பலவுயிர், ஆகிய எட்டும் சிவபெருமான் தன்னை நினைக்கும் மெய்யன்பர்கட்கு வெளிப்பட்டு நின்றருளும் நிலைக்களங்களாகிய திருவுருவங்களாகும். மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஐம்புல னிகழ்ச்சிக்கு உடம்பு நிலைக்களமாகும் இவையனைத்தும் உடம்பகத்துக் காணப்பெறும் மூலமுதலாக எண்ணப்பெறும் ஆறு நிலைக்களங்களின் இடையுமாகும். இடையென்பதற்கு முச்சுடர்க்குப் பின்னால் ஓதப்படும் ஆறுறுப்பு என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஐவர் - பஞ்சேந்திரியம். இடை ஆறங்கம் - அங்கத்தின் நடுவேயுள்ள ஆறு ஆதாரங்கள். (கூ0)

———

[1] நிலம் நீர். அ. திருத்தோணோக்கம், ௬.

23 பசு இலக்கணம்

பிராணன்

1968. உன்னும் அளவில் உணரும் ஒருவனைப்
பன்னு மறைகள் பயிலும் பரமனை
என்னுள் ளிருக்கும் இளையா விளக்கினை
அன்ன மயமென் றறிந்துகொண் டேனே.[1]

(ப. இ.) சிவபெருமான் 'அன்னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப் பயன் விளைத்துநிற்'பவன். அதனால், ஆருயிர்கள் அவனை நினைத்த அளவில் அவன் உணரும் ஒப்பில்லாதவனாகின்றனன். புகழ்ந்தெடுத்துச் சொல்லப்பெறும் செந்தமிழ்த் திருமாமறையினை ஆருயிர்களின் அகத்து நின்று பயிற்றுவிப்பவன் சிவபெருமான். அத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த அவன் என்னுள் எழுந்தருளியுள்ளான். என்னுள் நிலைத்துநிற்கும் சோர்விலாப் பேரொளிப் பெருவிளக்காக உள்ளவனும் அவனே. அவனது இயற்கைத்தன்மை பேரறிவுப் பெருந்தன்மையாகும். அவ் வுண்மையினை அவனருளால் அறிந்துகொண்டேன். இக் குறிப்பு அன்னமயம் என்பதனால் பெறப்படும். அன்னம் 'நீரொழியப் பாலுண் குருகு' ஆதலால் அஃது அறிவின் நினைவுக் குறிப்பாகும்.

(அ. சி.) இளையா - சோர்வு படாத. அன்மையன் அன்றென்று - உடம்பினின்றும் வேறானவன் என்று. (க)

1969. அன்ன மிரண்டுள ஆற்றங் [2]கரையினில்
துன்னி யிரண்டும் துணைப்பிரி யாதன்னந்
தன்னிலை யன்னந் தனியொன்ற தென்றக்கால்
பின்ன மடவன்னம் பேறணு[3] காதன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் வாழ்க்கையை ஆற்றுநீருக்கு ஒப்பாகக் கூறுக. அது 'சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம்' என்னும் மெய்கண்டார்தம் பொய்யில் தமிழால் விளங்கும். அத்தகைய வாழ்க்கை யுடலகத்து இரண்டு அன்னங்கள் துணைபிரியாதனவாய்த் துன்னி நிற்கின்றன. அவ் விரண்டனுள் ஒன்று தானே விளங்கும் பேரறிவுப் பெரும்பொருளாம் சிவபெருமான். மற்றொன்று சிவபெருமான் விளக்க விளங்கும் சிற்றறிவுச் சிறு பொருளாகிய உயிர். இவற்றை முறையே முற்றுணர்வுப்பொருள் சிற்றறிவுப்பொருள் எனவும் கூறலாம். வேறோ ராற்றான் விளக்கின் அறிவதும் அழுந்துவதும் என்றும் கூறலாம். அறிவது சிவபெருமான். அழுந்துவது ஆருயிர். 'ஒன்றே சிவமுதல்வன் உண்ணும் உயிர் பலவாம், அன்றே உளநீடமைவு' என்பதனால் ஒன்றும்

---

1. கல்வி. நாலடியார், கஙௗ.
2. சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், அ. ச - க.
3. நானவனென், ,, கО. க - க.
,, யாது மூரே. புறநானூறு, கஙஉ,

பலவுமாம் உண்மை உணர்க. அவ் வுயிராகிய அன்னத்திற்குத் தான் சிவபெருமானைவிட்டு நீங்கிநிற்கும் தனிமுதற்பொருள் என்று எண்ணுங் காறும் அச் சிவபெருமானை எய்தும்பேறு கிட்டாதென்க. தன்னிலை யன்னந்தனியொன்று என்றது ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் தனிநிலைப் பட்டதொன்றுவன். அறியாமை வயப்பட்ட ஆருயிர் மடவன்னம் என ஓதப்பெற்றது. ஈன்றாளும் கைம்மகவும்போல் தனித்திராமை துணைப் பிரியாமை.

(அ. சி.) ஆற்றங்கரை - உலக வாழ்வு. அன்னம் இரண்டு - சிவன் சீவன். துணைப்பிரியா - இரண்டும் தனித்து இரா. தன்மை - தன்னிலை. அன்னம் தனி ஒன்று - விகாரப்பாடில்லாத - ஒப்பற்ற பரமான்மா. பின்னது - இன்னொன்று. மடவன்னம் - அறியாமை நிறைந்துள்ள சீவான்மா. பேறணுகாது - தான் வேறு என்று எண்ணிக்கொண்டு இருக்கும் அளவும் முத்தி அடையாது. (உ)

புருடன்

1970. வைகரி யாதியு மாயா மலாதியும்
பொய்கரி யான [1]புருடாதி பேதமும்
மெய்கரி ஞானங் கிரியா [2]விசேடத்துச்
செய்கரி யீசன் அருதியே [3]செய்ததே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் மலப்பிணிப்பினின்றும் நீங்கிச் சிவபெருமான் திருவடியின்பமாகிய நலப்பிணிப்புற்று வாழ்தற்பொருட்டு உள்ளதாகிய மாயையினின்றுந் தொன்மையிலேயே நால்வகை ஓசைகளையும், ஐவகை மலங்களையும், எழுவகை உணர்வுமெய்களையும், தோற்றுவித்து மெய்ப் பொருளாய்ச் சான்றாய் என்றும் நின்று வியக்கும் விழுமியவவன் பேரறி வுப்பெரும் பொருளாவன். அவன் தனது பேராற்றற் பெருந்திருவால் இவ் வனைத்தையும் ஆக்கி அருள்கின்றனன். அம் முறையாற் சிவபெருமான் இவையனைத்தும் தொழிற்படுத்தும் சான்றுவன் என்க. வைகரியாதி நான்கும்: செவியோசை, மிடற்றோசை, நினைவோசை, நுண்ணோசை என்ப. ஆணவம், கன்மம் மாயை, மாயை ஆக்கம், மறைப்பாற்றல் என்பன ஐவகை மலங்களாகும். எழுவகை உணர்வுமெய்; மருள், காலம், ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, விழைவு, ஆள் என்பன.

(அ. சி.) வைகரியாதி - வைகரி முதலிய ஐந்து வாக்குகள். மாயா மலாதி - மாயை முதல் ஐந்து மலங்கள். புருடாதி - புருடன் முதலிய ஏழு தத்துவங்கள். மெய்கரி - பிறப்பை ஒழித்து நிற்கும். கரி ஈசன் - சாட்சியான சிவன். (ங)

1971. அணுவில் அணுவினை ஆதிப் பிரானை
அணுவில் அணுவினை ஆயிரங் கூறிட்
டணுவில் அணுவை அணுகவல் லார்கட்
கணுவில் அணுவை அணுகலு மாமே.

---

1. மாயையிற், நியதிபின், விச்சையி. சிவஞானசித்தியார், உ. ங : சு - கூ.
2. ஒன்றதா. ,, க. ங :இ.
3. சிவனரு. ,, ௫. ங - கஉ.

(ப. இ.) அணுவாகிய ஆருயிர்க்கு உயிராய் நுண்ணியனாய் விளங்கு பவன் ஆதியாகிய அம்மையையுடைய சிவபெருமான் ஆவன். அவனைத் திருவருளுணர்வால் அளவின்றி நுணுகி ஆராயவல்லார்கட்கு அணுவுக்கு அணுவாய்த் திகழும் சிவபெருமானை அணுகுவது கை கூடும். அணுகுவது - மாணடி சேர்வது. (௪)

1972. படர்கொண்ட ஆலதின் வித்தது போலச்[1]
சுடர்கொண் டணுவினைத் தூவழி செய்ய
இடர்கொண்ட பாச இருளற வோட்டி
நடர்கொண்ட நல்வழி நாடலு மாமே.

(ப. இ.) விழுது ஊன்றி விரிவாய்ப் படர்ந்திருக்கும் ஆலமரத்தின் தன்மை முற்றும் அதன் வித்தின்கண் அடங்கியிருப்பதுபோல், திருவருள் ஒளியினைக்கொண்டு அணுவாகிய ஆருயிர் உய்யச் செந்நெறியினைத் தம் திருவுள்ளத்தமைத்தனன் சிவன். அத் திருவருளின் துணையால் அந் நன்னெறியிற் சென்று எந்நாளும் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் பாச இருளை முற்றுக ஓட்டுதல் வேண்டும். ஓட்டி அகத்தும் புறத்தும் ஐந்தொழிற் கூத்து இயற்றியருளும் திருவடிசேர் திருநெறியை நாடுவது நாடற்கரிய பெருநன்மையாகும்.

(அ. சி.) படர்கொண்ட ஆல்-விழுதுவிட்டுப் படருந் தன்மையுள்ள ஆலமரம். சுடர்கொண்டு-அருள் ஒளியினால். விடர்கொண்ட - அநாதியே பந்தித்துள்ள. நடர் - அம்பலக் கூத்தர். (௫)

1973. அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவுங்
கணுவற நின்ற கலப்ப துணரார்
இணையிலி யீச னவனெங்கு மாகித்
தணிவற நின்றான் சராசரந் [2] தானே.

(ப. இ.) மிகவும் நுண்மையாகிய அணுவாம் உயிரினுள் சிவபெருமானும், அச் சிவபெருமானிடமாக ஆருயிரும் வேறறக் கலந்து நிற்கும் கலப்புச் சொல்லொணாதென்க. ஆயினும் திருவருட்கண்ணால் அஃதுணர்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் உணராதார் செந்நெறிக்குச் சேயராவர். சிவபெருமான் ஒப்பில்லாதவன் அவன் எங்கும் எல்லையின்றிக் கலந்து நிற்கின்றான். அம் முறையால் அவனே இயங்குதிணையும் நிலைத் திணையுமாகிய எல்லாப் பொருள்களுமென்று நல்லாரால் சொல்லப் படுகின்றனன்.

(அ. சி.) அவன் - சிவன். கணு - பேதம். தணிவு - எல்லை. (௬)

சீவன்

1974. மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு
மேவிய கூறது ஆயிர மாயினால்
ஆவியின் கூறுநூ றாயிரத் தொன்றாமே.

---

1. தெள்ளிய. நறுந்தொகை, ௧௭.
2. தாபர. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௨ - ௨௫.

(ப. இ) 'துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து' 'இறந்தாரை எண்ணிக்கொண்டற்று' என்பதுபோல ஆருயிரின் வடிவம் அளவிட்டுக் கூறவொண்ணாததாகும். அவ் வுண்மையினை ஒருவகையாக ஓதியருள்வாராயினர். உடல் கலன் உலகம் ஊண் முதலியவற்றுடன் பொருந்திய ஆருயிரின் வடிவினைக் கூறுவோமானால் பசுவினது மயிர் ஒன்றினை எடுத்து நூறுபங்கு செய்தல்வேண்டும் பின்பு அந் நூற்றினில் ஒன்றினை எடுத்து ஆயிரம் கூறுசெய்தல்வேண்டும். அந் நிலையில் ஏற்படும் ஒரு கூற்றினை நூறாயிரம் கூறுசெய்தால் எவ்வளவு ஏற்படுமோ அவ்வளவாகும் ஆருயிரின் வடிவமென்க. எனவே, ஆருயிர்க்கு வடிவமின் றென்னும் வாய்மையினை வனப்புற வகுத்து ஓதுவதிது.

(அ. சி.) கோ - பசு. ஆவி - சீவன். (எ)

1975. உண்டு தெளிவன் உரைக்க வியோகமே
கொண்டு பயிலுங் குணமில்லை யாயினும்
பண்டு பயிலும் பயில்சீவ னார்பின்னைக்
கண்டு சிவனுருக் கொள்வர் கருத்துளே.

(ப. இ.) இயற்கையுணர்வும் முற்றுமுணர்தலும் ஒருங்கியைந்த தூய அறிவினையுடையவன் சிவன். அதனால் அவன் தெளிவினன் என்று ஓதப்படுகின்றனன். அவன் எல்லாவற்றுடனும் பிரிப்பின்றி நிற்கும் பெரியோன். அதனால் விட்டுப்பிரிந்து தனித்துநிற்கும் பண்பு அவன்பால் என்றும் இல்லை. ஆயினும், தொன்மையிலேயே அவனுடன் நீக்கமற நின்று அகத்தவம் பயின்றுவரும் ஆருயிர் பின்பு அவன் திருவருளால் அவன் திருவுருப்பெற்று இன்புறும்.

(அ. சி.) தெளிவன் - சிவன். பயில் சீவனார் - யோக நெறி பயின்ற சீவன். (அ)

1976. மாயா வுபாதி வசத்தாகுஞ்[2] சேதனத்
தாய குருவரு [3]ளாலே யதில்தூண்ட
ஓயும் உபாதியோ டொன்றினேன் றுதுயிர்
ஆய துரியம் புகுந்தறி வாகவே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு மாயாகாரிய உடம்பு தடைபோன்றதாகும். அதனால் அதனை மாயாஉபாதி என்பர். அவ் வுடலகத்துப் புகுந்து நிற்கும் ஆருயிர் சேதனமாகிய அறிவுடையது. அவ் வறிவுடைய உயிரைத் தனக்கு உடலாகக்கொண்டு சிவபெருமான் சிவகுருவாக எழுந்தருள்வன். அச் சிவகுரு அகத்தவமாகிய யோகியரை அதன் மேனிலையாகிய அறிவுநிலைக்குத் தூண்டியருள்வன். அங்ஙனம் தூண்டவே யோகத்தடைகள் நீங்கும். அப்பொழுது ஆருயிர் உடல் கலன் உலகு உணா என்னும் நால்வகைப் பற்றினுள் ஒன்றினும் பற்றின்றி நான்காம் நிலையாகிய பேருறக்கத்தினை எய்தும். பேருறக்கம் எனினும் துரியநிலை எனினும் ஒன்றே. அந்நிலையினை எய்தித் திருவடியுணர்வாகவே நிற்கும். உபாதி - தடை.

1. பல்லான்ற. நாலடியார், ௧0௬.
2. மன்னவன்தன். சிவஞானபோதம். அ,

(அ. சி.) சேதனத்தாய குரு - மானிட வடிவங்கொண்ட குரு. அதில் - யோகத்தில். ஓயும் - ஒழியும். (கூ)

பசு

1977. கற்ற பசுக்கள் கதறித் திரியினுங்
கோற்ற பசுக்கள் குறிகட்டி மேயினும்
உற்ற பசுக்கள் ஒருகுடம் பால்போது
மற்றைப் பசுக்கள் வறள்பசுவாங் [1] தானே.

(ப. இ.) மெய்யுணர்வுகளைத் திருவருளுணர்வால் கற்றுள்ள ஆருயிர்கள் அச்சிவபெருமானை நாடித் திரியும். அங்ஙனம் திரிந்தாலும், வெற்றியுடன் அறிவுவிளங்கும் கட்டுயிர்கள் குறிகட்டி மேய்ந்தாலும் சிவனைப் பொருந்திய உயிரினங்கள் ஒருகுடம் நிறைபால்போன்றின்ப நிலையினை எய்தும். இவற்றையொழிந்த ஏனையுயிர்கள் அறிவின்கண் வறுமையுற்றுத் திரியும். அதனால் அறிவில் குறைந்தவுயிர்களாகவே இருக்கும். வறள் - வெறுமை; வறுமை.

(அ. சி.) பசுக்கள் - மனிதர்கள். கொற்ற - மேம்பட்ட. குறி கட்டி - உருவ வழிபாடு செய்து. உற்ற - யோக நெறிப்பட்ட. (க0)

1978. கோல்லையின் மேயும் பசுக்களைச் செய்வதேன்
எல்லை கடப்பித் திறைவ னடிகூட்டி
வல்லசெய் தாற்ற மதித்தபின் அல்லது
கோல்லைசெய் நெஞ்சங் குறிப்பறி யாதே.

(ப. இ.) ஐம்புலக் காட்டினுள் தம்புலம் அறியாது மேயும் பசுக்களாகிய ஆருயிர்களை வருமாறு செய்வதன்றி வேறென் செய்வது? திருவருள் உடனாய் நின்று உடல் கலன் உலகூண் முதலியவற்றின்கண் வைத்துள்ள பற்றின் எல்லையினைக் கடப்பித்துத் திருவடியிற்கூட்டி இன்புறுவிக்கும். அச் செயலே நல்லதாகிய வல்ல அருஞ்செயல் செய்வதாகும். அத் திருவருள் அவ்வாறு செய்தருளத் திருவுள்ளங்கொண்ட பின்புதான் பண்படா விளைநிலமாகிய ஐம்புலக்கொல்லையினை இவ்வாறு செய்யும் திருக்குறிப்பினை ஆருயிர்கள் உணர்தல்கூடும். அதற்குமுன் ஏதும் அறியா இயல்பினவாகும்.

(அ. சி.) கொல்லை - ஐம்புலக்காடு. வல்ல - சக்தியுள்ளதாக. (கக)

போதன்

1979. சீவ னெனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிங் [2] கிருப்பரே.

---

1. காயத்துள். திருவுந்தியார், சங.
2. பொன்வாள்முன். சிவஞானபோதம், கக. உ - ச.
,, . குறுவித்த. அப்பர், ச. ககு - க.
,, எட்டாந். ,, ச. அச - க.

(ப. இ.) யாண்டும் பிரிப்பின்றிக் கலப்பால் ஒன்ருய் நிற்கும் சிவ பெருமானும் ஆருயிரும் ஒன்றைவிட்டொன்றகன்று ஒன்றைத் தனித்துக் காணுதல் இயலாது. அஃது இடமும் இடத்து நிகழ்பொருளும் போல் கலந்து காண்பதன்றித் தனித்துக் காண இயலாத தன்மையினை யொக்கும். அம்முறையால் 'சீவனெனச் சிவனென்ன வேறில்லை' என்றதாகும். அதுவே அன்றிப் பொருளால் ஒன்றென்றதன்று. ஆருயிர் திருவருள் துணையில்லாமல் சிவனுரை அறியமாட்டா. இஃது ஒளியுடைக் கண் கதிரின் துணையின்றிக் கதிரவனைக் காணுமையை ஒக்கும். திருவருளால் ஆருயிர் பேருயிர் ஆம். சிவனுரை அறிந்தபின் ஆருயிர் பேருயிராகிய சிவனுர் திருவடியில் அடங்கிச் சிவனுகவே இருந்து இன்புறும். (கஉ)

1980. குணவிளக் காகிய கூத்தப் பிரானும்
மனவிளக் காகிய மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
பணவிளக் காகிய பல்தலை நாகங்
கணவிளக் காகிய கண்காணி யாமே.

(ப. இ.) பேரின்பப் பேரொளியாய் என்றும் நின்று விளங்கும் கூத்தப்பெருமானும் மனமாகிய விளக்கினையுடைத்தாயுள்ள நிலைபெற்ற ஆருயிர்கட்கெல்லாம் கண்காணியாவன். ஈண்டு மனமெனப்படுவது இறுப்புமெய்யாகிய புத்திதத்துவமாகும். ஐந்தலை அரவின் பணத்தின்கண் விளக்குந்தரும் மணிகள் உள்ளன. அவ் வரவின் கூட்டங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்கும் சிவபெருமான் கூட்டமாகிய ஒளி விளக்கினன் எனப்படுவன். அவன் அறிவுக்கண்ணுல் காணப்படும் கண்காணியாவன். கண் - கண்ணுல். காணி - காணப்படுவது. காணி என்பதற்குக் காண்பது எனவும் பொருளுண்டு எனினும் ஈண்டுக் காணப்படுவது என்பது. இதுபோல் ஈண்டு மனமும் இறுப்பு மெய்யாகிய புத்தியினையே குறிக்கும். இக் கருத்துப்பற்றியே ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பிய முனிவனுரும் மரபியல் இருபத்தேழாம் நூற்பாவின்கண் "......ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே" என்று ஓதினர். ஆண்டும் 'மனன்' என்பது புத்தியினையே குறிக்கும். மனம் ஏனைச் சிற்றுயிர்க்கும் விளக்கமெய்தும். ஆனுல் பகுத்தறிவாகிய புத்தியின் சிறந்த விளக்கம் மக்களுயிர்க்கே உண்டு. கண்காணி : பழஞ்சொல்.

(அ. சி.) குண விளக்கு - ஆனந்த ஒளி. பணம் - படம், கணம் - கூட்டம். (கங)

1981. அறிவாய் அறியாமை நீங்கி யவனே
பொறிவாய் ஒழிந்தெங்குந் தானுன [1]போதன்
அறிவா யவற்றினுட் டானு யறிவன்
செறிவாகி நின்றஅச் சீவனு [2]மாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் இயல்பாகத் தானே விளங்கும் பேரறிவாகவுள்ளவன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய

---

1. கேட்டாரும். அ. சுட்டறுத்தல், உ௮.
2. நிர்க்குணனுய். சிவஞானபோதம் க. உ - க.

வன். பொறிவாயில் ஐந்தவித்தலாகிய பொய்தீர் ஒழுக்கமென்னும் பொருண்மை நிலையிலாப் பொறிகளின் வாயிலாகவன்றி நிலையுள்ள அறிவின் வாயிலாகக் காண்பது என்பதாகும். இவ்வுண்மை ''கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்'' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமாமறை முடிவினுல் நன்குணரலாம். எனவே சிவபெருமான் பொறிவாயிலின்றியே அறிவினுல் எல்லாம் உணர்வன். அறிவிக்க அறிவாய் விளங்கும் ஆருயிரின் அறிவிற்கு அறிவாய் நின்று அறிவித்தும் அறிவன். அம் முறையில் கலப்பால் ஒன்ருய்நிற்கும் ஆருயிர் அந்நிலையில் சிவனுகவும் நிற்கும். அதுபோல் பேருயிராகிய சிவபெருமானும் ஆருயிராகவும் நிற்பன். எழுத்தறிவிக்குங்கால் ஆசான் மாணவனின் கையைப் பிடித்து எழுதுவிப்பன். அப்பொழுது மாணவன் கை ஆசான் கையுள்டங்குவதால் ஆசான் கையாகவும் கூறப்படும். அதுவே இதற்கு ஒப்பு.

(அ. சி.) எங்கும் தானுன போதன் - சிவன். செறிவாகி - கலந்து. (கச)

1982. ஆருறின் தன்மை அறியா திருந்தேனுக்
காருறின் தன்மை அறிவித்தான் பேர்நந்தி
ஆருறின் தன்மை அருளால் அறிந்தபின்
ஆருறுக் கப்புற மாகிநின் [1]ருனே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் தத்துவம் (2139) முப்பத்தாறும் இன்னின்ன என்னும் மெய்ம்மை அறியாதிருந்த அடியேனுக்கு மிகவும் சிறந்த நந்தியெம்பெருமான் திருவருளால் அறிவிற்கறிவாய் நின்று அறிவித்தருளினன். அம் முப்பத்தாறின் தன்மைகளைத் திருவருளால் அறிந்தபின் அம்முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பால் நின்றருள்பவன் சிவபெருமானுனவன் என்னும் மெய்ம்மை புலப்பட்டதென்க. (கரு)

1983. சிவமா கியஅருள் நின்றறிந் தோரார்
அவமா மலமைந்து மாவ [2]தறியா
தவமான செய்து தலைப்பறி கின்ருர்
நவமான தத்துவ நாடகி லாரே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் தத்துவம் (2139) முப்பத்தாறும் உணர்ந்தவரே பிறப்பற்றவராவர். ஆருயிர்களைப் பேருயிராகிய சிவமாம் பெருவாழ்வில் சேர்ப்பிக்கும் திருவருளின்கண் உறைத்து நின்று உண்மை உணர்வோர் அரியர். அதனுல் 'அறிந்தோரார்' என வினவுவாராயினர். கொள்கை எனவோ சமயம், மதம் எனவோ கூறிக்கொள்வோர் நிலைமையனைத்தும் அவரவர்கள் மேற்கொள்ளும் தத்துவத்தளவிலேயே நிலைபெறும். எல்லா வுயிர்களையும் பிணித்துப் பிறப்பு இறப்பாகிய அவத்தொழிலில் படுத்தும் மலங்கள் ஐந்தென்ப. இம்மலங்கள் ஐந்தானும் நிகழ்த்துவிப்பன எதுவாயினும் வீணுகிய அவம் என்றே சொல்லப்படும். இவ்வுண்மையினைப் பலர் அறியார். பிறப்புநிலையினை நால்வகையாகக் கூறுவர். அவை விலங்கு, மக்கள், தேவர், நரகர் என்பன. இவற்றுள் எறும்பு முதல் யானை யீருகிய ஐயறிவு உயிர்கள் அனைத்தும் விலங்கு என்ற பகுப்பில் அடங்குவனவாகும். ஆறறிவுயிர் மக்களாவர். மக்களில்

---

1. ஐம்பொறியின். சிவஞானபோதம், அ. ச - ரு.
(பாடம்) 2. தறியார்.

நல்வினைத் துய்ப்பினர் தேவராவர். மக்களில் தீவினைத் துய்ப்பினர் நரகராவர். இந் நான்கு நிலையினையும் மா, மாக்கள், இன்பி, துன்பி எனக் கூறலாம். இன்பியாகிய தேவர்நிலையினை அவாவித் தவம் புரிவாரும் உளர். அத்தகையோர் செய்யும் தவம் பிறப்பினைத் தருவதேயாகும் அது பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பான் நிலையினையொக்கும். இத்தகைய தவத்தினைச் செய்து மீண்டும் பிறப்பினை எய்தித் துன்புறுவாரும் பலர். அவர்களையே 'தலைப்பறிகின்றனர்' என்றருளினர். இத்தகையார் தாங்கள் தங்கள் கொள்கையில் கேட்டறியாத புதுமையும் மேன்மையும் சிறந்த தத்துவங்களை நாடுந் தன்மையிலாராவர்.

(அ. சி.) தலைப்பறிகின்றார் - மீண்டும் பிறக்கின்றவர்கள். நவமான- மேலான. (௧௬)

1984. நாடோறும் ஈசன் நடத்துந் தொழில்உன்னார்
நாடோறும் ஈசன் நயந்தூட்டல் [1]நாடிடார்
நாடோறும் ஈசன்நல் லோர்க்கருள் நல்கலால்
நாடோறும் நாடார்கள் நாள்வினை யாளரே.

(ப. இ.) பொழுதுவிடிவதும் பொழுதுமுடிவதும் உயிரினை ஈர்ந்து செல்லும் வாளின் ஈர்ப்புக்கணக்கென எண்ணுதவர் தங்கட்கு நாள் இன்பமாகக் கழியாநின்றதென எண்ணும் அறியாமைமிக்க நாள்வினையாளராவர். இவர்களையே திருவள்ளுவநாயனார் 'ஆசையுட்பட்டு அவஞ் செய்வார்' என்றருளினர். அத்தகைய நாள்வினையாளர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சிவபெருமான் செய்தருளும் ஐந்தொழிலின் அருமைகளை நினையார். ஒவ்வொருநாளும் அச்சிவபெருமான் வினைப்பயன்களைப் பிறழா நிகழ்ச்சியாக ஆருயிர்களை ஊட்டும் அருளினையும் நாடார். ஒவ்வொரு நாளும் திருவருளால் செவ்விவாய்ந்த நல்லுயிர்க்குத் திருவடியுணர்வை நல்கி ஆட்கொள்ளும் முறைமையினையும் நாடார் ஆட்கொள்ளப் பட்டோர் நல்லார் என்று அழைக்கப்படுவர். இவர்களே சீவன்முத்தர். சீவன்முத்தரெனினும் சிறப்பினர் எனினும் ஒன்றே. (௧௭)

---

24. ஐந்திந்திரியம் அடக்கும் அருமை

1985. ஆக மதத்தன ஐந்து களிறுள
ஆக மதத்தறி யோடணை கின்றில
பாகனு மெய்த்தவை தாமும் இளைத்தபின்
யோகு திருந்துதல் ஒன்றறி [2]யோமே.

(ப. இ.) மிக்க மதத்தை உடையனவாகிய களிறுகள் உடம்பகத்து ஐந்துள. அவை செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்பன. இவற்றையே நாயனார் 'உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான். வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து' என வாய்மொழிந்தனர். அவை அடங்கா மதங்கொண்டிருப்பதால் கந்தாகிய கட்டுத்

---

1. செய்வினையும். கஉ சாக்கியர், ௫.
,, நாளென. திருக்குறள், ௩௪௪.
2. தொண்டரஞ்சு. சம்பந்தர், உ. ௧௧௪ - ௧.
,, நாமல்ல. சிவஞானபோதம், ௧0. உ - ௧.

தறியில் அணைகின்றில. ஈண்டுச் சிவபெருமானைக் கட்டுத்தறியாக உருவகித்தனர். அவற்றின்வழியே சென்று அவற்றைக் கைக்கொண்டுள்ள பாகராகிய ஆருயிர்களும் இளைத்தன. அக்களிறுகளும் அலைந்து அலைந்து எய்த்தன. இந்நிலையில் சிவபெருமான் திருவருளால் அகத்தவமாகிய யோகுதிருந்துதல் என்னும் பொருந்துநிலை யொன்று ஏற்பட்டது. அதுவே அப் புலன்களாகிய யானைகளைக் கட்டுத்தறியாகிய சிவத்தின்பால் அணைத்தலாகும். இஃதல்லாது வேறொன்றும் யாம் அறியோம் என்க. மேலும் 1995 - இல் ஓதும் அஞ்சும் அடக்கும் முறைமையும் இதுவேயாம்.

(அ. சி.) ஆகமதத்தன-மதத்தன ஆக. ஆகமதத்து-உன்மத்தமாக. தறி - சிவன். பாகன் - ஆன்மா. (க)

1986. கருத்தினன் ஹூல்கற்றுக் கால்கோத்திப் பாகன்
திருத்தலும் பாய்மாத் திகைத்தன்றிப் பாயா
எருத்துற வேறி யிருக்கிலு மாங்கே
வருத்தினும் அம்மா வழிநட [1]வாதே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் ஐம்புலன்களை மதமாவாக உருவகிப்பதுபோல் மனத்தைத் தேராகவும் உயிர்ப்பைப் பாய்மாவாகவும் உருவகிப்பர். உயிர்ப்புப் பயிற்சியினை உரைக்கும் திருமந்திர முதலிய தமிழாகமங்களை நன்கு கற்று அப் பாய்மாவினைச் செலுத்துமுறையாகிய அகத்தவப் பயிற்சியில் ஆருயிர் முயலுதல் வேண்டும். அவ்வுயிர்ப்பாகிய பாய்மாவும் முதற்கண் வருத்தமுற்றன்றித் திருத்தமுறாது. இம் முறையானன்றி அப் பாய்மாவாகிய உயிர்ப்பினை எருத்தத்து ஏறி இருப்பினும் வருத்தி வழி நடத்தினும் அம் மா வழி நடவாதென்க. இது முறையறியாது யோகம் பயில்வார் உயிர்ப்பினை மடுத்தலும் விடுத்தலும் ஒடுக்கலும் செய்து நன்மை எய்தாது தீமை எய்தித் துன்புறுவார் நிலையினைக் குறிப்பிப்பதாகும். பாய்மா - குதிரை. அம் மா - அக் குதிரை. இதனை யானையாகவே கொண்டு பொருள்கூறுதலுமொன்று. யானையாகக் கூறுங்கால் பாய்மா - மதம் பாய்கின்ற மா எனக் கூறுக. யோகப் பயிற்சியின்றி ஐம்புலன்களை அடக்குவது முடியாததொன்று. அவ்வியானையும் வருத்தமுறாமல் வழிக்கு வருவதில்லை. அதன் எருத்தத்து ஏறியிருப்பினும் வருத்திச் செலுத்தினும் வழிநடவாதென்க. எருத்தம்; கழுத்து; பிடர்; ஈண்டு முதுகின்மேற்று.

(அ. சி.) கால் கொத்தி - பிராணவாயுவை அடக்கி. திகைத்தன்றி - வருத்தப்பட்டலல்லாமல். அம்மா-அந்த இந்திரியங்களாய யானைகள். (உ)

1987. புலமைந்து புள்ளைந்து புட்சென்று மேயும்
நிலமைந்து நீரைந்து நீர்மையும் ஐந்து
குலமொன்று கோல்கொண்டு மேய்ப்பான் ஒருவன்
உலம்வந்து போம்வழி யோன்பது [2]தானே.

---

1. நண்ணனல். சிவஞானபோதம், க0. உ - ச.
2. மூக்கு. அப்பர், ஃ. சஎ - எ.
,, உரைமாண்ட, அ திருத்தோணேக்கம், கச.
,, புலனைந்து, திருவாய்மொழி, உ. அ - ச.

(ப. இ.) செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு ஆகிய அறிதற் கருவிக்கு நிலைக்களமாகிய பொறிகள் ஐந்து அவைகள் ஈண்டுப் புலமென ஓதப்பெற்றன. அவற்றினிடமாக நின்று புலன்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் இந்திரியங்களாகிய புலன்கொளி ஐந்து. அவையும் செவி மெய் நோக்கு நாக்கு மூக்கென நவிலப்படும். அவை ஈண்டுப் புள்ளென்று உருவகிக்கப்பட்டன. அப் புட்கள் சென்று நுகர்வதாகிய மேயப்படும் புலம் ஐந்து. அவை ஈண்டு நிலமென உருவகிக்கப்பட்டன. அவை ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பன. அவற்றிற்குரிய பண்புகளும் ஐந்து. அவை கேட்டல், உறுதல், காண்டல், சுவைத்தல், முகர்தல் என்பன. இவையே நீர் எனக் குறிக்கப்பட்டன. இப் பயன்களை அப்புட்கள் நுகரும். அதுவே அப்புட்கள் சென்று மேயும் தொழில்களுமாகும். அத் தொழில்களே ஈண்டு நீர்மை எனக் குறிக்கப்பெற்றன. இவ் வைந்தும் தொழிலால் வேறுபடினும் அறிவிலுறும் பயனால் ஒன்று படுதலின் குலம் ஒன்றேயாம். மேய்க்குங் கோலாகிய அறிவினைக் கொண்டு மேய்ப்போனாகிய ஆருயிர் உடம்புகள்தோறும் தனித்தனி ஒன்றேயாம். மிகவும் அலைவுற்றுப் போகும்வழி ஒன்பது என்க. அவ் வொன்பதும் உடலகத்துக் காணப்படும் தொளைகள். அவற்றுள் இரண்டு வாயில்கள் எனவும் ஏழு சாலேகம் எனவும் கூறப்படும். வாயில்கள் இரண்டும் முறையே உணவு உட்புகும் வழியும் சக்கை வெளிக்கழியும் வழியும் என்க. சாலேகம் ஏழும் முறையே காதிரண்டு, கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு, கருவாய் ஒன்று என்பன. சாலகம் : சாலேகம் ; சாளரம் ; சன்னல். மேய்ப்பானைப் பேருயிராகிய சிவனெனக்கொள்ளின் மாடு மேய்ப்பவன் போன்று மேய்த்தற்றொழில் ஒன்றுமட்டும் அவன்பாலுள தாகும். அம் மாட்டின் பயனைத் துய்ப்பார் அம் மாட்டுக்கு உரியவ ராதல்போன்று பொறிகளின் பயனைத் துய்ப்பார் அப் பொறிகளைச் சுமந்து நிற்கும் ஆருயிர்கள் என்க. மேலதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க.

> "பொறியே புலனும்புள் ளிந்திரியம் புள்மேய்
> நெறியே சுவைநிலனும் நீர்தான்—அறியின்
> நிலப்பண்பாம் புட்டொழிலும் நீர்மையாம் ஐந்தும்
> புலம்புள்நிலம் நீர்நீர்மை போற்று."

(அ. சி.) புள்-ஆன்மா. நிலம்-சுவை முதலிய ஐந்து. நீர்மை-இந்திரிய வியாபகம். மேய்ப்பான் - சிவன். வழி ஒன்பது - நவத்துவாரம். (கூ)

1988. அஞ்சுள சிங்கம் அடவியில் வாழ்வன
அஞ்சும்போய் மேய்ந்துதம் அஞ்சக மேபுகும்
அஞ்சின் உகிரும் எயிறும் அறுத்திட்டால்
எஞ்சா திறைவனை எய்தலு மாமே.

(ப. இ.) உடம்பாய தத்துவக் காட்டகத்துப் புள்ளாகிய இந்திரி யங்கள் அரிமாவாக உருவகிக்கப்பட்டன. அவைகள் அக் காட்டகத்து வாழ்கின்றன. அவையும் ஐந்தே. அவ்வைந்தும் புறமேசென்று புறப் பொருள்களை நுகர்ந்து பின்பு அகம்வந்து சேரும். அவ் வரிமாவாகிய ஐந்து சிங்கத்தின் கூரிய நகத்தினையும் பல்லினையும் திருவருளால் அறுப்போமானால் உறுதியாய்ச் சிவபெருமான் திருவடியிணையை எய்துதல் கூடும். இருள்மூளைப்பால் இயற்றப்படும் நல்வினைக்குக்

கருவியாக அவ் வைம்பொறிகள் அமையும்போது அவை கூரிய நகமாகவும். தீவினைக்குக் கருவியாக அமையும்போது நச்சுப்பல்லாகவும் அமைத்தறிதல் வேண்டும். அவ்விரண்டும் இறைபணிக்கு அமையுங்கால் முறையே விரல்நுதிக் காவலாகவும் சுவைப்பொருள் சுவைக்குந் துணை யாகவும் சொற்பொருள் உரைக்கும் பொறற்பாகவும் அமைகின்றன. இவ்வுண்மை,

''மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
ஆயவா ருயிரின் மேவும் மருளெனில் இருளாய் நிற்கும்
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
ஆயவா ருயிரின் மேவும் அருளெனில் ஒளியாய் நிற்கும்.''

—சிவப்பிரகாசம், உண்மை - ௨0.

நகமும் பல்லும் இருள்முனைப்புச் செயற்குக் கருவியாங்கால் நல்வினைக் காம்நகம் நன்றல் வினைக்குப்பல், அல்முனைப்பால் ஆற்று செயற் கங்கு என்ப.

(அ. சி.) சிங்கம் - இந்திரியம். உகிர் - நகம் (செல்லுதல்). எயிறு - பல் (பற்றுதல்). (௭)

1989. ஐவர் அமைச்சருள் தொண்ணூற் றறுவர்கள்
ஐவரு மைந்தரு மாளக் கருதுவர்
ஐவரு மைந்து சினத்தொடே நின்றிடில்
ஐவர்க் கிறையிறுத் தாற்றகி [1]லோமே.

(ப. இ.) 'ஆகின்ற தொண்ணூறேறா டாறும் பொது என்பார்'(2139) ஆகலின் அத் தொண்ணூற்றுறு மெய்களுள் ஐவர் அமைச்சர் ஆவர். மற்றைய மெய்கள் 'வாயின் மிலேச்சர், சாரணர், தூதர், சூதமாகதர், புரோகிதர்' முதலாயினரும்; இவுளி மறவர், யானைவீரர், தறுகணாளர், மள்ளர், தந்திரத் தலைவர் முதலாயினரும்; 'உறுதிச் சுற்றத்தாரும்' பிறரும் ஆவர். இவ் வைவரும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் அறிதற்கருவி ஐந்தும் என்ப. இவ் வைவரும் தாங்கள் நுகரவேண்டிய முறையே உள்ள ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்பனவற்றை உண்டு முடிக்கக் கருதுவர். அவற்றின் எண்ணப்படியே விட்டால் அந் நுகர்வு எல்லையின்றிச் செல்லும். அவ் வைவரும் வலிமைமிக்க சினத் துடன் இருப்பராேனல் அவர்கட்கு இறை இறுத்தலாகிய புலன்களைத் தொகுத்துக் கொடுத்தல் என்றும் நம்மால் முடியாத தொன்றாகும். இறை யிறுத்தல்: ஓவாது கொடுத்து நிறைத்தல். ஐவர்க்கு இறை என்பதை மன மெனக் கொண்டு அம் மனம் அவ் வைம்புலனையும் விரும்பியவாறு நாம் செல்ல இடங்கொடுத்துவிட்டால் மனம்விரும்பிய நுகர்வுகளைத் தேடிக் கொடுப்பது நம்மால் முடியாத தொன்றாகும். அவ்வுண்மை:

''பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டரன் நாம நவில்கிலார்
ஆக்கைக் கேயிரை தேடி யலமந்து
காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரே.'' அப்பர், ௫. ௯0 - ௯.

---

1. முப்பது. அப்பர், ௭. ௫௭ - ௩.

என்னும் அப்பர் பெருமான் அருளிய ஒப்பில் பொருள் மறையால் உணர்க. அரன்நாமம் - 'நமசிவய.'

(அ. சி.) தொண்ணூற்றறுவர் - 96 புறத் தத்துவங்கள். ஐந்தரு - அஞ்சு விடயங்கள். ஐவர்க்கு இறை - மனம். (௫)

1990. சொல்லகில் லேன்சுடர்ச் சோதியை [1]நாடொறுஞ்
சொல்லகில் லேன்திரு மங்கையும் அங்குள
வெல்லகில் லேன்புலன் ஐந்துடன் தன்னையுங்
கொல்லநின் றேடுங் குதிரையோத் [1]தேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நலத்தால் ஒவ்வொருநாளும் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பெருஞ்சுடராகிய சிவபெருமானைத் திருமுறை வழியாகப் பொருள்சேர் புகழ்புகன்று இருள் நீங்கி அருள்தாங்கித் தொழுககில்லேன். 'குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க' எனத் தொழுவார் கண்முன் 'அவளும் தானும் உடனே காண்க' என்னும் மெய்ம்மையால் அருளாற்றலாகிய திருமங்கையும் அங்குத் தோன்றி யருள்வள். அதனால் அவளும் அங்குளள் என ஓதப்பெற்றனள். அவளையும் அதுபோல் தொழும் ஆற்றல்பெற்றேன் அல்லேன். அதனால் ஐம்புலன்களையும் அவற்றுடன் விட்டுப் பிரிவின்றி ஒட்டிச்செல்லும் மனத்தையும் வெல்லும் ஆற்றல் பெற்றிலேன் அதனால் தன்மேல் ஊர்வாரைப் போர்முனையில் வீழ்த்தி இறப்புத் துன்பத்தை எய்துவிக்க நினைக்கும் போர் முறை கல்லாப் பொல்லா மாவைச் சார்ந்தாரை ஒத்துளேன்.

(அ. சி.) திருமங்கை - அருட்சத்தி. தன்னை - மனத்தை. (௬)

1991. எண்ணிலி யில்லி யுடைத்தவ் விருட்டறை
எண்ணிலி யில்லியோ டேகிற் பிழைதரும்
எண்ணிலி யில்லியோ டேகாமை காக்குமேல்
எண்ணிலி யில்லதோர் இன்பம [2]தாகுமே.

(ப. இ.) விளக்கமாகத் தெரியும் ஒன்பது தொளைகளேயன்றி மயிர்க்கால்கள் அனைத்தும் தனித்தனிக் கட்புலனாகா நுண்தொளைகள் ஆகும். அதனால் இவ்வுடல் அளவிடமுடியாத தொளைகளையுடைய தாகும். அம்மட்டுமன்று; எளிதிற் போக்கமுடியாத ஆணவவல்லிருள் நிறைந்த பாழறையுமாகும். ஆங்குக் காணப்படும் அளவிலாத் தொளைகள் வழி ஐவரும் மனமும் அடுத்தடுத்துச் செல்லுவராயின் பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படும் துன்பமாகிய பிழையினையே தருவர். திருவருளால் மனத்தினை அடக்கி ஐம்புலனையும் திருவடித்தொண்டில் ஈடுபடுத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஈடுபடுத்தினால் அவை அத் தொளைகள்வழி வினைகப் புறஞ்செல மாட்டா. அம் முறையொன்றே அவற்றைப் புறஞ்

1. வென்றிலேன், அப்பர், ௪. ௭அ - ௧.
,, அமரகத்து. திருக்குறள், ௮௧௪.
2. செங்கணவன்பால். அ. திருவெம்பாவை, ௧௭.
,, எண்ணுகேன். அப்பர், ௬. ௧௧ - ௧.

செல்லாமற் காப்பதாகும். அப்படிக் காப்போமானல் மாற்றம் மனம் அளவை எல்லாவற்றையும் கடந்த எண்ணிலியாகிய சிவபெருமானின் எங்கும் இல்லாத அளவிடப்படாத பேரின்பம் இறவாத இன்ப அன்பின் பெறுபேருக வந்துறும். இதுவே 'அஞ்சும் அடக்கா வகை அறிந் தேனே' (1995) என்பதன் செம்பொருள். 'அடக்கா' செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினைஎச்சமாகக் கொள்க. எனவே, அடக்கி இறைபணியிற் செல்லுதல் என்பதாகும். அடக்கா - அடக்கி.

(அ. சி.) இல்லி - துளை. இருட்டறை - சரீரம். எண்ணிலி - அள விடப்படாதவனை. சிவன் இல்லது - துவாதசாந்தம். (எ)

1992. விதியின் பெருவலி வேலைசூழ் வையந்
துதியின் பெருவலி தோல்வான் உலகம்
மதியின் பெருவலி மானுடர் வாழ்க்கை
நிதியின் பெருவலி நீர்வலி தானே.

(ப. இ.) கடலாற் சூழப்பட்ட இந் நிலவுலகம் இருவினைக்கீடாக அவ் வினைப்பயன் துய்க்கும் நிலைக்களமாகவும், இருவினை ஒருவாது புரியும் பெருநிலமாகவும்சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தால் படைக்கப்பட்ட தாகும். அதனுல் அது 'விதியின் பெருவலி' என்று ஓதப்பெற்றது. இவ் வுலகில் முழுமுதலாகிய சிவபெருமானை, 'பொதுநீக்கித் தனை நினைய வல்லாரா'தல் வேண்டும் என்னும் திருமுறையின்படி தொழுது அதன் பெறுபேறு துய்க்கும் இடமாகவுமுள்ளது வானுலகம் எனப்படும் சிவ வுலகம். மக்கள் வாழ்க்கை அம்மை அப்பராம் செம்பொருளைச் செம் பொருட்டுணிவாம் செந்நெறியின்வழித் தொழுது பணிசெய்யும் மெய் யுணர்வின் வலியால் சீர்சிறப்பினை எய்தும். இவற்றிற்கு ஒப்புப் பெருங்கடலின் பெருவலியனைத்தும் அதன் நீர்வலியால் நிறைவது போன்று ஆகும். சங்கு, முத்து, பவழம் முதலிய விலைவரம்பில்லாப் பொங்குபொருள் உடைத்தாகையால் கடல் நிதியென்று ஓதப்பட்டது. அப் பெருமையும் அதற்கு மழைநீரால் வருவதாகும். அதனுல் நீர்வலி என்பதற்கு மழைநீர்வலி என்பதும் ஒன்று. இவ் வுண்மை:

"நெடுங்கடலும் தன்நீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி
தான்நல்கா தாகி விடின்" திருக்குறள், கஎ.

என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க.

(அ. சி.) நிதி - சமுத்திரம். (அ)

25. ஐந்திந்திரியம் அடக்கு முறைமை

1993. குட்ட மொருமுழ முள்ள தரைமுழம்
வட்டம் அமைந்ததோர் வாவியுள் [1]வாழ்வன
பட்டன மீன்பல பரவன் வலைகொணர்ந்து
இட்டனன் யாமினி யேதமி லோமே.

(ப. இ.) ஒருமுழ ஆழமும் அரைமுழப் பரப்பும் உள்ளதாகிய வட்டமாக அமைந்ததொரு முகஞ்சேர் நீர்நிலையொன்று உடம்பகத்துக் காணப்பெறும். அந் நீர்நிலையுள் வாழ்வன புலன்களாகிய மீன்கள் பல. நம்முள் நின்று நம்மை யியக்கும் திருவருளால் நாம் சிவனைப் பொது நீக்கித் தொழுதனம். அதனல் சிவபெருமான் அம் மீன்களைச் செம்மைப்படுத்தச் செம்பரவனுகத் தோன்றியருளினன். கடலில் வலைவீசி மீன் படுத்துமருளினன். அதனல் அம் மீன்கள் செம்மைக்குத் துணையாயின. அதனல் நாம் ஐம்புலப்புன்மைத் துன்பத்தினின்று நீங்கிச் சிவஇன்ப நினைவில் தூங்கினேம் என்க. தூங்குதல் - ஆழ்தல்; அழுந்தல். ஐம்புலனை அடக்குமுறைமை ஆண்டவனை வழிபடும் முறைமையேயாம். பரவன்: பரதவன். (க)

1994. கிடக்கும் உடலிற் கிளரிந் திரியம்
அடக்க லுறுமவன் தானே யமரன்
[2]விடக்கிரண் டின்புற மேவுறு சிந்தை
நடக்கின் நடக்கும் நடக்கு மளவே.

(ப. இ.) அனைத்துயிரும் நன்னெறி எய்தும்பொருட்டுச் சிவபெருமானல் அமைத்தருளப்பட்ட உடம்பின்கண் காணப்படும் பொறிகள் அந் நன்மைக்குத் துணையாகவே அமைக்கப்பட்டன. மலச்சார்பினல் அவைகள் தீயவழிகளில் கிளர்கின்றன. அவ் வழியில் நாமும் சென்று விடாது நலச்சார்பால் 'தம்மை ஐந்து புலனும் பின்செல்லும் தகையினராய்' ஒழுகுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒழுகுதலாவது தம்மைச் சிவபெருமான் திருவடிக்கே ஒப்புவித்து மீளா அடிமையாய் வாழ்தல். இதுவே புலனடக்கமாகும். இத்தகைய புலனடக்கமுள்ளவரே புலவராவர். அப் புலவரால் விரும்பப்படுபவரே அமரராவர். அமரர்; விரும்பத்தக்கவர். அமர்வு - விருப்பம். உடம்பாகிய விடக்கின்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாகிய இரண்டின்பத்தினும் ஈடுபாடுற்று உள்ளம் சென்று நடந்தால் உயிர்ப்பு விணுகும். அவ் வுயிர்ப்பு நடக்கும் வரை உடலும் நடக்கும்.

---

1. ஒருமுழ. அப்பர், ச. சச - உ.
,, கண்கள். அ. திருப்படையாட்சி, க.
,, புழுப்பெய்த அப்பர், ச. இஉ - உ.
,, பாரார். அ. திருவம்மானை, உ.
,, காட்டகத்து. ,, பண்டாய நான்மறை. ரு.
2. விடக்கொருவர். சம்பந்தர், உ. ருo - சo

(அ. சி.) விடக்கு - உடல். இரண்டு - அருந்தல், பொருந்தல். கடக்குமளவு - பிராணவாயு இயங்கும் வரை. (உ)

1995. அஞ்சு மடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சு மடக்கும் அமரரும் அங்கிலை
அஞ்சு மடக்கில் அசேதன [1]மாமென்றிட்டு
அஞ்சு மடக்கா அறிவறிந் [2]தேனே.

(ப. இ.) புலனடக்கம் என்பது அவற்றைத் தியவழியிற் செலுத்தாது (1993) தூயவழியிற் செலுத்துதலேயாம். இவ் வுண்மை திருவருளால் செந்நெறிச் செல்வார்க்கே தெளியவரும். ஏனையார் எல்லாம்பொறி புலன் களைச் செயலறச் செய்தலே அடக்குதலென்பர். அத்தகையோர் அறிவிலா ராவர் என ஓதியருள்கின்றனர். சிவவுலகத்தாரும் சிவனைத் தொழும் இறைபணியில் நிற்பாராவர். அதனால் அஞ்சும் அடக்கிய அமரரும் அங்கிலை என்றனர். ஐம்புலனையும் செயலறச் செய்தலாகிய அடக்குதலைச் செய்தால் அதனகத்துத் தங்குமுயிர் அறிவற்ற கற்போன்றாகும் அஃது ஈண்டு 'அசேதனம்' எனக் கூறப்பட்டது அதனால் அஞ்சினையும் அடக்கா மல் அடக்கிச் சிவ வழிபாட்டில் செலுத்தும் அறிவுவழியிற் றிருப்பும் அறிவறிந்தேனென்க. அசேதனம் - அறிவில்லது. சேதனம் - அறிவுள்ளது. 'அடக்கா' என்பது செய்யா என்னும் வினைஎச்சமாகக் கொண்டு அடக்கி (வாழும்) வகை அறிந்தேன் எனக் கொள்க. வாழும் என்பது அவாய் நிலையாய் இடைப் பிற வரலாய் வந்தது. அடக்குதல் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்துள்ளும் சிவபெருமான் திருவடிக்கண்ணும் (985) ஒல்லும் வகை ஓவாது செலுத்தி உய்யும் நன்னெறிக்கண் ஒழுகுதல்.

(அ சி.) அஞ்சு - பஞ்சேந்திரியங்கள். (௩)

1996. முழக்கி யெழுவன மும்மத வேழம்
அடக்க அறிவென்னுந் [3]தோட்டியை [4]வைத்தேன்
பிழைத்தன வோடிப் பெருங்கேடு மண்டிக்
கொழுத்தன வேழங் குலைக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) ஐம்புலன்களாகிய மும்மதவேழம் காவலைக் கடந்து முழக்கி எழுவவாயின. அவற்றை அடக்குதற்கு அறிவென்னும் தோட்டியினை அகத்துக்கொண்டுள்ளேன், அவ்வேழம் அத் தோட்டியினை யும் கைந்நீவித் தப்பியோடின. அங்ஙனம் ஓடினமையால் நீக்கமுடியாத பெருங்கேடுகள் பெருகுவவாயின. அக் கேட்டால் அவ் வேழங்கள் கொழுப்பெய்தின. அதனால் அவ் வேழங்கள் நம்முடைய நன்மைகளை யெல்லாம் குலைக்கின்றன. குலைத்தல் - கெடுத்தல். அறிவென்னும் கோட்டையை என்னும் பாடத்திற்கு அவ் வேழங்கள் வரம்பை

---

1 கரணங்கள். சிவஞானசித்தியார், கூ. க - உ.
2. அஞ்சின. அப்பர், ச. உசு - ௫.
,, செம்மை வெண்ணீற். கஉ. சண்டேசுரர் - உ.
(பாடம்) 3. கோட்டையை.
4. உரனென்னுந். திருக்குறள், உச.

மீரூமலிருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட அறிவுக்கோட்டை என்க. நீவி - கடந்து.

(அ. சி.) மும்மத வேழம்-இந்திரியம். பிழைத்தன-தவறுசெய்தன. மண்டி - நிறைந்து. குலைக்கின்ற - அறிவை அழிக்கின்ற. (சு)

1997. ஐந்தில் ஒடுங்கில் அகலிட மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருந்தவ மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அரன்பத மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருளுடை யாரே.

(ப. இ.) ஐம்புலன்களும் திருவைந்தெழுத்து எண்ணும் சிறந்த தவத்தினுல் ஒடுங்குதலாகிய நல்வழிப்பட்டால் விரிந்த இவ் வுலகம் சிவ வுலகமாய்ச் சீர்சால் இன்பம் பயக்கும். மேலும் அந்நிலையே 'சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற்கழகு' என்னும் நற்றவமும் ஆகும். அதுவே அரனுர் திருவடிப்பேறுமாகும். அந்நிலை மெய்யாக எய்தினவர்களே எய்யாத் திருவருளுடையாராவர். எய்யாத் திரு - குறையாத செல்வம். (எ)

1998. பெருக்கப் பிதற்றிலென் பேய்த்தேர் நினைந்தென்
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவ துள்ளம்
பெருக்கிற் பெருக்குஞ் சுருக்கிற் சுருக்கும்
அருத்தமும் அத்தனை ஆயந்துகோள் [1]வார்க்கே.

(ப. இ.) மிகுதியாகப் பன்னிப்பன்னிப் பேசி ஆகும் பயன் என்! கானல்நீர்போல் தோன்றி மாயும் உலகம் எனக் கட்டுரைத்தும் ஆவதென்? மாயாகாரியமாக விரித்தமைத்த சுட்டுப் பொருள்களுக்கு எல்லாம் துணைக்காரணமாக நிற்பது உள்ளமேயாம். உள்ளம் காரியப் பாட்டினைப் பெருக்கி விரியுமேயானுல் பெருகுவதாகும். அம்மனமானது அக் காரியப்பாடுகளைச் சுருக்கிச் சுருங்குமேயானுல் அவையும் சுருங்கும். எனவே மனத்தை அடக்கிச் சிவவழிபாட்டிற் செலுத்தி வாழ்வதே உண்மைப்பொருளாகும். இவ் வுண்மையினைத் திருவருளால் ஆய்ந்து கொள்வார் அதனை நன்குணர்ந்தாராவர்.

(அ. சி.) பேய்த்தேர் - கானல். அருத்தம் - பொருள். அத்தனை - அவ்வளவு. (அ)

1999. இளக்கின்ற வாறறிந் தின்னுயிர் வைத்த
கிளக்கொன்று மீசனைக் கேடில் புகழோன்
தளைக்கொன்ற நாகமஞ் சாடல் ஒடுக்கத்
துளைக்கொண்ட தவ்வழி தூங்கும் படைத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் புலம்புநிலையில் - அவ் வுயிர்கள் மலப் பிணிப்பால் வாடிவதங்குவதாகிய இளைப்பினை எய்துவவாயின. அதனைத்

---

1. உறவுடலை; வேண்டிய நாள். தாயுமானுர், உசு. மண்டலத்தின், க, க0.

,, பேய்த்தேர்நீர். சிவஞானபோதம், எ. உ - க.

திருவருட்கண்ணால் கண்ணுற்றுப் பேரருள் புரிவித்தனன் சிவன். அஃது என்னவெனின்? மேன்மேலும் பெருகும் சிவப்பேற்றினில் திளைக்குமாறு செய்யும் பேரருளாகும். அங்ஙனம் செய்தருளியவன் என்றும் ஒருபடித் தாய்க் கேடின்றி நின்று நிலவும் மாறில் பெரும்புகழ் சேர் சிவபெருமானுவன். கட்டுப்பாடு எய்திய நாகமாகிய விந்துவினால் 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தல்' என்னும் அஞ்சாடல் அடங்கும். அவை அடங்கவே உயிர்ப்பு நடுநாடி வழியில் தங்கும். உயிர்ப்புத் தங்கவே விந்துவும் மேன்மேலும் கட்டுற்று உயரும்.

(அ. சி.) இன்னுயிர் - கருணை, தளைக்கொன்ற - கட்டிய. நாகம் - விந்து. அஞ்சாடல் ஒடுக்க - பொறி வாயில் ஐந்தவிக்க. துளை......... தூங்கும் - சுழுமுனையில் பொருந்தும். (எ)

2000. பாய்ந்தன பூதங்கள் ஐந்தும் படரொளி
சார்ந்திடு ஞானத் தறியினிற் பூட்டிட்டு
வாய்ந்துகொள் ஆனந்த மென்னும் அருள்செய்யில்
வேய்ந்துகோள் மேலை விதியது தானே.

(ப. இ.) பூதங்களாகிய புலன்கள் ஐந்தும் புறத்துப் பாயும் இயல்பின. அதனால் அவை பாய்ந்தன. அப் பாய்வினைத் திருவருளால் அகற்றிச் சாரப்படும் என்றும் பொன்றாத் திருவடியுணர்வாகிய கட்டுத்தறியில் இணைத்துப் பூட்டுவதாகும். இணைத்துப் பூட்டுவதென்பது 'சிவசிவ' என்னும் செந்தமிழ் முந்துமறையினை நந்தாதெண்ணும் நலவழிபாடாகும். அந் நெறியிற் சென்றார்க்குச் சிவபெருமான் சிறந்ததாக ஆய்ந்துகொள்ளப் பெற்ற திருவடிப்பேரின்பம் என்னும் பெரும் பேரருளினைச் செய்தருள்வன். அங்ஙனம் செய்தருளின் அதுவே சிறந்ததாகிய திருவடிப் பேற்றின் பெருவாழ்வு முறைமையுமாகும். இஃது ஐம்புலனையும் அடக்கிக் கொள்ளும் முறைமையால் எய்துவதென்க.

(அ. சி.) விதி - முறை. படர் - படர்கின்ற. (அ)

2001. நடக்கின்ற நந்தியை நாடோறு முன்னில்
படர்க்கின்ற சிந்தையைப் பைய வொடுக்கிக்
குறிக்கொண்ட சிந்தை குறிவழி நோக்கில்
வடக்கோடு தேற்கு மனக்கோயி [1]லாமே.

(ப. இ.) எல்லாம் எளிதாகவும் இனிதாகவும் இயல்பாகவும் நடக்குமாறு திருவுள்ளத்தால் திருவருள்புரியும் நந்திக்கடவுளை ஒவ்வொரு நாளும் அகன் அமர்ந்த அன்பினராய் இரவும் பகலும் இகவாது நினைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் நினைத்தால் எங்கும் பரந்து செல்லும் உள்ளத்தை மெள்ள ஒடுக்கும் தன்மை அருளால் வாய்க்கும். வாய்க்கவே சிவகுருவால் செவியறிவுறுத்தப்பெற்ற குறியாகிய திருவைந்தெழுத்துத் திருமறை

1. வைத்த. அப்பர், ௪. - கச - ௫.
,, மறவாமை. கஉ. வாயிலார், அ.
தந்ததுன். அ - கோயிற்றிருப்பதிகம், ௧0.
செய்ய. சம்பந்தர், ௬. ௫௧ - ௧.

யினைக் கணித்தல் கைகூடும். வடபெருங்கல்லும் தென்பெருங் கடலும் நடங்கொள் இடமாகக்கொண்டருளும் சிவபெருமான் திருவைந்தெழுத்து எண்ணுபவர் சிந்தையே திருக்கோவிலாகக் கொண்டருள்வன். செவி யறிவுறூஉ - உபதேசம்.

(அ. சி.) பைய - மெதுவாக. குறிவழி - உபதேசப்படி. (கூ)

2002. சென்றன நாழிகை நாள்கள் சிலபல
நின்றது நீள்பொருள் நீர்மேல் எழுத்தொத்து
வென்று புலன்கள் விரைந்து விடுமின்கள்
குன்று விழவதில் தாங்கலு மாமே.

(ப. இ.) வாழ்நாள்கள் நாழிகை, நாள், திங்கள், ஆண்டு முதலிய பெயர்கொண்டு சிலபல சென்றன. நெடுநாள் நிற்கும் பொருள்போல் காணப்படும் இவ் வுடல் நீர்மேல் எழுத்துப்போன்று கடிதின் மறையும் தன்மைத்தாய் நின்றது. திருவருளால் புலன்களை அடக்கி விரைந்து வேட்கையினை விட்டு அகலுங்கள். அகன்றால் குன்றுபோல் காணப்படும் புறப்பொருள்கள்மேற் செல்லும் பொறிகளைத் கடுத்தலுமாகும். குன்று உவமையாகுபெயராகப் பொருள்களை - விடயங்களைக் குறிப்பதாயிற்று. தாங்கல் - தடுத்தல்.

(அ. சி.) பொருள் - உடல். விடுமின்கள் - அடக்குங்கள். குன்று...... தாங்கல் - விடயங்களிற் செல்லாமல் தடுத்தல். (க0)

2003. போற்றிசைத் [1]துப்புனி தன்திரு மேனியைப்
போற்றிசெய் மீட்டே புலனைந்தும் புத்தியால்
நாற்றிசைக் கும்பின்னை யாருக்கு நாதனை
ஊற்றுகை யுள்ளத் தொருங்கலு மாகுமே.

(ப. இ.) தூயோனாகிய சிவபெருமான் திருமேனியைப் போற்றிசைத்துத் தொழுங்கள். சிவனினைவாகிய சிறந்த அறிவினால் புலன்களைப் புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி யொழுகச் செய்யும் பெருநலம் வாய்க்கும். அந் நலத்தால் நாற்றிசைக்கும் முன்னையும் பின்னையுமாக விளங்கும் அனைத்துயிர்க்கும் முழுமுதல்வன் சிவன். அவனே நாதனாகவும் விளங்குவன். அச் சிவபெருமானைத் திருவடி இன்ப வூற்றமிழ்துண்டாம் நெஞ்சகத்துக் கண்டு தொழுக: அதனால் அவன் திருவடிக்கண் ஒடுங்குதலும் நிலைபெறும் என்க. நாதன் மெய்க் குரவன்.

(அ. சி.) ஊற்றுகை - அமிர்தப் பெருக்கு. ஒருங்கல் - ஒடுங்குதல். (கக)

2004. தரிக்கின்ற நெஞ்சஞ் சகளத்தி னுள்ளே
அரிக்கின்ற [2]ஐவரை யாரும் உணரார்
சிரிக்கின்ற வாறு சிலபல பேசில்
வரிக்கொண்ட மைசூழ் வரையது வாமே.

---

1. போற்றிசைத்துன். சு. டுஅ - க0.
2. அரிச்சுற். அப்பர், டு. க - கூ.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தூமாயையை நிலைக்களமாகக்கொண்டு திருவருளின்கண் திருமேனிகொண்டருள்வன். இது சிவனடியார் திருநீற்றுத் திருமேனியுடன் திருக்கோவிலின்கண் சிவபெருமான் திருமுன் வீற்றிருப்பதை ஒருபுடையொக்கும். திருக்கோவில் தூமாயை யாகவும், திருவெண்ணீறு திருவருளாகவும், உடம்பு சிவபெருமானாகவும் ஒப்பமைத்துக்கொள்க. இக் குறிப்பே 'அந்த வுடம்பு தன்னுடனே அரனார் மகனார் ஆயினார்' - எனவும், 'ஊனுடம்பு வேறுசெய்தான் நொடித்தான்மலை உத்தமனே'[1] எனவும் கூறிப் போந்த திருமுறைத் திருவருண்மொழிகளால் பெறப்படும் பேருண்மையும் ஆகும். சிவ பெருமான் கொண்டருளும் அருள்திருமேனியைச் சகளம் என்பர். சகளம் - நிலைக்களம்; சிவக்கொழுந்து. அச் சிவக்கொழுந்தினிடத்து அன்புடையார் நெஞ்சம் தங்கி இன்புறுகின்றது. அதற்கு இடையூறாகப் புறப்பொருளில் ஈர்த்துத் தீரா இடையூறிழைக்கும் ஐம்புல அரிப்பினை யாரும் உணரார். எள்ளிநகையாடுதற்குரிய சில பல சிரிப்புமொழிகளைப் பேசி யாவதென்? உறுதியாக நின்று நம்மைப் பிறவித் துயருட் படுத்துவது மேகம்சூழ்ந்த கருவரையனைய ஆணவ வல்லிருளேயாம் என்க. அரித்தல் - துன்புறுத்தல்.　(கஉ)

2005. கைவிட லாவதொன் றில்லை கருத்தினுள்
எய்தி யவனை யிசையினால் [2]ஏத்துமின்
ஐவ ருடைய அவாவினில் தோன்றிய
பொய்வ ருடைய புலன்களும் ஐந்தே.[3]

(ப. இ.) மேலோதியவாறு ஆணவ வல்லிருளுக்கு அஞ்சிச் சிவ வழிபாட்டைக் கைவிடுவதால் ஆவதொன்றில்லை. ஆணவ வல்லிருளை வெல்லுவதே சிவராத்திரிச் சிவவழிபாடாகும். உள்ளத்துள்ளே உறைந்து உணர்வினில் ஒளிர்ந்து உடம்பெல்லாம் விளங்கும் சிவபெருமானைத் திருமுறைத் திருப்பண்ணால் வழிபடுங்கள். இசையினால் என்பதற்கு இசைமை இசை என நிற்பதாகலின் செந்தமிழ்த் திருமுறையே சிவ பெருமான் திருவடியில் ஆருயிர்களை இசைவிக்கும் அருமறை எனக் கூறுதலும் ஒன்று. அது, ''வீடும் ஞானமும் செந்தமிழ் தரும்'' என்பதனால் விளங்கும். ஐம்புல ஆசையினால் தோன்றிய நிலைபேறில்லாத மலையாட்டை ஒக்கும் அப் புலன்கள் பற்றும் பொருள்களும் நிலைபே றில்லன. அவையும் புலன்கள் என்றே சொல்லப்படும். அப் புலன் களும் ஐந்தேயாம். அவை, சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் (1887) என்னும் ஐந்துமேயாம்.

(அ. சி.) இசை - பண். பொய் வருடைய - அறியாமை மமிக்குள்ள மலையாட்டை ஒத்த.　(கங)

---

1. வந்து மிகைசெய். கஉ. சண்டேசுரர்.
2. வீடும் ஞானமும். சம்பந்தர், உ. உ - கக.
3. பொறிவாயில். திருக்குறள், கூ.

26. அசற்குரு நெறி

2006. உணர்வொன் றிலாமூடன் உண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோன் அசற்குரு வாமே.

(ப. இ.) சிவகுரு எழுந்தருளிவந்து ஆருயிர்களை ஆட்கொள்ளும் நல்வழியாம் திருநெறிக்கு வழித்துணையாக நிற்பவன் குலகுரு. அவனே குல தெய்வம். இவ் வுண்மை திருஞானசம்பந்தப்பெருமானாராம் சிவகுரு எழுந்தருளப் பாண்டிமன்னனுக்கும் பாண்டி நாட்டிற்கும் வழித் துணையாக நின்றவர் மங்கையர்க்கரசியாராம் குலகுரு. அவரே குல தெய்வம். இவ்வுண்மை சேக்கிழாரடிகள் அருளிய "மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் தெய்வம்"[1] என்ற மறைமொழியான் உணரலாம். குல குரு வென்பார் திருக்கோவில் வழிபாடு செய்வாரும், சிவதீக்கை செய்விப்பாருமேயாவர். அவர்கள் செம்மையாளராக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய பெருநிலைக்குப் பொருந்தாத் திருந்தா மாக்க ளாவார் சிவ உணர்வென்பது ஒருசிறிதும் இல்லாத மூடன்; முப்பொருள் உண்மையாம் மெய்ம்மை உணராதோன்; அருமறையாம் திருவைந் தெழுத்துபதேசக் கணுவின்றியுள்ளோன். செந்தமிழ் வேதாகமநெறி காணாதவன்; தாழ்வெனும் தன்மையாம் அன்பும் பணிவும் ஒருசிறிதும் இல்லாதோன்; சிவபெருமானையும் சித்தாந்த சைவத்தையும் இகழ் வோன்; பிறப்பு இறப்புக்கு உட்படுத்தும் ஆணவச் செருக்குடையோன் ஆகிய தன்மையாளராவர். (க)

2007. மந்திர தந்திர மாயோக ஞானமும்
பந்தமும் வீடுந் தரிசித்துப் பார்ப்பவர்
சிந்தனை செய்யாத் தெளிவியா தூண்பொருட்
டந்தக ராவோர் அசற்குரு வாகுமே.

(ப. இ.) மந்திரமாகிய மறைமொழி யுண்மையும், அதனைப் பொருண்மையுடன் விளக்கும், செந்தமிழ்ச் சிவாகம உண்மையும், அவ் வழியாகப் பயிலும் செறிவுநிலையாம் யோகமும் அறிவுநிலையாம் ஞான மும், இவற்றால் நீங்கவேண்டிய பிறப்பும் ஓங்கவேண்டிய சிறப்புமாம் பந்தம் வீடும் திருவருளால் கண்டு காட்டுந் தன்மைவாய்ந்த நல்லார்பால் உபதேசம் பெற்று அவர்வழி நிற்றலே குலகுருவென வெளிப்போதற்குத் தகுதியாம் ஒளிச்சிறப்பென்க. அவ் வொளியே பார்ப்பவரைச் சிவமாக நினைக்கத் தூண்டும். தெளியப் பணிக்கும். இவையொன்றும் இன்றி வயிற்றுப்பிழைப்பின் பொருட்டுப் போலியாகக் குருக்கள்கோலம் பூண்டும் கூசாமல் திருக்கோவில் வழிபாடுசெய்ய முன்வந்தும் திரியும் அறிவிலாராவர். அந்தகர் - அறிவிலாதார்; குருடர். இத்தகையார் வஞ்சகர் நாணமிலாதவராகலின் அகக்கண்ணே அன்றிப் புறக்கண்ணும் குருடராவர்.

---

1. மங்கையர்க்குத். கஉ. மங்கை.

(அ. சி.) ஊண்பொருட்டு - வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு. அந்நக ராவோர் - அழகிய குருபீடத்தில் அமர்வோர். (௨)

2008. ஆமா றறியாதோன் மூடன் அதிமூடன்
காமாதி நீங்காக் கலதி கலதிகட்கு
ஆமா றசத்தறி விப்போன் அறிவிலோன்
கோமா னலனசத் தாகுங் குரவனே.

(ப. இ.) பிறப்பற்றுச் சிறப்புறுதற்காம் வழிவகைகளை அறியா தோன் ஆமாறறியாதோனவன். அவனையே மூடன் என்று சொல்லும் உலகம். காமம் வெகுளி மயக்கம் முதலிய குற்றம் நீங்கா வினர்கள் - பாவிகள் அதிமூடராவர். அத்தகைய பெரும்பாவிகளை ஒத்தவனே பொய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளென அறிவிக்கும் அறிவிலாக் குருக்கள். அஃதாவது (1955) செத்துச் செத்துப் பிறக்கும் மால் முதலிய சிறு தெய்வங்களையும், கோள்களையும், அவற்றிற்குப் பெருமைதரும் மறை களையும், அவற்றைக் கொண்டாடும் ஆசிரியர்களையும் நன்கு மதித்து வழிபடும் அவரே போலிக் குருக்கண்மார் ஆவர். அந்தோ இவர்கள் தாம் கெடுவது மட்டுமல்லாமல் பிறரையும் வழிபடுவித்துக் கெடுக்கின் றனர். என்னே கொடுமை! இவர்மாட்டுக் கழிவிரக்கங்கொண்டு நம் அப்பர்பெருமான் கூறும் அருள்மொழி வருமாறு :

"எரிபெ ருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
துருவ ருக்கம தாவ துணர்கிலார்
அரிய யற்கரி யானை அயர்த்துப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே." அப்பர், ௫. ௧00 - ௭.

அவன் குலகுருவாம் பெருமையுடையவனுகான். அவன் உண்மைக்கு மாறுகிய பொய்க்குரவனுவன்.

(அ. சி.) கலதி - பாவி. அசத்து-பொய்ப்பொருள். கோமானலன் - பெருமையுடையவன் அல்லன்; (௩)

2009. கற்பாய கற்பங்கள் நீக்காமற் கற்பித்தால்
தற்பாவங் குன்றுந் தனக்கே பகையாதும்
நற்பால் அரசுக்கு நாட்டுக்கும் கேடென்றே
முற்பாலே நந்தி மொழிந்துவைத் தானே.

(ப. இ.) குலகுருவாய் வருவார் வீண்நினைப்பாய் நினைவுகளைத் தோன்றும்போதே துடைத்துவிடாமல் முறுகவிடுவாராகார். அங்ஙனம் பயனில் நினைவுகளை விடாமல் நினைப்பார் கற்பித்தலாகிய உபதேசத்தைப் புரிந்தால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆருயிரும் தன் தன்மையாகிய அறிவுநிலையிற் கெடும். அவ் வுயிரின் செந்நெறி முன்னேற்றத்திற்கு அதுவே பகையாகும். அறமுறை தவருது நற்பான்மையோடு ஆட்சி புரியும் வேந்தனுக்கும் அந் நாட்டுக்கும் நீங்காக் கேடே நாளும் ஓங்கும். இவ் வுண்மையினை நந்திமுதல்வர் (98; 99) தொன்மையிலேயே திரு வாணை மொழிந்து தேற்றியருளினர்.

(அ. சி.) கற்பங்கள் - சங்கற்பங்கள் (எண்ணங்கள்). தற்பாவம் - ஆன்ம அறிவு. (௪)

2010. குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லுங் குருடர்
முரணும் பழங்குழி வீழ்வர்கள் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கள் முன்பின் னறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாயே.

(ப. இ.) புறக்கண் குருடராக இருப்பவரும் அகக்கண்ணுகிய அறிவு நாட்டமுடையாரும் ஒரு குருவை நாடுவர். அக் குருவாய் வருவார் புறக்கண் உள்ளாராய் நல்லொழுக்க முதலிய அகக்கண் குருடராய் உள்ளவரும் கோலத்தால் குருவாய் வெளிப்படுவர். இவ் விருதிறத் தாரும் ஒருவகையான் முழுக்குருடரே யாவர். அக்குருக்கள் கோவில் வழிபாடாம் கோலைக்காட்டி மெய்யுணர்வுக்குத் துணைபுரிவதுபோல் விளம்புவர். அவர் பொய்ம்மையை அறியாது மெய்ம்மையெனக் கொண்டு வழிபட்டால் இருவரும் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய முரண்பட்ட பாழ்ங்குழியில் முன்பின்னுக விழ்வர். இயற்கைக் குருடராகிய உயிர்களும் செயற்கைப் பாவக்குருடர்களாகிய குருடருடன் வீழ்ந்து அகக்கண்ணும் குருடராய்க் கழிவர்.

(அ. சி.) முரணும் - மாறுபட்ட. பழங்குழி - பாழ்ங்குழி. முன்பின் அற - முன்பின் என்று இல்லாது. (இ)

---

27. சற்குரு நெறி

2011. தாடந் தளிக்குந் தலைவனே சற்குரு
தாடந்து தன்னை யறியத் தரவல்லோன்
தாடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சீவன்
தாடந்து பாசந் தணிக்கு மவன்சத்தே.

(ப. இ.) சிவகுருவாக எழுந்தருளிவந்து தலையளிபுரியும் சிவனும் அதற்கு வழித்துணையாக நிற்கும் குலகுருவும் கருத்தில் ஒருவரே யாவர். சிவபெருமானின் திருவடியிணையினைத் தந்தருள்பவனே மெய்க்குரவன். மெய்க்குரவன் எனினும் சற்குரு எனினும் ஒன்றே. திருவடியிணை யினைத் தந்தருளித் தன்னையும் உண்மையாக அறிவிப்பவன் மெய்க்குரு. தாளை அருளித் தத்துவாதீதமாகிய அப்பால்நிலைக்கண் ஆருயிரைச் சாரச்செய்பவன் குரு. திருவடியினைத் தந்தபின் பாசந் துடைத் தருள்வன். அவன் என்றுமுள்ள மெய்ப்பொருளாவன். சத்து - மெய்ப் பொருள். (க)

2012. தவிரவைத் தான்வினை தன்னடி யார்கோள்
தவிரவைத் தான்சிரத் தோடுதன் பாதந்
தவிரவைத் தான்நமன் தூதுவர் கூட்டந்
தவிரவைத் தான்பிற வித்துயர் தானே.

(ப. இ.) சிவகுருவாக எழுந்தருளிய சிவன் ஆருயிர்கட்கு அளித் தருளும் அருளிப்பாடுகள் பலவாம். அவை வருமாறு: தன்னடியார்

களின் வினைகளை நீங்க அருளினன். தன்னடியார்கட்குக் கோள்கள் துன்புறுத்தாமல் அவர் ஏவும் தொழிலை இயற்ற அருளினன். நமனின் தூதுவர் கூட்டம் நணுகாது விலகவைத்தனன். பிறவிப்பெருந்துயர் நீங்க வைத்தனன்.

(அ. சி.) தவிர - ஒழிய. கோள் - குற்றம். சிரத்தோடு - சிரசின் மேல். (உ)

2013. கறுத்த இரும்பே கனகம தானால்
மறித்திரும் பாகா வகையது போலக்
குறித்தஅப் போதே குருவருள் பெற்றான்
மறித்துப் பிறவியில் வந்தணு [1]கானே.

(ப. இ.) கருமைநிறம் வாய்ந்த இரும்பு வேதிப்பான் தொழிலால் செம்பொன்னாகும். அங்ஙனம் செம்பொன்னானபின் மீண்டும் இரும் பாகாது அவ்வகைபோன்று செவ்விவாய்ந்தபொழுது சிவகுரு எழுந் தருள்வன். குறித்த அப்பொழுதே குருவருள் கிட்டும். அக்குருவருள் பெற்றவன் மீண்டும் பிறவிப்பெருங்கடலில் வந்து பொருந்தான். (ந)

2014. பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்னையும்
நேசத்து நாடி மலமற நீக்குவோர்
ஆசற்ற சற்குரு வாவோர் [2]அறிவற்றுப்
பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குருவன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவபெருமானுடன் தன்னையும் அன்பினன் ஆராய்ந்து அருளால் பாசத்தை நீங்கியவரும் ஏனையார்க்கும் அவ் வருளாலேயே மலமற நீக்குபவரு மெய்க்குரவராவர். அங்ஙனமன்றி நல்லறிவு சிறிதுமில்லாது மாயப்போர்க்கு மனமிரங்குவோர் - கோழை யாகும் புல்லியராவர். அவர் ஒருஞான்றும் மெய்யுணர்வுக் குரவராகார்.

(அ. சி.) பூசற்கு - கலகத்துக்கு. (ச)

2015. நேயத்தே நிற்கும் நிமலன் மலமற்ற
நேயத்தை நல்கவல் லோனித்தன சுத்தனே
ஆயத்த வர்தத் துவமுணர்ந் தாங்கற்ற
நேயர்க் களிப்பவன் நீடுங் [3]குரவனே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய முழுமுதற்சிவன் அன்பரது அன்பகத் தாமரையில் அருளால் பிணைந்து நிற்பன். குற்ற

---

1. நானவனென் சிவஞானபோதம், க0. க - க.
,, செம்பிரத. சிவஞானசித்தியார், கக. உ - உ.
2 மந்திரத்தான். ,, கஉ. ந - ச.
,, சாத்திரத்தை. திருக்களிற்றுப்படியார், சு.
3. தந்ததுன் அ. கோயிற்றிருப்பதிகம், க0.
,, தன்னை. சிவஞானபோதம், கஉ. ச - ந.

மற்ற தன்னை மெய்யன்பர்கட்குச் சுற்றமாகக் கொடுத்தருளும் துணைவன். என்றும் அழியா நிலைமையன். இயற்கைத் தூய்மையன். சிவமெய்யடியார் கூட்டத்துத் திருவருளால் கூடி மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்றவர் தத்துவம் உணர்ந்தோராவர். அவரே மலப்பசை யறறவருமாவர். அத் தகையோர் பேரன்பினராவர். அவர்க்குத் திருவடிப்பேறளிப்பவனே நிலைபெற்ற மெய்க்குரவனுவன்.

(அ. சி.) நேயம் - சிவநெறி. ஆயத்தவர் சிவனடியார் கூட்டத்தில் இருப்பவர். அற்ற நேயர் - ஆசை அற்ற அடியார். (ரு)

2016. பரிசன வேதி பரிசித்த தெல்லாம்
வரிசை தரும்பொன் வகையாகு மாபோற்
குருபரி சித்த குவலயம் எல்லாந்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவகதி [1]யாமே

(ப. இ.) பொன்னுக்கு மருந்து பரிசனவேதி எனப்படும். இதனைப் பொன்னுக்குவது எனப் புகலினும் பொருந்தும். பண்டையோர் இதனைக் குளிகை என்றனர். அக் குளிகை உலகியற் பொருள்களில் இயைபுடைய பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் பட்ட அளவானே அவை முற்றும் பொன்னுகிவிடும். அதுபோல் மெய்க்குரவனுகிய சிவகுரு தொட்ட இட மெல்லாம் மும்மலம் அகன்று ஆருயிர்க்கிழவர் செம்மலர் நோன்றாள் சேர்ந்த சிவகதி எய்திச் சிவனுகிச் சிவனடிக் கீழிருப்பர்.

(அ. சி.) பரிசனவேதி - உலோகங்களைப் பொன்னுக்கும் மருந்து. (சு)

2017. தானே யெனநின்ற சற்குரு சந்நிதி
தானே யெனநின்ற தன்மை வெளிப்படில்
தானே தனைப்பெற வேண்டுஞ் சதுர்பெற
ஊனே யெனநினைந் தோர்ந்துகொள் [2]உன்னிலே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிருடன் பின்னி அவ் வுயிராகவே நின்றருள்கின்றனன். அவன் திருமுன் அந் நிலைபோல் அவ்வுயிரைத் தன்னுள் அடக்கி அவ் வுயிர் தானுயே நின்றருள்வன். இது கற்றுவல்ல புலவன் தன் புலமை மேலோங்காது தானுகப் புலமை உள்ளடங்கி நிற்கப் பொதுவாக ஆளெனத் தோன்றுவன். அப்பொதுநிலையாம் ஆளியல்பு உள்ளடங்கப் புலமை மேலோங்கச் சிறப்பாகப் புலவன் எனப் புகழப்படுவன். ஆள்புலவன் ஆர்ந்த புலனடங்க ஆளாயல், வாளடங்க ஆம்புலவன் அந்த என்பதனையொக்கும். இம் முறைபோல் உயிர் சிவனும் தன்மை வெளிப்படில் அவ்வுயிர் திருவடியுணர்வால் தானுகவே தனையுணர்தல் வேண்டும். பெருமைமிக்க இவ் வுடம்பிலே உன்னகத்தே உன்னையும் உடையானையும் மெய்யுணர்வால் உன்னி உணர்ந்து கொள்வாயாக.

(அ. சி.) தனைப்பெற - தன்னை அறிய. சதுர் - பெருமை. ஊனே என - இந்த உடலிலேயே என்று. (எ)

---

1. இந்தனத்தி. சிவஞானசித்தியார். கூ. ௩ - சு.
2. அவனேதானே சிவஞானபோதம், க0.

2018. வரும்வழி போம்வழி மாயா வழியைக்
கருவழி கண்டவர் காணு வழியைப்
பெரும்வழி யாநந்தி பேசும் வழியைக்
குருவழி யேசென்று கூடலு மாமே.

(ப. இ.) விளக்கிடாக வரும்வழியாம் பிறப்பும் போம்வழியாம் இறப்பும் என்ஞான்றும் மாறு மறையா மாயா அழியா வழியாக நிற்கும். இவ் வழியினைப் பிறக்கும் கருவழி கண்டவர் காண்பர். இவ் வழியினைக் காணுதவர் அருளால் காணும் வழி பெருவழி. அவ் வழி நந்தி முதல்வரால் நவின்று நாட்டியருளப்பட்ட நல்வழியாகும். அதுவே நன்னெறி; திரு நெறி. அதனைச் சிவகுருவின் திருவருள்வழியே சென்று பொருள் பெறப் பெறுவதாகும்.

(அ. சி.) கருவழி - பிறக்கும் வழி. கருவழி கண்டவர் காணுவழி பெரும்வழி, நந்திபேசும்வழி - முத்திநெறி, சன்மார்க்கம். (அ)

2019. குருவேன் பவனே வேதாக மங்கூறும்
பரவின்ப னாகிச் சிவயோகம் பாவித்து
ஒருசிந்தை யின்றி உயர்பாச நீக்கி
வருநல் குரவன்பால் வைக்கலு மாமே.

(ப. இ.) சிவகுரு என்று அழைக்கப்படுபவன் செந்தமிழ் மறை முறையாம் வேதாகமம் சிறந்தெடுத்தோதும் பேரின்ப வடிவினன். அவ் வடிவுடையவனாகிச் செவ்வி யுயிரினுக்குச் சிவயோகம் சேர்ப்பித் தருள்வன். அவ் வுயிர் திருவடியுணர்வு கைவந்தமையால் வேறோர் எண்ணமும் எண்ணுவதில்லை அவ் வுயிரை அந்நிலையான் உயரச்செய்து பாசப்பசை யகற்றித் திருவடிநிழற்கிழ் வருவித்துப் பேற்றின்கண் நிலைப் பிப்பவன் சிவகுருவாவன்.

(அ. சி.) பரஇன்பன் - பேரின்ப வடிவினன். உயர் - கிளைத்து எழும். (க)

2020. சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துந் [1] தான்காட்டிச்
சித்தும் அசித்துஞ் சிவபரத் தேசேர்த்துச்
சுத்த மசுத்த மறசுக மானசோல்
அத்தன் அருட்குரு வாமவன் கூறிலே.

(ப. இ.) என்றும் ஒருபடித்தாய் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப மெய்ப்பொருளாய் விளங்குவது சிவம். அது சத்தென்று செப்பொருட் டுணிவினரால் ஓதப்படும். காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்த், தோற்ற வொடுக்கம் உடையதாய் அழிவில்லதாய், ஆற்றல் உள்ளதாய், அறிவில்லதாய் இயற்கை உண்மையாய் இருப்பது மலம் அஃது அசத் தென்று ஓதப்படும். சத்து - நிலையுள்ளது. அசத்து - நிலையில்லாதது. மெய் பொய் என்பனவற்றிற்கும் இவையே பொருள். மலம் மூவகைப்படும். அவை ஆணவம் கன்மம் மாயை என்று சொல்லப்படும். செம்பொருட்

1. சத்தசத். சிவஞானசித்தியார், எ. ௩ - க.
,, யாவையும். சிவஞானபோதம், எ.

டுணிவினர் - சித்தாந்த சைவர். இவரே அருஞ்சைவர் எனவும் அழைக்கப் படுவர். ஆருயிர் கட்டுநிலையில் மலத்துடனும், ஒட்டுநிலையில் சிவத் துடனும் ஒடுங்கி அதுவதுவாய் நிற்கும் இந் நிலைக்குப் பளிங்கு, கண், வானம் ஒப்பாகச் சொல்லப்படும். புருவநடுவின்கண் நாம் பொட்டு வைக்கின்றோம். அப்பொட்டு வெண்மையாகவும் செம்மையாகவும் அமையலாம் இயற்கையாக ஏதுமில்லாத புருவநடு வெண்மைசார்ந்தால் வெண்மையாகவும் செம்மைசார்ந்தால் செம்மையாகவும் காணப்படும். இவ் வொப்புக்கூறுதலும் ஏற்புடைத்தாகும். வெண்பொட்டுச் செம் பொட்டு மேவும் புருவநடு, பண்பிவற்றால் தோன்றும் பதிந்து. இந் நிலையில் உயிரி சார்பி என அழைக்கப்படும். அப் பொருண்மையே தரும் சதசத்து என்பதும். இத்தகைய முப்பொருள் உண்மையினை உள்ளவாறு எடுத்துக்காட்டுபவன் சிவகுரு. சித்து - அறிவுடையது. அசித்து - அறி வில்லது. அறிவுடைய உயிர்கட்கும் அறிவில்லாத உடல் உலகங்கட்கும் சார்பிடமாய் நிற்கும் பேரறிவுசேர் பெரும்பொருள் சிவன், இஃது உணர்விலா உடைக்கும் உணர்வுடைய உடற்கும் உயிர் சார்பிடமாய் நிற்பதோடொக்கும் ஆருயிர் அருட்குரவனால் பொருளுண்மை உணர்வது தூநிலையாகும். உண்மை உணராநிலை தூவாநிலையாகும். தூநிலை - சுத்தம். தூவாநிலை - அசுத்தம். இவ் விரண்டும் ஆருயிர்கட்கு அறும்படி அருள்பவன் சிவகுரவன். மாறாப் பேரின்ப நிலையை மன்னுவிக்கும் மறை மொழி திருவைந்தெழுத்து அதனை அருளிச்செய்பவன் அத்தனாகிய அருட் குருவாகும். அச்சிவகுரு அருளிக் கூறும் அத் திருவைந்தெழுத்துக் கூற்றிலே எல்லாம் விளக்கமுறும்.

(அ. சி.) சத்து - சிவம். அசத்து - பாசம். சதசத்து - ஆன்மா. (௧0)

2021. உற்றிடும் ஐம்மலம் பாச வுணர்வினாற்
பற்றறு நாதன் அடியிற் பணிதலாற்
சுற்றிய பேதந் துரியமூன் றால்வாட்டித்
தற்பர மேவுவோர் சாதக ராமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்குப் பண்டேபற்றிய பாசத்தினால் ஆணவம் கன்மம் மாயை மாயையாக்கம் நடப்பாற்றல் முதலிய ஐவகை மலங்கள் பொருந்தின. அவற்றின்மாட்டுள்ள பற்றுக்கள் சிவபெருமான் திருவடி யில் திருமுறைபாடி வழிபட்டுப் பணிதலால் அற்று ஒழிந்தன. அவ்வுயிர் களைச் சூழ்ந்துள்ள உலகியல் நுகர்பொருள்கள்மாட்டுள்ள அவாவினைப் பேருறக்கமாகிய துரியமூன்றால் வாட்டினர் வாட்டவே தற்பரமாகிய சிவபெருமான் திருவடி தலைக்கூடும். தலைக்கூடவே இறவாப் பேரின்பம் நுகர்வர். அவரே நன்னெறிப் பயிற்சியாளராவர். இவரையே சாதகர் எனக் கூறுப. மூன்றாகிய பேருறக்கம் புலம்பு, புணர்வு, புரிவு என்னும் மூன்றிடத்தும் காணப்படும் பேருறக்கம்.

(அ. சி.) தற்பர மேவுவோர்-சிவத்தை அடைய முயல்வோர். (௧௧)

2022. எல்லாம் இறைவன் இறைவி யுடனின்பம்
வல்லார் புலனும் வருங்கால் உயிர்தோன்றிச்
சொல்லா மலமைந் தடங்கியிட் டோங்கியே
செல்லாச் சிவகதி சேர்தல் [1]விளையாட்டே.

---

1. ஆர்த்த பிறவித். அ. திருவெம்பாவை, ௧௨.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு எல்லாம் அருளிச்செய்யும் சிவனும் சிவையும் அவ் வுயிர்களின் செவ்விநோக்கித் திருவடியின்பத்தை அருளிச்செய்ய வருங்கால் வலிமைமிக்க ஐம்புலனும் அதற்கு உடந்தையாகப் பசு கரணங்களெல்லாம் பதிகரணங்களாகச் சொல்லாமலே தோன்றும். அவை அமைந்து அடங்கும்; துணையாய்விடும். சிவபெருமானும் அவ் வுயிர்களை மேன்மேலும் பெருகி யாண்டும் நீங்காது நிற்கும். அவ் வின்பத்துள் நிலைப்பித்தருள்வன். இதுவே ஆருயிர்கள் எய்தும் பேரா இயற்கைச் சிவகதிப்பேறு. இச் செயலே சிவனார் திருவிளையாட்டு.

(அ. சி.) மல்லார் - வலிமையுள்ள.　　　(கஉ)

2023. ஈனப் பிறவியில் இட்டது மீட்டேட்டித்
தானத்து ளிட்டுத் தனையூட்டித் தாழ்த்தலும்
ஞானத்தின் மீட்டலும் நாட்டலும் வீடுற்று
மோனத்துள் வைத்தலும் முத்தன்றன் [1]செய்கையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களுக்கு அறிவை விளக்கல்வேண்டும். அவற்றைப் பண்டே புல்லிய மலத்தை நீக்கல்வேண்டும். அதற்கு இயல்பாகவே "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்" ஒருவன் வேண்டும். அவனே சிவபெருமான். அழுக்கை அழுக்கால் போக்குவதன்று செயற்பாலது. பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் இறைவன் அடிசேர்ந்தார். அங்ஙனம் நீந்தினோர் நீத்தார் எனப்படுவர். மக்களைப் பிறப்பினர் இறப்பினர் சிறப்பினர் விறப்பினர் என வகுக்கலாம். பிறப்பினர் மீண்டும் பிறக்கும் வினையினர். இறப்பினர் வினையின் நீங்கினோர். சிறப்பினர் நினைவின் ஓங்கினோர். விறப்பினர் சுடச்சுடரும் பொன்போல் விளங்கிய அறிவினராய் வீறுபெற்றுயர்ந்தோர். இவருள் நீத்தார் இறப்பினராவர். நீர்வாழ் இனங்களுக்கு நீந்துதலை இயல்பாகவும் நிலத்து வந்து போதலைச் செயல்பாகவும் அமைத்துள்ளனன். அதுபோல் நிலத்துவாழ் இனங்களுக்கு நடத்தலை இயல்பாகவும் கடத்தலைச் செயல் பாகவும் அமைத்துள்ளனன். நம்மை யொழித்த ஏனைய உயிரினங்கட் கெல்லாம் அனைத்துச் செயல்களையும் அகத்து நின்று முனைத்துச் செய் கின்றனன். அதனால் அவை அந் நிலையில் சிவனை ஒருகாலத்தும் காண மாட்டா. நமக்கோ அகத்து முனைப்பதுமட்டுமல்லாமல் புறத்தும் "ஈன்றாளுமாய் எந்தையுமாய் உடன் தோன்றினராய்" வெளிப்பட்டு முனைத்துத் துணைபுரிகின்றனன். அத்துணை எல்லாவற்றினும் வல்லவராய் நல்லவராய் வாழப் பழக்குவதே. அதனால் நம்மைக்கொண்டே நம்மைச் செம்மைப்படுத்தி அம்மை அருள்கின்றனன் சிவன்.

அம்முறையில் சிவன் ஆருயிர்களைத் தாழ்வான பிறவிகளில் அருளால் பிறப்பிக்கின்றனன். இருவினைப்பயனை வருவினை பெருக வூட்டுகின்றனன். அவற்றினின்றும் மீட்பிக்கின்றனன். உயர்ந்தநிலையில் அமைக்கின்றனன். திருவினையூட்டுகின்றனன். தங்கச்செய்கின்றனன். ஞானப்பிறப்பினை நல்குகின்றனன். பிறவாமையை அருள்கின்றனன். திருவடியில் நாட்டுகின்றனன். வீடுறச் செய்கின்றனன். பேசாப் பீடுற வாக்குகின்றனன். இவையே விறப்புயிர்கட்குச் சிவனார் சிறப்புச் செய்விக்கும் செய்கையாகும். இத் திருப்பாட்டின்கண் வரும் வினை

1. நீக்கி. அ. அதிசயப்பத்து, அ.
, துறக்குமா. சம்பந்தர், உ. கக - டு.

யெச்சங்களையெல்லாம் பொருள் எளிதாகவும் இனிதாகவும் விளங்குதற் பொருட்டு முற்றுக்கியுரைத்தனம். தொழில் உம்மையையும் அங்ஙனமே உரைத்தனம். இதன்கண் இட்டு மீட்டு ஊட்டி இட்டு ஊட்டி உற்று என வினையெச்சம் ஆறும், தாழ்த்தல் மீட்டல் நாட்டல் வைத்தல் எனத் தொழில் உம்மை நான்கும் காணப்படும். இப் பத்துமே முத்தன் ஆக்கும் முத்தன்செய்கை என்க. ஆறு எச்சங்களும் ஆறு குணங்களையும் ஆறு நெறிகளையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். நான்கு உம்மைகளும் நான்கு துறைகளையும் பேறுகளையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். இத் திருப்பாட்டுக்கு முற்றும் அமைந்த எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது திருவைந்தெழுத்தில் நடுவாம் யகர நிலையாம் நம்பியாரூரர் (1771) திருவரலாறுகும். 'சிவய சிவ' என்னும் திருவைந்தெழுத்தில் முறையே ஆளுடைய பிள்ளை அரசு நம்பி அடிகள் மூலர் என்னும் செந்நெறி முதல்வர் ஐவரையும் அமைத்து அன்பு பூண்டு ஒழுகுதல் இன்பம் வேண்டுவார்க்கியல்பாம் என்க. இதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க :

> ''ஆளுடைய பிள்ளை அரசுநம்பி யாரடிகள்
> கேள்மூலர் ஐவரும் கேடிலா—வாள்மிக்க
> ஐந்தாம் 'சிவயசிவ' அத்தமிழின் ஆரமைவா
> வந்தார் திருவருளால் வாழ்த்து''

(அ. சி.) மீட்டுட்டி - அதிவின்றும் திருப்பிப் போகங்களைப் புசிப்பித்து. தானத்துளிட்டு - புவனங்களில் இருத்தி. நாட்டல் - நிலைபெறுவித்தல். (கங)

2024. அத்த னருளின் விளையாட் [1]டிடஞ்சடஞ்
சித்தோ டசித்தறத் தெளிவித்த சீவனைச்
சுத்தனு மாக்கித் துடைத்து மலத்தினைச்
சத்துட னைங்கரு மத்திடுந் தன்மையே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் செய்தருளும் திருவைந்தொழிலின் திருவிளையாட்டிடம் ஆருயிர்களின் உடம்பாகும். அறிவுடையன விவை அறிவில்லன இவை என ஆருயிர்கட்கு அறிவித்து அவ் வறிவினுல் தெளிவிக்கப்பட்ட செவ்வியுயிரை மலம்நீக்கி அருளுகின்றனன் உண்மைப் பொருளாகிய தன்வண்ணம் ஆக்குகின்றனன். இவையே திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பால் பெறப்படும் பேரின்பப்பேற்றினுக்கு வாயிலாகிய திருவைந் தொழிலாகும்.

(அ. சி.) சடம் - தேகம். சத்துடன் - சிவத்துடன். ஐங்கருமம் - ஐந்தொழில். (கச)

2025. ஈசத்து வங்கடந் தில்லையேன் றப்புறம்
பாசத்து ளேயென்றும் பாவியும் [2]அண்ணலை
நேசத்து ளேநின்ற நின்மலன் எம்மிறை
தேசத்தை யெல்லாந் தெளியவைத் தானே.

---

1. ஏற்றவிவை. சிவப்பிரகாசம், பொது, சு.
2. பாவிக்கின். ,, கo. எ.

(ப. இ.) ஈசத்துவம் என்று சொல்லப்படும் படைப்பாதி ஐந்தொழில் தன்மையையும் கடந்து மேல் ஒன்றும் இல்லையென்றும், அதன் பின்பு உற்று நோக்கும்போது எல்லாம் பாசமாகிய மாயையின் காரியத்துள்தான் என்று உயிர் நினைக்கும். அதுபோன்று நினைக்கும் எனக்கு அடியேனின் அன்புள்ள நெஞ்சத்து எழுந்தருளும் சிவபெருமான் அண்ணலாகிய தன்னையும்; தன்னால் புரக்கப்படும் உலகத்தையும் பிறவற்றையும் என்னுள்ளே தெளியக் காட்டியருளினன். அச் சிவபெருமானே எம் தலைவனாவன். அவனே இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய தூயோனாவன்.

(அ. சி.) ஈசத்துவம் - ஐந்தொழில். (கு)

2026. மாணிக்க மாலை மலர்ந்தெழு மண்டலம்
ஆணிப்பொ னின்றங் கமுதம் விளைந்தது
பேணிக்கொண் டுண்டார் பிறப்பற் றிருந்தார்கள்
ஊணுக் கிருந்தார் உணராத மாக்களே.

(ப. இ.) செம்மணி ஒளிக்கற்களின் கதிர்வரிசைகள்போல் விரிந்து பரவி ஒளிவிடும் மண்டலம் புருவநடுவாகும். 'மாற்றறியாத செழும் பசும்பொன்'னாகிய சிவபெருமான் அப்பால் நிலையாம் ஆறிரண்டு சேர் ஈறில் அறிவுப்பெருவெளியில் நின்றருளுகின்றனன். அதனால் திருவடிப் பேரமிழ்தம் பெருகி விளைந்தது. அவ் வமிழ்தினைத் திருவருளால் 'சிவசிவ' என மாறாது மறவாது துறவாது உணர்விற் கணித்தலாகிய பேணுதலைப் புரிந்து உண்டுகொண்டிருக்கும் நற்றவத்தினர் பிறப்பற்றிருந்த நல்லோராவர். இவ் வுண்மையினை உணர்ந்து உரனுடன் ஒழுகாப் புலனுகர் மாக்கள் எல்லாம் 'துயிற் சுவையும் தூநல்லார் தோள்சுவையும்' தந்து மயலாக்கும் அயிற்சுவையாம் ஊணுண்டு வாழும் வீணுக் கிருந்தனர்.

(அ. சி.) மாணிக்க மாலை - மணி ஒளி போன்ற கதிர் ஒளிக்கூட்டம். ஆணிப் பொன் - பொன்னம்பலம் - உச்சித்தாமரை. ஊணுக்கு - சோற்றுக்குக் கேடாய். (கசு)

2027. அசத்தோடு சத்தும் அசத்சத்து நீங்க
இசைத்திடு பாசப்பற் றீங்கறு மாறே
அசைத்திரு மாயை அணுத்தானு மாங்கே
இசைத்தானு மொன்றறி விப்போன் [1]இறையே.

(ப. இ.) அசத்து என்று சொல்லப்படும் அறிவில் பொருள்களும், அவ் வறிவில் பொருளாகிய உடலுடன் சேர்ந்து உலவும் சத்தாகிய அறிவுப்பொருளாம் உயிரும் தனித்தனி நிற்பின் ஏதும் பயனின்றாம். அசத்சத்து என்னும் அறியாமையோடு கூடிய அறிவுத்தன்மையாம் உயிர்மை பசுத்துவம் எனப்படும். பசுத்துவத்தைப் பிணிமை எனவுங் கூறுப. ஈண்டு அசத்சத்தென்று ஓதினர். அவ் வசத்சத்தாகிய அனைத்தும் அருளால் நீங்குதல்வேண்டும். நீங்கவே தொன்மைய என்று நன்மையுணர்ந்தாரால் இசைக்கப்படும் பாசப்பற்று இங்கு அறும்.

1. அறியாமை. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உ0.

காரணமாயையினின்று முறையே கலக்குற்றுத் தோன்றிய காரியமாயை ஒன்று. அம் மாயை மலகன் மங்களோடு விரவாத பகுதி தூமாயை என்றும், அவற்றுடன் விரவிய பகுதி தூவாமாயை என்றும் இருவகைப் படும். அத்தகைய இருமாயையும் அணுவாகிய சிற்றுயிரும் தானாகிய பேருயிராம சிவனும் என்னும் இவற்றை இசைத்தருளியவனும் சிவனே. ஒன்றென்று சொல்லப்படும் திருவைந்தெழுத்தாம் பொருண்மறை அறிவித்தருள்பவனும் சிவனே. அவனே 'தென்னாடுடைய சிவன்' அவனே 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறை'. இறை - பதி. ஒன்று - உண்மை உபதேசம்.

(அ. சி.) அசத் சத்து - சீவத்துவம். அணு - ஆன்மா. இசைத்தான் - கூட்டி வைத்தவன். (கஎ)

2028. ஏறுநெறியே மலத்தை எரித்தலால்
ஈறில் உரையால் இருளை யறுத்தலான்
மாறில் பசுபாசம் வாட்டலால் வீடுக
கூறு பரனே குருவாம் இயம்பிலே.

(ப. இ.) சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மைவழித் திருவடிக்கு ஏற்றுமுறையால் சிவகுருவானவன் ஆருயிர் களின் மாயை கன்மங்களை எரித்தருள்கின்றனன். ஈறில் உரையாகிய திருவைந்தெழுத்தால் பொல்லா வல்லிருளாம் ஆணவத்தை அறுத்தருள் கின்றனன். ஒப்பில்லாத பசுபாசத்தை வீடுக என இறைபணியாம் தன் பணியில் நிறுத்தி வாட்டி அருள்கின்றனன். இம் முறைகளைத் திருமுறை வழிக் கூறியருள்கின்ற விழுப்பொருளே சொல்லுமிடத்துச் சிவ குருவாவன். இதன்கண் ஓதப்பெறும் எரித்தல் அறுத்தல் வாட்டல் என்னும் சொற்குறிப்பான் முறையே எஞ்சுவினை ஏன்றவினை ஏறுவினை என்ற மூன்றன் நீக்கம் பெறப்படும். எஞ்சுவினை எரித்தல். ஏன்ற வினை யறுத்தல். துஞ்சவாட்டல் ஏறுசொல் என்ற முறைமைகளை எளிதாகவும் இனிதாகவும் வெளிப்படுத்தியருள்வோன் சிவபெருமானவன்.

(அ. சி.) ஏறு + நெறியே - உண்டாகும்பொழுதே. ஈறில் உரை - அழியாத உபதேசமொழி. மாறில் - ஒழியாத. (கஅ)

---

28. கூடாவொழுக்கம்

2029. கண்காணி யில்லென்று கள்ளம் பலசெய்வார்
கண்காணி யில்லா விடமில்லை காணுங்கால்
கண்காணி யாகக் கலந்தெங்கு நின்றானைக்
கண்காணி கண்டார் களவொழிந் தாரே.

(ப. இ.) மேற்பார்வையிட்டு ஏற்பன செய்விப்போன் கண்காணி யாவன். அவனே கடவுளும் ஆவன். இவ் வுண்மையினை யறியாது பலர் தவறுன செய்கைகள் பலவற்றையும் செய்கின்றனர். அவர்கள்

எண்ணத்தில் கண்காணி இல்லை என்பதே. ஆராயுமிடத்தே இடத்துக்கு உரியவன் இல்லையாயின் அவ்விடமும் இல்லையாகும். மேற்பார்வை யாளராகக் கலந்து எங்கும் நலம்பெற நின்றருள்வன் சிவன். அங்ஙனம் நின்றருள்பவனை நற்றவத்தால் காண்காணித்துக் கண்டவர் பொருந்தாச் செய்கை முதலிய களவொழிந்தாராவர். கண்காணி என்பது மிகப் பெரும் பழந்தமிழ்ச்சொல்.

(அ. சி.) கண்காணி - மேற்பார்வையாளன். (க)

2030. செய்தான் அறியுஞ் செழுங்கடல் வட்டத்துப்
போய்தான் மிகவும் புலம்பும் மனிதர்கள்
மெய்தான் உரைக்கில்விண் ணோர்தொழச் செய்வன்
மைதாழ்ந் திலங்கு மிடறுடை யோனே.[1]

(ப. இ.) செழுவிய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்து மறைத்துச் செய்யும் செயல்களைச் செய்தவன் அறிவானல்லவா? அப்படியானால் அவன் உறையும் உடலையும், உறையுளையும், உலகத்தையும், ஊண் முதலிய பிறவற்றையும் படைத்தருளி உடனாய் நின்று உணர்த்தியருளும் சிவபெருமான் எப்படி அறியாதிருப்பன்! அவன் அறியானென்று பலர் தவறு செய்கின்றனர். அவர்களனைவரும் முடிவில் தம்மைத்தாமே ஏமாற்றிக்கொள்வோராவர். பொய்யுரை புகன்றும், தீயசெய்வினை செய்தும் மிகவும் துன்புறுகின்றனர், புன்னெறிச் செல்லும் போக்கினை யுடைய மனிதர்கள். அத்தகையோர் நன்னெறியொழுகி மெய்யுரை மொழிவரானால் அவர்கள் சிவனடியாராவர். அவர்களை விண்ணவரும் நண்ணித் தொழுவர். அங்ஙனம் தொழுமாறு செய்தருள்பவன் சிவன். அவன் நீலக்கதிர் சாலவீசும் மணிமிடற்று வேந்தனும் சிவபெருமானுவன். (உ)

2031. பத்திவிற் றுண்டு பகலைக் கழிவிடு
மத்தகர்க் கன்றே மறுபிறப் புள்ளது
வித்துக்குற் றுண்டு விளைபுலம் பாழ்செய்யும்
பித்தர்கட் கென்றும் பிறப்பிலை [2] தானே.

(ப. இ.) கோலமாத்திரையால் பத்தியுடையோர் போன்று ஏனை யார்க்கு அந்நெறிமுறைகளைப் போதித்து விலைபெற்று வாழும் வஞ்சகர் வீணாள் கழிப்பவராவர். அவரே பெருமயக்கம்கொண்ட மத்தகரும் ஆவர். அவருக்கே மறுபிறப்பும் உண்டு. பிறப்புக்கு அடிப்படையான எஞ்சுவினையை நெற்குற்றுண்பதுபோல் சிவகுருவின் திருக்கடைக்கண் நோக்கால் எரிசேர் வித்தெனச் செய்தவர் பிறப்புவிளைபுலமாம் கருப்பை யினைப் பாழ்செய்தவராவர். அவரே சிவப்பித்தராவர். சிவப்பித்த ராவார் திருவடியுணர்வு கைவந்தோர். அப்பித்தர்கட்கே எஞ்ஞான்றும் பிறப்பில்லை என்க. கோலம் - திருவேடம்.

---

1. பிணத்தினை. சிவஞானசித்தியார், உ. ௬-௨௬.
2. வித்தினைத். திருவுந்தியார் ௨அ.
,, மறப்பித்துத். சிவஞானபோதம், ௧௨. ௨ - ௧.

(அ. சி.) பத்திவிற்றுண்டு பத்தி நெறியில் தாம் நில்லாமல் காசுக்காகப் பிறர்க்கு எடுத்துரைத்து. பகலைக் கழிவிடும் - நாள் கழிக்கும். மத்தகர் மதிமயக்கம் உடையவர். வித்து - பிறப்புக்கு ஆதாரமான கன்மம். விளைபுலம். கர்ப்பாசயம். பித்நர் - ஞானிகள். (௩)

2032. வடக்கு வடக்கென்பர் வைத்ததோன் றில்லை
நடக்க வுறுவரே ஞான[1] மிலாதார்
வடக்கில் அடங்கிய வையகம் எல்லாம்
அகத்தில் அடங்கும் அறிவுடை யோர்க்கே.

(ப. இ.) 'அயல் வழக்கின் துறை வெல்லும் அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கே' வழங்கும் தென்றமிழ் நாட்டினரும் அயலவர் மயக்கால் வடக்கு வடக்கு என்று மதிமயங்கி நடக்கலுறுவாராயினர். 'மாதவஞ் செய் தென்றிசை' என்னும் வாய்மையினை அறவே மறப்பாராயினர். இன்றுபோல் அன்றும் மறுப்பாருமாயினர். அந்தோ! எந்தநாள் விடியுமோ இந்த மயக்கம்! அவ் வடக்கே தென்னாட்டிலில்லாத சிறப்பு ஏதும் வைக்கப்பட்டதும் இல்லை. தென்னாட்டிலுள்ள சிறப்புகள் பலவும் அங்கு இன்றும் கிடையா. இத்தகையோரே சிவஞானமில் ஈதவராவர். அவ் வடக்கின்கண் அடங்கிய உலகமெல்லாம் அகத்தின்கண் அடங்கும். ஈண்டு உலகமென்பது நிலையில் பொருள்களாகும். இஃது அண்டத்தி லுள்ளது பிண்டத்திலும் என்னும் முறைமைபற்றி யாகும். அம் முறைமை திருவடியுணர்வுடையார்க்கே தெரியும். ஆயின் தெற்கின்கண் ணுள்ள சிவனடிப்பெருமை நிலையுடையதாய் அண்டபிண்டத்துள் அடங்காததாய் அறிவின்வழியாய் உணர்வின்கண் புணர்வதாகும். காணக் கேட்கக் கருதக் கிளக்கக் கிட்டாதாகும் அத் திருவடிப் பெருமை.

நம்பன் அடியார்க்கு நாள்கோள் முதலியவற்றால் எந்நாளும் நலிவுண்டாகாது என்பதை உலகோர்க்கு உணர்த்த வுன்னினன் சிவன். நாவரையர் வாயிலாகத் தூண்டியருளினன். ஞானசம்பந்தப்பெருமானார் "கோளறு பதிகம்" வாளெனப் பாடியருளினர். அந்நாள்தொட்டு இந்நாள்காறும் அவ்வழி யொழுகுவார் எத்துணையர்? அப் பதிகத்தை அறிந்தார்தாம் எத்துணையர்? அறிவித்தார் எத்துணையர்? இப்பொழுதுள்ள நடைமுறைச் சைவம் முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்துள் எக்கூற்று ளடங்குமென்பதை யாவர்தாம் கூறவல்லார்? அதுபோல் திசைமயக் கொழிக்கச் சிவபெருமானால் நேரே தூண்டப்பட்டுக் கயிலைக் காட்சி யினைத் திருவையாற்றில் கண்டு திருநாவுக்கரையர் பாடியருளினர் திருமுறைத் திருப்பதிகம் அதனைக் கைக்கொண்டு திருவையாற்றைக் கயிலை எனக் காண்பார் எத்துணையர்? இடமயக்கொழிக்கக் காரைக்காலம்மையார் கைலையினின்றும் போந்து திருவாலங்காட்டில் செந்தமிழ்த் திருப்பதிகம் பாடித் திருவடியுற்றனர். அதனை மேற்கொண்டு இடத்தாலும் மாதவம்செய் தென்நாடே சிறந்தது என்று போற்றிப் புகழ்வார் எத்துணையர்! இனியேனும் நன்னெறிபற்றி உறுதியுடன் ஒழுகிச் சிவ இன்பம் பெற்றுச் சிறப்போமாக. திருவருளும் பெருகத் துணைசெயுமாக.

---

1. எந்நிலத்து. நாலடியார், ௨௬௩.
,, தேனமர். சம்பந்தர், ௨. அ௫ - ௧௧.
,, வளர்மதிக். அப்பர், ௪ ௩ - ௧௧.
,, சுடுமதி. ௧௧. காரைக். மூத்ததிரு. ௧௧.

(அ. சி.) வடக்கு வூடக்கு என்பர் - வடக்கே யுள்ள காசி காசி என்பர். வடக்கில்......கே வடக்கே உள்ள 'காசி' என்ற இரண்டு எழுத்திலுள்ள பொருள் அறிவுடையோர்க்கு அகத்தினில் "சி" என்ற எழுத்தைக் "க" என்று பொருள்படும். Vide "சி எழுத்தொன்றைச் சிந்தையில் இருத்த" சிற்றம்பல நாடிகள். (சு)

2033. காயக் குழப்பனைக் காயநன் னாடனைக்
காயத்தி னுள்ளே கமழ்கின்ற நந்தியைத்
தேயத்து ளேயெங்குந் தேடித் திரிவர்கள்
காயத்துள் நின்ற கருத்தறி[1]யாரே.

(ப. இ.) மேலோதிய திருப்பாட்டின் விளக்கம்போன்று எழுந்தது இத் திருப்பாட்டு. ஆருயிர்களைக் காயத்துள் வினைக்கீடாகச் சேர்த்து வைப்பவன் சிவன். அக் காயமே சிவபெருமானுக்குரிய இயற்கைத் திருக்கோவிலாகும். அதனையே திருக்கோவிலாக நாடுகின்றவன் சிவன். அக் காயமாகிய உடம்பினுள் சிவமணம் கமழ வீற்றிருந்தருள்பவன் சிவன். அவனே நந்தி என்று அழைக்கப்படுவன் இம்மெய்ம்மையினை மேற்கொள்ளாது காசி காசியென்று கால்கடுத்தோடி எங்குந் தேடித் திரிவாராவர். இவர்கள்தாம் சிவபெருமான் ஆண்பெண்ணாக இணைந்து வாழும் உயிர்சேர் உடம்புகள்தோறும் வீற்றிருக்கும் அருள்தோற்றக் கருத்தறியாதவராவர்.

(அ. சி.) காயக் குழப்பன் - ஆன்மாவைச் சரீரத்தோடு சேர்ப்பவன். காய நன்னடன் - காயமே கோயிலாகக் கொண்டவன். கமழ்கின்ற - விளங்குகின்ற. காயத்து உள் - உள்ளத்தினுள்ளே. (எ)

2034. கண்காணி யாகவே கையகத் தேயெழுங்
கண்காணி யாகக் கருத்து ளிருந்திடுங்
கண்காணி யாகக் கலந்து வழிசெய்யுங்
கண்காணி யாகிய காதலன் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உணவுக்கருத்தாம் கண்ணைச் சிறந்த இருப்பிடமாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் மெய்க்காதலனும் சிவ பெருமான் நேரே காணும்படியாக நாடுநெறிபொழுக்கத்தில் கையகத்தே வந்து தோன்றியருள்வன். அதுபோன்றே கருத்தினுள்ளும் இருந்திடுவன். அதுபோன்றே உடன்கலந்து செந்நெறிச் செலுத்தித் திருவடிப்பெரும் பேற்றினுக்கு ஒருவா வழிகாட்டியுமருள்வன்.

(அ. சி.) கண்காணியாக - நேருக்கு நேராக. காதலன்: சிவன். (அ)

2035. கன்னி யொருசிறை கற்றோர் ஒருசிறை
மன்னிய மாதவஞ் செய்வோர் ஒருசிறை
தன்னியல் புன்னி யுணர்ந்தோர் ஒருசிறை
என்னிது ஈசன் இயல்பறி[2]யாரே.

1. கானநாடு. அப்பர். தி. கக - கூ.
2. இன்னிசை, அ. திருப்பள்ளி எழுச்சி, சு.

(ப. இ) அறிவுநெறியில் நின்று கன்னியாகிய திருவருள் வீழ்ச்சி பெற்றோர் வீற்றிருப்பது ஒருபுறம். அந் நெறிக்கு வரும் வாயிலாம் செறிவு நெறியில் நின்று அகத்தவம் பயில்வார் மிகப்பெருகி உறைவது ஒருபுறம். நோன்பு நெறியில் நின்று சிவபெருமானின் அருட்டிரு மேனியின் இயல்பினை யுன்னித் திருமுறைவழியாக வழிபாடியற்றும் அழிவில் அன்பினர் ஒருபுறம். ஈண்டு வழிபாடியற்றுவோர் என்பது இசையெச்சமாக வந்து இசைந்தது. 'ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே' என்னும் மெய்கண்ட நூன்முறைப்படி திருக்கோவிலையும் சிவனையும் சிவனெனவே தேறிச் சிலநெறியில் நின்று சிவத்தொண்டு புரியும் பெரும் பத்தராவார் ஒருபுறம். இவ்வாறாக அவ்வவர் செவ்விக் கேற்பப் படிமுறையான் அமைத்தருளியவன் சிவபெருமான். இவ் வுண்மையினியல்பினை உணராதார் ஈதென்னென்று வியப்புறுவர்.

(அ. சி.) கன்னி ஒரு சிறை - திருவருட்சத்தி பதிந்தவர் ஒரு பக்கம். தன்...சிறை - தன்னை அறிந்தவர் அஃதாவது ஆன்ம இயல்பை உணர்ந்தோர் ஒருபக்கம். என்னிது - என்ன ஆச்சரியம்? (எ)

2036. காணாத கண்ணிற் படலமே கண்ணொளி
காணாத வர்கட்குங் காணாத வவ்வொளி
காணாத வர்கட்குங் கண்ணும் பெருங்கண்ணைக்
காணாது கண்டார் களவொழிந் [1]தாரே.

(ப. இ.) படலத்தாற் காணுந்தன்மை யிழந்த கண்ணிற்கு அப்படலமாகிய மறைப்பே கண்ணொளியாகும். சிவபெருமானைக் காணுதல் வேண்டுமென்னும் காதல் தினைத்தனையுமில்லாதார்க்குக் காணும் தன்மையிருந்தும் அவரும் படல மறைப்பாற் காணாதாரைப்போன்று காணாத ஒளியுடையாரேயாவர். உலகியற்பொருளைக் காணாதவராய்ச் சிவபெருமானையே காணல்வேண்டுமென்னும் காதலர்க்கு அருட்கண்ணும் பெருங்கண்ணே கண்ணும். அக் கண்ணால் சிவனைக் காண்பவர் காணாது கண்டவராவர். காணாது காண்டல் என்பது ஆருயிர் தம்மை இழந்து கண்ணுதற்பண்ணவன் கழலிணைக்கு நீங்கா அடிமைபூண்டு அப்பண்ணவன் கண்ணே தம் கண்ணாக்கொண்டு அவன் காட்டக் காண்பது. அங்ஙனம் கண்டவரே களவாகிய பிறப்பினை ஒழிந்தவராவர். மறைப்பே கண்ணொளி என்பது கண்ணொளி மறைப்பிற்குமேற் செல்லாமையால் அம் மறைப்பே கண்ணொளி தடைப்படுதற்குக் காரணம் என்பதனால் ஏதும் அறியா திருப்ப தென்பதாம்.

(அ சி.) படலம் - மறைப்பு. காணாதவர் - காண ஆசைகொள்ளாதவர். காணாதவர் - குருடர். காணாது கண்டவர் - சீவபோதம்இன்றிச் சிவபோதமாய்க் காண்பவர். (அ)

2037. பித்தன் மருந்தால் தெளிந்து பிரகிருதி
உய்த்தொன்று மாபோல் விழியுந்தன் கண்ணொளி
அத்தன்மை யாதல்போல் நந்தி அருள்தரச்
சித்தந் தெளிந்தேன் செயலொழிந் தேனே.[2]

---

1. அருக்கனேர். சிவஞானபோதம், ௧௧. ௨ - ௧.
2. நஞ்செய. திருவுந்தியார், ௬.

(ப. இ.) பித்தனுக்கு அந் நோயால் ஏற்பட்ட பிரகிருதியாகிய இறுக்குத்தன்மை, தீப்பான் தரும் தக்க மருந்தால் நீங்கப்பெறும். நீங்கவே நல்ல நிலைமையைப்போய்ப் பொருந்துவன். அதுபோல் கண்ணொளியும் படலம் நீங்கக் காணும் இயற்கைத்தன்மை எய்தும். அந்நிலைபோல் நந்திக்கடவுள் ஆருயிர்கட்கு இருட்சார்பாம் மருள்நீங்கத் திருவருள் தந்தருள்வன். தரச செவ்வி உயிர்களின் சித்தந் தெளிவினை எய்தும். அம் முறையில் அவனருளால் தெளிவெய்தினேன். தெளிவெய்தவே செயல் ஒழிந்தேன் என்க.

(அ. சி.) பிரகிருதி - பித்தசுபாவம்.　　　　(கூ)

2038. பிரான்மய மாகப் பெயர்ந்தன எட்டும்
பராமய மென்றெண்ணிப் பள்ளி யுணரார்
சுராமய முன்னிய சூழ்வினை யாளர்
நிராமய மாக நினைப்பொழிந் தாரே.

(ப. இ.) நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன் புலனுய மைந்தன் ஆகிய எட்டுருப்பும் சிவபெருமான் புணர்ந்துநிற்கும் தட்டுறுப்பாகும். அவ் வெட்டும் அவன் திருவாணைவழிப் புடைபெயர்வன. எல்லாம் சிவமயம் என்று எண்ணும் தவத்தோர் அகத்தவமாகிய அறிதுயிற் பள்ளி நீங்காற், பேரறிவுப் பேரின்பப் பெருவடிவாம் திருவடி நிலையினை எய்தும்பொருட்டு நானெறியுள் மேனெறியாம் அறிவு நெறியினை ஆயும் திருவினையாளர் பிறப்பு இறப்புத்துன்பம் நீங்கிச் சிறப்புத் திருவடியின்பமாக ஓங்கி வேறு நினைப்பு ஏதும் இன்றி இருந்தனர் என்க, முன்னிய: செய்யிய என்னும் வினை எச்சம்; எய்தும் பொருட்டு. தட்டுறுப்பு - சார்புறுப்பு; நீங்கும்நிலை; தடத்தம்.

(அ. சி.) பிரான்.........எட்டும் - அட்ட மூர்த்தங்கள் (நிலம், நீர், அனல், வளி, வெளி, சந்திரன், சூரியன் ஆன்மா) பராமயம் - பரையின் மயம். சுராமயம் - ஆனந்த மயம். நிராமயம் - துன்பம் இன்மை. (க0)

2039. ஒன்றிரண் டாகிநின் றேன்றியோன் றுயினோர்க்
கோன்றும் இரண்டும் ஒருகாலும் கூடிடா
ஒன்றிரண் டேன்றே யுரைதரு வோர்க்கெலாம்
ஒன்றிரண் டாய்நிற்கும் ஒன்றேடோன் [1]றுனதே

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் சிவனிறைவில் ஒன்றியிருப்பினும் மலநீக்கத்தின்பொருட்டுப் பிறப்பினை எடுக்கின்றன. அக்காலத்து வேறுபட்டு இருக்குமெனின்; அது பொருந்தாது பிறப்பேற்ற சிற்றுயிரும் பிறப்பளித்த பேருயிரும் எந்தக்காலத்தும் எந்த இடத்தும் பிரிந்து நின்றதில்லை அப்படியன்று, பேருயிராகிய கடவுளே ஒன்றாயிருந்தது சிற்றுயிர் என வேறுபட்டு இரண்டா நின்றது. பின் ஒன்றாகிவிட்டது என்று கூறின், பெறுவானுகிய சிற்றுயிர் இல்லையாகி முடியும் சிற்றுயிர் - சீவான்மா. பேருயிர் - பரமான்மா. எனவே ஒன்றிரண்டாகி நிற்றல் என்பது: கலப்பால் சிற்றுயிரும் பேருயிரும் ஒன்றாகவுள்ளன. பொருள்

1. ஒன்றிரண். சிவப்பிரகாசம். உண்மை, கூஎ.
,, நானவனென். சிவஞானபோதம், க0. க - க.

தன்மையில் அவ்விரண்டும் பெறுவானும் பேறுமாய் நிற்கும். பெறுவான்- சிற்றுயிர்; பேறு - பேருயிர். அதனால் ஆவியும் சிவனும் திருவருளால் வேறற நின்றும் இரண்டும் ஒன்றுகூடும் அக்கூட்டத்தின் உண்மையினை உணர்ந்தார் ஒன்றுயினோராவர் அவர்க்கு ஒன்றும இரண்டும் வெவ் வேறாகவே இருந்தால் ஒருகாலத்தும் அவை ஒன்றுகூடா என்னும் உண்மை நன்கு புலனாகும். ஒன்றிரண்டு என்று பேசப்படுவோர்க்கெல் லாம் ஒன்றிரண்டாகவே நிற்கும் திருவருளால் சிற்றுயிரும் பேருயிரும் ஒன்றெனலும் இன்றி இரண்டெனலும் இன்றி இரண்டற்கும் பொது வாய்ப்புணர்ந்து வேறற நிற்கும் மெய்ம்மை விளங்கும் இதுவே ஒன்றோ டொன்று கூடிப் பெறுவானும் பேறுமாய் வாழ்வதொரு பெற்றியாகும். இதுவே செப்பொருட்டுணிவினர் கொள்ளும் சிறந்த திருவடிப்பேறாகும். மேலும் இதுவே சிவப்பணியுமாகும்.

சிவபெருமான் ஒருவனே உயிரென வேறுபட்டு நின்று பின்னர்க் கூடி ஒன்றாகுமென்று கூறுவோமானால் அவ்விடத்துப் பெறுவானாகிய உயிரில்லை; பேறுதருவோனாகிய சிவன் இல்லை. உயிர்கள் வெவ்வேறாகவே நின்று சிவத்துடன் கூடிச் சிவமாய் விடுமெனில் பெறுவானில்லை. உயிர்களும் சிவமும் வீடுபேற்றின்கணணும் வெவ்வேறாகவே இருக்கும் எனின் பேறில்லை. தீயினைச் சார்ந்த இரும்புபோல் இருக்குமெனின் உயிர்கள்மாட்டும் ஐந்தொழில் காணப்படுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் காணப்படுமாறில்லை இவையனைத்தும் ஒவ்வாமையான், கட்டில் ஆணவத் துடன் வேறற நிறபதுபோல் ஒட்டில் சிவத்துடன் வேறற நிற்கும் இது 'பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க, நோதக்க நட்டார் செயின்' (அடு) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க.

> "ஒன்றே உயிராகி ஒன்றிற்பெறு வான்பேறில்
> நின்றீர்சேர்ந் தொன்றேல் பெறுவானில் — ஒன்றலின்றி
> வெவ்வேறேல் பேறின்றாம் வெப்பிரும்பேல் செய்கையில்லை
> செவ்வொப்பிற் காணவச் சேர்ப்பு."

இதனை நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) ஒன்று இரண்டாகி - சிவத்தொடு வேறாகி. ஒன்றுயினோர்- சிவத்தொடு கலந்தவர். ஒன்றும் இரண்டும் - மும்மலம். ஒன்றோ டொன்று - துவிதம். (௧௧)

2040. உயிரது நின்றால் உணர்வெங்கு நிற்கும்
அயரறி வில்லையா லாருடல் வீழும்
உயிரும் உடலும் ஒருங்கிக் கிடக்கும்
பயிருங் கிடந்துள்ளப் பாங்கறி யாரே.

(ப. இ.) உயிர்ப்பும் உயிராகாவாம். உயிர்ப்பு ஆகிய உயிர் நின்றால் அவ் வுடற்கண் உணர்வு எல்லாவிடத்திலும் நிகழ்தல்வேண்டும். நினைப்பும் மறப்பும் உண்டாகா. உடலும் கீழ்விழாது ஆகையால் உயிர்ப்பும் உடலும் ஒற்றுமையுற்று வாழும் வாழ்வு சிவபெருமானின் திருவுள்ளப்பாங்காகும். அவ் வுண்மையினைப் பலரறியார்.

1. கண்டறியு. சிவஞானபோதம், ௧, ௰ - ௧.

(அ. சி.) உயிரது - உயிர்ப்பு. அயர் அறிவு - மறந்து நினைக்கும் அறிவு. பயிர் - விளைவு, வாழ்வு. (௧௨)

2041. உயிரது வேறா யுணர்வெங்கு மாகும்
உயிரை யறியில் உணர்வது வாகும்
உயிரன் றுடலை விழுங்கு முணர்வை
அயரும் பெரும்பொரு ளாங்கறி [1]யாரே.

(ப. இ.) திருவருளால் உயிர் உடலின் வேறு என்னும் உண்மை ஏற்படின் உணர்வு சுட்டும் சிற்றும் கடந்து முற்றாய் எங்கும் ஆகும். அது போல் உயிரின் உண்மையை அவ் வருளால் அறியில் அவ் வுணர்வே மெய்யுணர்வாகும். உடலை நீங்கச்செய்வது உயிரன்று. அவ் வுண்மையினை அறிவிக்காமல் மறைத்து வைத்திருப்பதும் பெரும்பொருளே. இவ் வுண்மைகள் அவனருளாலன்றி உணரவாரா சுட்டும்: சுட்டுணர்வும். சிற்றும்: சிற்றுணர்வும். முற்றாய் - முற்றுணர்வாய்.

(அ. சி.) அயரும் - மறைக்கச்செய்யும். உயிர் அன்று உடலை விழுங்கும். உணர்வை - (உடல் உயிரை விழுங்குதல் என்பது சாதல்) பிரகிருதி மாயா உடலைச் சுத்த மாயா உடலாக உணர்தல். (௧௩)

2042. உலகாணி யோண்சுடர் உத்தம சித்தன்
நிலவாணி ஐந்தினுள் நேருற நிற்குஞ்
சிலவாணி யாகிய தேவர் பிரானைத்
தலைவாணி செய்வது தன்னை [2]யறிவதே.

(ப. இ.) தேரினைத் தாங்கும் அச்சாணி யொத்து விளங்குபவன் 'அண்ட மாரிரு ளூடு கடந்தும்பர், உண்டு போலுமோர் ஒண்சுடர்' என்னும் வெண்சுடர் அவனே தனக்கொர் தலைவனில்லா முழுமுதற் றலைவனவன் அவனே எல்லாம கைகூடச்செய்யும் சித்தன் அவன் நிலமுதலாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பூதங்களுள்ளும் நுண்மையனாய், வண்மையனாய், திண்மையனாய், கண்மையனாய், எண்மையனாய் நிற்பன். நுணணிய உடலுடன் நிலவும் முத்தேவருள்ளிட்ட எத்தேவருந்தொழும் விழுத்திணைப் பெருமானைத் தன்னிடத்து வெளிப்பட்டு வாழ்பவனாகச் செய்வது தன்னை யறிவதென்னும் தலையறிவாகும் இதற்கோர் ஒப்பு ''ஆளுடையபிள்ளை யரசுநம்பி யாரடிகள் மேன்மூலர்' ஆகிய ஐவர்தம் ஐந்தெழுத்து அருள்நூலை நாம் அகங்குழைந்து ஓதுங்கால் எவ்வெவர் நூலை ஓதுகின்றேமோ அவ்வவர் அங்ஙனம் ஓதப்பெறும் திருமறை உடலாகத் தாம் உயிராக நம்முயிர் உறையுளாக விளங்கித் திகழ்வது உணர்வுண்மையன்றோ, அதுவேயாம். இவ் வுண்மையினை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க:

''ஐவர் பெருநூலை ஆங்கோத அவ்வவரும்
செய்வரங்கு வாழ்தல் சிறந்துசிவ—மெய்வாழ்வாம்
அம்மறை யாமுடல் ஆங்கவ ராமுயிர்
நம்மெய் உறையுளாம் நாடு.''

---

1. அறிந்தும. சிவஞானபோதம், ௯. ௬ - ௧.
2. தன்னறி. சிவப்பிரகாசம், உண்மை, அ - உ.

(அ. சி.) உலகாணி-உலகுக்கு உறுதி. நிலவாணி ஐந்து-ஐம்பூதம். சிலவாணி-கலந்துநிற்கும். தலைவாணி-தன்னிடத்து வாழ்பவனாக. (௧௪)

2043. தானந்த மாமென நின்ற தனிச்சுடர்
ஊனந்த மாயுல காய்நின்ற வொண்சுடர்
தேனந்த மாய்நின்ற சிற்றின்ப நீயொழி
கோனந்த மில்லாக் குணத்தரு ளாமே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பேரறிவுண்மை இன்பப் பெரும்பொருள் ஓரொப்பில்லாச் சிவபெருமான்; ஆதலின், அவனே எல்லாவற்றிற்கும் அந்தமாகிய தனிமுதற் சுடராவன். இதுபற்றியே மெய்கண்டாரும் அந்தம் ஆதியென்றருளினர். உலகமுதலாக உடம்பிறுதியாக நின்ற ஒண்மை வண்மைச்சுடரும் அவனே. நிலையுதலிலாத தேன்போலும் இனிமைவாய்ந்த உலகியற் சிற்றின்பத்தினை நீ விடுவாயாக. விழுமிய முழுமுதற் பெரும்பொருள் சிவபெருமான். அவனது முடிவுபேறில்லாத திருவருள் திருவடிப்பெரும்பேறு. இது நிலையுள்ள இன்பமாகும். அப் பேறு கைகூடும். கைகூடும் என்பது சொல்லெச்சம்.

(அ. சி.) தானந்தம் - எல்லாவற்றிற்கும் தானே முடிவிடமாம். ஊனந்தமாய் - உடல் இறுதியாய். தேனந்தமாய் - தேன் போலும் இனிமையாய். கோனந்தமில்லாக் குணத்து - சிவனது எல்லையற்ற கருணையினால். (௧௫)

2044. உன்முத லாகிய வூனுயிர் உண்டெனுங்
கன்முத லீசன் கருத்தறி வாரில்லை
நன்முத லேறிய நாம மறநின்றால்
தன்முத லாகிய தத்துவ மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உறையும் உடலின்கண் காணப்படும் நினைத்தற் கருவியாகிய மனம் இயங்குதற்கு வினைமுதற்காரணன் அரன் ஆவன். அவனே மலைகளுக்கெல்லாம் முதன்மைவாய்ந்த திரு வெள்ளிமலைச் செல்வனாவன். இவ் வுண்மைக் கருத்தினை அறிவார் பலரிலர். பிறப்புக்கு வித்தாகிய காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய மூன்றன்நாமமும் அறுக்க நன்னெறி நான்மையின் நிற்றல்வேண்டும். நின்றால் அவை அறும். அவை அற்றால் தனக்கு முதலாகிய மெய்ப்பொருளாம் சிவனை எய்துதல் கூடும். எய்தினால் அந்தமில் பேரின்பம் வந்துறும். தத்துவம் - மெய்ப்பொருள்; நான்மை: சிலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு.

(அ. சி) உன்முதல்-மனம் இயங்குதற்கு மூலம். கன்முதல்-கயிலை. நன்முதல் பிறப்பினும் வித்து (காமம் வெகுளி முதலியன). (௧௬)

2045. இந்தியம் அந்தக் கரண மிவையுயிர்
வந்தன சூக்க வுடலன்று மானது
தந்திடும் ஐவிதத் தால்தற் புருடனு
முந்துள மன்னும் ஆறாறு[1] முடிவிலே.

(ப. இ.) பூத முதலாகிய தன்மாத்திரை ஐந்தும், மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய அகப்புறக் கலன் மூன்றும் கூடி எட்டாகும். இவ்

1. நித்தமாய். சிவஞானசித்தியார், ௨, ௩ - ௩௩.

வெட்டும் ;உயிரன்று. உயிர் உறையும் நுண் உடல். இவை உயிர்க்குத் திருவருளால் கொடுத்தருளப்பட்ட இயற்கைப் பிறப்புடல். இவை மான் என்று சொல்லப்படும் மூலப்பகுதியினின்றும் திருவருளால் தரப்பெறும். காலம், ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, விழைவு என்னும் ஐம்போர்வை சுற்றியதும் ஆருயிர்ஆளாகும். ஆளாகும் என்பதுதாள் தற்குமா ளப்படும், கோளாதற் கும்மாம் குறி. என்பதனுல் ஆருயிர் கருவிகரணங்களை ஆளும்; கர்த்தாவாகிய சிவபெருமானுல் ஆளப்படும். அத்தகைய உயிரின் உள்ளத் தின்கண் மாருது நிலைபெற்று மன்னும் சிவபெருமான் உன்னுதற்கும் அரிய அருஞ்சைவர்மெய் (2139) ஆருறு என்னும் முப்பத்தாறு தத்துவ முடிவின்கண் முடிவின்றி விளங்கும் படியிலா விழுப்பொருள்.

(அ. சி.) ஐவிதம் - கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை, சமாதி. ஆறு ஆறு - 36 தத்துவங்கள். (கஎ)

---

29. கேடுகண்டு இரங்கல்

2046. வித்துப் போதிவார் விரைவிட்டு நாற்றுவார்
அற்றதம் வாணுள் அறிகிலாப் பாவிகள்
உற்ற வினைத்துயர் ஒன்றும் அறிகிலார்
முற்றேளி தீயின் முனிகின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) வித்தின்பொருட்டு நெல்லை நன்முக உணக்கிப் பேணி வைப்பர். விதைவிதைத்து நாற்றுண்டாக்குவார்கள். உடலுக்கு வேண்டும் உணவினைத் தேடி எத்துணைப் பாடுபடுகின்றனர். இவர்கள் தங்களுடைய வாழ்நாள் இன்னும் எத்துணைப்பொழுது நிற்கும் என அறிய எவ்வகை முயற்சியும் செய்கின்றிலர். செய்வாரேல் நன்னெறி நான்மைவழி நாளும் ஒழுகுவர். அங்ஙனம் ஒழுகாமையால் தம்வாழ்நாள் அற்ற தன்மையினை அறிகின்றிலர். இவர்களே பழுதகலா முழுப்பாவிகளாவர். மேலும் தங்களை வந்து பொருந்தும் இருவினைத் துன்பத்தினைப் பற்றி ஒன்றும் அறிகிலர். இவர்கள் இன்புற எண்ணும் உலகப்பற்றின் வழியே மாண்டு மடிகின்றனர். முனிகின்றது: மடிகின்றது. இதற்கு ஒப்பு முற்றெளி என்று சொல்லப்படும் நிறைந்த விளக்கொளியின்முன் விட்டிற்பூச்சி வீழ்ந்து மாண்டுமடிகின்றதாகும். விட்டிற்பூச்சி அவாய் நிலையான் வந்தது: பழுது - குற்றம்; பாவம்.

(அ. சி.) வித்துப்பொதிவார் - கன்மத்தை ஈட்டுபவர். விரைவிட்டு நாற்றுவார் - பிறந்துழல்வார். முனிகின்ற - விட்டில் விளக்குத் தீயில் மடிகின்ற. (க)

2047. போது சடக்கெனப் போகின் றதுகண்டும்
வாதுசெய் தேன்னே மனிதர் பெறுவது
நீதியு ளே[1] நின்று நின்மலன் தாள்பணிந்
தாதியை அன்பில் அறியகில் லார்களே.

---

1. துஞ்சும். அப்பர், டு. ௬௩ - அ.
,, யாக்கையை. நாலடியார், ௨அ.

(ப. இ.) வாழ்நாட்கு அலகாய் வயங்கொளி மண்டிலப்பொழுது மிக விரைவாக ஒவ்வொரு நாளும் கழிந்து போமாற்றைக் கண்டிருந்தும் வீணுகச் சாதி குலம் சமயம் என்னும் பொருள்பற்றி ஓயா வழக்கிட்டு அந்தோ! மாயும் மனிதர் பெறுவது என்னே? ஏதுமின்று. இத்தகையோர் 'நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கும் நீதி' சால்தூயோன் சிவபெருமான். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கியவன். அவன் திருவடியினை நன்னெறியாகிய நீதியுள் நின்று பணிந்து வழிபடும் திருமுறை வகைமையினையும் உணரார். ஆதியாகிய அம்மையோடு கூடிவிளங்கும் அப்பனும் முதல்வனை அகனமர்ந்த அன்பினில் வைத்துத் திருமுறை வழியாகத் தொழுது தூமலர் தம் கைகளால் தூவிப் போற்றித்,[1] தொடர்புகன்று வணங்கிப் பூசனை புரியவும் அறிகிலர். (உ)

2048. கடன்கொண்டு நெற்குத்துக் கையரை யூட்டி
உடம்பினை யோம்பி உயிராத் திரிவார்
தடங்கொண்டு சாரல் தழல்முரு டேறி
இடங்கொண் டுடலார் கிடக்கின்ற [2]வாறே.

(ப. இ.) ஒருபோ துணவை ஒழியென்று கூறினர்க்கு உடன்பட்டு ஒழிக்கும் தன்மைவாய்ந்ததன்று வயிறு. அத்தகைய வயிற்றுடன் கூடியது உடம்பு. அவ்வுடம்பினுள் வஞ்சகப்புலையர்கள் ஐவராவர்: அவர் நினைவினை நிறைவிக்கும் பொருட்டுக் கடன்பட்டு நெற்பெற்று அவற்றைக் குற்றியூட்டுகின்றனர். தன்னினும் இனிமை வாய்ந்தது உடம்பென்று அவ்வுடம்பினையே உயிராகக்கொண்டு திரிவார். அத்தகையோர் உடம்பும் உயிர்நீங்கிப் பிணமாகின்றது. அவ் வுடம்பினை விரிந்த இடம் அமைந்த சுடுகாட்டுப் பக்கம் கொண்டுபோவர். ஈமவிறகின்மேல் ஏற்றுவர். ஏற்றி எரியூட்டுவர். அதனை மாரு இடமாகக்கொண்டு உடம்புகிடக்கின்ற உண்மையினைக் கண்டும் அதுபோன்று தம்முடலைக் கருதாது கனியினும் கட்டிபட்ட கரும்பினும் இனிக்குமென்று எண்ணித் திரிகின்றனர்.

(அ. சி.) கையரை ஊட்டி - வஞ்சகருக்கு விருந்து செய்து. சாரல் - இடுகாடு. தழல் - அனல். முருடு - சிதை (முருட்டுக் கட்டை). (௩)

2049. விரைந்தன்று நால்வர்க்கு [3]மெய்ப்பதி சூழ்ந்து
புரந்தகல் லால்நிழற் புண்ணியன் சொன்ன
பரந்தன்னை யோராப் பழிமொழி யாளர்
உரந்தன்மை யாக வொருங்கிநின் றூரே.

(ப. இ.) முன்னாளில் மெய்ப்பதியாகிய சிவபெருமானைச் செம்பொருட்டுணிவுச் செல்வர் நால்வர் சூழவந்து வணங்கிச் செந்தமிழாகமச் செழும்பொருளைச் செவியறிவுறுத்துமாறு வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமானும் மலைமீது விளங்கும் ஆலநீழலில் தென்முகச்

---

1. ஆக்கையாற் ௨ ௧ - அ.
2. கள்வார்க்குத். திருக்குறள், ௨௧0.
,, பூக்கைக். அப்பர். ௫. ௧0 - ௫.
3. தேவர்பிரான். சிவப்பிரகாசம், சந்தானபரம்பரை - ௫.
,, கல்லா. சிவஞானபோதம். மங்கலவாழ்த்து.

செல்வராய் இன்முகத்துடன் விற்றிருந்தருளினன். அவ்வடிவே புண்ணிய வடிவம். அவன் உரைத்தருளிய நூலே மெய்கண்ட நூன்முதல். அதுவே முப்பொருளுண்மை செப்புந் தமிழ்நூற்கரு. அம்மெய்ப்பொருளுண்மையினை மெய்கண்டார் வழிநின்று திருவருட்கண்ணால் உணராதவர் புன்னெறிச் சென்று போதுபோக்கும் தீதால் பழிமொழியாளராவர். இத்தகையோர் மனம்போனவாறே நினைத்தற்கும் சொல்லற்கும் செய்தற்கும் உடன்பட்டு நிற்கும் மடமையராவார். முன்னுள் மெய்ப்பொருள் முதல்வன்பாற்கேட்ட வழிவழி நால்வராவர் : நந்தி, சனற்குமரன், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதி மாமுனிவர் என்ப.

(அ. சி.) நால்வர் - சனகன் முதலிய நால்வர். பரந்தன்னை - மேலான ஞானத்தை. உரம் - உறுதி. (௬)

2050. நின்ற புகழும் நிறைதவத் துண்மையும்
என்றும்எம் மீசன் அடியவர்க் கேஎல்கும்
அன்றி யுலக மதுவித தேவென்று
குன்றுகை யாலே குறைப்பட்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) 'ஒன்றா வுலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால், பொன்றாது நிற்பது' பிறிதொன்றில்லையாதலின் நின்ற புகழும் என்று ஓதப்பெற்றது. அத்தகைய நிலைநின்ற புகழும், சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்று ஓதப்பெறும் நற்றவத்துண்மையும் எந்நாளும் எம்மை ஆண்டருளும் பெருஞ் செல்வனாகிய சிவபெருமானுக்குரிமை பூண்டு ஒழுகும் மெய்யடியார்கட்கே நற்பயனளித்து நீங்காது நண்ணுவதாகும். அதுவல்லாமல் இவ்வுலகத்தில் அயலோர் கூட்டரவால் மருளுற்றுச் செத்துச் செத்துப் பிறக்கும் உயிரினங்களை அதுதெய்வம் இது தெய்வம் என்றும் இடி மின்னல் காற்று மழை தீ முதலிய அறிவில் பொருள்களையும் அவ்வாறே அது தெய்வம் இது தெய்வம் என்றும் அறிவுக் குறைவால் கூறுவார் பலர். அவர் அக் குற்றத்தாலும் அறியாமைச் செறிவாலும் பின்னும் குறைபட்டாராவர். குறைபடுதல், தாழ்ந்த பிறப்பினராதல். அவ்வுண்மை தக்கனுக்கு ஆட்டுத்தலை[1] யமைந்தமை நன்குணர்த்தும்.

(அ. சி.) குன்றுகை - குறைதல். (௭)

2051. இன்பத்து ளேபிறந் தின்பத்து ளேவளர்ந்
தின்பத்து ளேநினைக் கின்ற [2]திதுமறந்
துன்பத்து ளேசிலர் சோறேடு கூறை[3]யேன்
துன்பத்து ளேநின்று தூங்குகின் றார்களே.

(ப. இ.) பிறவாப் பெருநெறி எய்துதற்குச்சிவபெருமான் மக்கட் பிறப்பினை வகுத்தளித்தருளினன். அவ்வுயர்ந்த பிறப்பினை எய்த ஆருயிர்கள் மீட்டும் அப்பிறப்பிறப்பில் புகாது அந்த வுடம்பு தன்னுடனே

1. எச்சன். அப்பர், ௬. ௬௬ - ௬.
,, தாயினும். அப்பர், ௫. ௧00 - அ
2. நன்று நாள்தொறு. அப்பர், ௫. ௬௨ - ௧.
,, துன்பம் நும்மைத். ,, ௬. ௨௧ - ௧.
3. தம்மையே. ஆரூரர், எ. ௩௬ - ௧.

அரனார் மகனாராதல் வேண்டும். அதுவே இறவாத இன்பப் பிறப்பாகும். இன்பப் பிறப்பென்பது சிவனடி மறவா அன்புத் திருவுள்ளத்துடன் இருப்பது. அத்தகையாரே தொண்டராங் குணமிக்காராவர். அவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் மறைமொழியானுணரலாம் :

"நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத குணமுடையார் தொண்டராங் குணமிக்கார்."

௧௨. பத்தராய்ப் பணிவார், ௭.

குணமிக்கார் என்பது முக்குணங்கடந்து சிவனார் எண்குணத்தே கிடந்து வாழ்பவர். அவர்தாம் மறவாச் சிவனினைவாகிய ஈறில் இன்பத்துளே பிறந்தவராவர். அத்தகைய மெய்யடியார் அருட்சார்பை விட்டு அகலாது ஒழுகுவர். அதனால் அவர்கள் அவ்வின்பத்திலே வளர் கின்றவராவர். உடைபோன்றிருப்பது சிவமணி. உடல்போன்றிருப்பது திருவெண்ணீறு. உயிர்போன்றிருப்பது திருவைந்தெழுத்து. இம் மூவகையாலும் யாவர்க்கும் சிவனை மறவா இன்பநினைவு உண்டாகும். அவ் வகை இன்பத்துள்ளே உறுதியுட்னின்று நினைக்கின்றவர்களும் அவ் வின்பப் பிறப்பு எய்திய மெய்யடியார்களே யாவர். இத்தகையோரைக் கேட்டும் கண்டும் இச் சிறப்பினை மறந்து மருளுகின்றனர் சிலர். அம் மருட்சியால் சிலர் துன்பத்துளே தொடக்குறுகின்றனர். அத் தொடக் கினால் சோறும் கூறையும் வேண்டித் துன்பத்துள்ளே சிலர் தூங்கிச் சோர்கின்றனர். தூங்குதலென்பது வேறு எவ்வகை யுணர்வும் எழாது ஏதாவது ஒன்றிலே ஆழ்ந்து தங்கிவிடுதல்.

"உடையாம் சிவமணி ஒண்மையுடல் நீறும்
நடையுயிரும் ஐந்தெழுத்தாம் நாடு"

என்பதனை நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) இன்பம் - சிவம். மறந்து - மயங்கி. சோறொடுங் கூறை - சோற்றுக்கும் துணிக்குமாக. (௪)

2052. பெறுதற் கரிய பிறவியைப் [1]பெற்றும்
பெறுதற் கரிய பிரானடி [2]பேணார்
பெறுதற் கரிய பிராணிகள் எல்லாம்
பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே.

(ப. இ.) 'மானுடத் துதித்தல் கண்டிடிற் கடலைக் கையால் நீந்தினன் காரியங்காண்' என்பது தமிழாகம ஒத்தாகலின் மானுடப் பிறவியிற் பிறக்கநேர்ந்தார் அனைவர்க்கும் மாறின்றி மேலோதிய இன்பம் வந்து எய்துதல் ஒருதலை. அத்தகைய பெறுதற்கரிய மானுடப் பிறவி

1. அண்டசஞ். சிவஞானசித்தியார், ௨. ௯ - ௧௭.
,, உரைசேரு. சம்பந்தர், ௧. ௧௩௨ - ௯.
2. தூண்டு. தவ ௧௨. திருநாவுக்கரசர், ௯௪.
,, அரியானை. அப்பர், ௬. ௧ - ௧.

யினைப் பெற்றும் பெறுதற்கரிய சிவபெருமான் திருவடியிணையைப் பேணு கின்றிலர். இவர்கள் பெறுதற்கரிய் பிராணிகளாவர். இவர்கள் ஆறறி வுயிரோடு பிறந்தும் ஐயறிவு விளங்கும் விலங்கு முதலியவற்றோடும் ஒப்பாகார் என்னும் கருத்தால் 'பிராணிகள்' என்றருளினர். இத்தகை யோர் பெறுதற்கரிய சிவபெருமான் திருவடிப்பேற்றின் நற்பேறு இழந்தோராவர். சிறுபான்மை யானை சிலந்தி முதலியனவும் (2057) வழிபடுவது கேட்கப்படுதலின், வழிபடாதார் விலங்கினும் தாழ்வாவர்.

(அ. சி.) பெறுதற்கரிய பிறவி - மானிடப்பிறவி. பெறுதற்கரிய பேறு - முத்தி இன்பம். (எ)

2053. ஆர்வ மனமும் அளவில் [1]இளமையும்
ஈரமும் நல்லவென் றின்புறு காலத்துத்
தீர வருவதோர் காமத் தொழில்நின்று
மாதவன் இன்ப மறந்தொழிந் தார்களே.

(ப. இ.) 'காலமுண்டாகவே காதல்செய்து உய்ய' வேண்டுவது அனைவர்க்கும் அருளால் அமைந்துள்ள அருங்கடன். அக் காலமே ஒரு பொருளினிடத்துச் செல்லும் அன்பின்பெருக்காம் ஆர்வமனம் சோர் வின்றித் தோன்றும் காலம். தோன்றியவாறு தொழில்புரிவதற்கேற்ற அளவில்லாத ஊக்கமுந்தும் காலம் இளமைக்காலம். கருதியதை மறவா நினைவுடன் கருதற்காகும் காதலாம் ஈரமுடைய காலமும் அதுவே: இவையனைத்தினாலும் எய்தும் இன்பினை நல்லவென்றுகொண்டு இன்புறும் காலமும் அதுவே. அக்காலத்துப் பிறவியால் வரும் பெருந்துன்பம் நீங்குதற்குப் பற்றறுதல் வேண்டும். பற்றறுதற்குப் பற்றற்றான்பற்றினைப் பற்றுதல்வேண்டும். அதற்கு மாறாகச் சிவபெருமான் மாட்டுச் செல்லுவ தொரு பெரும்பற்றாகிய சத்தி நீங்க வருவது உலகியற் பொருள்களில் செல்லும் காமம். அக் காமத்தொழிலிலேயே கன்றியமனத்தராய் நின்று மாதவன் இன்பத்தை மறந்தொழிந்தார்கள் மாண்பிலா மாக்கள். மாதவன் : மாதோடு கூடியவன் ; பெரும்தவத்தையுடையவன். மாதர் அழகாதலால் யாவர்க்கும் அழகினைச் செய்வது வனப்பாற்றல். அவ் வாற்றலையுடையவன். மாதவன். இதுவே 'சிவ' என்னும் எழுத்தில் பேசும் எழுத்தாய்ப் பிறங்கும் 'வ' என்னும் எழுத்தின் சொற்பொருள்.

(அ. சி.) தீர - சிவபத்தி ஒழிய. மாதவன் - சிவன். (அ)

2054. இப்பரி சேயிள ஞாயிறு [2]போலுரு
அப்பரி சங்கியின் உள்ளுறை [3]யம்மானை
இப்பரி சேகம லத்துறை யீசனை
மெய்ப்பரி சேவின வாதிருந் தோமே.

---

1. இளைய. அப்பர், ௫. ௬௬ - ௩.
,, முன்பெலாம். அப்பர், ௪. உ௮ - க.
,, வேண்டின். திருக்குறள், ௩௪௨.
2. காலையேபோன். கக. காரைக். அற்புதத், ௬௫.
,, காலையிற். அப்பர், ௪. ௬௭ - ௪.
3. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், ௯. ௩ - ௩.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு இன்பவடிவினனாய் என்றும் மறக்க ஒண்ணாதவனாய் விளங்கும் இப் பரிசுடைய சிவன் 'காலையே போன்றி லங்கும் மேனியன்' ஆதலின் அவனை இளஞாயிறுபோலும் திருவுருவின னென்று தொழுமின். அம் முறையாக அகத் தீயின் உள்ளுறைகின் றவன் அவன். அவனே அழகிய தலைவனாவன். அவனே நம் நெஞ்சத் தாமரையின் உள்ளுறைபவனாவன். அவனே வாராத செல்வம் வருவிக்கும் ஈசன் ஆவன். அவனை அவனருளால் வணங்குதல்வேண்டும். அருளால் வணங்குதல் திருவடியுணர்வால் வணங்குதல். அஃதாவது 'ஞான நூல்தனை யோதல் ஓதுவித்தல் நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் தான்கேட்டல் நன்றாம், ஈனமிலாப் பொருளதனைச் சிந்தித்தல் ஐந்தும் இறைவனடி அடைவிக்கும் எழின்ஞான பூசை' என்பதற்கேற்றவாறு திருவைந் தெழுத்தால் வழிபடுதல். அவ் வழிபாட்டுப் பொருண்மையாம் உண்மைத்தன்மையினை நல்லார்பால் வினவாதிருந்தோமே என்று மனமார வருந்துதல் வேண்டும்.

(அ. சி.) அங்கியின் - உயிரின்கண் உள்ள. கமலத்துறை - உள்ளக் கமலத்திடை உறையும். மெய்ப்பரிசே - உண்மையான நெறியே. வின வாது - விசாரித்துத் தேடாது. (கூ)

2055. கூடகில் லார்குரு வைத்த [1]குறிகண்டு
நாடகில் லார்நயம் பேசித் திரிவர்கள்
பாடகில் லாரவன் செய்த பரிசறிந்து
ஆடவல் லாரவர் பேறெது வாகுமே.

(ப. இ.) செவ்விநோக்கிச் சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந் தருள்வன். அவன் சிவதீக்கையினைத் திருமுறைவழிச் செய்து ஆட் கொள்வன். சிவபூசையினைத் திருவைந்தெழுத்தால் புரியத் திருவருள் புரிவன். அதுவே குரு வைத்தகுறி கண்டு கூடுவதாகும். அவ் வுண்மையினை நாடுவதாகிய சிந்தித்தலே நம்கடன். அதனை நாடாது நயமில்லனவற்றை நயமெனப் பேசி நாணிலர் திரிவர். சிவபெருமான் ஆருயிர்க்கு அள வின்றிப் புரியும் உளமகிழ் சிறப்பினைப் பாடிப் பரவுதல் வேண்டும். அதுவும் செய்கிலர். என்னே இவர்தம் புன்மை! குரு வைத்தருளிய குறிகண்டு நாடவும் பாடவும் ஆடவும் வல்லார் தேடரிய அளவிலாத் திருவடியின்பினை எய்துவர். அவர் பெறும் அப் பெரும்பேற்றினை எவரே அளவிட்டுரைப்பார்? ஒண்ணாது என்னும் பொருளில் 'பேறெதுவாகும்' என வினா வாய்பாட்டான் ஓதி உணர்த்தியருளினர். (க0)

2056. நெஞ்சு நிறைந்தங் கிருந்த நெடுஞ்சுடர்
நஞ்சேம் பிரானென்று நாதனை நாடொறுந்
துஞ்சு மளவுந் [2]தொழுமின் தொழாவிடில்
அஞ்சுற்று விட்டதோர் ஆனையு மாமே.

(ப. இ.) மெய்யன்பர்தம் பொய்யிலுள்ளத்து மேவி நிறைந்து அங்கு வீற்றிருந்தருளும் நெடுஞ்சுடர் சிவபெருமான். அவனே

---

1. இந்நிலைதா. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உச.
2. தூமென் அப்பர், ச. கOச - ௩.
,, அஞ்சினால். அப்பர், ச. உக - இ.

அனைவர்க்கும் ஆருயிர்நாதன். அவனே நம் செம்பிரான். இவ் வகையாக நினைந்து திருவைந்தெழுத்தால் தொழத் தொடங்குங்கள். தொடங்கிச் சாமன்றுவரையும் நாடொறும் விடாது தொழுங்கள். என்னை. 'தொழுவார்க்கே அருள்வது சிவபெருமா'னாதலான் என்க. இதனையே நற்றாள் தொழாவிடின் உற்றபயன் ஏதுமின்றென்றனர் பெருநாவலர். அங்ஙனம் தொழாவிட்டால் அஞ்சாகிய ஐம்புலனும் நம்மைப் பொருந்தி அது விரும்பிய இடத்தே நாம் சென்று அதனால் ஆட்டுண்டு பாகனில்லா யானைபோல் அழிவெய்துவோம். 'நஞ்சு' என்பதற்கு உள்ளம் நெகிழ்ந்து நைந்து என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) நஞ்செம்பிரான் - நம் + செம் + பிரான், நம்முடைய செம்மையான கடவுள். அஞ்சு உற்றுவிட்டது - ஐம்புலனால் ஆட்டுண்டு வருந்துவது. (கக)

2057. மிருக மனிதர் மிக்கோர் [1]பறவை
ஒருவர்செய் தன்புவைத் துன்னாத தில்லை
பருகுவ ரோடுவர் பார்ப்பயன் கொள்வர்
திருமரு மாதவஞ் சேர்ந்துணர்ந் தாரே.

(ப. இ.) முன்புள்ள உழுவலன்பின் தொடர்ச்சியினால் விலங்குகள் மனிதர் உயர்ந்தோர் பறவைகள் முதலிய அனைத்துயிர்களும் ஒப்பில்லாத ஒரு முழுமுதலாகிய சிவபெருமானிடத்து அன்புசெய்து நினைக்கின்றன. அன்புசெய்து நினையாத உயிர்களே இல்லை. நிலவுலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும் அண்ணலார் அடியிணையைத் தொழுதல். அப்படித் தொழுவாரே பிறவிப் பெரும்பயன் கொள்வார். அவர்கள் சிவபெருமானை அளவிறந்த அன்பினால் பருகுவாரொத்து இன்புறுவர். கிளர்ச்சியினால் சுற்றி ஓடுவர். அத்தகையார் அழியாப் பெருந்திருவாம் சிவபெருமானின் திருவடியிணையினைப் பொருந்துவதற்கேற்ற பெருந்தவமாம் நானெறியில் இடையறுதொழுகும் நல்லோராவர். அவர்களே அடியார் இணக்கம் சேர்ந்தோராவர். மானுடர் அஃறிணையிற் பிறப்பினும் முற்பயிற்சியான் பிறப்புக் கேற்றவாறு வழிபடுவர்.

(அ. சி.) பார்ப்பயன் - பூமியில் பிறந்ததால் உண்டாகும் பயன். திருமரு மாதவம் - திருவருள் கூடும்படியான பெருமைமிக்க தவம். (கஉ)

2058. நீதியி லோர்பெற்ற பொன்போல் இறைவனைச்
சோதியி லாருந் தொடர்ந்தறி வாரில்லை
ஆதி [2]பயனென் றமரர் பிரானென்று
நாதியே வைத்தது நாடுகின் றேனே.

(ப. இ.) நீதியில்லாதார் பெற்ற செல்வம் தமக்கும் தன் வழியினுள்ளார்க்கும் சான்றவர்க்கும் பயன்படாது தீயார்க்கே பயன்படும். அதுபோல் கிடைத்தற்கரிய பொன்னினும் மிக்கது மக்களுடம்பு. இவ்வுடம்பினால் உள்ள பயன் உடம்பினுள் உத்தமனைக் காணுதல்.

---

1. புத்தியினால். அப்பர், கூ, அசு - கூ.
,, அன்பொரீஇத் தற்செற். திருக்குறள், க00௩.

(பாடம்) 2. யயனென்.

அத்தகைய நன்னெறியிற் செல்லாது பொற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்கு உழுவார்போன்று வீணாக அழிவாரும் பலர். அதனால் முழுமுதற் சிவபெருமானை அவனது திருவருளாகிய பேரறிவுப் பேரொளியால் தொடர்ந்து வழிபட்டு அறிவாரில்லை. ஆதியாகிய திருவருட்பயன் சிவனே என்றும், தேவர்பிரான் என்றும், தொன்மையிலேயே அமைந்த நன்மையதென்றும் இடையறாது பாடிப் பரவிப் பணிகின்றேன்.

(அ. சி.) நீதி - முறைமை. நாதி - அநாதி என்றதின் முதற்குறை. (௧௩)

2059. இருந்தேன் மலரளைந் தின்புற வண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கின்ற பெற்றிமை யோரார்
வருந்தேன் நுகராது வாய்ப்புகு [1]தேனை
அருந்தேனை யாரும் அறியகி லாரே.

(ப. இ.) வண்டுகள் இன்புறும்பொருட்டு மிக்க தேனுள்ள மலர்களைச் சென்றணுகுகின்றன. இன்னிசைபாடி அளைகின்றன. அம் முயற்சியினால் பெருந்தேன் சேர்த்துக் கூடமைத்துத் தொகுக்கின்றன. இத் தன்மையினையும் உலகோர் உணராதிருக்கின்றனர். ஐம்புலன் நுகர்ச்சிக்கு எளிதாக வரும் நிலையிலா இன்பத்தேன்களை நுகராது நன்னெறி நான்மைவழியாக வந்து எய்தும் திருவடியின்பத்தேனைச் சிவனினைவுடன் அருந்துகின்றேன். அங்ஙனம் அருந்துகின்ற என்னை யாரும் அறிகின்றிலர். தொண்டரைத் தூயதொண்டரும் தொண்டர் முதல்வரும் அல்லவோ அறிகுவர்! ஏனைமிண்டர்கள் எங்ஙனம் அறிகுவர்? அருந்தேனை - அருந்துகின்ற என்னை. இது நம் நாயனார் தம் நிலைமொழிந்தருளும் இடங்களுள் ஒன்று.

(அ. சி.) மலர் அளைந்து - பூக்களைக் கிண்டி. (௧௪)

2060. கருத்தறி யாது கழிந்தன [2]காலம்
அருத்தியுள் ளான்அம ராபதி நாதன்
ஒருத்தனுள் ளானுல கத்துயிர்க் [3]கெல்லாம்
வருத்திநில் லாது வழக்குகின் [4]றாரே.

(ப. இ.) உண்மைக் கருத்தினைத் திருவருள் துணையால் ஓர்ந்துணராது காலங்கள் பலவூழியாகக் கழிந்தன. அருத்தியாகிய உண்மை அன்பினுள்ளான். தூமாயைச் சிவவுலக முதல்வன். அளவில்லாத உலகங்களுக்கும் அங்கங்கே வாழும் அளவிறந்த ஆருயிர்கட்கும் முதல்வனாக என்றும் ஒப்பில்லாத முழுமுதற் சிவன் ஒருவனே உள்ளான். அவன் திருவடியிணையினை எய்தி உய்திபெறுதற் பொருட்டு உடம்பினை

---

1. சிந்திப். அப்பர், ௬. ௯௨ - ௧.
,, நானேயோ. அ. திருவேசறவு, ௧0.
,, தொல்லை. திருவாசகச் சிறப்புப்பாயிரம்.
2. திருத்திக். அப்பர், ௬. ௯௨ - அ.
,, மாட்டினேன், அப்பர், ௬. ௭அ - ௩.
3. ஒன்றலா. சிவஞானபோதம், ௧. ௩ - ௧.
4. சிலந்தியும். அப்பர், ௬. ௬௧ - ௬.

வருத்தி நற்றவம் புரிந்து பற்றறுத்துச் சிறப்புற்றுயர்ந்து வாழ்வார் ஒருசிலராவர். அந் நெறிக்கு வாராது வழுக்குகின்றாரும் பலராவர்.

(அ. சி.) அருத்தி - அன்பு. அமராபதி - தேவலோகம். வருத்தி - தவத்தால் உடலை வாட்டி. வழுக்குகின்றார் - நெறி தவறுகின்றார். (௧ரு)

2061. குதித்தோடிப் போகின்ற கூற்றமுஞ் [1]சார்வாய்
விதித்தன நாட்களும் வீழ்ந்து கழிந்த
அதிர்த்திருந் தென்செய்தீ ராறுதி ராகிற்
கோதிக்கின்ற கூழில் துடுப்பிட லாமே.

(ப. இ.) வினைக்கீடாக வரையறுக்கப்பட்ட நாள்களும் கழிந்தன. ஆகுல நீரராய்ப் பயனில மொழிந்தும் நயனிலபுரிந்தும் பொழுதுபோக்கி என்செய்தீர் ! கூற்றம் குதித்தோடிப்போய் ஆற்றல்வாய்ந்த சிவத்தைப் பேணுதலாகிய நற்றவம் புரிகின்றிலீர். என்செய்வீர்! ஆறுதலாகிய 'அகனமர்ந்த வன்பினராய் அறுபகைசெற்று ஐம்புலனும் அடக்கி ஞானப் புக'லினை (க. ௧௨௨ - ௬:) எய்துவோர் ஆருயிர் கொதிக்கின்ற கூழொத்துக் காணப்படும் சிவபெருமான் திருவடியின்பில் துடுப்பிடுதல் ஒத்து அணைந்து இன்புறும்.

(அ. சி.) அதிர்த்திருந்து - ஆடம்பரமாக இருந்து. ஆறுதிராகில் - மனமாதி அடங்கப்பெற்றால். கொதிக்கின்ற கூழ் - சிவச்சோதி. துடுப்பிடல் - ஆன்மா ஒருமை அடைதல். (௧௬)

2062. கரையரு காறுக் கழனி விளைந்த
திரையரு காமுன்னம் சேர்ந்தின்பம் எய்தும்
வரையரு கூறிய மாதவ நோக்கின்
.நரையுரு வாச்செல்லு நாளில வாமே.

(ப. இ.) 'உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்து ஒருத்தன்' ஆகலின் அவனை அணைய முயல்வார் மனம் அடங்கிய எல்லையாகிய கரையின்கண் திருவடிப்பேரின்பக் கழனியாகிய சிவப்பேறு ஆற்றுப் பெருவெள்ளம்போன்று விளைந்து திகழ்கின்றது. நல்லோர் திரைப்பருவமாகிய முதுமை எய்துவதன்முன் திருவருளால் இரண்டறக் கூடிக் கலந்து இன்புறுதற்கும் பொருந்தும் பெருந்தவம் புரிவாராயினர். அதனால் உணர்வுள்ளத்து எல்லையிலாப் பேரின்பம் ஊறிப் பெருகுவ தாயிற்று. இந் நன்னெறிக்கண் வாராத சில்லோர் நரைமுதிர் யாக்கையினராய்ச் சாநாளெய்தி வருந்துகின்றனர். அத்தகைய நாள் நற்றவத்தோர்க்கில்லென்ப.

(அ. சி.) கரையருகு-சிவக்கருணை ஆற்றின் கரையை அடுத்துள்ள - கருணைக்குரிய. ஆறுக் கழனி - சிவக்கருணை வெள்ளத்தில் திளைக்கின்ற ஆன்மாக்கள். விளைந்த - உண்டான சிவானந்தத்தை. திரை அருகா முன்னம் - நரைதிரை உண்டாகா முன்னம். வரை அருகு - மலையைச்

---

1. கூற்றம். திருக்குறள், ௨௬௯.
, இழைத்தநாள். நாலடியார், ௬

சேர்ந்த காடுகளிலோ, குகைகளிலோ. ஊறிய - செய்த. நரை உருவம் - முதுமைப்பருவம். (கஎ)

2063. வரவறி வானை மயங்கிருண் ஞாலத்
திரவறி வானை யெழுஞ்சுடர்ச் சோதியை
அரவறி வார்முன் னொருதெய்வ [1]மென்று
விரவறி யாமலே மேல்வைத்த வாறே.

(ப. இ.) இந்நிலவுலகத்துத் தொன்மையே புல்லிய இருளால் வரும் இருவினைக்கீடாகப் பிறப்பு நேரும். அதுபோல் கொண்டவினை நுகர்வின் கண் அப் பிறப்பு அறும். வரவறிவானை என்பதனால் பிறப்பும் இரவறி வானை என்பதனால் இறப்பும் பெறுமாறுணர்க. இத்தகைய நல்லுணர்வு எழுமாறு மங்காது ஓங்கி எழும் சுடர்ச்சோதியாகிய சிவபெருமானைச் செந்தமிழ்த் திருமறை, திருமுறைவழியாக வுணர்ந்தவர் தமிழகச் சான்றவர். அவர்கள் உணர்ந்ததோடமையாது 'நான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்' என்பதற்கிணங்க உணர்த்தி உரைப்பாருமாயினர். அவரே அரவறிவார் அரவு - சொல். அது கருவியாகு பெயராய்த் தொன்மை நன்மைத் தமிழ்நூல்களை உணர்த்திற்று. இத்தகைய அருஞ்சைவர் முன் அவர் கூறும் ஒரு தெய்வமே உண்மை யென்று உணர்ந்து அத்தெய்வமாம் சிவபெருமான் திருவடியில் கலந்து இன்புறும் நற்பேறில்லாதவர் அயன் மொழிமயக்கால் பல தெய்வப்பளகு கூறிப் பழிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் இன்னும் பிறக்க மேல் வினை வைத்தவ ராவர். பளகு - குற்றம்.

(அ. சி.) வரவு - தோற்றம். இரவு - முடிவு. அரவு அறிவார் - சொல்லத் தெரிவார். விரவு - கலத்தல். (கஅ)

---

30. இதோபதேசம்

(இன்குருமொழி)

2064. மறந்தொழி மண்மிசை மன்னாப் [2]பிறவி
இறந்தொழி காலத்தும் ஈசனை உள்கும்
பறந்தல மந்து படுதுயர் தீர்ப்பான்
சிறந்த சிவநெறி சிந்தைசெய் யீரே.

(ப. இ) மன்னா வுலகமாகிய இம் மண்ணின்மீதுள்ள நிலையுதவில்லாத பிறவியை மறந்தொழியுங்கள். மன்னா - நிலையா. இறந்தொழியும் காலத்தும் சிவபெருமானைத் திருவைந்தெழுத்தால் வழுத்தி நினைக்கும் அருந்தவத்தை இப்பொழுதே மேற்கொள்ளுங்கள். அங்ஙனம் கொண்டால் வாழுங்காலத்தும் மாளுங்காலத்தும் சிவனினைவில்லார்க்கு ஏற்படும் படபடப்பையும் சுழன்று திரியும் துன்பத்தினையும் அதனால்

---

1. அயனெடு. அப்பர். ௪. ௧0௧ - ௬.
2. நடுவிலாக். ,, ௪. எ௬ - ௧0.
,, தீத்தொழி. ,, , ௬௬ - ௪.
,, வரையார். ,, ௬. ௪எ - ௫.

நேரும் இருள்சேர் இருவினைப் பிறப்பையும் அந் நல்லார்க்கு வர வொட்டாது தீர்த்தருள்வன். இதுவே தென்னாட்டுச் சிறந்த சிவனெறி யாகும். இந் நன்னெறியினை எண்ணங்கொண்டு நாடுவீராக. 'துஞ்சும் போழ்தும்' திருவைந்தெழுத்தும் நினைக்கும் தன்மையினை வரும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணர்க:

"நெஞ்ச மென்பதோர் நீள்கயந் தன்னுளே
வஞ்ச மென்பதோர் வான்சுழிப் பட்டுநான்
துஞ்சும் போழ்துநின் னாமத் திருவெழுத்
தஞ்சும் தோன்ற வருளுமை யாறரே." அப்பர். ரு. உஎ - ரு.

(அ. சி.) மன்ன - மன்னும். உள்கும் - நினையுங்கள். பறந்து - திரிந்து. அலமந்து - நிலைகலங்கி. (க)

2065. செல்லு மளவுஞ் செலுத்துமின் சிந்தையை
வல்ல பரிசால் உரைமின்கள் வாய்மையை
இல்லை யெனினும் பெரிதுளன் எம்மிறை
நல்ல வரனெறி நாடுமி னீவிரே.

(ப. இ.) செந்நெறிப் படரும் திருவினரே! ஒல்லும் வகையான் உங்கள் உள்ளம் செல்லுமளவும் சிவன் திருவடிக்கே செலுத்துங்கள். சிந்தையைச் செலுத்துவதென்பது திருவைந்தெழுத்தை வழுவாது தொழுது கணித்தல். தக்க முறையான் முப்பொருள் உண்மையாம் வாய்மையினை எடுத்துக் கூறுங்கள். சிலர் அறியாமையால் சிவன் இல்லை என்று கூறினும் எம் இறைவனாகிய சிவன் பெரிதும் உள்ளான். பெற்ற தாய் கிடையாதென்று உற்ற மகன் கூறினும் மற்று உலகம் கொள்ளா தல்லவா? நீங்கள் நல்ல அரனெறியை நாடொறும் நாடுங்கள் நாடுதல்- சிந்தைசெய்தல்.

(அ. சி.) செல்லுமளவும் - கூடியமட்டும். வல்ல பரிசு - இயன்ற அளவு. (உ)

2066. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் [1]நமனில்லை நாணுமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லை[2]நுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் [3]துய்மினே.

(ப. இ.) பண்டு தென்னாட்டில் வழிபடும் முழுமுதற் கடவுள் வழிக் குலம் ஏற்பட்டது. முன்னாளில் எல்லாரும் செந்தமிழ்நாட்டில் சிவனை வழிபட்டனர் - தொழுதனர். அதனால் 'சைவர்' என்னும் ஒரு குலமே திகழ்ந்திருந்தது. தொழில்பற்றிய குலம் பலவிருந்தாலும்

1. ஒன்றென்ற. சிவஞானபோதம், உ. க - உ.
2. பசித்துண்டு. சிவஞானபோதம், அ க - உ.
3. வைத்தபொரு. அப்பர், ச. கரு - ரு.
,, ஒருகாலத். ,, சு. சு - ரு.
,, எவரேனும். ,, சு. சுக - உ.
, என்றுநா. ,, சு. கஅ - ரு.

வழிபாட்டுக் குலம் ஒன்றாக இருந்தமையால் பிணக்கின்றி அனைவரும் இணக்கமாக வாழ்ந்தனர். அதனால் 'ஒன்றே குலமும்' என்னும் இம் மறைமொழி எழுவதாயிற்று. அதுபோல் சிவபெருமானையே செந்தமிழர் முழுமுதற்றெய்வமாகக் கொண்டு வணங்கினர். அதனால் 'ஒருவனே தேவனும்' என்னும் இம் மறைமொழியும் எழுவதாயிற்று. நன்றாக நினைந்து தொழுங்கள். நமன் துன்பம் என்று சொல்லப்படும் இறப்பும் பிறப்பும் நமக்கு என்றும் இன்று. மீளா ஆளாய்ச் சிவனடிக்கீழ் நாமிருப்பதால் நாளும் அழிந்தொழியும் நிலைகட்குச் சென்று மீளும் பிறர்போல் சென்று மீளும் நிலை நமக்கில்லை. அதனால் நன்னெறி நல்லாராகிய நீவிர் நும் நல்லுள்ளத்துச் சிவபெருமான் திருவடி நின்று நிலைபெறவே நீர் நினைந்து உய்ம்மின். 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்று இடையறாது ஓதப்படுவது சிறந்ததொரு நன்மையாகும். அந் நன்றே நினைமின் என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) சென்றே......இல்லை - நாம் தேடிச்சென்று அடையும் சிவகதி இல்லை. நும் சித்தத்......பெறும் - உம்முடைய சித்தத்தின் உள்ளேயே சிவகதி தானே வந்து நிலைபெறும். (௩)

2067. போற்றிசெ யந்தண் கயிலைப் பொருப்பனை
நாற்றிசைக் குநடு வாய்நின்ற நம்பனைக்
காற்றிசைக் குங்கமழ் ஆக்கையைக் கைக்கொண்டு
கூற்றுதைத் தான்றன்னைக் கூறிநின் [1]றுய்மினே.

(ப. இ.) அழகிய செந்தண்மை வாய்ந்த திரு வெள்ளிமலைக்கண் வாழும் சிவபெருமானை நெஞ்சமே போற்றி செய்வாயாக. நான்கு திசைகளுக்கும் நடுவிடமாகக் காணப்படும் தில்லைக்கண் மன்னிய பொன்னம்பலவாணனும் நம்பனை, உயிர்ப்பினால் நடத்தப்படும் ஒன்பது தொளைசேர் இவ் வுடம்பினைக் கைக்கொண்டு கூற்றை உதைத்துத் தன் திருவடியைக் கொடுத்தருளும் ஏற்றூர்தியும் நீற்றுமேனியும் தோற்று பெண்பாகமும் உடைய எம்மானை இடையறாது ஏத்தி ஐந்தெழுத்தோதி உய்யுங்கள். காற்று - உயிர்ப்பு.

(அ. சி.) காற்றிசைக்கும் - பிராணவாயுவினால் நடத்தப்படும். (௪)

2068. இக்காய நீங்கி யினியோரு காயத்திற்
புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமின்
எக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்
றக்கால முன்ன அருள்பெற லாகுமே.[2]

(ப. இ.) பிறப்பினுக்கு அஞ்சிச் சிறப்பினுக்கு வழிநாடும் செந் நெறிச் செல்வர்களே! திருவருளால் இக் காயம் நீங்கியதும் இனி யொரு காயமாகிய உடம்பினிற் புகுந்து பிறவாமல் திருவடிப்பேற்றிற்குச் செல்லும் செந்நெறியினை நாடுங்கள். இவ் வுடல் நமக்கு எந்தக்காலத்து

1. தந்ததுன். அ. கோயிற்றிருப்பதிகம், ௧0.
,, அந்தணாளனுன். ஆரூரர், எ. ௫௫ - ௧.
,, பதத்தெழு. அப்பர், ௪, ௧0அ - உ.
2. மாதா. பட்டினத்துப்பிள்ளையார், திருவி. ௯.

வந்து உற்றது என்பதை நாம் திட்டமாக உணரோம். எனினும் அளவிடப்படாத ஊழிகள் கடந்தன என்று நினைக்கலாம். அதனை உண்மையாக நினைத்தால் சொல்லவும் கருதவும் கேட்கவும் ஒண்ணாத பேரச்சம் தோன்றாதிராது. அது தோன்றினால் அப்பொழுதே சிவ பெருமான் திருவருள் பெறுதல் ஆகும். இன்னமொரு காயத்திற் புகும் வழிச் செல்வது பிறன்மனை நோக்குதல் என்னும் குற்றமாம். 'பிறன்மனை நோக்காத' என்னும் திருக்குறட் கருத்தை இதற்குங் கூறலாம். பிறனுக்கு மனைபோன்று வாய்க்க வேண்டிய மற்றோர் உடம்பு பிறன்மனை என்ப. (௫)

2069. போகின்ற வாறே புகுகின்ற அப்பொருள்
ஆகின்ற போதும் அரனறி வானுளன்
சாகின்ற போதுந் தலைவனை நாடுமின்
ஆகின்ற அப்பொருள் அக்கரை யாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் வினைக்கீடாகச் செல்லும் நெறிவழியே பேருயிராகிய சிவபெருமானும் செல்வன். இது கைப்பற்றி நடைகற்கும் உடைமணிப் புதல்வன் போம்வழியே நடைபயிற்றும் நற்றந்தையும் புகுவதை யொக்கும். நமக்கு ஏற்படும் செவ்வி எப்பொழுது வாய்க்கின்றதென்று அறியும் அரனாகிய சிவபெருமானும் நம்முடனே உளன். அதனால் இறக்கின்றபோது சிறக்கச்செய்யும் சிவபெருமானை நாடுங்கள். அங்ஙனம் நாடினால் அப் பொருளே ஒருவாப் பெரும்பயனாக வுள்ளது. அக்கரை - பெரும்பயன். அக்கரை என்பதற்குப் 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திச் சேரும் கரையாகிய சிவபெருமான் திருவடி என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) அக்கரை - பயனுடையது. (௬)

2070. பறக்கின்ற வொன்று பயனுற வேண்டின்
இறக்கின்ற காலத்தும் ஈசனை யுள்குஞ்
சிறப்போடு சேருஞ் சிவகதி பின்னைப்
பிறப்போன் றிலாமையும் பேருல [1]காமே.

(ப. இ.) கூடுவிட்டு ஆருயிர் பிரிந்து செல்கின்றது. அக் காலத்து அது பயனுற வேண்டுமானால் இறக்கின்ற காலத்தும் சிவபெருமானை எய்துதற்கு வாயிலாம் அவன் திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது நினைக்கும் தவத்தை மேற்கொள்ளுங்கள். அங்ஙனம் மேற்கொள்ளுவதற்கு வழி எத்தொழிலைத் தொடங்கினாலும் 'சிவ சிவ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை மொழிந்தே தொடங்குதல் வேண்டும். முடிப்பதும் அவ்வாறே செய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்வதே நற்றவமாம். அது 'தும்மல் இருமல் தொடர்ந்த போழ்தும்' சொல்லுவது அம் மறை என்னும் தொல்வழக்கா லுணரலாம். அப்படிப் பழகிவந்தால் 'நான் மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே' என்னும் திருமறைப்படி நாத்தானே நவிலும். திருவருளால் திருவடிப்பேறெய்தும் சிறப்புடன் சிவநிலை சேரும் தவநிலை கைகூடும். பின்பு பிறப்பென்னும் பெற்றியும்

1. வரையார். அப்பர், ௪. ௭௭ - ௩.
,, மாற்றேன். ,, ௪. ௭௭ - ௨.
,, தும்ம. சம்பந்தர், ௩. ௨௩ - ௬.

இல்லையாகும். இந் நிலையே வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகமாகிய பேருலகா மென்பது [சிவ சிவ] என்று இடையறாது நாடிக்கொண்டு செய்யும் எச் செயலும் 'வினையான் வினையாக்கிக் கோடல் நனைகவுள், யானையால் யானையாத் தற்று' (௬எஅ) என்னும் திருவள்ளுவப் பயனை மேற்கொண்ட அரும்பெருஞ் செயலாகும்.

(அ. சி.) பறக்கின்ற - பிரிந்துபோகின்ற. (எ)

2071. கூடியும் நின்றும் தொழுதெம் மிறைவனைப்
பாடியு ளேநின்று பாதம் பணிமின்கள்
ஆடியு ளேநின் றறிவுசெய் வார்கட்கு
நீடிய வீற்றுப் பசுவது வாகுமே.

(ப. இ.) இறைவனாகிய சிவபெருமானைத் திருமுறைவழியாகத் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கூடி நின்று கூட்டுத்தொழுகை தொழுங்கள். தனித்திருந்தும் இனித்த அத் தொழுகையை ஏத்துங்கள். ஏத்துதல் ஈண்டு இயற்றுதல். அகனமர்ந்த அன்பினராய்த் திருமுறை பாடி அடியாருள் நின்று சிவபெருமான் திருவடியிணையை வணங்குங்கள். அவ் வடியார் கூட்டத்துள்ளே நின்று எல்லாம் சிவமாகக் காணும் இயற்கை அறிவு இன்னருளால் எய்துவார்க்கு அச் சிவபெருமான் கன்றீன்ற புனிற்றுப் போன்று நன்று நின்று வெளிப்பட்டு அருள்வன். எல்லாம் சிவ மாகக்காணுதல் என்பது பல்வேறு அழகமைந்த கலன்களுள் வைக்கப் பட்ட ஆன்பால் ஒன்றாயிருக்கும் உண்மையினைப் புறம்பொசியக் காண்ப தாகும். இது, 'பன்னிறம்சேர் பல்பளிங்கில் பால்காண்பார் பால் நிறத் தைப், பன்னிறத்தின் மேற்காண்பார் பாத்து' என்பதனை யொக்கும். மேலும் பலர் புரியும் கூட்டுத்தொழுகையில் பல்லோர் 'சிவ சிவ' என்றே பகர் மறை, எல்லாமொன்றாய்க் கேட்ப தேர்பு என்பது ஒக்கும்.

(அ. சி.) ஈற்றுப் பசு - கன்று ஈன்ற பசு. (அ)

2072. விடுகின்ற சீவனார் மேலெழும் போது
நடுநின்று நாடுமின் நாதன்தன் பாதங்
கெடுகின்ற வல்வினை கேடில் புகழோன்
இடுகின்றான் உம்மை இமையவ ரோடே.

(ப. இ.) ஆவிநீங்கி ஆருயிர் மேலோங்கிப் போம்பொழுது 'சிவய நம' என்று நாடுங்கள். அதுவே சிவபெருமானின் திருவடியிணையினை நாடுவதாகும். நாடுவது சிந்திப்பது. அப்படி நாடுவதால் அத் திருவடிச் சிறப்பால் நும் வினைகள் கெடுகின்றன. அழிவில்லாத புகழையுடைய அழகனாகிய சிவபெருமான் உம்மை இமையவர் நடுவுள் இருக்குமாறு அருள்புரிகின்றான். இமையவர்: திருவடிப்பேறு பெற்ற அருள்ஒளி நிறைந்த மெய்யடியார். இமை - ஒளி. இமையவர் - ஒளியுடையவர். இமை கண்ணைக் காப்பதுபோன்று இவர்கள் நன்னெறி நான்மையினைக் காக்கும் நல்லார் ஆதலின் இமையவர் என்பதும் ஒன்று. இமையம் - திருவெள்ளிமலை. திருவெள்ளிமலையில் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் வாழும் பெருவாழ்வுபெற்ற திருவினர். அதனாலும் இமையத்தில் வாழ்வார் இமையவர் என்றலும் ஒன்று. அன்பு அறிவு ஆற்றலாகிய

மூன்றன் ஒருப்பாடும் சேர்ந்துதான் காவல் நிகழும். அம் மூன்றனுள் 'அறிவு இருந்த இடத்திலிருந்தே ஆற்றலையும் அன்பையும் தூண்டித் தொழிற்படுத்தும். ஆற்றல் அவ் வறிவின் வழியே சுற்றித்திரிந்து போற்றிக் காக்கும். அன்பு காக்கப்படும் பொருளின்மாட்டு அன்பினை விளைவித்து மேன்மேலும் உறுதியுடன் காக்குமாறு அவ்வறிவு ஆற்றல் களை இடையறாது தூண்டும். அதனால் காவல் அன்பின் காவலென்றே அறையப்படும். இம் முத்திறக் காவலின் முறைமை விளங்கும் சேக்கிழாரடிகளின் அருண்மொழி வருமாறு :

''அஞ்சு வான்கரத் தாறிழி மதத்தோர்
ஆனை நிற்கவும் அரையிருள் திரியும்
மஞ்சு நீள்வது போலுமா மேனி
மலர்ப்ப தங்களில் வண்சிலம் பொலிப்ப
நஞ்சு பில்கெயிற் றரவவெற் றரையின்
நாம மூன்றிலைப் படையுடைப் பிள்ளை
எஞ்ச லின்றிமுன் றிரியவுங் குன்றம்
எறிந்த வேலவன் காக்கவும் இசையும்.''

கஉ. திருக்குறிப்பு - அக.

'சிவய நம' என்ற நிலையில் 'ய'கரமாகிய உயிர் 'வ' கரமாகிய திருவருளினையே நோக்கும். என்னை, வகரம் யகரத்திற்கு வலப்பால் இருப்பதால் என்க. நோக்குதலென்பது அதன் அரும்பெரும் உதவியை விரும்பி நாடுதல். 'நமசிவய' என்றிருந்தால் யகரம் ஈற்றில் நிற்ப தாகின்றது. நடுவிலிருந்தாற்றான் நாட்டமுண்டாகும். அதன்பொருட்டு அம் மறையினை 'நமயசிவ' என அமைத்தல் வேண்டும். அப்பொழுது 'ய' கரமாகிய அவ் வாருயிர் தனக்கு வலப்பாலிருக்கும் 'ம' கரமாகிய உலகினை நாடும். இது பிறப்பியல்வாழ்வு. 'சிவய நம' என்பது சிறப்பியல் வாழ்வு. உயிர்விடும்போது 'சிவய நம' என்னும் சிறப்பியல் வாழ்வு மறையினை வழுத்துதல் வேண்டும். ஆனை : ஆன் + ஐ ஆன் - உயிர் ; ஐ - தலைவன் : ஆருயிர்கட்குத் தலைவன். ஆனை : அறிவு. பிள்ளை ஆற்றல் வேலவன் : அன்பு.

(அ. சி.) விடு......போது - சாகும்போது. (க)

2073. இன்புறு வீர் அறிந் தேயெம் இறைவனை
அன்புறு வீர்தவஞ் செய்யுமெய்ஞ் ஞானத்துப்
பண்புறு வீர்பிற வித்தொழி லேநின்று
துன்புறு பாசத் துழைத்தொழிந் தீரன்றே.

(ப. இ.) 'திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பாத தீமையினால் பெயர்த்தும் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்க' நேரிடுகின்றது. அத்தகைய பிறவித் தொழிலிலேயே நின்று பிறப்புத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் பாசப்பற்றாகிய ஆக்கைக்கே இத்தனை காலமும் உழைத்து இளைத்துக் களைத்தொழிந்தவர்களே கேண்மின். எம் இறைவனாகிய முழுமுதற் சிவபெருமானை அவனருளால் அறிந்தே இன்புறுங்கள். அவன் திருவடிக்கண்ணே இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிக் காதல் செய்யுங்கள். சிவத்தைப் பேணுதலாகிய தவத்தைப் புரியுங்கள். அதற்குரிய திருவடியுணர்வுப் பண்புகளைப் பெறுவீராவீர்.

1. கேட்டலுடன். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கரு.

இறைவன்மாட்டு இன்புறுதலும் நற்றவத்தின்மாட்டு அன்புறுதலும் மெய்ஞ்ஞானத்துமாட்டுக் காதலுறுதலும் மேற்கொண்டார் மெய்ஞ் ஞானப் பண்பினராகவே இருப்பர். இன்பு அன்பு காதல் பண்பு என்னும் நான்கும் முறையே கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நான்குமாம். (க0)

2074. மேற்கொள்ள லாவதோர் மெய்த்தவம் ஒன்றுண்டு
மேற்கொள்ள லாவதோர் மெய்த்தாளும் ஒன்றுண்டு
மேற்கொள்ள லாவதோர் மெய்ந்நெறி ஒன்றுண்டு
மேற்கொள்ள லாம்வண்ணம் வேண்டிநின் றேருக்கே.

(ப. இ.) அனைத்துயிரும் படிப்படியாகச் செவ்விபெற்று மேற் கொள்ளத்தக்க அறிவில் மெய்த்தவம் ஒன்றுண்டு. அத்தவமே சிவத் தைப் பேணும் தவமாகும். இத் தவமே சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மையாக நவிலப்படும். இப் பெருந் தவ வாயிலாக எய்தற்கரிய திருத்தாளும் ஒன்றுண்டு. அத் திருவடியினைத் தலைப்படும் அறிவினுள் அறிவாம் மெய்ந்நெறியும் ஒன்றுண்டு இவற்றை மேற்கொள்ளும் வண்ணம் விழைந்துநிற்பார் சிவக்கிழமையராவர். அந் நல்லார்க்கு எல்லாம் எளிதாகவும் இனிதாகவும் கைகூடும் என்க. (கக)

2075 சார்ந்தவர்க் கின்பங் கொடுக்குந் தழல்வண்ணன்
பேர்ந்தவர்க் கின்னாப் பிறவி கொடுத்திடுங்
கூர்ந்தவர்க் கங்கே குரைகழல் காட்டிடுஞ்
சேர்ந்தவர் தேவரைச் சென்றுணர் [1]வாரன்றே.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் திருவடியுணர்வால் சேர்ந்தவர்க்கு ஆர்ந்த இன்பம் கொடுத்தருளும் செம்மேனி எம்மான் சிவபெருமான். நன்னெறிச் சென்று நாடாது நீங்கியவர் பேர்ந்தவராவர். அவர்க்குத் துன்பப் பிறவியைக் கொடுத்தருள்வன். நன்னெறிநான்மையில் அறிவில் அறிவு என்று சொல்லப்படும் மேனெறிச் சென்றவர் கூர்ந்தவராவர். ''கூர்ப்புங் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்'' (தொல். சொல். ௩கச)ஆதலின் ஆருயிர்கள்மாட்டு அடங்கியிருந்த சிவவிளக்கம் சிவப்பணியால் மிகும். அங்ஙனம் மிகப்பெற்றவர் கூர்ந்தவராவர். அத்தகையோர்க்கே திருவடி யிணையினைக் காட்டி அருள்வன். அவ் வருள்வழிச்சென்று சார்ந்தவர் தேவராகிய சிவபெருமானை உணர்ந்தவராவர். உணர்தல் - சிவனின்பம் நுகர்தல். (கஉ)

2076. முத்தியை ஞானத்தை முத்தமிழ் ஓசையை
எத்தனை காலமும் ஏத்துவர் ஈசனை
நெய்த்தலைப் பால்போல் நிமலனும் அங்குளன்
அத்தகு சோதி யதுவிரும் பாரன்றே.[2]

---

1. சார்ந்தாரைக். சிவஞானபோதம், க0. உ - உ.
,, சலமிலன். அப்பர், ௪. கக - ௬.
,, இரம்பவர்க். ,, ௪. ௩அ - க0.
,, கேட்டாரும். அ. சுட்டறுத்தல், ௩அ.
,, அறத்திற்கே. திருக்குறள், எக.
2. தன்னுணர, சிவஞானபோதம், கஉ. ௩ - க.

(II. இ.) விடுபேருய், திருவடியுணர்வாய், அவ் வுணர்வினைப் பயக்கும் முத்தமிழ் மறையாய்த் திகழ்பவன் சிவபெருமான். அவனே அறிவுப் பெருந்திருவுடைய ஆண்டவன் ஆவன். அவனை நல்லார் அளவில் காலம் அகங்குழைந்து முகமலர்ந்து திருமறை புகன்று திருவருளால் தொழுவர். அங்ஙனம் தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் ஆதலின், அவர்பால் தயிரின்கண் நெய்போலவும், மலரின்கண் மணம் போலவும் விளங்கித் தோன்றுவன். அத்தகைய பேரொளிப்பிழம்பை முற்றவம் இன்மையால் சிலர் விரும்பார். அங்ஙனம் விரும்பாதார்மாட்டும் சிவபெருமான் உளன். அங்கு அவன் பாலினிடத்து நெய்போலவும், முகையினிடத்து மணம்போலவும் மறைந்து நிற்பன். நெய் - வெண்ணெய். முத்தமிழோசை - முத்தமிழ் மறை. அருளோன் மெய்யாகிய சதாசிவ தத்துவமே ஓசை உருவாய் வெளிப்படுதற்குரிய முதலிடம். அம் மெய்யின்கணிருந்து முத்தமிழ் வந்தது என்பது 'சதாசிவ தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்' (149) என்பதனுல் நன்கு பெறப் படும் முத்தமிழ் இயல், இசை, இன்பக்கூத்து. அருளோனுகிய சதாசிவன் உண்ணின்றுணர்த்தும் ஓசை முதல்வன். இயல், இசை, இன்பக்கூத்து ஆகிய மூன்றும் வசையிலா அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றினையும் வரை யறுக்கும் நூற்புணர்ப்பாகும். அவை முறையே திருவள்ளுவநாயனர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் அறத்தின் பகுதியாகும். நால்வர் அருளிய தேவார திருவாசகம் பொருளின் பகுதியாகும். திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் இன்பப்பகுதியாகும். இவையே செந்தமிழர் அந்தமில் திருமறை. இவையனைத்தையும் கைவிட்டு மருள் கொண்ட மனத்தராய் மாற்ருர் மறையினைப் போற்றிப் புகழ்ந்து திரிவர் சிலர். அவர்களேனும் அம் மறையினைக் கற்றுணர்ந்தவர்களா? என்ருல், அதுவும் இன்று. 'இருபிறப்பும் வெறுவியராய்' இந்நாள் வருபவர் இவரன்ருே! இவ் வுண்மையினை ஒரு வெண்பாவில் தருகின்ரும்:

''ஆன்றவரு ளோன்மெய் அறிமுத் தமிழ்வேதம்
சான்றதிரு வள்ளுவனர் சார்நால்வர்—ஏன்ற
இயலிசைகூத் தீண்டறம் ஏர்பொருள்நற் கோவை
மயலிலாக் கூத்தின்பாம் மற்று.''

அருளோன் மெய் - சதாசிவ தத்துவம். இயல்: அறம். இசை: பொருள். கூத்து: நல்லின்பம். ஈண்டு 'முத்தமிழ்' என்னும் மொழி மிகப்பெரும் செந்தமிழ் நிலத்தொடுபொருந்திய பழைய வழக்காதல் கண்டு இன்புறுக. விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் முத்தமிழோசைவடிவினனுய் இயற்கை அன்பறிவாற்றலனுய்த் திகழ்கின்றனன். இவ் வுண்மை 'ஓசை ஒலியெலாம் ஆனுய் நீயே' என்னும் அப்பரடிகளாரின் அருண்மொழியானும் நன் குணரலாம். மேலும் ஓசை தோன்றுவது நாத மெய்யினின்று - இயற்கை யாகத் தோன்றுவது ஒண்மைமிக்க ஓங்காரமாகும். ஓ என்பது பெரும் பாலும் செவிவடிவை யொத்திருக்கிறது.

(அ. ரி.) முத்தியை - முத்தி கொடுப்பவனை. ஞானத்தை - ஞான மயம் ஆனவனை. முத்தமிழ் ஓசையை - முத்தமிழ் வேத ஒலியைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவனை. Vide ''சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்'' (திருமூலர்). நெய்த்தலைபால் - பால் தலை நெய் என்று கொள்ளவும். (௧௩)

2077. நியமத்த ஞகிய நின்மலன் வைத்த
உகமேத் தனையென் றோருவருந் தேறார்
பவமத்தி லேவந்து பாய்கின்ற தல்லாற்
சிவமத்தை யோன்றுந் தேளியகில் லாரே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்துடலையும் அவை உறையும் உலகங்களையும் ஒழுங்குறப் படைத்து நியமித்தலாகிய யாப்புறுத்தலைச் செய்தவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய சிவபெருமான். அவன் அமைத்தருளிய உலகம் எத்துணை ஊழியாக நின்று நிலவுகின்றது என்று ஒருவராலும் அளவிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. யாப்புறுத்தல்: இருவினைக்கு ஈடாக ஒழுகுவித்தல். ஆருயிர்கள் பிறந்து இறந்து தடுமாறும் தொழிலினவாகவே இருக்கின்றன. மக்கள் இவற்றை உணராது பிறந்து இறப்பதையே கருமமாகக் கொள்கின்றனர். அதுவல்லாமல் சிவபெருமானைப்பற்றியோ அவனைச் சென்றடையும் நன்னெறி நான்மையினைப்பற்றியோ ஏதும் தெரியாது கழிகின்றனர். நன்னெறி நான்மையென்பது 'சீலம் நோன்பு, செறிவு, அறிவு' என்பன. நன்னெறி: சைவச் செந்நெறி.

(அ. சி.) நியமத்தன் - காரணன். உகம் - ஆண்டுகள். பவமத்திலே - பிறப்பிலே. பாய்கின்றது - இறப்பது. (கசு)

2078. இங்கித்தை [1]வாழ்வு மெனைத்தோ ரகிதமுந்
துஞ்சோத்த காலத்துத் தூய்மணி வண்ணனை
விஞ்சத் துறையும் விகிர்தா எனநின்னை
நஞ்சற் றவர்க்கன்றி நாடவோண் ணுதன்றே.

(ப. இ.) நிலையில்லாத இவ் வுலக வாழ்க்கை புல் நுனிப் பனியினும் சின்மையதாகும். இதனை மலையினும் பெரிதாக எண்ணி மகிழ்வர் மருளினர். அது பெரும் பேதைமைச் செய்கையாகும். அதன்பொருட்டு எத்துணைச் சிறுதுன்பமும் இறக்கநேரினும் செய்யாதிருப்பதே அறமும் முறையும் அறிவுமாகும். சிவபெருமான் தூய பளிங்கனைய வெண்ணிற வண்ணத்தன். அவனைத் தத்துவங்கடந்த சிவமெய்யே என்றும், சிறப்புடைச் செய்கையனே என்றும் உன்னை உன் திருவருளால் ஆணவமற்ற நல்லாரே உள்ளவாறு நாட ஒண்ணும் என்றும், ஏனையார்க்கு நாடஒண்ணு தென்றும் ஓதி வழிபடுக. துஞ்சுதல் - இறத்தல். துஞ்சொத்த காலத்து என்பது இறப்பினையொத்த துன்பம் நேர்ந்த காலத்தும் என்க. காலத்தும் என்னும்உம்மை செய்யுட்டிரிபால் தொக்கது. விஞ்சத்துறைதல்: தத்துவங் கடந்துநிற்றல். விகிர்தன்: வேறுபட்ட செய்கையன்; மாறில் செய்கையன்; சிறப்புடைச் செய்கையன் (1756). நஞ்சு - ஆணவம்.

(அ. சி.) எனைத்தோர் அகிதமும் - எவ்விதமான துன்பமும். துஞ்சொத்த காலத்து - மரணம் நேர்ந்தபோது. விஞ்சத்து - தத்துவங்கள் கடந்து. நஞ்சு - ஆணவம். (கஎ)

---

1. அங்கித்தம். சிவஞானசித்தியார், கO. உ - சு.
,, எனைத்தானும். திருக்குறள். ௩கஎ.
தன்னைத்தான் காதலன். திருக்குறள், உOக.

2079. பஞ்சமு மாம்புவி சற்குரு பால்முன்னி
வஞ்சக ரானவர் வைகில் அவர்தம்மை
அஞ்சுவன் நாதன் அருநர கத்திடுஞ்
செஞ்சநிற் போரைத் தெரிசிக்கச் [1]சித்தியே.

(ப. இ.) சிவகுருவாகிய சற்குருவினைச் சார்ந்து வஞ்சநெஞ்சினர் இருப்பாராகுல் அவரைக் கண்டு சிவபெருமானாகிய நாதனும் அஞ்சுவன். அதனால் பேருலகமுற்றுக்கும் பெரும் பஞ்சமுண்டாகும். அப் பெரும் பாவிகளை இருள் உலகத்தில் தள்ளுவன். அவர்களைக் காண்பதும் பெரும் பாவமாகும். சிவகுரு பணிவிடையிற் செவ்வையாக வொழுகுவோர் நல்லாராவர். ஆண்டவன் அருளும் அவர்பால் பூண்டு விளங்கும். அதனால் அவரைக்காண்டலும், கைகூப்பித் தொழுதலும், வேண்டலும் கருதியது கைகூடுதற்கு வாயில்களாகும். செஞ்ச - செவ்வையாக நிற்போர் - ஒழுகுவோர்.

(அ. சி.) செஞ்சு நிற்போர் - செய்து என்பது செஞ்சு என மருவி வந்தது; ஆசாரியன் பணிசெய்து நிற்போர். (கசு)

2080. சிவனை வழிபட்டார் எண்ணிலாத் தேவர்
அவனை வழிபட்டங் காமாறோன் றில்லை
அவனை வழிபட்டங் காமாறு காட்டுங்
குருவை வழிபடிற் கூடலு [2]மாமே.

(ப. இ.) தம்பயன் கருதி ஒரொருகால் அளவில்லாத தேவர்கள் சிவனை வழிபட்டனர். அதனால்அவர்கட்குத் திருவடிப்பேறு எய்துதற் குரிய வாயில்கள் ஏதும் உண்டாகமாட்டா. சிவனைவழிபட்டுத் திருவடிப் பேறு எய்துதற்குரிய நன்னெறி நான்மையினைக் காட்டியருள்பவன் சிவகுரு அக் குருவினை வழிபட்டால் திருவடிப்பேறு எய்துதல் கூடும். இத் திருமறையால் செந்நெறிச் செல்வர்களாகிய நாமும் நால்வர் திரு மூலராகிய ஐம்பெருங் குரவர்கள் வழிநின்றாலன்றிச் செம்பொருட் சிவ பெருமான் திருவடியிணையினை எய்துதல் கூடாது என்பது தேற்றமாம் என்க. வழிநிற்றல் - அவர்கள் தந்தருளிய திருமுறைகளை ஓதி வழிபட்டு ஒழுகுதல். (கஎ)

2081. நரருஞ் சுரரும் பசுபாச நண்ணிக்
கருமங்க ளாலே கழிதலிற் கண்டு
குருவென் பவன்ஞானி கோதில னாகிற்
பரமென்றல் அன்றிப் பகர்வொன்று [3]மின்றே.

(ப இ.) நரராகிய மண்ணுலகத்தவரும், சுரராகிய விண்ணுலகத் தவரும் யான் என்னும் பசுத்தன்மையும், எனது என்னும் பாசத் தன்மை

1. உண்ணுமை. திருக்குறள். உருடு.
2 மந்திரத்தான் சிவஞானசித்தியார், கஉ. ௩ - ச.
,, நீருமாய்த். அப்பர், ச ருச - அ.
3. பரம்பிரம. சிவஞானசித்தியார், கஉ. ௩ - ரு.

யும் பொருந்தியவராய்ப் பிறப்பு இறப்புக்கருமங்களிலே ஈடுபட்டு அவர் தம் வாழ்நாள் வீண்நாள் ஆகக் கழிதல்கண்டு கழிவிரக்கங்கொண்டு சிவ குருவாய்த்தோன்றி நன்னெறிகாட்டி ஆட்கொள்வன். அங்ஙனம் ஆட் கொண்டருளும் அச் சிவகுருவைச் சிவனென்றே வழிபடுதல்வேண்டும். அச் சிவகுரு குற்றமற்ற திருவடியுணர்வு கைவந்த மெய்ஞ்ஞானியராவர். அவரைச் சிவபெருமானென்று மெய்ம்மையாகக் கூறுதலல்லாமல் வேறெதுவும் கூறுதல் ஆகாதென்க.

(அ. சி.) கோதிலன் - குற்றம் இல்லாதவன். பரம் - சிவம். (கஅ)

2082. ஆட்கொண் டவர்தனி நாயகன் அன்புற
மேற்கொண் டவர்வினை போயற நாடோறும்
நீர்க்கின்ற செஞ்சடை நீளன் உருவத்தின்
மேற்கொண்ட வாறலை வீவித்து ளானே.

(ப. இ.) சிவகுருவானவர் செவ்வி வாய்ந்த நல்லாரை ஆட்கொண் டவராவர். அச் சிவகுருவினை ஒப்பில்லாத முழுமுதல்வனுகிய சிவ பெருமான் என்றே உட்கொண்டு அவர்மாட்டுக் காதல் மிக மேற் கொண்டவர் மாணவர் ஆவர். அம்மாணவர் தம் வினையை நாடொறும் போயறச் செய்தருளுகின்றனன் சிவன். அருளின் தன்மை வாய்ந்த செவ்விய திருச்சடை வாய்ந்து என்றும் நின்றுநிலவும் அழிவில்லாதவன் சிவபெருமான். அம் மாணவர் சுட்டியுணரப்படும் உலகியல் உருவத்தின் மேற் கொண்ட மன அலைச்சலை அகற்றியருள்பவன் சிவன். நீர்க்கின்ற: அருள் தன்மை வாய்ந்த. நீர் - அருள். ஆறலை - அலைச்சல். வீவித்தல் - அகற்றல்; அழித்தல்.

(அ. சி.) உருவத்......ளானே - பிறந்து அலையும் வருத்தத்தை நீக்குவான். (கக)

ஏழாம் தந்திரம் முற்றும்.

எட்டாம் தந்திரம்

[சுப்பிரகாமம்]

1. உடலிற் பஞ்சபேதம்

2083. காயப்பை யொன்று சரக்குப் [1]பலவுள
மாயப்பை யொன்றுண்டு மற்றுமோர் பையுண்டு
காயப்பைக் குள்நின்ற கள்வன் புறப்பட்டால்
மாயப்பை மண்ணு மயங்கிய வாறே.

(ப. இ.) உடம்பாகிய மெய்ப்பையினுள் உயிர் கலந்துநிற்கின்றது. அக் காயப்பை ஒன்று. அதன்கண் ஊன்முதலாகிய சரக்குகள் பலவுள்ளன. இதனை மாயையின் காரியம் என்ற பொருளில் மாயப்பை என்றும், நிலையாமை உடையது என்னும் பொருளில் மாயப்பை என்றும் கூறுப. மற்றுமோர் பை என்பது இவ்வுடம்பினகத்து உள்ளம் முதலியவற்றைக் கருவியாகக்கொண்டு ஓர்த்துணரும் ஆருயிரும் ஒன்றுண்டு. அவ்வுயிரை உடலாகக்கொண்டு அவ்வுயிர்க்கும் தோன்றாதவாறு கள்வன்போல் மறைந்துநின்று இயைந்தியக்கும் பேருயிராகிய சிவபெருமானும் ஒருவன் உளன். அச் சிவபெருமான் தனக்கு உடலாகிய உயிரொடும் இவ்வுடலினின்றும் புறப்பட்டால் இம் மாயப்பை மண்ணொடு மண்ணாய்க் கலந்து அழிந்தொழியும், சரக்கு என்பதற்குச் சினம் முதலிய சரக்குகள் என்பதும் ஒன்று. ஓர் பை என்பது ஓர்த்தல் என்னும் பொருளுடைய ஓர்பு என்னும் சொல் ஐகாரச்சாரியைபெற்று ஓர்பை என்று நின்றது.

(அ. சி.) காயப்பை - தேகம். சரக்கு - ஊன் முதலிய பொருள்கள். மாயப்பை - உடம்பு. ஓர்பை - ஓரும் உள்ளம். கள்வன் - உள்ளத்தினுள்ளே ஒளித்தருளும் ஒருவன், உயிருடன் இணைந்த பரமாத்மா. (க)

2084. அத்தன் அமைத்த உடலிரு கூறினிற்
சுத்தம தாகிய சூக்குமஞ் சொல்லுங்காற்
சத்த பரிச உருவ ரசகந்தம்
புத்திமா னுங்காரம் புரியட்ட [2]காயமே.

(ப. இ.) அன்னையோடுகூடிய அத்தனாகிய சிவபெருமான் அமைத்த மாயாகாரிய உடம்பு இருவகைப்படும். ஒன்று அனைத்துயிர்க்கும் கருவின்றியே திருவுள்ளத்தான் பிறப்பித்தளித்த பிறப்புடம்பு. இவ்வுடம்புக்குக் காரணம் மல ஆற்றல் மட்டுமேயாம். அம் மலவாற்றலை அகற்றும் பொருட்டுக் கண் கை முதலிய கருவிகளுடன் கூடிய புறந்

---

1. மனமெனும். அப்பர், ச. சகூ - உ.
,, விள்ளத்தான். ,, ச. எகூ - எ.
2. அல்லன்மிக. சிவப்பிரகாசம், பொது - கூ.

தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொடுக்கும் உடம்பு சிறப்புடம்பு ஆகும். பிறப்புடம்பை நுண்ணுடம்பு என்று கூறுவர். சிறப்புடம்பைப் பருவுடம்பு என்று கூறுவர். இந் நுண்ணுடம்பு வீடுபேறடைதல் அல்லது பேரூழிக்காலம் வரையும் அழியாதிருக்கும். பருவுடம்பு வினைப் போகத்தின் பயனாய் வினைக்கீடாகப் பிறந்து இறந்து மாறிமாறி வரும். இதுவே தாய்தந்தையர் கருவாயிலாக வருவது. இவ்வுண்மையினைத் திருவள்ளுவ நாயனார் :

''பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்'' (திருக்குறள் - ௯௭௨)

என்றருளினர். பிறப்புடம்பாகிய நுண்ணுடம்பு யானை முதல் எறும் பீறாகிய அனைத்துயிர்க்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றுபோல் கருவின்றி யமைந்ததாகும். இது நம்முடைய கைகளெல்லாம் ஒன்றுபோலுள்ளன. அவற்றைக்கொண்டு உழுதல், எழுதுதல், நெய்தல், தைத்தல், சமைத்தல், பொன்வேலை செய்தல், தச்சுவேலை செய்தல், கொற்றுவேலை செய்தல், கப்பலோட்டுதல் முதலிய பல்வேறு வேலைகளுக்கும் கருவிகள் வெவ் வேறாகக் காணப்படுகின்றவன்றோ? அதுபோலப் பருவுடம்புகள் வெவ் வேறுவன.

நுண்ணுடம்பு ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் பூத முதலாகிய தன்மாத்திரை ஐந்தும்; இறுப்பு, எழுச்சி, மனம் மூன்றும் ஆகிய எட்டுங் கூடியதாகும். புத்தி-இறுப்பு. மான்-மனம். அகங்காரம்-எழுச்சி. இவற்றைப் புரியட்டகாயம் என்ப.

(அ. சி.) இருகூறு - தூலம், சூக்குமம். மான் - மனம். புரியட்ட காயம் - சூட்சும சரீரம் (௨)

2085. எட்டினில் ஐந்தாகும் இந்திரி[1]யங்களும்
கட்டிய மூன்று கரணமு மாயிடும்
ஒட்டிய பாசம் உணர்வது வாகவே
கட்டி யவிழ்த்திடுங் கண்ணுதல் [2]காணுமே.

(ப. இ.) மேலோதிய எட்டினுள் தன்மாத்திரை ஐந்தும் புலன் அல்லது இந்திரியம் என்று சொல்லப்படும். மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய மூன்றும் அகப்புறக்கலன் அல்லது அந்தக்கரணம் என்று சொல்லப்படும். இவை ஆருயிர்களைத் தொன்மையிலேயே ஒட்டியுள்ள ஆணவ ஆற்றல் அகலுதற்கு ஆருயிர்க்கு இயற்கையாகவுள்ள உணர்வை எழுப்புதல் வேண்டும். அதன்பொருட்டு மேலோதிய எட்டினையும் கட்டுமலமாகச் சேர்த்தருளினன் கண்ணுதற் கடவுள். அக் கடவுளே செவ்வி நோக்கி எல்லாக் கட்டையும் அவிழ்த்து அகற்றியருள்வன்; காண்பீராக. இந்திரியத்தைப் புள்ளென (1987) ஓதுகின்றது இத் திருமந்திரம். திருவாதவூரடிகள் தாம் பாடியருளிய செந்தமிழ் மறைமுடிபாம் திருவாசகத்தின்கண் 'இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோட' என்பதனை ஈண்டு நினைவு கூர்க. (௩)

1. உன்னுருவில். அப்பர், ௬. ௨௭ - ௪.
2. அந்தமும். ,, ௪. ௬௫ - ௨.

2086. இரதம் உதிரம் இறைச்சிதோல் மேதை
மருவிய வத்தி வழும்பொடு மச்சை
பரவிய சுக்கிலம் பாழாம் உபாதி
உருவம லாவுடல் ஒன்றென லாமே.

(ப. இ.) இவ்வுடம்பு பாழாகிய மாயையின் காரியமாக வருவது. பாழ் - அருவம், காரணமாயை-அருவம். காரியமாயை-உருவம். உபாதி-காரியம். இவ்வுடம்பு எழுவகைப் பொருள்களால் யாக்கப்பட்டது. அவை முறையே சாரம், செந்நீர், ஊன். கொழுப்பு, எலும்பு, மூளை, வெண்ணீர் என்பன. மேதை-கொழுப்பு. அத்தி - எலும்பு. மச்சை-மூளை. சுக்கிலம் - வெண்ணீர். இத்தகைய ஏழு பொருள்களின் கலப்பு உடம்பு என்னும் உண்மை அறிய வந்தால் இவ்வுடம்பை ஒரு பொருளென்று யாரும் மதித்துக்கூறி மகிழமாட்டார். இத் திருப்பாட்டின்கண் தோல் ஒரு தனிப் பொருள்போல் கூறப்பட்டுள்ளது. எழுவகைப் பொருள்களில் அஃதொன்றாகக் கூறப்படவில்லை. வழும்பும் மச்சையும் ஒன்றாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

(அ. சி.) இரதம் - அன்ன ரசம். அத்தி-எலும்பு. வழும்பு-நிணம். மச்சை - எலும்புக்குள்ளிருக்கும் பொருள். உபாதி - காரியம். (௪)

2087. ஆரே அறிவார் அடியின் பெருமையை
யாரே அறிவார் அங்கவர் நின்றது
யாரே அறிவார் அறுபத்தெட் டாக்கையை
யாரே அறிவார் அடிக்காவ லானதே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையில்லாமல் திருவடியின் பெருமையை அறியும் வன்மையுடையார் யாவர்? பேருயிராகிய சிவபெருமான் ஆருயிருடன் கலப்பால் பிரிப்பின்றி ஒன்றாகவே நிற்பன். அவ்வாறு நிற்கும் தன்மையை அறிவார் யார்? மாயையின் காரியத்தின் காரியத்தை அறுபதாகக் காண்கின்றனர். அவை வருமாறு: பூதங்கள் ஐந்தின் கூறு உரு, செய்கருவி ரு, காற்று ௧0, நாடி ௧0, ஓசை ௪; பற்று ௩, குணம் ௩. ஆக (2139) அறுபது. இவற்றின் விரிவை எம்மால் எழுதப்பட்ட சிவஞானபோதச் சிற்றுரை (பக்கம் உ௪௪.) விளக்கத்தின்கட் காண்க. எட்டு - புரியட்ட நுண்ணுடல். இத்தகைய அருமையான உடல் தலையாய சிவபெருமானுக்குச் சிறந்த உடம்பாகும். இதுவே நடமாடும் கோவிலாகும். அடிக்காவல் - திருக்கோவில்.

(அ. சி.) அடி - சிவன் திருவடி அவர்: சிவன். அறு - நீங்கும். பத்தோடு - பத்து வாயுக்களோடு. அடிக்காவல் - சிவ ஆலயம் (காவல் - ஆலயம் - உ-ம். திருவானைக்காவல் - திருக்கோடிக்காவல்.) (ரு)

2088. எண்சா ணளவால் எடுத்த வுடம்புக்குட்
கண்கால் உடலிற் கரக்கின்ற கைகளிற்
புண்கால் அறுபத்தெட் டாக்கை புணர்க்கின்ற
நண்பால் உடம்புதன் னாலுடம் பாமே.

(ப. இ.) எறும்புந் தன் கையால் எண்சாண் என்று கூறும் முறைப்படி. அவரவர் உடம்பு அவரவர் கையளவுக்கு எண்சாணே ஆகும். அத்தகைய உடம்பில் அறிதற்கருவி செய்தற்கருவியாகிய கண் கால் முதலிய உறுப்புகளும், இவ்வுறுப்புகளின் ஊடே கலந்துநின்று தொழிற்படுகின்ற புலன்களாகிய இந்திரியங்களும், மேலோதிய புறப்புறக் கருவி அறுபதும் அகப்புறக்கருவி எட்டும் ஆகிய அறுபத்து எட்டும் கூடியது யாக்கை. அகக்கருவி யென்பது காலம், ஊழ், உழைப்பு. உணர்வு, விழைவு, மருள் என்னும் ஆறுமாகும். இவ்வுடம்புகள் நால்வகைப்படும். அவை வருமாறு : பருவுடல், நுண்ணுடல், போர்வையுடல். முதலுடல் என்பன. ஒருபுடையொப்பாகப் பருவுடல் பூதம் ஐந்து பொறிபத்து ஆகப் பதினைந்தாகும். நுண்ணுடல் புலனாகிய தன் மாத்திரை ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பு மூன்று ஆக எட்டாகும். போர்வையுடல் குணம், விழைவு, உணர்வு, உழைப்பு, ஊழ், ஊழி (காலம்) என்னும் ஆறாகும். முதலுடல் தூவாமாயை ஒன்றாகும்.

(அ. சி.) அறுபது + எட்டு-புறக்கருவிகள் அறுபதும், புரியட்டகமும். நாலுடம்பு - தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகா காரணம். (சு)

2089. உடம்புகள்[1]நாற்கும் உயிராய சீவன்
ஒடுங்கும் பரனோ டொழியாப் பிரமங்
கடந்தோறு நின்ற கணக்கது காட்டி
அடங்கியே அற்றது ஆரறி வாரே.

(ப. இ.) நால்வேறு வகையாகக் கூறப்படும் உடம்புக்கு உயிராக விளங்குவது ஆருயிராகிய சீவன். அவ்வாருயிர் என்றும் பேருயிராகிய சிவத்துடன் ஒடுங்கியே யிருக்கும். ஆருயிரைவிட்டுப் பிரியாத சிவன் ஒருவனே. அச் சிவன் ஒருவனாக இருந்தே எல்லாவுயிருடனும் பலவாக விருப்பதற்கு ஒப்புக் கடம் பலவற்றிலும் காணப்படும் கதிரவனின் நிழல் ஒப்பாகும். கடம் உடம்பும், அதன்கண் காணப்படும் நீர் உயிரும், கதிரவனின் நிழல் கடவுளுமாகும் இம்முறையாக முப்பொருளும் நிற்கும் முறைமையினைத் திருவருள் கைவரப் பெற்றாரன்றி மற்று யாரறிவர். ஏகாரம் எதிர்மறை : ஒருவரும் அறியார் என்பதாகும். 'காணும் கடமுடம்பு கண்ணுநீர் தானுயிராம், பேணுகதிர் நீழலிறை பேசு' என்பதனை நினைவுகூர்க. ஒருபொருட் கொள்கையராகிய ஏகான்மவாதிகளும் இவ்வுவமையைத் தங்கட்குச் சார்பென மயங்கிக் கூறுவர். உவமையைப் பொருளொடு படுத்துரைக்குங்கால் கடம் : உடல், கதிரவன் : கடவுள், கதிரவனின்று நிழல் எல்லாக் கடங்களிலும் வெவ்வேறாகத் தோற்றும் கடவுள். ஆனால் கடத்தின் கண்ணுள்ள நீர் எதனைக் குறிக்கும் என்று கூறுதல்வேண்டும். நீரில்வழி நிழல் தோன்றுமா? என்று நினைதலும் வேண்டும். இவையெல்லாம் பொருந்தக் கூற முடியாமையின் அவர்க்கது பொருந்தாமை அறிக. (எ)

2090. ஆறந்த மாகி நடுவுடன் கூடினால்
தேறிய மூவாறுஞ் சிக்கென் றிருந்திடுங்
கூறுங் கலைகள் பதினெட்டுங் கூடியே
ஊறும் உடம்பை உயிருடம் பெண்ணுமே.

---

1. (பாடம்) உடம்புக்கும்.

(ப. இ.) வழிகள் ஆறு முடிபினை உடையன. அவை: எழுத்து சொல், மறை, தத்துவமாகிய மெய்கள் (உடல்) உலகம், கலைகள் என்று சொல்லப்படும். முற்கூறிய மூன்றும் சொல்லுலகு என்றும், பிற்கூறிய மூன்றும் பொருள் உலகு என்றும் கூறப்படும். இவ்வழிகளின் நடுவாய்த் திகழும் மெய்ப்பொருள் சிவபெருமான். அச் சிவத்துடன் கூடினால் பதினெட்டும் கூடினுர் வழியொழுகும். கூடுதல் - இடையருது திருவைந் தெழுத்தினை எண்ணுதல் சொல்லப்படும் கலைகள் ஐந்து. அவை வருமாறு: நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல் என்பன. பதினெட்டு என்பன: வளிபத்தும், நுண் ணுடம்பு எட்டும் ஆகும். இவற்றுடன் நன்ருக ஊறிக்கலந்து புடை பெயரும் என்க அவ்வுடம்பினையே உயிருடம்பென எண்ணுமின்.

(அ. சி.) ஆறு - அத்துவாக்கள் ஆறு நடு - சிவம். மூவாறும் - கலைகள் பதினெட்டும் (பத்து வாயு + புரி அட்டகம்) (அ)

2091. மெய்யினில் தூல மிகுத்த முகத்தையும்
போய்யினிற் சூக்கம் போருந்தும் உடலையுங்
கையினில் துல்லியங் காட்டும் உடலையும்
ஐயன் அடிக்குள் அடங்கும் [1]உடம்பே.

(ப. இ.) புறந்தோன்றும்படி பொருந்தியுள்ள பருமை மிக்க பருவுடலையும், அகத்தே ஊன்றி உன்னும்படி யமைந்த நுண்ணுடலை யும், உழைப்புக்கு விளக்கந்தரும் முதலுடலையும் தருதற்குக் காரணமா யுள்ள மாமாயையின்கண சிவபிரான் ஒடுக்குவன். அம்மாமாயையுடம்பு சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் ஒடுங்கும். முதலுடம்பு - காரணவுடம்பு. உடம்பு - மாமாயை. முகத்தையும் - பொருத்தத்தையும்.

(அ. சி.) மெய் - தூலசரீரம். பொய் - சூக்குமசரீரம். துல்லியங் காட்டுமுடல் - அதி சூக்குமம் அல்லது காரணம். ஐயன் அடிக்குள் அடங்கும். உடம்பு - சிவத்தில் அடங்கும் மகாகாரண உடம்பு. (கூ)

2092. காயுங் கடும்பரி கால்வைத்து வாங்கல்போற்
சேய விடமண்மை செல்லவும் வல்லது
காயத் துகிற்போர்வை யோன்றுவிட் டாங்கோன்றிட்
டேயு மவரேன்ன ஏய்ந்திடுங் [2]காயமே.

(ப. இ.) பகைவரைக் காயும் தன்மை வாய்ந்த பாய்மாவாகிய குதிரை அண்மை இடத்தில் மட்டுமல்லாமல் மிகவும் தொலைவான இடத்துக்கும் மிகுந்த விரைவில் செல்லவும் வன்மையுடையதாகும். அதுபோல் ஆருயிரும் தன்னை மூடியிருக்கும் துகிலால் ஆகிய போர்வை யைப் போன்றுள்ள உடம்பை வினைக்கீடாக ஒன்றுவிட்டு ஒன்றுபற்றிப் பிறக்கும். துகிற்போர்வை பழுதுற்ருல் அதனை நீக்கிவிட்டு மற்றொரு போர்வையினை எடுத்துக்கொள்ளுதல் ஈண்டு ஒப்பாகும்.

(அ. சி.) இஃது, உயிர் பல அண்டங்களில் பல பிறவிகளை வெகு விரைவாக எடுக்கும் என்றது. (௧0)

1. தத்துவ. சிவஞானசித்தியார், உ. ௩ - உஉ.
2. கண்ட. சிவஞானபோதம், உ. ௩ - க.

2093. நாக முடலுரி போலுநல் லண்டச
மாக நனுவிற் கனுமறந் தல்லது
போகலு மாகும் அரனரு ளாலேசென்
றேகு மிடஞ்சென் றிருபயன் [1]உண்ணுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் ஓர் உடம்பைவிட்டு மற்றொரு பரு உடம்பை விளக்கீடாக எடுக்கும். அதற்கிடையில் இருவினைப் பயனுள் தீவினைப் பயனின் ஒரு பகுதியை விண்ணுலகில் நுகரும். என்னை, அவ்வுயிர்கள் ஆண்டு நுகருங்கால் தாம் செய்த வினைவகையும், அதன் பயனை அவ்வவ் வாறே இப்பொழுது அடைகின்றோம் என்னும் நினைவும், அதனை எடுத் துரைத்து அழுத்துவிக்கும் ஞமனுரின் ஏவலாளர் செய்கையும் எண்ணி எண்ணித் துன்புறுவராகலானென்க. இதுபோல் நல்வினைப்பயனுக்கும் உண்டோ என்பது உரையளவையாற் றுணிய முடியவில்லை. வழியளவை யான் நோக்குங்கால் இன்பப்பயன் நுகரும் தேவர்கள் செருக்குறுதலா னும் அவர்கள் தம் முன்னிலையை அறிவுறுத்துவார் உளரெனக் கேட்கப் படாமையானும், அவர்களும் தங்களை மறந்து 'சாவமுன்னாள் தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்றும் நஞ்சம் அஞ்சியும்' முறையிடுதலானும் அவர் களுக்கு உணர்த்துவாரும் ஊட்டுவாரும் ஆங்கு இலரென்பதே துணிபு. இஃது உலகில் தீவினை இயற்றிச் சிறைக்கோட்டம் புகுவார்க்கே உணர்த்துவாரும் ஊட்டுவாரும் காணப்படுகின்றமையான் உணரலாம். இவ்வுண்மை வரும் சிவஞானசித்தியார் திருப்பாட்டானும் உணரலாம் :

"அரசனும் செய்வ தீச னருள்வழி யரும்பா வங்கள்
தரையுளோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்து
உரைசெய்து தீர்ப்பன் பின்பு சொல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரார் அந்த நிரயமுன் னீர்மை யிதாம்."

சித்தியார், உ. உ - உகூ.

மீண்டு நிலவுலகத்துப் பிறக்கும்போது அவ்வுயிர்கள் இவற்றை மறந்துவிடுகின்றன. பருவுடம்பைவிட்டுப் போவதற்கு ஒப்பு, பாம்பு தோலைக் கழற்றிப் புதுத்தோலை எடுப்பதாகும். இடவேறுபாட்டிற்கு முட்டையகத்துக் குஞ்சு முதற்கண் முட்டையைவிட்டு வெளிவந்து கூட்டில் சின்னாட்கள் தங்கும்; பின்பு பறந்து பறந்து புறத்துப்போகும் : இஃதொப்பாகும். அறிவு வேறுபாட்டிற்கு நனவின்கண் நினைவோ டியற்றிய செயல்கள் எல்லாவற்றையும் கனவில் மறந்துவிடுவது ஒப்பாகும். அரனருளாலே ஆருயிர்கள் இம்முறையாகப் பாம்பு தோலுரிப்பதும், முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளிப்படுவதும், நனவை மறந்து கனவிற்செல்லுவதும்போற் சென்று ஆண்டுப் பயன் உழந்து மீண்டு பிறக்கும். உழத்தல் - அனுபவித்தல்.

(அ. சி.) அண்டசம் - முட்டையில் பிறப்பன. இரு பயன் - புண்ணிய பாவப் பயன். (கக)

---

1. அரவுதன். சிவஞானபோதம், உ. ௩ - உ.
,, நாள்நாள்......விடைகொண்டு மெய்கண்டநூல், போற்றிப் பஃறொடை, வரி ௬0 - ௬.

2094. உண்டு நரக சுவர்க்கத்தில் உள்ளன
கண்டு விடுஞ்சூக்கங் காரண மாச்செலப்
பண்டு தொடரப் பரகாய யோகிபோற்
பிண்டம் எடுக்கும் பிறப்பிறப் [1]பெய்தியே.

(ப. இ.) ஆருயிர் இருவினைப்பயனைத் துய்ப்பதன் பொருட்டுத் 'துறக்கப்படாத உடலைத்துறந்து வெந்தூதுவரோடு இறக்கும்.' இறந்தால் இருவிசும்பு ஏறும். இருவிசும்பு - நரகசுவர்க்கம். நரகம் - துன்பவுலகு. சுவர்க்கம் - இன்பவுலகு. ஏறி ஆங்குள்ள இருவினைப்பயனையும் கண்டு உண்ணும். கண்டு உண்ணுதல் : அறிந்து நுகர்தல். அங்கெல்லாம் நுண்ணுடல் வாயிலாகச் செல்லும். ஆங்குள்ள நுகர்வு முடிந்ததும் வேற்றுடம்பிற்புகும் அகத்தவத்தர்போல் ஏறிவந்து பிறக்கும். பிறந்தால் பிறப்பு இறப்பு உற்றுத் தடுமாறும்.

(அ. சி.) உண்டு - அநுபவித்து. கண்டு-அறிந்து. சூக்கம் காரணமா- சூக்கும தேக வாயிலாக. பண்டு-பழைய வினை. பிண்டம் - சரீரம். (௧௨)

2095. தானவ னாகிய தற்பரங் [2]தாங்கினேன்
ஆனவை மாற்றிப் பரமத் தடைந்திடும்
ஏனை யுயிர்வினைக் கெய்து மிடஞ்சென்றும்
வானும் நிலனும் புகுந்தும் வருந்துமே.

(ப. இ.) சிவமே நினைந்து சிவமாம் பெருந்திருப்பெற்ற சிவகுரு 'தானவனாகிய தற்பரந்தாங்கினேனவன்.' அவன் செவ்வுயிர்க்குப் பிறப்பிற்கு வாயில்களான ஆணவ கன்ம மாயைகளை அறவே அகற்றிச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அடைந்து இன்புறுமாறு துணைபுரிந்து வேண்டுவன செய்தருள்வன். அவ்வுயிர் சிறப்பெய்திப் பேரின்பம் இம்மையே பெற்று வாழும். அவ்வுயிரே சிறப்புயிராகும். அச் செவ்வி வாயாத பிறப்புயிர் செய்வினைப்பயனைத் துய்ப்பதற்கு இடமாகிய வான்சென்று துய்த்தும், பின் நிலவுலகத்தே வந்து பிறந்தும் வருந்தும். செவ்வுயிர் சிறப்புயிர் சேராப் பிறப்புயிர், இவ்வுலகில் வந்துபோம் என். செவ்வுயிர் - பரிபக்குவம் எய்திய வுயிர். சிறப்புயிர் - இம்மையே அம்மைஎய்திய செம்மையுயிர். இவ்வுயிரையே சீவன் முத்தன் என்ப. பேறெய்தும் நன்னெறியிற் புகாது பிறந்து இறந்து தடுமாறும் உயிர் பிறப்புயிர்.

(அ. சி.) தாங்கினேன் - அதிகாரி, புருடன். ஆனவை - ஆணவ முதலியவற்றை. பரமத்து - முத்தியில். வினைக்கு - புண்ணிய பாவத்துக்குத் தக்கவாறு. (௧௩)

2096. ஞானிக்குக் காயஞ் சிவமே தனுவாமஞ்
ஞானிக்குக் காயம் உடம்பே யதுவாகும்
மேனிற்கும் யோகிக்கு விந்துவும் நாதமும்
மோனிக்குக் காயமுப் பாழ்கெட்ட [3]முத்தியே.

---

1. இந்நிரையி. சிவப்பிரகாசம், பொது - ௩௪.
2. அவனேதானே. சிவஞானபோதம், ௧0.
3. சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - ௧௨.

(ப. இ.) ஞானத்திற் சரியை என்று சொல்லப்படும் அறிவிற் சீலத்தார்க்கு ஆண்டானாகிய சிவனே உடம்பாவன். அறிவின் நோன்பினர்க்கு அருளோன் உடம்பாவன். அறிவிற்செறிவினர்க்கு அன்னையும் அத்தனுமாகிய விந்துவும் நாதமும் உடம்பாகும். அறிவின் அறிவினராம் மோனிக்கு உடம்பொத்த உயிர்நிலை முப்பாழ் என்று சொல்லப்படும் - ஆணவம் கன்மம் மாயை மூன்றுங்கடந்த சிவபெருமான் திருவடிப்பேறே என்க. இந்நான்கும் முறையே அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை அகலுதலும், தன்னை மறத்தலும், தன்னாமங்கெடுதலும், தலைவன்தாள் தலைப்படுதலும் ஆகிய திருநெறிநான்மைத் திருவாகும். இக்குறிப்பு 'முன்னம் அவனுடைய நாமங்கேட்டாள்' (௬. ௨௫.௭) என்னும் திருத்தாண்டகத் திருமறையுள் காண்க. 'மோனம் என்பது ஞானவரம்பு' என்ப. அதுவே அறிவின் அறிவாகும். அறிவின் அறிவு ஞானத்தின் ஞானம். மோனம்: முன்ஞானம் என்பதன் மரூஉ. முன்ஞானம் - முதன்மையான ஞானம்.

(அ. சி.) தநு - உடல். அது - தநு. விந்துவும் நாதமும் - விந்து, நாதம், தநு. முப்பாழ் - ஆணவம், கன்மம், மாயை. முத்தி - மகா காரண உடல். (௧௬)

2097. விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே மிகுதனு
எஞ்ஞானத் தோர்க்குத் தனுமாயை தானேன்ப
அஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கன்மம்[1] தனுவாகும்
மேஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதனு மேவுமே.

(ப. இ.) ஆணவமாகிய ஒருமலம் மட்டும் உடையார் விஞ்ஞானத்தராவர். இவர்களை விஞ்ஞானகலர் என்பர். இச் சொல் மேலறிவால் கட்டற்றவர் எனப் பொருள்தரும். அகலர் - கட்டற்றவர். இவர்கள் கன்மம் மாயை என்னும் இரண்டின் தொடக்கற்றவராவர். இவர்கட்குப் பிணிப்பாகிய உடம்பு ஆணவம் மட்டுமே. அதனால் ஆணவமே மிகுந்த உடம்பென்பர். உடம்பு - பிணிப்பு. விஞ்ஞானத்தை அடுத்ததாகிய அஞ்ஞானத்தோர் இருமலக்கட்டுடையார். அவர்கட்கு ஆணவம் கன்மம் இரண்டும் பிணிப்பாகும். எஞ்சு ஞானம்: எஞ்ஞானம். குறைந்த ஞானத்தையுடைய மும்மலக்கட்டுடையார்க்கு ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமும் பிணிப்பாகும். திருவடியுணர்வு கைவரப் பெற்றோர்க்குச் சிவனடியே உடம்பு ஆகும். மெய்ஞ்ஞானம் என்பது எதுகைநோக்கி மெஞ்ஞான மென்றாயிற்று.

(அ. சி.) விஞ்ஞானத்தோர் - ஒரு மலமாகிய ஆணவமலம் உடையவர். எஞ்ஞானத்தோர் - எஞ்சு ஞானத்தோர், கன்மம் தவிர்ந்து எஞ்சியுள்ள ஆணவம், மாயை ஆகிய இரு மலமுடையவர். (௧௭)

2098. மலமேன் றுடம்பை மதியாத ஊமர்
தலமேன்று வேறு தரித்தமை கண்டீர்
நலமேன் றிதனையே நாடி யிருக்கிற்
பலமுள்ள காயத்திற் பற்றுமிவ் வண்டத்தே.

---

1. மெய்ஞ்ஞானந். சிவஞானபோதம். அ. ௨ - ௧.
,, உரைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், அ - ௧.

(ப. இ.) மாயாகாரியமாகிய தம் உடம்பை மதிப்புக்குரிய பொருளென்று பலர் மதிப்பர். உண்மையாக நோக்கின் அவ்வுடம்பு பிணிப்புறுத்து மலமாகும். மலம் தள்ளத்தக்க பொருள். அதனால் உடம்பையும் மலம் என்று மதியாதவர் ஊமராவர். ஊமர் பேசும் வாய்ப்பு இல்லாதவர். மக்களாய்ப் பிறந்தும் மாவொத்துத் திரிகின்றனர். பிறப்பில் எண்பெருங்குற்றம் உளவென்ப. அவை வருமாறு:

"சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும்
கூனும் குறளு மூமுஞ் செவிடும்
மாவும் மருளு முளப்பட வாழ்நர்க்
கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம்
பேதைமை யல்ல தூதியமில்லென
முன்னு மறிந்தோர் கூறின ரின்னும்."　　　　(புறம். உஅ)

இவ்வெண்பெரும் குற்றத்து ஊமும் ஒரு குற்றம் ஆகும். இவ்வுடம்பைச் சிறப்பாகக் கொள்ளும் தலமாகிய உறையுளென்று தங்கினமையையே நலமென்று சிலர் நாடியிருப்பர். அங்ஙனமிருந்தால்' இங்குள்ள பலவேறு அண்டங்களில் வினைக்கீடாகிய பயனை நுகர்வதற்குத் தகுதியான உடம்பைப்பெறுவர். வேறு - சிறப்பு. இம்மை உடற்பிறவியின் பயன். அம்மையெய்துதலேயன்றி மீண்டும் இம்மையிற் பிறத்தலன்று.

(அ. சி.) தலம் ஒன்று வேறு - வெவ்வேறு அண்டங்களில் பல வேறு வகைப்பட்ட உடல்களை.　　　　(கசு)

2099. நல்ல வசனத்து வாக்கு மனாதிகள்
மெல்ல விளையாடும் விமலன் [1]அகத்திலே
அல்ல சேவிசத்த மாதி மனத்தையும்
மெல்லத் தரித்தார் முகத்தார் பசித்தே.

(ப. இ.) தூய நினைவும் மொழியும் செயலும் உடையார் உள்ளம் திருவுள்ளமாகும். அவ்வுள்ளத்தின்கண் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய தூயோனாகிய சிவபெருமான் மெல்லநின்று விளையாடியருள்வன். உள்ளம் தூய்மை எய்துவது 'சிவசிவ' என்னும் தமிழ்மறையாலும் சிவனடியாரைப் பேணும் தவமுறையாலும் உண்டாம். அத்தகையோர் என்றும் 'செல்வன் கழலேத்தும்' செல்வராயிருப்பர். தீய நினைவும் சொல்லும் செயலும் உடையார் உள்ளத்தில் ஆண்டவன் விளக்கமுறான். அதனால் அவர்கள் என்றும் வறுமையுற்று மிக்க பசியினராய் மென்று தின்ன ஏதும் இரப்பினும் கிடையாராய்ப் பெருந்துன்பம் தாங்கியிருந்தாராவர். தரித்தார் - தாங்கியிருந்தார். வாக்குமனாதிகளைச் செலுத்துங் கருவிகள் மாயை ஆக்கமாகும். அக்கருவிகளைச் செலுத்தும் எழுத்துக்கள் வாக்காகும். அவ்வாக்குகளைச் செலுத்தும் தெய்வங்கள் இறைவன் திருவாணையாகும். கருவிகள் எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆள் என்பனவாகும். இவற்றை முறையே செலுத்தும் எழுத்துக்கள் ஒளி (விந்து;) மகரம், அகரம், உகரம், ஒலி (நாதம்)என்பனவாகும். இவற்றைச் செலுத்தும் தெய்வங்கள் முறையே ஆண்டான், அரன், அயன், அரி,

1. எண்ணில. சிவஞானபோதம், ௬. ௧ - ௬.

அருளோன் என்ப. இக்குறிப்பே 'விமலன்மெல்ல அகத்தில் விளையாடுதல்' என்றதும் ஒன்று. அருளோன் - சதாசிவன்.

(அ. சி.) நல்ல......கள் - பரிசுத்தமான மனம் வாக்குக் காயம் உடையவர்களிடம் அல்ல......தே - ஐம்பொறி அடக்கமும் அந்தக்கரண சுத்தமும் இல்லாதவர் பசித்தமுகத்தை யுடையவர். (கள)

---

2. உடல் விடல்

2100. பண்ணாருங் காமம் பயிலும் வசனமும்
விண்ணாம் பிராணன் விளங்கிய சத்தமும்
புண்ணாம் உடலிற் பொருந்து மனத்தையும்
அண்ணாந்து பார்க்க அழியும் உடம்பே.

(ப. இ.) இனிமையமைந்த சொல்லையும், சிறந்த உயிர்ப்பு விளங்கிய செயலையும் இவற்றுடன் பொருந்தும் மனத்தையும் கொண்டுள்ளது துன்புக்கு உறையுளாகிய உடம்பு. அம்வுடம்பகத்துத் தங்கும் உயிர் அவற்றின்வழி உலகிடைச் செல்லாது அவற்றைக்கொண்டு மேனேக்கிப் பார்த்தல் வேண்டும். அஃதாவது சிவபெருமான் திருவடியிணையினையே தூயவுள்ளத்துடன் நினைத்தலும் புகழ்தலும் போற்றலுமாகும். அங்ஙனம் செய்வார்க்கு அவ்வுடம்பின்கணுள்ள பற்று அப்பொழுதே அழியும். அண்ணாந்து : இஃதோர் அரிய வழக்குச் சொல்.

(அ. சி.) பண்-இனிமை. அண்ணாந்துபார்க்க-ஆராய்ந்துபார்க்க. (க)

2101. அழிகின்ற வோருடம் பாகுஞ் செவிகண்[1]
கழிகின்ற காலவ் விரதங்கள் தானம்
மொழிகின்ற வாக்கு முடிகின்ற நாடி
ஒழிகின்ற வூனுக் குறுதுணை யில்லையே.

(ப. இ.) உடம்பைவிட்டு ஆருயிர் நீங்குங் காலத்து செவி கண் முதலிய உறுப்புக்கள் செயலற்று அழியும். அக்காலத்துப் புரியும் நோன்பினாலும் தானங்களினாலும் எவ்வகையான துணையும் அவ் வுடலினுக்கோ உயிரினுக்கோ வருவதில்லை. எனவே சிவபெருமானே உறுதுணையாவான். இவ்வுண்மை வரும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணரலாம்.

"உற்றா ராருளரோ—உயிர்
கொண்டு போம்பொழுது
குற்றா லத்துறை கூத்தனல் லால்நமக்கு
உற்றா ராருளரோ" (அப்பர், ௬. ௯-௯௦.)

மேலும், திருவள்ளுவனாரும் 'நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன் நல்வினை, மேற்சென்று செய்யப் படும்' என்றதுங் காண்க. (உ)

---

1. கண்ட நனவை. சிவஞானபோதம் உ. ௬. க.

2102. இலையா மிடையில் எழுகின்ற காமங்
குலைவாய நெஞ்சத்து மூழ்கும் உளத்துத்
தலையாய மின்னுடல் தாங்கித் திரியுஞ்
சிலையாய சித்தஞ் சிவமுன் [1]னிடைக்கே.

(ப. இ.) இல்லையென்றே சொல்லும்படியான மிகவும் நுணுகிய இடையினையுடைய அழகமைந்த பெண்கள்பால் கொண்ட அளப்பருங் காமத்தால் நெஞ்சம் உலைவுற்று மூழ்கித் துன்புறும். 'மற்றும் தொடர்ப்பாடெவன் கொல் பிறப்பறுக்கல், உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை' (௩௪௫) என்னும் உண்மையுணர்ந்தொழுகுவார் நெஞ்சத்திண்மையராவர். அவர்கள் உள்ளத்துத் தம்முடம்பு மின்னல் போன்று நிலையாது அகலும் என்பதே தோன்றும். தம்முடலைச் சுமையெனத் தாங்கித் திரிவர். அவர்களுடைய கல்லொத்த உறுதியான எண்ணமாகிய சித்தம் சிவபெருமானிடத்தே எத்திறத்தும் அழுந்திநிற்கும். அதனால் அவர்கள் சிறப்புயிராய்ப் பிறப்பற்றுப் பேரின்பம் உறுவர். சிலை - கல்; திண்மை சிவமுன்னிடை - சிவத்தின் திருமுன். சுமை என்னுங் குறிப்பு உடலை இரவலாகத் தந்த இறைவன் பால் ஊறின்றி ஒப்புவிக்கும் ஒரு பெருங் கடமையை உணர்த்துவதாகும். இடை : ஆகுபெயர் ; பெண்.

(அ . சி.) இலையாமிடை - இல்லைஎன்று சொல்லும்படியான சிறுத்த இடை. சிலையாய - கல்போன்ற. (௩)

---

3. அவத்தைபேதம்

(கீழாலவத்தை)

2103. ஐயைந்து மத்திமை யானது சாக்கிரங்
கைகண்ட பன்னான்கிற் கண்டங் கனவென்பர்
பொய்கண் டிலாத புருட னிதயஞ்சுழுனை
மெய்கண் டவனுந்தி யாகுந் [2]துரியமே.

(ப. இ.) மத்திமையாகிய புருவநடுவின்கண் அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற்கருவி ஐந்து, வளி பத்து, அகப்புறக்கலன் நான்கு, ஆள் ஒன்று ஆகிய இருபத்தைந்து கருவிகளும் தொழிற்படும். இந்நிலை நனவு நிலையாகும். கண்டத்தின்கண் வளி பத்து, அகப்புறக்கலன் நான்கு ஆகப் பதினான்கு கருவிகளும் தொழிற்படும். இந்நிலை கனவுநிலையாகும். நெஞ்சத்தின்கண் எண்ணமும் ஆளும் என்னும் இரண்டு கருவிகள் தொழிற்படும். இந்நிலை உறக்கநிலையாகும். கொப்பூழின்கண் நிலைத்தவனாகிய ஆள் தொழிற்படும். இந்நிலை பேருறக்கநிலை. பேருறக்கநிலையெனினும் துரிய நிலையெனினும் ஒன்றே. 'பொய்கண்டிலாத புருடன்' என்பது ஏனைய புறக்கருவிகளும், அகப்புறக் கருவிகளும்போல் தொழிற்படுங்கால்

---

1. முத்தனி. அ. திருப்பொற்சுண்ணம், ௧௦.
,, ஐந்துபே. ௧௨. தடுத்தாட்கொண்டபுராணம், ௧௦௬
2. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், ௪. ௩ - ௧.

தொடப்பட்டும் ஏனைக்காலங்களில் விடப்பட்டும் வருவதன்றி என்றும் நீங்காது இணைந்தே நிற்பதென்பதாகும். மெய்கண்டவன் - நிலைத்தவன் ; புருடன். நனவின்கண் அறிதற்கருவியாலும் செய்தற்கருவியாலும் கொள்ளப்படும் புலன்கள் (நிலம்) பத்தும் இத் திருப்பாட்டின்கண் குறிக்கப்படவில்லை. கருவிகள் சொல்லப்படவே கருவிகளின் தொழிற் பாடும் அவற்றினுக்குரிய நிலமாகிய பொருள்களும் தாமே போதரு மென்னுந் திருவுள்ளத்தால் ஓதாராயினர். எனவே நனவிற் கருவி முப்பத்தைந்து என்பதுடன் ஈண்டு ஓதிய இருபத்தைந்தென்பது மாறு பாடன்மை உணர்க. உணரவே, ஈண்டுங் கொள்ள வேண்டுவன (2160) முப்பத்தைந் தென்பதேயாம். மேலும் கீழ்நோக்கும் பாடாகிய கீழாலவத்தை என்பதனல் ஆண்டு இப்புலன்கள் மெத்தென்று மட்டு நிகழ்வதுண்மையின் அங்ஙனம் ஓதினரென்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஐயைந்து - 25 தத்துவங்கள்; நிலம் முதல், புருடன் வரை. மத்திமை - புருவநடு. பன்னுன்கு - அந்தக்கரணம் நான்கும் வாயு பத்தும் புருடன் - ஆன்மா. உந்தி - கொப்பூழ். (க)

2104. முப்பதோ டாறின் முதல்நனு ஐந்தாகச்
செப்பதி னுன்காய்த் திகழ்ந்திரண் [1]டோன்றாகி
அப்பதி யாகும் நியதி முதலாகச்
செப்புஞ் [1]சிவமீறுய்த் தேர்ந்துகோள் ளீரே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர்மெய் (2139) ஆறுறுகிய முப்பத்தாறனுள் ஒன்றித் தொழிற்படும் ஆருயிர் நாளும் ஐம்பாடு எய்தும். அவற்றுள் முதல் நிலையாகிய நனவுநிலை ஐவகைப்படும். அவை, நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவில் உறக்கம், நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப் படங்கல் என்பன. அந்நனவில் நான்கு வருமாறு நனவிற்கனவு, நனவின் உறக்கம், நனவிற்பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. அந் நனவில் மூன்று வருமாறு: நனவில் உறக்கம், நனவில்பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்ப. அந்நனவில் இரண்டு வருமாறு : நனவில் பேருறக்கம், நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என்ப. அந் நனவில் ஒன்று : உயிர்ப்படங்கல். 'இரண்டு ஒன்று' என்பதனைக் கூட்டி மூன்றாகவும், தனித்தனியே இரண்டாகவும் ஒன்றாகவும் கொள்ளப்பட்டன. மண் முதலாகச் சிவமெய்யீறாகக் கூறப்படும் மெய்கள் முப்பத்தாறு. முதல் - மண். இவையனைத்தும் பதியாகிய சிவபெருமானின் திருவாணையாகும். திருவாணை - நியதி; யாப்புறவு. திருவாணை என்பது இம்மெய்கள் ஒழுங்காக நடைபெறும் நியதியாகும்.

(அ. சி.) முதல் நனு ஐந்தாக - சாக்கிரம் முதல் ஐந்து வகையாக. அதில் நான்கு - சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு. சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம். இரண்டு - துரியம், துரியா தீதம். ஒன்று - துரியாதீதம். (உ)

2105 இந்திய மீரைந் தீரைந்து மாத்திரை
மந்திர மாய்நின்ற மாருதம் ஈரைந்தும்
அந்தக் கரணம் ஒருநான்கும் ஆன்மாவும்
பந்தவச் சக்கரப் பாலது வாகுமே

---

1. அறிதரு. சிவஞானசித்தியார், ௪. ௩ - ௩.

(ப. இ.) பருவுடல் நுண்ணுடற் கூறுகளைக் கூறுங்கால் அறிதற்கருவியாகிய ஓசை, ஊறு, சுவை, நாற்றம், ஒளி என்னும் ஐம்புலன்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் செவி மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் பொறிகள் ஐந்தும்; செய்தற்கருவியாகிய பேசல் நடத்தல், கொடுத்தல், கழித்தல், இன்புறல் களித்தல் என்னும் புலன்களை நிகழ்த்தும் நாக்கு, கால், கை, எருவாய் கருவாய் ஐந்தும் ஆகிய இந்திரியம் பத்தும்; அவற்றால் கொள்ளப்படும் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஐந்தும்; பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல் கழித்தல் இன்புறல் ஐந்தும் மாத்திரையாகும். அறிவுவளியாகிய உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக் காற்று, நிரவுகாற்று ஆகிய வளி ஐந்தும் தொழில்வளியாகிய தும்மற் காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று இமைக்காற்று வீங்கற்காற்று ஆகிய வளி ஐந்தும் கூடி வளி பத்தாகும். இவ் வளி 'மந்திரமாய் நின்ற மாருதம் ஈரைந்து' என ஓதப்பெற்றது. அந்தக்கரணமெனினும் அகப் புறக்கலன் எனினும் ஒன்றே. அவை, எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு, என நான்காகும். இவற்றைச் சித்தம், மனம், அகங்காரம், புத்தி எனவும் கூறுப. ஆன்மா என்று சொல்லப்படும் ஆள் ஒன்று ஆக முப்பத்தைந்து என்ப. சக்கரம் உடல். பிறப்பு சக்கரம்போல் மாறிமாறிச் சுழன்று வருதலால் உடல் சக்கரம் எனப்பட்டது.

(அ. சி.) இந்திரியம் ஈரைந்து - கன்மேந்திரியம் ஐந்து; ஞானேந்திரியம் ஐந்து. ஈரைந்து மாத்திரை - வசனாதி ஐந்து; சத்தாதி ஐந்து. மாருதம் ஈரைந்து - வாயுக்கள் பத்து. சக்கரம் - சரீரம். (கூ)

2106. பாரது பொன்மை பசுமை யுடையது
நீரது வெண்மை செம்மை நெருப்பது
காரது மாருதங் கறுப்பை யுடையது
வானகந் தூம மறைந்துநின் [1]றார்களே.

(ப. இ.) ஐம்பெரும் பூதங்களின் நிறங்கள் வருமாறு: நிலத்தின் வண்ணம் பொன்மை; அது மினுமினுப்பாகிய பசுமையுடையது. நீரின் வண்ணம் வெண்மை நெருப்பின் வண்ணம் செம்மை. நெருப்பையும் மழையையும் துணைநின்று செலுத்தும் காற்றின் வண்ணம் கருமை. வானத்தின் வண்ணம் புகைமை. இவ்வைந்தனுள் நிலம், நீர், நெருப்பு மூன்றும் வெளிப்படத் தோன்றுவன. காற்று தொழிலால் புலனாவது. வானம் உய்த்துணர்வால் புலனாவது. அதனால் வானத்தை மறைந்து நின்றார் என ஓதினர் மேலும் வானம் ஏனை நான்கு பூதங்களுடனும் விரவி அவற்றிற்கு இடம் கொடுத்து மறைந்து நிற்பது என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) காரறு - குற்றமற்ற, ஐந்து. பூதங்களின் நிறம்:—பார் - பொன்மை. நீர் - பசுமை. தீ - வெண்மை, செம்மை. வாயு - கறுப்பு. ஆகாயம் - புகை. (ய)

2107. பூதங்கள் ஐந்தும் பொறியவை ஐந்துளும்
ஏதம் படஞ்செய் திருந்த புறநிலை
ஓது மலங்குண மாகுமா தாரமோ
டாதி யவத்தைக் கருவிதொண் ணூற்றாறே.

---

1. மண்புனல். சிவஞானசித்தியார், உ. கூ - கஎ.

(ப. இ.) பூதம்ஐந்தும், பொறிஐந்தும், குற்றம் எய்துமாறு இருந்த புறநிலைக் கருவிகள் என்ப. இவற்றால் நிகழும் குணம் செயல்கள் மலங் காரணமாகும் இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு விரிந்த கருவிகள் அறுபது. ஆகக் கருவிகள் தொண்ணூற்றாறு என்ப.

கருவிகள் அறுபது வருமாறு:

கூறு

நிலம்:	மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை ஆக	௫
நீர்:	நீர், குருதி, மூளை, கொழுப்பு, வெண்ணீர் ஆக	௫
தீ:	ஊண், உறக்கம், உட்கு, உடனுறைவு, மடி ஆக	௫
வளி:	ஓடல், இருத்தல், நடத்தல், கிடத்தல், தத்தல் ஆக	௫
வெளி:	வெருளி, இவறன்மை, மயக்கம், செருக்கு, பொறாமை ஆக	௫
செய்தற்கருவி:	பேசல், நடத்தல், உழைத்தல், கழித்தல், மகப்பெறுதல் ஆக	௫
அறிவுவளி:	உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று ஆக	௫
தொழில்வளி:	தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக் காற்று, இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று ஆக	௫
நாடி:	இடப்பால்நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடுநரம்பு, இடக்கண் நரம்பு, வலச்செவிநரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு இடச்செவிநரம்பு, வலக்கண்நரம்பு, கரு வாய்நரம்பு, எருவாய்நரம்பு ஆக	௧0
ஓசை:	நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை ஆக	௪
முப்பற்று:	பொருட்பற்று, புதல்வர்ப்பற்று, பொய்யுலகப் பற்று ஆக	௩
முக்குணம்:	அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல் ஆக	௩
	(அறுபது)	௬0

உடனுறைவு - ஆண்பெண் சேர்க்கை. பொய்யுலகு - தோன்றி யொடுங்கும் நிலையில்லாத உலகு.

(அ. சி.) ஏதம் - குற்றம். கருவி - தத்துவம். (௫)

2108. இடவகை சொல்லில் இருபத்தஞ் சானை
படுபர சேனையும் பாய்பரி ஐந்தும்
உடையவன் மத்திமை யுள்ளுறு நால்வர்
அடைய நெடுங்கடை ஐந்தோடு நான்கே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் ஐம்பாடு எய்தும் இடவகைகள் ஐந்தென்ப. அவை: நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்ப. இவற்றுள் உயிர்ப்படங்கல் ஒழித்து ஒழிந்த நான்கினும் உள்ள கருவிகளை

உருவகமாக ஓதியருளுகின்றனர். இருபத்தைந்து கருவிகள் யானையை ஒக்கும் பேசல், நடத்தல், கொடுத்தல், கழித்தல், இன்புறலின் கருவிகள் விரைந்து செல்லும் காலாட்களாகும் ஓசை, ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்பனவற்றை மேற்கொள்ளும் கருவிகள் ஐந்தும் மிகவிரைந்து செல்லும் பாய்பரிகளாகிய குதிரைகளாகும். மிடற்றோசையுள்ளிட்ட ஓசைகள் நான்கும் அமைச்சரை ஒக்கும். இந் நான்கும் மடங்குதலே அப்பால் நிலையாகும். ஓசை நான்கு: நுண்மை, நினைவு, மிடறு, செவி என்ப.

(அ. சி.) இருபத்தஞ்சானை - இருபத்தைந்து தத்துவங்கள். படுபர சேனை - வசனாதி ஐந்து. பாய்பரி ஐந்து - சத்தாதி ஐந்து. நால்வர் - நாலு வாக்கு. அடைய - மடங்க. கடை - வாயில். (௬)

2109. உடம்பும் உடம்பும் உடம்பைத் தழுவி
உடம்பிடை நின்ற உயிரை அறியார்
உடம்போ டுயிரிடை [1]நட்பறி யாதார்
மடம்புகு நாய்போல் மயங்குகின் றாரே.

(ப. இ.) பிறப்புக்காலந்தொட்டு ஒடுக்க காலம் வரை மாறாதிருக்கும் நுண்ணுடல் ஓய்வின்றி வருந்தும் உடம்பாயிற்று. உடம்பும் - வருந்தும். அவ் வுடம்பு இருவினைக்கீடாக அடுத்தடுத்துப் பிறந்திறக்கும் பருவுடலைத் தழுவி இவ் விருவுடம்புகளினுள்ளும் இவற்றிற்கு வேறாக ஓர் உயிர் உண்டு. அவ் வுயிர் இவற்றைக் கருவியாகக் கொண்டு உலகியற் பற்றற்றுச் சிவபெருமான் திருவடிப் பற்றுற்றுப் பெருவாழ்வு எய்துவதற்குச் சிவ பெருமான் இவற்றை இரவலாகக் கொடுத்தருளினன். இவ் வுண்மை உணர்வதே உடம்பொடு உயிருக்குள்ள நட்பினை உணர்தலாகும். இதனை யறியாதார் தமக்கு வேண்டிய இறைச்சி எலும்பு முதலியன என்று மில்லாத சைவர் இருந்துவாழ் மடத்தில் புகுந்து மயங்கும் நாய்போன்று மயங்குகின்றார். மடம் - சைவர்வாழ் வீடு. இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழா ரடிகளின் அருண்மொழியான் உணரலாம். அது வருமாறு:

"மிக்க செல்வ மனைகடொறும் விளையு மின்பம் விளங்குவன
பக்க நெருங்கு சாலைதொறும் பயில்சட் டறங்கள் பல்குவன
தக்க வணிகொண் மடங்கள் தொறும் சைவமேன்மை சாற்றுவன
தொக்க வளங்கொள் இடங்கள்தொறும் அடங்கநிதியம் தோன்றுவன."

— ௧௨. சேரமான், ௩. (௭)

2110. இருக்கின்ற வாறென் றறிகிலர் ஏழைகள்
முருக்கு மசபையை மாற்றி முகந்து
கருக்கொண்டு காமாரி சார முகந்தேர்ந்
துருக்கொண்டு தோக்க உடலொழி [2]யாதே.

---

1. குடம்பை. திருக்குறள், ௩௩௮.
,, கட்டு. சிவஞானபோதம், ௨. ௧ - ௧.
2. பைம்மா. அப்பர், ௪. அ௪ - ௧௦.

(ப. இ.) உண்மையறிவில்லாத கோழையர் உடம்பகத்துத் தங்கியிருக்குந் தம் தன்மையை உணரமாட்டார். இவ் வுடம்பினையே சிவநினைவால், திருவெண்ணீறு சிவமணி பூணலால், சிவனடியாராகிய நடமாடுந் திருக்கோவில்களைச் சிவனெனவே தேறி வழிபடலால் மாற்றிச் சிவவுடலாக அமைத்துக்கொள்ளலாம். அங்ஙனம் அமைத்துக் கொண்டால் பிறப்பு இறப்புக்களை அறுக்கும் பெருமறை 'சி'கரமாகும். இதனைப் பேசாமறை என்பர். இப் பேசாமறையே 'அசபை என' ஓதப் பெற்றது. அதனால் இறப்பு பிறப்புக்களை ஒழிக்கலாம். அசபை-செபிக்கப் படாதது; தனியே ஒலிக்கப்படாதது. காமனை ஒடுக்கியவன் காமாரி. அவன் திருவடியைச் சாரக் காரணமாகிய நன்மையமைந்த நன்னெறி நான்மையினைக் கருவாகக்கொண்டு அவற்றின் வாயிலாக அவன் திருவடியைத்தேர்ந்து தொழுதால் சிவவுருக்கொண்ட வுடல் அழியாது திருவடிக்கீழ் இருக்கலாம். சிவவுடல் திருவருள் உடல். (அ)

2111. ஒளித்திட் டிருக்கும் ஒருபதி னாலை
அளித்தனன் என்னுள்ளே ஆரியன் வந்து
அளிக்குங் கலைகளி னாலறு பத்தும்
ஒளித்திட்டு வைத்தான் ஒடுங்கிய [1]சித்தே.

(ப. இ.) 'உயிர்தோறும் விறகில்தீயின் நன்பாலிற்படு நெய்போல், மறைய நின்றுளனாகிய மாமணிச் சோதியான்' ஒளித்திட்டிருக்கும் ஒருபதி என்று ஓதப்பெற்றவன். அவன் அருளிய பொருளும் நெறியும் நந்நான்கு என்ப. அவை முறையே அறம், பொருள் இன்பம், வீடு எனவும்; சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு எனவும் கூறப்படும். இவற்றை அளித்தருளினன். என்னுள்ளத்துள்ளே ஆரியன் என்னும் ஆசானாய் எழுந்தருளினன். ஆரியன்: நிறைந்தவன். ஆர்தல் - நிறைதல். இதுவே ஆன்றவன் சான்றவன் எனவும் வழங்கப்பெறும் அத்தகைய சிவகுருவானவர் உள்ளிருந்து உணர்த்தும் கலைகள் அறுபத்து நான்கு. அக் கலைகளின் வாயிலாக என்னுடைய சால்வியாகிய சித்தம் சிவன் திருவடியையன்றி வேறொன்றும் எண்ணாது ஒடுங்குமாறு செய்தருளினன். திருவடிப்புகலில் அடங்கியிருக்குமாறும் அருள்புரிந்தனன். ஒளித்திடுதல் - அடங்குதல். ஒருபதி: ஒப்பில்லாத இறைவன்.

(அ. சி.) பதினாலை - பதினான்கு நூல்களை. ஆரியன் - இயற்சேனகே உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிவன். கலைகளின் நாலு அறுபத்து - 64 கலைகள்.
(க)

2112. மண்ணில் ஒன்று மலர்நீரு மங்காகும்
பொன்னினில் அங்கி புகழ்வளி யாகாயம்
மன்னு மனோபுத்தி யாங்காரம் ஓரொன்றாய்
உன்னின் முடிந்ததொரு பூத[2]சயமே.

---

1. சுழிந்தசங்கை. சப்பந்தர், ௧. ௫௬ - ௧.
,, தளங்கிளரும் அப்பர், ௬. ௭௬ - ௧.
2. கவைபோளி திருக்குறள், உஎ.
,, அவைக். திருக்குறள். உசகு.
,, பஞ்சபத்தி. சிவஞான, ௬. ௧ - எடுத்துக்காட்டு.

(ப. இ.) மண்ணும், அதனில் பொருந்தி விரிந்து இருக்கும் நீரும், பொன்போற் காணப்படும் தீயும், புகழ்மிக்கதாகிய வளியும், புகல்மிக்க தாகிய வானமும், நிலைபெற்றுள்ள மனம், இறுப்பு, எழுச்சி ஆகிய எட்டும் அவ் வவற்றின் தன்மையுடன் ஒரொன்றாய் நினைத்து உண்மை ஒர்ந்தால் பூதவெற்றி நிறைவுற்றதென்க. பூதவெற்றி எனினும் பூதசுத்தி எனினும் ஒன்றே[1]. பூதமுறையினை வரும் புறப்பாட்டானும் உணர்க :

''மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரு மென்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்.'' (புறம். உ)

இப் பாட்டுத் தலைச்சங்கப் பாட்டென்ப.

ஆசிரியர் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனார் கூறுவது வருமாறு :

''நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.''

(தொல். பொருள். மரபு, அக)

(அ. சி.) உன்னின் - ஆராயின். (கO)

2113. முன்னிக் கோருமகன் மூர்த்திக் கிருவர்
வன்னிக்கு மூவர் வதுவைக்கு நால்வர்
கன்னிக்குப் பிள்ளைகள் ஐவர்மு ளில்லை
கன்னியைக் கன்னியாக் காதலித் [2]தானே.

(ப. இ.) ஐம்பூதங்களுள் முதற்கண் நிற்பது வானம். இதன்கண் விளங்கும் பண்பு ஓசை ஒன்றே அவ் வொன்றும் ஒருமகன் என ஓதப் பெற்றது. அதுபோல் வளியாகிய காற்றின்கண் நிற்பன ஓசை ஊறு என்னும் இரண்டுமேயாம். தீயினிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி என்னும் மூன்றுமாம். நீரினிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை என்னும் நான்குமாம் கன்னியாகிய் நிலமகளிடத்து ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் (1049) ஐந்துமே யாம். சிவபெருமானுடைய உன்னித்துப் பொருந்தும் உன்முகத்தின் முன்னாட்களில் இவை இங்ஙனம் கலந்து விரிவு எய்துவதில்லை. கன்னியாகிய மாமாயையைத் தன் வைப்பாற்றற் கன்னியேயாகச் சிவபெருமான் காதலித்தருளினன். அதனால் இவ்வுலகம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. வைப்பாற்றல்: விட்டு நீங்கும் சத்தி ; பரிக்கிரக சத்தி.

(அ. சி) முன்னிக்கு - ஆகாயத்துக்கு. ஒரு மகன் - ஓசை ஒன்று. மூர்த்திக்கு - வாயுவுக்கு. இருவர் - ஊறு, ஓசை. வன்னிக்கு மூவர் - தீக்கு ஊறு, ஓசை, ஒளி. வதுவைக்கு நால்வர் - நீருக்கு ஊறு, ஓசை,

---

1. இப்படியே. துகளறுபோதம் கO.
2. குறிகள்வச். சிவஞானசித்தியார். உ. கூ - கஅ.
,, மின்னுருவை. அப்பர். சு. ரு௪ - ௩.

ஒளி, சுவை. கன்னிக்கு ஐவர் - மண்ணுக்குச் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம். முன்னுள் - படைப்பிற்கு முன். கன்னியை மாயையை. கன்னியா - முதற் காரணமாகக் கொண்டு. காதலித்தார் - உலகைப் படைக்க நினைத்தார் ஈசன். (கக)

2114. கண்டகன வைந்தும் கலந்தன தானைந்து
சென்றுண்ட நான்கும் ஒருங்கே உணர்ந்தபின்
பண்டைய தாகிப் பரந்த வியாக்கிரத்
தண்டமுந் தானுய் அமர்ந்துநின் [1]றனே.

(ப. இ.) கனவின் உண்டாகும் நிலைகள் ஐந்து. கலந்துள்ள மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புலன்கள் (இந்திரியங்கள்) ஐந்து. அகப்புறக் கலன்களாகிய எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கு. இவற்றின் உண்மைத்தன்மைகளைத் திருவருளால் உணர்ந்தபின் தொன்மையதாய் அண்டமெங்கணும் பரந்துள்ள புலி போன்ற பாய்ச்சலும் பற்றும் உள்ள இடையறுத வேக நடைவாய்ந்த மனம் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அடங்கிற்று. அங்ஙனம் அடங்கப் பெற்ற மனமுடையோன் அத் திருவடியையே விரும்பி நின்றனன். வியாக்கிரம் - புலி.

(அ. சி.) கனவு ஐந்து - சொப்பனத்தில் உண்டாம் அவத்தைகள் ஐந்து கலந்தன தான ஐந்து - இந்திரியம் ஐந்து. உண்ட நான்கு - அந்தக்கரன நான்கு. பரந்த வியாக்கிரத்து-விரிந்த மனத்தால். (கஉ)

2115. நின்றவன் நிற்கப் பதினலிற் பத்துநீத்
தோன்றிய அந்தக் கரணங்கள் நான்குடன்
மன்று கலந்த மனைவாழ்க்கை வாதனை
கன்றிய கண்டத்திற் கண்டான் கனவதே.

(ப இ.) மேலோதியவாறு நின்றார் நிற்க. அங்ஙனம் நில்லாதாரனை வரும் இருவகைப் பொறிபத்தும் கலன் நான்குமாகிய பதினன்கில் பொறி பத்தையும் விட்டுப் பொருந்திய எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் அகப்புறக்கலன் நான்குடன் புறத்து மனை வாழ்க்கையின் கண் பயின்றுவந்துள்ள பசைத்தொடர்பால் கழுத்தினிடத்தில் கனவு கண்டனர். வாதனை - பசை.

(அ. சி.) மன்று - உலகம். மனைவாழ்க்கை - உலக வியாபாரம். கண்டத்தில் - சொப்பனவத்தையில். (கங)

2116. தான மிழந்து தனிபுக் கிதயத்து
மான மழிந்து மதிகெட்டு மாலாகி
ஆன விரிவறி யாவவ் வியத்தத்தின்
மேனி யழிந்து சுழுத்திய [2]தாகுமே.

---

1. விண்டார். அப்பர். ச. ககஉ - எ.
2. வருங்குண. சிவஞானசித்தியார், உ. ௯ - எ.
,, ஆனமுதலில். நல்வழி, உ௫.

(ப. இ.) கனவின் நிலைக்களமாகிய கண்டத்தைவிட்டுக் கீழிறங்கி நெஞ்சத்திடத்துத் தனியே புகுந்து உலகியற் பெருமையும் அறிவும் அழிந்து உயிர் நிற்கும். ஆங்கு அவ் வுயிர்க்கு மயக்கம் ஒன்றுமே உடன் நிற்கும். அங்கு அமைதி ஆட்சி அழுந்தல் என்னும் மூன்று குணமும் வெளிப்படாது அடங்குநிலை அவ்வியத்தம். அதனையே விரிவானது அறியாத அவ்வியத்தம் என்று ஓதப்பெற்றது. இந் நிலையே உறக்க நிலையாகும். உறக்கம் - சுழுத்தி.

(அ. சி.) தானம் - கண்டத் தானம். மாலாகி - மயங்கி. அவ்வியத்தம் - மூலப்பகுதி. (௧௬)

2117. சுழுனையைச் சேர்ந்துள மூன்றுடன் காட்சி
கெழுமிய சித்தம் பிராணன்றன் காட்சி
ஒழுகக் கமலத்தின் உள்ளே யிருந்து
விழுமப் பொருளுடன் மேவிநின் [1]றானே.

(ப. இ.) உறக்க நிலைக்களமாகிய நெஞ்சத்தின்கண் எண்ணமும், உயிர்ப்பும், ஆளும் ஆகிய மூன்று கருவிகளும் தொழிற்படும். பேருறக்க நிலைக்களமாகிய கொப்பூழின்கண் உயிர்ப்பும் ஆளும் ஆகிய இரண்டு கருவிகள் தொழிற்படும். உயிர்ப்படங்குதலாகிய மூலத்திடத்து ஆள் மட்டும் தொழிற்படும் இங்கு ஆருயிர் ஆள் என்னும் கருவியுடன் கூடி மூலப்பகுதி என்னும் திரிபுணர்ச்சிப் பண்பை நுகர்ந்துகொண்டிருக்கும். இவ் வுண்மை அவ் வுயிர் விழித்தெழுந்தபின் இன்புறத் துயின்றேன் என மொழிவதால் உணரலாம். அவ்வியத்தமாகிய மூலப்பகுதி மாறுபாட்டுணர்வைச் செய்யுமென்னும் உண்மை வரும் சித்தியார் திருப்பாட்டானுணர்க:

"சித்தமாம் அவ்வியத்தம் சிந்தனை யதுவும் செய்யும்
புத்தியவ் வியத்தில் தோன்றிப் புண்ணிய பாவம் சார்ந்து
வத்துநிச் சயமும் பண்ணி வருஞ்சுக துக்க மோகப்
பித்தினின் மயங்கி ஞானக் கிரியையும் பேணி நிற்கும்."

(சிவஞானசித்தியார், உ. ௬ - அ)

சிந்தனை - ஈண்டு ஏற்புழிக் கோடலால் திரிபுணர்வின் மேற்று. விழுமப்பொருள்: மூலப்பகுதியாகிய பெருமைப் பொருள்.

(அ. சி.) காட்சி - வியாபாரம். கமலம் - நாபிக்கமலம். விழுமம் - மேன்மையான. (௧௭)

2118. தானத் தெழுந்து தருக்குந் துரியத்தின்
வானத் தெழுந்துபோய் வையம் பிறகிட்டுக்
கானத் தெழுந்த கருத்தின் தலையிலே
ஊனத் தவித்தைவிட் டேனின் றானே.

(ப. இ.) பேருறக்கமாகிய துரியத்தின்கண் ஆருயிர் எழுந்து தருக்குறும். உள்ளமானது எழுந்து உலகம் பின்னிடும்படியாக வேக

1. ஒன்றனையா. சிவஞானபோதம், ௪. ௬ - ௧.

மாகச் செல்லும் சென்று ஓசையுடன் மூலத்திடத்து ஊமனாகிய ஆருயிர் குறைவுடைத்தாகிய அறியாமைப் பண்பைச் செய்யும் மூலப்பகுதியின் செயலையும் விட்டு அம் மூலப்பகுதியுடன் மட்டும் தனித்து நிற்கும். ஆருயிர் : உயிர்ப்பு ; பிராணவாயு.

(அ. சி.) வானத்து - உள்ளத்தினால். கருத்தின் தலை - மூலாதாரம். ஊமன் - ஆன்மா. (௧௬)

2119. ஊமை யெழுத்தோடு பேசும் எழுத்துறில்
ஆமை யகத்தினில் அஞ்சும் [1]அடங்கிடும்
ஓமய முற்றது வுள்ளொளி பெற்றது
நாமய மற்றது நாமறி யோமே.

(ப. இ.) ஊமை எழுத்தென்பது பேசா எழுத்து. அஃதாவது 'ம்'. மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரைச் சார்ந்தன்றி ஒலியா. அதனால் அவை ஊமை எழுத்தெனப்படும். இம் மகாரம் ஓமொழியின்கண்ணுள்ளது. பேசும் எழுத்து அகர உகரங்கள் இந்த அகர உகரங்கள் மகரத்தொடு பொருந்தில் 'ஓம்' என்று ஆகும். இவற்றுள் அ ஆற்றலையும் உ அறிவை யும் குறிக்கும். ஆற்றல் - சத்தி. அறிவு - சிவம். ஆமையானது தனக்கு இடர் நேருங்கால் காலிரண்டு கையிரண்டு முகமொன்று ஆகிய ஐந் துறுப்புக்களையும் உள்ளடக்கிக்கொள்ளும். ஏனைய நேரத்து வெளிப் படுத்தி நல்லன புரியும். அதுபோல் ஆருயிரும், இவ் ஓமொழிச் சிறப்பால் ஐந்துறுப்பையும் தீமைக்கண் அடக்கி நன்றின்பால் உய்த்து நலம்புரியும். அக் காலத்து அவ் வுயிர் ஓமொழி வயமாக நிற்பதால் தன்னறிவாகிய சிற்றறிவு அகன்று நிற்கும் இதுவே நாமயமற்ற நன்னிலையாகும். நாம் மயம்: நாம் என்னும் தன்மை. இப் பொருளே பயக்கும் குறிப்புத் 'தன்நாமங் கெட்டாள்' என்னும் திருமறைத் திருப்பாட்டின்கண்ணும் காணலாம் 'ஊமை எழுத்தென்பதை ஓங்கார வடிவமாகிய பஞ்சமை வாக்கெனவும், பேசுமெழுத்து வைகரிவாக்கு எனவும்' கொண்டு அதற்கியையப்பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

(அ. சி.) ஊமை எழுத்து - ம் (மலம்). பேசும் எழுத்து - அ, உ (சத்தி சிவம்). ஆமை - ஆமையின் ஐந்து உறுப்புகள் அடங்குதல்போல. ஓமயம் - ஓம் மயம். நாமயம் - தற்போதம். (௧௭)

2120. துரிய மிருப்பதுஞ் சாக்கிரத் துள்ளே
நரிகள் பதினாலு நஞ்சுண்டு செத்தன
பரிய புரவியும் பாறிப் பறந்தது
துரிய மிறந்திடஞ் சொல்லவொண் ணாதே.

(ப. இ.) பேருறக்கமாகிய துரியமிருப்பது நனவாகிய சாக்கிரத் துள்ளேயாம். நரிகள் என்று சொல்லப்படும் அறிதற்கருவி ஐந்தும், செய்தற்கருவி ஐந்தும், அகக்கலன்கள் நான்கும் கூடிப் பதினான்கென்ப. இக் கருவிகள் பதினான்கும் ஆருயிர் புறத்துப் பரவாமையான் நுகர்ச்சி யின்றி நஞ்சுண்டது ஒத்து அடங்கின. அப் பொறிகள் புலன்கொள்ளும் புலன்கள் பத்தும் குதிரையை ஒத்துத் தொடர்வின்றிப் பறந்தது.

---

1. ஒருமையுள். திருக்குறள், ௧௨௬.

உயிர்ப்படங்கலாகிய துரியாதீதத்து நிகழும் நிலையில் இன்ப நிலையினை இன்னதன்மைத்தென்று சொல்ல ஒண்ணுதென்க. துரியாதீத நிலை - அப்பால்நிலை.

(அ. சி.) நரிகள் பதினுலு - கன்மேந்திரியம் ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து அந்தக் கரணம் நான்கு. பரிய புரவி - வேகமாய்ச் செல்லும் ஓசை முதலிய ஐந்து துரியம் இறந்த இடம் - துரியாதீதம். (கஅ)

2121. மாரு மலமைந்தான் மன்னு மவத்தையின்
வேருய மாயா தனுகர ணுதிக்கிங்
கீருகா தேஎவ் வுயிரும் பிறந்திறந்
தாருத வல்வினை யாலடி யுண்ணுமே.

(ப. இ) ஆருயிர்கள் திருவடிப்பேறு எய்துங்காறும் விட்டு நீங்காது ஒட்டிநிற்கும் மலம் ஐந்தும் மாருமலம் எனப்பட்டன. இவை ஆருயிர்களின் ஐம்பாட்டினும் உடன்நிற்கும். இவை நீங்காமையால் மாயாகாரியமாகிய உடல் கலன் முதலியவற்றை இன்னும் வேருகப் பெறுதல் வேண்டும். ஆகையால் உடம்பின் ஈறு எய்துவதற்கில்லை. அதனுல் எத்தகைய வுயிரும் பிறந்து இறந்து ஆருத வல்வினையால் அடியுண்டு துன்புறும். ஆருத - துய்த்துக் கழியாத. அடியுண்ணும் - துன்புறும். ஆராத என்பது ஆருத என எதுகை நோக்கித் திரிந்தது.

(அ. சி.) மாருமலமைந்தான் - ஐந்து மலங்களும் நீங்காதவன். (கக)

2122. உண்ணுந்தன் னுடாடா தூட்டிடு மாயையும்
அண்ணல் அருள்பெற்ற முத்திய தாவது
நண்ண லிலாவுயிர் ஞானத்தி னுற்பிறந்
தெண்ணுறு ஞானத்தின் நேர்முத்தி [1]எய்துமே.

(ப. இ.) நுகர்விக்கப்படவேண்டிய மாயாகாரியங்கள் திருவருள் எய்துங்காறும் ஊட்டாது கழியா. சிவபெருமான் திருவருள் பெறுவது வீடுபேருகும். மாயையை நண்ணுதலில்லாத உயிர்கள் பிறப்பு எய்தினும் அப் பிறப்பு திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானப் பிறப்பாகும். அப் பிறப்பின்கண் எண்ணத்தக்க திருவடியுணர்வால் நேர்முத்தியாகிய மீளா ஆளாம் திருவடிப்பேறு எய்தும்.

(அ. சி.) உண்ணுந் தன்னுடு - இருவினைகளால் எற்றுண்ணும் உயிர். (உ0)

2123. அதிமூட நித்திரை யாணவ நந்த
அதனு லுணாவோ னருங்கன்ம முன்னித்
திதமான கேவல மித்திறஞ் சென்று
பரமாகா வையவத் தைப்படு வானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு ஆணவமிகுதலால் அதிமூடமாகிய உறக்க முண்டாகும். அதனுல் அவ் வுயிர் இருவினைக்கு ஈடான கன்மங்களையே

---

[1] தானமியா. சிவஞானசித்தியார். அ. உ. - கஞ.

நினைக்கும். நினைத்து நிலையான கீழைம்பாடு என்று சொல்லப்படும் கீழாலவத்தையை எய்தும். இம் முறையாகச் சென்று சிறப்புநிலை யில்லாத ஐம்பாட்டினையும் எய்தும்.

(அ. சி.) நந்த - மிக. திதமான-நிலையான. கேவலம்-கீழாலவத்தை பரமாகா - சிறப்பற்ற. (உக)

2124. ஆசான்முன் னேதுயில் மாண வகர்தமைத்
தேசாய தண்டால் எழுப்புஞ் செயல்போன்று
நேசாய வீசனு நீடாண வத்தரை
ஏசாத[1]மாயாடன் ஞாலே [1]எழுப்புமே.

(ப. இ.) உலகியலில் கலைக்கோயிலின்கண் கற்பிக்கும் பொற்புடை நல்லாசான் முன் கற்றற்பொருட்டுச் சென்று உற்றுறையும் நன்மாணவர் பயிற்சிவயத்தால் உறங்குவதும் செய்வர். பேரருள்வாய்ந்த ஆசான் அன்புடைய அம் மாணவரை இன்மொழி புகன்று எழுப்புவன். எழுப்புதற்பொருட்டுப் 'புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்' ஒன்று கையிற்கொண்டருள்வன். அது முறைசெய்யும் செங்கோல் போன்று நிறைநலம் பயக்கும் உரைசேர் புகழ்க்கோலாகும். அதனையே தேசாய தண்டென ஓதினர் அத் தண்டினால் எழுப்புவர். அதுபோன்று சிவபெருமானும் பெருகிய ஆணவப்பிணிப்பினை மருவிச் செய்வதின்னதென்றறியாது உய்வகை நாடாது மையலுற்றுக் கிடக்கும் ஆருயிர்களைக் குற்றமற்ற தூமாயை என்று சொல்லப்படும் கைக்கருவியால் எழுப்பியருள்செய்வன். அவ்வாறு செய்வது அவ் வுயிர்கள் மாட்டு வைத்தருளிய பேரருளேயாகும். அக் குறிப்பு நேசாய ஈசன் என்பதனால் பெறப்படும். ஆணவப்பிணிப்பினரை நீடாணவத்தர் என்றருளினர் இதன்கண் 'மாணவக' என்னும் அருஞ்சொல் வழக்கு வந்துள்ளமை காண்க.

(அ. சி.) தேசாய - புகழ்பெற்ற. தண்டு - பிரம்பு. நேசாய - கருணை நிறைந்த. நீடு - அநாதியே உள்ள. மாயாள் - மாயை. (உஉ)

2125. மஞ்சொடு மந்தா கினிகுட மாமென
விஞ்சறி வில்லோன் விளம்பு மிகுமதி
எஞ்சலி லொன்றெனு மாறென இவ்வுடல்
அஞ்சுணு மன்னவனன் றேபோ மளவே.

(ப. இ.) நீரும் நீர்க்குடமும் போலும் எனச் சிறந்த அறிவில்லாதவன் இறுப்பு மெய்யாகிய புத்தியையும் அதனை இயைந்தியைக்கும் ஆருயிரையும் கூறுவன். அங்ஙனம் கூறுமவன் இரண்டனையும் ஒன்றெனுமாறு கூறிவிடுகின்றனன். அது பொருந்தாது. இவ் வுடலானது ஐம்புலனையும் நுகரும் ஆருயிர் நீங்கினால் தனித்துக்கிடக்கும். அவ் வுயிர் நீங்கும் அளவுமே சேர்ந்திருக்கும். தண்ணீரும் தண்ணீர்க்குடமும் நீங்கினாலும் மீண்டும் இணைந்துகொள்ளும். உயிர்நீங்கின வுடல் அவ்வாறன்று. மஞ்சு - நீர். மந்தாகினி - நீர்க்குடம்.

(அ. சி.) மஞ்சு - மேகம். மந்தாகினி - நீர். மதி - புத்தி. அஞ்சுணு மன்னன் - ஆன்மா. (உ௩)

---

1. கிடந்த. திருவுந்தியார், ௧௰.

2126. படியுடை மன்னவன் பாய்பரி ஏறி
வடிவுடை மாநகர் தான்வரும் போது
அடியுடை ஐவரும் அங்குறை வோருந்
துடியில்லம் பற்றித் துயின்றனர் தாமே.[1]

(ப. இ.) உடம்பைத் தனதாகக்கொண்டு ஆளும் ஆருயிர் இடையறாது ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் இயல்புவாய்ந்த மனமாகிய குதிரை மீது ஏறி அழகுமிக்கதாகிய அகநகரின்கண் வலம் வருகின்றது. அப்பொழுது அறிதற்கருவியாகிய செவி முதலிய ஐந்தும் செய்தற் கருவி முதலிய பிற கருவிகளும் புடைபெயராது உறங்கிக்கிடக்கும். அவைகளின் பற்றுக்கோட்டுக்கு இடனாகத் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இயல்பு வாய்ந்த நெஞ்சம் துடியில்லம். அந்நெஞ்சத்தைப்பற்றி உறங்கு கின்றனர்.

(அ - சி.) படியுடை மன்னவன் - ஆன்மா. பாய்பரி - சலிக்கும் மனம். ஐவர் - ஞானேந்திரியங்கள். உறைவோர் - கன்மேந்திரியங்கள். துடியில்லம் - இதயத்தானம். (௨௪)

2127. நேரா மலத்தை நீடைந் தவத்தையின்
நேரான வாறுன்னி நீடு நனவினில்
நேரா மலமைந்து நேரே தரிசித்து
நேராம் பரத்துடன் நிற்பது நித்தமே.

(ப. இ.) ஐம்மலச் சூழலில் பிணிப்புண்டு செம்பொருளையறியாது துன்புறும் ஆருயிர்க்கிழவர் தமக்கு நேராகாத மாறுப் பிறவியில் தள்ளும் அம் மலங்களைத் திருவருளால் ஐம்பாட்டில் காண்குவர். காண்ப ரென்பது நோயால் ஆற்றல் குறைந்தவர் அவ் வாற்றலின் குறைபாட்டைப் புடைபெயர இயலாமையாகிய தம் குறைபாட்டில் வைத்து உணர்வதுபோன்ற தென்பதாம். அதுபோல் ஆருயிர்களும் ஐம் பாடாகிய ஐந்தவத்தையில் தம்மையும் செம்பொருளாம் சிவனையும் உணர்வதாகிய இன்பம் இழந்து உணராததாகிய துன்பம் உழந்து வருந்தும் என்பதாம். அம் மலங்கள் நேரானவாறு நினைப்பதற்கு இடம் பெருகிய நனவினில் ஆகும். நேராவது விட்டு நீங்குவது. நனவினில் அவ் வுண்மையை அருளால் கண்டவர் செம்மையாகவே நிற்கும் செம் பொருளாம் சிவத்துடன் உணர்வுநீங்காது ஒட்டி என்றும் இன்புறுவர். இதுவே நிலைபெற்ற உலைவில்லாத நித்தவாழ்க்கை என்பர். நித்தம் - எந்நாளும்; நில் என்னும் அடியாகத் தோன்றிய நிலை என்லும் பொருளில் நிற்றம் என்றாகிப் பின் நித்தம் என்றாயிற்று. (௨௫)

(மத்திய சாக்கிராவத்தை)

2128. சாக்கிர சாக்கிரந் தன்னில் திரோதாயி
சாக்கிர சோப்பனந் தன்னிடை மாமாயை
சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்திதற் காமியஞ்
சாக்கிரந் தன்னில் துரியத்து [2]மாயையே.

---

1. படியுடையார். திருக்குறள், ௬0௬.
2. இலாடத்தே. சிவஞானபோதம், ௪. ௩ - ௧.

(ப. இ.) நனவின் நனவு என்று சொல்லப்படும் நிலையில் திரோதாயி தொழிற்படுத்தும். திரோதாயி நடப்பாற்றல். இதுவே மறைப் பாற்றல். நனவினிடத்து நிகழும் கனவில் தூமாயைத்தொடர்பின ராவர். நனவின் உறக்கத்துக் கன்மத் தொடர்பினராவர். நனவின் பேருறக்கத்துத் தூவாமாயைத் தொழிலினராவர்.

(அ. சி.) சகலம் - கருவி, கரணங்களுடன் கூடிஇருக்கும் அவசரம். (க)

2129. மாயை எழுப்புங் கலாதியை மற்றதின்
நேய விராகாதி ஏய்ந்த துரியத்துத்
தோயுஞ் சுழுனை கனாநன வுந்துன்னி
ஆயின னந்தச் சகலத்து ளானே.

(ப. இ.) தூவாமாயையானது உயிர்ப்படங்கலாகிய துரியாதீத நிலையில் உழைப்புக் கருவியாகிய கலாதியுடன் அடங்கிநிற்கும். பேருறக் கத்தின்கண் விழைவுக் கருவியாகிய அராகம் முனைக்கும். உறக்கமாகிய சுழுனையின்கண் உணர்வுக்குக் கருவியாகிய வித்தை முனைத்துக் கூடும். கனவு நிலையில் உழைப்பு முனைத்துக்கூடி உடல் மெய்யாகிய மூலப் பகுதிக் கருவிகள் இருபத்தைந்துடன் தொழிற்படும் நனவுநிலையுடன் எல்லாக் கருவிகளுமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகளுடன் தொழிற்படும். (உ)

2130. மேவிய அந்தகன் விழிகட் குருடனு
மாவயின் முன்னடி காணு மதுகண்டு
மேவுந் தடிகொண்டு [1]சோல்லும் விழிபெற
மூவயி னான்மா முயலுங் [2]கருமமே.

(ப. இ.) ஆணவமலத்தைப் பொருந்தி அறியாமை வயப்பட்டு அறிவுக்கண் ணிழந்திருந்த அகக்கண் குருடன் பார்க்கும் முகக்கண் ணில்லாத குருடனோடு ஒப்பன். அவ்விடத்து அருளுடையான் ஒருவனால் ஒருகோல் கொடுக்கப்படும். அதுவே அவ்விடத்துச் செய்யத்தக்கதாம். அதுவே அக் குருடனது விழைவாகிய பற்றுக்கோடுமாம். குருடனுக்குக் கோல் வேண்டுமென்னும் எண்ணம் நோலைப் பெறுவதன் முன் உறுவதற்கில்லை. ஆனால் நடக்கவேண்டுமென்னும் அடக்க முடியாத ஆசையுறுவது இயல்பு. அதற்கு வேண்டும் துணைப்பொருள்களைக் கூட்டி நல்குவது அவனுடைய விளக்கமில்லாத தெளிவில் வேட்கையினை நிரப்புவதே யாகும். விழியோடு ஒத்துச் சொல்லப்படும் தடியினைக் கொண்டு பொருந்தும். அதுபோல் ஒருமலமுடையார், இருமலமுடை யார், மும்மலமுடையார் ஆகிய முத்திறத்தார்மாட்டும் பண்டே ஒட்டி யுள்ள ஆணவக்குருடு நீங்குதற்குத் துணையாக மாயாகாரிய உடம்பாகிய கோலினைச் சிவபெருமான் படைத்துக் கொடுத்து அருளுகின்றனன். இவ் வுடம்பு பெற்றதும் முத்திறத்துயிர்களும் நத்தும் கருமங்களிலும் முயலும் கண்ணிழந்து கண்ணையே வேண்டிய நம்பியாரூரர்க்குச்

(பாடம்) 1. செல்லும்.
2 பின்னொருநா ளூ. ஏயர்கோன் கலிக்காமர், உஎச.
. மான்றிகழும். நம்பியாரூரர், எ. அக - கO

சிவபெருமான் குருடர்க்கு வேண்டியது கோலே எனத் திருவெண் பாக்கத்து ஊன்றுகோலருளிய உண்மையான் ஈதுணரலாகும். (௯)

2131. மத்திம மொத்த சிலந்தி வலயத்துள்
ஒத்தங் கிருந்து உயிருண்ணு மாறுபோல்
அத்தனும் ஐம்பொறி யாடகத் துள்நின்று
சத்த முதல் ஐந்துந் தானுண்ணு [1]மாறே.

(ப. இ.) சிலந்தியானது தன் வாயினால் தன்னுடம்பினின்றும் நூல் இழைக்கின்றது. அந் நூலால் தனக்குவேண்டிய உணவுகளை அகப்படுத்தும் வலைகளை அமைத்துக்கொள்ளும். மேலும் தான் தங்குவதற்குரிய கூடும் அமைத்துக்கொள்ளும். அக் கூட்டின் மத்தியில் தான் தங்குவதற்குரிய வாய்ப்பான இடமும் அமைத்துக்கொள்ளும். அவ்விடத்தையே மத்திமம் என்றருளினர். அதுபோல் சிவபெருமானும் ஆருயிர்கள் இருவினைக்கு ஈடாக ஆடுதல்புரியும் இடமாம் உடம்பினை அமைத்தருளினன். அவ் உடலினின்று உயிர் ஆட்டம்புரியும். அத்தனாகிய சிவபெருமானும் ஐம்பொறிசேர் உடம்பகத்து அவ் வுயிர் ஐம்புலன்களையும் நுகர்தற்பொருட்டுத் தானும் உடங்கியைந்து காட்டிக் காண்பன். காட்டுதல் - உண்பித்தல். காணுதல் - உண்பிக்கத் துணை செய்தல். ஆகவே சிவபெருமான் அவ் வுடம்பகத்து உயிர்க்குயிராகத் தங்கி அருளுகின்றனன். தன்னைத் தாங்கும் தகுதியும் அதற்கு அவனே அளித்தருளினன். அவன், 'எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவுமாயிருப்பன், செம்மான் பிறை ஏறு சேர்ந்து'[2] என்பதனால் இவ் வுண்மை புலனாகும்.

(அ. சி.) மத்திமம் ஒத்த சிலந்தி வலயத்துள் - சிலந்திக்கூட்டில் சிலந்தி தான் தங்கக் கட்டும் மத்தியிலுள்ள வலுத்த இடத்தில் இருப்பதை. அத்தன் - ஆன்மா. ஆடகம் - சரீரம். (௧௦)

2132. வைச்சன வச்சு வகையிரு பத்தஞ்சு
மூச்சு முடனணை வானொரு வன்னுளன்
பிச்சன் பெரியன் பிறப்பிலி என்றென்று
நச்சி யவனருள் நானுய்ந்த [3]வாறன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு வேண்டுவரர்க்கு வேண்டும் திருக்கோலம்கொண்ட திருவுருவங்கள் இருபத்தைந்தாகும். அவற்றையே 'வைச்சனவாகிய அச்சுவகை இருபத்தஞ்சு' என்று ஓதினர். அவற்றின்கண் சிறப்பாக அணைந்து அருளிச்செய்யும் ஒப்பில் திருவுருவுடையவன் ஒருவனுளன். அவனே சிவபெருமான்.

---

1. காணுங். சிவஞானபோதம், ௧௧.
,, காணுதாற். திருக்குறள், ௮௪௧.
2. பெருவிர. ௪. ௭௰ - ௧௦.
,, கருமலி. ௪. ௭௩ - ௧௦.
3. கச்சைசே. அப்பர், ௪. ௬௬ - ௬.
,, பையஞ்சு- ,, ௪. ௪ - ௧௦.
,, சிரிப்பிப்பன். அ நீத்தல் விண்ணப்பம், ௪௧.
,, வேதமடி. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், அ. தவ - ௧௦௧.

அவன் அனைத்துயிர்களினிடத்தும் அனைத்துப் பொருள்களினிடத்தும் பேரன்பு பூண்ட பிச்சன். மண்ணவர் விண்ணவர் அனைவர்கட்கும் அவரவர் தகுதிக்கேற்றவாறு பெருமையளிக்கும் பெரியன். என்றும் பிறப்பில்லாதவன். இவ் வகையாக நாளும் அகம் குழைந்து பாடிப் பரவிப் பணிகின்றவர்கள் நச்சுவாராவர் சிவபெருமான் நச்சுவார்க்கு இனியனுவன். அம் முறையான் அடியேனும் நச்சி உய்ந்தவனுனேன். வைத்தன என்பது வைச்சன எனச் செய்யுட் டிரிபெய்திற்று. உச்சம் - சிறப்பு. பிச்சன் - பெருங்காதலன்.

(அ. சி.) அச்சு வகை - மூர்த்தி பேதம். முச்சுமுடன் - அம் மூர்த்தங்களுடன். (௫)

2133. நாலா றுடன்புருட னற்றத் துவமுடன்
வேறான ஐயைந்து மெய்ப்புரு டன்பரங்
கூறா வியோமம் பரமெனக் கொண்டனன்
வேறான நாலேழு வேதாந்த தத்வமே.

(ப. இ.) உடன்மெய் இருபத்துநான்கும் ஆன்ம தத்துவமெனப் படும். இவற்றுடன் ஆளின் சிறப்புநிலையும் கூட்டிஞல் இருபத்தைந் தாகும். சிறப்புநிலை குறிப்பதே 'புருடன் நற்றத்துவம்' என்பதாகும். ஆளின் பொதுத்தன்மையாம் உண்மையை மெய்ப்புருடன் என ஓதினர். அஃது உணர்வுமெய் ஏழாகும். உணர்த்துமெய்யினை 'வியோமம்பரம்' என்றருளினர். அஃது ஐந்து மெய்யாகும். இம் மூன்றுங் கூடிய மெய் முப்பத்தாறுகும். அதுவே அருஞ்சைவர் தத்துவம். வேதாந்திகள் கொள்ளும் மெய் (2136) இருபத்தெட்டென்ப. மெய் - தத்துவம்.

(அ சி.) புருடன் பரம் - வித்தியா தத்துவம் ஏழு. வியோமம் பரம் - சிவ தத்துவம் ஐந்து. (௬)

2134. ஏலங்கொண் டாங்கே இடையொடு பிங்கலை
கோலங்கொண் டாங்கே குணத்தி னுடன்புக்கு
மூலங்கொண் டாங்கே முறுக்கிமுக் கோணிலுங்
காலங்கொண் டானடி காணலு மாகுமே.[1]

(ப. இ.) நாடிகள் பத்தினுள்ளும் சிறப்புடையன இடப்பால் நாடியும், வலப்பால் நாடியாகிய பிங்கலையுமாம் அவ் வுயிர்ப்புக் கோலத் துடன், அதனுல் ஏற்படும் குணத்தினுடன் ஆருயிர் உலவும். மூலத் திடத்தும் புகும். அங்கிருந்து ஏனைய நாடிகளுக்குக் கிளர்ச்சியை ஊட்டி எல்லாவற்றையும் எழுச்சிபெறச் செய்யும். இதுவே முறுக்குதலென்ப தாகும். அகத்தே காணப்படும் மூன்று மண்டலங்களிலும் விரவித் தன் உண்மை காணப்படும். அங்ஙனம் காணப்பெறும் ஆருயிர் காலகால னுகிய சிவபெருமான் திருவடியிணையினைச் சாரும். சிவபெருமான்: காலங்கொண்டான். அஃதாவது மாயாகாரியங்களை ஆக்குவதற்குத் தானே தன் திருவருளினைக் கொண்டு காலமெய்யாகத் திகழ்ந்தனன்; அதனுல் காலங்கொண்டான் என வழங்கப்பட்டனன். அடியிணையைச் சார்வதே காண்பதாகும்.

---

1. வித்தையோ. சிவஞானசித்தியார், க. ௬ - எ.

(அ. சி.) ஏலங்கொண்டு - பயிற்சி செய்து. குணம் - அநுபவம். மூலம் - மூலாதாரம். முறுக்கி - நாடிகளை நிமிர்த்தி. முக்கோணி - மூன்று மண்டலம். காலங்கொண்டான் - சிவன். (எ)

2135. நாடிகள் பத்தும் நலந்திகழ் வாயுவும்
ஓடிய காலில் ஒடுங்கி யிருந்திடுங்
கூடிய காமங் குளிக்கும் இரதமும்
நாடிய நல்ல மனமும் உடலிலே.

(ப. இ.) நாடிகள் பத்தும், வளிகள் பத்தும் உயிர்ப்புப் பயிற்சி முறையான் நடுநாடிவழியாகச் சென்று ஒடுங்குதலைப் பெறும். அக் காலத்து மிதந்த இன்பமும், நுகரும் சுவையும், சிவபெருமானையே நல்ல மனதுடன் நாளும் நினைக்கும் நற்புண்ணியமும் எய்தும் இந் நன்மைகளே அந் நல்லுடலில் திகழும். நாடி பத்தாவன: இடப்பால் நரம்பு வலப்பால் நரம்பு, நடு நரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு வலக்கண் நரம்பு, இடக்கண் நரம்பு வலச்செவி நரம்பு, இடச்செவி நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு என்பன. இவற்றை முறையே இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு எனவும் கூறுப. வளி பத்தாவன: உயிர்வளி மலக்காற்று, தொழிற் காற்று, ஒலிக் காற்று, நிரவு காற்று, தும்மற் காற்று, விழிக் காற்று, கொட்டாவிக் காற்று, இமைக் காற்று, வீங்கற் காற்று என்பன. வளி என்றாலும் காற்று என்றாலும் ஒன்றே. இவற்றை முறையே பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) கால் - பிராணவாயு. (அ)

2136. பத்தோடு பத்துமோர் மூன்றும் பகுதியும்
உய்த்த துரியமும் உள்ளுணர் காலமும்
மெய்த்த வியோமமு மேலைத் துரியமுந்
தத்துவ நாலே ழெனவுன்னத் தக்கதே.[1]

(ப. இ.) அறிதற்கருவியாகிய செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு ஆகிய ஐந்தும்; செய்தற்கருவியாகிய வாய், கால் கை, எருவாய், கருவாய ஆகிய ஐந்தும் இவற்றிற்குரிய புலன் பத்தும் அவை வருமாறு: ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்து; நவிலுதல், நடத்தல், நலமுறக் கொடுத்தல், கழித்தல், களித்தல் ஆகிய ஐந்தும் சேர்ந்து பத்து என்ப. எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு ஆகிய அகப்புறக் கலன் நான்கும், துரியமாகிய ஆள் ஒன்றும் காலம் ஒன்றும் வியோமம் என்று சொல்லப்படும் ஆண்டான் ஒன்றும் மேலைத்துரியம் அல்லது திருவருட் பேருறைவு என்று சொல்லப்படும் அத்தன் அல்லது சிவன் ஒன்றும் ஆகிய இருபத்தெட்டு மெய்களும் முன் (2133) ஓதப்பெற்ற வேதாந்த மெய்ந்நெறித் தத்துவங்களாகும். காலம் என்பதற்கு ஆருயிர் என்றலும் ஒன்று. ஆருயிர் - ஆன்மா.

---

1. பொருள்கருவி. திருக்குறள், ௬௭௫.

(அ. சி.) பத்தொரு பத்து - மண் முதல் தத்துவம் இருபது. ஓர் மூன்றும் - ஒன்றும் + மூன்றும் - நான்கு; அந்தக்கரணங்கள் 4 துரியம் - புருடன். காலம் - ஆன்மா. வியோமம் - ஈசன். மேலைத்துரியம் - சிவம். (க)

2137. விளங்கிடு முந்நூற்று முப்பதோ டொருபான்
தளங்கொ ளிரட்டிய தாறு நடந்தால்
வணங்கிடு மைம்மலம் வாயு வெழுந்து
விளங்கிடு மவ்வழி தத்துவ நின்றே.[1]

(ப. இ.) விளக்கமிக்க முந்நூறும், முப்பதைப் பத்தினால் பெருக்கிக் கிடைத்த முந்நூறும் சேர்ந்து அறுநூறு ஆகும். இரட்டியதாறு என்பது ஆறும் ஆறும் பெருக்க முப்பத்தாறு ஆகும் இம் முப்பத்தாறையும் அறுநூறுடன் பெருக்க இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு ஆகும். இவையே ஒருநாளைக்கு நாம் விடும் உயிர்ப்பாகும். உயிர்ப்பு - சுவாசம். இவற்றுள் நம்மகத்துத் தங்குவது ஏழாயிரத்து இருநூறு ஆகும். இக்கணக்கின்படி ஒருநாளைக்குச் செலவாகு முயிர்ப்பு உகக௬00 அதற்கு வரவாகும் உயிர்ப்பு எஉ00. ஆயின் பாக்கி கச௪00. நம்முடைய வாழ்நாளாகிய இருப்பு உயிர்ப்பிலிருந்து நாள்தோறும் செலவாகின்றது. அதனால் வாழ்நாள் மிகவிரைவில் முடிவெய்துகின்றது. அங்ஙனம் நேராதிருக்கும்படி உயிர்ப்புப்பயிற்சி நாடொறும் செய்தல்வேண்டும். உயிர்ப்புப்பயிற்சி - யோகாப்பியாசம். பொன்னைப் பொருளைத் தேடுவதுபோல் உயிர்ப்பையும் - மூச்சையும் திறந்தவெளியில் நன்றாக நிமிர்ந்திருந்து சிவனினைவுடன் உள்ளிழுத்துத் தொகுத்து வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இதன் விரிவை இந் நூல் பிராணாயாமம் என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காண்க. அத்தகைய பயிற்சியினர்க்கு ஐவகைப் பாசங்களும் விலகும். அப்பொழுது ஒப்பரிய மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமான் விளங்கித் தோன்றுவன்.

(அ. சி.) முந்நூறு - 300. முப்பதோடு ஒரு பான் - 30 × 10 = 300 ஆக மொத்தம் = 600. இரட்டியதாறு - 36. 600 × 36 = 21600. நடந்தால் - 21600 சுவாசம் நடந்தால். (௧0)

2138. நாலொரு கோடியே நாற்பத்தெண் ணாயிர
மேலுமோ ரைந்நூறு வேறு யடங்கிடும்
பாலவை தொண்ணூறோ டாறுட் படுமவை
கோலிய ஐயைந்து ளாகுங் குறிக்கிலே.

(ப. இ.) நான்கு கோடியே நாற்பத்தெண்ணாயிரத்து ஐஞ்ஞூறு மெய்கள் சிறப்பாகக் காணப்படும். அவை அனைத்தும் தொண்ணூற்றாறென்று கூறப்படும் மெய்களினுள் அடங்கும். அவற்றையும் அடக்கிக் கூறினால் இருபத்தைந்து மெய்களுள் அடங்கும். மெய்கள் - தத்துவங்கள்.

(அ. சி.) தத்துவங்கள் 40048500 ம் 96 தத்துவங்களிலும், அவை 25 தத்துவங்களிலும் அடங்கும். (கக)

---

1. அழிவதூஉம். திருக்குறள், ௪௬௧.

2139. ஆகின்ற தொண்ணூற்றே டாறும் பொதுஎன்பர்
ஆகின்ற வாறு றருஞ்சைவர் தத்துவம்
ஆகின்ற நாலேழ்வே தாந்தி வயிணவர்க்
காகின்ற நாலாறை யைந்துமாயா வாதிக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவுள்ளக் குறிப்பினால் முதற்காரணமாகிய மாயையினின்று காரியமாகத் தோன்றும் மெய்கள் தொண்ணூற்றாறு. ஆகின்ற என்பதற்குக் காரியமாக ஆகின்ற என்றும், ஆருயிர்கட்கு நன்மைக்குத் துணைநிற்பதாகின்ற என்றும் இருபொருளும் பொருந்தும். அது, 'மாயா தனுவிளக்காம்' என்னும் மெய்கண்டார் அருள்மொழியால் விளங்கும். இத்தொண்ணூற்றாறினையும் பலவேறு கொள்கையினரும் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்கின்றனர். சிறப்பாக ஒப்புக் கொள்ளும் மெய்ம் முறையில் வேறுபடுகின்றனர். அவருள் அருஞ்சைவராகிய செம் பொருட்டுணிவினர் முப்பத்தாறு மெய்கள் சிறப்பினை உடையவென அளவைமுறையான் அறுதியிட்டு உறுதி கூறுகின்றனர். செம் பொருட்டுணிவினர்-சித்தாந்தசைவர். வேதாந்தி என்று கூறப்படும் மறைமுடிவினர் இருபத்தெட்டு (2136) மெய்கள் கூறுகின்றனர். வயிணவர் இருபத்துநான்கு மெய்கள் கூறுகின்றனர். மாயாவாதி என்னும் ஒரு பொருட் கொள்கையினர் இருபத்தைந்து மெய்கள் கூறுகின்றனர் ஒரு பொருட் கொள்கை ஏகான்மவாதம். வைப்புமுறையில் இருபத்துநான்கு மெய்களுக்குமுன் இருபத்தைந்து மெய்கள் கூறப்பெறுதல் வேண்டும். அங்ஙனமிருப்பவும் ஈற்றில்ஓதப்பெற்றது தலைதடுமாற்றமாகும். தலைதடு மாற்றம் தந்து புணர்த்தல்' என்பதோர் உத்தி. அதனால் மாயாவாதிகளின் மாண்பின்மை புலனாம். என்னை, அவர்கள் உயிர்களே இல்லை என்று மயங்கிக்கூறும் எல்லையின் பாவத்தினர். என்னை 'மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும், சண்ட மாருதம் சுழித்தடித் தார்த்து' என (போற்றித் திருவகவல்-௫௫-௧) ஆளுடைய அடிகளும், 'யாங்க ளேகடவு ளென்றிடும் பாதகத் தவரும்' (பன்முகச் சிற்சுகோதய விலாசம், ௧0) எனத் தாயுமானச் செல்வரும் அருளிய திருவருள் மொழிகளான் உணரலாம் என்க. மாயாவாதி மூலப்பகுதி மாயையே உலகிற்கு முதல் என்று கூறுபவன். இவனைச் சாங்கியன் எனவும் கூறுப. இவன் கடவுள் ஒருவன் உண்டெனக் கொள்ளாப் பாழ்ங்கோளன் இங்ஙனம் கூறலும் ஒன்று. அதனால் அம்மாயாவாதி ஈற்றில் வைக்கப்பட்டனன் என்க. வைணவர்க்கு உடன்மெய்யாகிய மூலப்பகுதியுடன் இருபத்துநான் கென்ப. திருவுள்ளக் குறிப்பு-கண்ணுதல்.

(அ. சி.) 36 தத்துவங்கள் சைவர்களுக்கு.
28 ,, வேதாந்திக்கு
24 ,, வைணவர்களுக்கு.
25 ,, மாயாவாதிக்கு. (௧உ)

2140. தத்துவ மானது தன்வழி நின்றிடில்
வித்தக ளுகி விளங்கி யிருக்கலாம்
பொய்த்தவ மாமவை போயிடு மவ்வழி
தத்துவ மாவ தகரஎழுத் தாமே.[1]

---

1. பசித்துண்டு, சிவஞானபோதம், அ. ௧-உ.

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மை யுணர்ந்து இவையனைத்தும் நாமல்லவென்றும், நம்மால் ஆக்கப்பட்டன வல்லவென்றும், சிவபெருமானால் ஆக்கி அளித்தருளப்பட்ட இரவற் பொருளென்றும் அவன் திருவுள்ளத்தின்படி அவற்றைப் பேணி அவன் திருத்தொண்டினுக்கே ஒப்புவிப்பது நம் கடமையென்றும் நாளும் கொண்டொழுகும் செம்பொருட்டுணிவினர்வழி அவை நின்று ஒளியாய்த் திகழும். அத்தகையோர் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானம் கைவரப் பெற்ற நல்லோராவர். வித்தகர்-செயற்கரும் செய்கை செய்யும் நல்லார். அவர் சிவமென விளங்கி வீற்றிருப்பர். நிலையிலாத பயனைத் தந்தழியும் தவம் பொய்த்தவம். அத் தவங்கள் போயகலும். அகன்றவிடத்து உண்மையாக நிலைபெற்றுநிற்கும் பெரும்பொருட் கிளவியான்[1] சிவன். அவனே அகர எழுத்திற்கு உரிய முதல்வன். (கங)

2141. அறிவோன் றிலாதன ஐயேழு மோன்றும்
அறிகின்ற என்னை அறியா திருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீயேன் றருள்செய்தார் நந்தி
அறிகின்ற நானேன் றறிந்துகோண் [2]டேனே.

(ப. இ.) முப்பத்தாறு மெய்களும் அறிவில்லாத பொருள்கள். இவற்றோடு விரவிநின்ற ஆருயிர்கள் இவற்றின் உண்மையினை அறியா திருந்தன. அதனால் அவைகள் தம்மைப் பற்றியும் அறிந்தில. சிவபெரு மானாகிய நந்தி திருவருளால் இவ் வுண்மைகளை உணர்த்தியருளினன். அம்முறையான் அவை அறிந்தன. அதுபோல் யானும் அறிந்துகொண் டேன் என்க. (கச)

2142. சாக்கிர சாக்கிர மாதி தனில்ஐந்தும்
ஆக்கு மலாவத்தை யைந்து நனவாதி
போக்கி யிவற்றோடும் பொய்யான வாறாறு
நீக்கி நெறிநின்றோன் றாகியே நிற்குமே.

(ப. இ.) நனவின் நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பாடுகளும், புலம்புடன்கூடி எய்தும் ஐம்பாடுகளும், நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐந்தும் தனக்கு வேறானவை என்னும் உண்மை கண்டுணர்ந்து நீங்கி நிலைபேறில்லாத முப்பத்தாறு மெய்களும் அங்ஙனமே வேறெனக் கண்டு நீங்கினோன் செந்நெறியில் நிற்போனவன். அவன் திருவருளால் சிவத் துடன் ஒன்றி ஒன்றாகியே நிற்பன்.

(அ. சி.) மலாவத்தை - கேவலாவத்தை. (கரு)

---

1. கரும்பினு. ௪.எ௪-௩.
2. கருவியா. சிவஞானசித்தியார், ௪.க-க.
,, அறியாத. தாயுமானவர், உஎ. பாயப்புலி-௩0.
,, உலகமெலாம். சிவப்பிரகாசம், கஅ.
,, யாவையும். சிவஞானபோதம், எ.
,, நானுரென். அ. திருக்கோத்தும்பி-௨.

2143. ஆணவ மாதி மலமைந் தலரோனுக்
காணவ மாதிநான் காமாற் கரனுக்
காணவ மாதிமுன் றீசர்க் கிரண்டேன்ப
ஆணவ மோன்றே சதாசிவற் காவதே.

(ப. இ.) ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை யாக்கம், நடப்பாற்ற லாகிய திரோதாயி என்னும் ஐம்மலங்களும் நீங்கப்பெருத நிலையி லுள்ளவன் அயன். மாயையாக்க மொழிந்த ஏனைநான்கு மலங்களும் நீங்கப்பெருதவன் அரி. ஆணவம், கன்மம், திரோதாயியாகிய மறைப் பாற்றல் ஆகிய மூன்றும் நீங்கப்பெருதவன் அரன். ஆணவம் மறைப் பாற்றல் இரண்டும் நீங்கப்பெருதவன் ஆண்டான். ஆணவம் மட்டும் நீங்கப்பெருதவன் அருளோன் என்ப.

(அ. சி.) மலம் ஐந்து-ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதம். (கக)

அத்துவாக்கள்

(வழிகள்)

2144. தத்துவம் ஆருறு தன்மனு வேழ்கோடி
மேய்த்தகு வன்னம்ஐம் பாஞேன்று மேதினி
ஒத்திரு நூற்றிரு பான்நான்கேண் பாஞேன்று
வைத்த பதங்கலை யோரைந்தும் [1]வந்தவே.

(ப. இ.) மெய்கள் மண்முதற்சிவம் ஈருக முப்பத்தாறு. மந்திரங் களின் முடிவுகள் ஏழு. கோடி - முடிபுகள். அவை வருமாறு: நம, சுவாகா, சுவதா, உம்பட், படு, வவுசட், வசட் என்பன. வன்னம் என்று சொல்லப்படும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்று. உலகங்கள் - புவனம் இருநூற்று இருபான் நான்கு (உஉச). சொற்கள் - பதங்கள் எண்பத் தொன்று. கலைகள் ஐந்து. முடிபு ஏழினையும் 'சொல்லார் நமசுவா காசுவதா உம்பட், படு, வில்லார்வவு சட்வசட்டேழ் வேறு' என்பதனுல் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) மனு-மந்திரம். ஏழ்கோடி-ஏழுவகை முடிவைப்பெற்றது. அஃதாவது: நம, சுவாகா, சுவதா, உம்பட், படு, வவுஷ, வஷட் முதலியன. (க)

2145. நாடிய மண்டல மூன்று நலந்தேரிந்
தோடு மவரோ டுள்ளிரு பத்தைஞ்சுங்
கூடுவர் கூடிக் குறிவழி யேசேன்று
தேடிய பின்னர்த் திகைத்திருந் தார்களே.

(ப. இ.) உடலகத்தே நாடப்படும் மண்டிலங்கள் மூன்று. சிவ குருவினருளால் அவற்றின் நன்மைகளை அறிந்துநிற்பாருடன் கலந்து நடப்பது இருபத்தைந்து மெய்களாகும். அவற்றுடனும் சிவகுருவின்

1\. அழிவிலாக், மந்திரங்கள், வித்தையின்மந், சாந்தியா. சிவஞானசித்தியார், சு. க - கூ - க.

அருமறையாம் உபதேச மொழியுடனும் சென்று காண்பார்க்குக் கருவிகள் ஒன்றும் தோன்ரு. அதனுல் திகைப்புற்றிருந்தாரையொப்பர்.

(அ. சி.) நலம் தெரிந்து - நன்ருக ஆராய்ந்துகொண்டு, உள் இருபத்தைந்து - மண்முதல் தத்துவங்கள் 25. குறிவழி - குருஉபதேசம்.

2146. சாக்கிர சாக்கிர மாதித் தலையாக்கி
ஆக்கிய தூல மளவாக்கி அதீதத்துத்
தாக்கிய வன்பான தாண்டவஞ் சார்ந்தது
தேக்குஞ் சிவமாதல் ஐந்துஞ் [1]சிவாயமே.

(ப. இ.) நனவின் நனவினைமுதற்கொண்டு பருவுடற்கண் உள்ள உச்சித்தொளையாகிய வெளிவரை நின்று அப்பால் அருள்வெளியின் கண் அருளப்பெறும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு வழிபட்டு அதன்மேல் தூவா மெய்க்கண் காணப்பெறும் சிவமெய் ஐந்தும் உணர்வுறுவர். அத்தகையார்க்கு எல்லாம் சிவவண்ணமாய்க் காணப்பெறும். தாண்டவம் : தாண்டுதவம்.

(அ. சி.) சாக்கிர சாக்கிரம்-சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம். ஆதித் தலையாக்கி - முதற்கொண்டு. தூலம் அளவாக்கி - தேகத்தின் உச்சிவரை செலுத்தி அதிதத்து-துரியாதீதத்தில். அன்பான தாண்டவம்-சிவத்தின் கருணைநிறைந்த கூத்து. சிவம் ஆதல் ஐந்தும் - சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும். சிவாயமே - சிவமயமே. (௫)

சுத்த நனவாதி பருவம்

2147. நனவாதி தூலமே சூக்கப் பகுதி
அனதான ஐயைந்தும் விந்துவின் சத்தி
தனதா முயிர்விந்து தானின்று போந்து
கனவா நனவிற் கலந்ததிவ் வாறே.

(ப. இ) நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் பருமைப் பகுதியே நுண்மையாம்பகுதியும், அத்தன்மையவாகிய இருபத்தைந்து மெய்களும் தூமாயை என்று சொல்லப்பெறும் மாமாயையினின்றும் போந்தனவாகும். அவற்றுடன் கலந்து தொழிற்படும் ஆருயிரின்நிலை தூநிலையாகும். அந்நிலை நனவிற் கனவுபோன்று காணப்பெறும்.

(அ சி.) அனதான - அத்தன்மையதாகிய. விந்துவின் - மகாமாயையின். கனவா நனவு - நனவில் கனவு. (க)

2148. நனவில் அதீதம் பிறந்தார் கிடந்தார்
நனவில் தரியம் [2]நிகழ்ந்தார் தவழ்ந்தார்
நனவிற் சுழுத்தி நடந்தார் வளர்ந்தார்
நனவிற் சனவோட னன்செய் தியாமே.

---

1. சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், அ, உ - கடு.
(பாடம்) 2. நகர்ந்தார்.

(ப. இ.) நனவின்கண் உயிர்ப்படங்கும் நிலையினை எய்தினர் தூய நிலைக்கண் பிறந்தவராவர். அவர்தம் இருப்பாகிய கிடப்பும் திருவடி யுணர்வின்கண்ணேயாகும். இதனை ஞானநிலம் என்பர். தூயநனவிற் பேருறக்கநிலை நிகழ்ந்தவரோடொக்கும். நனவின் உறக்கநிலை தவழ்ந் தாரோடொக்கும். நனவின் கனவுநிலை வளர்ந்துநடந்தாரோடொக்கும். நனவின் நனவுநிலை ஓடுதல் செய்வாரோடொக்கும். இவையனைத்தும் சிவன்பாலே செல்லுதலின் நற்றவமாயின. நன்செய்தி - நற்றவம்- வளர்ந்தார் ; வளர்ந்தாராய்; முற்றெச்சம். (உ)

2149. செறியுங் கிரியை சிவதத் துவமாம்
பிறிவிற் சுகயோகம் ரேபருள் கல்வி
குறிதற் றிருமேனி குணம்பல வாகும்
அறிவில் சராசரம் அண்டத்[1] தளவே.

(ப. இ.) தூயநிலைக்கண்ணுள்ளார் 'சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரியும் தபோதனர்' ஆதலின் அவர் புரிந்தருளும் பொருந்திய நோன்பு கள் சிவமெய்யேயாகும். அதுபோல் பிறிவில்லாத செறிவு திருவருட் செறிவாகும். அவர்தம் திருமேனி திருவடியுணர்வின் அருள்விளக்கமே யாகும். அவர்தம் அறிவும் சிவபெருமானின் எண்குணங்களேயாகும். அவர்தம் நிலை இயங்குதிணை நிலைத்திணை வாழ் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் உறையுளாம். பேரண்டத்தளவினுமிக்கது அஃது அறிதற்கரியது. நோன்பு : கிரியை. செறிவு : யோகம். அறிவு : ஞானம்.

(அ. சி.) செறியுங் கிரியை - பொருந்திய செயல்கள். குறிதற் றிருமேனி - குறிக்கப்படும் சிவ உருவம். அறிவு இல் - இவ்வளவென்று அறியமுடியாத. (ங)

2150. தேசு திகழ்சிவஞ் சத்தி சதாசிவம்
ஈசன் நல்வித்தை இராகங் கலைகாலம்
ஆசகல் வித்தை நியதி மகாமாயை
ஆசில் புருடாதி ஆன்மாவீ[2] றாறே.[3]

(ப. இ.) திருவருள் நேரே தொழில்புரியும் இடம் சிவமெய். சிவ மெய்யே சிவதத்துவம் எனப்படும் அவை அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்பன. இவை தூமாயைக்கண் உள்ளன. தூவா மாயையின் தோற்றங்கள் வருமாறு ; ஊழி, ஊழ், தொழில், அறிவு, விழைவு, ஆள், மருள் என ஏழாகும். ஊழி - காலம். ஆருயிர்க்குப் பொருந்தும் ஆள்முதல் ஆன்மா ஈறாக ஆறு என்பது. ஆள்மெய் ஒரு தனிமெய் அன்று என்னும் குறிப்பிற்று.

(அ. சி) சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும், வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் கூறப்பட்டன. (௪)

---

1. சிலமின்றி. அ. ஆனந்தமாலை - ௩.
(பாடம்) 2. ராறே.
3. உன்னலரும், அருத்திமிகுங். சிவப்பிரகாசம், ௨௧-௨௬.
,, சுத்தமாம். சிவஞானசித்தியார், ௧. ௨ - ௩௮.

2151. ஆணவ மாயையுங் கன்மமு மாமலங்
காணு முளைக்குத் தவிடுமி யான்மாவுந்
தாணுவை யோவ்வாமற் றண்டுல மாய்நிற்கும்
பேணுவாய் மற்றுநின் பாசம் [1]பிரித்துமே.

(ப. இ.) ஆணவம் உமியை ஒக்கும். மாயை தவிட்டை ஒக்கும். கன்மம் முளையையொக்கும். ஆருயிர் அரிசியினையொக்கும். ஆவி கலப்புத் தன்மையால் சிவனுடன் புணர்ப்பாய்ப் பிரிவின்றிநிற்பினும் அரிசியை ஒக்குமேயன்றிச் சிவனையொவ்வாது. திருவருளால் உன்னுடைய பாசங்களை விட்டுவிலகிச் சிறப்பருளும் சிவபெருமான் திருவடிப் பெருமையினைப் பேணுவாயாக. தாணு - சிவபெருமான்; தூண் என்னும் சொல் தாணு என மருவிற்று. தண்டுலம் - அரிசி.

(அ. சி.) காணும் - முளைக்கின்ற. தாணு - சிவம். தண்டுலம்-அரிசி. (௧)

2152. பசுக்கள் பலவண்ணம் பாலொரு வண்ணம்
பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன்ஒரு வண்ணம்
பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன்கோல் போடிற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி [2]விடாவே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பலவும் பலவேறு வகையின. ஆயினும் அவற்றின் அறிவுநிலை ஒன்றேயாம். அஃதாவது எல்லாவுயிர்களும் சிவபெருமான் விளக்க விளங்கும் சிற்றறிவினவே. ஆணவ மல வன்பிணிப்பின. அதற்கு ஒப்புப் பசுக்கள் பல நிறத்தன. ஆனால் அவற்றின் பாலெல்லாம் தூயவெண்மையான ஒருநிறத்தன. இவ்வாருயிர்களைக் கொண்டு நடத்தும் பேருயிராகிய சிவபெருமான் ஒருவனே. அவன் முற்றுணர்வினனே. அதற்கு ஒப்புப் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயன் ஒரு வண்ணமாவன். அப் பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன் மேய்த்தற்றொழிற்குரிய கோலைக் கீழே போட்டுவிட்டால் அப் பசுக்கள் மேய்ப்பவனைச் சூழ்ந்து விலகாது நின்றுவிடும். கோல்போடுதல் தூண்டுதலைச் செய்யாதிருத்தல். இவ்வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் திருமறையான்உணர்க:

"பதவு காலங் களின்மேய்த்தும் பறித்தும் அளித்தும் பரிவகற்றி
இதமுண் டுறையு நற்றண்ணீ ரூட்டி யச்ச மெதிர்நீக்கி
அதர்நல் லனமுன் செலநிழ லமர்வித் தமுத மதுரப்பால்
உதவும் பொழுது பிழையாம லுடையோ ரில்லந் தொறுமுய்த்தார்."
—கஉ- சண்டேசுரர், உகூ.

சிவபெருமானாகிய முழுமுதல்வன் உலகியலை நடாத்தும் நடப்பாற்றலாகிய சலமகளையொடுக்குவதேகோல்போடுவதாகும். சலமகளையொடுக்

---

1. அல்லன்மிக. சிவப்பிரகாசம், பொது கூ.
,, நெல்லினுக்குத் சிவஞானசித்தியார், கக - கூ.
,, விற்றானென். அப்பர், கூ அ - க.
2. செறிகழலும். அப்பர், கூ. கஅ - அ.
,, ஒன்றென்ற. சிவஞானபோதம், உ. க - உ.
,, ஆவேறு. நாலடியார், ககஅ.

னால் வனப்பாற்றலாகிய மலைமகள் வெளிப்படுவள். மலைமகள் வெளிப் பட்டால் திருவடிநிலையாம் பெரும்பேறு எய்தும். சலமகள் : வஞ்சித்துக் கொண்டு ஆருயிர்களைத் திருவடிப்பேற்றிலுய்க்கும் மறைமகள். [1] இக் குறிப்புச் சிவப்பிரகாசத்தின்கண் 'முற்சினமருவு திரோதாயி கருணையாகி' என்னும் முறைமொழியான் உணரலாம். சிவபெருமான் திருமுடிமேல் விளங்கும் கங்கை என்பதன் உள்ளுறையுமிதுவேயாகும். சலம்-வஞ்சனை; மறைப்பு. அவ்வாருயிர்கள் சிவன் நடப்பாற்றலை ஒடுக்கியதும் அவன் திருவடியிணையினைப் பற்றிவிடாது மீளா ஆளாய்ப் பேரின்பம் எய்தும்.

(அ. சி.) பசுக்கள் - ஆன்மாக்கள். பால் - தன்மை. ஆயன்-பசுபதி, சிவம். கோல்போடின் - அருள்செய்தால். (சு)

2153. பருவூசி ஐந்துமோர் பையினுள் வாழும்
பருவூசி ஐந்தும் பறக்கும் விருகம்
பருவூசி ஐந்தும் பனித்தலைப் பட்டாற்
பருவூசிப் பையும் பறக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் பெரும் பொறிகள் ஐந்தும் தோற்பையாகிய உடம்பினுள் வாழ்கின்றன. அப் பொறிகள் ஐந்தும் பறக்கும் (1987) காக்கைகளாக உருவகிக்கப்பட்டன. விருகம்-ஈண்டுக் காக்கை. அதனால் பறக்கும் விருகம் என ஓதினர். அப் பொறிகள் ஐந்தும் இளைத்துக் களைத்து வருந்துமேயானால் அப் பொறி கள் அமைந்துள்ள உடம்பும் பறந்து இறந்தழியும். ஊசி: தொழிலுவம ஆகுபெயராகப் பொறிகளைக் குறித்தன. (எ)

2154. உடலிந் தியமனம் ஒண்புத்தி சித்தம்
அடலோன் றகந்தை அறியாமை மன்னிக்
கேடுமவ் வுயிர்மயல் மேலுங் கிளைத்தால்
அடைவது தானேழ் நகரத்து ளாயே.

(ப. இ.) உடலின்கண் காணப்படும் புறக்கலன்களாகிய பொறிகள் ஐந்தும், அகப்புறக் கலன்களாகிய எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும் இருளின் வழியாகநின்று அறியாமை யைப் பொருந்தி ஆருயிரைக் கெடுக்கும். அவ்வுயிர்க் கிழவர் அத்தகைய இயற்கை வாய்ந்த பொறிவழிச் சென்று அறிவழிந்து நிற்பதறியாது மேலும் மேலும் மயல்கிளைக்க இடந்தருவரானால் தம்வயமிழந்து புன் னெறிச் சென்று ஏழ்நரகத்து வீழ்ந்து மீளாது இடருறுவர். கெடும் . கெடுக்கும் - பிறவினை தன்வினையாக நின்றது.

(அ. சி.) கெடுமவ்வுயிர் - கெடுகின்ற ஆன்மா. (அ)

2155. தற்றெரி யாத வதீதந்தற் காணவஞ்
சொற்றெரி கின்ற துரியஞ்சொற் காமியம்
பெற்ற சுழுத்திப்பின் பேசுறுங் காதலா
மற்றது வுண்டிக் கனாநன வாதலே.

---

1. வஞ்சப் பெண். ௬. எ௫ - ௫,
,, வெஞ்சமர் ,, ககஉ - ௬.

(ப. இ.) ஆருயிர் ஆணவத்துடன் ஒட்டித் தன்னையறியாது நிற்கும் நிலை அப்பால் நிலையாகும். அப்பால்நிலை : துரியாதீதநிலை. ஆணவமல வாற்றலைத் தேய்த்தற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் தொன்மைக்கன்மமாம் ஊக்கத்தைச் சேர்த்து மன்னுவிப்பன். அதனால் அது பேருறக்கநிலை யாகும். பின் வினைக்குப் பற்றுக்கோடும் செய்தற்கிடனும் விளைபயனு மாகத் திகழும் மாயையினைப் பொருத்துவிப்பன். அந்நிலை உறக்க நிலையாகும். காதலென்பது இடவாகுபெயராக [1]மாயையைக் குறித்தது. இம் மூன்றுநிலையினும் ஆருயிர்கட்கு வினைநுகர்வு இன்று. கனவு நனவு களாகிய இரண்டின்கண்ணும் முறையே நுண்ணிய நுகர்வும் பரிய நுகர்வும் உள்ளன. அதனால் அவ்விரு நிலையும் நுகர்வுநிலையாகும்.

(அ. சி.) தற்கு - தனக்கு. காமியம் - கன்மம். காதலாம் - மாயை யாம். (கூ)

2156. நனவிற் கனவில்லை ஐந்து நனவிற்
கனவிலாச் சூக்குமங் காணுஞ் சுழுத்தி
தனவுண் பகுதியே தற்கூட்டு மாயை
நனவிற் றுரிய மதீதந் தலைவந்தே.

(ப. இ.) நனவிற் கனவில்லையாதலின் அந்நனவின்கண் ஐம்பொறி யும் செம்மையாகத் தொழிற்படும். நனவின்கண் கனவு நிகழாத உறக்கம் சுழுத்தி எனப்படும். அதில் மனமுதலிய நுண்பொறிகள் தொழிற்படும். தன்னைச் சார்ந்துள்ள மாயை என்னும் மூலப்பகுதியின் நுகர்வே பேருறக்கநிலையாகும். நனவில் அப்பால்நிலை தன்னை வேறெனவுணரும் நிலை பொருந்தியதாகும். அதீதம் - அப்பால். (க0)

2157. ஆறுறில் ஐயைந் தகல நனுநனு
வாறு மவைவிட வாகு நனுக்கனு
வேறான ஐந்தும் விடவே நனுவினில்
ஈறுஞ் சுழுத்தி யிதின்மாயை தானே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் (2139) முப்பத்தாறனுள் உடன்மெய் இருபத்துநான்கும் உணர்வுமெய்ஏழனுள் ஆள் ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து கருவிகளும் நீங்க எஞ்சியுள்ள உணர்த்துமெய் ஐந்தும் உணர்வு மெய் களுள் ஊழி ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் ஆறும் ஆகப்பதின் ஒன்றும் நனவின் நனவில் தொழிற்படும். உவப்பு: விழைவு; அராகம். நனவின் நனவு சாக்கிரச் சாக்கிரம். நனவிற் கனவு உணர்த்து மெய் ஐந்தும் நீங்கினநிலை. ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் உணர்வுமெய் 'ஆள்' நீங்கிய ஆறும் தொழிற்படும். இதுவே நனவிற் கனவாகும். இவ்வாறும் மிக நுண்மையாக நிகழும்நிலை நனவில் உறக்கமாகும். நனவிற் பேருறக்கம் மருளுடன் மட்டும்கூடி நிற்றல் மருள் - மாயை ஈண்டு விலக்கப்பட்ட ஆள் சிறப்புநிலை என்க.

(அ. சி.) ஒவ்வோர் அவத்தையிலும் கழியும் தத்துவங்கள் இன்ன என இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. (கக)

---

1. நோயெல்லா. திருக்குறள். கூ௦0.
,, வெவ்வினை. சிவக, கங. முத்தி - ககூச.

2158. மாயையில் வந்த புருடன் துரியத்தில்
ஆய முறைவிட் டதுவுந்தா னன்ருகிச்
சேயகே வலவிந் துடன்செல்லச் சென்றக்கால்
ஆய தனுவின் பயனில்லை யாகுமே.

(ப. இ.) பேருறக்கநிலையாகிய துரியத்தில் ஆளுடன் மட்டும் ஆருயிர்நிற்கும். அதற்கப்பால் அந்நிலையையும் கடந்து அப்பால் நிலையாகிய புலம்பின்கண் மாயையுடன்செல்லும். அவ்வாறு நிற்கும் நிலையில் மாயாகாரிய உடம்பு இருந்தும் வினைநிகழ்ச்சி இன்மையால் ஏதும் பயன் இல்லை. ஈண்டுக் கூறப்படும் 'ஆள்' பொதுமை - நிலையென்க.

(அ. சி.) புருடன் - ஆன்மா. கேவல விந்து - கேவலாவத்தையில் மாயையோடு. (௧௨)

2159. அதீதத் துரியத் தறிவனும் ஆன்மா
அதீதத் துரிய மதனுற் புரிந்தால்
அதீதத் தெழுந்தறி வாகிய மானன்
முதிய அனலிற் றுரியத்து முற்றே.

(ப. இ.) அப்பால்நிலைப் பேருறக்கத்தின்கண் ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடாமல் தன்னளவாய் அறிவாய்நிற்கும். அந் நிலையிலேயே திருவருள் துணையால் உறுதியாக நின்ருல் அப்பால் நிலையில் கிளர்ந்தெழுந்த அறிவாகிய ஆருயிர் முதிய அனல் என்று சொல்லப்படும் சிவபெருமாஞகிய பேரறிவுச் சுடரில் புணர்ந்து நிலையுறும். அதீதத் துரியம் ; அப்பால் நிலைப்பேருறக்கம்.

(அ. சி.) மானன்-ஆன்மா. முதியவனல்-பழைமையான சிவாக்கினி. (௧௩)

2160. ஐயைந்து பத்துடன் ஆனது சாக்கிரங்
கைகண்ட ஐயைந்திற் கண்டங் கனுஎன்பர்
பொய்கண்ட மூவர் புருடன் சுழுனையின்
மெய்கண் டவனுந்தி மேவல் [1]இருவரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் ஒவ்வொருநாளும் எய்தும்நிலை ஐம்பாடு என்ப. அவற்றுள் நனவுநிலை புருவநடுவின்கண் ஆகும். அந்நிலையில் தொழிற்படும் கருவிகள் முப்பத்தைந்து. கனவுநிலை கழுத்தின் கண்ணுகும். இங்குத் தொழிற்படுங் கருவிகள் இருபத்தைந்து. உறக்கநிலை நெஞ்சத்தின் கண்ணுகும். இங்குத் தொழிற்படும் கருவிகள் மூன்று. பேருறக்கநிலை கொப்பூழின்கண் ஆகும். இங்குத் தொழிற்படுங் கருவிகள் இரண்டு (உயிர்ப்படங்குநிலை மூலத்தின் கண்ணுகும் இங்குத் தொழிற்படுங் கருவி ஒன்று) கருவிகள்; பொறிபத்து, புலன்பத்து வளிபத்து, கலன் நான்கு ஆள் ஒன்று ஆக முப்பத்தைந்து. புலன்பத்து, வளிபத்து. கலன் நான்கு ஆள் ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து. உயிர்ப்பு, எண்ணம்

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், ௪ ௩ - ௧.
,, சாக்கிர. சிவஞானசித்தியார், ௪. ௩ - ௧.
,, சாக்கிரமா, சுழுத்திஇத. தாயுமானவர், ஆசை உ௫ - உ௬.

ஆள் ஆக மூன்று. உயிர்ப்பு ஆள் ஆக இரண்டு. ஆள் ஒன்று. கலன் - அந்தக்கரணம். ஆள் - புருடன். ஈண்டுக் கூறிய பொறியினைப் புள்ளென்றும் புலத்தினை நிலமென்றும் நம் நாயனார் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எண்பத்தேழாம் திருமந்திரத்தின்கண் ஓதியருளு கின்றனர். ஆளுடைய பிள்ளையாரும் ''புலனைந்தும் பொறிகலங்கி' (க. கக0 - க) என்று அருளுவதை இதனுடன் ஒத்துநோக்கின் 'புலன்' பொறியாகவும், 'பொறி' புள்ளாகவும் அமையும்.

(அ. சி.) மூவர் - புருடன், பிராணன், சித்தம். இருவர் - பிராணன், புருடன். (கச)

2161. புரியட் டகமே பொருந்தல் நனவு
புரியட் டகந்தன்னின் மூன்று கனவு
புரியட் டகத்தில் இரண்டு சுழுத்தி
புரியட் டகத்தொன்று புக்கல் துரியமே.[1]

(ப. இ.) பூதமுதல் ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் மூன்று ஆக எட்டும் நுண்ணுடல் என்ப. இவற்றைப் புரியட்டகம் என்ப. புரி என்பது பல சேர்ந்து பின்னலாய் ஒன்றுபோற் காணப்படும். அறு லைவக்கோற்புரி, நூற்புரி முதலிய வழக்கால் உணர்க. இவ்வெட்டும் நிறைந்து தொழிற்படும் நிலை நனவாகும். கனவின்கண் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய மூன்றும் தொழிற்படும் உறக்கத்தின்கண் எழுச்சியும் இறுப்பும் ஆகிய இரண்டும் தொழிற்படும். பேருறக்கத்தின்கண் எழுச்சி மட்டும் தொழிற்படும். பூதமுதல் - தன் மாத்திரை. எழுச்சி-ஆங்காரம்.

(அ. சி.) புரியட்டகம் - சூக்கும தேகம். மூன்று - மனம், புத்தி, ஆங்காரம். இரண்டு - புத்தி, ஆங்காரம். ஒன்று - ஆங்காரம். (கரு)

2162 நனவின் நனவு புலனில் வழக்கம்
நனவிற் கனவு நினைத்தல் மறத்தல்
நனவிற் சுழுத்தியுண் ணுடல் இலாமை
நனவில் துரிய மதீதத்து [2]நந்தியே.

(ப இ.) நனவினின் கனவு பொறிகள் புலனகளிற் செல்லாது ஒடுங்கியிருக்கும் ஒண்மைநிலை இதனை உலகத் தொழிலில் ஒட்டாநிலை என்ப. நனவிற் கனவு மனத்தின் இரண்டாம் தொழிற்பாடாகிய நினைத்தல்- நனவின் உறக்கம். மறத்தல். நனவின் பேருறக்கம் எண்ண மாகிய சித்தத்தின் தொழிற்பாடு. இது மனத்தின் முதற்றொழிற் பாடாகும். நனவின் உயிர்ப்படங்கலின்கண் எண்ணத்தின் தொழிற் பாடும் இன்மை. நினைத்தல் - கனவு. மறத்தல் - உறக்கம். நாடல்- பேருறக்கம் நாடலிலாமை - உயிர்ப்படங்கல்.

(அ. சி.) புலனில் வழக்கம் - உலக வியாபாரம் இல்லாத நிலை, ஐம்புலன் ஒடுக்கம். (கசு)

---

1. ஓசைநற். சிவஞானசித்தியார், உ. கூ - கச.
2. இலாடத்தே - சிவஞானபோதம், ச. கூ - உ.
,, அறிதரு. சிவஞானசித்தியார், ச. கூ - ச.

2163. கனவின் நனவுபோற் காண்டல் நனவாங்
கனவினிற் கண்டு மறத்தல் கனவாங்
கனவிற் சுழுத்தியுங் காணுமை காணல்
அனுமாதி செய்தலி லான துரியமே.

(ப. இ.) கனவின்கண் நனவுபோற் காண்பது கனவில் நனவு. கனவிற் கனவு, கண்டு மறத்தலாகும். கனவின் உறக்கம் காணுமை யாகும். கனவின் பேருறக்கம் அனுமாதியாகக் காண்டல். அனுமாதி: உத்தேசம். உத்தேசம் என்பது பொருளுண்மைமட்டுங் கோடல். அஃதாவது எழுவாய்க் காட்சியினை ஒத்தல். உயிர்ப்படங்கலின்கண் அவ் வுத்தேசச் செயலுமின்றி நிற்றல்.

(அ. சி.) அனுமாதி - உத்தேசம். (கள)

2164. சுழுத்தி நனவொன்றுந் தோன்றுமை தோன்றல்
சுழுத்தி கனவதன் உண்மை சுழுத்தியிற்
சுழுத்தி யறிவறி வாலே [1]யழிகை
சுழுத்தித் துரியமாஞ் சொல்லறும் [2]பாழே.

(ப. இ.) சுழுத்தியென்று சொல்லப்படும் உறக்கத்தின்கண் நனவு ஒன்றும் தோன்றுமை. உறக்கத்திற் கனவு ஆருயிரின்கண் தன் உண்மை மட்டும் தோன்றுதல். உறக்கத்தில் உறக்கம் - சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் அழிவெய்தல். அந் நிலை முற்றுணர்வால் ஏற்படுவதாகும் முற்றுணர்வு - சிவஞானம். உறக்கத்தில் பேருறக்கம் சொற்கழிவாகிய பாழ் நிலையாகும். சொற்கழிவு - சொல்லுக்கு அடங்காதது. (கஅ)

2165. துரிய நனவா [3]மிதமுணர் [4]போதந்
துரியக் கனவா மகமுணர் போதந்
துரியச் சுழுத்தி வியோமந் துரியந்
துரியம் பரமெனத் தோன்றிடும் தானே.

(ப. இ.) துரியம் என்று சொல்லப்படும் பேருறக்கத்தின்கண் நனவாவது அனைத்துயிர்க்கும் நேரக்கூடிய இன்பவாயிலாம் உறுதியினை அறியும் அறிவாகும். இதம்-உறுதி. பேருறக்கக் கனவு தன்னை யுணரும் உணர்வு ஆகும். பேருறக்க உறக்கம் அருள்வெளியாகும். பேருறக்கத்தின்கண் பேருறக்கம் தான் சிவனைத் தோன்றுதல், அஃதாவது சிவ னிறைவில் ஒடுங்குதல். அஃது ஆடை, அணி, பூச்சு, பேச்சு முதலியவற்றால் மாறுதல் எய்திய ஒருவனை அக் கோலத்தினுக்குரிய பெயரான் அழைக்கப்பெறுவதனை யொக்கும். அக் கோலப்பெயர் சார்புபற்றிய செயற்கையே யன்றி இயற்கையாகா தென்க. (கக)

(பாடம்) 1. யறிகை.

2. பாதாளம். அ. திருவெம்பாவை, க.

(பாடம்) 3. மிதமுரை.

4 இதமகி. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - கO.

2166. அறிவறி கின்ற அறிவு நனவாம்
அறிவறி யாமை யடையக் கனவாம்
அறிவறி யவ்வறி யாமை சுழுத்தி
அறிவறி வாகு மான துரியமே.

(ப. இ.) சிற்றறிவு திருவருளால் முற்றறிவின்கண் ஒடுங்கிநின்று அவ் வறிவினை அறிதல் அறிவின்கண் நனவாகும். அறிவிற் கனவு அவ் வறிவினை அறிகின்றேம் என்னும் எண்ணமும் தோன்றாது அவ் வறிவின்கண் ஒடுங்குதல். அறிவுறக்கம் தன்னறிவு அவ் வறிவின்பின் செல்லுதலால் அவ் வறிவேயாய்த் தன்னை மறத்தலாகும். அறிவுப் பேருறக்கம் பரமாகிய சிவன் தோன்றுதலாகும். (உ0)

2167. தானெங்கு மாயவ னைம்மலம் தான்விட்டு
ஞானந் தனதுரு வாகி நயந்தபின்
தானெங்கு மாய்நெறி நின்றது தான்விட்டு
மேனந்தச் சூக்க மவைவன்ன மேலிட்டே.

(ப இ.) ஆருயிரின் உண்மைத்தன்மை எங்கும் பரம்பிநிற்கும் பெருநிலையாகும். அது சிவகுருவின் அருளால் எய்தும். அந் நிலைமை ஐம்மலத் தொடர்பால் எய்தாதாயிற்று 'தான் எங்குமாயவன்' என்பதற்கு எங்குமாம் தன்மையுடையவன் என்பது பொருள். சிவ குருவின் அருளால் தான் எங்குமாம் என்னும் உண்மையெல்லாம் தோன்றப்பெறும். பெறவே தான் ஐம்மலத் தொடக்கினின்றும் நீங்கி உண்மையறிவே தன்னுருவாகவே நிற்கும். அந் நிலைமையினை நயந்த பிற்பாடு தானெங்குமா யிருக்கும். இயல்புண்மையினை யுணரும். உணரவே தான் ஐம்புலவேடர்வழிச் சென்ற நெறிவிட்டு அகலும். மேல் பொருந்தக்கூடிய நுண்ணிய நிலையினையும் எய்தும் சூக்கம் - நுண்மை. அந் நிலைமையின் தன்மையாய் மேலிட்டு விளங்கும். வன்னம்- தன்மை.

(அ. சி.) ஐம்மலம் - ஐந்து மலங்கள். அவை வன்னம் - அவை எல்லாவற்றின் தன்மை. (உக)

2168. ஐயைந்து மாறுமோ ரைந்து நனுவினில்
எய்யு நனவு கனவு சுழுத்தியா
மேய்யும்பின் சூக்கமும் மெய்ப்பகுதி மாயை
ஐயமுந் தானவ னத்துரி யத்தனே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் முப்பத்தாறுகும். அவற்றுள் உடல்மெய் இருபத்துநான்கு ஆள் ஒன்று ஆகிய இருபத்தைந்து மெய் களுள் இயைந்து தொழிற்படும் நிலை நனவு நிலையாகும். உணர்வுமெய் ஏழனுள் ஆள் ஒழித்து ஒழிந்த ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, மருள் என்னும் ஆறு மெய்கள் மட்டும் தொழிற்படும்நிலை கனவுநிலை யாகும். உணர்த்து மெய்யாகிய அத்தன் அன்னை அருளோன் ஆண்டான் ஆசான் என்னும் ஐந்து மெய்களுடன் மட்டும் தொழிற்படும் நிலை உறக்க மாகும். பேருறக்கத்தின்கண் நுண்ணுடலும் மூலப்பகுதியும் சேர்ந்த

நிலைமையோடு ஆருயிர் நிற்கும் இந் நிலையினையே துரியத்தன்நிலை என்று ஓதப்பெற்றது.

(அ. சி.) பகுதி மாயை - மூலப்பிரகிருதி. துரிய அத்தன் - துரிய அவத்தையில் இருப்பவன். (௨௨)

2169. ஈதென் றறிந்திலன் இத்தனை காலமும்
ஈதென் றறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்
ஈதென் றறியும் அறிவை அறிந்தபின்
ஈதென் றறியும் இயல்புடை [1] யோனே.

(ப. இ.) பல்லூழியாக உடம்புடன் பயின்று வரும் நாம் உடம்பு நாமல்ல : அது நமக்கு வேறானது நாம் அதனை இயக்குகின்றோம் என்னும் உண்மைகள் சில ஊழிகள் கழிந்தபின்புதான் புலனாயின. அதுபோல் நம்மை இயக்கும் பேருயிராம் சிவபெருமான் ஒருவன் உளன் என்று உணர்வதற்கும் பல ஊழிகள் கழிந்தன அக் குறிப்பே இத்தனை காலமும் என்னை அறிவித்து இயக்கும் பேரறிவுப்பொருள் சிவபெருமான் என்று உணர்ந்திலேன் என்பதாகும். அப் பெரும்பொருள் சிவன் என்று உணர்ந்தபின் வேறு பொருள்கள் ஒன்றையும் அறிந்திலேன் ; எல்லாப் பொருள்களும் அவன்கண் அடங்கிநிற்கின்றன ஆதலான், இஃது ஒருவீட்டின் மாடியின்மீது ஏறுவோன் ஏறும்போது கீழ்வீடுகள் படிகள் முதலியவற்றை விளங்கக் காண்கின்றான். ஆயின் மேல்மாடியிற் புக்கதற்பின் அவையொன்றும் அவனுக்குப் புலனாகாமை இயல்பல்லவா? அதனை யொக்கும் ஒருவன் தன்னை இயக்கும்மெய்ப்பொருள் சிவன் என அப்பொருள் தானே காட்டக் கண்டபின் அது வொன்றே அறியும் சார் பறிவுடைய இயல்பினனாவன். அறியும் அறிவு: அறிவிக்கும் அறிவு. இது பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை. ஒருபுடை யொப்பாகக், "காணுங்காற் காணேன் தவறாய காணாக்கால், காணேன் தவறல்லவை" (௧௨௮) என்னும் திருவள்ளுவ நாயனார் திருமொழியான் உணரலாம். ஈண்டுக் காணுங்கால் என்பது சிவனைக் காணுங்கால் எனவும், தவறாய என்பது நிலையாத பிழைபாடுடைய உலகை என்பதும் பொருளாகக் கொள்க. இத் திருமந்திரத்தின்கண் நம் நாயனார் தம் முன்னிலை பின்னிலைகளை மொழிந்தருள்வாராயினர். (௨௩)

2170. உயிர்க்குயி ராகிய வுருவா யருவாய்
அயற்புணர் வாகி யறிவாய்ச் செறிவாய்
நயப்புறு சத்தியும் நாதன் உலகாதி
இயற்பின்றி யெல்லாம் இருள்மூட [2] மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் அனைத்துயிர்களுடனும் கலப்பால் ஒன்றா யிருக்கின்றான் அந்நிலையில் உயிர்க்கு உயிராகிய உருவாகவும் அருவாக

---

1. காணுங்; சிவஞானபோதம், ௧௧.
,, தன்னிற்: அப்பர் ௫. ௬௭ - ௨௧.
2. சிவம்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், ௨, ௪ - ௫.
,, அருளுண்டாம். சிவஞானபோதம், ௫. ௨ - ௩.
,, நாகத். சம்பந்தர், ௧.௮௫ - ௧.

வும் விளங்கியருள்கின்றனன். அஃதாவது சிவன் உயிர்க்கு உயிராய் நிற்கும்போது அருவன் எனவும், உடலாய் நிற்கும்போது உருவன் எனவும் கூறப்படுவன். அவன் பொருள்தன்மையில் வேருய் நிற்கும் போது அயற்புணர்வாய் நிற்பன். அயற்புணர்வு : சார்புப்புணர்வு. அப்பொழுது அவன் அறிவாகவும் அறிவிற் பின்னிய செறிவாகவும் விளங்குவன். செறிவு-நிறைவு. நாதன் ஆகிய சிவபெருமான், பேரறிவுப் பேராற்றலாகிய சத்தியுடன் கலந்து வெளிப்பட்டருள்வன். அவ் வாற்றலும் அவனையும் அவன் திருவுள்ளக் குறிப்பினையும் நயக்கும். அதனுல் உலகமும் உலகத்துடன் ஒட்டிய உயிர்களும் ஓவாதியங்கு கின்றன : அங்ஙனம் இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இருள்மூடிக் கிடக்கும்.

(அ. சி.) இயற்பு - இயற்கை, (உச)

2171. சத்தி யிராகத்திற் ருனல் லுயிராகி
ஒத்துறு பாச மலமைந்தோ டாறுறு
தத்துவ பேதஞ் சமைத்துக் கருவியும்
வைத்தனன் ஈசன் மலமறு மாறே.

(ப. இ.) ஈசனுகிய சிவபெருமான் தன்னைவிட்டு நீங்காத பேரறிவுப் பேராற்றலாம் சத்தியின்கண் உலகியல் நிகழ்ச்சியின் பொருட்டு நீங்கா விருப்பம் தாங்கினன். இராகம் - விருப்பம். உயிர் உடலை இயக்குவது போன்று சிவனும் சிவையாகிய சத்தியை இயக்குகின்றனன். அந் நீர்மையினுல் சிவனை உயிராகவும் சிவையை உடலாகவும் உயர்ந்தோர் உருவகிப்பர். அறிவோனுகிய சிவன் ஆற்றலாகிய சிவையைத் தொழிற் படுத்துவன். அப்பொழுது உலகமுண்டாகி உயிர்கள் உய்யும். அதனுல் ஆருயிர்கட்கு ஒட்டிய கட்டாகிய மலத்தை யகற்றுவதற்கு வினை, மாயை, மாயையாக்கம், நடப்பாற்றல் ஆகிய நான்கையும் சிவன் கூட்டியருள்வன். அப்பொழுது மலம் ஐந்தெனப்படும். மெய்கள் முப்பத்தாறு என்று சொல்லப்படும். இவையனைத்தையும் படைத்துக் கூட்டிக் காத்தருள் பவன் சிவன். அதனுல் மலமகலும். கருவிகள் : மாயை ஆக்கமாகிய புறநிலைக் கருவிகள் அறுபது (2107).

(அ. சி.) இராகத்தில் - விரும்பினுல். மயம் - மலம் (ஆணவம்) (உரு)

2172. சாக்கிரா தீதத்தி லாணவந் தன்னுண்மை
சாக்கிரா தீதந் துரியத்திற் ருனுறச்
சாக்கிரா தீதத்தில் ஆணவந் தான்விடாச்
சாக்கிரா தீதம் பரனுண்மை தங்குமே.

(ப. இ.) அப்பால்நனவு என்னும் சாக்கிராதீதத்தில் ஆணவத் துடன்மட்டும் ஆருயிர் ஒட்டிநிற்கும் நிலை புலம்புநிலை யாகிய தன் உண்மை நிலையாகும். அப்பால்நனவின் பேருறக்கம் சாக்கிராதீதத்துரியம். அதன்கண் ஆருயிர் தன்னிலையுணரும். இந் நிலைமை ஆணவம் அகலாத நிலைமையாகும். ஆணவம் நீங்கிய அப்பால்நனவின்கண் திருவருளால் திருவடியுணர்வாம் பரனுண்மை வெளிப்பட்டுத் தங்கும். இதுவே 'பாரிப்பா ஞெருவனென்று செவ்வையே உயிரிற்காணும் சிவரூபமாகும்.' (உண்மை நெறி விளக்கம் ட.) (உசு)

2173. மலக்கலப் பாலே மறைந்தது சத்தி
மலக்கலப் பாலே மறைந்தது ஞானம்
மலக்கலப் பாலே மறைந்தனன் [1] தாணு
மலக்கலப் பற்றன் மதியொளி யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிரும் பேருயிரும் தொன்மையே புணர்ப்பாக இருப் பினும் உயிரின் ஆற்றல் மலக்கலப்பால் மறைந்திருந்தது. அதுபோல் மலக்கலப்பாலேயே அறிவும் மறைந்திருந்தது. அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் பொற்றாணுகிய தாணுவாம் சிவனும் அம் மலக்கலப்பாலேயே மறைந்திருந்தனன். திருவருளால் மலக்கலப்பகன்றல் ஆருயிரினறிவு நிறைமதி போன்று சிறந்து விளங்கும் சிவபெருமான் பிறைசூடி யருளினன் என்பது ஆருயிரின் அறிவு விளக்க விளங்குந்தன்மைத் தாகலின் அதனை அவன் தன்பால் வைத்து அதன் மதியை விளக்கி யருள்கின்றனன் என்பதன் உருவமேயாகும். இவ் வுண்மை பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அருளும் திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபது ஆறின்கண் "தூமதி சடைமிசைச் சூடுதல் தூநெறி, யாமதி யானென வமைத்த வாறே" என்னும் திருமொழியான் உணர்க. ஆருயிர்-ஆன்மா, பேருயிர் - பரமான்மா. (உஎ)

2174. திகைக்கின்ற சிந்தையுள் சிங்கங்கள் மூன்று
நகைக்கின்ற நெஞ்சுள் நரிக்குட்டி நான்கு
வகைக்கின்ற நெஞ்சினுள் ஆனைக்கன் [2] றைந்து
பகைக்கின்ற நெஞ்சுக்குப் பாலிரண் டாமே.

(ப. இ.) செய்வதறியாது திகைக்கின்ற எண்ணத்தினுள் காமம் வெகுளி மயக்கங்கள் என்னும் அரிமா மூன்றுள்ளன. அகப்புறக் கலனுகிய நெஞ்சினுள் எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் நரிக் குட்டிகள் நான்குள்ளன. அதுபோல் நெஞ்சினுள் செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் யானைகள் அஞ்சுள்ளன. இப் பகைப்பொரு ளாகிய அரிமா நரிமா கரிமா என்னும் பன்னிரண்டுமுடன் துன்னிநிற்கும். அந் நெஞ்சினுக்கு ஆடுதலும் அடங்குதலும் ஆகிய இருவகைத் தொழில் கள் உள்ளன. ஆடுதல் - பிரவிர்த்தி அடங்குதல் - நிவிர்த்தி. இவற்றை முறையே ஓடுதல், ஒடுங்குதல் எனவும் கூறலாம். இவற்றில் ஆடுதலுக்கு அடங்குதலும் ஓடுதலுக்கு ஒடுங்குதலும் முறையே ஒவ்வொரு மாத்திரை முதலெழுத்துக்கள் குறுகிநிற்பன ஓர்க.

(அ. சி.) சிங்கங்கள் மூன்று - காமம், வெகுளி, மயக்கம். நரிக் குட்டி - அந்தக்கரணங்கள். ஆனைக்கன்று - பொறிகள். (உஅ)

2175. கதறு பதினெட்டுக் கண்களும் போகச்
சிதறி எழுந்திடுஞ் சிந்தையை நீரும்
விதறு படாமுன்னம் மெய்வழி நின்றல்
அதிர வருவதோர் ஆனையு [3] மாமே.

---

1. கொங்குவார். அப்பர், ௬, உ௯. - ௯.
2. தொண்டரஞ்சு. சம்பந்தர், உ, ககச - க.
3. திலைகெட, எ, ௬00 - எ.

(ப. இ.) வளிபத்தும் நுண்ணுடம்புக் கருவிகள் எட்டும் ஆகப் பதினெட்டும் இருவினை முளைக்கும் கண்களாகும். இவை கதறி எழுவன ஆகும். அவற்றுள் சிதறுண்டு எழும் நும் எண்ணமாகிய சிந்தையை அகற்றுதல் வேண்டும். அதுவும் நும்நிலை கெடாமுன்னம் நன்னெறி நான்மையாம் செந்நெறிவழி நின்றால் கைகூடும். அவ் வினைகளெல்லாம் நடுங்கும்படி வந்தருள்கின்ற சிவபெருமான் சிறந்து வெளிப்பட்டு அருள்வன், ஆனை : ஆன் + ஐ - ஆனை. ஆனுகிய ஆருயிர்கட்கு ஐயாகிய தலைவன் சிவன் ஐ' தலைவன் என்பதனை 'ஐயர் யாத்தனர் கரணம்' (தொல் பொருள் - கசந) என்பதனுல் உணர்க.

(அ. சி.) பதினெட்டு-புரியட்டகமும் தசவாயுவும். விதறு-கெடுதி, ஆனை - சிவம். (உக)

2176. நனவகத் தேயொரு நாலைந்தும் வீடக்
கனவகத் தேயுட் கரணங்க ளோடு
முனவகத் தேநின் றுதறியுட் புக்கு
நினைவகத் தின்றிச் சுழுத்திநின் றானே.

(ப. இ.) நனவின்கண் காணப்படும் கருவிகள் இருபது அவை அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற்கருவி ஐந்து, அவற்றால் கொள்ளப்படும் புலன்கள் பத்து ஆக இருபது. கனவகத்துத் தொழிற்படும் உட்கருவி களுடன் ஆருயிர் செல்லுங்கால் நனவகத்துக் கருவிகள் விலகும். கனவகத்துக் கருவிகளும் முனவாகிய குற்றமுடையன என்பதுபோல் உதறித்தள்ளி நினைவும் ஒடுங்க உறக்கத்தில் நிற்கும் முனவு - குற்றம்.

(அ. சி.) நாலைந்து-மண் முதல் இருபது தத்துவங்களும். (௩௦)

2177. நின்றவன் ஆசான் நிகழ்துரி யத்தனாய்
ஒன்றி யுலகின் நியமாதிக ளுற்றுச்
சென்று துரியாதீ தத்தே சிலகாலம்
நின்று பரனாய நின்மல னாகுமே.

(ப. இ.) இவ்வாறு நிற்கும் உயிர் ஆசான் திருவருளால் நனவிற் பேருறக்கத்தனாய் உலகத்துடன் பொருந்திச் செய்யவேண்டும் கடமை களைச் செவ்வையாகச் செய்து நின்றால் அப்பால் நனவிற்செல்வது வாய்க்கும் அதன்கண் சிலநாள் உறைத்து நிற்றல் வேண்டும். இயல் பாகவே பாசங்களின் நீங்கிய சிவபெருமானின் திருவடிப் பேற்றால் மலம் நீங்கித் தூய்மை எய்தும். இதுவே ஆருயிர் பரனாய் நின்மலனாம் நிலைமை எய்துவது என்க. (௩௧)

2178. ஆனவவ் வீசன் அதீதத்தில் வித்தையாத்
தானுல குண்டு சதாசிவ மாசத்தி
மேனிகள் ஐந்தும்போய் விட்டுச் சிவமாகி
மோன [1]மடைந்தொளி மூலத்த னாகுமே.

---

1. சூக்கும. சிவஞானசித்தியார், க. க - உ௩.

(ப. இ.) தூயோனாக விளங்கிய அவ் வாருயிர்க்கிழவன் ஈசன் என்று அழைக்கப்பெறுவன். அவ் வுயிர் அப்பால்நிலையில் திருவடி யுணர்வாய்த் திகழும். சிவவுலக நுகர்வுகளை நுகரும். அருளோன் முதலாக அயன் ஈறாகச் சொல்லப்படும் தூமாயை அருள்விளக்க வடிவங்களை எய்தும். திருவருளால் அவ் வடிவங்களை அகன்று தூய சிவனாகி ஞானவரம்பாம் மோனம் எய்திப் பேரறிவுப் பேரொளிப் பெரு முதல்வனாக விளங்குவன். மோனம்: முன்மை, மேன்மை என்பன வற்றின் மரூஉவாகும். இந் நிலை ஒலிமெய்யாகிய நாதமுங் கடந்த நிலை யாகும். முன்மைஞானம் - மோனம்.

(அ சி.) வித்தையாய்-ஞானமாய். மேனிகள் ஐந்து-ஐந்து மூர்த்தி கள், அயன் முதல் சதாசிவம் ஈறாக. (௬உ)

2179. மண்டல மூன்றினுள் மாயநன் னாடனைக்
கண்டுகொண் டுள்ளே கருதிக் கழிகின்ற
விண்டலர் தாமரை மேலொன்றுங் கீழாகத்
தண்டமுந் தானா யகத்தினுள் ளாமே.

(ப இ.) ஆருயிர்களின் உடலகத்துக் காணப்படும் மூன்று மண்டலங்களையும் முதல்வனருளால் கண்டுள்ளார் அம் மாயாகாரிய நன்னாட்டை உடைமையாகக்கொண்டுள்ள உரிமையர் சிவபெருமானார் என்பர். அவனை மாயநன்னாடனென்பர். அவனை அகத்துக் கண்டுள் ளவர் அவனை அகத்தே அவனருளால் கண்டு கருதுவர். கண்டு கருதிக் கழிந்து மேல்விளங்கும் விரிந்த ஆயிரம் இதழையுடைய அருள் வெளித் தாமரையைப் பொருந்தியும் நிற்கும் அகத்தவத்தோர்க்குப் புறத்தே காணப்படும் அண்ட முதலிய பொருள்கள் அனைத்தும் ஆடியிற் காண்பது போன்று அகத்தே காணப்படும். தொலைநிழற் காட்டி (Television) வாயிலாக ஒலியைப்போல் உருவையுங் காணும் இற்றை ஞான்று இதனை நம்புவதற்கில்லையென்று கூற எவரும் முந்துறார். இற்றை ஞான்று கருவிகளின் வாயிலாக நாம் காணும் வியத்தகு புதுமைகளை நம் முன்னோர் அகத்தவ முயற்சியால் அருள் கருவியாகக் கண்டுள்ளனர். தண்டமென்பது நடுநாடியாகும். மாயநன்னாடனைக் காண்பதென்பது உலகமே உருவமாகக் கொண்டு திகழும் அவனது பரப் பினைக் காண்டலேயாகும். காண்டல்: உணர்வின்கண் உணர்தல். (௬௩)

2180. போதறி யாது புலம்பின புள்ளின
மாதறி யாவகை நின்று மயங்கின
வேதறி யாவணம் நின்றனன் எம்மிறை
சூதறி வாருச்சி சூடிநின் [1] றாரே.

(ப. இ.) புள்ளினங்களென்று சொல்லப்படும் ஆருயிர்கள் செவ்வி யாகியபோது அறியாது புலம்பின. திருவருளாற்றலாம் மாதினை யறியாது நின்று மயங்குவவாயின. வேறுபிரித்துக் காணமுடியாத நிலைமையாய் வேறறப் புணர்ந்து நின்றனன் சிவன். அவன் திருவடி

1 அவனே. சிவஞானபோதம், க0.
,, பார்கொண்டு. அப்பர், ௬. அ௨ - க.
,, குடம்பை. திருக்குறள், ௩௩அ.

யுணர்வால் இச் சூழ்ச்சி உண்மையினை உணர்வோர் அப் பெருமானின் திருவடியைச் சூடிப் பேரின்பம் உற்றுத் திகழ்வாராயினர்.

(அ. சி.) புள்ளினம் - ஆன்மாக்கள். மாது - சத்தி. வேறு - வேறுபாடு. சூது - சூழ்ச்சி. (கூஎ)

2181. கருத்தறிந் தோன்பது கண்டமும் ஆங்கே
பொருத்தறிந் தோன்புவ னாபதி நாடித்
திருத்தறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானை
வருத்தறிந் தேன்மன மன்னிநின் றானே.

(ப. இ.) திருவருட் கருத்தை உணர்ந்து மூலமுதல் உச்சி யீறாகச் சொல்லப்படும் நிலைகள் ஆறும், ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்னும் மண்டலம் மூன்றும் ஆகிய ஒன்பதும் கண்டம் எனக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை அகத்தே பொருத்தியமைத்த பொருவில் பெரும்பொருள் யாதென ஆராய்வோன் சிவபெருமான் என்று அருளால் அறிவன். அறிந்ததும் அனைத்துலகினுக்கும் முழுமுதலாய்த் திகழும் விழுப்பொருட் சிவன், புவனாபதியாவன் என்பதும் உணரவரும். அவனை அடியேன் திருந்தும் வண்ணம் அறிவேனாயினேன். அவனை யறிந்ததும் அவனே அனைத்துத் தேவர்கட்கும் முழுமுதல்வன் எனவும் உணர்ந்தேன். அதனால் அவனைத் தேவர்பிரானென்று அழைத்தேன். அந் நிலையில் முயற்சி வருத்தத்தை நாடாது நற்றவம் முயன்றேன். அச் சிவபெருமானும் சிறப்புடன் அடியேன்பால் நின்று நிலைத்து அருளினன்.

(அ. சி.) திருத்து - நன்றாக. வருத்தறிந்தேன் - தவத்தால் உடலை வாட்டிப் பின் அறிந்தேன். (கூஅ)

2182. ஆன விளக்கொளி தூண்டு மவனென்னத்
தான விளக்கொளி யாமூல சாதனத்
தான விதிமூலத் தானத்தில் அவ்விளக்
கேனை மதிமண்ட லங்கொண் டெரியுமே.

(ப. இ.) விளக்குந் தன்மைத்தான திருவிளக்கின் ஒளியினைத் தூண்டுவோன் ஒருவன் உளனாவதுபோன்று ஆருயிரின் அறிவினை விளக்கும் இயற்கை அறிவுப்பொருளாவான் ஒருவன் வேண்டும். அவன் சிவபெருமானாவன். விளக்குத் தூண்டுவோரின்றியும் எரியுமன்றோ எனின்? எண்ணெய் திரி இவற்றுள் ஏதுங் குறைவிலாத இடத்துத் தூண்டுவோரின்றியும் எரியும். ஆயினும் எரியும் அவ் விளக்கு, திரியினைத் தானே தூண்டிக்கொள்ள மாட்டாது அதனால் தீ திரியினைப்பற்றி எரிந்துகொண்டு உட்செல்லும் திரி எண்ணெயின் மேலிருந்தால் எரிந்துகொண்டிருக்கும். உட்புகுந்தால் அணைந்துவிடும். எண்ணெயும் திரியும் குறைவுற்றாலும் விளக்கு அணைந்துவிடும். ஆகவே எந்நிலையினும் திருவிளக்கினுக்குத் தூண்டுவோன் ஒருவன் வேண்டும். ஈண்டுத் தூண்டுவோன் விளக்கை வாடாது காப்போன். அதுபோல் விளக்க விளங்கும் அறிவினையுடைய ஆருயிர்க்கு விளக்கும் பேரறிவுப் பொருளாம் சிவபெருமான் என்றும் இன்றியமையாது வேண்டப் படுபவன் ஆவன். அறிவினை விளக்கும் முதற்கருவியாகிய துணைகளைக் கொண்டு மூலத்திடத்து அவ் விளக்கினை ஏற்றுதல் வேண்டும். ஏற்றவே அது புருவநடுவாகிய மதிமண்டலத்தை ஒளியிடமாகக் கொண்டு

விளங்கும். சாதனம் - துணை. ஏற்றுதல்; உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் ஒளி விளங்கச் செய்தல். எரிதல் - விளங்குதல். (கூ௬)

2183. உண்ணாடும் ஐவர்க்கு மண்டை யொதுங்கிய
விண்ணாட நின்ற வெளியை வினவுறில்
அண்ணாந்து பார்த்தைவர் கூடிய சந்தியிற்
கண்ணாடி காணுங் கருத்ததென் றானே.

(ப. இ.) புறநாட்டமின்றி அகநாட்டமாய்த் தொழிற்படும் செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு என்னும் அறிதற்புலன்கள் ஐந்தும் உச்சித் தொளைவரை நாடும். அங்ஙனம் நாடுதற்குரிய இடமாகிய வெளி அருள் வெளி எனப்படும். அவ் வெளியினை வினவி அண்ணாந்து நோக்கின் ஐம்பொறியும் ஒடுங்கிய கடந்தநிலை தோன்றும். இந் நிலையே நினைப்பு மறப்பற்ற நிளைப்புநிலை. இதனையே அருட்கண்ணை நாடி அதன் வாயிலாகப் பொருட்பேற்றினை எய்துதல் என்ப. இதுவே நற்றவஞ் சார்வார் கருத்தென்று நாட்டினர். இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழா ரடிகள் அருள்மொழியான் உணரலாம்.

"ஐந்துபேர் அறிவுங் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடுமா னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்."

(கஉ. தடுத்தாட் - க0௬)

கேட்டல், நாடல். தெளிதல், நிளைத்தல் ஆகிய நான்கனுள் இது நிளைத்தல் எனப்படும்.

(அ. சி.) ஐவர் - பொறிகள் ஐந்து. வெளி - சிவம். ஐவர் கூடிய சந்தி - ஐம்பொறி வழிகளும் கூடும் இடம். கண் நாடி - உள்நோக்கி. (கூஎ)

2184. அறியாத வற்றை அறிவான் அறிவான்
அறிவான் அறியாதான் தன்னறி வாகான்
அறியா தவத்தை அறிவானைக் கூட்டி
அறியா தறிவானை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) தன்னறிவால் சுட்டி யுணரப்படாததாய தூயமாயை முதலியவற்றைத் திருவருட் கண்ணால் காண்பவனே தெளிந்த அறிவுடையவனாவன். அவற்றைத் தன்னறிவான் அறியலுறுவான் அறியாதவனாவன். அறிவான் ஆகான் என ஓதினர். அறிவு விளங்காது புலம்புற்றிருந்த ஆருயிரை மாயாகாரியங்களைக் கூட்டி ஐம்பாடுகளிற் செலுத்தி மறைந்து நின்று அறிவித்துவரும்அவ் வருளுடையானை அவன் திருவருள் துணையின்றி எவர்தாம் அறிவர்! இப்பாடு கீழ்ப்பாடு என்ப. பாடு - அவத்தை புலம்புற்றிருந்த - மலத்தொடுமட்டுமிருந்த.

(அ. சி.) தன்னறிவு - ஆன்மஞானம். (கூஅ)

2185. துரிய தரிசனஞ் சொற்றேம் வியோமம்[1]
அரியன தூடண மந்நன வாதி
பெரியன கால பரம்பிற் றுரியம்
அரிய அதீதம் அதீதத்த தாமே.

(ப. இ.) துரியம் எனப்படும் புரிவுக்காட்சி பேரறிவுப் பெருவெளியைக் காண்பதெனக் கூறினும். வியோமம் - அறிவுவெளி. சொல்லப்படும் நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் முதலியன தடையெனக் கழித்து நன்னடைக்குக் கொண்டுவரவேண்டியதொன்று. புரிவு-சுத்தம். காலங்கடந்த எங்கும் பரம்பிய பெரியனவாகிய புரிவு அருமைசேர் அப்பாலதாகும் அதீதம் - அப்பால். ஆருயிர் அப்பால்நிலையாகிய அந் நிலையினில் நிலைபெறும். (கூகூ)

2186. மாயையிற் சேதனன் மன்னும் பகுதியோன்
மாயையின் மற்றது நீவுதன் மாயையாங்
கேவல மாகுஞ் சகலமா யோனியுள்
தோயும் மனிதர் துரியத்துட் சீவனே.

(ப. இ.) சேதனனுகிய அறிவுடைய ஆருயிர் மாயையிற் பொருந்தி மூலப்பகுதியோனுவன். திருவருள் மாயையைக் கூட்டுவிப்பது மாயையில் நிலைப்பிப்பதற்காகவன்று. மாயையைக்கூட்டி மலத்தை வாட்டி அம் மலத்துடன் கூட்டி அம் மாயையினையும் ஒருங்கு நீக்குவிப்பதற்கேயாம். உடம்பு உறையுள் முதலியவற்றின்கண்ணுள்ள அழுக்கைப் போக்கத் தூய தண்ணீரைவிட்டு அவ்வழுக்குடன் அத் தண்ணீரையும் சேர்த்து நீக்குவது இதற்கு ஒப்பாகும்.மாயையுடன் கூடாத நிலையைப் புலம்பென்றும்,கூடிய நிலையைப்புணர்வு என்றும், நீவுதலாகிய அகற்றும் நிலையினைப் புரிவு என்றும் கூறுப. புலம்பு - கேவலம். புணர்வு - சகலம். புரிவு-சுத்தம்; துரியம். நால்வகைத் தோற்றத்து எண்பத்துநான்கு நூறுயிர வேறுபாட்டுப் பிறப்பினுள் பிறப்பது புணர்ப்பாகும் துரியமாகிய புரிவின்கண் ஆருயிர் அருள் நிலைக்களத்துத் தங்குதல் புரியும்

(அ. சி.) சேதனன்-ஆன்மா. நீவுதல்-ஒழித்தல். (௪0)

கேவல சகல சுத்தம்

(புலம்பு புணர்வு புரிவு)

2187. தன்னை யறியத்தன் றற்கேவ லன்றனும்
பின்ன முறநின்ற பேத சகலனும்
மன்னிய சத்தசத் துச்சத [2]சத்துடன்
துன்னுவர் தத்தந் தொழிற்கள வாகவே.

---

1 கற்பனை க - தில்லைவாழந்தணர் - உ.
2 சத்தசத் சிவஞானசித்தியார், எ. கூ. க.
,, யாவையும் சிவஞானபோதம், எ.
,, செஞ்சினைத். அப்பர், ௪. உகூ - கூ.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் ஆருயிர் தன்னையறியும். அப்பொழுது அவன் புரிவி எனப் பெயர்பெறுவன். புரிவி - சுத்தன். இத்தகைய அறிவு பெறுதநிலையில் அவன் புலம்பி எனப் பெயர் பெறுவன். புலம்பி-கேவலன். அவன் புலம்பியினின்றும் நீங்கிப் புரிவி ஆதற்பொருட்டு ஆதியாகிய நடப்பாற்றல் உடல் கலன் உலகு உணு எனும் நான்கினையும் மாயையாக்கமாகப் படைத்தளிக்கின்றது. இவற்றுடன் கலந்த ஆருயிர் புணர்வி எனப் பெயர்பெறுவன். புணர்வி - சகலன். பின்னமுற நிற்றல் என்பது முன்நிலையாகிய புலம்பினும் மேலதாய், முழுநிலையாகிய புரிவினும் கீழதாய் வேறுபட நிற்றல். பேதம் என்பது நிலைப்பும் அறிவும் இல்லாத மாயாகாரியப் பொருள்களும் அல்லாமல் நிலைப்பும் அறிவுமுள்ள தூய சிவனும் அல்லாமல் சார்ந்ததன் தன்மைத்தாய் நிற்றல். நிலைபெற்ற அறிவுப்பொருள் சத்து. நிலையிலா அறிவில் பொருள் அசத்து. இரண்டன்பாலும் ஆருயிர்க்கு ஒட்டிருப்பதால் அது சதசத்தாகும். இந் நிலை ஆருயிர்களின் தொழிற்கேற்ப வாய்ந்த நிலைகளாகும். இவற்றை ஓர் ஒப்பில் வைத்துக் காணுங்கால், படியாமலிருப்பது புலப்புநிலை. படிப்பது புணர்வுநிலை. பாட்டாகத் தான் திகழ்வது புரிவுநிலை. அப்பாட்டினை நினைப்பது மெய். மறப்பது பொய். மெய்-நிலைப்பது; சத்து. பொய் நிலையாதது ; அசத்து. நிலைப்பது ; என்றும் ஒருபடித்தா யிருப்பது. நிலையாதது: தோன்றி மறைவது. ஆருயிர் நினைப்பு மறப்பு இரண்டின்பாலும் நிற்பதால் நிற்பி எனக் கூறலாம். நிற்பி எனினும் சார்பி எனினும் ஒன்றே. அதுவே சதசத்து. இதனை ஒரு வெண்பாவினுல் நினைவுகூரத் தருகின்றும் :

> பாட்டுப் படியாமை யேபடித்தல் பாட்டாதல்
> பூட்டும் புலம்புபுணர்ப் பேபுரிவு—நாட்டும்
> நினைப்புச்சத் தாகும் நிகழ்மறப்ப சத்தாம்
> தனைச்சதசத் தாயெண்ணல் சார்பு.

(அ. சி.) பின்னம் - வேறு துன்னுவர் - கூடுவர். (க)

2188. தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்டானுந்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையுந்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானுந்
தானே தனக்குத் தலைவனு [1]மாமே.

(ப. இ.) இன்பத்தைச் செய்வது உறவு எனவும், துன்பத்தைச் செய்வது பகை எனவும் கூறுவது வழக்கு. ஆனல் அவற்றைச் செய்விக்குமாறு வினைமுதலாக நிற்பது செய்வதன்று ; செயற்படுவதன் முன்னைச் செயலாம் இருவினையே. இதனை ஓர் ஒப்பில் காண்பாம் : படித்தவர் பரிசுபெற்று இன்புறுவர். படியாதவர் துரிசுபெற்றுத் துன்புறுவர். இத் துன்ப இன்பங்கள் அவரவர்தம் படியாமை படித்தலாகிய செயல்களால் விளைந்தன. இவற்றைக் கூட்டுவோர் ஏனை

---

1. பெருமைக்கும். திருக்குறள், ௫0௫.
,, தன்னைத்தான். ,, ௩0௬.
,, பேறிழவு சிவஞானசித்தியார் உ. உ -சு.
,, என்னபுண்ணியஞ், சம்பந்தர், உ - கo. சு -க.

மாணவர். கூட்டுவிப்போர் ஆசிரியர். எனவே செய்தார்செயல் வினை முதலாகவும் செய்தார் பயனை ஏற்போராகவும், செயப்பட்டார் வினை நிலமாகவும்,[1] சேர்ப்பார் கருவியாகவும், சேர்ப்பிப்பார் முழுமுதல்வராக வும் விளங்குவர். இது வரும் சேக்கிழாரடிகள் மொழியானுணர்க :

செய்வினையும் செய்வானும் அதன்பயனும் சேர்ப்பானும்
மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி யல்லவற்றிற் கில்லையென
உய்வகையாற் பொருள் சிவனென் றருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்.''

(கஉ. சாக்கியநாயனார், ௫.)

'நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின்படி நோக்கினால் தானே தனக்குப் பகைவனும் நண்ப னும் ஆவன். அஃதாவது ஒருவன் முன்பு செய்த தீவினையால் துன்பப் படுகின்றான். ஆனால் அவன் தான் முன்பு செய்த தீவினைப்பயன் தனக்கு வந்ததென்று உணர்வதில்லை. அப் பயன் வருவதற்குக் கருவியாக இருந்தவர்களையே காரணர்களாகக்கொண்டு வருந்துகின்றான்; பகைக் கின்றான். உண்மையாக நோக்கினால் தானேதான் தனக்குப் பகை என்பது புலனாகாதிராது. இதுபோலவேதான் இன்பத்திலும். இவ் வுண்மை 'பெரியாரைப் பேணாதொழுகின் பெரியாரால், பேரா இடும்பை தரும்' (அகஉ) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் நன்குணரலாம். இதன்கண் பேணா ஒழுக்கம் வினைமுதலாகவும் பெரியார் கருவியாகவும் நிற்பது காண்க. செய்வினைக்கு ஏற்ப மறுமை உலகங்களில் இன்பத் துன்பங்களை எய்துதல் மறவாநினைவுடன் ஆதலின் அந் நினைவு தன் பொருட்டாகும். மீண்டும் பிறந்து ஈண்டு நுகர்தல் நுகர்வோர்க்கு நினைவின்றேனும் காண்போர்க்கு நினைவுறுத்தலின் அவர் கூறும் வாயிலாக நுகர்வோர்க்கும் உய்த்துணர்வு வருதலின் இருவர் பொருட்டு மாகும். அவர் கூறுவதாவது: முன்பு என்ன புண்ணியம் செய்தனனோ இன்புறுகின்றனன் எனவும், என்ன பாவம் செய்தனனோ துன்புறு கின்றனன் எனவும் உலகுணரக் கூறுவதாம். அதனால் தனக்கு மறுமை யும் இம்மையும் தானே என ஓதினர். 'தான் செய்த வினைப்பயனைத் தன்னுடல் நுகராது[2] தானே நுகர்தல்வேண்டும் பிறர்க்கும் போகாது. பிறவாற்றாலும் கழியாது. அதனால் துய்ப்பவனும் தானே எனப்பட்டது. அத் துய்ப்பினை அமைத்துக்கொண்டோனும் தானேயாதலால் தனக்குத் தலைவன் தானே என ஓதினர். தலைமை, வினைச்சிறப்பாலாம்.

2189. பாசம தாகும் பழமலம் பற்றற
நேசம தாய்நின்ற வாறாறு நீங்கிடக்
காசமி லாத குணங்கே வலசுத்தம்
ஆசுற நிற்ற லதுசுத்த சைவமே.

(ப. இ.) பண்டே புல்லிய பழமலம் பாசம் எனப்படும். அதன்கண் ணுள்ள பற்று நீங்குதற்பொருட்டு இடைச்சேர் மலமாகப் பொருந்திய மெய்கள் முப்பத்தாறு. இம் முப்பத்தாறு மெய்களிடத்தும் ஆருயிர்கள் அன்பு பூண்டு நின்றன. இம் முப்பத்தாறன் உண்மையினைத் திரு

1. வெல்வினை. சீவகன், முத்தி - கஊச.
2. மயக்கம். சிவஞானபோதம், எ. ங - உ.

வருளால் உணர்ந்து நீங்குதல் வேண்டும். நீங்குதல் என்பது இவை நமக்குத் துச்சில் போன்று துணைக்கருவியே அன்றி நிலைப்பொருள் அல்லவென்றுணர்தல். அப்படி நீங்கிய அளவில் குற்றமற்ற குணத்தனி நிலையாகும். தனிநிலை-கேவலம் தூய நிலை அல்லது புரிவு மலமாயை கன்மங்களின் குற்றம் முற்றும் அறுதல். அறவே மாசற்று நிற்கும் நிலை சுத்தநிலை. இங்ஙனம் கூறுவது இயற்கை உண்மைச்சைவம் இயற்கைச் செம்பொருட்சைவம் எனினும் சுத்தசைவம் எனினும் ஒன்றே. (க)

2190. ஆமுயிர் கேவல மாமாயை இன்னடந்
தாமுயிர் மாயை எறிப்ப [1]அறிவுற்றுக்
காமிய மாயேய முங்கல வாநிற்பத்
தாமுறு பாசஞ் சகலத்த தாகுமே.

(ப. இ.) புலம்புநிலையிற் கிடந்த வுயிர் மாமாயையின்கண் உறையும். அவ் வுயிர் பின் முப்பத்தாறு மெய்களுடன் கூடும். இம் மெய்களுடன் கூடியதும் 'மாயா தனுவிளக்காம்' என்ற முறைப்படி சிறிது அறிவு விளங்கும் அதனுல் காமியமாகிய வினைகளும் மாயேயமாகிய கருவிகளும் உயிருடன் பொருந்தித் தொழிற்படும். இந் நிலையில் அவ் வுயிர் அக் கருவிகளினிடத்துப் பற்றுக்கொள்ளும். இந் நிலை புணர்வு நிலை என்ப. புணர்வு - சகலம்.

(அ. சி.) எறிப்ப - விளக்க. (உ)

2191. சகல அவத்தையிற் சார்ந்தோர் சகலர்
புகலு மலமூ வகையும் புணர்ந்தோர்
நிகரின் மலரோன்மால் நீடுபல் தேவர்கள்
நிகழ்நரர் கீட மந்தமு [2]மாகுமே.

(ப. இ.) கருவிகளுடன் கூடிய புணர்வுநிலையிற் சார்ந்தோர் புணர்வினராவர். புணர்வினரெனினும் சகலர் எனினும் ஒன்றே. இவர்கள் மும்மலப்பிணிப்பினர் மும்மலமாவது ஆணவம் கன்மம் மாயை என்பன. மும்மலப்பிணிப்புடையார் யாவரெனின்? ஒப்பில்லாத அயன், மால், பலதேவர்கள். இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் முதலாகப் புழு ஈறுகச் சொல்லப்படும் அனைத்துயிர்களும் என்க. புழுவுக்குரிய குணங்கள் நான்கு. அவை அருந்தல் பொருந்தல் அனந்தல் அச்சம் என்பன. இவற்றை உண்டல் உடனுறைதல் உறங்கல் உட்குதல் எனவும் கூறுப. உட்குதல் - இறப்பு நேருமே என்று அஞ்சுதல். இந்நான்கு குணங்களும் மால் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கும் உளவாயின் அத் தேவர் எவ்வகையில் உயர்ந்தோராவர்? அவர் வாழ்வு எங்ஙனம் உயர்ந்ததாகும்? சிவனெறி கல்லார் அவர் வயப்பட்டு அவநெறிச்செல்வர். அனந்தல்-உறங்கல். (௩)

---

1. மாயாதனு. சிவஞானபோதம், ௪. உ - க.
2. புழுவுக் அப்பர். ரு. ௬௧ - ௪.
,, அண்டர். ,, ௫. ௭௬. - ௩.
,, நூறு. ,, ,, ௪00 - ௩.
,, உறைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், அ. ௧ - ௧.

2192. தாவிய மாயையில் தங்கும் பிரளய
மேவிய மற்ற துடம்பாய்மிக் குள்ளன
ஓவல் இலக்கணர் ஒன்றிய [1] சீகண்டர்
ஆவயி னூற்றெட் டுருத்திர ராகுமே.

(ப. இ.) தூவாமாயை கடந்த தூமாயை தாவியமாயை எனப்பட்டது. அம் மாயையினால் உடல்பெற்று அம் மாயையின்கண் உறைவோர் இருமலத்தாராவர். இவர்கள் இயல்பிலே இருமலத்தாரும் ஊழி முடிபாகிய பிரளயத்தில் திருவருளால் ஒருமலம் நீங்கிய இருமலத்தாரும் என இருவகையினராவர் ஒருமலமாகிய மாயை அகன்ற தன்மையர். மாயை அகன்ற தன்மை என்பது மயக்காது விளக்கும் மாயையினை உடையவர் என்பதாம். இது பொலமுறும் விடகன்று நலமுறும் வீட்டில் உறைவது போன்றாகும். இங்குள்ளார் சிகண்டவுருத்திரர், நூற்றெட்டு உருத்திரர் முதலியோராவர். இச் சிகண்டவுருத்திரரே தமிழாகமமாகிய மெய்கண்ட நூற்களின் முதல்வராவர். இவர்கள் தூமாயையின்கண் ஆசான் மெய்யின் அடிப்பகுதியிலுறைவோராவர். இருமலம்: ஆணவம், கன்மம் (௬)

2193. ஆகின்ற கேவலத் தாணவர் தானவர்
ஆகின்ற வித்தேச ராமனந் தாதியர்
ஆகின்ற எண்மர். எழுகோடி மந்திரர்
ஆகின்ற ஈசர் அநேகரு [2] மாகுமே.

(ப இ.) புலம்புநிலையினைச் செய்யும் ஆணவம்மட்டும் உடையார் ஒருமலத்தர். இவரை விஞ்ஞானகலர் என்ப. இந்நிலையினையுடையார் அட்டவித்தேசரெனவும் கூறப்படுவர். இவர்கள் அனந்தர்முதல் எண்மராவர். எழுகோடி மந்திரமுதல்வர் முதல் பலராவர். வித்தை என்பது திருவடியுணர்வு என்பதாகும் வித்தியேசுரர் என்பது வித்தேசர் என நின்றது. இவர்கள் ஆண்டான் மெய்யின்கண் உறைவோராவர்.

மும்மலங்களும் முப்பத்தொரு மெய்களும் தொழிற்படுமாறு ஆவியின் அறிவைச் சுட்டறிவாக விளக்கிநிற்கும் 'அப்பாலாக்கம் முதல் நீக்கல்' ஈறுகக் கூறப்படும் ஐங்கலைகளுடன் கூடி நிற்பவர் மும்மலத்தர் - சகலர். கலர்: கலைகளோடு கூடியவர். ச என்னும் வடமொழி இடைச்சொல் கலைகள் தம் மியல்பிற் குறையாது தொழிற்படுதலை யுணர்த்தும்.

சிவகுருவினருளால் உன்முகத்தே நோக்கும் ஆவியினோர் சிவனுகர்வுபெறுவர் அந் நுகர்வால் மருள்நீங்கும். மருள் நீங்கவே மாயை அகலும். மாயை அகலவே அவர் வினையும் மலமும் என்று சொல்லப்படும் இரு மலத்தோடும் கூடிநிற்பர். ஆவியின் ஐங்கலைகள் ஆருயிர்க்கிழவர்கட்குள்ள அறிவு எதிர்முகத்தும் சுட்டற விளங்கும்படி அவரோடு கூடி விளக்கி நிற்கும். அந்நிலையில் அவர் இருமலத்தர் - பிரளயாகலரெனப்படுவர். பிரளயம் - ஒடுக்கம். பிர என்பது அத் தொழின் முற்றும் ஒடுங்குதலை யுணர்த்தும்.

---

1. போதமிகுத். சிவஞானசித்தியார். நூற்பெயர் ௯.
,, மலர்தலை. சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிர உரை.
2. உன்னலரும். சிவப்பிரகாசம், பொது, ௨ - ௯.

நனவில் உறக்கப்பாடு நிலையினை எய்தியவர் (நனவிற் சுழுத்தி) அச் சிவனுகர்வால் ஊழை வெல்லுவர். அஃதாவது ஊழான் வரும் நுகர்வுகளால் மொத்துணர். அவ் ஊழ் உடலூழாகக் கழியும். அகப் புறக் கலன்களாகிய அந்தக் கரணங்களுடனும் கூடார். கூடாராகவே கன்மமலம் நீங்கும். நீங்கவே ஏனை ஒரு மலமாத்திரமுடையராவர். ஆகவே அனைத்தையும் சுட்டியும் சுட்டாதாகிச் சிவவுருவாய்த் தெளிந்து நிற்கும்வண்ணம் அவர்தம் அறிவைப் பேரறிவாய் விளங்கும்படி விளக்கி நிற்கும் ஐங்கலைகளோடும் கூடிநிற்பர். அந் நிலையிற் பேரறிவினர் எனப் படுவர். பேரறிவினர் - விஞ்ஞானகலர். விஞ்ஞானகலர் - ஒருமலத்தர்.

இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க.

''மும்மலத்தால் ஐங்கலைகள் முற்றுவிக்கும் சுட்டறிவாம்
அம்ம அவர்சகலர் ஆசானல்—அம்மைச்
சிவனுகர்வால் ஐங்கலைகள் சேரொடுக்கம் கன்மில்
சிவவறிவாய் ஆக்கமலத் தீர்வு.''

உற்றவுடல் நிற்றற்காம் ஊழே உடலூழாம்,மற்றடியார் பெற்ற வெற்றி மாண்பு. (எ)

2194. ஆமவ ரிற்சிவ ஞரருள் பெற்றுளோர்
போமலங் தன்னற் புகழ்விந்து நாதம்விட்
டோமய மாகி யோடுங்கலி னின்மலங்
தோமறு சுத்தா வவத்தைத் [1]தொழிலே.

(ப. இ.) மேலோதிய தூமாயைக்கண் உறைவோர் சிவனருளாற் செவ்விவாய்த்து அவ் வொருமலம் அகன்று உயர்ந்தோரும் சிலர் ஆவர். அத்தகையோர் விந்துவாகிய ஒளியினையும், நாதமாகிய ஒலியினையும் விட்டகல்வர். இவ்விருமெய்களும் எல்லாரானும் புகழ்ப்படுவனவாகும் இவ் விரு மெய்யினையும் விட்டோர் ஓமொழியுருவினராவர்- அவ் வுருவின்கண் அடங்கிநிற்பர் அடங்குவதென்பது முனைப்பற்றுத் திருவருள் திருக்குறிப்பின்வழி ஒழுகுவது. இங்ஙனம் ஒழுகுவதனல் அவர் தூயோராவர்.இதனையே குற்றம் நீங்கிய தூநிலைத்தொழிலென்பர். தூநிலை - சுத்தாவத்தை. (அ)

2195. ஓரினு மூவகை நால்வகை யும்முள
தேரி லிவைகே வலமாயை சேரிச்சை
சாரிய லாயவை தாமே தணப்பவை
வாரிவைத் தீசன் மலமறுத் தானே.

(ப. இ.) புலம்புநிலையர்கிய கேவலநிலை மூவகை என்ப. அவை புலம்பிற் புலம்பு, புணர்வின் புலம்பு,புரிவிற் புலம்பு என்பன. இவற்றைக் கேவல கேவலம், சகல கேவலம், சுத்த கேவலம் எனவும் கூறுப. இவையேயன்றி அவை நான்கு வகையாகக் கூறப்படுவதுமுண்டு அவை

---

1. மூவகை. சிவஞானசித்தியார், க. க - உசு.

வருமாறு: இருட்புலம்பு, மருட்புலம்பு, தெருட்புலம்பு, அருட்புலம்பு என்பன. இவற்றின் விளக்கத்தைத் துகளறு போத முதலிய நூற்களுட் காண்க. ஆராயுமிடத்து இவையனைத்தும் புலம்புநிலையேயாகும். மாயையைச் சேர்ந்தபின்னரே ஆருயிர்க்கு உவப்பாகிய விழைவு விளக்க முறும். விளக்கமுறவே சாரியலாகிய அம் மாயை தாமே அகலும். அகலவே சிவபெருமான் தன் திருவருட் பெருங்கடலை ஆருயிர்க்குச் செவ்வி நோக்கி நிறைவித்து மலமறுத்தருளுவன். உவப்பு - இச்சை; அராகம். செவ்வி - பருவம்.

(அ. சி.) மூவகை நால்வகை - கேவல அவத்தை மூன்றே அன்றி நான்கு வகைகளும் உண்டு. (கூ)

2196. பொய்யான போதாந்தம் ஆறாறும் விட்டகன்
றெய்யாமை நீங்கவே எய்தவன் தானாகி
மெய்யாஞ் சராசர மாய்வெளி தன்னுட்புக்
கெய்தாம லெய்துஞ்சுத் தாவத்தை [1]யென்பதே.

(ப. இ.) நிலைபேறில்லாத மண்முதல் அறிவின் முதல்துணையாகிய ஒலிமெய் ஈறுகக் கூறப்பட்ட முப்பத்தாறு மெய்களும் அருளால் உண்மையுணர்ந்து கருத்தினில் விட்டகலுதல் வேண்டும். அகலவே இவரியலாகிய ஆணவ விளைவாம் அறியாமை நீங்கும். நீங்கவே அவ்வுயிர் சிவபெருமான் திருவடியினை எய்தத் தகுதியாகும். அப்பொழுது இயங்குதிணையுயிர் நிலைத்திணைஉயிர் உலகம் எல்லாவற்றுடனும் கலப்பால் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய் நிற்கும். சிவன் தன்னுள் அவ் வுயிர் புகுமாறு அருள்வெளியினை அறிவித்தருள்வன். அந் நிலையினை ஆருயிர்கள் தம்முனைப்பற்றமையால் எவ்வாறு எய்தினோம் என்று அறிய வாராதவாறு எளிதாக எய்தும். இதுவே புரிவாகிய தூயநிலை யென்ப. தூயநிலை சுத்தாவத்தை. இவரியல் - பொருந்துந் தன்மை.

(அ. சி.) எய்யாமை-அறியாமை. எய்தவன்-முயன்றவன். வெளி - சிவஆகாயம். (க0)

2197. அனாதி பசுவியாத்தி யாகு மிவனை
அனாதியில் வந்த மலம்ஐந்தால் ஆட்டி
அனாதியிற் கேவல மச்சக லத்திட்
டனாதி பிறப்பறச் சுத்தத்து ளாமே.

(ப. இ.) தொன்மைக்கண் ஆருயிர் இவர்நிலையாம் ஆணவப் பிணிப்பால் அவ் வாணவச் செறிவினுள் அடங்கிக் கிடந்தன. இவர்நிலை. செறிவுநிலை. அடங்கிக்கிடப்பது - வியாத்தி. அத்தகைய ஆருயிரைத் தொன்றுதொட்டுப் பிணித்துள்ள ஐவகை மலங்களாற் சிவபெருமான் ஆட்டிவைக்கின்றனன் அவ் வாட்டுதலின்பொருட்டு அவ் வுயிரைப் புலம்பு நிலையினின்றும் புணர்வு நிலையிற் புகுத்தருளுகின்றனன். அவ் வுயிர் சிவபெருமானின் திருக்குறிப்பின்வழி ஒழுகின் அந் நன்மையின் தன்மையால், தொன்மைப் பிறப்பறும். அறவே அவ்வுயிர் தூய நிலையினை எய்தும். தொன்மை - அனாதி.

---

1. மண்முதற். உண்மை நெறிவிளக்கம். க.

(அ. சி.) வியாத்தி ஆகும் - உள்ளடங்கி இருக்கும். ஆட்டி-அலக் கழித்து. கேவலம் அச் சகலம் - கேவலம் நிலையில் சகல நிலையிலும். (கக)

2198. அந்தரஞ் சுத்தாவத் தைகே வலத்தாறு
தந்தோர்தஞ் சுத்தகே வலத்தற்ற தற்பரத்
தின்பால் துரியத் திடையே யறிவுறத்
தன்பால் தனையறி தத்துவந்தா னுமே.

(ப. இ.) இந் நிலையில் எய்தும் தூயநிலைக்கு வழியாகவுள்ளது சேய நிய நிலையாகிய புலம்புநிலையாகும். சேய-தொன்மையாகிய. இந் நிலையினைக் கூட்டுவித்து உடனாய் நிற்கும் தற்பரன் சிவன். அவனருளால் மலம் அறும் அறவே சிவபெருமானிடத்துப் பேருறக்க நிலைப் பெற்றியினை ஆருயிர் எய்தும். அந் நிலைக்கண் ஆருயிர் 'தமையுடைய தன்னுணர்வால் தன்னையறியும்.' அறியவே தான் மெய்ப்பொருட்கு அடிமையாய் மெய்ச்சார்பினனாகத் திகழும். தத்துவம்-மெய்; நிலைபேறு.

(அ. சி.) ஆறு - மூலம், வழி. தன்பால் தனையறி - தனக்குள்ளே தன்னை அறியும். (கஉ)

2199. ஐயைந் தொடுங்கும் ஆன்மாவில் ஆன்மாவும்
மெய்கண்டு சுத்த அவத்தையில் வீடாகுந்
துய்யவவ் வித்தை முதன் மூன்றுந் தோல்சத்தி
ஐய சிவஞ்சித்தி யாந்தோற்ற [1]மவ்வாறே.

(ப. இ.) உடல்மெய் இருபத்து நான்குடன் ஆளுங்கூடி ஆருயிரில் ஒடுங்கும். அஃதாவது அம் மெய்கட்கு முதல்வராகக் காணப்படும் சீகண்ட அரனால் ஒடுக்கப்படும் என்பதாம். ஆன்மா என்று சொல்லப் படும் உணர்வு மெய் ஆறும் அழிவிலானாகிய அனந்தரால் ஒடுக்கப்படும். உணர்த்துமெய் ஐந்தனுள் ஆசான் ஆண்டான் அருளோன் ஆகிய மூன்றும் தொல்சத்தி என்னும் ஒடுககநிலைச் சிவனால் ஒடுக்கப்படும். அன்னைமெய் முதன்மைச் சிவனால் ஒடுக்கப்படும் அத்தன்மெய் அச் சிவனாகவே நிற்கும். ஐயசிவன் - சுத்த சிவன்; முதன்மைச் சிவன். தொல்சத்தி: வனப்பாற்றல்; அன்னை. மீண்டும் தோன்றுங்கால் இம் முறையே தோன்றும். இருபத்தைந்து மெய்களும் திருவருளால் உண்மைகண்ட தூயநிலையில் விட்டு நீங்கும்

(அ சி.) வித்தை முதல் மூன்று - சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக் கியம் ஆகிய மூன்று தத்துவங்கள். சிவம் சத்தியாம் - சத்தி, சிவம் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்கள் (கங)

2200. ஐயைந்த மான்மாவில் ஆறே டடங்கிடும்
மெய்கண்ட மேன்மூன்று மேவுமெய் யோகத்தில்
கைகண்ட சத்தி சிவபாகத் தேகாண
எய்யும் படியடங் குந்நாலேழ் எய்தியே.

---

1. தத்துவமெண்மூன். சிவஞானசித்தியார், உ௯ - உஉ.

(ப. இ.) உடல்மெய் இருபத்தைந்தும் ஆருயிர் உணர்வில் உணர்வுமெய் யாறுடன் ஒடுங்கும். அவ்வுயிர் பயிலும் அகத்தவ முறையினுல் ஆசான் ஆண்டான் அருளோன் என்னும் மூன்று மெய்களும் ஒடுங்கும். உடனுய் நின்று கைகண்ட துணைபுரியும் அன்னை அத்தன் பாகத்தேயாகும். உடல்மெய் இருபத்தைந்து, உணர்வுமெய் ஒன்று, மூன்று கூடிய ஒன்று, இரண்டு கூடிய ஒன்று ஆக நாலேழாகிய இருபத்தெட்டாகும். இவ்விருபத்தெட்டு என்னும் எண் 'ஆகின்ற தொண்ணூற்' (2139)ருேடு என ஓதப்படும் திருப்பாட்டில் 'ஆகின்ற (2136). நாலேழ் வேதாந்தி' என வரும் திருக்குறிப்பினை ஒத்திருப்பது நோக்குக.

(அ. சி.) மேல் மூன்று - காயபரம், வியோமம், பரம். (கசு)

2201. ஆணவத் தாரோன் றறியாத கேவலர்
பேணிய மாயைப் பிரளயா கலராகுங்
காணும் உருவினர் காணுமை காண்பவே
பூணுஞ் சகலர்முப் பாசமும் புக்கோரே.

(ப. இ.) மெய்யுணர்வாற் கட்டற்றவர் எனப்படும் ஒருமலம் மட்டும் உடைய விஞ்ஞாணுகலர் மாயையின ஏதும் அறியாத தனி நிலையினர். இந் நிலையினை அருவநிலை எனலாம். தூமாயைத் தொடர்புடையார் இருமலக் கட்டுடையாராவர். இவர் பிரளயாகலர் எனப்படுவர். இவர் ஊழியாற் கட்டற்றவர். இந்நிலையினை அருவுருவ நிலை என்னலாம். மும்மலக் கட்டுடையார் (2193) சகலர் எனப்படுவர். இவர்கள் காணும் உருவினராவர். நிலையாமையுள்ள உலகினைக் காணுமை என்றனர். இவ்வுலகினைக் காண்பவர் முப்பாசமும் புக்கவராவர்.

(அ. சி.) காணும் உருவினர் - தூல சரீரமுடையவர். (கரு)

2202. ஆணவ மாகும் விஞ்ஞான கலருக்குப்
பேணிய மாயை பிரளயா கலருக்கே
ஆணவ மாயையுங் கன்ம மூன்றுமே
காணுஞ் சகலர்க்குக் காட்டு [1]மலங்களே.

(ப. இ.) விஞ்ஞாணுகலருக்குப் பிணிப்பு ஆணவம் ஒன்றேயாம். பிரளயாகலர் ஆணவம் கன்மம் (தூமாயை) என்னும் இருமலப் பிணிப்பினராவர். மும்மலக்கட்டினராகிய சகலர் ஆணவம் கன்மம் தூவாமாயை என்னும் மும்மலப் பிணிப்புமுடையவ ராவர். (கசு)

2203. கேவலந் தன்னிற் கிளர்ந்தவிஞ் ஞாகலர்
கேவலந் தன்னிற் கிளர்விந்து சத்தியால்
ஆவயிற் கேவலத் தச்சக லத்தையும்
மேவிய மந்திர மாமாயை [2]மெய்ம்மையே.

(ப. இ ஒருமலக் கட்டுடையார் தனிநிலையில் விளங்கிய விஞ்ஞாணுகலராவர். அந் நிலையிற் றூண்டித் தொழிற்படுத்துவது அன்னை என்று

---

1. மெய்ஞ்ஞானந். சிவஞானபோதம், அ. உ - க.
2. சுத்தமாம். சிவஞானசித்தியார், க. உ - உக.

சொல்லப்படும் விந்து சத்தியாகும். அந்நிலையில் அவ் வுயிர் உடல் முதலியவற்றையும் எய்தும். அவ்வுடல் மாமாயையில் தோன்றும் மந்திர வுடலாகும். மெய்ம்மை - உடலின் தன்மை. விஞ்ஞாகலர்; விஞ்ஞான கலர் என்பதன் இடைக்குறை. (௧எ)

2204. மாயையின் மன்னும் பிரளயா கலர்வந்து
மாயையுந் தோன்று வகைநிற்க ஆணவ
மாய சகலத்துக் காமிய மாமாயை
ஏயமன் னூற்றெட் டுருத்திரர் [1]என்பவே.

(ப. இ.) இருமலக்கட்டினராகிய பிரளயாகலர்மாட்டு ஆணவமே மேலிட்டு நிற்பதால் ஏனைக் கன்மம் மாயைகள் உள்ளடங்கி நிற்கும். அதனால் அவை தோன்றுவகை நிற்க என ஓதினர். அவர்தமக்கு உடம்பும் தூமாயையினால் அமைந்ததாகும். எனவே அவர் இயற்றுங் கன்மங்களும் இருள்சேர் இருவினையும் கடந்த இறைபணியாகும். ஈண்டு உறைவோரும் இம் மெய்யினரும் நூற்றெட்டு உருத்திரர் என்ப.

(அ. சி.) நிற்க ஆணவம் - ஆணவம் மேலிட்டிருக்க. காமிய மாமாயை - கன்மமும், சுத்த மாயையும். (௧அ)

2205. மும்மலங் கூடி முயங்கி மயங்குவோர்
அம்மெய்ச் சகலத்தர் தேவர் சுரர்நரர்
மெய்ம்மையில் வேதா விரிமிகு கீடாந்தத்
தம்முறை யோனிபுக் கார்க்குஞ் [2]சகலரே.

(ப. இ.) ஆணவங் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமுங்கூடிக் கலந்து அவற்றையே தாமெனக்கொண்டு மருள்வோரே சகலராவர். சகலர்-முப்பிணிப்பினர். இவர்கள் யாவரென ஆயின் வருமாறு: இந்திரனாகிய வானவர்கோன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், வானவரும், மக்களும் உண்மையுணர்வு இல்லாத அயன் அரி முதலாகப் புழு ஈறாகச் சொல்லப் படுவோருமாவர். இவர்கள் அனைவர்களும் மூலப்பகுதி மாயைக்கு உட்பட்டவர்களே. இவர்கள் செய்தொழில் வேற்றுமையினால் சிறப் பொவ்வாத பலவகையான பருவுடம்பைத் தூவாமாயையினின்றும் தோன்றுத்துணைவன் படைத்துக் கொடுத்தருளப் பெறுபவர்கள். இருவினைக்கிடாக இறந்தும் பிறந்தும் இடையறாது இன்னலுறும் இயல்பினர். யோனி - பிறப்பு. ஆர்க்கும் - கட்டுப்படும். (௧௯)

2206. சுத்த அவத்தையில் தோய்ந்தவர் மும்மலச்
சத்தசத் தோடத் தனித்தனி பாசமு
மத்த இருள்சிவ னான கதிராலே
தொத்தற விட்டிடச் சுத்தரா [3]வார்களே.

---

1. மட்டிட்ட. சம்பந்தர், ௨. ௭௭ - ௧.
2. பிறப்பொக்கும். திருக்குறள், ௯௭௨.
3. உணருரு. சிவஞான போதம், ௬.
,, அல்லலென். அப்பர், ௫. ௧ - ௭.

(ப. இ.) தூயநிலையில் பொருந்தியவர் சிவபெருமானின் திருவருள் விளக்கத்தால் நிலைப்பாகிய மும்மல காரணத்தையும் தோன்றி யொடுங் குவதாகிய அவற்றின் காரியத்தையும் உண்மைகண்டு எண்மையாக நீங்கித் திண்மையோங்கிய உரனுடைப் பண்பினராவர். ஈண்டுச் சத்தெனப்படுவன மும்மலமாகும். அசத்தெனப்படுவன மும்மல காரிய மாகும் இவற்றுடன் தனித்தனியாகப் பிரிவுபட்டுப் பிணிப்புறுத்தும் மருளாக்க விரிவாகிய மாயேயம் அறுபதும் (2107) தனித்தனிப் பாசம் எனப்படும். அவற்றின் தொத்தாகிய தொடர்ச்சியும் விட்டவராவர். பெருமயக்கத்தைச் செய்யும் மத்த இருளும் விட்டவராவர். இவையனைத் தும் விட்டவரே தூயோராவர். தூயோர் - சுத்தர். தொத்து: தொடர்பு. இது தொந்தம் எனவும் வரும். அது 'தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந் தான் என்செய்யும்' என்னும் அப்பர் செப்பும் அருண்மொழியா னுணரலாம் விட்டிட - முற்றும் அகல.

(அ. சி.) மத்த-மயக்கத்தைச் செய்யும். தொத்து அற-தொடர்ச்சி நீங்க. (௨௦)

2207. தற்கே வலம்முத்தி தானே தனிமையாம்
பிற்பாற் சகலங் கலாதிப் பிறிவதாஞ்
சொற்பாற் பரிசுத்த கேவலஞ் சாக்கிரந்
தற்பாற் புரிவது தற்சுத்த மாகுமே.

(ப. இ.) தூயநிலையில் தான் தனித்துநிற்கும், வீடாகிய பற்றறுதி ஆருயிர் தனித்து நிற்பதாகும். இந்நிலையினைத் தூய புலம்பு என்னலாம். தூய புலம்பு - சுத்த கேவலம். தூய புணர்ப்பு உழைப்பு முதலாகச் சொல்லப்படும் தூவாமாயையினின்று விலகுவதாம். தூய புரிவாவது சொல்லப்படும் தூயபுலம்பும் புணர்ப்பும் தன்னுணர்வுக்கும் தோன்று தொழிவது. இதுவே தன் தூய்மையாகும். உழைப்பு-கலைமெய். (௨௧)

2208. அறிவின்றி [1] முத்தன் [2] அராகாதி சேரான்
குறியொன்றி[3] லாநித்தன் கூடான் கலாதி
செறியுஞ் செயலிலான் றினங்கற்ற வல்லோன்
கிறியன் மலவியாபி கேவலந் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கிழவன் புலம்பாகிய கேவல நிலையில் மலச்செறி வுடன் உள்ளவன். செறிவு - வியாபகம்: பரப்பு. அந்நிலையில் மருளாக்கக் கருவிகள் கூடாமையால் அறிவு முன் விளங்கப்பெறான். மருளாக்கம் மாயாகாரியம்; அதனால் உடம்பில்லாதவன் ஆவன் ஈண்டு முத்தன் என்பது அமூர்த்தன் என்றிருத்தல் வேண்டும் அமூர்த்தன் - உடம்பு முன்னில்லாதவன். இது சிவஞானசித்தியார் ஓதும் பாடமாகும் அம் முறையில் பார்த்தால் அறிவின் றமூர்த்தன்' என்றிருத்தல் வேண்டும். உழைப்புமெய் முதலிய தூவாமாயைக் கருவிகளுடன் முன் சேர்த லில்லாதவன். உவப்பாகிய விழைவு முன்னில்லாதவன். குறி - விழைவு.

---

1. அறிவில. சிவஞானசித்தியார். ௪, ௯ - ௭.
(பாடம்) 2. முத்தோன்.
3. ,, வாதித்தன்.

பிறந்து இறந்து வரும் நிலையாத் தன்மை முன்னில்லாத நிலைப்பினன். இறுப்பு முதலிய குணங்களுடனும் முன்கூடாதவன். இறுப்பு - புத்தி. அதனால் எச் செயலும் முன்னில்லாதவன். நுகர்வு முன்னில்லாதவன். தினங்கற்ற - தினக்கற்ற என்பது தின்னக்கற்ற என்பதன் மரூஉவாகும்; ஆணவத்துள் மறைந்திருப்பவன். கிறியன் - படிறன்; வஞ்சகன்; மறைந் திருப்போன். இந் நிலையே புலம்புநிலையாகும். இத் திருப்பாட்டின் விளக்கம்போன்று வரும் சிவஞானசித்தியாரின் திருப்பாட்டு வருமாறு:

> "அறிவிலன் அமூர்த்தன் நித்தன் அராகாதி குணங்க ளோடும்
> செறிவிலன் கலாதி யோடுஞ் சேர்விலன் செயல்க ளில்லான்
> குறியிலன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
> பிறிவிலன் மனத்தி னேடும் வியாபிகே வலத்தில் ஆன்மா."
>
> (சிவஞானசித்தியார், சு. ௬. எ.)

(அ. சி.) அராகாதி-அராகம் முதலியன. கலாதி-கலை முதலியன. கிறியன் - வஞ்சகன். (உஉ)

2209. விந்துவும் மாயையும் மேவுங் கிரியையுஞ்
சந்தத ஞான பரையுங் தனுச்சத்தி
விந்துவின் மெய்ஞ்ஞான மேவும் பிரளயர்
வந்த சகலசுத் தான்மாக்கள் வையத்தே.

(ப. இ.) விந்துவாகிய தூமாயையும், மாயையாகிய தூவாமாயையும் என்றும் பேரறிவாய்த் திகழும் வனப்பாற்றலாகிய பரையின் விரிவும் ஆருயிர்கட்கு அவரவர் செவ்விக்கேற்ப உயிர்நிலையாகிய உடம்பாய் அமையும். ஒரு மலக்கட்டுடையார்க்கும் இருமலக்கட்டுடையார்க்கும் அமையும் உடம்பு தூமாயையினின்று தோன்றுவன. திருவடியுணர்வு கைவரப் பெற்றவர்க்குத் திருவருளினின்றுந் தோன்றுவன. மும்மலக்கட்டுடையார்க்கு உடம்பு தூவாமாயையினின்றுந் தோன்றுவன. செயல்களும் அவ்வம்மாயைகளிலேயே நிகழும். மும்மலக்கட்டுடையார் வாழ்வது இவ்வுலகத்தேயாம். ஈண்டுப் பரை என்பது ஏற்புழிக்கோடலால் நடப் பாற்றலின் மேற்று. (உ௩)

2210. கேவல மாதியிற் பேதங் கிளக்குறிற்
கேவல மூன்றுங் கிளருஞ் சகலத்துள்
ஆவயின் மூன்று மதிசுத்த மூடவே
ஓவலில் லாவோன்பா னுற்றுணர் வோர்கட்கே.

(ப. இ.) புலம்பாகிய கேவலமும், புணர்வாகிய சகலமும், புரிவாகிய சுத்தமும் கேவலாதிகள் என்று ஓதப்பட்டன. இவற்றின் வேறுபாடு களைக் கூறுமிடத்து ஒவ்வொன்றும் முத்திறப்படும் அவை வருமாறு புலம்பிற் புலம்பு, புலம்பிற் புணர்வு, புலம்பிற் புரிவு என மூன்று. புணர்விற் புணர்வு, புணர்விற் புலம்பு, புணர்விற் புரிவு என மூன்று. புரிவிற் புணர்வு, புரிவுற் புலம்பு, புரிவிற் புரிவு என மூன்று. ஆக ஒன்பது வகைப்படும். இவற்றை முறையே கேவல கேவலம் கேவல சகலம், கேவல சுத்தம் எனவும்; சகல சகலம் சகல கேவலம், சகல சுத்தம் எனவும்; சுத்த சுத்தம், சுத்த கேவலம், சுத்த சகலம் எனவும்

கூறுப. இவ் வொன்பதினையும் பொருந்தி ஆருயிர் தூய்மைப்படும் நிலை திருவருளைப் பொருந்தி புணர்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலனும்

(அ. சி.) கேவலம் ஆதி - கேவலம், சகலம், சுத்தம். கேவல ... சகலத்து - சகலாவத்தையிலும் மூன்று உள - சகல சகலம், சகல கேவலம், சகல சுத்தம் இவ்வாறே மூன்றுக்கும் கொள்ள அவத்தைகள் ஒன்பதாகும். (உ௲)

2211. கேவலத்திற் கேவலம் அதீதா தீதங்
கேவலத் திற்சக லங்கள் வயிந்தவங்
கேவலத் திற்சுத்தங் கேடில்விஞ் ஞாகலர்க்
காவயி னுதன் அருண்மூர்த்தி தானுமே.

(ப. இ.) கேவலத்திற் கேவலம் எனப்படும் தூய புலம்பு அப்பாலைக்கு அப்பாலாம். அப் புலம்பிற் புணர்வு தூமாயை நிலைக்களம். அப் புலம்பிற் புரிவு குற்றமற்ற பேருணர்வாகிய விஞ்ஞானம். இந்நிலை ஒருமலத்தராகிய விஞ்ஞானகலர் நிலை என்ப. அவ்விடத்து அவ் வுயிர் நாதனுகிய சிவபெருமான் விளங்கும் சீர்த்தவ உடம்பாகும். வயிந்தவம்-சுத்தமாயை.

(அ. சி.) அதீதாதீதம் - அதீதத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. வயிந்தவம் - சுத்த மாயை. (உ௫)

2212. சகலத்திற் கேவலஞ் சாக்கிரா தீதஞ்
சகல சகலமே சாக்கிர சாக்கிரஞ்
சகலத்திற் சுத்தமே தற்பரா வத்தை
சகலத்தில் இம்மூன்று தன்மையு மாமே.

(ப. இ.) புணர்விற் புலம்பு நனவின் அப்பாலாகும். புணர்விற் புணர்வு நனவிற் கனவாகும். புணர்விற் புரிவு ஆருயிர் அருளுடன் கூடி நிற்கும் நிலை. தூய புணர்வின்கண் இம் மூன்று நிலையும் காண்க. பராவத்தை - அருள்நிலை.

(அ. சி.) உபசாந்தம் - ஒய்வுபெற்றிருத்தல். (உ௬)

2213. சுத்தத்திற் சுத்தமே தோல்சிவ மாகுதல்
சுத்தத்திற் கேவலந் தோல்லுப சாந்தமாஞ்
சுத்த சகலந் துரிய விலாசமாஞ்
சுத்தத்தில் இம்மூன்றுஞ் சோல்லலு[1]மாமே.

(ப. இ.) தூய புரிவிற் புரிவு ஆருயிர் தொன்மையும், முன்மையும், நன்மையும், உண்மையும், அறிவும், இன்பமும் ஒருங்கமைந்த தென்னுடைய சிவன் திருவுருவெய்தல் புரிவிற் புலம்பு தற்பணியறுதலாகிய தவ ஒடுக்கம். புரிவிற் புணர்வு இன்பினில் மூழ்கும் இனிய உறைவிடமாம் துரியவிலாசம். தூய துரியம் - இன்பநிலையம். (உ௭)

---

1. முத்திநெறி, அ. அச்சோப்பதிகம்-க.
,, சங்கந். அ. திருக்கோவையார், அடு.

2214. சாக்கிர சாக்கிரந் தன்னிற் கனவோடுஞ்
சாக்கிரந் தன்னிற் சுழுத்தி துரியமே
சாக்கிரா தீதந் தனிற்சுகா னந்தமே
ஆக்கு மறையாதி ஐம்மல பாசமே.

(ப. இ.) நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவின் உறக்கம், நனவிற் பேருறக்கம், நனவின் உயிர்ப்படங்கல் ஆகிய ஐந்தும் துன்பில் இன்பாய் மன்னும். ஆணவம், கன்மம் மாயை, மாயை ஆக்கம், நடப் பாற்றல் ஆகிய ஐம்மலப் பிணிப்பும் மறையாது அகலும். (உஅ)

2215. சாக்கிரா தீதத்திற் றானறு மாணவஞ்
சாக்கிரா தீதம் பராவத்தை தங்கா
தாக்கு பரோபாதி யாஉப சாந்தத்தை
நோக்கு மலங்குண நோக்குத லாகுமே.

(ப. இ.) நனவின் அப்பாலாம் சாக்கிராதீதத்திற் றன்முனைப்பாம் ஆணவம் அறுதல் உண்டாம். இந்நிலை அருளில் தங்கும் நிலைக்கும் அப்பாலாகும். அருளையுடைய பெரும்பொருள் பரோபாதி அது சிவம். இந்நிலை அச் சிவத்தை ஆருயிர்கள்மாட்டு விளங்கச்செய்யும்; எல்லா வற்றையும் திருவடியின்பினில் மூழ்குவிக்கும் சிவனடியினையே நோக்கு விக்கும். நோக்கும் என்பது பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை. இந்நிலை எய்தினானை மலங்குணம் ஏதும் நோக்குதல் அமையாது. ஆகுமே: ஏகாரம் எதிர்மறை; ஆகாது என்பது பொருள். யா: அஃறிணைப் பன்மை; எஞ்சாது எல்லாமும் என்பது பொருள். (உகூ)

(அ. சி.) பராவத்தை - பரையினிடத்துத் தங்கும்.

2216. பெத்தமும் முத்தியும் பேணுந் துரியமுஞ்
சுத்த வதீதமுந் தோன்றாமற் றானுணும்
அத்தன் அருளென் றருளால் அறிந்தபின்
சித்தமும் இல்லை[1] செயலில்லை தானே.

(ப. இ.) கட்டும் வீடும் நல்லோரால் பேணப்படும் துரியமாகிய ஒடுக்கமும், தூய்மையாகிய அப்பால் நிலையும் திருவருளால் ஒருசிறிதும் தோன்றாவாகும். தான் நுகர்ந்து கொண்டிருப்பது அத்தன் சிவபெருமானின் திருவடியின்பம் என்றருளால் அறிவன். அறிந்தபின் எண்ணமாகிய சித்தத்தின் இயக்கம் இல்லை. அஃது இல்லையாகவே வேறு எச்செயலும் இல்லை. தானே: தான், ஏ: அசை. (கூ0)

2217. எய்திய பெத்தமும் முத்தமும் என்பன
எய்தும் அரனரு ளேவிளை யாட்டோ[2]
டெய்தி டுயிர்சுத்தத் திடுமறி என்னவே
டெய்தும் உயிரிறை பாலறி வாகுமே.

1. உணர்ந்தார்க். அ திருக்கோவை, கூ.
2. ஏற்ற இவை. சிவப்பிரகாசம், கஅ.

(ப. இ.) பெத்தமாகிய பிறப்பும், முத்தியாகிய சிறப்பும் ஆருயிர்கட்கு எய்திய காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால் அவ் வுயிர்களைச் செந்நெறியிற் செலுத்தும் நன்மையின்பொருட்டு என்றாகும் இத் திருவருட் செயல்கள் சிவபெருமானின் திருவுள்ளக் குறிப்பான் நிகழ்வன. அதுவும் மிகவும் எளிமையாகக் கருதியவாறே நிகழ்வன. அக் குறிப்புத் தோன்றவே 'திருவிளையாட்டென' ஓதினர். அவ் வுயிரைத் தூய்மைக்கண் நிறுத்தும் தூயவழியும் அதுவேயாம் திருவருளால் ஆருயிர் இவ் வுண்மையினை யுணரும். உணர்ந்ததும் தம் அறிவு முழுவதும் அச்சிவன் பாலே பற்றி இன்புறும்.

(அ. சி.) உயிரிறை - உயிருக்கு இறைவன். (கூக)

2218. ஐம்மலத் தாரு மதித்த சகலத்தர்
ஐம் மலத் தாரு மருவினைப் பாசத்தார்
ஐம்மலத் தார்சுவர்க் கந்நெறி யாள்பவர்
ஐம்மலத் தாரர னார்க்கறி வோரே.

(ப. இ.) ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயையாக்கம், நடப்பாற்றல் என்னும் ஐம்மலங்களுடையவர் மிகுந்த பிணிப்பினராகிய சகலத்தவராவர். இவர்கள் இருள்சேர் இருவினைப் பிணிப்பினர். இவர்கள் துறக்கவுலக இன்பத்தை நுகர்பவராவர். இத்தகையோர் சிவபெருமானாகிய அரனாரை அறியும் அறிவுடையராகார் அரனார்க்கு என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த நான்காம் வேற்றுமை உருபின் மயக்கம். அறிவோரே என்பது அறியார் என்னும் பொருள்பட வந்த எதிர்மறை ஏகாரம். என்னை,

> "யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
> பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்."
> (தொல். சொல், ௧0௬.)

என்பதனால் உருபுமயக்கம் கொள்ளப்பட்டது. (கூஉ)

2219. கருவி லதீதங் கலப்பிக்கு மாயை
அரிய துரிய மதிலுண் ணும் ஆசையும்
உரிய சுழுனை முதலெட்டுஞ் சூக்கத்
தரிய கனுத்தூலம் அந்நன வாமே.

(ப. இ.) கருவின்கண் அப்பால்நிலை தூவாமாயையுடன் கலப்பிப்பதாகும். பேருறக்க நிலையாவது மாயா காரியப் பொருள்களை நுகர்வதற்கு எழும் வேட்கை. பேருறக்க உறக்கநிலைகள் எட்டுப்பாகுபாடாகும். நுண்ணுடம்பு கனுநிலையாகும். பருவுடம்பு நனவுநிலையாகும். ஆசையும் என்பதன்கண் உள்ள உம்மை இசைநிறைவாகும். எட்டுப் பாகுபாடு; பேருறக்கம், பேருறக்க வுறக்கம், பேருறக்கக் கனவு, பேருறக்க நனவு என நான்கும், அதுபோல் உறக்கத்துப் பேருறக்கம், உறக்கத்து உறக்கம், உறக்கத்துக் கனவு, உறக்கத்து நினைவு என நான்கும் கூடி எட்டாகும் இவற்றைத் துரியம், துரிய சுழுத்தி, துரிய சொப்பனம், துரிய சாக்கிரம் எனவும்; சுழுத்தியில் துரியம், சுழுத்தியில் சுழுத்தி, சுழுத்தியில் சொப்பனம், சுழுத்தியில் நனவு எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) சுழுனை முதல் எட்டு - (1) துரியம், (2) துரிய சுழுத்தி, (3) துரிய கனவு, (4) துரிய நனவு (5) சுழுத்தியில் துரியம், (6) சுழுத்தியில் சுழுத்தி, (7) சுழுத்தியில் கனவு, (8) சுழுத்தியில் நனவு. (௩௩)

2220. ஆணவ மாகும் அதீதமேன் மாயையும்
பூணுந் துரியஞ் சுழுத்திபொய்க் காமியம்
பேணுங் கனவும்மா மாயை திரோதாயி
காணு நனவில் மலக்கலப் பாகுமே.[1]

(ப. இ.) உயிர்ப்படங்குதல் அல்லது அதீதம் என்று சொல்லப் படும் அப்பால் நிலைக்கண் ஆணவமட்டும் ஆருயிர்களைப் பிணித்துநிற்கும். பேருறக்கத்தின்கண் தூவாமாயை புணர்ந்துநிற்கும். உறக்கத்தின்கண் காமியம் என்னும் இருவினைகள் கூடிநிற்கும். கனவின்கண் தூமாயை கூடிநிற்கும். நனவின்கண் நடப்பாற்றலாகிய திரோதாயியினுடன் ஐம் மலமும் பிணிப்புற்றிருக்கும். (௩௪)

2221. அரன்முத லாக அறிவோன் அதீதத்தன்
அரன்முத லாமாயை தங்கிச் சுழுனை
கருமம் உணர்ந்து மாமாயை கைக்கொண்டோர்
அருளு மறைவார் சகலத்துற் றாரே.

(ப. இ.) அரன் முதலாக அறிவோனாகிய ஆருயிர் அப்பால் நிலைக்கண் தங்கும். அரன் முதலாகக் கொள்ளும் மாயை பேருறக்க மாகும். உறக்கத்தில் கருமமாகும். கனவில் மாமாயையாகும். நனவில் மறைப்பொருளாகிய நடப்பாற்றல் மேலோங்கும். இந்நிலையே புணர்ப்பு நிலையாகும். புணர்ப்பு - சகலம். (௩௫)

2222. உருவுற்றுப் போகமே போக்கியந் துற்று
மருவுற்றுப் பூதம னாதியான் மன்னி
வருமச் செயல்பற்றிச் சத்தாதி வைகிக்
கருவுற் றிடுஞ்சீவன் காணுஞ் சகலத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களுக்கு மாயாகாரிய உடம்பு எய்தியதும் உருவ நிலை எய்தும். அப்பொழுது வினைப்பயன் நுகர்வு உண்டாகும். அப்பொழுது பொறிகளால் புலன்களை நுகரும். அந் நுகர்ச்சி துற்று என்று ஓதப்பெற்றது. போகம் - இன்ப துன்ப நுகர்வு. போக்கியம் நுகர்வுப் பொருள்கள். எடுத்துக்காட்டாகக் கண் நுகர்வுப்பொறி. காட்சி நுகர்வு. காணப்படும் திருக்கோவில் நுகர்வுப்பொருள். நுகர்வுக்கு வேண்டிய பூதம் மனம் முதலியவற்றுடன் வரும். மனம் பொறி முதலிய வற்றால் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் அறிதற்பொருளும், நவிலுதல், நடத்தல், நற்பொருள் கொடுத்தல், கழித்தல் கலந்து களிப் புறல் என்னும் செய்தற்பொருளும் ஆகிய புலன்களைக் கொண்டின்புறும். இவற்றைச் சத்தாதி என்று ஓதினர். இந்நிலைக் கருவிகளுடன் ஆருயிர் கருவுற்றுப் புணர்வாகிய சகலத்தின்கண் காணப்படும்.

---

1. மாயா. சிவஞானபோதம், ௪.௨ - க.

(அ. சி.) போக்கியம் - போகத்துக்குக் காரணமானவை. போகம் - துன்பமும் இன்பமும். சத்தாதி - ஓசை முதலியன. (கூசு)

2223. இருவினை யொத்திட இன்னருட் சத்தி
மருவிட ஞானத்தில் ஆதன மன்னிக்
குருவினைக் கொண்டருட் சத்திமுன் கூட்டிப்
பெருமல நீங்கிப் பிறவாமை சுத்தமே.

(ப. இ.) நல்வினை தீவினைப்பயனை நான் என்னும் முனைப்பற்று நின்று நோக்கல்நோக்குப்போல் நுகர்ச்சியாக நுகர்ந்து கழிக்கும்நிலையும் அருள் தூண்டுதலினால் அடிமை முறையில் முயன்று ஆற்றும் இறை பணியின்கண் விருப்பு வெறுப்பின்றி இறையன்பால் ஒழுகும் நிறை யொழுக்கமும் இருவினையொப்பு எனப்படும். இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டு சண்டேசுரநாயனாராவர். தம் தந்தை 'வெகுண்டு கொடிதாம் மொழி கூறித் தண்டுகொண்டு புடைக்கவும் சிறியபெருந் தோன்றலார் பெருமான்மேல் பண்டு காதல் அருச்சனையின் வைத்தார் மற்றொன் றறிந் திலர்.' இஃது உடல், ஊழ் நுகர்விலும், உள்ளம் ஊழி முதல்வனாகிய சிவபெருமான் திருவடி நுகர்விலும் அழுந்தி நின்றமை காண்க. இப் பெருந்தகையார் தம் தந்தை பாலைச் சிந்தும்போது[1] திருவருளின் உந்துதலால் 'தந்தை எனவே கண்டும் முறைமையினால் மாடு மேய்க்குங் கோல் மழுவாய் மாறிடத்' தந்தையின் தாளை அறவெறிந்தார். இது தற்டனையற்று இறைபணியுற்று விளங்கும் எழில்நிலையாகும். இந்நிலையில் ஏறுவினை இயற்றினாரைச் சாராமல் இயற்றப்பட்டாரைச் சார்ந்து அவர்க்கு நீரூம் நற்பயனுக்கு வயலுரம்போல் துணையாயினவாறு காண்க. 'அற' எறிதல் என்பதன்கண்ணுள்ள 'அற' என்பது இயற்றி னார்க்கு ஏறுவினை அறவெனவும், இயற்றப்பட்டார்க்குக் குற்ற ஒறுப் பாய்ப் பாவம் அற எனவும் பொருள்தரும். இருவினை யொப்பு வாய்ந் ததும் சிவபெருமானின் இன்னருளாற்றல் விளங்கித் துன்னும். திருவருள் மருவிடத் திருவடியுணர்வை மறவாத பெருங்காதலரை இடனாகக் கொண்டு சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந்தருள்வன். எழுந்தருளித் திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்தியருள்வன். பெருமலமாகிய ஆணவமலப் பசையறும். பசையறவே திருவடிச் சிறப்புற்றுப் பிறவாமை கைகூடும். இதுவே தூயநிலை என்ப. இத் திருப்பாட்டைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் கருத்தாலும் அப்படியே கொண்டு திகழும் சிவஞான சித்தியார் திருப்பாட்டு வருமாறு:

"இருவினைச் செயல்கள் ஒப்பின் ஈசன்றன் சத்தி தோயக்
குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னைத்
திரிமலம் அறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
பெருகிநா யகன்றன் பாதம் பெறுவது சுத்த மாமே."

(சிவஞானசித்தியார், ௮. ௩ - ௧.)

'சித்தம் சிவனொடும் ஆடஆட' என்ற திருமறையின்படி ஒருவ ருடையவுள்ளம் இருளோடு பொருந்தின் இருளாய் நிற்கும். அதுபோல் மருள், தெருள், அருள், பொருளென்பனவற்றோடு பொருந்தின் அவ் வவையாய் நிற்கும். பொருள் - மெய்ப்பொருள்; சிவபெருமான்.

---

1. ஏத நன்னில. ௭: ௫௫ - ௩.

(அ. சி.) இருவினை ஒத்திடல் - துன்ப இன்பங்களைச் சமமாகக் கருதுதல். மருவிட - பொருந்த. ஆதனமன்னி - நிலைபெற்று. (கூஎ)

2224. ஆறாறு மாறதின் ஐயைந் தவத்தையோ
டீறாறு மதீதத் துரியத் திவனெய்தப்
பேறான ஐவரும் போம்பிர காசத்து
நீறார் பரஞ்சிவ மாதேய [1]மாகுமே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய்கள் (2139) முப்பத்தாறாகும். இம் முப்பத்தாறு மெய்களுடன் கூடி ஆருயிர் ஐம்பாட்டினை எய்தும். ஐம் பாடாவன: நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம் உயிர்ப்படங்கல் என்பன. ஒவ்வொன்றும் ஐவைந்து நிலையினை எய்தும். அஃதாவது நனவில் நனவு, நனவிற் கனவு, நனவில் உறக்கம், நனவில் பேருறக்கம் நனவில் உயிர்ப்படங்கல் என ஐந்துநிலை உண்டாகும். இதுபோல் மற்றவைக்கும் கூட்டிக்கொள்க. இம் முறையால் நிலைகள் இருபத்தைந்தாகும் நிலை யெனினும் அவத்தை எனினும் ஒன்று. (ஆறாறும் ஆறு) முப்பத்தாறு மெய்களும் வழிகளாகும். ஐயைந் தவத்தை என்பது மேற்கூறிய இருபத்தைந்து நிலைகள். முடிந்த முடிபாகிய அப்பாலைக்கு அப்பால் அதீதத்துரியம் என்ப. செவ்விவாய்ந்த ஒருவன் அருளால் அந் நன் னிலையை அடைவன். அடைந்தால் தூமாயைக்கண் வாழும் ஐவர் நிலையும் விட்டு நீங்கும். ஐவர் நிலைகளாவன: அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்பன. இயற்கைப் பேரறிவுப் பேரொளியாய்த் திகழும் திருவெண்ணீற்றுத் திருக்கோலச் சிவபெருமான் ஆட்கொண் டருள்கின்றனன். அந் நிலையின்கண், அவன் ஆருயிர்க்கு இவர் தந்தூரும் எம்மானாக விளங்குகின்றனன். இவர்தந்தூர்தல்: இயைந்தியக்கல்; தூண்டித் தொழிற்படுத்தல்; அதிட்டித்தல்; ஆதேயம் என்பன ஒரு பொருட்கிளவிகள். ஆதாரம் இருப்பு, ஆதேயம் இருப்பது. சிவன் உலகியலில் ஆருயிர்களுக்கு இருப்பாகத் திகழ்கின்றனன். அக் குறிப்பே சிவன் பிறைசூடியருளியுள்ளான் என்பதன்கண் விளக்கமுறும். அதுபோல் வீட்டியலின்கண் ஆருயிர்கள் சிவனுக்கு இருப்பாகத் திகழ் கின்றன. அதுவே ஆதேயம். ஆதேயமாக இருப்பதென்பது அச் சிவன் ஆனேற்றின்மீது இவர்ந்து வருவதாகும். ஆதேயம் - தாங்கப்படுவது; இஃது எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவுமாயிருப்பன், செம்மான்பிறை ஏறு சேர்ந்து என்பதனால் உணர்க. சிவபெருமான் ஆருயிர்கட்கு இருப்பாங்கால் தோள்மேலாவன்; இருப்பது ஆங்கால் நெஞ்சத்தனுவன், இவ்வுண்மை ''துஞ்சுங்கால் தோண்மேல ராகி விழிக்குங்கால், நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து'' என்னும் நாயனார் பொதுமறையான் உணரலாம். துஞ்சல் - சிவனை மறத்தல். விழித்தல் - சிவனை நினைத்தல். 'பேறான ஐவரும்போம்' என்பதற்கு மாறாகப் 'பேறானவை வரும்' எனப் பாடங் கொள்ளின் எண்பெரும் பேறும் வண்பெரும் வீடும் எய்தும் எனப் பொருள் கொள்க.

(அ. சி.) ஐயைந்து அவத்தை - ஐந்து அவத்தைகள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்தாக இருபத்தைந்து. அதீதத் துரியம் - துரியாதீதத்தில் துரியா தீதம். பேறானவை - பெறுதற்கு அரிய சித்திகளும் முத்தியும். வரும்- உண்டாகும். நீறார் - திருநீறு அணிந்த. (கூஅ)

---

1. ஆதனமு. திருக்களிற்றுப்படியார், ௯எ.

2225. தன்னை யறியா துடலைமுன் தானென்றான்
தன்னைமுன் கண்டான் துரியந் தனைக்கண்டான்
உன்னுந் துரியமும் ஈசனோ டொன்றாக்கால்
பின்னையும் வந்து பிறந்திடுந் [1] தானன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் உலகநூல் கேட்பதன்முன் தன்னுடைய வீடு மனைவி மக்கள் மாடு முதலிய புறப்பொருள்களையே தனக்கு உயிராகக் கருதி ஒழுகிவந்தனன். உலகநூல் கேட்டபின்னர்த் தன்னுடம்பே தனக்கு உயிர் எனக் கொண்டொழுகினன். அந்நிலையில் அவன் தன்னுடம்புக்கு வேறாகத் தான் ஒருவன் உண்டென்று உணர்கிலன். அக் குறிப்புத்தான் தன்னையறியாது முன்பெல்லாம் உடலைத் தானென்றான் என்பது. பின் வீட்டியல் நூற்களைப் படிப்படியாகக் கேட்டு அவ்வழி ஒழுகிவந்தனன். வரத் திருவருள் துணையால் தன்னைக் கண்டனன். கண்டு செந்நெறி யொழுகினன் அதனால் நன்னெறி நான்மையினையும் எய்தினன். அதனால் அப்பால் நிலையாகிய துரியங் கண்டனன். அந்நிலை சிவனுடன் இரண்டறக் கலக்கும் நிலைக்கு முன்னுள்ள நிலையே யாகும். அவனுக்கு அக் கலப்பு எய்தாவிடின் பின்னையும் வந்து பிறந்திடுவன்.

(அ. சி.) தன்னையறியாது உடலை முன் தான் என்றான் என்று பிரிக்க. (கூக)

2226. சாக்கிரந் தன்னில் அதீதந் தலைப்படில்
ஆக்கிய வந்த வயிந்தவ மானந்தம்
நோக்கும் பிறப்பறு நோன்முத்தி சித்தியாம்
வாக்கும் மனமும் மருவல்செய் [2] யாவே.

(ப. இ.) நனவு நிலையில் அப்பால்நிலை வந்து பொருந்தினால் திருவருள் மாயாகாரியமாகிய வயிந்தவத்தின்பால் கொண்ட மாலாகிய மயக்கம்கெடத் திருநோக்கம் செய்யும். அதனால் பிறப்பறும் பிறப்பறவே பெரும் பேரின்பப்பேறாகிய வீடு கைகூடும். மாற்றம் மனம் என்னும் கருவிகள் ஆண்டுப் பொருந்துதலைச் செய்யா. மாற்றம்-வாக்கு அப்பால் நிலையாவது உடையானை உன்னி உடைமையை உன்னாதிருத்தல். (2251) நினைத்த பொருளே தோன்றுதல் அனைத்திடத்தும் தினைத் தனையும் மாறா வுண்மைத் தெளிவாகும்.[3] மாற்றமாகிய சுட்டுணர்வும் மனமாகிய சிற்றுணர்வும் அப்பால் நிலையின்கண் வந்து பொருந்தா. உடையான் - சிவன். உடைமை - உலகம். (சூ0)

2227. அப்பும் அனலும் அகலத்து ளேவரும்
அப்பும் அனலும் அகலத்து ளேவார
அப்பும் அனலும் அகலத்து ளேதேனில்
அப்பும் அனலும் கலந்ததவ் வாறன்றே.

---

1. தானமியா. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கடு.
,, தம்மிற். திருக்களிற்றுப்படியார், சச.
2. துரியங். ,, சுசு.
3. எப்பொருள். திருக்குறள் கூஙடு.

(ப. இ.) அப்பாகிய விருப்பும் அனலாகிய வெறுப்பும் அகலமாகிய நெஞ்சத்துக்கண் ஆருயிர் நிற்கும்போது நிகழ்வன. நெஞ்சம் - உறக்க நிலை. மேலோதிய விருப்பு வெறுப்புக்கள் அகன்ற நிலையாகிய அப்பால் நிலைக்கண் வந்து பொருந்தா. அப்பால்நிலை-உயிர்ப்படங்கல். இதற்குரிய இடம் மூலம். இந் நிலை கருவிகளுடன் கூடாநிலை. விருப்பு வெறுப்பாகிய அப்பும் அனலும் நெஞ்சத்துக்கண் கலந்தமுறை எவ்வாறெனில், உறக்க நிலையாகிய நெஞ்சம் அரனார் இருப்பிடம். அரன்-தீவண்ணத்தன். அவன் 'நள்ளிருளிலும் நட்டம் பயின்றாடும் நாதன்.' பேருறக்க நிலையாகிய மேல்வயிறு அரியின் இருப்பிடம். அரி - நீர்வண்ணத்தன் இவ் விரு நிலைமையினால் நெஞ்சிடத்து 'வேண்டுதல் வேண்டாமை' யாகிய விருப்பு வெறுப்புக்கள் தோன்றுவது இயல்பு. இதுவே 'அப்பும் அனலும் கலந்ததவ்வாறென' ஓதியதாகும்.

(அ. சி) அப்பும் அனலும்-விருப்பும், வெறுப்பும். வாரா - துரியாதீதத்தில் வரமாட்டா. (௬௧)

2228. [1]அறுநான் கசுத்தம் அதிசுத்தா சுத்தம்
உறுமேழு மாயை உடனைந்தே சுத்தம்
பெறுமா றிவைமூன்றுங் கண்டத்தாற் பேதித்
துறுமாயை மாமாயை யான்மாவி னோடே.

(ப. இ.) உடல்மெய் இருபத்து நான்கும் தூவாமையை உடையன வாகும். உணர்வுமெய் ஏழும் தூவாமையும் தூய்மையும் உடையன வாகும் உணர்த்துமெய் ஐந்தும் தூய்மையவாகும். இவை முறையே அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம், சுத்தம் என்று கூறப்படும். ஒரு மாயையே பகுப்பு வேறுபாட்டால் இங்ஙனம் முத்திறப்பிரிவாய் வேறுபடும். இவை ஆருயிர்கட்குக் க[illegible]வியாய் அவற்றுடன் பொருந்தியிருக்கும். மாயையை உணர்வுமெய்யாகவும், மாமாயையை உணர்த்துமெய்யாகவும், ஆன்மாவை உடல்மெய்யாகவும் கொள்க. ஆன்மாவை இரட்டுறமொழிந்து உடன் மெய்யாகவும் உயிராகவும் கொள்க. இத் திருப்பாட்டுத் திருமுறை வழி நிகழும் சிவதீக்கைக்கண் மும்முறை நீர் பருகும்போது ஓதுதல் வேண்டும். மும்முறையும் ஓதவேண்டிய தொடர், 'போற்றிநா லாறுடல், போற்றி ஏழ் மெய்யுணர்வு, போற்றிஐந்தா முணர்தல் போற்று' என்பதாம். இத்தொடரை வருமாறு ஓதலும் ஒன்று. 'போற்றிநா லாறுடல் போற்றிஏழ் மெய்யன்பு, போற்றிஐந் தாமறிவு போற்று.' மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) அறு நான்கு - ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்துநாலு. உறும் ஏழு - வித்தியா தத்துவம் ஏழு. உடன் ஐந்து-சிவ தத்துவங்கள் ஐந்து. கண்டத்தால் - பகுதிகளால். (௬௨)

2229. மாயைகைத் தாயாக மாமாயை யீன்றிட
ஆய பரசிவன் தந்தையாய் நிற்கவே
ஏயும் உயிர்கே வலசகலத் தெய்தி
ஆய்தரு சுத்தமுந் தான்வந் [2] தடையுமே.

(பாடம்) 1. அறுநான்கு சுத்தம்.
2. கேவல. சிவஞானசித்தியார், ௪. ௩ - ௬.

(ப. இ.) தூவாமாயை செவிலித்தாயாகவும், தூமாயை நற்றாயாகவும் கொண்டு ஈன்றிட்ட மகவு உடலாகும். தந்தையாவான் சிவபெருமான். அவன் திருவுள்ளத் திருக்குறிப்பால் மாயாகாரியவுடல் வெளிப்படுகின்றது. அம் முறையால் அவனைத் தந்தை என்கின்றனர். இந்த நிலையில் புலம்பிற்கிடந்த புல்லுயிர் உடம்பினைப் பெற்றுப் புணர்வு நிலையினை எய்துகின்றது. புணர்வுநிலையின்கண் செல்லுயிராய் ஒழுகித் திருவருளால் புரிவுநிலையினை அடைகின்றது. புரிவு நிலையினை அடைந்து நல்லுயிராகும். புல்லம்பு - கேவலம். புணர்வு - சகலம். புரிவு சுத்தம்.

(அ. சி.) மாமாயை - சுத்த மாயை. மாயை - அசுத்த மாயை.

(௨௯)

பராவத்தை

2230. அஞ்சுங் கடந்த அநாதி பரந்தெய்வ
நெஞ்சம் தூய நிமலன் [1]பிறப்பிலி
விஞ்சும் உடலுயிர் வேறு படுத்திட
வஞ்சத் திருந்த வகையறிந் தேனே.

(ப. இ.) உய்வகைக்குத் தடையாம் ஐவகைப் பாசங்களினின்றும் இயல்பாகவே நீங்கியவன் சிவபெருமான். அவன் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாவன். இதுவே அநாதி என்னும் சொற்குப் பொருள் விழுத்தகைப் பெரும்பொருளும் அவனே. அவன் நன்றுநினைப்பார் உள்ளந்தோறும் கள்ளமின்றி நின்று நிலவும் தூயோன். என்றும் பிறவா இயல்பினன். மாயாகாரியமாக வியத்தகுமுறையில் படைத்தளித்த இவ் வுடலினின்றும் செவ்விநோக்கி ஆருயிரைப் பிரித்தருள்வன். அதன் பொருட்டு அவன் மாயையுடனும் கலந்துநிற்கின்ற திறத்தை அவனருளால் அறிந்தேன்.

(அ. சி.) அஞ்சும்-ஐந்து மலங்களும். வஞ்சத்து - மாயையின்கண். உடல் உயிர் வேறுபடுத்திட - தேக வாஞ்சையை ஒழித்திட. (க)

2231. சத்தி பராபரஞ் சாந்தி தனிலான
சத்தி பரானந்தந் தன்னிற் சுடர்விந்து
சத்திய மாயை தனுச்சத்தி ஐந்துடன்
சத்தி பெறுமுயிர் தானங்கத் [2]தாறுமே.

(ப. இ.) சாந்தி என்று சொல்லப்படுவது வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லாத விழுமிய நிலை. இதனை உவர்ப்பென்பர் உயர்ந்தோர். இது பேரறிவுப் பெரும்பொருளின் திருவருளாற்றல் ஆகும். அவ் வாற்றலே பேரின்பமாகும். இவ் வருளின் பெருநிலையால், விந்து என்று சொல்லப்படும் தூமாயையின்கண்ணும் உடம்பும் உடம்பின் கூறுகளும் உண்டு. வனப்பாற்றல் நடப்பாற்றல், அன்பாற்றல், அறிவாற்றல், ஆற்றலாற்றல் என ஐவகைப்படும். இவ் வைவகைப் பிரிவும் அருட்பெரும் திருவின்

---

1. பிறப்போ. அப்பர், ௬. ௯0 - ௫.
,, வைச்ச. அப்பர், ௪, அ0 - ௪.
2. சத்திதன். சிவஞானசித்தியார், க. ௬ - எ.

பிரிவேயாகும். அவ்வருட்பெரும் திருவைப் பேரறிவுப் பெருந்திரு என்ப. இதுவே ஞானசத்தி. இதனைப் பராசத்தி எனவும் கூறுப. ஆருயிர்கள் உடம்பால் ஆற்றல் எய்துகின்றன ஆற்றலால் நல்லொழுக்கில் ஒழுகும் ஆறு - நல்லொழுக்கம். பராசத்தி - வனப்பாற்றல்.

(அ. சி.) சாந்தி - விருப்பு வெறுப்பு இன்றி இருத்தல். (உ)

2232. ஆறாறுக் கப்பால் அறிவார் அறிபவர்
ஆறாறுக் கப்பால் அருளார் பெறுபவர்
ஆறாறுக் கப்பால் அறிவாம் அவர்கட்கே
ஆறாறுக் கப்பால் அரனினி தாமே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய் (2139) ஆறாறு என்று சொல்லப் படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாலுள்ளது யாது என அறிபவர் மெய்ப்பொருள் உண்மையறிபவராவர். அவரே அப்பாலுள்ள நிறைநத திருவருளையும் பெறுபவராவர். அருளார் என்பது ஆர் அருள் என நிலைமாறிக் கொள்ளப்பட்டது. முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பால் திகழும் மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமானைத் திருவருள் துணையால் அறியும் அறிவே மெய்யறிவாகும் அவ்வறிவு கைவந்த நற்றவத்தோரே சிறப்புயிரினராவர். அவர்கட்கே அரன் உள்ளும் புறம்பும் தெள்ள இனிக்கும் தீங்கனியாவன். அத் தீங்கனியினை 'நமச் சிவாயப்பழம்' என நவில்வர் (2922) நம் நாயனர்.

இதனையே பட்டினத்துப்பிள்ளையார் ''சேணுயர் மருதமாணிக்கத் தீங்கனி'' என்றருளினர். அது வருமாறு:

''உழப்பின் வாரா.....................

கஎ. கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து புண்ணிய
அஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி நஞ்சுபொதி
காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றும்

உ0. தோளொரு நான்கும் சுடர்முகம் ஐந்தும்
பவழ நிறம்பெற்றுத் தவளநீறு பூசி
அறுசுவை யதனினும் உறுசுவை யுடைத்தாய்க்
காணினும் கேட்பினும் கருதினுங் களிதரும்
சேணுயர் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி.''

(கக. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, க0.)
(ஈ)

2233. அஞ்சோடு நான்குங் கடந்தக மேபுக்குப்
பஞ்சணி காலத்துப் பள்ளி துயில்கின்ற
விஞ்சையர் வேந்தனும் மெல்லிய லாளொடு
நஞ்சுற நாடி நயஞ்செய்யு மாறன்றே.

(ப. இ.) நான்கு வகையாகச் சொல்லப்படும் ஐந்து சுவையாவன: பூதம் ஐந்து, பூதமுதல் ஐந்து, பொறி ஐந்து, புலன் ஐந்து என்பன. பூதமுதல் - தன்மாத்திரை. அகக்கலன் என்று சொல்லப்படும் எண்ணம்

மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் நான்கு. இவ் விருபத்து நான்கினையும் கடந்து உட்புகுந்து உற்றகாலத்துப் பஞ்சு முதலிய ஐவகையால் அழகு செய்யப்பட்ட மெல்லிய பள்ளிக்கட்டிலில்ஆருயிர் தூங்கும். அவ் வுயிர்க் கிழவன் விஞ்சையர் வேந்தன் என்று சொல்லப்படுவன். விஞ்சை-வியத் தகுகருவி. வேந்தன் அக்கருவிகளுக்குத் தலைவன். மெல்லியலாள் - நடு நாடியிற் றங்கி நிற்கும் மெல்லிய உயிர்ப்பு. அவற்றுடன் கூடிக்கொள்ளும் அறிதுயில் ஒருங்கிய உறக்கம் என்ப. ஒருங்கிய உறக்கம் எனினும் யோக நித்திரை எனினும் ஒன்றே இந்நிலையில் ஆணவமலமாகிய நஞ்சு வாய்ப்பு நோக்கிப் பற்றப்பார்த்து உற்றுநிற்கின்றது. அதனை விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் எண்ணி நோக்குகின்றான். அவ்வாணவ நஞ்சு கண்டத் துட்படுகின்றது. கண்டம்-இடர். அதன்மேல் அவ் வுயிர்க்குத் திருவடி யுணர்வைக் கொடுத்தருளத் திருவுள்ளம் கொள்கின்றனன். இதுவே நயம் செய்வதென்பதாகும். பஞ்சு முதல் அஞ்சாவன :

> "சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேணம்
> உறுதூவி சேக்கையோ ரைந்து"

என்பன. பள்ளியறைச் சிறப்பினைப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடி யருளிய திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை "புண்ணிய புராதன... ......" என்று தொடங்கும் பத்தொன்பதாவது பாட்டினுள்ளும், "கருமுதற் றொடங்கி............" என வரும் திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை நான்காவது பாட்டினுள்ளும் வருவனகொண்டு தெளிக.

(அ. சி.) அஞ்சொடு நான்கு - அஞ்சு என்று சொல்லப்படுகின்ற எண்ணிக்கைகொண்ட நான்கு வகையான தத்துவங்கள். பூதம்-5; பொறி 5 ; புலன்-5 ; தன்மாத்திரை-5 . அகம் - அந்தக்கரணங்கள். விஞ்சையர் வேந்தன் - சிவன். நஞ்சு - ஆணவமலம். (ச)

2234. உரிய நனுத்துரி யத்தி லிவனும்
அரிய துரிய நனுவாதி மூன்றிற்
பரிய பரதுரி யத்திற பரனுந்
திரிய வருநதுரி யத்திற் சிவமே.

(ப. இ.) துரியம் என்று சொல்லப்படும் அப்பால்நனவில் ஆருயிர் தனித்துநிற்கும். அதனால் இவனும் என்றருளினர். அப்பால் நனவு: துரியசாக்கிரம் அத்தகைய அருமைவாய்ந்த அப்பால் நனவு, அப்பாற் கனவு, அப்பாலுறக்கம் என்ற மூன்றினுள் பெருமைமிக்க அப்பாலைக் கப்பாலாம் பரதுரியத்தில் பரன் என்று சொல்லப்படும் திருவருளுடன் கூடி யுறைபவனும். இவற்றிற்கெல்லாம் மேம்பட்ட மாறுபாடில்லாத அப்பால் நிலைக்கண் தூய சிவனேயாவன்.

(அ. சி.) இவனும் - இவ் வான்மாவாம். பரிய - பெருமையுள்ள. பரனும் - அருட்சத்தியொடுங் கூடியவனும். திரியவருந் துரியம் - பர துரியாதீதம். (இ)

2235. பரமாம் அதீதமே பற்றறப் பற்ற
பரமாம் அதீதம் பயிலப் பயில
பரமாம் அதீதம் பயிலாத் தபோதனர்
பரமாகார் பாசமும் பற்றறுேன் றறுதே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாம் இயற்கையுண்மை அறிவின்ப மெய்ப்பொருள் பரமாகும். அப் பொருளை யடைதற்குக் 'குறிகளும் அடையாளமும் கோவிலும், நெறிகளும் அவர் நின்றதோர் நேர்மையும்' பயிலத் தந்தருளிய பாங்கினன் எனவுணர்ந்து திருவருளால் பயின்று திருவடியடைவன். இதற்கு ஒப்பு, கற்றுத் தேர்ந்தானுள்ளம் கற்ற செய்யுள்வண்ணமாய்த் திகழ்வது. கற்றுக் கைவந்தவனுக்கு முன் கற்பதற்குத் துணையாயிருந்த ஏடு முதலிய எவ்வகைக் கருவியையும் அவன் கருதுவதற்கு இன்றியமையாமையும் இடனும் ஏற்படாதல்லவா? அதுபோல் திருவருளால் அகத்தவம்புரிவார்க்கு முன் பற்றுக்கோடாக வேண்டியிருந்த அக் குறிகள் முதலியன இப்பொழுது தாமே வேண்டாவாய் நீங்கின நீங்க அச் சிவபெருமானை அறிவுக்குள் விளங்கும் அறிவாய் வழிபடும் நெறி வெளிப்பட்டுப் புலனும். புலனாகவே அம் மெய்ப்பொருளைப் பற்றறப் பற்றப் பயிலுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பயிலப் பயில மெய்ப்பொருள்நிலையே வாய்க்கும் அத்தகைய மெய்ந்நெறியில் பயிலும் பேறில்லாதார் அம்மெய்ப்பொருள் நிலையினை எய்தார் அந் நிலை எய்தாமையினால் அவர்க்குப் பாசமும் பற்றும் ஒரு சிறிதும் அறுவென்க. பற்றறப் பற்றுதல் நிராதார வழிபாடு பற்றறப் பற்ற என்பதற்குப் பண்டேபற்றிய பற்று அறப் பற்ற என்றலும் ஒன்று. தபோதனர்: குறிப்புமொழியாய்த் தவத்தோரல்லாதாரைக் குறித்தது.

(அ. சி.) பயிலா - அடையாத; பயிற்சி செய்யாத.　　(௬)

2236. ஆயும்பொய்ம் மாயை [1]யகம்புற மாய்நிற்கும்
வாயு மனமுங் கடந்த மயக்கறின்
தூய அறிவு சிவானந்த மாகிப்போய்
வேயும் பொருளாய் விளைந்தது தானன்றே.

(ப. இ) உண்மை யாராயுமுன் நிலைப்பது போன்று காணப்படும் இவ்வுலகமும் உலகவாழ்வும் அகம்புறமாகக்காணப்படும் பொய்ம்மாயை என்க. பொய்: நிலையாதது. இதனையே திருவள்ளுவ நாயனார் "நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும், புல்லறி வாண்மை கடை" (௩௩௧) என்றருளினர். அவற்றால் கொண்ட மருளின் எல்லையினைச் சொல்லவும் நினைக்கவும் ஒல்லாது. மருள் - மாயை. அத்தகைய மாயையின் மயக்கம் திருவருளால் அறுதல் வேண்டும். அவற்றால் தூய சிவவுண்மையறிவு தோன்றும். அவ் வறிவு தோன்றவே சிவப்பேரின்பம் நிலைக்கும். நிலைக்கவே சிவபெருமான் எங்குமாய் நிற்கும் பரந்த நிலையுடன் நின்று சிவவிளைவாய்த் திகழ்வர்.

(அ. சி.) பொய் - மறைந்துள்ள மாயை. வேயும் - எங்கும் பரந்துள்ள.　　(௭)

2237. துரியப் பரியில் இருந்தஅச் சீவனைப்
பெரிய வியாக்கிரத் துள்ளே புகவிட்டு
நரிகளை யோடத் துரத்திய நாதர்க்
குரிய வினைகள்நின் றேலமிட் [2]டன்றே.

---

1. நில்லாவாழ்வு. அப்பர், ۩. ௬௬-௭.

2. படைக்கல. அப்பர், ௪. அக-அ.

(ப. இ.) துரியப் பரியாகிய அப்பால் முடிவின்கண் இருந்த ஆருயிரை எவற்றிற்கு மேலாம் திருவைந்தெழுத்தை எண்ணுமாறு செலுத்துபவன் சிவன். திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது எண்ணினால் நரிகளையொத்து நம்மை வஞ்சித்துக்கொண்டு தம்வழி இழுத்துச் செல்லும் பொறி புலன் கலன்களை அடக்கியருள்வன் சிவன். இதுவே அவற்றைத் துரத்துவதென்பதாகும். பின் இறைபணியாகிய சிவத் தொண்டினின்று சிவனுக்கு அடைக்கலம் என்னும் அடைக்கலமொழி தோன்றும். அடைக்கலமொழி - ஓலம்.

(அ. சி.) துரியப்பரி - துரிய அதீதம். வியாக்கிரம் - அஞ்செழுத்து எண்ணுதல் நரிகள் - கன்மேந்திரியங்கள் 5; ஞானேந்திரியங்கள் 5; அந்தக் கரணங்கள் 4; ஆக நரிகள் 14 ஆம். (அ)

2238. நின்றஇச் சாக்கிர நீள்துரி யத்தினின்
மன்றனு மங்கே மணஞ்செய்ய நின்றிடும்
மன்றன் மணஞ்செய்ய மாயை மறைந்திடும்
அன்றே யிவனும் அவன்வடி வாகுமே.

(ப. இ.) நனவின்கண் ஏற்படும் அப்பால்நிலை சாக்கிரதுரியம் எனப்படும். அந் நிலையில் திருவைந்தெழுத்து ஐந்தனையும் அகநிலை ஐம்பெருமன்றமாகக் கொண்டு சிவபெருமான் அம்மைகாண அருட் பெருங்கூத்து ஆடுகின்றனன். இதுவே அகக் கூத்தாகும். இவ் வகைக் கூத்துச்சொல்லுலகைப்பற்றி நிகழ்கின்றது. இதுபோல் பொருளுலகைப் பற்றி நிகழும் புறக்கூத்தும் ஐந்திடமாகும். அவை முறையே திருஆலங் காடு, திருத்தில்லை, திருக்கூடல், திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம் என்பன. இவற்றின்கண் அமைந்துள்ள மன்றங்கள் முறையே மணி, பொன், வெள்ளி, செம்பு, மண் என்ப இவற்றிற்கு முறையே ஒருபுடை யொப்பாகச் 'சிவய நம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும் இவ்வாறாக அகம் புற அம்பலங்களைக் கொண்டு நடிக்கும் அம்பலவாணரை மன்றன் என ஓதியருளினர். இவற்றை நினைவுகூரஒரு வெண்பாவில் தருகின்றாம்:

"மேலாம் 'சிவய நம' மேவுமணி பொன்வெள்ளி
பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல்—மேலாம்
அவனுடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்
தவநெல்லை குற்றாலந் தான்."

அத்தகைய மன்றனும் அப்பால்நிலைக்கண்ணே ஆருயிருடன் வேறற மீளாக்கலத்தலாகிய மணஞ்செய்ய நின்றருள்கின்றனன் அச் சிவபெருமானாகிய மன்றன் மணஞ்செய்தலாகிய கலத்தலைப் புரிதலும் மாயை முதலிய மலங்கள் மறைந்திடும். மறையவே அப்பொழுதே ஆருயிர் பேருயிராம் சிவன் வடிவமாகும். மணம் - கலப்பு.

(அ. சி.) மன்றன் - கூத்தப்பிரான். மணஞ்செய்ய - கலக்க. மன்றன்......மறைந்திடும் - சிவசத்தி சேர மாயை மறைந்துவிடும். (க)

2239. விரிந்திடிற் சாக்கிர மேவும் விளக்காய்
இருந்த விடத்திடை யீடான மாயை
பொருந்துந் துரியம் புரியிற்ற ளுகுந்
தெரிந்த துரியத் தீதக லாதன்றே.

(ப. இ.) பொறி புலன் கலன் முதலிய உறுப்புக்கள் விரிந்த இடத்து நனவினைப் பொருந்தும். மாயைவிளக்குப் போன்று இருந்த இடத்தில் வலிமையோடு நிற்கும். நனவில் அப்பால்நிலைக்கு முன்நிலை வாய்க்குமிடத்து அருளால் ஆருயிர் தாமரையிலை நீர்போல் ஒட்டாது நிற்கும் இக் கருவிகளெல்லாம் நனவின்கண் ஏற்படும் பேருறக்கநிலையில் விட்டகலாது ஒட்டிச் செயலற்றிருக்கும்.

(அ. சி.) ஈடான - வலிமையுள்ள. தெரிந்த துரியம்-நனவிற்றுரியம். (க0)

2240. உன்னை யறியா துடலைமுன் நானென்றாய்
உன்னை யறிந்து துரியத் துறநின்றாய்
தன்னை யறிந்தும் பிறவி தணவாதால்
அன்ன வியாத்தன் அமலனென் [1]றற்றியே.

(ப. இ.) முன்நாளெல்லாம் உன்னுடைய இயற்கை உண்மைத் தன்மையை அறியாது 'ஐம்புலவேடர் சுழலிற்பட்டு' உடலையே நானென்று கூறினாய். அருளால் உன்னையறிந்து பேருறக்கமாகிய துரியத்தைப் பொருந்திநின்றாய். தன்னுடைய நிலைமையினை அறிந்த அளவானே பிறவி நீங்காது. பிறவி நீங்குவது அப்பால் நிலையில் விளங்கும் மன்றன் என்று ஓதியருளப்பெற்ற எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கிய சிவபெருமானால் ஆம் என்று அறிவாயாக. இஃது, உடல்பெருக்கும் நோயைநோயென்றுணராது அழகென்றுணர்ந்து சிலநாள் மகிழ்ந்து பின் துன்புறுநிலையில் நோயென்று உணர்கின்றனன். அதுநீங்க வேண்டுமென்றும் நாடுகின்றனன். ஆனால் அஃது அவனால் நீங்குவதன்று அதனை நீக்கும் அன்பறிவு ஆற்றல்களமைந்த அரும்பெரும் மருத்துவனால் மட்டுமே முடியும்; அதுபோன்றதாகும். வியாத்தம் - நிறைவு; பரப்பு.

(அ. சி.) தணவாது - நீங்காது. வியாத்தன் - எங்கும் கலந்திருப்பவன். (கக)

2241. கருவரம் பாகிய காயந் துரியம்
இருவருங் கண்டீர் பிறப்பிறப் புற்றார்
குருவரம் பெற்றவர் கூடிய பின்னை
இருவரு மின்றியோன் றாகிநின் [2]றாரே.

(ப. இ.) கருவுற்ற நாள் முதலாக வளர்ந்து ஓர் எல்லையை எய்தும் நிலை பிறப்பாகும் அப் பிறப்பினால் ஏற்படுவது இவ்வுடல். படைத்தலையும் காத்தலையும் திருவாணையால் புரிந்துவரும் அயனும் அரியும் பிறப்பு இறப்பு உற்றவர்களே. சிவகுரு எழுந்தருளிவந்து திருவைந்தெழுத்தாகிய வரம் அருள்வன். அவ்வரத்தினைப்பெற்று அவர் திருவடி

---

1. ஐம்புல. சிவஞானபோதம், அ.
2. அவனே „ க0.
„ நானேயோ. அ. திருவேசறவு, க0.
„ இரவனு. அப்பர், கூ. கநி - ச.

யில் ஆருயிர்க்கிழவன் சேர்வன். சேர்ந்தபிற்பாடு முத்திறப்புணர்ப்பாம் மொழியொணுக் கலப்புநிலையை எய்துவன். எய்தியவிடத்து ஆருயிர் சிவனடிக்கிழ் அடங்கும். அடங்கவே இருவரும் ஒருவராய்நிற்பர். இருவர் கலப்பும் தேனும் பாலும் கலந்த கலப்பினை மானும். மானும் - ஒக்கும்.

(அ. சி.) மரு - பிறப்பு. இருவரும்-சிவனும் சிவனும். குருவரம் - குருவின் வரம். கூடிய - சமாதி கூடிய. (கஉ)

2242. அணுவின் துரியத்தி லான நனவும்
அணுவசை வின்கண ஞன கனவும்
அணுவசை விற்பரா தீதஞ் சுழுத்தி
பணியிற் பரதுரி யம்பர மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிராகிய அணுவின் பேருறக்கநிலையாம் துரியத்தில் உண்டாகும் நனவும், ஆருயிரின் புடைபெயர்ச்சியின்கண் உண்டாகும் கனவும், அப் புடைபெயர்ச்சியின்கண் தன்னை இழப்பதாகிய உறக்கமும் பொருந்திய இடத்து அப்பால்நிலை எய்தும். எய்தவே சிவனுடன் ஒன்றும் சிறப்பு எய்தும். இதுவே பரம் என ஓதப்பெற்றது.

(அ. சி.) அணு - ஆன்மா. பணியில் - பொருந்தினுல். (கங)

2243. பரதுரி யத்து நனவும் பரந்து
விரிசக முண்ட கனவுமெய்ச் சாந்தி
உருவுறு கின்ற சுழுத்தியும் ஓவத்
தெரியுஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

(ப. இ.) மேற்பேருறக்கமாகிய பரதுரிய நனவு எங்கும் பரந்து விரிந்த உலக நுகர்வுகளை உண்டல். அதுபோல் கனவுப் பயனும் நுண்ணுகர்வுண்மையாதலின் பரதுரியக் கனவு மெய்ம்மை அமைதியாகும். கருவி கரண முதலிய உருவு மட்டும் அசைவின்றியிருக்கும் உறக் நிலையும் நீங்க, ஆண்டு அருளாற் புலனுகும் ஒன்று அதுவே சிவ துரிய நிலையாகும். அந்நிலை எய்தியவன் சிவதுரியத்தனுவன். (கச)

2244. பரமா நனவின்பின் பாற்சக முண்ட
திரமார் கனவுஞ் சிறந்த சுழுத்தி
உரமாம் உபசாந்த முற்றல் துறவே
தரனுஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

(ப. இ.) மேல் நனவு என்று சொல்லப்படும் பரமா நனவின் அடுத்தநிலை மெய்ம்மையும் உறுதியுமுடைய மேற்கனவில் உலக நுகர்வுகளை உண்ணும். சிறந்த உறக்கநிலை நல்லுறுதியாகும். பே நறக்கமேனிலை அமைதி நிறைதல். அதன் மேல்நிலை துறவாகும் இந்நிலை சிவதுரிய நிலையாகும். இந்நிலை எய்தினுன் சிவதுரியத்தனுவன்.

(அ. சி.) பரமா நனவு - பர நனவில். தரனும் - கைகூடப் பெற்றவனும். (கரு)

2245. சீவன் துரிய முதலாகச் சீரான
ஆவ சிவன்துரி யாந்தம் அவத்தைபத்
தோவும் பராநந்தி புண்மைக்குள் வைகியே
மேவிய நாலேழ் விடுத்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் பேருறக்க நிலையாகிய சீவதுரிய முதல் சிவ துரியம் ஈறாக நிலைகள் பத்தென்ப. இப் பத்து நிலையினையும் அருளால் கண்டு நீங்க ஆண்டு நிலைபெற்றுள்ள பராநந்தியாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ்த்தங்கி நிலைபத்தும் அப்பால் நிலையொன்றுமாகிய பதினொன் றினையும் விடுத்து ஆருயிர்க் கிழவன் இன்புற்றிருந்தனன் என்க. நாலு+ ஏழ் - பதினொன்று, நாலேழ்: உம்மைத்தொகை. நிலைப்பத்தாவன: சீவ துரியம், சிவதுரியாதீதம் ஆக இரண்டு. மேல்நனவு, மேற்கனவு, மேலுறக்கம், மேற்பேருறக்கம் ஆக நான்கு. சிவநனவு சிவக்கனவு, சிவவுறக்கம், சிவப்பேருறக்கம் ஆக நான்கு. இம் முத்திறத்துப்பத்து நிலை என்க.

(அ. சி.) சீவன்......பத்து. (1) சிவதுரியம், (2) சிவதுரியாதீதம், (3) பரநனவு, (4) பரகனவு, (5) பரசுழுத்தி (6) பரதுரியம், (7) சிவநனவு, (8) சிவக்கனவு, (9) சிவசுழுத்தி, (10) சிவதுரியம். (௧௬)

2246. பரஞ்சிவன் மேலாம் பரமம் பரத்திற்
பரம்பரன் மேலாம் பரநன வாக
விரிந்த கனவிடர் வீடுஞ் சுழுனை
உரந்தகு மாநந்தி யாமுண்மை தானே.

(ப. இ.) பரம் சிவன் இரண்டற்குமேல் பரமம். அப் பரத்திற்கு மேல் பரம்பரன். பரநனவு விரிந்த பரக்கனவு இவ்விரண்டும் ஆருயிர் களின் பிறப்புத் துன்பத்தை அகற்றும். அதன்மேல் பேரறிவுப் பெரு மானாகிய பரநந்தியின் உண்மைநிலையினை எய்துவன். (௧௭)

2247. சார்வாம் பரஞ்சிவ சத்தி பரநாதம்
மேலாய விந்து சதாசிவ மிக்கோங்கிப்
பாலாய்ப் பிரமன் அரியம ராபதி
தேவாம் உருத்திரன் ஈசனுங் காணிலே.[1]

(ப. இ.) எப்பொருட்குஞ் சார்பென நின்று எஞ்ஞான்றும் இன்ப வடிவமாய் இலங்கும் மெய்ப்பொருள் பரசிவம், சத்தி, பரநாதம், பர விந்து சதாசிவம். ஈசன், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஒன்பது நிலை யுள் நிற்கும். இது பரநிலையாகும். இந்நிலையினை எய்திய ஆருயிர்க்கிழ வரும் இப் பெயர்களையே பெற்று வாழ்வர். சதாசிவ மெய்யாகிய அரு ளோன் அருவுருவநிலை. மிக்கோங்கிய இந் நிலையினின்றே உருவநிலை நான்கும் தோன்றும். அரிய அமராபதித்தேவு என்னும் உருத்திரருக் கடக்கமே வானவரும் வானவர்கோனாகிய இந்திரனும் என்க.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் பர அவத்தை உடையவர் பரசிவ முதல் அயன் ஈறாக ஒன்பது வடிவமாய் விளங்குவர் என்றது. (௧௮)

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், ௨, ௪ - ௨.

2248. கலப்பறி யார்கடல் சூழல கேழும்
உலப்பறி யாருட லோடுயிர் தன்னை
அலப்பறிந் திங்கர சாளகி லாதார்
குறிப்பது கோல மடலது வாமே.

(ப. இ.) ஏழுவகையான உலகங்களும் பிறப்புக்களும் மாயா காரியப் பொருள்களின் கலப்பென்றும், அவற்றுடன் ஆருயிர் கலந்திருப்பதும் நிலைப்பாடுடைய தன்றென்றும் ஆன்றோர் கொள்ளும் உண்மையினை அறியார் கலப்பறியாராவர். உயிருடன்கூடிய உடல் அழியும் என்பதையும் அத்தகைய அழிவுபாட்டுக்குரிய வுடல் உயிரினைத் தன்வழி யீர்த்து அலைப்பதனையும் அறியார். அருளால் அறிவரேல் அவ்வுடலினை ஆளும் தகுதியினை உடையவராவர். அத் தகுதியினை அறிந்து அவற்றை ஆளும் வலியில்லாதாரும் உண்மை உணரவும் வலிபெறவும் சிவபெருமானை ஒருங்கிய வுள்ளத்துக் குறித்தல்வேண்டும். அதற்குத் துணைபுரியும் கடவுள் திருக்கோலங்களை மேற்கொள்ளுதல்வேண்டும். அங்ஙனங்கொண்டால் அவற்றிற்கு வேண்டும் வலிமை முற்றும் அருளால் தாமே வந்துறும். குறித்தல் - தியானித்தல். பிறப்பு - உடல்.

(அ. சி.) உலப்பு-அழிதல், அலப்பு அலைத்தல். குறிப்பது கோலம் ஈசன் உருவத்தை நினைப்பது. அடல் - வலிமை. (௧௯)

2249. பின்னை யறியும் பெருந்தவத் துண்மைசெய்
தன்னை யறியில் தயாபரன் எம்மிறை
முன்னை யறிவு முடிகின்ற காலமும்
என்னை யறியலுற் றின்புற்ற வாறே.

(ப. இ.) பின்னையறிவாகிய செயற்கைக் கல்வியறிவினால் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்துண்மை செய்து மேற்கொள்ளின் அன்னையாகிய திருவருளம்மை நம்மை அறிவள். அன்னையறிந்தால் பெருங்கண்ணோட்டப் பெரும்பொருளாகிய எம்மிறைவன் உணர்வன். உணரவே தொன்மை இயற்கை அறிவு சிவபெருமான் திருவடிக்கண் பொருந்தும் நல்நிலைமை வந்து எய்தும். அந்நிலையில் திருவடியுணர்வால் என்னை யறியலுறுவேன்; உறவே ஆண்டவன்றன் திருவடி இணையிலா இன்பத்தினையும் எய்துவேன். ஒருவன் தன்னை யறிவதென்பது உள்ளம் உரை உடல் மூன்றாலும் உளுற்றும் எண்ணம் சொல் செயல் என்பவைகளாற்றானறியும். இவ்வறிவு நிலையில் சார்பறிவாகும். துய்ப்பினால் தன்னை யறிவது நிலையுடைச் சார்பறிவாகும். அது கோலங்கொண்டோன் தன்னை அக் கோல வண்ணத்தனாயே குறிப்பதனையொக்கும். குறிப்பது - கருதுவது. (௨௦)

2250. பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்கர [1]ணங்களே.

---

1. சிறைசெய்ய, சிவஞானபோதம், அ. ௪- ௧.
,, பன்விறங்க. சிவஞானசித்தியார், அ. ௪- ௧.

(ப. இ.) இத் திருப்பாட்டு ஆருயிரின் நிலைமையினை ஓதுகின்றது. பொன்னாற் செய்யப்படும் அணிகள் அணிவாரால் போற்றப்பட்டுப் பெருமை எய்துகின்றன. அணிவாரும் அவற்றால் சிறப்பும் பெருமையும் உறப்பெறுகின்றனர். அவ் வணிகலன்களை அணியின் வேறுபாட்டுடன் காணுங்கால் பொன்னைப் பற்றிய குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் புலனாகா. 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்' என்னும் முறைப்படி பொன்னைப் பற்றிய வேறுபாடு ஆயுங்கால் அணியைப் பற்றிய குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் தோன்றாவென்க. அதுபோல் உடல் கலன் முதலியவற்றை ஆயுங்கால் ஆருயிரின் குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் தோன்றா. உடல் கலன் முதலிய பொருள்கட்கு மேலாக அறிவுள்ளதாய் அவற்றின் வேறாய் அவற்றை இயக்குவதாய் அவற்றாற் பயன் எய்தும்படி ஆண்டவனால் சேர்க்கப்பட்டதாய், அழிவில்லாததாய், அவ்வாண்டான் அடிக்கீழ் வாழும் பெரும்பேற்றின்பு எய்தற்குரிய சிறப்பினதாய் உள்ள ஆருயிர் ஒன்றுண்டு என வழியளவையான் ஆராயும்வழி அவ்வுடல் கலன்களைப் பற்றிய எண்ணமும் தோற்றமும் ஒருசிறிதும் புலனாகா. அதனால் தன்னை மறைத்தது தன் கரணங்கள், தன்னின் மறைந்தது தன் கரணங்கள் என்று ஓதியருளினர். (2251)

(அ. சி.) தங்க நகையை நகை என்னும் எண்ணத்தோடு பார்க்குமிடத்துத் தங்கம் என்பது தோன்றாது. தங்கம் என்ற நோக்கத்துடன் பார்த்தால் நகை என்ற எண்ணம் இராது. அதுபோல் ஆன்மா தான் கருவி கரணங்களே என்று எண்ணினால் ஆன்ம தரிசனம் இல்லை. ஆன்மா தான் வேறு என்று நோக்கும்போது கருவி கரணங்கள் மறையும் என்பது இதன் கருத்து. (உக)

2251. மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூவே.[1]

(ப. இ.) இத் திருப்பாட்டு "உலகமே உருவமாக யோனிகள் உறுப்பதாகக்கொண்டு அலகிலா நலங்கள்" என்றும் இடையீடின்றி ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நின்று புரிந்தருளும் சிவபெருமானின் அரும் பெரும் தன்மையினை அருளுகின்றது. தேக்கு முதலிய சிறந்த மரங்களால் கைவல் தச்சன் ஓர் அழகிய யானையின் புனைஉரு அமைக்கின்றனன். அவ்வுருவினைப் பற்றிய எண்ணமும் ஆய்வுங்கொள்ளுங்கால் மரத்தைப் பற்றிய எண்ணமும் வேறுபாடும் ஒருசிறிதும் தோன்றா. மரத்தைப் பற்றிய எண்ணம் தோன்றுங்கால் யானையைப்பற்றிய எண்ணம் தோன்றுவதின்று. அதுபோல் சுட்டியுணரப்படும் உலகத்தையும் ஏனைப் பொருள்களையும் ஆராயுங்கால் முழுமுதற் சிவபெருமானின் எண்ணமும் பண்பும் உள்ளத்தின்கண் நண்ணுவதில்லை. ஆருயிர்களின் பொருட்டு வியத்தகு உலகுடல்களைப் படைத்து அவற்றுடன் விரவி நின்று இயக்காதியக்கிவரும் சிவபெருமானின் திருவுருவாம் திருவருள் இயல்பினையும் அவன்றன் அளத்தற்கரிய எண்பெரும் குணங்களையும் வழியளவையான் உன்னுங்கால் உலகுடற்பொருள்களைப் பற்றிய எண்ணம ஒரு சிறிதும் தோன்றாது. அதனால் 'பார்முதற் பூதம் பரத்தை

(பாடம்) 1. பூதமே.

மறைத்தது' எனவும், 'அது பரத்தில் மறைந்தது' எனவும் ஓதியருளினர். இயக்காதியக்கல் கருத்தாலியக்கல் இவ்வுண்மை வரும் திருவள்ளுவநாயனார் செந்தமிழ்ப் பொதுத் திருமறையான் உணர்க:

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." (திருக்குறள், ௩ ௫௫.)

மேலும் திருவள்ளுவநாயனாரருளிய "காணுங்காற் காணேன் தவறாய காணாக்கால் காணேன் தவறல் லவை" (௧௨அ௬) என்னும் மறையும் ஒருபுடையொப்பாகக் கொள்க. அப் பொருள் வருமாறு: சிவபெருமானைத் திருவருட்கண்ணால், உணர்வின்கண் நினைவதாகிய காணுங்கால் நிலையாமையாகிய உலகியற் பொருள்களைக் காணேன். சிவபெருமானை நினையாமையாகிய காணாதவிடத்து (எதிர்மறை முகத்தால்) தவறுடையனவாகிய உலகினையே காண்பேன் என்பதாம். தவறு: தோன்றி யொடுங்கும் குற்றமுடைய உலகு உடல் உணா. தவறல்லவை - அக்குற்றம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவன் - சிவபெருமான்.

இதன்கண் காணப்படும் மெய்ப்பொருளாவது சிவன். அவனே அப் பொருள்களைப் படைத்துக் காத்து உடனாய்நின்று இயக்கியருளுகின்றனன் இவ் வுண்மை அப் பொருளைக் கண்டவுடன் எழுதல். இதற்கு ஒப்புத் திருக்குறளைக் கண்டவுடன் திருவள்ளுவநாயனார் திருவடி நினைவுக்கு வருதல். திருவடி திருவருள். ஒரு பொருளுக்குச் சார்பினால் பல பெயர்கள் அமையும் அப் பெயர்களனைத்தும் அப் பொருளுமன்று அப்பொருளின் வேறுமன்று; சார்பினால் வரும்பெயர்கள் நிலையா. இயற்பெயர் நிலைக்கும் ஆருயிர்க்கு உயிர்க்கிழவன் என்பது இயற்பெயர். ஏனைப் பருஉடற்சார்பால் வருவன அனைத்தும் செயற்பெயர். செயல் எனினும் சார்பெனினும் ஒன்று. உயிர்க் கிழவனுக்கு வரும் இயற் சிறப்புப் பெயர் என்றும் பொன்றா ஒன்று. அஃது அடிமை' என்னும் படியிலா முடிவிலா ஒப்பிலாத் திருப்பெயராம். செயற்பெயர்க்கு எடுத்துக் காட்டு வருமாறு: 'கோச்சேரமான் யானைக்கண் சேய் மாந்தரம் சேரல் இரும்பொறை' இதன்கண் சாதி, குடி வடிவு, இயற்பெயர், சிறப்புப் பெயர் என்னும் ஐம்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன இவையனைத்தும் செயற்பெயர்கள். இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க:

"சாதி குடிவடிவு சாற்றும் இயல்சிறப்பிங்
கிதஞ்சும் சார்பால் இயைவனவாம்—ஓதுங்கால்
கோச்சேரன் யானைக்கண் சேய் மாந்த ரம்பொறை
பார்ச்சார்பா லாங்கற் பனை." (௨௨)

2252. ஆறு றகன்று நமவிட் டறிவாகி
வேறான தானே யகாரமாய் மிக்கோங்கி
ஈறார் பரையின் இருளற்ற தற்பரன்
பேறார்[1] சிவாய அடங்கும்பின் மூத்தியே.

---

1. துன்பாய. சம்பந்தர், ௨. ௨௬ - ௯0.
,, அத்தாவுன். அப்பர்: ௬. ௯௫-அ.

(ப இ) அருஞ்சைவர்மெய் என்று சொல்லப்படும் (2139) முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உண்மையும் ஒருவனுக்குத் திருவருளால் உணர்த்தப்படும் உணர்த்தப்பட்டால் அப் பொருளுண்மை குறிக்கும் மகர எழுத்துப் படித்து முற்றுற்ற ஏடுபோல் வாளா இருக்கும். அம் மகரம் வாளா இருக்கவே அதனைத் தொழிற்படுத்திவரு நகரமும் கற்பித்த ஆசான் பொற்புப்போல வாளா இருக்கும் இவ்விரண்டும் உள்ள காலத்து ஆருயிரின் அறிவு சுட்டறிவாகவும் சிற்றறிவாகவும் இருக்கும் இவை திருக்தமறக் கருத்திலகன்றமையால் ஆருயிர் அறிவாகநிற்தும் நின்று அவ்வுயி ரருளால் உழைத்து உயர்ந்தானும் ஒழுகி உயர்ந்தானும் போன்று மிக்கு ஓங்கும். மிக்கு ஓங்கி ஐம்மலங்களையும் அகற்றுவதாகிய ஈற்றினைச் செய்து அம் மகர எழுத்து நின்ற இடத்துத் தான் வந்து நிற்கும் அவ் வனப்பாற்றலாகிய திருவருளின் தனித் துணையால் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய விழுமிய முழுமுதற் சிவன் தன் திருவடிப்பேற்றை நல்கி அத் திருவடிக்கீழ் அவ் வுயிர்களை வைத்தருள்வன். அக்குறிப்பு முன்பு நகரமுள்ள இடத்து இப்பொழுது சிகர நிற்பதாகும். இந் நிலையில் முன்னும் பின்னும் சிவ என்னும் ஈரெழுத்து நிற்க நடுவுள் யகரம் நிற்கும். இதுவே 'சிவ சிவ' என்னும் செறிவுமறையாகும் இதுவே 'அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானல்' என்னும் குறிப்பாகும். 'சிவய' என நின்று பின் சிவயசிவ' என நிற்பதே திருவடிப் பேறென்க. சிவய என்பது[1] திருவடியிற் சேரத் திருக்கநீர் ஆடநிற்றல். சிவயசிவ என்பது அத் திருவடியில் அருத்தியினல் பொருந்தமுற ஆரா இன்பம் நுகர்ந்திருத்தல் : இதுவே திருவடிப் பேறென்க.[1]

(அ சி) நமவிட்டு-நகரத்தால் குறிக்கப்படும் திரோதான மலமும், மகரத்தால் குறிக்கப்படும் மாயா மலமும் இரண்டையும் நீக்கி தானே அகாரமாய் ஆன்மா சிவவடிவாய் "யாரும் அறியார் அகாரம் அவனென்று" (திருமூலர்) அகாரம் - சிவன். ஈரூர்பரை - திருவருட் சத்தி. (உக)

2253. துரியத்தில் ஓரைந்துஞ் சோல்லக ராதி
விரியப் பரையின் மிகுநாத மந்தம்
புரியப் பரையின் பராவத்தா போதந்
திரியப் பரமங் துரியங் தெரியே.

(ப. இ.) துரியமாகிய மேல்நிலையிற் காணப்படும் மேல்நனவு, மேற்கனவு, மேலுறக்கம், மேற்பேருறக்கம், மேலொடுக்கம் என்னும் ஐந்து நிலையும் திருவருளால் தெரிதல்வேண்டும். சொல்லுலகும் பொருளுலகும் விரிதற்கிடமாகிய அகர முதலிய எழுத்துக்களையுள்ளடக்கிநிற்கும் ஒலியாகிய நாதம் திருவருளால் தூமாயையினின்றும் தோன்றும். அதுபோல் இருவேறுலகங்களும் அந்தமாகிய ஒடுக்கத்தைப் பெறத் திருவருளால் பராவத்தையாகிய மேனிலை தோன்றும் அத் திருவருளுணர்வாகிய போதமும் ஒடுங்கத் தூய சிவனர் தோன்றுவர். இவையே துரியமாகிய மேனிலை என்க. திரிய - ஒடுங்க.

(அ சி.) துரியத்தில் ஐந்து - துரியம், துரியநனவு, துரியகனவு, துரியசுழுத்தி, துரிய அதீதம் ஆக ஐந்து. பராவத்தா போதம் திரிய-பர அவத்தையிலுண்டாகும் காட்சியும் ஒழிய. (உச)

1. ஊன நடனம். திருவருட்பயன், அக.

2254. ஐந்துஞ் சகலத் தருளாற் [1]புரிவற்றுப்
பந்திடுஞ் சுத்த அவத்தைப் பதைப்பினில்
நந்தி பராவத்தை நாடச் சுடர்முனம்
அந்தி யிருள்போலும் ஐம்மல மாறுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் திருவருளால் ஐம்மலத் தன்மைகளை உணர்ந்து அவற்றினின்றும் நீங்குவதாகிய பற்றறுதியை உற்றுநிற்பதே துறவாகும். அதுவே தூய்மை. அதுவே தெளியக் காண்டல். அதுவே சுத்தி. அதுவே புரிவு. அப் புரிவினைப் பொருந்தி வந்திடும் பதைப்பு நிலையினில் நந்தியாகிய மேனிலை நாட்டம் உண்டாகும். அந்நாட்டத்து முன்னிலையில் சுடர் முன்னிலையில் அந்தியிருள் முந்தியடங்குவதுபோல் ஐம்மலமும் அடங்கும். அடங்கும் - அறும்; அறுதல், இருந்தும் பயனிலவாதல். (உரு)

2255. ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியும் மாயையும்
போய்கண்ட மாமாயை தானும் புருடன்கண்
டேய்யும் படியாய் எவற்றுமாய் அன்றாகி
உய்யும் பராவத்தை யுள்ளுறல் சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்குப் பருவுடலாயமைந்த உடல்மெய் இருபத்து நான்கும், இவற்றுடன் கூடிச் சிறப்பு வகையான் நிற்கின்ற ஆள் ஒன்றும் ஆகிய இருபத்தைந்து மெய்களும் உடலென்ப. ஆள் - புருடன். ஆளின் பொதுநிலைமை ஊழி ஊழ் உழைப்பு உணர்வு உவப்பு என்னும் தூவா மாயையினினும் ஐம்போர்வை பெற்று நிற்றல். இவ் விரண்டும் முறையே உழைப்பார் கருவி கைக்கோடலும் கச்சரையாத்தலும் ஒக்கும். உழைத்தற் குடையடுத்தல் உன்னும்பொது ஆளாம், விலை மகருவிகோடல் சிறப்பு; என நினைவுகூர்க. மட்டுப் பகுதியாகிய மூலப் பகுதியும் ஏழு மெய்களுடன்கூடிய தூவாமாயை என்னும் உணர்வுமெய்யும் ஆகிய இவை யனைத்தும் நிலையாமையுடையன, திருவடிசேர்வதற்குக் கருவியாவன என உணர்த்தும் தூமாயை ஐந்தும் திருவருளால் ஆருயிர் அறிவின்கண் காணப்படுதல்வேண்டும். காணவே, நான் இவற்றின் வேறெனவும் இவற்றால் எய்தும்படியுள்ளது தனக்கு ஏதும் இன்றெனவும், உள்ளத் துக் கொள்ளல் ஏற்படும். இவற்றிற்கு மேல்நிலையே உய்யும்படியமைந்த ஒப்பில் ஒருநிலை என்பது விளங்கும். அந்நிலையினை அருளால் உள்ளுதலே ஆவித் தூய்மையாம் புரிவு நிலையாகும். புரிவு-சுத்தம். கச்சு: அரைப் பட்டிகை.

(அ. சி.) ஐயைந்து - ஆன்ம தத்துவம் 24ஆம் புருட தத்துவமும் ஆக 25. மட்டுப்பகுதி - மூலப் பிரகிருதி. (உசு)

2256. நின்றான் அருளும் பரமுன் னேயமும்
ஒன்றாய் மருவும் உருவும் உபாதியுஞ்
சென்றா னெனைவிடுத் தாங்கிற்செல் லாமையும்
நன்றான ஞானத்தின் நாதப் பிரானன்றே.

(பாடம்) 1. புரிவுற்றுப்.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மையால் நன்ருன திருவடி உணர்வு வெளிப்படும். நாதங்கடந்து அந்நாதத்தையும் இயக்கும் முழு முதல் வனுகிய சிவபெருமான் நாதப்பிரான் எனப்படுவன். அவன் அருளும் பரமும் ஆருயிர் செய்யும் அன்புமாய் நின்றருள்கின்றனன். ஆருயிருடன் பிரிவின்றி விரவி ஒன்ருய் மருவியிருக்கும் பருவுடல் நுண்ணுடல் முதலுடல் ஆகியவைகள் ஆருயிர்களைவிட்டு அகலும்படி செவ்வி நோக்கிச் சிவகுருவாய்ச் சென்றருளினன். அடியேனைவிட்டுத் தான் யாண்டும் செல்லாமையும் பூண்டருளினன். உபாதி முதலுடம்பு. காரணவுடம்பு.

முக்குண நிர்க்குணம்

2257. சாத்திக மெய்து நனவெனச் சாற்றுங்கால்
வாய்த்த இராசத மன்னுங் கனவென்ப
ஒய்த்திடுந் தாமதம் உற்ற சுழுத்தியாம்
மாய்த்திடு நிர்க்குண மாசில் துரியமே.[1]

(ப. இ.) மூலப் பகுதியில் வெளிப்படும் முக்குண இயல்பினைச் சொல்லுமிடத்து அமைதிக் குணமாகிய சாத்துவிகம் நனவாகும். ஆட்சிக் குணமாகிய இராசதநிலை கனவாகும். ஈட்டுததொழிலி னின்றும் ஒய்ந்து ஊட்டுதற்ெறுழிலில் தோய்ந்துநிற்கும் அழுந்தற் குணமாகிய தாமதம் உறக்கமாகும். இம் மூன்று குணங்களையும் மாயு மாறு செய்து அருட்குணம் மேலோங்கி நிற்கும்நிலை நிர்க்குணமாகும். இந் நிலை பேருறக்கமாகிய துரிய நிலையாகும். பேருறக்கமாவது உலகினை மறந்து உடலினைத் துறந்து அடலேற்று வெல்கொடிச் சிவனை நினைந்து திருவருளில் அழுந்தும்நிலை. நாட்ட முதற்பண்பாம் நல்லீட்டந் தானி ரண்டாம், ஊட்ட மூன்றும் பண்புணர். (க)

அண்டாதிபேதம்

2258. பெறுபகி ரண்டம் பேதித்த அண்டம்
எறிகடல் ஏழின் மணல்அள வாகப்
பொறியொளி பொன்னணி யென்ன விளங்கிச்
செறியும்அண் டாசனத் தேவர் பிரானே.

(ப. இ.) புறத்தே காணப்படும் அண்டங்களும், நிலவண்டம், நீரண்டம், நெருப்பண்டம், காற்றண்டம், வான் அண்டம் என்று சொல்லப்படும் ஒன்ருேடொன்று மாறுபட்ட பல அண்டங்களும் அளவில்லன. பேதித்தல் - மாறுபடுதல். அளவில்லன என்பதை ஓர் ஒப்பில் வைத்துக் கூறின் அலை வீசுகின்ற கடல்கள் ஏழென்ப. அவ் வேழின்கரையிற் காணப்படும் மணலை எண்ணுவது முடியாதவாறுபோல் அளவில்லன என்பதாகும். தேவர் மூவர் யாவர்க்கும் முழுமுதல்வனுய் விளங்கும் சிவபெருமான, இவ் வண்டங்களனைத்தையும் இருக்கையாகக் கொண்டு பிரிவின்றி விளங்குகின்றனன். கண்ணும் ஒளியும் பொன்னும் அணியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தனித்து விளங்காமைபோன்று சிவனும் அண்டத்துடன் தனித்துப் பிரித்தறியவாரான்.

---

1. நிர்க்குணனுய். சிவஞானபோதம், ௧. உ - ௧.

(அ. சி.) பகிர் - புற. பேதித்த - மாறுபட்ட பூமி. பொறிஒளி - கண்ணொளி. (க)

2259. ஆனந்த தத்துவம் அண்டா சனத்தின்மேல்
மேனிஐந் தாக வியாத்தமுப் பத்தாறுய்த்
தானந்த மில்லாத தத்துவ மானவை
ஈனமி லாஅண்டத் தெண்மடங் காகுமே.

(ப. இ.) இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவினனாகிய சிவபெருமான் அண்டத் திருக்கைமேல் அமர்ந்துள்ளனன். அவன், அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான், என்னும் ஐவேறு பொது வடிவங்கொண்டு ஆருயிர்கட்கு வேண்டுவ புரிந்தருள்கின்றனன். முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு அழிவில்லாது நிற்பவனும் அவனே இத் தத்துவங்கள் அளவில்லாத அண்டங்களின் எண்ணிக்கையினும் எட்டுமடங்கிலும் கூடுதலாகும். திருமேனி ஐந்துகொண்டு தோற்றம் அளிப்பினும் அவன் எங்கணும் நீக்கமற நிறைந்துநிற்கும் நிலையிலும் பிரிவின்றி நிற்பன். வியாத்தம் - பரப்பு, செறிவு, வியாபகம்.

(அ. சி.) அண்டாசனம் - அண்டக் கூட்டங்களாகிற ஆசனம். (உ)

பதினொராந்தானமும் அவத்தையெனக்காணல்

2260. அஞ்சில் அமுதுமோ ரேழின்கண் ஆனந்த
முஞ்சிலோங் காரமோ ரொன்பான் பதினொன்றில்
வஞ்சக மேநின்று வைத்திடிற் காயமாங்
கிஞ்சுகச் செவ்வாய்க் கிளிமொழி கேளே.

(ப. இ.) உயிர்க்கு ஒருநாளும் அழிவின்றி நிலைத்திருக்கும்படி செய்யும் இயல்பு வாய்ந்தது எது? அஃது அமிழ்து விண்ணவர் உண்ட அமிழ்தம் மண்ணவரைவிடச் சிலநாட்கள் நீடித்திருக்கும்படி செய்யும் நீர்மைத்து ஆனால் தூமாயையின்கண் பெறப்படும் சிவமெய், என்றும் அழியா இன்ப நிலைப்பினைத் தருவது. அதனால் அச்சிவனே சாவாமருந்தாவன். சாவாமருந்து-அமிழ்து. சிவமெய் - சிவதத்துவம். இஃது தூமாயையின் ஐந்து நிலைகளில் ஒடுக்கமுறை ஈற்றில் காணப்படுவது. இதுவே தோற்றமுறையில் முதலாவதாகும். இம் மெய் ஐந்தும் உணர்த்துமெய் என்று கூறப்படும். உணர்வுமெய் எழில் இறுதியாகக் காணப்படும். தூவாமாயை - மருள் இன்ப நிலையாகும். முஞ்சுதலாகிய அழிவில்லாத ஓங்காரம் மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகும். மூன்றாவன, அ+உ+ம் என்பன இவற்றுடன் உடல்மெய் என்றதன்கண் காணப்படும் இருபது மெய்களுடன் ஓங்காரம் மூன்றும் சேர்ந்து இருபத்து மூன்று. இஃது ஆங்காரமெய்யாகும். பிறக்கும் பெற்றிவாய்ந்த ஆருயிர்கட்கு உடல்மெய் அவ்வாங்காரி (1049 பெற்ற பெண்பிள்ளையாகும் முள்முருக்கின் பூவிதழ் போன்ற செவ்வியஇதழை உடைய பெண் பிள்ளையே கேட்பாயாக, கிஞ்சுகம் - முண் முருக்கு.

(அ. சி.) அஞ்சில் அமுது - சிவ தத்துவங்களின் ஈறாய சிவம். ஏழின்கண் ஆனந்தம்-வித்தியா தத்துவங்களின் ஈறாய மாயை. முஞ்சில்-அழிவில்லாத. ஓங்காரம், ஓரொன்பான், பதினொன்றில் - ஓங்காரம் மூன்று ஆக 23ஆவது தத்துவமாகிய அகங்காரம். (க)

2261. புருட னுடனே பொருந்திய சித்தம்
அருவமோ டாறும் அதீதத் துரியம்
விரியுஞ் சுழுத்தியின் மிக்குள்ள எட்டும்
அரிய பதினொன்று மாமவ் வவத்தையே.

(ப. இ.) ஆளாகிய புருடனுடன் சித்த முதலியவற்றைத் தொழிற் படுத்தும் தூமாயை மெய்கள் ஐந்துங் கூடி ஆறுகும். இவ்வாறும் அப் பால் நிலையென்று சொல்லப்படும் துரியாதீதத்தின்கண் தொழிற்படும். இவை மிக நுண்மையவாதலின் அருவமெனப்பட்டன. தூவாமாயை ஏழும் தூமாயைக்கண் உள்ள ஆசான்மெய் ஒன்றும் ஆக எட்டும் மேல் உறக்கத்தின்கண் தொழிற்படும். தூமாயை மெய்கள் ஐந்தும் தூவா மாயை மெய்கள் ஆறும் ஆகிய பதினொன்றும் மேல்நிலைப்பாட்டிற்கு உள்ளன. மேல்நிலைப்பாடு - பராவத்தை. (௨)

2262. காட்டும் பதினொன்றுங் கைகலந் தாலுடல்
நாட்டி யழுத்திடின் நந்தியல் லாலில்லை
ஆட்டஞ்செய் யாத வதுவிதி யேநினை
ஈட்டு மதுதிடம் எண்ணலு மாகுமே.

(ப. இ.) மேலோதிய பதினொன்றும் ஆருயிர்க்கு வந்து கூடினுல் நுண்உடல் பருவுடல்கள் உண்டாம். திருவருளால் நன்றாக நாடி அறியின் நந்தியாகிய சிவபெருமானை அல்லது நிலைத்த சார்பு பிறிது இல்லை. அந்நிலை எய்தினார்க்குக் கருவிகள் ஆட்டஞ் செய்தலாகிய தொழிற்பாடுகள் புரியா. அது முறைமையாகும். உறுதியாக நந்தியெங் கடவுள் உன்னைத் திருவடிக்கண் அணைத்துக் கொள்வன். இதனை நினைப்பது ஆருயிர்க்குப் பேரின்பம் ஆகும்.

(அ. சி.) அழுத்திடின் - நிலைபெற்று நின்றால். ஆட்டம் செய்யாத - ஆடாத. (௩)

கலவு செலவு

2263. கேவலந் தன்னிற் கலவச் சகலத்தின்
மேவுஞ் செலவு விடவரு நீக்கத்துப்
பாவுந் தனைக்காண்டன் மூன்றும் படர்வற்ற
தீதறு சாக்கிரா தீதத்திற் [1]சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடாத நிலையில் புலம்பாகிய கேவலமாகும். காவலனாகிய சிவபெருமான் மாயாகாரியக் கருவிகளைப் படைத்தளித்தருளியபோது ஆருயிர் அதன்கட் செல்லும். அச் செலவினால் அவ் வுயிர் புணர்வாகிய சகல நிலையினை எய்தும். திருவரு ளால் இப் புணர்வு நிலையினைக் கருத்தால் துறந்துவிட்ட இடத்துப் புரிவாகிய சுத்தநிலையுண்டாம். இந்நிலையே நனவினெய்தும் அப்பால் நிலையாகும் இவற்றுடன் விரவிநிற்கும் தன்னை ஆருயிர் அருளால் இவற்றிற்கு வேறு எனக் காண்பது உயிர்க் காட்சியாகும். எழிற்பரை சிவபெருமானுக்கு வடிவமாம் எனக் காண்டல் அருட்காட்சியாகும்.

1. சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், அ. ௨ - ௨௫.

யான் எனது என்னும் செருக்கற்று எங்கும் நிறைந்த பொங்கு பேரருட்பங்கனுகிய சிவபெருமான் பெருநிறைவில் அழுந்தல் சிவக் காட்சியாகும். காட்சி - தரிசனம். படர்வற்ற - செயலற்ற; ஒட்டற்ற - நினைவற்ற.

(அ. சி.) கேவலம் - தத்துவங்களோடு சேராதநிலை. கலவ - பொருந்த. சகலம் - தத்துவங்களோடு கூடிய நிலை. தனைக்காண்டல் - ஆன்ம தரிசனம். மூன்றும் - ஆன்ம தரிசனம், பரை தரிசனம், சிவ தரிசனம். (௧)

2264. வெல்லும் அளவில் விடுமின் வெகுளியைச்
சேல்லும் அளவுஞ் செலுத்துமின் சிந்தையை
அல்லும் பகலும் அருளுடன் தூங்கினுற்
கல்லும் பிளந்து கடுவெளி யாமே.[1]

(ப. இ.) எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உடைய உரனுடையாளராக இருந்துகொண்டு செல்லிடத்தும் சினங்கொள்ளாது விடுங்கள் உங்களுடைய முழுநாட்டத்தையும் விழுமிய முழுமுதற் பெரும்பொருளாம் சிவபெருமானிடத்து இடையறாது செலுத்துங்கள். 'எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கு' என்பதுபோல் அல்லும் பகலும் திருவருளுடனே தங்கிச் சிவபெருமானை இருநோக்காலும் நோக்குங்கள் அங்ஙனம் திருத்தொண்டு புரிந்தால் செருக்கென்னும் அகங்காரக்கல் அருளால் பிளக்கும். திருவருளின் அறிவுப்பெருவெளி திறக்கும். இந் நிலையினை இம்மையே எய்திய செம்மை அம்மையாளர் திருக்கண்ணப்பநாயனுராவர். இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் திருமொழியானுணர்க:

"இப்பரிசு திருவமுது செய்வித்துத் தம்முடைய
ஒப்பரிய பூசனைசெய் தந்நெறியில் ஒழுகுவார்
எப்பொழுதும் மேன்மேல்வந் தெழுமன்பால் காளத்தி
அப்பரெதிர் அல்லுறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார்."
(௧௨. கண்ணப்பர், ௧௫௧.)

அம்மையாளர்: திருவடிப்பேற்றுக்குரியர்.

(அ. சி.) கல்லும் - அகங்காரம் என்னும் கல்லும். கடுவெளி-பரம ஆகாயம். (௨)

நின்மலாவத்தை

2265. ஊமைக் கிணற்றகத் துள்ளே யுறைவதோர்
ஆமையின் உள்ளே யழுவைகள் ஐந்துள
வாய்மையி னுள்ளே வழுவா தொடுங்குமேல்
ஆமையின் மேலுமோ ராயிரத் தாண்டே.

(ப. இ.) எண்ணம் சொல் செயல்கள் ஏதும் நண்ணுத் தூயநிலை நின்மலாவத்தை என்பர். அந் நிலையினை ஊமைக்கிணறு என்று உருவகித்து ஓதியருளினர். ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடிக் கருத்தைச் சிவன்பால் இருத்தி ஏனை அகப்புறச் செயலற்று இருக்கும் நல்லோர்

---

1. காராரும். தாயுமானவர், அ. ஆனந்தமான பரம் - ௬.

ஊமை எனப் பெறுவர். ஈது அதற்கு ஒப்பாகும். புக்கவர் மீளாப் பெருநிலை - திருவடிநிலை ஊமைக்கிணறு எனப்பட்டது. புறம்செல்லும் வாயில்லாத் தசும்பு ஊமைத் தசும்பு. தசும்பு - பெருங்கலம் எனவே மெய்யடியார் மீளா ஆளாய்க் குறுகும் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணைகள் ஈண்டு ஊமைக்கிணறு என உருவகிக்கப்பெற்றன அந் நிலை ஐந் துறுப்பும் அடக்கும் ஆமை ஐந்தென்னும் எண்ணைக் குறிப்பா னுணர்த்தும் நெறிப்பாடுடையதாயிற்று. எனவே தூயநிலைக்கண்ணும் ஐவகை நிலைகள் உள. அவை: தூய நனு; தூய கனு, தூய வுறக்கம், தூய பேருறக்கம், தூய உயிர்ப்படங்கல் என்பன. இவ் வைந்து நிலை களிலும் நிகழும் உணர்வுகளும் ஐந்தென்ப. இவ் வுணர்வை 'அழுவைகள் ஐந்துள' என ஓதினர். இந் நெறியின்கண் நிற்கும் ஆருயிர் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமான் திருவடியில் ஒடுங்கும். அங்ஙனம் ஒடுங்கினுல் நெடுநாள் உயிர்வாழும் ஆமையினும் மேலாக அவ்வுயிர் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் அருளால் வாழும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டு நம் திருமூலநாயனுராவர் அவ்வுண்மை வருமாறு:

"முன்னியஅப் பொருண்மாலைத் தமிழ்மூவா யிரஞ்சாத்தி
மன்னியமூ வாயிரத்தாண் டிப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து
சென்னிமதி அணிந்தார்தந் திருவருளால் திருக்கயிலை
தன்னிலணைந் தொருகாலும் பிரியாமைத் தாளடைந்தார்."

(கஉ. திருமூலர், உஎ.)

(அ. சி.) ஊமைக் கிணறு - நின்மல அவத்தை. ஆமை - நின்மல அவத்தையின் பேதமான நனவு முதலிய ஐந்து. அழுவை - அவ்வவத்தை களில் நிகழும் அனுபவங்கள். ஆமையின் மேலும் - ஆமை வயதுக்கு மேற்பட்ட (ஆமை நெடுநாள் உயிருடன் இருக்கும்.) (௬)

2266. காலங்கி நீர்பூக் கலந்தஆ காயம்
மாலங்கி யீசன் பிரமன் [1]சதாசிவன்
மேலஞ்சும் ஓடி விரவவல் லார்கட்குக்
காலனும் இல்லை கருத்தில்லை தானே.

(ப. இ.) பெரும்பூதங்கள் ஐந்தென்ப. அவை முறையே நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர் (காற்று), நீள்விசும்பு என்ப. இவற்றை இயைந் தியக்கும் கடவுளரும் ஐவராவர். அவர் முறையே அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் என்ப. அங்கி - அரன்; தீ. இவ் வைம்பூதங் களுள் விசும்பாகிய ஆகாயம் ஏனைய நான்கு பூதங்களும் இயங்குமாறு இடமளித்து அவற்றின்மேல் விரிந்தும் நிற்கின்றது இக் கடவுளர் உயிரினத்தவரே யாவர். இவர்களை இயக்கும் காரணக்கடவுளரும் ஐவகையராவர் அவர்களையே மேலஞ்சும் என ஓதினர். அக் காரணக் கடவுளர்மாட்டுச் சென்று கலக்கவல்லார்களுக்கு உயிரைக் கூறுபடுத்திக் கொண்டு செல்லும் காலனும் வரமாட்டான். அவர்களுக்குச் சிவன்பாற் செல்லும் கருத்தன்றிப் பிறிது எக் கருத்தும் இன்றென்ப. முற்கூறும் ஐவரும் மூலம் முதலாகச் சொல்லப்படும் இடங்களில் வைத்து வழிபடப் பெறும் சார்புக்கடவுளராவர். சார்பு - ஆதாரம் மேலஞ்சுகடவுளர் சார்பிலராகிய கடவுளராவர். சார்பின்மை - நிராதாரம்.

1. குறிகள். சிவஞானசித்தியார், உ.௬ - கஅ.

(அ. சி) அங்கி - உருத்திரன். மேலஞ்சு - நிராதாரத்தில் உள்ள ஐந்து மூர்த்திகள் - அஃதாவது ஆதார ஐந்து மூர்த்திகளை இயக்கும் மூர்த்திகள். (உ)

2267. ஆன்மாவே தான்மைந்த னாயினன் என்பது
தான்மா மறையறை தன்மை யறிகிலர்
ஆன்மாவே மைந்தன் அரனுக் கிவனென்றல்
ஆன்மாவும் இல்லையால் ஐயைந்தும் [1] இல்லையே.

(ப. இ) சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு அனைத்தையும் தனதாகக்கொண்டு நுகரும் உரிமை ஆருயிர்களுக்கே உள்ளது. அம் முறையால் ஆருயிர் மைந்தன் என ஓதப்பெற்றது. இவ் வுண்மையினைச் செந்தமிழ்த் திருமறை, திருமுறைகள் கிளந்தெடுத்து ஓதுகின்றன. மறை-வேதம். முறை-ஆகமம். இதனைப் பலர் அறிகிலர். ஆருயிரே பேருயிராகிய அரனுக்கு மைந்தனாவன். உடன்மெய் இருபத்து நான்கும் ஆள் ஒன்றும் ஆக இருபத்தைந்தும் சார்ந்த இடத்து ஆருயிர் என்னும் பெயருண்டு. கடவுளைச் சார்ந்த இடத்து ஆருயிர், பேருயிர் என்னும் பெயர்களின்றி 'அடிமை' என்னும் பெயருண்டாகும். இம் முறையில் உடல் நீங்கினவிடத்து ஆன்மா என்னும் பெயரில்லை என்னும் பொருளில் ஆன்மாவும் இல்லை என்று ஓதினர். இது தொழில் நீங்கினால் தொழில்பெயர் நீங்குவதன்றித் தொழில் புரிந்தவனும் நீங்குவதில்லை. இவ் வுண்மை 'தன்நாமங் கெட்டாள்' என்னும் திருமறையான் உணரலாம். நாமங் கெடுதலன்றி நாமி கெடுவதில்லை. ஆன்மா என்பது ஆகுபெயராகப் பெயரைக் குறித்தது. நாமி: நாமத்தையுடைய ஆவி.

(அ. சி.) மைந்தன் - சிவ ஆனந்தத்தை அடைய உரிமையுடையவன். (௩)

2268. உதய மழுங்கல் ஒடுங்கலிம் மூன்றின்
கதிசாக் கிரங்கண வாதி சுழுத்தி
பதிதரு சேதனன் பற்றுந் துரியத்
ததிசுப னாவனந் தானந்தி [2] யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உடலுடன் கூடித் தொழிற்படுவது தோற்றமாகிய உதயமாகும். இது நனவு. மழுங்கலாகிய குறைவு தொழிற் குறைபாடாகும். இது கனவு. ஒடுங்குதல் கருவிகள் ஒடுங்கித் தொழிலின்மையாகும். இஃது உறக்கம். சிவபெருமான் திருவடி நினைவு அகலாதிருத்தலே சிவனடியில் சேர்தல் என்ப. அதுவே ஈண்டுப் பதிதருதல் என ஓதப்பட்டது. சேதனன்: அறிவுடையவன்; ஆருயிர். சிவன் நினைவுடைய ஆருயிர் துரியமாகிய மேல்நிலையைப் பற்றும். அந் நிலையில் திருவருளால் மேல் நிலைக்கு உரிய முதல்வன் ஆவன். ஆண்டுள்ள மாறிலா மாளாத் திருவடியின்பத்துள் மூழ்கி இன்ப வடிவாகவே ஆருயிர் என்றும் இருக்கும். நந்தான் - கெடான்.

(அ. சி) சேதனன் - ஆன்மா. (௪)

---

1. மன்னவன்றன், சிவஞானசித்தியார், ௮.
2. பொன்வாள். சிவஞானபோதம் ௧௧. உ - ௪.

2269. எல்லாந்தன் னுட்புக யாவுளுந் தானாகி
நல்லாந் துரியம் புரிந்தக்கால் [1]நல்லுயிர்
பொல்லாத வாறுறுட் போகாது போதமாய்ச்
செல்லாச் சிவகதி சென்றெய்து மன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் மேல்நிலையில் நிற்கும் ஆருயிர் சிவன் திருவடிக்கண் உறைத்துநிற்கும். அதனால் சிவனிறைவு எங்கணும் தான் நிறைந்துநிற்கும். பாலிற் கலந்த மோர் பால் முழுவதும் தயிராதற்கு அப்பால் முழுவதினும் கலப்பது இதற்கொப்பாகும் அதுபோல் ஆருயிர் சிவனுடன் வேறறக் கலந்துநிற்கும் அந் நிலையில் எல்லாப் பொருள் களும் ஆருயிரின் அகத்துள் ஒடுங்கும். சிவனுடன் ஒற்றித்து நுகரும் ஆருயிர் சிவன்கண் உறைதலால் சிவன் எழுந்தருளியிருப்பதாகிய மெய் யருக்குள் சிவன் இருப்பதால் அத் தொடர்பினுல் எல்லாப் பொருள் களுள்ளும் ஆருயிரும் விரவிநிற்கும். அப்பொழுது முப்பத்தாறு மெய் களும் திருவருள் காட்சியான் அகலும். அகலவே எல்லாப் பொருள்களி னுள்ளும் ஆருயிர்கள் நிற்கும். (ஏ)

2270. காய்ந்த இரும்பு கனலை யகன்றாலும்
வாய்ந்த கனலென வாதனை நின்றாற்போல்
ஏய்ந்த கரணம் இறந்த துரியத்துத்
தோய்ந்த கருமத் துரிசக [2]லாதன்றே.

(ப. இ.) கரும்பொன்செய் கொல்லன் உலையில் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பு தீவண்ணமாக விளங்கும். அவ் விரும்பு உலையைவிட்டு மாறியும் தீவண்ணத்தோற்ற நிலையைவிட்டு மாறியும் பண்டைய இரும்புபோல் காணப்படும். அங்ஙனம் காணப்பட்டாலும் கைவைத்தால் சுடும். காரணம் வெப்பம் ஆறாமை என்க. அதனைத்தான் வாதனை என்பர். இரும்பின்கண் கனற்றோற்றம் இல்லை. கனலென வாதனை நிற்கின்றது. வாதனை பசை. அதுபோல் ஆருயிர்க்கு அகக்கலன், அகப்புறக்கலன், புறக்கலன்களாகிய முத்திறக்கலன்களும் சிவகுருவின் திருவருளால் முற்றும் அற்ற பேருறக்கமாகிய துரியநிலையில் தோய்ந்த கருமத்துரிசு என்னும் பசையறாதென்க. அகக்கலன் ஊழிமுதல் ஐந்து, அகப்புறக் கலன் எண்ணமுதல் நான்கு, புறக்கலன் அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற் கருவி ஐந்து என்பன. துரிசு - வாதனை.

(அ. சி.) கருமத்துரிசு - கன்ம வாசனை. (அ)

2271. ஆன மறையாதி யாமுரு நந்திவந்து
தேனை யருள்செய் தெரிநன வத்தையில்
ஆன வகையை விடுமடைத் தாய்விட
ஆன மலாதீதம் அப்பரந் தானே.

(ப. இ.) எல்லாமான மறை செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தேயாம். அவை இருவகைப்படும். ஒன்று 'நமசிவய,' மற்றொன்று 'சிவயநம'

---

1. சூரியகாந். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கஅ.
2. இங்குளி. சிவஞானபோதம், க0. உ - கூ.

என்பன. இவ் வெழுத்துக்களால் தோன்றும் சிவபெருமானின் திருத் தோற்றம் முதல் திருவுருவத் தோற்றமாகும். அதுவே ஆதியாம் திருவுரு அதுவே ஐந்தொழில் திருவுரு அது தூக்கால் மணிவயிறு தோள் முகம் முடி ஐந்தும் முறையே 'நமசிவய' என்ப. துடிவலக்கை, வீசிடக்கை, மகிழ்வலக்கை, மழுவிடக்கை, மறைவலக்கால் ஐந்தும் முறையே 'சிவய நம' என்ப. இத் திருக்கோலத்துடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளிவந்து தன் திருவடித்தேனை அருள் செய்வன். இந்நிலை அப்பால் நனவு எனக் கூறப்படும். இந் நிலையில் ஆருயிர்கள் உடல் கலன் முதலிய கருவிகளை முறையாக விட்டகலும். அகலவே ஆங்கு அருளால் தோன்றுவது 'ஆன மலாதீதம்' என்னும் பிணிப்பிலா அப்பால் மணிநிலையானது கைகூடும். அதுவே அம் முழுமுதற் சிவபெருமானார் தன்மையை அளித்தருள்வ தாகும். சிவபெருமான் தேனாகவும் சிவப்பெருமாட்டி பாலமிழ்தாகவும் நம்பால் உறைவர். தேன் அறிவாகவும், பால் ஆற்றலாகவும், உறைவு அன்பாகவும் கொள்க. 'நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப் பெற்றேன், தேனா யின்னமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்' என்னும் செந்தமிழ்மறை முடிபின்கண் 'தேன் அமிழ்து தித்தித்தல்' மூன்றும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. இம் மூன்றும் முறையே அறிவு ஆற்றல் அன்பு என்னும் மூன்றுமாகும். தித்தித்தல் - தித்திப்பை ஊட்டுதல். இதுவே 'மேல்உறைவர்' எனக் கூறப்பட்டது. திருவைந்தெழுத்தே சிவபெருமானுக்குரிய சிறந்த முதல் திருவுரு என்பதை வரும் தமிழாகம உண்மை விளக்கத் திருவெண்பாவால் உணர்க:

"ஆடும் படிகேள்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடும் திருவடியி லேநகரம்—கூடும்
மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகரும்முகம் வாமுடியப் பார்." —கூ௨

"சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கெனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கு மகரமது தான்." —கூகூ

இத் திருவைந்தெழுத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பது செந்தமிழ் ஓங்காரம். இஃது இலை பூவினைத் தாங்குவது போன்றாகும். பூப் பூப்ப தற்கு முதற்காரணமாக இருப்பதும் அவ் விலையே. பூத்தபின் தாங்கும் துணைக்காரணமாக நிற்பதும் அவ் விலையேயாம் அம்முறையில் வருவன ஓங்காரமுமாம். இவ் ஓங்காரம் திருவைந்தெழுத்தைத் தாங்கிகொண்டு வேறற நிற்பதால் திருவைந்தெழுத்துக் கணிப்பார்க்கு ஓங்காரம் வேண்டுவதின்றென்ப. அவ்வுண்மை வருமாறு:

"ஓங்கார மேநற் றிருவாசி உற்றதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்—ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவரணி அம்பலத்தான் ஆடலிது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்." —கூச

பேராம் நமசிவாய பேசல் சிவாயநம, சீராம் சிவயசிவ தேறு. (எ)

2272. சுத்த அதீதஞ் சகலத்தில் தோய்வுறில்
அத்தன் அருள்நீங்கா வாங்கணிற் றூனுகச்
சித்த சுகத்தைத் தீண்டாச் சமாதிசெய்
தத்தனே டோன்றற் கருள்முத லாகுமே.

(ப இ.) தூய அப்பால்நிலை நனவில் ஆருயிர் தோய்வுற்றால் அத்தனாகிய சிவபெருமானின் திருவருள் வெளிப்பட்டுநின்று என்றும் நீங்கா என்க. அவ்விடத்து எண்ணமாகிய சித்தத்தினால் உணரப்படும் மாயா காரியப் பொருள்களிடமாக வரும் இன்பத்தை எண்ணாது உணர்வுக்கு உணர்வாய்த் திகழும் சிவபெருமான் திருவடியுணர்வில் ஒடுங்கி உணர்வதாகிய சமாதிசெய்தல் வேண்டும். அச் சமாதியினால் அத்தனாகிய சிவபெருமான் திருவடியில் வேறற நின்றின்புறுதல் உண்டாகும். சிவபெருமானுடன் சேர்த்துவைப்பதற்குத் திருவருளே முதற் காரணமாம் என்க.

(அ. சி.) ஆங்கணில் - அவ்விடத்தில். சித்த சுகம் - சிந்தனையால் அடையும் சுகம். அருள்முதலாகுமே - அருளே காரணமாகும். (அ)

2273. வேறுசெய் தானிரு பாதியின் மெய்த் [2]தோகை
வேறுசெய் தானென்னை எங்கணும் விட்டுய்த்தான்
வேறுசெய் யாவருட் கேவலத் தேவிட்டு
வேறுசெய் யாவத்தன் மேவிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் ஒருவரோடொருவர் துணையாக மருவி வாழ்ந்து தன் திருவடியை அடையவேண்டுமெனத் திருவுள்ளங் கொண்டருளினன். அதன் பொருட்டுக் காவல் பூணுதலை மேற்கொள்ளும் ஆடவரையும், காதல்பேணுதலை மேற்கொள்ளும் மகளிரையும் காணுதல் கருதினன். கருதித் தான் ஆண் பெண்ணும் இருவேறுருவில் ஒரு பெரு வடிவங்கொண்டனன். அவ் வடிவமே அன்னை அத்தன் எனச் சொல்லப்படும் சத்தி சிவமாகும். அதனால் ஆருயிர்களும் ஆண் பெண் என இருவேறுருவுட்புகுந்தன. என்னையும் அங்ஙனமே செலுத்தி விடுத்தனன். தன்னினின்றும் என்னை வேறுபடுக்காது ஒன்றுபடச் செய்து ஒடுக்கிக் கொண்டனன். அதுவே அருட்கேவலம் எனப்படும். கேவலம் - புலம்பு; தனிமை; ஒடுக்கம்.

(அ. சி.) இருபாதி-ஆண் பெண் இரு பகுதியான உருவம், மங்கை பங்க உருவம். எங்கணும் விட்டுய்த்தான் - வியாபகம் உறச் செய்தான். அருட் கேவலம் - நின்மல கேவலம். வேறு செய்யா - வேற்றுமை செய்யாமல். (கூ)

---

1. மாயநட். பட்டினத்தார். ௩. திருவேகம். ௧0.
2. சத்தியும். சிவஞானசித்தியார். ௧. ௩ - ௬௧.
,, தோலுந். அ. திருவாசகம், திருக்கோத்தும்பி - ௧அ.
,, ஒராக. ௮. திருக்கோவையார், ௧௧௬.
,, மின்றெத். அ - ௨௬௬.
,, அருவருக்கும். குமரகுருபரர், சிதம்பரச் - ௫௬.

2274. கறங்கோலை கொள்ளிவட் டங்கட லில்திரை
நிறஞ்சேர் ததிமத்தின் மலத்தினில் நின்றறங்
கறங்காண் சுவர்க்க நரகம் புவிசேர்ந்
திறங்கா வுயிரரு ளாலிவை நீங்குமே.

(ப. இ.) ஆருயிரானது மலப்பிணிப்பினுல் நன்மை தீமைகளைப் புரிகின்றது. அவ் விரண்டும் அறம்பாவம் ஆக வளர்ந்து முதிர்ந்து விளைகின்றன. விளைந்து இன்பத்துன்பப் பயன்களை முறையே தனித் தனி நுகரும் ஒளியுலகு இருளுலகங்களிலும் ஒருங்கு நுகரும் நிலவுலகங் களிலும் புகுமாறு செய்து பயன் அருத்துகின்றன. இங்ஙனம் இரு வினைப்பயன் நுகர்வான் அவ் வுயிர்கள் மாறிமாறிப் பிறந்தும் இறந்தும் வரும் இடையறுநிலைக்குக் கறங்கோலையாகிய காற்றுடி, கொள்ளி சுற்றுவதாலேற்படும் வட்டம், கடலில் எழும் அலை, மத்தால் கடையப் படும் தயிர் முதலியன ஒப்பாகும் இங்ஙனம் மாறிமாறி வருந்தும் உயிர் களின் வருத்தங்கண்டு அவற்றைச் சிவபெருமான் திருவருளால் நீக்கற் பொருட்டுச் செவ்விவருவித்து நீக்கி அருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) கறங்கு ஓலை - காற்றுடி. கொள்ளிவட்டம் சூழ்ந்து - (கார்த்திகை மதியில் பிள்ளைகள்) எரிகொள்வது சூழ்ந்து. நிறம் சேர் - அழகிய. இறங்கா உயிர் - வருந்தும் உயிர். (௧0)

2275. தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட
ஆன மலமுமப் பாச பேதங்களும்
ஆன குணமும் பரான்மா வுபாதியும்
பானுவின் முன்மதி போற்பட [1]ராவே.

(ப. இ.) திருவருட்பேற்றுல் ஆருயிர் தானே சிவமாம்தன்மை எய்தும்; எய்தத் தொன்மையான மலமும் அம் மலத்தைப் போக்க அரு ளால் சேர்க்கப்பட்ட பாச வேறுபாடுகளுமாகிய ஐம்மலங்களும் நீங்கும். அதனுல் ஏற்படும் குணங்களாகிய தீமைகளும் அகலும் உயிர்த்தன்மைத் தடையாகிய பரான்மாவுபாதியும் நீங்கும். இவை முற்றும் உடன் ஒருங்கு அகல்வதற்கு ஒப்பு ஞாயிற்றின் முன் திங்கள் நீங்குவதாகும். நீங்குதல் என்பது அடங்குதல். அஃதாவது செயலறுதல்.

(அ. சி.) பாசபேதம் - ஐவகை மலம். பரான்மா - பசுத்தன்மை நீங்கிய ஆன்மா. (௧௧)

2276. நெருப்புண்டு நீருண்டு வாயுவும் உண்டங்
கருக்கனுஞ் சோமனும் அங்கே அமருந்
திருத்தக்க மாலுந் திசைமுகன் தானும்
உருத்திர சோதியும் உள்ளத்து [2]ளாரே.

(ப. இ.) உலகமும் உடலும் ஒப்பெனக் கூறும் உண்மையான் உடலகத்தும் நிலமுண்டு, நீருண்டு; நெருப்புண்டு; காற்றுண்டு; வெளி

---

1. வெய்யோன். சிவஞானபோதம், ௫. ௨ - ௨.
2. பாராதி. உண்மை விளக்கம், ௭.

யுண்டு; ஞாயிறுண்டு; அவற்றை இயக்குந் தெய்வங்களாகிய அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் என்பவரும் உளர். ஐம்பூத நிலையை முறையே மூலம், மேல்வயிறு நெஞ்சம், கழுத்து, உச்சித்துளை என்ப. ஞாயிற்றுமண்டிலத்தை அடிப்பகுதியிலும் திங்கள்மண்டிலத்தைப் புருவ நடுவிலும் கூறுப.

(அ. சி. இத் திருமந்திரம் அண்டத்தில் உள்ளவை பிண்டத்தில் உண்டு என்று கூறுகிறது　　(௩௨)

2277 ஆனைகள் ஐந்தும் அடக்கி அறிவென்னும்
ஞானத் திரியைக் கொளுவி அதனுட்புக்
கூனை யிருளற நோக்கும் ஒருவற்கு
வானக மேற வழியெளி [1] தாகுமே.

(ப. இ.) மெய் வாய் கண், மூக்குச் செவியென்னும் ஐம்புலன்களாகிய யானைகளைத் திருவருள் நினைவால் அடக்கி உயிரெனும் திரியைத் திருவடியுணர்வெனும் தீயாற் கொளுத்தி உன்னற்குரிய ஊனுகிய சிவபெருமானை அவனருளால் இருளற இடையறாது நோக்கும் பெரும்பேறெய்தினர் ஒருவர்க்குச் சிவவுலகம் ஏறி இன்புறும் வழி எளிதாகும். உன்னுதல் என்னும் தொழிற்பெயர் உன்னப்படும் பொருளாகிய சிவபெருமானைக் குறித்தது - ஆகுபெயர் உன்னுதல் என்னும் தொழிற்பெயர் முதனிலைத் தொழிற்பெயராகுங்கால் உன் என்று ஆகும். அது முதல் நீண்டு கொள்ளுதல் கோள் என்றுவதுபோல் ஊன் என்று ஆயிற்று.

(அ. சி. ஆனைகள் ஐந்து - பொறிகள் ஐந்து. ஊனை - சிவனை. வானகம் - ஆஞ்ஞைத்தானம்.　　(௩௩)

2278. ஆடிய காலில் அசைக்கின்ற வாயுவுந்
தாடித்தெழுந்த தமருக ஓசையும்
பாடி யெழுகின்ற வேதா கமங்களும்
நாடியி னுள்ளாக நான்கண்ட வாறே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் நெஞ்சகத்து நின்று அம்பலவாணன் செம்மைபெறத் திருக்கூத்து இடையறாது புரிந்தருளுகின்றனன். அவன் திருவடி ஆடியகால் என்று சொல்லப்படும் அதனால் அசைக்கப் பெறுகின்றது உயிர்ப்பு. அவ் வுயிர்ப்பினை நடுநாடிவழியாகச் செலுத்தி நிற்பார்க்கு திருமறைத் திருமுறைகள் தோன்றுதற்கு வாயிலாம் வலக்கை உடுக்கைஒலி நலமுறக் கேட்கும் அவ் வொலி பருத்து எழும். 'தாடித்தெழுந்த தமருக ஓசை' என ஓதினர் தடித்தல்: தாடித்தென்று முதனீண்டது புகழ்நூலும் பொருள்நூல்களுமாகத் தோன்றும் வேதாகமங்களும் உண்டாம். நடுநாடியின் முடிவிடமாம் உச்சித்துளை வழியாக இவையனைத்தும் என்னகத்தே கண்டுள்ளேன்.

(அ. சி.) அசைக்கின்ற வாயு-சிலம்பொலி. தாடித்து - மிகுத்து (தடித்து). நாடி - சுழுமுனை.　　(௩௪)

---

1. உடம்பெனும். அப்பர், ௪. ௭௫ - ௪.

2279. [1]முன்னைப் பிறவியிற் செய்த முதுதவம்
[2]பின்னைப் பிறவியிற் பெற்றால் அறியலாந்
தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி [3]வாகுமே.

(ப. இ.) ஒருவர் முற்பிறவியிற் செய்த நற்றவப்பேறு பின்னைப் பிறவியில் பெண்ணொரு கூறனைப் பேணும் பெருந்தொண்டால் உணரலாம். திருவருளால் தன்னைத் தலைவனை உணரும் முறையில் உணர்தல் வேண்டும். தலைவனை உணரும் முறையில் உணர்தல் என்பது அடிமை என்று உணர்தல். அஃது 'ஆள்வாரிலி மாடுஆவேனோ' என்றருளிய திருமறை முடிவாலுணர்க. சார்பாற் சாரப்படும் பொருளையுணர்தலே மக்கட்பிறப்பின் பெரும்பேறு. அவ் வுண்மை முறைப்பெயரானும், முதன்மைப்பெயரானும் உணர்க. இவ் வுண்மை ஏனையுயிரினங்களுக்கு இன்று அதுபோல ஆருயிர்க்கு எஞ்ஞான்றும் சார்பென நின்று இன்பங் கொடுத்தருளும் சிவபெருமான் சார்பினை எய்திய அடிமை என்றுணரப் படுதலே சிறப்பாம் என்க. அடிமை என உணர்தலே மெய்யுணர்வாகும். அதுவே வேண்டத்தக்க அறிவாம் என்க. இவ் விழுமிய அறிவல்லாத ஏனைய அறிவுகளெல்லாம் பழுதறிவாகும். அதுவே பேயறிவாகும். 'முன்னையறிவினில்' என்ற பாடத்திற்கு முன்னை அறிவின் தொடர்ச்சியால் எனவும், 'பின்னையறிவினை' என்ற பாடத்திற்குப் பின்னைத் தோன்றும் சிவனையறியும் அறிவெனவும் பொருள் கொள்க. (௧௫)

2280. செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாகுஞ்
செயலற் றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார்
செயலற் றிருப்பார் சேகத்தொடுங் கூடார்
செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தியுண் [4]டாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் செயலற்றிருப்பதைச் சமாதி அல்லது நிட்டை என்பர். 'தூங்கிக் கண்டார்' (173) என்பதும் இப்பொருட்டு. செயலற்றிருக்கச் சிவஇன்பம் ஆகும். செயலற்றிருப்பார் சிவயோகந் தேடார். அவர்கள் உலகநிலையிலா வாழ்வுடனும் கூடார் செயலற் றிருக்கும் திருவினர்க்கே சிவபெருமானின் பேரின்பச் செய்தி யுண்டாகும். செயலறல் அகப்புறச் செயலறலாகும். ஆனால் ஆண்டான் அடியின்ப நுகர்வுச் செயலுண்டு அது ஒருவாது நிற்கும் நிட்டை (௧௬)

(பாடம்) 1. முன்னை யறிவினிற். 2. பின்னை யறிவினைப்.
3. என்னை. அப்பர், ௫. ௧௧ - ௮.
,, தன்னிற். ,, ௫. ௧௭ - ௨௧.
,, என்ன புண்ணியம். சம்பந்தர், ௨. ௧0௬ - ௧.
,, அறிவுடையார். திருக்குறள், ௪௨௭.
,, நஞ்செய. திருவுந்தியார், ௬.
,, தன்னை. தாயுமானவர், ௩௪. தன்னை - ௧.
4. நாமல்ல. சிவஞானபோதம், ௧0. ௨ - ௧.
,, செய்தற். திருக்களிற்றுப்படியார், ௬௧.

2281. தானவ னாகுஞ் சமாதிகை [1]கூடினல்
ஆன மலமறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்
ஈனமில் காயம் இருக்கும் இருநிலத்
தூனங்கள் எட்டு மொழித்தொன் றுவோர்கட்கே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர்க்குத் தான் அவனும் சமாதி கை கூடினல் ஐவகையான மலமறும். சிற்றுணர்வு என்னும் பசுத்தன்மை அகலும். புலால் நுகர்தல் கொலை, களவு. கள் காமம். பொய் கூறல், சிவனை மறத்தல் சிவனடியாரை மறத்தல் என்னும் எண் பெருங் குற்றமும் ஒழிந்து சிவபெருமான் திருவடியை ஒன்றுவோர்க்குக் குற்றமற்ற அவர் தம் நல்லுடல் சிவவுலகத்திலிருக்கும் இருநிலம் - பெருமை மிக்க வுலகம்: சிவவுலகம் இருநிலம் - நிலவுலகம் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஊனங்கள் எட்டு - (1) பொய் (2 கொலை, (3) களவு, (4) கள், (5) காமம், (6) கடன் கோடல், (7) இரத்தல், (8) வெகுளல். (௧௭)

2282. தொலையா அரனடி [2]தோன்றுமஞ் சத்தி
தொலையா இருளொளி தோற்ற அணுவுந்
தொலையாத் தொழின் ஞானந் தொன்மையில் நண்ணித்
தொலையாத பெத்தமுத் திக்கிடை தோயுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்குச் செவ்விவாய்த்ததும் திருவருள் வீழ்ச்சி யாகிய சத்திநிபாதம் எய்தும் எய்தவே, என்றும் பொன்றாச் சிவபெருமானின் திருவடி தோன்றும். ஒடுங்குவதல்லாது கெடுதலெய்தாத மலமாகிய இருளும், சிற்றுணர்வாகிய உயிர்த்தன்மையும் தோன்றும். அணுவாகிய ஆருயிர்க்குக் கேடில்லாத தொன்மையிலேயே உள்ள நன்னெறி நான்மையின் தொழிலும் அறிவும் உண்டு. அதனல் கட்டு வீடென்று சொல்லப் படும் இருநிலையும் தோன்றும். அதற்கிடையில் ஆருயிர் அருளில் தோயும்.

(அ. சி.) அம் சத்தி - அருட்சத்தி இருள் ஒளி - ஆணவத்தின் தன்மை. அணுவும் - ஆன்மாவின் தன்மை. பெத்தம் - பந்த பாசங்களில் நிற்கும் நிலை. (௧௮)

2283. தோன்றிய பெத்தமும் முத்தியுஞ் சூழ்சத்தி
மான்றுந் தெருண்டு முயிர்பெறு மற்றவை
தான்தரு ஞானந்தன் சத்திக்குச் சாதனும்
ஊன்றலில் லாவுள் ளொளிக்கொளி யாகுமே.

(ப. இ.) திருவருட்சத்தியால் ஆருயிர்க்குத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கட்டும் வீடும் தோன்றும். அவற்றை அவ் வுயிர் மருண்டும் தெருண்டும் உணரும். பின் சிவபெருமான் அருள்கின்ற திருவடியுணர்வால் அவ்வுயிர் சத்திக்குச் சாதனன் ஆகும் அஃதாவது அவ் வுயிர் அருள்வழி ஒழுகுவது.

1. நானவனென் சிவஞானபோதம், ௧0. ௧ - ௧.
(பாடம்) 2. தோன்றுமைஞ் சத்தி.

ணன்றி நின்று நிலைப்பதல்லாத உள்ளொளிக்குள் ஒளியாய சிவஒளி தோன்றும். (கக)

2284. அறிகின்றி லாதன ஐயேழும் ஒன்றும்
அறிகின்ற என்னை யறியா திருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீயென் றருள்செய்தான் நந்தி
அறிகின்ற நானென் றறிந்துகொண் [1]டேனே.

(ப. இ.) தாமே அறியுந் தன்மையில்லாத முப்பத்தாறு மெய்களும் ஆருயிரால் அறிகின்றன. அவ் வுண்மையினையும் அறிகின்ற என்னையும் அறியாதிருந்தேன். சிவபெருமான் அறியும் தன்மை உனக்குள்ளதென்று அருளால் அறிவித்தான். அதனால் நான் அறிகின்றேன் என்று அறிந்து கொண்டேன். இதன்கண் நம்மூலர் தம் முன்னிலையினை ஓதியருள் கின்றனர். (உ0)

2285. தானவ னாகிய ஞானத் தலைவனை
வானவ ராதியை மாமணிச் சோதியை
ஈனமில் ஞானத்தி னின்னருட் சத்தியை
ஊனமி லான்தன்னை யூனிடைக் கண்டதே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு விளக்க விளங்கும் அறிவுள்ளது உயிரென உணர்ந்தோன் இரும்பைப் பொன்னாக்கும் இயைபுபோல் தன்னை அவனாக்கும் ஞானத்தலைவன் சிவன் என்பன். சிவவுலக வாழ்வினர்க்கு முதல்வனும் அவனே. அளவிடப்படாத மாமணியாகிய செம்மணிச் சோதியை மாசிலா மெய்யுணர்வை நல்கும் இனிய வனப்புமிகும் நல்லருளாற்றலும் அவனே. ஒருஞான்றும் முழுமுதற்றன்மையில் ஏதும் குறைபாடில்லாத சிவபெருமானை இவ் வுடம்பகத்தே அவன் காட்டக் கண்டு கொண்டேன் என்க. (உக)

2286. ஒளியும் இருளும் பரையும் பரையுள்
அளிய தெனலாகும் ஆன்மாவை யன்றி
அளியும் அருளுந் தெருளுங் கடந்து
தெளிய அருளே சிவானந்த மாமே.

(ப. இ.) சிற்றறிவாகிய ஒளியும், ஆணவமாகிய இருளும், இவற்றை விளக்கும் நடப்பாற்றலாகிய பரையும் அத் திருவருளால் தலையளிக்கத் தக்க ஆருயிரும் அருளால் உணரலாகும். அதன்மேலும் தலையளிப்பையும், அதனைப் புரியும் அருளையும். அவ் வருளால் எய்தும் தெருளையும் கடந்து திருவடியைத் தெளியத் துணைபுரியும் வனப்பாற்றலாகிய திருவருளே சிவப்பேரின்பம் ஆகும் (உஉ)

---

1. வந்தெனுடல். தாயுமானூர், ஆகாரபுவனம். கஅ.
,, அறியாமை. ,, உடல் பொய்யுறவு. உஉ.
,, யாவையுஞ். சிவஞானபோதம். எ.
,, விளம்பிய. ,, ஏ.

2287. ஆனந்த மாகும் அரனருட் சத்தியில்
தானந்த மாமுயிர் தானே சமாதிசெய்
தூனந்த மாயுணர் வாயுள் ளுணர்வுறிற்
கோனந்தம் வாய்க்கு மகாவாக் [1]கியமாமே.

(ப. இ.) பேரின்பப் பெருவாழ்வாம் ஆனந்தமாவது அரனருள் ஆற்றல் என்ப. அவ் வின்பம் எய்திய ஆருயிர் தானே செயலற்றிருக்கும் சமாதி எய்தும். ஊன் எனப்படும் உடலின் முடிவு தோன்றி யொடுங்கும் ஆக்கப் பொருள் அறிவில்லது. அதன் முதல் அழிவில்லது என வுணர்த்தும் அருள்வழி உயிர் உணரும் உணர்ந்து உணர்த்துகின்ற அறிவையும் உணரும். உணர்ந்தால் கோனாகிய சிவ பெருமானின் திருவடிப்பேரின்பம் வாய்க்கும் இவ் வுண்மையனைத்தும் பெரும்பொருட் கிளவியாகிய திருவைந்தெழுத்தால் உண்டாம் பெரும்பொருட்கிளவி - மகாவாக்கியம். ஆக்கப்பொருள் - காரியப்பொருள்.

(அ. சி.) கோனந்தம் - சிவத்தின் தன்மை. மகாவாக்கியம் - பெரும் பெயர். (௨௩)

2288. அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவற் றயர்வோர்க்கும்
அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவிற் செறிவோர்க்கும்
அறிவுற் றறியாமை யெய்திநிற் போர்க்கே
அறிவிக்கத் தம்மறி வாரறி [2]வோரே.

(ப. இ.) அறிவு ஒரு சிறிதும் இன்றிக் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய் வந்த வரவையும், தந்த உறவையும். முந்தப்போம் நெறியை யும் முற்றாக மறந்து மாவெனத் திரியும் கயவர்க்கும், சிறந்த திருமறை நூற்களால் உண்மை உணர்த்தல் வேண்டுவதின்று. பேரறிவுப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமானுடன் ஓரறிவாய்த் திகழும் நிறைவினையுடைய ஒண்மையோர்க்கும் மெய்யுணர்வு நூல்கள் வேண்டுவதில்லை. அறிவினைப் பொருந்தி அறியாமை வயப்பட்டிருக்கின்றோமே என்று பெருங்கவலை கொண்டு ஒருங்கிய மனத்தராய் உயர்வழி நாடுவார்க்கே மெய்யுணர்வு நூல்கள் வேண்டும் என்க உயர்வழியாவது யாண்டும் எத்தகைய உரு வுடனும் கூடும் பிறப்பு எஞ்ஞான்றும் துன்பம் என்பதும், நத்தும் சிவ பெருமான் திருவுடன் கூடும் சிறப்பு எஞ்ஞான்றும் பொன்றா இன்பம் என்பதும் அருளால் அறிதல். அறிந்து அதனை எய்துதற்கு நன்னெறி நான்மை நற்றவம் புரிதல் இத்தகைய வேட்கையுடையோர்க்கு மெய் கண்ட நூல்களை அறிவித்தல் வேண்டும். அவர்கள் தம்மறிவால் அறியும் அறிவுடையோராவர். இவ் வுண்மை சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தின் கண் காணப்படும் "போதமிகுத் தோர்" என்னும் திருப்பாட்டானும் உணரலாம். மேலும், "எமக்கென் எவனுக் கெவை தெரியும் அவ்வத், தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்" (௪௪) என்னும் திருவருட் பயனாலும் இவ் வுண்மை உணரலாம். (௨௪)

---

1. கரும்பினு. அப்பர். ௪. ௭௪ - ௬.
2. சிவம் என்னும் சிவஞானபோதம், ௧௨. ௪ - ௪.
,, போதமிகுத். சிவஞானசித்தியார், நூல்.
,, பண்டைநற். ,, நுதலிய.

2289 சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துந் தான்கூடிச்
சித்தும் அசித்துஞ் சிவசித்த தாய்நிற்குஞ்
சுத்தம் அசுத்தந தொடங்காத் துரியத்துச்
சுத்தரா மூன்றுடன் சொல்லற் [1]றவர்களே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு நிலைப்பு நிலையாமை என்னும் இருபெயர் உண்டு. இதனைச் சதசத்து என்ப. இதனைச் சார்பி எனலும் ஒன்று. சத்தாகிய திரிபில் மெய்ப்பொருளாம் சிவத்துடன் கூடுதற்கு உரிமையுடையதாதலால் சத்தென்னும் பெயர் உயிர்க்கு உண்டு. அதுபோல் திரிபினை எய்தும் மெய்ப்பொருளாம் மாயையுடன் கூடுதலால் அசத்தென்னும் பெயரும் உயிர்க்கு உண்டு. அசத்து: சத்தின் உண்மையின் எதிர்மறையல்லு சத்துபோன்று என்றும் திரிபின்றி ஒன்றுபோலிருக்கும் தன்மை அல்லாதது என்பது பொருள் கூட்டுப் பெயரியாகிய தான் சத்துடன் கூடிச் சத்தாக நிற்கும். அசத்துடன் கூடி அசத்தாக நிற்கும். அதுபோல் அவ்வாருயிர் முற்றுணர்வாகிய சிவத்துடனும் நிற்கும் சற்றும் உணர்வில்லாத மாயை ஆக்கத்துடனும் மாயையுடனும் வினைமலங்களுடனும் நலம்பெற முயலக் கூடி நிற்கும். அதனால் சிவசித்தென்னும் பெயரும் உண்டாயிற்று. அறிவு அறியாமையாகிய இரண்டும் தொடங்காதபேருறக்கத்தும், ஆருயிர் தூயதாய் இருக்கும். அதுபோல் உறக்கம் கனவு நனவு என்ற மூன்றிலும் தூயதாகவே நிற்கும். (௨௫)

2290. தானே யறியான் அறிவிலோன் தானல்லன்
தானே யறிவான் அறிவு சதசத்தென்
றானால் இரண்டும் அரனரு ளாய்நிற்கத்
தானே யறிந்து சிவத்துடன் தங்குமே.

(ப இ) ஆருயிர்கள் தாமாக அறியமாட்டா அறிவில்லாத தன்மையுடையனவல்ல அறிவித்தால் அறியும் தன்மையுடையன. அதனால் தானே யறியான் அறிவில்லோனும் தானல்லன் என்றருளினர் அவ் வுயிரின் அறிவு சதசத்தென்னும் உண்மையை அருளால் அறிந்தால் அவ் வுயிரி தானே அறிவான் இவ் விரு நிலையும் சிவபெருமான் திருவருளால் எய்தும். அதனால் அவ் வருளில் கலந்து ,அருளாய் நிற்பன். நிற்கவே தானே யறிந்து சிவத்துடன் புணர்ந்து அவன் திருவடியில் ஒருவாதுறைந்து பெருவாழ்வுற்றுப் பேரின்பம் துய்ப்பன். உயிரி - உயிர்க்கிழவன்; ஆன்மா. (௨௬)

2291. தத்துவ ஞானந் தலைப்பட் டவர்கட்கே
தத்துவ ஞானந் தலைப்பட லாய்நிற்குந்
தத்துவ ஞானத்துத் தானவ னாகவே
தத்துவ ஞானனந் தந்தான் [2]தொடங்குமே.

---

1. சத்தசத். சிவஞானசித்தியார், ௭. ௩ - ௧.
,, அறியாமை தாயுமானுர் உடல் பொய்யுற - ௨௨
2. கண்டவை சிவஞானசித்தியார், ௧. ௩ - ௧.
,, தத்துவந்தலை. அப்பர், ௫. ௪௪ - ௭.

(ப. இ.) முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மை உணரும் உணர்வு தலைப்பட்டவர்கட்கே திருவடியுணர்வாகிய அழியாத் தத்துவஞானம் கைகூடும். அத் திருவடியுணர்வு கைவந்தால் சிவனருளால் உயிரி சிவனாவன். சிவனாகவே திருவடிக்கீழ் அமர்ந்து திருவடியின்பந் துய்ப்பன். (உஎ)

2292. தன்னை யறிந்து சிவனுடன் தானாக
மன்னு மலங்குணம் மாளும் பிறப்பறும்
பின்னது சன்முத்தி சன்மாரக்கப் பேரொளி
நன்னது ஞானத்து முத்திரை நண்ணுமே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஒருவன் தன் உண்மை நிலையினை அறிந்து அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ்த் தங்கி நிலைப்பன். தங்கவே மலம் முதலியவற்றின் பிணிப்பு மறைப்பு துய்ப்பு முதலிய பண்புகள் அறும். அறவே பிறப்பும் அறும். அற்றபின் கைகூடுவது உண்மைத் திருவடிப் பேறாகும் அப்பேற்றால் நன்னெறிப்பேரொளி நண்ணும் நண்ணவே என்றும் நன்மை பயப்பதாகிய திருவடியுணர்வுப்பொறி பெற்ற திருவினராவர். அத் திருவினையே 'வாராத செல்வ' மெனவும், 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே' எனவும் செந்தமிழ்த் திருமறை அருள்வதாகும். பொறி - முத்திரை. (உஅ)

2293. ஞானந்தன் மேனி கிரியை நடுவங்கந்
தானுறும் இச்சை உயிராகத் தற்பரன்
மேனிகொண் டைங்கரு மத்துவித் தாதலான்
மோனிகள் ஞானத்து முத்திரைபெற் [1]றார்களே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்களை ஆட்கொள்ளவேண்டித் திருவருளாகிய பேரறிவே திருமேனியாகக் கொண்டருள்வன். இவ்வுண்மை 'சத்திதன் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்' என்பதனால் பெறப்படும் (சித். ௧ ௩ - ௩) திருமேனியிற் காணும் திருவுறுப்புக்கள் திருவருளாற்றலாகும். உயிர்ப்புத் திருவருள் விழைவாகும். இவற்றால் தானே முழுமுதலாம் சிவபெருமான் திருவுருக் கொண்டருளினன். அதனால் படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் திருத்தொழில் ஐந்தும் புரிவானாயினன் அவனே ஐந்தொழிலுக்கும முழுமுதல்வனுவன். மோனமாகிய முன்மை நிலையிலுள்ள நல்லார் திருவடிப்பொறியாம் சிறப்புப் பெற்றுய்ந்தார்.

(அ. சி.) ஐங்கருமம் - பூத சுத்தி முதலிய ஐந்து சுத்தி. இது விசேட தீக்கை பெற்றுச் சிவபூசை கைக்கொண்டவர் செய்யும் சுத்திகள் - ஞானத்து முத்திரை - சின் முத்திரை. (உகூ)

2294. உயிர்க்கறி வுண்மை யுயிரிச்சை மானம்
உயிர்க்குக் கிரியை யுயிர்மாயை சூக்கம்
உயிர்க்கிவை யூட்டுவோன் ஊட்டு மவனே
உயிர்ச்செய லன்றியவ் வுள்ளத்து [2]ளானே.

---

1. கந்தமலர். சிவப்பிரகாசம், கஎ.
,, உருவருள். சிவஞானசித்தியார், க உ - கக.
2 ஈன்றாளு. அப்பர், ௬. ௯௫ - ௧.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அன்பு அறிவு ஆற்றல் மூன்றும் என்றுமுள்ள உண்மையாகும். சிவபெருமான் ஆருயிர்க்கு இவற்றை விளக்குவித்தற் பொருட்டு மாயையினின்று நுண்ணுடல் பருவுடல்களைப் படைத்தளித் தருளினன். இவற்றால் வரும் பயனை அவ் வுயிர்கட்குச் சிவபெருமான் ஊட்டியருள்கின்றனன். அங்ஙனம் ஊட்டியருளுங்கால் அச் சிவ பெருமான் தோன்றாத் துணையாக நின்றருள்கின்றனன். இவ்வுடல் கலன்களில் பற்றுவரச் செய்கின்றனன். பற்று - அபிமானம். இவை யனைத்தும் உயிரை நன்னெறிப்படுத்த உயிர்க்குயிராகிய சிவபெருமான் செய்விக்கும் செயலென்க. எனவே ஆருயிரின் முன்மைச்செயலாகா. ஆயின் அடிமைச்செயலாகும் என்பது குறிப்பெச்சம். நுண்ணுடல்: கருவுருப் பிறப்புடல். பருவுடல்: கருவுறும் சிறப்புடல். (௨0)

2295. தொழிலிச்சை ஞானங்கள் தொல்சிவ சீவர்
கழிவற்ற மாமாயை மாயையி னாகும்
பழியற்ற காரண காரியம் பாழ்விட்
டழிவற்ற சாந்தாதீ தன்சிவ [1]னாமே.

(ப. இ.) தொழில் விழைவு அறிவாகிய மூன்றும் தொன்மையாக வுள்ள பேருயிராகிய சிவபெருமானுக்கும் ஆருயிராகிய சீவர்களுக்கும் உள்ளன. சிவபெருமானுக்கு அவை மூன்றும் தாமே விளங்குவன. ஆருயிர்க்குச் சிவபெருமான் விளக்க விளங்குந்தகையன. சிவபெருமா னுக்குத் தாமே விளங்குங்கால் தன்னின் வேறல்லாத் திருவருள் துணை யால் விளங்கும். ஆருயிர்க்கு அவை மூன்றும் பிறப்பாகிய கட்டின்கண் திருவருள் இயைந்தியக்க மாயாகாரியக் கருவியும் ஒளியும் உறுதுணை யாக் கொண்டு விளங்குகின்றன. சிறப்பாகிய ஒட்டின்கண் திருவருளைக் கருவித் துணையாக்கொண்டு விளங்குகின்றன அழிதல் இல்லாத மாமாயை மாயைகள் கருவியாக அன்பறிவு ஆற்றல்கள் நிகழ்வன. குற்றமற்ற காரணகாரியம் ஆகிய அருவநிலைப் பாழினையும் விட்டு மேலாகிய அழிதலில்லாத அப்பால் அமைதியனுவன் சிவபெருமான்

(அ. சி.) மாமாயை - சுத்த மாயை. மாயை - அசுத்த மாயை. சாந்தாதீதன் - ஆனந்த அதீதன். (௨௧)

2296. இல்லதும் உள்ளதும் யாவையுந் தானாகி
இல்லதும் உள்ளது மாயன்றாம் அண்ணலைச்
சொல்லது சொல லிடில் தூராதி தூரமென்
றெல்லை யுணர்ந்தால் உயிர்க்குயி [2]ராகுமே.

(ப. இ.) நிலைபேறில்லாத காரியத்தினும், நிலைபேறுள்ள காரணத் தினும் கலப்பால் சிவன் ஒன்றாய் நின்றருள்கின்றனன். இந் நிலை அவனுக்கும் நமக்கும் தொன்றுதொட்டே உள்ளது அம் முறையாய் சிவன் யாவையும் தானாகி நிற்கின்றனன். பொருள்தன்மையில் அவன் வேறாக நின்றருள்கின்றனன். அம் முறையால் அவன் யாவையும் அல்ல

---

1. சிவனும். சிவஞானசித்தியார், க. ௩ - ௫.
2. ஒருபொருு. ,, க. ௬ - ௭.

ளுகின்றனன் அத்தகைய விழுமிய முழுமுதல் அண்ணலைச் சொல்லால் சொல்லத்தொடங்கினுல் 'சொற்கழிவு பாதமல'ராதலின் மிகவும் எட்டாத் தொலைவினனுவன் திருவருளால் அவனை உள்ளவாறுணர்ந்தால் அவன் உயிர்க்கு உயிராய் உடனாக நின்றருள்கின்றனன். இல்லது - அசத்து. உள்ளதன் மறுதலையன்று அசத்து; தோன்றி யொடுங்கும் திரிபுடையது அசத்து. ஒல்லை - ஒல்லும் வகை; உள்ளவாறு.

(அ. சி.) இல்லதும் உள்ளதும் - அசத்தும், சத்தும். சொல்லது - சொல்லினுல். (௬௨)

2297. உயிரிச்சை யூட்டி யுழிதருஞ் சத்தி
உயிரிச்சை வாட்டி யொழித்திடு ஞானம்
உயிரிச்சை யூட்டி யுடனுற லாலே
உயிரிச்சை வாட்டி யுயர்பதஞ் [1]சேருமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அளவிறந்த பற்றினை உலகிடையூட்டி அலை தருமாறு செய்யும் அருள் நடப்பாற்றல். அவ் வுயிர்க்குச் செவ்வி வாய்ந்ததும் அப்பற்றினை வாட்டி ஒழித்திடுமாறு செய்யும் அருள் வனப் பாற்றல். நடப்பாற்றல் - ஆதிசத்தி; கிரியாசத்தி வனப்பாற்றல் - பராசத்தி; ஞானசத்தி. அவ் வுயிர்க்கு வலப்பாற்றல் மெய்யுணர்வுப் பொருளாம் சிவபெருமான்பால் அன்பினையூட்டும். அச்சிவபெருமானும் ஆங்கு உடனுயுறைகின்றனன் ஆதலால் அவ்வுயிர்கள் உலகப்பற்றினை வாட்டி உயர்வற உயர்ந்த ஒரு பெரும் நிலையாம் சிவபெருமான் திருவடி நிலையினை அப்பொழுதே எய்தும். ஆதிசத்தி - திரோதானசத்தி

(அ. சி.) உயிரிச்சை - உயிருக்கு இச்சை. உழிதரும் - அலையச் செய்யும். உடனுறலால் - சிவன் உயிருடன் இருத்தலால். (௬௩)

2298. சேருஞ் சிவமானுர் ஐம்மலந் தீர்ந்தவர்
ஓரொன்றி லாரைம் மலவிருள் உற்றவர்
பாரின்கண் விண்ண ரகம்புகும் பான்மையர்
ஆருங்கண் டோரார் அவையருள் என்றன்றே.

(ப. இ.) அருளால் ஐம்மலம் தீர்ந்து தெருளுற்றவர் திருவடி சேர்ந்து சிவமானுர். மெய்யுணர்வு ஒருசிறிதும் இல்லாதவர் ஐம்மல இருளுற்று மம்மர்கொண்டனர். அத்தகையோர் இருள்சேர் இருவினைப் பயனும் ஒருங்கு நுகர்தற்கு இடனும் நிலவுலகிடைப் பிறப்பார். இருள் சேர் இருவினையுள் எஞ்சிய நல்வினைப்பயனைத் துய்த்தற்கு விண்ணிடைச் சேர்வர் தீவினைப்பயனைத் துய்த்தற்கு நரகிடைச் சேர்வர். இவையே அவர்தம் பான்மை ஆகும். இவற்றைக் கண்டும் கேட்டும் இவை யனைத்தும் திருவருளியக்க இயங்குகின்றன என்னும் மெய்ம்மையை ஒரு சிறிதும் உணரார் உண்மையறிவில்லார்.

(அ. சி) ஓர் ஒன்றிலார் - தத்துவ ஞானம் இல்லாதவர். (௬௪)

---

1. மருத்துவ. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௨ - ௬௧.
,, ஏகமாய். சிவஞானபோதம், ௧௧. ௧ - ௨.

2299 எய்தினர் செய்யும் இருமாயா சத்தியின்
எய்தினர் செய்யும் இருஞான சத்தியின்
எய்தினர் செய்யும் இருஞால சத்தியின்
எய்தினர் செய்யும் இறையருள் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் தூமாயை தூவாமாயை என்னும் இருமாயை களிலும் அருளால் பொருந்திச் செய்வன செய்யும். அதுபோல் பெரிய ஞானசத்தியினைப் பொருந்தி அறிவுவிளங்கப் பெறும். பெரிய நிலவுலக முதலாம் மூலப்பகுதியினைப் பொருந்தித் துய்ப்பன துய்க்கும். இவை யனைத்தும் திருவருளால் நிகழ்வனவாகும் எய்தினர் : முற்றெச்சம்.

(அ சி.) இரு மாயா சத்தி - சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை : ஞால சத்தி - பிரகிருதி மாயை (கூ0)

2300. திருந்தனர் விட்டார் திருவி னரகந்
திருந்தனர் விட்டார் திருவார் சுவர்க்கந்
திருந்தனர் விட்டார் செறிமலக் கூட்டந்
திருந்தனர் விட்டார் சிவமா [1]யவமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வால் திருத்தமுற்றவர் இன்பமில்லாத துன்ப நிறைந்த இருளுலகம் புகார். திருவடியுணர்வு மெய்யுணர்வு ; சிவ ஞானம் அத்தகைய உணர்வுடையார் நிலையிலா இன்பம் எய்தும் துறக்க வுலகத்தையும் கான்றசோறென ஒதுக்கித்தள்ளினர். அவர்கள் ஐம்மலக் கூட்டத்தையும் அறவே விட்டனர். மேலும் சிவமாய்த் திகழ்ந்தனர். அதனால் அவமாய பிறப்பினை விட்டனர். இவர்களே தங்கருமம் செய்யும் தவத்தோராவர். ஏனையார் சிறப்பில்லாத பிறப்புவினைசெய்யும் அவத்த ராவர்.

(அ. சி.) திருந்தனர் - தத்துவ ஞானம் கைவந்தவர். (கூக)

2301. அவமுஞ் சிவமும் அறியார் அறியார்
அவமுஞ் சிவமும் அறிவார் அறிவார்
அவமுஞ் சிவமும் அருளால் அறிந்தால்
அவமுஞ் சிவமும் அவனரு [2]ளாமே.

(ப. இ.) அவமாகிய பிறப்பினுக்கு ஏதுவாம் யான் எனது என்னும் செருக்குடன் செய்யும் பிணிச்செயலையும் சிவமாகிய சிறப்பினுக்கு ஏதுவாம் உருக்கமுடன் செய்யும் பணிச்செயலையும் அருளால் அறியாரே அறியாதவராவர் அவம் - பிறப்பு சிவம் - சிறப்பு இவ் வுண்மை வரும் திருவள்ளுவநாயனார் திருமாமறையா னுணரலாம்

"அறிவுடையார் ஆவ தறிவார் அறிவிலார்
அஃதறி கல்லா தவர்.' (திருக்குறள், ௪உஎ)

---

1. அண்டர். அப்பர், ௫. கக - கூ.
,, கொள்ளேன். அ திருச்சதகம், உ.
2. தவஞ்செய்வார். திருக்குறள், உகக.

பிறப்புச் சிறப்பாகிய அவம் சிவம் என்னும் இரண்டினையும் அருளால் அறிவாரே அறிவுடையராவார் அவ்விரண்டினையும் அருளால் அறிந்தால் அவ்விரண்டினையும் சிவபெருமான் நமக்குக் கூட்டுவிப்பது நாம் புரியும் பிணிச்செயல் பணிச்செயல்களின் பயனால் ஆகும். அவையும் அவன் திருவருளேயாம். அருளாலறிவதென்பது அருளை அறிவிக்கவேண்டி விண்ணப்பிக்கும் அடிமை அன்பால் அறிவதென்பதாம். கூட்டுவிப்பதும் அருளே என்பது உடனுக்குடன் இருவினைப்பயன்களைக் கூட்டுவியாதொழிந்தால் அவை மிகவும் முதிர்ந்து பின்னர்ப் பதமாக்கும் புதுச்செயலையும் கொண்டுவந்து தரும் இதற்கு ஒப்பு உலர்ந்த விறகை நிலத்தில் தொகுத்துவைத்துப் பின் எடுத்து அடுப்பில்வைத்து எரிப்பது எளிது. அதனை நீரில் தொகுத்துவைத்தோ மழையில் நனையவிட்டோ எடுத்து அடுப்பில் வைத்தால் எரியுமா? எரியாதல்லவா? பின் என்ன செய்தல்வேண்டும்? அவற்றை வெயிலில் சுமந்து உலரவைப்பதாகிய புதுச் செயலையும் செய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்ய இடந்தராமல் ஆருயிர் மனம்போல் விடாமல் ஆண்டவன் வினைப்பயனை முனிவுடன் அவ்வப்போது தந்துவிடுகின்றனன். அங்ஙனம் செய்வது எத்துணைப் பேரருள் என்று எண்ணுமின் இதனைத் திருவள்ளுவநாயனார் 'இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர், கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து' (௮௭௯) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையால் குறித்தருளுதல் காண்க. பிணிச்செயல் - தொழில். பணிச்செயல் - தொண்டு. தொழிலுக்குப் பயன் பிறப்பு. தொண்டுக்குப் பயன் சிறப்பு. கூலியால் செய்வது தொழில். குணத்தால் செய்வது தொண்டு.

(அ. சி.) அவம் - பிறப்புக்கு ஏதுவாய செயல். (௩௭)

2302. அருளான சத்தி யனல்வெம்மை போலப்
பொருளவ னாகத்தான் போதம் புணரும்
இருளொளி யாய்மீண்டு மும்மல மாகுந்
திருவரு ளானந்தி செம்பொரு [1]ளாமே.

(ப. இ.) அனலும் அதன் வெம்மையும் பொருளால் ஒன்றாய்ப் பண்பால் இரண்டாய் விளங்கும். அப் பண்பிரண்டும் ஒளியும் சூடும் என்ப அதுபோல் திருவருளும் சிவபெருமானும் ஒருவனேயாம். அத் திருவருளே ஆற்றலாகிய சத்தியாகும். அவ் வருள் மெய்ப்பொருளோடொன்றாகும். அவ் வருளின் வடிவு தடையிலா ஞானமாகும் ஆணவம் 'இருளொளிர இருண்ட' இருளாகும் அவ் வாணவத்தோடு மீண்டும் மாயை, கன்மம், மாயையின் விரிவாகிய மாயேயம் என்னும் மும்மலமும் கூடும். அங்ஙனம் கூடியவற்றை அகற்றுவதன்பொருட்டுத் திருவருள் வண்பேரருளின்ப நடப்பாற்றலாகக் கூடும். கூடி ஐம்மலமாகும் அந் நடப்பாற்றல் உடனாக இருந்து இம்மலங்களை அகற்றுவிக்கும். 'மும்மலம் ஆகும்' என்பதனை மாறுதல் ஆகும் என ஒருசொல் வருவித்துப் பொருள் கொள்க. அத் திருவருள் நந்தாச் செம்பொருளாம் சிவபெருமானைக் காட்டியருளும் காட்டவே ஆருயிர்கள் சிவபெருமானின் திருவடிபுணர்வினைப் பெறும்; பெறவே பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தும்.

(அ. சி.) அருளான சத்தி - அருள் சத்தி. போதம் புணரும் - ஞானம் ஆகும். (௩௮)

---

1. அருளது. சிவஞானசித்தியார், ௫. ௨ - ௮.

2303. ஆதித்தன் தோன்ற வரும்பது மாதிகள்
பேதித்த தவ்வினை யாற்செயல் சேதிப்ப
ஆதித்தன் றன்கதி ராலவை சேட்டிப்பப்
பேதித்துப் பேதியா வாறருட் [1]பேதமே.

(ப. இ.) ஞாயிறு கீழ்பால் தோன்றத் தாமரை முதலிய நீர்ப் பூக்கள் ஒன்று மலரும்; மற்றொன்று மலர்தற்குத் தகுதியாய் முகை யாகும்; வேறொன்று உலரும் இச்செயல்கள் பூக்களின்கண் காணப் படினும் அப் பூக்கள் தம்மால்மட்டும் நிகழ்வனவல்ல. ஞாயிற்றின் கதிர்க் கலப்பும் இயைந்துள்ளதாற்றான் நிகழ்கின்றன அதுபோல் திருவருட் கலப்பால் அவன் அவள் அது என்னும் மூவகை யுலகமும் தோன்றிநின்று அழிகின்றன. இதுபோல் நிலைபேறுகத் தோன்றும் உலகங்களும் அழியும். இவற்றை வேறுபடச் செய்வதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் இவற்றின்கண் உண்டெனினும் இவற்றை யியக்கும் திருவருள் வேறுபாட்டானும் என்பதே துணிபு. அழியும் - ஒடுங்கும்

(அ. சி.) பதுமாதி - தாமரை நீலோற்பலம் முதலியன பேதித்தது- மலர்தல், குவிதல். சேட்டிப்ப - இயங்க. அருள்பேதம் - திருவருளின் வேற்றுமைத் திறம். (கூகூ)

2304. பேதம் அபேதம் பிறழ்பேதா பேதமும்
போதம் புணர்போதம் போதமும் நாதமும்
நாத முடனாத நாதாதி நாதமும
ஆதன் அருளின் அருளிச்சை யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு உடல் உலகுகளுடன் ஏற்படும் வேற்றுமை, ஒற்றுமை, பிறழ்வு எனப்படும் பேதம், அபேதம் பேதாபேதம் ஆகிய வேறுபாடுகளும் திருவருளின் திருவுள்ளத்தான் ஆவன அதுபோல் அவ் வுயிர்களுக்குரிய இயற்கையறிவும் அவ் வறிவின் விளக்கத் துணையாம் கல்வி முதலிய செயற்கையறிவும், இவற்றான் ஏற்படும் அறிவின் வளர்ச்சியும், அவ் வறிவிற்குத் துணையாம் ஓசையாகிய நாதமும், இந் நாதத்தைத் தொழிற்படுத்தும் அருளொலியாம் பரநாதமும் திரு வருளின் திருவுள்ளத்தான் ஆவனவே - திருவுள்ளம் - திருவருள் இச்சை. இவையெல்லாம் ஆதன் என்று சொல்லப்படும் ஆருயிரின் பொருட்டே யாம் பிறழ்வு - பேதாபேதம்.

(அ. சி.) ஆதன் - ஆன்மா. (சo)

2305. மேவிய பொய்க்கரி யாட்டும் வினையெனப்
பாவிய பூதங்கோண் டாட்டிப் படைப்பாதி
பூவியல் கூட்டத்தாற் போதம் புரிந்தருள்
ஆவியை நாட்டும் அரனரு [2]ளாமே.

---

1. நெல்லிற் சிவஞானபோதம். உ. உ - க.
,, தோற்றுவித். சிவஞானசித்தியார், க. உ - ரு.
,, கந்தமலர். சிவப்பிரகாசம். பொது, ரு.
2. தெருளுமா. அப்பர், ச. உக - ச.

(ப. இ.) செயற்கைப்பொருள்களால் யானை முதலியவற்றைச் செய்து அவை இயங்குமாறு பொறிகளை அமைத்து இயக்கப்படுவது பொய்க்கரியாகும். அக் கரி இயங்கும் தொழிலை ஒப்ப யாண்டும் பரந்துள்ள நிலம் முதலிய ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்படும் இவ் வுடலும் ஆடுகின்றது. உடல் உலகுகளுக்குரிய படைப்பு முதலிய தொழில்களும் அயன் அரி அரன் முதலியவர்களால் நிகழ்வனவும் இத்தகையவே. ஆருயிர்க்கு உடல் கலன் உலகுகளை உள்ளத்தால் படைத்து, அவற்றுடன் ஆருயிர்களை இயைத்து இயக்குவது திருவருள், இவற்றின் சேர்க்கையால் ஆருயிர்கட்கு அறிவை விளக்குவிப்பதும் திருவருள். அவற்றினின்றும் செவ்வி வருவித்துப் பிரிவிப்பதும் திருவருள். பிரித்துச் சிவபெருமான் திருவடியில் சேர்ப்பிப்பதும் திருவருள். எல்லாம் ஆற்றுவித்து இணையில் இன்பம் துய்ப்பிப்பதூஉம் திருவருளேயாம். கரி யானை; கரத்தையுடையது. கரம் கருமம் என்னும் அடியாகத் தோன்றிய தமிழ்ச்சொல். விலங்கினங்களுள் யானை ஒன்றினுக்குமட்டுமே மூக்குக் கைபோன்று நீண்டு அமைந்ததுமட்டுமன்றிக் கைபோன்று வேலைக்கும் பயன்படுகிறது. அதனால் யானை 'கரி' என்னும் சிறப்புப்பெயரான் வழங்கப்படலாயிற்று

(அ. சி.) பொய்க்கரி - மரயானை. பாவிய பூதம் - மண் முதலிய பூதங்கள். பூவியல் - உலக இயல். (௪௧)

2306. ஆரு றகன்று தனையறிந் தானவன்
ஈருகி யாவினு மியாவுந் தனிலெய்த
வேருய் வெளிபுக்கு வீடுற்ரு னம்மருள்
தேருத் தெளிவுற்றுத் தீண்டச் [1]சிவமாமே.

(ப. இ.) மண் முதல் ஒலி ஈருகச் சொல்லப்படும் முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மைகளை அருளால் அருள்நூற்களின் வாயிலாக உணர்ந்து அவற்றினிடத்துக் கொள்ளும் பற்றை விடுதல் வேண்டும். விடுதல் என்பது அம் மெய்கள் நாமல்ல என்றும், நமக்கு ஆண்டவனுல் தரப்பட்ட இரவற்கருவிகளே என்றும், நமக்கு அவை என்றும் இரவலே என்றும். அவற்ருல் ஆண்டவன் திருப்பணியைப் புரிதல் வேண்டும் என்றும் அவை நிலை இல்லன என்றும் கொண்டு பற்றின்றி நல்லன புரிந்தொழுகுதல். அங்ஙனம் ஒழுகிவரும் உரவோன், தன்னை அடிமை என்று அறிந்தவனுகின்ருன் அடிமை என்றறிந்த மெய்யறிவினுல் அவன் சிவத்தொடுங்கிச் சிவனுகின்ருன். ஒடுங்கிச் சிவமாவதென்பது நிழலுருவில் ஒடுங்கியும் பெயரில் ஒடுங்கியும் பொருள் தோன்றுவது போன்றதாகும். இவனையே சிறப்பினன் எனக் கூறுவர். எல்லாவற்றுடனும் தான் விரவிநிற்பதால் தான் ஈருவதும் தன்னில் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கி நிற்பதால் அவை தன்னிலெய்தி நிற்கும் தன்மையும் தோன்றும் தோன்றவே அவன் அவற்றிற்கு வேருவன். வேருகவே அருள்வெளியில் புகுவன். புகுந்தால் முற்றும் விடுதலை உற்றவனுவன். வனப்பாற்றலாகிய சிறந்த திருவருளைத் தெளிவன். தெளிந்தால் சிவகுரு எழுந்தருள்வன் சிவதீக்கை செய்தருள்வன். சிவதீக்கைபெற்ற வுயிர் சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்தும்.

(அ சி.) ஆனவன் - சிவம்யம் ஆனவன். யாவும் தனில் எய்த - எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்தில் தோன்ற. வேருய் - அப்பொருள்

1. மேவிய, கக. பட்டினத், திருவிடை. மும் கடு.

கட்டு வேறாய். வெளிபுக்கு - ஆகாயத்திடை போய். வீடு உற்றான் - சீவன் முத்தி அடைந்தான். அம் அருள் - சிறந்த திருவருள். தேறு - தேறி. (௬௨)

2307. தீண்டற் கரிய திருவடி நேயத்தை
மீண்டுற் றருளால் விதிவழி யேசென்று
தூண்டிச் சிவஞான மா[1]வினைத் தானேறித்
தாண்டிச் சிவனுடன் சாரலு மாமே.

(ப. இ.) திருவருளானன்றிப் பிறவாற்றான் எய்தற்கரிய இறவாத இன்ப அன்பாகிய திருவடிநேயத்தை அருளால் மீண்டும் ஆருயிர் எய்தும். எய்தவே சிவகுரு அருளிய செவியறிவுறாஉவின்வழி அவ் வுயிர் ஒழுகும் இவ் வாற்றால் ஒருவருக்குச் சீலம் நோன்பு என்னும் இருபெருந் தன்மையும் கைகூடும். கூடவே சிவஞானம் எய்துதற்குரிய செறிவுநெறி கைகூடும். அவ்வகைக் குறிப்பே மா என்று ஓதப்பெற்றது. மா - குதிரை. குதிரை எனக் குறிப்பது யோகவழியை யாகும் யானை எனக் குறிப்பது ஞானவழியை யாகும். இக் குறிப்பே 'தூண்டிச் சிவஞான மாவினைத் தானேறி' என்று ஓதியவற்றான் உணரலாம் இச் செறிவு நெறியினையுங் கடந்து அறிவுநெறியிற் புகுந்து அந்நெறியின் எல்லையாம் சிவபெருமானின் திருவடியைச் சார்வர். சார்ந்து என்றும் இன்புறுவர்.

(அ. சி.) விதிவழி - குரு உபதேசப்படி. மா - பரி. (௬௩)

2308. சார்ந்தவர் சாரணர் சித்தர் சமாதியர்
சார்ந்தவர் மெய்ஞ்ஞான தத்துவ சாத்தியர்
சார்ந்தவர் நேயந் தலைப்பட்ட ஆனந்தர்
சார்ந்தவர் சத்த அருட்டன்மை [2]யாரே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மையினர் சீலத்தர், நோன்பினர், செறிவினர், அறிவினர் என்று அழைக்கப்படுவர். அவர்களே இங்குச் சாரணர், சித்தர், சமாதியர், சாத்தியர் என அழைக்கப்பெற்றனர். இவர்கள் நால்வரும் சிவபெருமான் திருவடியிணையினை முறைமுறையாகச் சார்ந்தவராவர். சாத்தியராகிய அறிவினர் மெய்ஞ்ஞான தத்துவ சாத்தியரென்றோதப் பெற்றனர். இந் நான்கு நெறியினும் ஒழுகப் பெற்றவர் எண்ணரும் அன்புசேர் பண்பமர் கண்ணப்பர்போன்று காதல் அன்பு நெறியினைத் தலைப்படுவர். இவர் நேயத்தர் என ஓதப்பெற்றனர். இவரே இறவா இன்பம் தலைப்பட்டவராவர் இவர் ஆனந்தர். இவர்கள் நிலைபெற்ற திருவருட்டன்மையராவர். இவர்கள், சாரணர் சித்தர் சமாதியர் சாத்தியர், பூரணவா னந்த ரருளார் எனப் போற்றப் பெறுவர்

(அ. சி.) சார்ந்தவர் - சிவனைச் சார்ந்தவர். சத்த அருள் - நாத சத்தி. (௬௪)

---

1. விட்டவெம்பரிச். ௧௨. வெள்ளானை - ௩௪.
,, மன்னவர். ௧௨. தடுத்தாட் - ௧௧.
2. தொண்டர்காள். ௮ திருப்படை எழுச்சி, ௨.
,, சீலமின்றி. ௮. ஆனந்தமாலை, ௩.

2309. தானேன் றவனேன் றிரண்டேன்பர் தத்துவந்
தானேன் றவனேன் றிரண்டற்ற தன்மையைத்
தானேன் றிரண்டுன்னுர் கேவலத் தானவர்
தானின்றித் தானுகத் தத்துவ சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிராகிய தானென்றும் பேருயிராகிய சிவனென்றும் பொருள் தன்மையில் அழியாமெய்யம்மை அறிவுப்பொருள் இருவேறு வகைய சிவன் ஒருவன். ஆருயிர்கள் அளவில. சிவன் - அவன். கலப்புத் தன்மையில் தானென்றும் அவனென்றும் வேறுபடுத்திக் கூருது நீற்றடியார் என்னும் நீர்மைபோல் சிவத்தர் என ஒற்றுமையாக ஓதுவர். எனவே இந் நிலையினுள்ளார் இருவேறுவகையாக உன்னுர். இது கற்ருர் கல்வியும் தாமும் வேறென உன்னுமையை ஒக்கும். இவர்கள் அருள் தனிமையராவர். கேவலம் - தனிமை தன்னையிழந்து தலைவன் தானுக நிற்கும்நிலை பொருள் உண்மை ஏய்ந்தநிலையாம். பொருளுண்மை தத்துவசுத்தம்.

(அ. சி.) அவன் - சிவன். தானுக - சிவமாக. (௪௫)

2310. தன்னினில் தன்னை யறியுந் தலைமகன்
தன்னினில் தன்னை யறியத் தலைப்படுந்
தன்னினில் தன்னையும் சார்கில னுயிடில்
தன்னினில் தன்னையுஞ் சார்தற் [1]கரியவே.

(ப. இ.) திருவருளால் தன்னை யுணரும் முறைமையிலேயே தன்னை ஆம் சிவபெருமானையும் உணர்தல்வேண்டும். அவனே சிறந்த தலைமகன் ஆவன். தலைமகன் - சிறந்தோன் அங்ஙனம் தன்னையும் தன் தலைவனையும் அறிந்த நிலைமையால் சிவபெருமான் மிக்கெழுந்து தோன்றியருள்வன். இதுவே தலைப்படும் என்பதன் மெய்ம்மைப்பொருளாகும். உயிர்க் கிழவன் திருவருளால் தலைவனைச் சார்தல்வேண்டும். அங்ஙனஞ் சாரா தொழிந்தால் அத்தலைவனும் சார்தற்கரிய நிலைமையை உடையவனுவன். இத் திருமுறை தமிழாகமம் என்று ஓதப்பெறும். நால்வர் தமிழ் திருமறையாகும் முறையினை மறையினுள் அப்படியே காண்பது அருமையினும் அருமையாகுமல்லவா? அங்ஙனம் காணப்பட்டாலஃதரு ளியல்பல்லவா? அங்ஙனம் காணப்பட்ட உண்மை வரும் அப்பர் பெருமானின் அருண்மொழியான் உணரலாம். உயிர்க்கிழவன் - ஆன்மா.

"தன்னில் தன்னை அறியும் தலைமகன்
தன்னில் தன்னை அறியில் தலைப்படும்
தன்னில் தன்னை அறிவிலன் ஆயிடில்
தன்னில் தன்னையும் சார்தற் கரியனே."

(அப்பர், தி. ௬எ - ௨௧.)

இத் திருப்பாட்டு முப்பது திருப்பாட்டுக்களுள் இருபத்தொன்பதாவ தாகும். இத் திருப்பதிகம் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டு. ஆய்தவெழுத்து ஒன்று, மெய்யெழுத்துக்களுள் ஙகர ரகரங்களாகிய இரண்டும் ஒழித்து

---

1. நானவனென். சிவஞானபோதம்,
,, முன்னையார். அப்பர். தி. ௧௬ - எ.

ஒழிந்த பதினாறும், காப்பு ஒன்றுமாகத் திருப்பாட்டு முப்பதாகும். இவற்றை முறையே நாள் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாக ஒரு திங்களுக்கும், நாழிகை ஒன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தனிப் பகல் இரவுகட்கும் ஓதியுய்யத் திருவுள்ளம்கொண்டமை உய்த்துணர்வார்க்கு நன்கு புலனாகும் இதனை வருமாறு நினைவுகூர்க. நாழிகையே நாள்வழிபாடுகள் நாம் செய்துய்ய, வாழிமுப்ப தப்பாருள் வாழ்த்து இத் திருப்பாட்டின்கண் முதற்சீர் நான்கின்மட்டும் ஒவ்வோர் எழுத்துக்கள் குறைந்துள்ளன. அதற்குக் காரணம் திருக்குறுந்தொகை பதினோர் எழுத்துக்களானமைந்த வரியேயாம் என்க. திருமந்திரம் பன்னிரண்டெழுத்துக்கள் அமைந்தது. மேலும் பெரும்பாலும் வெண்டளை பிழையாதன.

(அ. சி.) தன்னினில் - தன் உடலில். தன்னை - ஆன்மாவை. (௭௬)

2311. அறியகி லேனென் றாற்றதே நீயும்
நெறிவழி யேசென்று நேர்பட்ட பின்னை
இருசுட ராகி இயற்றவல் லானும்
ஒருசுட ராவந்தேன் உள்ளத்துள் ளாமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு திருவருளால் யான் அறியகில்லேன் என்று நீயும் கவன்று அரற்றுதல் செய்யவேண்டா. நன்னெறிநான்மை வழியே சென்றால் திருவருளால் சிவன் உனக்கும் நேர்படுவன். அவன் பின்பு அடியேனுக்கும் ஆருயிர் பேருயிர் என்ற இருசுடராய் இயைந்து இயக்கும் உண்மையினையும் புலப்படுத்துவன் அத்தகைய வல்லானாகிய சிவன் அடியேனை அவன் திருவடிக்கீழ் அடக்கி அடியேன் உள்ளத்துள்ளாவன். ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா ; சிவன்.

(அ. சி.) இருசுடர் - சிவன், சீவன். ஒருசுடர் - சிவன். (௭௭)

2312. ஓம்புகின் றானுல கேழையும் உள்நின்று
கூம்புகின் றார்குணத் தின்னொடுங் கூறுவர்
தேம்புகின் றார்சிவஞ் சிந்தைசெய் யாதவர்
கூம்பகில் லார்வந்து கோள்ளலு மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உயிர்க்கு உயிராய், உலகுக்கும் உயிராய் உள்நின்று உலகு ஏழினையும் ஓம்பியருள்கின்றனன். அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் ஒருங்கிய மனத்தார் கூம்புகின்றாராவர். அத்தகையாரை மெய்யடியார் எட்டுவான்குணத்து எம்மான் எனக் கூறுவர். சிவபெருமானின் திருவடியிணையினை நினையாதவர் தேம்புகின்றாராவர். உள்ளத் தளர்ச்சியில்லாதவர் இடையறாது நினைந்து சிவன் திருவடியைக் கொள்ளத் தளரார்.

(அ. சி.) கூம்புகின்றார் - மனங்குவிந்தவர். கூம்பகில்லார் - தளர்ச்சி அடையாதவர். (௭௮)

2313. குறியறி யார்கள் குறிகாண மாட்டார்
குறியறி யார்கடங் கூடல் பெரிது
குறியறி யாவகை கூடுமின் கூடி
அறிவறி யாவிருந் தன்னமு மாமே.

(ப. இ.) ஈண்டுக் குறிக்கப்படும் உடம்பகத்து வாழும் உயிராகிய தம்மை அறியமாட்டாதவர்கள் குறிக்கொண்டு ஆட்கொள்ளும் சிவ பெருமானாகிய குறியினை அவனருளாலே காணமாட்டார்கள். தம்மையும் தலைவனையும் அறியும் தவப்பேறு இல்லாதவர், கடமாகிய உடம்பில் மிகுதியும் கூடிப்பிறப்பர் திருவடிக்கலப்பினால் தம்மையறியா வகையாக இன்பில் திளைத்து திருவடியில் கூடுங்கள். கூடினால் அன்னமாகிய சிவபெருமானை அறிந்து வேறொன்றும் அறிதல் செல்லாது. நாளும் சிவமாம் நிலையெய்தி இன்புறு நிலையில் இந்நாள்காறும் அறிவிறந்து நின்ற சிவத்துடன் கூடி யின்புறுவர்.

(அ. சி.) கடம் - உடம்பு. குறி - உயிர். குறிகாண - சிவத்தைக் காண. அன்னம் - சிவம். (௨௧)

2314. ஊனோ வுயிரோ வுறுகின்ற தேதின்பம்
வானோர் தலைவி மயக்கத் துறநிற்கத்
தானோ பெரிதறி வோமென்னு மானுடர்
தானே பிறப்போ டிறப்பறி யாரன்றே.

(ப. இ.) உடம்புடன்கூடி வாழும் உயிர்கள் ஏதோ இன்பம் அடைகின்றதாகக் கூறுகின்றனர். உண்மையில் அவ்வாறு அடையும் இன்பமொன்று உண்டா? உண்டாயின் அவ் வின்பத்தினையடைவது உயிரா? உடம்பா? வானவர்களாலும் ஓர்த்து உணர ஒண்ணாப் பெரு நிலையின்கண் உள்ளவள் வனப்பாற்றலாகிய பேரறிவுப் பெருந்திரு. அத்தகைய வனப்பாற்றலாம் வண்மைத் திருவின் கலப்பினால் உண்மை உணர்வு தோன்றும். அத் தோற்றத்தின்வழியே அழுந்த நிற்பவாகிய பணிகளைப் பிணிப்பில்லாமல் புரிவாயாக. தாமாகவே மிகுதியும் அறிவோமென்று பிழைபடச் சொல்லும் மானிடர் தானே எய்தும் பிறப்பு இறப்பினை மாற்றும் இயல்பறியாதவராவர்.

(அ. சி.) வானோர் தலைவி - பராசத்தி. மயக்கத்து - வசத்து. உறநிற்க - பிறழாது நிற்க. (௩௦)

---

4. அறிவுதயம்

2315. தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் [1]தானே

(ப. இ.) திருவருளால் தனக்குத் தலைவனாகிய சிவபெருமானை அறியத் தன்னை அறியும் ஆவியாகிய தனக்கு எஞ்ஞான்றும் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய கெடுதல் உண்டாகமாட்டாது. அங்ஙனம் தனக்குரிய தலைவனையறியாது தானாகவே பிறந்து இறந்து துன்புறும் தீவினைகளைச் செய்து கெடுகின்றான். தன் தலைவனையறியும் தனியறிவை அறிந்தபின்

1. என்னை. அப்பர், ௫. ௧௧ - ௮.

அத் தலைவனாகிய சிவபெருமானை அருச்சிப்பார்கள். அங்ஙனம் அருச்சிப்பதால் அச் சிவபெருமான் அவர்கள் நல்லுள்ளத்தில் வல்லே புக்கு உறைகின்றனன். தனி அறிவு - சிவபெருமானை அறியும் ஒப்பிலா அறிவு ; சிவபெருமானால் தவப்பயனாகக் கொடுக்கப்படும் அறிவு. (௯)

2316. அங்கே யடற்பெருந் தேவரெல் லாந்தொழச்
சிங்கா சனத்தே சிவனிருந் தானென்று
சங்கார் வளையுஞ் சிலம்புஞ் சரேலெனப்
பொங்கார் குழலியும் போற்றிஎன் றாளன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உள்ளங்கள்தோறும் எழுந்தருளும் வள்ளற் பிரானாகிய சிவபெருமான் புறத்துத் திருவெள்ளிமலையில் வீற்றிருந்தருள்கின்றனன். அங்கு வலிமைமிக்க தேவர்களெல்லாம் சென்று திருவடிபணிந்து தொழுதனர். அரியணைமீது அரியயற்கும் அரிதற்கு அரியான் வீற்றிருந்தனன் என்று தொழுதனர். விட்டு நீங்காத் திருவருளம்மை சங்க வளையும், அரிமணிச் சிலம்பும், விளக்கமிக்க திருக் கூந்தலும் உடையவள். அவள் சிவபெருமான்பால் வணங்கும் தேவர் கட்கும் பிறர்க்கும் அருள்வாயாக என்று சிவன்பால் விண்ணப்பித் தருளினள். போற்றி - காத்தருள்வாயாக : இகரஈற்று வியங்கோள். (௨)

2317. அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி
அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே
அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் [1]தேனே.

(ப. இ.) தொன்மை மலத்தாலும், பன்மை மருளாலும் ஆருயிர் தன்னைச் செறியும் அறிவுவடிவென்று அறியாதிருந்தது. சிவபெருமான் அவ் வுயிர்கள்மாட்டுப் பேரருள்பூண்டு அவ் வுயிர்களை விளித்து நீவிர் தொன்மைமலச் சார்பால் அறிவுவிளங்காதிருந்தீர் பின் மாயைச் சார்பால் மருள்கொண்டு தெருளாதிருந்தீர். உண்மையான் நோக்கின் நீவிர் அறிவே வடிவமாக வுடையீர் என்று அறிவுறுத்தருள்வன். அந்த முறையில் அடியேனையும் யான் அறிவுவடிவென்று உணர்த்தியருளினன். அதற்குமுன் யானும் என்னை அறிவு வடிவென்று அறியாதிருந்தேன். அவனருளால் யான் அறிவுவடிவென்று உணர்ந்தேன். உணர்ந்ததும் அங்ஙனம் உணர்த்திய சிவபெருமான் திருவடியுணர்வில் அவனருளால் கலந்து அதனையே அறிந்து என்றும் இறவா இன்புற்றிருந்தேன். (௩)

2318. அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமும் இல்லை
அறிவுக் கறிவல்ல தாதாரம் இல்லை
அறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்
டறைகின் றனமறை யீறுகள் [2]தாமே.

---

1. ஐம்புல. சிவஞானபோதம் ௮.
2. அருவுருவம் ,, ௭. ௩ - ௧.
,, எண்ணரிதாய். சிவப்பிரகாசம் பொது - ௭.
,, நானார். ௮. திருக்கோத்தும்பி, ௨.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அறிவுக்குக் கேடாகிய அழிவும், தோற்ற மாகிய ஆக்கமும் இல்லை சிற்றறிவுள்ள உயிர்களுக்கு முற்றறிவுள்ள சிவபெருமானே நிலைத்த சார்பாகும். வேறுசார்பில்லை. சார்பு - ஆதாரம். ஆருயிரறிவே பேருயிரின் அறிவுத்துணையால் தன்னையும் தலைவனையும் முறையே சார்வதும் சாரப்படுவதும் என அறிகின்றதென்று திருமறையும் திருமுறையுமாகிய செந்தமிழ் இறைநூல்கள் சிறந்து போதிக்கின்றன. மறை - நால்வர் நல்லருள். முறை - நம்பிரான் திருமூலர் நல்லருள். இவற்றையே தமிழ் வேதாகமங்கள் என்ப.

(அ. சி.) மறை ஈறுகள் - ஆகமங்கள். (௪)

2319. மன்னிநின் றாரிடை வந்தருண் மாயத்து
முன்னிநின் றானை மொழிந்தேன் முதல்வனும்
பொன்னின் வந் தானோர் புகழ்திரு மேனியைப்
பின்னிநின் றேனீ பெரியையென் றானன்றே.

(ப. இ.) தன் திருவடியில் பெருங்காதலுடன் சார்ந்து நின்றவ ரிடத்து வலிய வள்ளலாகிய சிவபெருமான் வந்தருள்வன். அங்ஙனம் வருவது மாயாகாரிய உடம்பினைப்பெற்று இடையறாச் சிவநினைவுடன் வாழும் நல்லாரை நிலைக்களமாகக் கொண்டென்ப ஆதலால் அம்மாயா காரிய உடம்பினைப்பெற்று வாழும் ஆருயிர் நிலையினை முன் ஓதினேன். முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானும் திருவருளால் கொள்கின்றனன் திரு மேனி ஆதலால் அத் திருமேனி பொன்போல் மிளிர்வதாகும். அத் திரு மேனியை அனைத்துலகத்தாரும் புகழாநிற்பர். திருவருளால் அப் புகழ்த் திருமேனியைப் பின்னுதலாகிய புணர்ப்பு முறையில் பொருந்திநின்றேன். அக் காலத்து அச் சிவபெருமான் தன் அடிமையாகிய என்னை நோக்கி 'நீ பெரியை' என்றருளினன். புணர்ப்பு - அத்துவிதம். இதன்கண் நம் மூலர் தம்பின்நிலை யருளுகின்றனர்.

(அ. சி.) மாயத்து - மாயாமய தேகத்தில். பொன்னின் - பொன் னைப்போல. பின்னி - கலந்து. (௫)

2320. அறிவறி வாக அறிந்தன்பு செய்மின்
அறிவறி வாக அறியுமிவ் வண்ணம்
அறிவறி வாக அணிமாதி சித்தி
அறிவறி வாக அறிந்தனன் நந்தியே.

(ப. இ.) சிற்றறிவு முற்றறிவாம் நிலை எய்துதலை அறிவு அறிவாக என ஓதியருளினர் அஃதாவது ஆருயிர் சிவபெருமானின் பெரு நிறைவில் ஒடுங்கிச் சிவமாக விளங்குவது இது 'முழுநீறு பூசியவர் முனிவ'ராய்த் திகழ்வதையொக்கும் அறிவாக அறிந்தபின் பின்னை மறத்தல் பெரும் பிழையாகலின் மறவாது பெருங்காதல் செய்மின். பெருங்காதல் செய்வ தாவது செயலற்று நிற்றலாகிய நிட்டையினைப் புரிதல். சிவமாம் பெரு வாழ்வுபெற்ற அறிவு தாம்பெற்ற பேற்றினை இம் முறையாக நினைக்கும். அந் நிலையில் அணிமாதிசித்திகள் தாமே வந்து பொருந்தும். இவ் வண்ணம் சிவபெருமான் அறியும்படி அருள் புரிந்தனன்.

(அ. சி.) அறிவு அறிவாக - சீவன் சிவனாக. (௬)

2321. அறிவறி வென்றங் கரற்றும் உலகம்
அறிவறி யாமை யாரும் அறியார்
அறிவறி யாமை கடந்தறி வானல்
அறிவறி யாமை யழகிய [1]வாறே.

(ப. இ.) உலகோர் திருவருள் நாட்டமின்றி அறிவு அறிவென்று அரற்றுவர். எது அறிவு எது அறியாமை என மெய்ம்மையினைப் பகுத்து உணரார். திருவருளால் உணரும் உயிர், அறிவு அறியாமை என்னும் இரண்டினையும் அருளால் கடந்து முற்றறிவுபெற்றுச் சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்தும். அங்ஙனம் எய்தினல் அவ் வறிவறியாமை கடந்து சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்திய அடைதற்கரிய திருவாம் பேரழகு புலனும் என்க. (எ)

2322. அறிவறி யாமையை நீவி யவனே
பொறிவா [2]யொழிந்தெங்குந் தானன போது
அறிவா யவற்றினுள் தானு யறிவின்
செறிவாகி நின்றவன் சீவனு மாமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியக் கருவிகளைக்கொண்டு அறியும் அறிவு சுட்டறிவு அறிந்ததைக் குறித்தலும் அறிந்தேன் என்றலும் சிற்றறிவு. இவ் விரண்டும் புல்லறிவு இருட்சார்பால் ஏதும் அறியாநிலைமை அறியாமை. இதுபேதைமை எனவே பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையும் ஆகிய அறியாமை அறிவென்னும் இரண்டினையும் கடந்து நீங்கினவன் மேலோனவன் அவனே பொறிவழிச்செல்லா நெறிநிற்பவன். பொறிவழி நீங்கினவன் சிவனருளால் எங்குந் தானக விளங்குவன். தானனபோது நல்லறிவாகிய சிவவுணர்வாய் அவற்றினுள் தான் ஒடுங்கிநிற்பவன் ஆதலின் அறிவின் செறிவாகி நின்றவன் ஆவன். அவனே உயிர்க்கிழவனகிய சீவனுமாவன் பேதைமையை அல்லறிவெனவும் கூறுப அந்த முறையில் அறியாமை. சிற்றறிவு. முற்றறிவு மூன்றினையும் அல்லோடு புல்நல் அறியாமை சிற்றறிவு, சொல்முற்றறிவெனவாம் தூக்கு எனக் கூறலாம்.

(அ. சி.) நீவி - ஒழித்து. பொறிவாய் ஒழித்து - புலன்களைக் கடந்து. (அ)

2323. அறிவுடை யார்நெஞ் சகலிட மாவ
தறிவுடை யார்நெஞ் சருந்தவ மாவ
தறிவுடை யார்நெஞ்சோ [3]டாதி பகவனும்
அறிவுடை யார்நெஞ்சத் தங்குநின் றானே.

(ப. இ.) திருவருளால் நல்லறிவுடையார் நெஞ்சம் அருள்வெளியாகும். அந் நெஞ்சமே சிவபுண்ணிய அருந்தவ நிலைக்களமாகும். அவ்

---

1. அறியாமை சிவஞானசித்தியார், அ. ௨ - ௨0.
,, வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகாரபுவனம் - ௧௮.
2. பொறிவாயில். திருக்குறள், ௬.
3. அகரமுதல. ,, ௧.

வறிவுடையார் நெஞ்சத்து மும்மையுலகத்துக்கும் அம்மையாகிய திருவருள் எனப்படும் ஆதி எழுந்தருள்வள் பகவனுகிய சிவபெருமானும் அந் நல்லார் நெஞ்சத்தின்கண் தங்கியருள்கின்றனன் மும்மை யுலகம்: 'அவன், அவள். அது என்னும் அவை' (சிவஞானபோதம்) (௯)

2324 மாயனு மாகி மலரோன் இறையுமாய்க்
காயநன் ளுட்டுக் கருமுத லானவன்
சேயன் அணியன் தித்திக்குந் தீங்கரும்
பாயமு தாகிநின் றண்ணிக்கின் [1]றுனே.

(ப. இ.) காத்தற்குரிய மாயனும். படைத்தற்குரிய மலரோனும், துடைத்தற்குரிய இறையும் ஆக விளங்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே. இறை - அரன். ஆருயிர்கட்கு உடம்புகளைப் படைத்தளிக்கும் வினை முதற் காரணனும் அவனே அவன் அன்பரல்லாதார்க்குச் சேயனுக நிற்கின்றுன். அன்பர் நல்லார்க்கு அண்ணியனுகவிருக்கின்றுன். சேயன் - தொலைவிலுள்ளவன் அண்ணியன் அருகிலுள்ளவன் மிக இனிக்கும் கரும்பாவானும் அவனே. அமுதாகத் திகழ்பவனும் அவனே. உயிர்தொறும் ஓவாது அண்ணிக்கும் நுண்ணியானும் அவனே.

(அ. சி.) காய நன்னுடு - உடல். கரு - பிள்ளைக்கரு. அண்ணிக்கின்றுன் - சேர்ந்து இருக்கின்றுன். (௧0)

2325. என்னை யறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்
என்னை யறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலன்
என்னை யறிந்திட் டிருத்தலுங் கைவிடா
தென்னைவிட் டென்னை உசாவுகின் றுனன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் விளக்கில்லாத இருட்டு வீட்டில் பொருளேயன்றித் தன்னையும் காணமாட்டாத் தன்மைபோல் சிவபெருமானின் நல்லுணர்வாம் முற்றுணர்வு விளக்கு ஏற்றப்படாமையால் ஆருயிர்க்கிழவன் தன்னை அறியும் தன்மையிலாதவனுகின்றனன் அதனுல் வருந்தி இத்தனை காலமும் என்னை அறிந்திலேன் என ஓதப் பெற்றது கருவிகளுடன் கூடி உயிர் தானுண்டென அறிவது அவ் வுயிரின் பொது நிலையும் நிலையில் நிலையுமாகும் கருத்தாவாகிய சிவபெருமான் உடன் கூடி உடனுய் நின்று உணர்வது சிறப்பு நிலையும் மாறு நிலையுமாகும். திருவருளால் என்னையறிந்தபின் உலகியலில் யான் நிற்பினும் உலகியற் பொருள்கள் ஒன்றும் அறிந்திலேன். ஆருயிரின் தன்மை ஒன்றில் அழுந்தி அதுவதுவாய் நிற்குங்கால் வேறென்றும் அறியாமையாகும் அது சார்ந்தொன்றில் தானழுந்த வேறறியாத் தன்மையுயிர், ஆர்ந்த சிவத்தாரறியார் வேறு என்பதனுல் உணர்க என்னை யறிந்திட்டுச் சிவனிறைவில் அடங்கியுள்ளேன் சிவனும் என்னைக் கைவிடாது ஆண்டுகொண்டனன். சிவன் என்னைத் திருவருளிலிட்டு என்னையே உசாவுகின்றனன். உசாவுதல் - புலன் வினுதல். மாறுநிலை - நினைப்புள்நிலை. இதன்கண் நம் மூலர் தம் முன்நிலை யருள்கின்றனர். (௧௧)

---

1. ஆலைப். அப்பர், ௬. இ௨ - ௨.
,, கனியினும். ,, இ. ௬0 - ௧௪.

2326. மாய விளக்கது நின்று மறைந்திடுந்
தூய விளக்கது நின்று சுடர்விடுங்
காய விளக்கது நின்று கனன்றிடுஞ்
சேய விளக்கினைத் தேடுகின் [1]றேனே.

(ப. இ.) மாயாதனு விளக்காதலின் மாய விளக்கது என்றார். அஃதாவது மாயாகாரியமாகிய உடல் கலன் உலகு ஊண் முதலிய பொருள்கள் விளக்குப்போல் நம் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகவும், அதன்கண் காணப்படும் எண்ணெய் அகல் திரி தீ முதலியன போல நுகர்வாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் அது காலவரையறைக்கு உட்பட்டு மாயும். அதனால் அதனை நின்று மறைந்திடும் என்றனர். என்றும் ஒன்றுபோல் நின்று ஒளிரும் தூய விளக்காகிய சிவன் திருவடி விளக்கு ஆருயிர்களுக்கு முற்றுணர்வினை உற்றவிளக்கி முற்றுவிக்கும் உடம்பாகிய விளக்கு அடம்பண்ணி 'உன்னோடு வாழ்தல் அரிதென்று' அலறி அழும்படி வருத்தும். இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட திருவடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வென்னும் செம்மையான விளக்கு அம்மையினை அருள்வதாகும். அம்மை - திருவடிப்பேறு அத் திருவிளக்கினை அருளால் நாடுகின்றேன். சேய - செம்மையான.

(அ. சி.) மாய விளக்கு - மாயையாகிய விளக்கு. தூய விளக்கு - ஞான விளக்கு. காய விளக்கு - உடலாகிய விளக்கு. சேய விளக்கு - செம்மையாகிய விளக்கைப் போன்ற சிவன். (கஎ)

2327. தேடுகின் றேன்திசை யெட்டோ டிரண்டையும்
நாடுகின் றேனல மேயுடை யானடி
பாடுகின் றேன்பர மேதுணை யாமெனக்
கூடுகின் றேன்குறை யாமனத் தாலே.

(ப. இ.) பத்துத் திசையின்கண்ணும் பரம்பொருளைப் பரிந்து தேடுகின்றேன். பொலம் ஒரு சிறிதும் இல்லா நலமே நிறைந்த சிவபெருமானைக் குறித்து அவன் திருவடியை நாடுகின்றேன். சிவபெருமானே நமக்கு வழித்துணையும் விழுத்துணையும் என்று பழுதில் செந்தமிழால் பாடிப் பரவுகின்றேன். அச் சிவபெருமானே பரம்பொருள்; அவனே ஆருயிர்த்துணை என்னும் உண்மை கண்டு அவன் திருவடியிற் கூடுகின்றேன். அதுவே நிறைமன வழிபாடாகும். அத் திருக்குறிப்புக் 'குறையாமனம்' என்பதனால் பெறப்படும். திசை - புலம். பொலம் - தீமை (கஅ)

2328. முன்னை முதல்வினை யாட்டத்து முன்வந்தோர்
பின்னைப் பெருமலம் வந்தவர் பேர்த்திட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்துதன் றண்டைத் தலைவன்தாள்
மன்னிச் சிவமாக [2] வாரா பிறப்பன்றே.

---

1. மாயாதனு. சிவஞானபோதம், ௪. உ - க.
,, இல்லக அப்பர், ௪. கக - அ.
2. எவரேனும். ,, ௬. கக - ௬.

(ப. இ.) முன்னை என்று ஓதப்படும் அனாதியின்கண் முதல்விளையாட்டாகிய பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் என்னும் நுண்ணுடம்பும் பிறப்பில் பிறந்தோர், பின்பு ஐம் மலமும் அகலும் நிலையில் செவ்வி வாய்ந்தோர் ஆவர். அவர் திருவருளால் தம்மைத் தெரிவர் தெரிந்து தமக்குரிய பண்டைத் தலைவனும் சிவபெருமானின் தாளிணையைச் சார்ந்த ஆளினராவர் இவர்கள் என்றும் பொன்றாது நின்று சிவமாக மன்னி வாழ்வர். அதனால் மீண்டும் பிறப்பினுக்கு வாரார்.

(அ. சி.) முன்னை முதல் - அநாதி முதல் விளையாட்டத்து - பிறப்பினுள். மலம் வந்தவர் - மல பரிபாகம் வந்தவர். பேர்த்திட்டு - சமாதியால் மலத்தைக் கெடுத்து. (கஎ)

---

5. ஆறந்தம்

(அறுமுடிவு)

2329. வேதத்தின் அந்தமும் மிக்கசித் தாந்தமும்
நாதத்தின் அந்தமும் நற்போத அந்தமும்
ஓதத் தகுமெட் டியோகாந்த அந்தமும்
ஆதிக்க லாந்தமும் ஆறந்த மாகுமே.

(ப. இ.) அறுவகை ஈறும் ஒருவகை முடிபாம் பெறுமுடிபென்ப. அவற்றைக் கூறுங்கால் முறையே: க. மறைமுடிபு. உ. முறைமுடிபு. ௩. ஒலிமுடிபு. ௪. அறிவின்முடிபு. ௫. செறிவின்முடிபு ௬. உணர்த்துவதன் முடிபு எனக் கூறுப. இவற்றை முதலிய வேதத்தினந்த' முதலாக ஓதிபருளினர். ஈண்டுக் குறிக்கப்படும் மறைமுடிபு செந்தமிழ் மறைமுடிபே. மிக்க சித்தாந்த மென்பது தமிழாகமப் பிரிவாம் மெய்கண்ட அமிழ்தே நாதாந்தம் முப்பத்தாறும் மெய்யாம் ஓசைமுடிபே, போதாந்தம் நாதத்துணையாக அறியும் அறிவின் முடிபே யோகாந்த மென்பது நிலைக்களத் திருவுருவச் சேர்க்கை முடிபே கலாந்தமென்பது இவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் திருவருள் ஆற்றலின் செயன் முடிபே என்க. கலா: கலை; ஐங்கலை. அவை நீக்கல் (2336) முதலைவகை ஆற்றல்.

(அ. சி.) வேதத்தின் அந்தம் - ஆகமம். சித்தாந்தம் - ஆகமசாரமாய்ச் சிவன் முத்தர்களால் இயற்றப்பட்ட முடிந்த முடிவான சித்தாந்த நூல்கள். ஆறந்தம் - (1) வேதாந்தம், (2) சித்தாந்தம், (3) நாதாந்தம், (4) போதாந்தம், (5) யோகாந்தம், (6) கலாந்தம். (க)

2330. அந்தமோ ராறும் அறிவார் அதிசுத்தர்
அந்தமோ ராறும் அறிவார் அமலத்தர்
அந்தமோ ராறும் அறியார் அவர்தமக்
கந்தமோ டாதி அறியவொண் ணாதன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஆறந்தங்களும் திருவருளால் அறிபவர் எல்லையில்லாத தூயராவர். அதுபோல் ஆறந்தமும் அறிவார் மலமற்றவராவர். இவற்றின் உண்மைகளைச் சிவகுரு வாயிலாக அறியாதவர்

இறப்புப் பிறப்பினையும், உலக ஒடுக்கத் தோற்றங்களையும் ஒரு சிறிதும் உணராதவராவர்.

(அ. சி.) அந்தமோடு ஆதி - உலகத்தின் ஒடுக்கமும் தோற்றமும். (உ)

2331. தானான வேதாந்தந் தானேன்னுஞ் சித்தாந்தம்
ஆனாத் துரியத் தணுவன் றனைக்கண்டு
தேனார் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமாய்
ஆனா மலமற் றருஞ்சித்தி [1]யாதலே.

(ப. இ.) தானான வேதாந்தம் என்பது நினைப்பாகிய பாவனைப் பயிற்சியான் யான் அதுவானேன் என்னும் முறைமையாகும். தான் என்னும் சித்தாந்தம் என்பது திருவருளால் பாவனைப் பயிற்சியுங் கடந்து தன்னுமங் கெடும் நிலைமை நேர்ந்து தானே எனச் சாற்றும் தனி மறையாகும். இவ் வுண்மை 'வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மை' என்னும் திருவள்ளுவ நாயனாரருளிய செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க. கேண்மை - வேறாக நில்லாமை. அதற்கு ஒப்பு முழுநீற்றோடு தோன்றிய விழுமிய திருமேனியாகும். திருமேனி திருநீற்றினுள் அடங்கத் திருநீறே தோன்றும் சிறப்பினதாகும் மெய்கண்ட நாயனாரும் 'தானே எனுமவரை' என அருளினர். நீங்குதலில்லாத சிவ நினைவுடன் கூடிய பேருறக்க நிலையாகிய ஆறாத்துரியத்து அணுவனாகிய ஆருயிர்க் கிழவன் திருவடி யுணர்வால் சிவனைக் காணுமுறையினால் தன்னையுங் காண்பன். கண்ணாடியில் தன்னைக் காண்பவன் கண்ணாடியைக் காணு முறையால் தன்னைக் காண்பது இதற்கொப்பாகும். பொறிகள் அத்தனை யும் புலன்களைக் கலந்து வேறன்மையாகக் காணுங்காலத்து அதன் வாயிலாகவே தம் இருப்பினையும் துய்ப்பினையும் தாம் உணர்கின்றன; அதுவே ஈண்டு ஒப்பாகும். தேன்போலும் மிக்க இனிமையையுடைய 'மேலோர்க்கும் மேலோர்க்கும் மேலாய் நிற்கும் சிவபெருமானுடன் பிரிவின்றிச் சேரும் சிவயோகத்தை எய்துவர். எவற்றாலும் நீக்கமுடியாத மலமறும். பெறுதற்கரிய பேறு கைகூடும்.

(அ. சி.) தானான வேதாந்தம் - ஆன்மாவே பிரமம் என்று கூறும் வேதாந்தம். தான் என்னும் சித்தாந்தம் - சிவமே ஆன்மா என்னும் சித்தாந்தம். ஆனா - கெடாத. அணு - ஆன்மா. (ங)

2332. நித்தம் பரனோ டுயிருற்று நீள்மனஞ்
சத்த முதலைந்துந் தத்துவத் தால்நீங்கிச்
சுத்த மசுத்தந் தொடரா வுகைநினைந்
தத்தன் பரன்பால் அடைதல்சித் தாந்தமே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்றா இயற்கை வாய்ந்தவன் சிவன். அவனே பரன் எனப்படுவன்: அவனுடன் ஆருயிர் அருளால் ஒன்று சேரும். சேர்ந்தபொழுது மனம், ஓசை முதலிய ஐந்து பொறிகளும் மெய்களாகும். பெய்கள் - தத்துவம். மெய்கண்ட நூற்பயிற்சியான் தத்துவ

---

1. நானவ. சிவஞானபோதம் கo. க - க.
,, கண்டவிவை சிவஞானசித்தியார், க. ங - க.
,, பாவிக்கின். சிவப்பிரகாசம். அஉ

உண்மைகளை உணர்வர். உணரவே அவற்றின்கண் பற்று நீங்கும். தூமாயை, தூவாமாயை ஆகிய சுத்தம் அசுத்தங்கள் தொடரா முறைமையினை நன்கு நினைவர். நினையவே யாவர்க்கும் அத்தனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்து பேரின்பம் எய்துவர். இவ் வுண்மையினை விளக்குவது சித்தாந்தமாகும்.

(அ. சி.) நித்தம் - எப்போதும். தத்துவத்தால் - உண்மை தேர்தலால் (௩)

2333. மேவும் பிரமனே விண்டு உருத்திரன்
மேவுசெய் யீசன் சதாசிவன் மிக்கப்பால்
மேவும் பரவிந்து நாதம் விடாவாறு
ரேவும் பொழுதணு வொன்றுள தாகுமே.

(ப. இ.) பொருந்திய அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் அதற்கப்பால் பொருந்திய பரவிந்து, பரநாதமும் விட்டு முப்பத்தாறு மெய்களும் கருத்தின்கண் நீங்கியபொழுது நிலைத்த ஆருயிரின் உண்மை நன்கு புலனாகும்.

(அ. சி.) விடா - விட்டு. ஓவும் - நீங்கும் (௪)

2334. உள்ள வுயிராறா தாகும் உபாதியைத்
தெள்ளி யகன்றநா தாந்தத்தைச் செற்றுமேல்
உள்ள இருள்நீங்க வோருணா வாகுமேல்
எள்ளலின் நாதாந்தத் தெய்திடும் போதமே.

(ப. இ.) மெய்களின் ஆய்வுமுறைமையால் உண்மை கண்டுள்ள ஆருயிர் முப்பத்தாறு மெய்களின் பிணிப்பினின்றும் விடுபடும் பிணிப்பு - உபாதி விடுபட்ட தெளிவினால் நாதாந்தத்தைக் கடக்கும். அகவிருள் அகல அருளுணர்வு தோன்றும். தோன்றவே குறைபாடில்லாத நாத முடிவில் எய்தும் நல்லறிவு கைவந்து பொருந்தும். மெய்கள் - தத்துவங்கள்

(அ. சி) செற்று - கடந்து. (௫)

2335. தேடும் இயம நியமாதி சென்றகன்று
ஊடுஞ் சமாதியில் உற்றுப் படர்சிவன்
பாடுறச் சீவன் பரமாகப் பற்றறக்
கூடும் உபசாந்தம் யோகாந்தக் கொள்கையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு நீங்கா உறுதிதரும் செயல் வகைகளை ஆராய்ந்து அல்லவற்றை அடக்குவதாகிய இயமமும் நல்லவற்றில் நடக்குவதாகிய நியமமும் கைக்கொண்டார் பின்பு அவற்றையுங்கடந்து செயலறுதலாகிய சமாதியை அடைவர். அம் முறையால் சிவபெருமானின் அருகு பொருந்துவர். ஆருயிர் சிவபெருமான் நிலையை எய்தப் பற்றற்ற நிலையிற் சாரும். அதுவே வேண்டுதல் வேண்டாமை இன்மை தலைப்படுதலாகும். தலைப்படுதல் - உபசாந்தம். இத் தலைப்பாடே யோகாந்தக் கொள்கையாகும். அடக்கலும் நடக்கலுமாகிய இயம நியமம் வருமாறு :

"பொய்கொலை களவே காமம் பொருணசை
இவ்வகை ஐந்தும் அடக்கிய தியமம்."

"பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புநனி வெறுத்தல்
கற்பன கற்றல் கழிகடுந் தூய்மை
பூசனைப் பெருப்பய மாசாற் களித்தலொடு
நயனுடை மரபின் நியமம் ஐந்தே."

(தொல். பொருள். புறத், உ0. மேற்கோள்.)

(அ. சி.) பாடுற - அருகிற்சேர. (எ)

2336. கோள்கையி லான கலாந்தங் குறிக்கோள்ளில்
விள்கையி லான நிவிர்த்தாதி மேதாதிக்
கூள்ளன வாம்விந்து வுள்ளே யொடுங்கலுந்
தேள்ளி யதனைத் தேளிதலு மாமே.

(ப. இ.) குறிக்கொள்ளத்தக்கதான கலாந்தத்தைச் சொல்லுமிடத்து நீக்கல் முதலிய ஐந்து கலைகளும், கொழுப்பு முதலிய எழுவகைப் பொருள்களும் மாலையயின்கண் ஒடுங்கும். அங்ஙனம் ஒடுங்கு முறைமையினை ஆய்தலும் ஆய்ந்து தெளிதலும் கலாந்தமாகும் கலைகள் ஐந்து: நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல் என்ப. பொருள்கள் ஏழு: சாரம், செந்நீர், ஊன், கொழுப்பு, எலும்பு, மூளை, வெண்ணீர் என்ப. ஏழு பொருள்கள் - சப்ததாதுக்கள்.

(அ. சி.) நிவிர்த்தாதி - நிவிர்த்திகலை முதலிய ஐந்து கலைகள். மேதை - மூளைச்சத்து. இது ஏழுவகைத் தாதுவில் ஒன்று. (அ)

2337. தேளியு மிவையன்றித் தேரைங் கலைவே
றேளியுள் அமைத்துள்ள தேரவல் லார்கட்
களியவ னாகிய மாதிரந் தந்திரந்
தேளிவுப தேச ஞானத்தோ டைந்தாமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு கலாந்தம் தெளிவதல்லாமல் வேறுமொரு வகையாற் குறிப்பதுமுண்டு அந்தம் நீக்கல் முதலிய கலைகளைந் தினையுஞ் சிறப்பாகிய திருவருள் ஒளியுள் அமைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்து ஓரவல்லார்கட்குச் சிவபெருமான் அளவில் பேரருள்புரிகின்றனன் அவை: மந்திரம், தந்திரம் தெளிவு, உபதேசம், ஞானம் என ஐந்தாகும் இவ் வைந்தினையும் அருளே மறைமுறை ஆசான்சொல் மெய்ம்மை, தருமுணர்வி வைங்கலையந் தம் என்ப.

(அ. சி.) ஐந்து கலை, மந்திரம், தந்திரம், உபதேசம், ஞானம். (க)

2338. ஆகும் அனாதி கலையா கமவேதம்
ஆகுமத் தந்திர மந்நூல் வழிநிற்றல்
ஆகு மனாதி யுடலல்லா மந்திரம்
ஆகுஞ் சிவபோ தகம்உப தேசமே.

(ப. இ.) கலை என்னும் திருவருளாற்றல் தொன்மையதாகும். இக் கலையே முறையும் மறையும் எனப்படும் ஆகம வேதங்களாகும் அம் முறை மறைவழியின் நிறையின் நீங்காதொழுகுதல் தந்திரமாகும். மனம் முதலிய கருவிகள் நீங்கி உணர்விற்கணிக்கும் ஒண்மையவாம் 'சிவசிவ' மந்திரமாகும். சிவபெருமானைத் தெளிவிக்கும் சிவகுருவின் திருவார்த்தை உபதேசமாகும். உபதேசம் - குருமொழி.

(அ. சி.) மனுதி உடலல்லா மந்திரம் - மனம் முதலிய கருவிகளும் சரீரமும் அல்லாது தனித்து நிற்கும் மந்திரம், அஃதாவது காரண பஞ் சாக்கரம். (௧0)

2339. தேசார் சிவமாகுந் தன்ஞானத் தின்கலை
ஆசார நேய மறையுங் கலாந்தத்துப்
பேசா வுரையுணர் வற்ற பெருந்தகை
வாசாம கோசர மாநந்தி [1]தானன்றே.

(ப. இ.) ஞானக்கலை என்பது அளவில் பேரொளிப் பகவனாகிய சிவபெருமானாகும். ஆன்றோரைப் பின்படர்ந்து ஒழுகுவது ஆசாரம், என்ப. அவ்வொழுக்கத்துத் தலைநிற்கும் பேரன்பு நேயம் என்ப. இவ் விரண்டும் சொல்லப்படும் கலாந்தமாகும். இவ் வழி ஒழுகி வாய் வாளாமையாகிய உரை யுணர்வற்ற பெருநிலையுற்றோன் பெருந்தகை யாவன். மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவபெருமானாவன். (௧௧)

2340. தானவ னாகுஞ் சமாதி தலைப்படில்
ஆன கலாந்தநா தாந்தயோ காந்தமும்
ஏனைய போதாந்தம் சித்தாந்த மானது
ஞான மெனஞேய ஞாதுரு [2]வாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் பேருயிர்க்கண் ஒடுங்குதலே தானவனாகும் சமாதி நிலை என்ப. இந் நிலையினைத் தலைப்படுதலே கலாந்தம், நாதாந்தம், யோகாந்தம், போதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ப. சிறந்த சித்தாந்தம் எனப்படுவது காட்சி காணப்படும் பொருள், காண்போன் என்னும் முத்திற முடிபும் எத்திறமும் நீங்காதுகொள்ளும் நிலைமைத்தாகும். ஞானம்-காட்சி. ஞேயம் - காணப்படும் பொருள் ஞாதுரு காண்போன்.

(அ. சி.) ஞேயம் - காணப்படு பொருள். ஞாதுரு - காண்பவன். (௧௨)

2341. ஆறந்த முஞ்சென் றடங்குமங் நேயத்தே
ஆறந்த ஞேயம் அடங்கிடு ஞாதுரு
கூறிய ஞானக் குறியுடன் வீடவே
தேறிய மோனஞ் சிவானந்த வுண்மையே.

(ப. இ.) மேலோதிய அறுவகை அந்தமும் நேயமாகிய பேரன்புப் பொருளாம் சிவபெருமான்கண் ஒடுங்கும். ஞாதுரு என்று சொல்லப்

---

1. ஒழுக்கம். சிவஞான சித்தியார், ௨. ௨ - ௨0.
2. காண்பானும். உமாபதிசிவனார், வினாவெண்பா, ௧௧.

படும் காண்போனும், காண்டற்குரிய ஞானமாகிய அறிவும் சிவன் திருவடிக்கீழ் ஒருங்கு ஒடுங்கும் ஒடுங்கவே தெளிந்த முன்மை யுணர்வாம் மோனம் கைகூடும். இதுவே சிவானந்த வுண்மையாகும். ஆனந்தம் : ஆதற்குப் பொருந்தும் பேரின்பம் நீருள் மூழ்குவோனுக்கு வேறாக இருக்குங்கால் அந் நீரைப் பற்றிய நினைப்பும் உணர்வும் முனைப்பது போன்று நீருள் மூழ்குங்கால் தோன்றாது. அதுபோல் மெய்யடியார் களுக்கும் சிவத்துடன் நிற்குங்கால் காட்சி காண்போன் முதலியன தோன்றாதடங்கும். ஆ - ஆதல். நந்தல் - பொருந்தல். (௧௩)

2342. உண்மைக் கலையாறே ரைந்தான் அடங்கிடும்
உண்மைக் கலாந்தம இரண்டைந்தோ டேழந்தம்
உண்மைக் கலையொன்றல் ஈறாய நாதாந்தத்
துண்மைக் கலைசொல்ல வோரந்த மாகுமே.

(ப. இ.) மெய்ம்மைக் கலை பதினொன்று ஆகும் கலாந்தம் பதினே ழாகும். உண்மையான கலையின்கண் முற்றுற நிற்பது நாதாந்தமாகும். இத் திருவருட் கலைகளைச் சிவகுரு அருளிச்செய்ய ஒப்பில் ஒரு முடிபாகும். (௧௪)

2343. ஆவுடை யாளை யரன்வந்து கொண்டபின்
தேவுடை யான்எங்கள் சீர்நந்தி தாடந்து
வீவற வேதாந்த சித்தாந்த மேன்மையைக்
கூவி யருளிய கோனைக் கருதுமே.

(ப. இ.) ஆவாகிய ஆருயிர்களைத் திருவருள் உடைமைப் பொரு ளாக் கொள்ளுங்கால் அவ் வுயிர் அருளுயிராகும். இதனால் திருவரு ளம்மை ஆவுடையாள் எனப்படுவள். சிவபெருமானாகிய அரன் எழுந் தருளி வந்து ஆவுடையாளைத் தன்னகத்து அடக்கிக்கொள்ளுவன். அங்ஙன் வம் கொண்டபின், தேவர்களையும் உடைமைப் பொருள்களாகக் கொண் டருள்பவன் சிவன். அவன் எங்கள் சீர்நந்தி ஆவன். அதன்பின் சிவ குருவாக எழுந்தருளிவந்து திருவடி சூட்டியருளினன். என்றும் பொன்றா நிலைபேறுடைய வேதாந்த சித்தாந்த மேன்மையினை வலிய வந்து ஆண்ட வள்ளல் கூவியழைத்துக் கூறியருளினன். அத்தகைய முழுமுதல்வனை இடையறாது எழிலுள்ளத்து எண்ணுவோமாக சிவ பெருமான் வந்து ஆட்கொண்டபின் ஆவுடையாளைக் கூவி வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைகளை அருளிச் செய்யும் பொருட்டு அருளினன் என்ற லும் ஒன்று. அருளிய - அருளிச் செய்யும் பொருட்டு ; செய்திய என்னும் வாய்பாட்டு வினைஎச்சம். (௧௫)

2344. கருது மவர்தங் கருத்தினுக் கொப்ப
அானுரை செய்தருள் ஆகமந் தன்னில்
வருசம யப்புற மாயைமா மாயை
உருவிய வேதாந்த சித்தாந்த [1]வுண்மையே.

---

1. மொய்தரு. சிவஞானசித்தியார், உ. ச - க.

(ப. இ.) கருதுவார் கருத்துக்கு ஒவ்வுமாறு பள்ளி வகுப்புப்போல் படிப்படியாக முப்பொருள் உண்மை வகுத்துரைத்தருளினன். அவ்வுரைகள் அரனுரை ஆகமம் என்றும் பெயர்பெறும். அவ்வாகமத்துள் கூறப்படும் சமய வுண்மைகள் அகச் சமயம் அகப்புறச் சமயம், புறச் சமயம். புறப்புறச் சமயம் என நான்காகவும் ஒவ்வொன்றும் அவ்வாறாக இருபத்துநான்காகவும் பெறப்படும். இவைகளெல்லாம் சமயப்புறம் என்றதனுல் பெறப்பட்டன. இவையனைத்தும் மாயை மாமாயை என்னும் மாயாகாரியப் பகுப்பினுள் அடங்குவன ஆகும். [1]இம் முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது வேதாந்தசித்தாந்த மெய்ம்மை என்ப. உருவிய - நீங்கிய. (கசு)

2345. வேதாந்தங் கேட்க விருப்பொடு முப்பதப்
போதாந்த மான பிரணவத் துள்புக்கு
நாதாந்த வேதாந்த போதாந்த நாதனை
[2]ஈதாம் எனுதுகண் டின்புறு [3]வோர்களே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆராயின் வேதாந்தம் என்பது விருப்புடன் கேட்கத்தக்க மூன்று பதங்களை யுடையன. அவ்வுயிரினும் சிறந்த பதங்கள் அகரம் உகரம் மகரமாகும் இம் மூன்றும் முறையே அருவும் உருவும் மருவும் ஆகும். அருவால் சிவபெருமானும், உருவால் சிவபெருமானுக்கு உருவாம் வனப்பாற்றலாகிய அம்மையும் ஆருயிர்களுக்கு உருவைப் படைத்தளித்து நடத்தும் ஆதியும். மருவும் என்றதனுல் பண்டே புல்லிய மலநோயும், அம் மலநோயாற் பிணிப்புண்ட ஆருயிர்களும், அப்பிணிப்பினைக் கண்டிரங்கி விடுவிக்கக் கூட்டிய வினைமாயைகளும் பெறப்படும். அகர உகரமகரங்கள் ஓங்காரம் எனப்படும். இம் மூன்றும் அறிவு விளங்குதற்குரிய ஓசைத் துணைக்கருவியாகும் இந்த அறிவின் முடிபாகிய பிரணவம் என்று சொல்லப்படும் ஓங்காரத்தினுட்புகுந்து நாதாந்தம் வேதாந்தம்போதாந்தங்கட்கு முதல்வனுகிய சிவபெருமானை இஃதென்று சுட்டியறியபடாது ஒட்டியறிந்து ஓவா இன்பம் உறுவார்கள். போதாந்தம் - முடிந்தமுடிபாகிய திருவடியுணர்வு. (கஎ)

2346. வேதாந்தஞ் சித்தாந்த வேறிலா முத்திரை
போதாந்த ஞானம் யோகாந்தம் பொதுஞேயம்
நாதாந்தம் ஆனந்தஞ் சீரோ தயமாகும்
மூதாந்த முத்திரை மோனத்து மூழ்கவே.

(ப. இ.) வேதாந்த சித்தாந்த முப்பொருள் முடிபுகள் வேற்றுமையில்லாத ஒற்றுமையுள்ள அடையாளக் குறிப்பாகும். அறிவின் முடிவே அருள் ஞானம். செறிவின் முடிவாகிய யோகாந்தம் பொதுவாக அறியப்படும் பொருளாகிய ஞேயம் ஆகும். ஓசைமுடிவாகிய நாதாந்தம் இன்பமாகும் அம்மட்டோ? அவ்வின்பவடிவாய்த் திகழ்ந்து இன்பத்தைத் தந்தருளும் சீர்த்தோற்றமுமாகும். முடிந்த முடிவாகிய திருவடிப்

1. மொய்தரு. சி. ஞானசித்தி, உ. ௪ - க.
'பாடம்' 2. ஈதாந்தம்.
3. நிர்க்குணனுய். சிவஞானபோதம். க. உ - க

பேருணர்வின் முத்திரை மோனமாகிய மேன்மைத் திருவடி ஞானத்துள் மூழ்குதலாகும் மேன்மை ஞானம் - மோனம்.

(அ. சி.) மூதாந்தம் - பழைமையான அந்தம். (கஅ)

2347. வேதாந்தந் தன்னில் உபாதிமே லேழ்விட
நாதாந்த பாசம் விடுநல்ல தோம்பதம்
மீதாந்த காரணோ பாதியேழ் மெய்ப்பரன்
போதாந்த தற்பதம் போமசி என்பவே.

(ப. இ.) வேதாந்த நிலைக்கண் உயிர் நுகர்வு நிலை ஏழு. இவ்வேழும் விட்டகல் நாதாந்தமாகிய ஓசைப் பிணிப்பின்கண்ணுள்ள பற்றறும் நன்மை பயப்பதாகிய தொம்பதமாகும். தொம்பதமென்பது ஆருயிரைக் குறிக்கும் நீ என்பதாகும். உபாதி - நுகர்வுநிலை. மீதாந்தமாகிய அப்பால் முடிவு காரணோபாதியாகிய இறைநுகர்வுநிலை ஏழாகும். மெய்ப்பொருளாம் சிவன் அறிவின் முடிவாம் தற்பதமாகும் தன் - தலைவன்; இறை. ஆருயிரும் இறையும் ஒன்று கூடும்நிலை அசி என்பதாகும். அசி - ஆகிறாய்.

(அ. சி.) உபாதி ஏழ் - சீவ உபாதி ஏழ். காரணோபாதி ஏழ் - ஈசுர உபாதி ஏழ். அசி - சிவ சீவர் ஒன்றும்நிலை. (கக)

2348. வேதாந்த ஞானம் விளங்க விதியிலோர்
நாதாந்த போதம் நணுகிய போக்கது
போதாந்த மாம்பரன பாற்புகப் புக்கதால்
நாதாந்த முத்தியுஞ் சித்தியும் நண்ணுமே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்த் திருநான்மறையினைத் திருவருள் நினைவுடன் கற்று அவற்றால் எய்தும் திருவடியுணர்வு கைவரப்பெறாத சில்லோர் பெயர் மாத்திரையானே வடமொழி வேதத்தையும் வேதமெனத் தப்பாகக்கொண்டு அழிந்துபட்டுப்போகும் வேள்வி முதலாயினவற்றையே புரிந்து அவஞ்செய்கின்றனர். இதனையே மெய்கண்ட நாயனார் 'பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கும்' என்னும் திருவெண்பாவால் அவ்வேத வேள்வி தாழ்வானவை மட்டுமன்றிப் பயன்களும் நிலையில்லன; துன்பவிளைவின என்றும் அருளினர். பின்பு நாதத்தையே தெய்வமாகக் கொள்வோர் நாதாந்தபோதம் எய்துவர். அவர்கள் வழிப்பேறுகிர பதமுத்தி எய்துவர். அறிவார்கள் அனைவர்க்கும் அறிவை விளக்கும் சிவபெருமான் எல்லையில்லாத பேரறிவினன். அவ்வறிவனைத் திருவருள் துணையால் வணங்குவர். வணங்கவே சிவபெருமான் பக்கத்துச் செறியும் சீர்மை எய்துவர். இவர்கட்கு நாதாந்த முத்தியும் சித்தியும் எளிதின் எய்தும். நண்ணும் - எய்தும்.

(அ. சி.) வேதாந்த ஞானம் விளங்க விதியிலோர் - உண்மை வேதாந்த ஞானம் அடைய ஊழ் இன்றி வடமொழி வேதங்களை ஓதி யாகாதிகளை இயற்றுவோர். நாதாந்த போதம் - நாத தத்துவத்தை உணரும் ஞானம் நாதாந்த முத்தி - நாத தத்துவத்திலுள்ள பதமுத்தி. சித்தி - எண் சித்தி (உ0)

2349. அண்டங்கள் ஏழுங் கடந்தகன் றப்பாலும்
உண்டென்ற பேரொளிக் குள்ளாம் [1]உளவொளி
பண்டுறு நின்ற பராசத்தி யென்னவே
கொண்டவ னன்றிநின் றுன்எங்கள் கோவே.

(ப. இ.) எழுவகையாகக் கூறப்படும் அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து நீங்கி அப்பாலும் அருளால் நோக்கினல் அங்கு என்றும் நிலைப்பாக உண்டென்று சொல்லப்பெறும் அருள் ஒளியாகிய பேரொளி ஒன்று உண்டாம். அப் பேரொளிக்கும் உள்ளாக ஓர் அறிவுப் பேரொளி யுண்டாம் அவ்வொளியே திருச்சிற்றம்பலமாகும். இத் திருச்சிற்றம்பலம் பண்டே பொருந்தியுள்ள பேரறிவுப் பெருந்திருவாகிய பராசத்தி எனப் படும். அப் பராசத்தியாகிய வனப்பாற்றலைத் திருமேனியாகக் கொண்டுள்ளவன் சிவபெருமான். அவன் எல்லாவற்றுடனும் கலப்புத் தன்மையால் விரவிநின்ருன் எனினும் பொருள்தன்மையால் வேறு பட்டும் நின்றருள்கின்றனன். அத்தகைய விழுமிய முழுமுதற் சிவபெரு மானே எங்கள் முதல்வன் ஆவன். கோ - முதல்வன்; வேந்தன் பரம் : மேல். இப்பரம் என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'புரை' என்னும் உரிச்சொல் வடியினின்றும் தோன்றியது. 'உருவுட்காகும் புரை உயர்வாகும்.' (தொல். சொல் - கூ00.) (உக)

2350. கோவுணர்த் துஞ்சத்தி யாலே குறிவைத்துத்
தேவுணர்த் துங்கரு மஞ்செய்தி செய்யவே
பாவனைத் தும்படைத் தர்ச்சனை பாரிப்ப
ஓவனைத் துண்டொழி யாத [2]ஒருவனே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து திருவருளாலே அனைத்துண்மைகளையும் உணர்த்தியருள்வன் அவன் உணர்த்திய குறிவழிநின்று சிவவழிபாட்டுச் செய்தியைச் செய்தல் வேண்டும். அதன் பொருட்டுச் செந்தமிழ்த் திருமறை, திருமுறை முதலியவற்றில் காணப் படும் மந்திரத் திருப்பாட்டுக்களை மனந்தூயராய் இனத்துடன் சேர்ந்து ஓதி எப்போதும் வழிபடுதல் வேண்டும். சிவபெருமான் தங்கும் கோயில் ஆருயிர்களின் கள்ளமிலா வெள்ளையுள்ளமே திருக்கோயிலும் ஆங்குக் காணப்படும் குறிகளும் அடையாளமுமாகவுள்ள திருவுருவங்களும் பிறவும் அச் சிவபெருமான் அன்பர் உள்ளத்துக்கு எழுந்தருளி வரும் வாயில்களே. உள்ளம் சிவபெருமான் உற்றுறைஇல் கோயிலுரு கொள்ள வருவழியாங் கூறு என்பதை நினைவுகூரின் மேலது விளங்கும். அங்ஙனம் வழிபாடு செய்யவே உண்டொழியாத எஞ்சுவினை யனைத்தும் ஒப்பில் ஒருவனும் அச் சிவபெருமானல் நீங்கும்படி ஏற்படும். ஓவ : என்பது ஓ என நின்றது. ஓவ - நீங்க. ஒருவன் - ஒப்பில் சிவபெருமான்.

---

1. அண்டமாரிருள் அப்பர் டு கஎ - உ.
2. செந்தமிழர். சப்பந்தர், கூ - எக - ச.
,, மற்றுநீ கஉ தடுத் ாட், எ0.
,, செழுந்தண் மால்வரை. உ. கங - அ.
,, தெருளு. கஉ சம்பந்தர் - உஉச.

(அ. சி.) கோ - ஆன்மா. சத்தி - திருவருட் சத்தி. தேவுணர்த்துங் கருமம் - சிவத்தை யறியும் செயல். (௨௨)

2351. ஒருவனை யுன்னார் உயிர்தனை யுன்னார்
இருவினை யுன்னார் இருமாயை யுன்னார்
ஒருவனு மேயுள் ளுணர்த்திநின் றூட்டி
அருவனு மாகிய ஆதரத் [1] தானே.

(ப. இ.) ஒப்பில் ஒருவனாம் சிவபெருமானை உள்ளன்புடன் நாடார். அவனை நாடாமையால் ஆருயிரின் உண்மையினையும் நாடார். இது மணத்தையறியும் வாயிலாகவே மறைந்துள்ள மலரை அறிதல்கூடும். மணத்தையே அறியாரெனின் மலரை எங்ஙனம் அறிவர்? அறியார் என்னும் ஒப்பினை இஃது ஒக்கும். இருள்சேர் முனைப்பாற் செய்யப்படும் நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினையையும் நாடார். தூமாயை தூவா மாயை என்னும் இருமாயையினையும் நாடார். ஒருவனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனுமே இவையனைத்தையும் உள்நின்று உணர்த்தியருளுகின்றனன். இருவினைப்பயனை ஊட்டியருள்கின்றனன். அவன் 'மாற்றம் மனம்கழிய நின்ற மறையோன்' ஆதலின் அருவன் என்றனர். அவனே யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடைய சிவனாவன். அச் சிவனே அனைத்தையும் தாங்கும் நிலைக்களமாவன் ஆதாரம் என்பது ஆதரம் எனக் குறுகி நின்றது. ஆதாரம் - நிலைக்களம்.

(அ. சி.) ஒருவன் - சிவன். vide ''ஒன்றவன் தானே இரண்டு அவன் இன்னருள்'' (மூலர்). இருமாயை - மாயை, மாமாயை. ஊட்டி - இரு வினைகளைப் புசிப்பித்து. (௨௩)

2352. அரனன்பர் தானம தாகிச் சிவத்து
வருமவை சத்திகள் முன்னு வகுத்திட்
டுரனுறு சந்நிதி சேட்டிப்ப என்றுந்
திரனுறு தோயாச் சிவாநந்தி [2] யாமே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பெருமானாகிய அரன் தன் அன்பர் தூய வுள்ளத்தையே கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ளான். அச் சிவ பெருமானிடமாகவிருந்து வெளிப்படும் ஆற்றல்கள் சத்திகள் என்று சொல்லப்படும். அவற்றை முதலாக வகுத்தருளினன். அத் திருவருள் ஆற்றல்கள் உள்நின்று உன்னும். அஃதாவது இவ்வாறு உலகம் உருவாகுக என நினைக்கும். அவ்வாறே அவையாகும் அக் குறிப்பே உரனுறு திருமுன் சேட்டிப்ப என்றருளினர் சேட்டித்தல் - தொழிற் படுதல். உரனுறு சந்நிதி-ஆற்றல் திருமுன். ஆருயிர்கள் திருவருளாற்றல் களில் நிலையுறுமாறு தோய்ந்து சிவஇன்பியாகும். தோயா-தோய்ந்து: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சிவானந்தி - சிவஇன்பி: திருவடி இன்பினை நுகர்வோன்

---

1. அருவுருவம் சிவஞானபோதம், எ ௬ - ௬.
,, மோகமிக. சிவப்பிரகாசம் பொது, ௧௪.
,, ஏகன் அனேகன். திருவருட் பயன் ௩ - ௨.
2. ஏதுமொன்று. அப்பர், இ. ௩௦ ௧.

ஆருயிர் என்றும் மீளா அடிமையாய்ப் பொன்றுப் பேரின்பம் புசிக்கும் என்னும் பொய்யில் வாய்மை வரும் வெண்பாவால் உணர்க:

"நெட்டுயிரெல் லாம்காவல் நேர்காதல் குற்றுயிராம்
கட்டுமலம் மும்மைமெய் கண்ணுதலோன்—மட்டில்
அகரவுயிர் ஆய்தமும் அம்மைஅடி இன்பம்
நுகர்வுயிரும் குற்றுகரம் நோக்கு."

காவல் : ஆண்மை. காதல்: பெண்மை. மும்மைமெய்: வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து அம்மை: நடப்பாற்றல்; ஆதிசத்தி. குற்றுகரம்: குற்றியலுகரம். இது 'நுந்தை என்பதன்கண் முதலாம். 'குற்றியலுகரம்' - தொல். எழுத்து-கூஎ. நோக்குக. (உச)

2353. வேதாந்த தோம்பத மேவும் பசுவென்ப
நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி
போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டயிக்கியஞ்
சாதா ரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

(ப. இ.) வேதாந்த வாயிலாக முப்பொருளுண்மை நாட்டல் 'தத்துவமசி' என்னும் மறையினுல் ஆம் இவை தத், துவம், அசி எனப் பிரிந்து மூன்று சொற்களாக விளங்கும். இம் மூன்றனுள் தொம்பதம் நீ எனப் பொருள் பயந்து முன்னிலைச் சுட்டாய் ஆருயிர்களைக் குறிக்கும். அதனுல் தொம்பதம் மேவும் பசுவென்ப' என்றருளினர். நாதமுடிவாகிய பாசம் ஆருயிர்களைப் பற்றிநிற்கும். அப் பாசம் அகல நிலைபெற்ற பதி, அறிவின் முடிநிலையாய் இயற்கைப் பேரறிவாய்த் திகழும் தற்பத மாகும். தத்-அது. அஃதுஎன்ற சேய்மைச் சுட்டாகும். சேய்மைச் சுட் டென்பது சுட்டொணுப் பொருளை உளதென்னும் உண்மைக்கு ஊறின்றி உரைக்கும் கட்டுரை. எனவே, அஃது என்பது பதியாகிய சிவபெருமா னுகும். ஆருயிரும், பேருயிராகிய பதியும் இரண்டறக் கூடும் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாகும் அசி. அசி: ஆகிருய் இரண்டன் கூட்டமும் அயிக்கிய மாகும் ஆருயிர் பேருயிராகிய சிவமாகின்றது என்றமையால் முன் ஆகாமைக்குக் காரணம் மலம் என்பது ஆகும். அம் மலத்தைப் போக்கியது திருவருளாகும். அத் திருவருள் கற்பிப்பார் போன்று ஆருயிரைக்கொண்டே மலத்தை அகற்றுவிக்கும். எனவே முப்பொருள் உண்மையும் அப்பொருள் கூட்டமும் திட்பமுறப் பெறப்படும் என்றும் மாறு இயல்பிற்றுய் இலங்கும் சிவ ஒன்றிப்பு ஆகும். சாதாரணம் - இயல்பு. சிவ ஒன்றிப்பு - சிவசாயுச்சியம்.

(அ. சி.) தொம்பதம் - வேதாந்தத்திலே தத்துவமசி என்ற தொடரைத் தத்பதம், துவம்பதம், அசிபதம் எனப் பிரித்துக் கூறுகிற வழக்கத்திஞல் ஈண்டுத் துவம்பதம் என்ருர். (உரு)

2354. சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்த மாகும்
அவமவ மாகு மவ்வவ் விரண்டுஞ்
சிவமாஞ் சதாசிவன் செய்தோன்ரு ஞனல்
நவமான வேதாந்த ஞானசித் [1] தாந்தமே.

---

1. புறச்சமயத். சிவப்பிரகாசம், (நுதலியபொருள்) பொது, எ

(ப. இ.) வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய இருபெரும் திருநெறிகளும் சிவமாம் பெருவாழ்வை ஆருயிர்கட்கு வழங்குவனவாகும். ஏனைய நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம் என்று சொல்லப்படும் நான்கும் அத்துணைச் சிறப்பினவல்ல. மேலோதிய வேதாந்த சித்தாந்தம் விடுத்து ஏனை நான்கு அந்தங்களும் பெரும்பயன் விளைப்பன அல்ல. அதனால் அவற்றை அவம் என ஓதினர். எனவே வேதாந்த ஞான சித்தாந்தம் வியத்தகுமொன்று.

(அ. சி.) அவ்வவ்விரண்டும் - வேதாந்த சித்தாந்தம் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு அந்தங்களும், நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம். (௨௬)

2355. சித்தாந்தத் தேசீவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாநதத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ் [1]சிவனையே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணிவாம் சித்தாந்தத்தின்கண் சீவன் முத்தியாகிய பிணிமையின்மை கைகூடும். பிணிமை இன்மை-பசுத்துவ நீக்கம். ஆதலால் சித்தாந்தச் செந்நெறியின்கண்ணே முத்தியாகிய திருவடிப்பேறு கைகூடும். கூடவே அந்நெறி நிற்பார் முத்தி சித்தித்தவ ராவர். சித்தாந்த வேதாந்தம் 'பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்ப தறிவு' திருக்குறள் (௩௫௮) என்பதையே ஆருயிர்கட்கு விளக்கிக் காட்டுவதால் அவை செம்பொரு ளாகும். ஆதலின் சித்தாந்த வேதாந்தம் சிவனையே (2362) காட்டும். ஏகாரம் பிரிநிலையும் தேற்றமுமாகும். பிணிமையின்மை - செருக்கின்மை.

(அ. சி.) சீவன்முத்தி - பசுத்துவ நீக்கம் (௨௭)

2356. சிவனைப் பரமனுட் சீவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மானன்
நவமுற் றவத்தையில் ஞானஞ் சிவமாந்
தவமிக் குணர்ந்தவர் தத்துவத் தாரே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானைப் பரமன் என்று சொல்லப்படும் அருட்பெருவெளியாம் புற அப்பலங்களிலும், சீவன் என்று சொல்லப்படும் ஆருயிர் நெஞ்சமாம் திருச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணும் முறையே வேதாந்தச் சித்தாந்தச் செந்நெறிகள் காட்டுவன வாகும். அந்நெறியின்கண் உறைத்துநிற்போனுக்கு நவமுற்ற அவத்தை யாகிய அப்பால் நிலையில் இயற்கையுணர்வும் முற்றுணர்வும் இயல் பாகவே அமைந்த சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வுண்டாகும். இத்தகைய நற்றவத்தை அருளால் மிக்குணர்ந்தோர் திருவடிமெய் யுணர்வு பெற்றோராவர். தத்துவத்தார்-திருவடிமெய்யுணர்வு பெற்றார்.

(அ. சி.) நவமுற்ற - மேம்பட்ட. அவத்தை - துரியாவத்தை. தத்துவத்தார் - மெய் உணர்ந்தவர். (௨௮)

---

1. சித்தாந்தத். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - ௬.
,, குடிதழீஇக் திருக்குறள், ௫௪௪.

2357. தத்துவ மாகுஞ் சகள வகளங்கள்
தத்துவ மாம்விந்து நாதஞ் சதாசிவந்
தத்துவ மாகுஞ் சீவன்றன் தற்பரந்
தத்துவ மாஞ்சிவ சாயுச் சியமாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடிமெய்ம்மையுணர்வையும் நினைவையும் எழுப்பும் திருவுரு சிவமேயாகும். எழுத்தின் வரிவடிவம் ஒலி வடிவத்தினையும் ஒலி வடிவம் பொருளினையும் உணர்த்தும் மெய்ம்மை இதற்கொப்பாகும். அதனால் தத்துவமாகும் சகளமென்றனர். சகளம் - திருவுரு. அசளம் - திருவுரு அன்மை. படித்த பாடம் அருவாய் மனத்துத் தோன்றுவது இதற்கு ஒப்பாகும். அதுபோல் ஒளி ஒலி அருளோன் முதலிய நிலைகளும் தத்துவமாகும். ஆருயிரும் பேருயிருமாகிய ஆவியும் சிவனும் தத்துவமாகும். சிவத்துடன் ஆருயிர் ஒன்றிப்பது சிவசாயுச்சியமாகும்.

(அ. சி.) சகளம்-உருவம். அகளம்-அருவம். தற்பரம்-சிவம்: (உக)

2358. வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன்நூல்
ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமேன் றுள்ளன
நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம்
பேதம தேன்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.[1]

(ப. இ.) வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டும் உண்மையாம் இறைவனை உண்மையாகவுணர்த்தும் வண்மைப் பெருநூல். அந்நூல் இறைவன் உள்நின்றுணர்த்தத் திருவருள் கைவந்த மெய்யடியார்கள் வாயினால் உரைத்தருளப்பட்ட உரைசேர் நூலாகும். இவ் வுண்மை 'எனதுரை தனதுரையாக' என அருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாட்டான் (மலையினார் பருப்பதம். க. எசு - க) உணரலாம் 'தனதுரை' என்பதற்குச் சிவபெருமானின் திருவடிச் சிறப்பினையே புகழும் உரையாக என்றலும் ஒன்று. அவ் விரண்டும் முறையே திருநெறியினை விளக்கும் பொது நூலும் சிறப்பு நூலுமாகும். பொதுநூல் என்பது அன்பியலை மிகுதியாகவும் அருளியலைத் தொகுதியாகவும் கூறுவதாகும். சிறப்புநூல் என்பது அருளியலை மிகுதியாகவும் அன்பியலைத் தொகுதியாகவும் கூறுவதாகும். அன்பியல் உலகியல். அருளியல் - வீட்டியல். இவ்விருபெரு நூற்களும் இறைவனால் எழுப்பப்பட்டு, மெய்யடியாரால் எழுதப்பட்டு, வழுத்துரையாக வழங்கப்பட்டுத் திருவருளால் நின்று நிலவலின் அவை நாதனாகிய சிவபெருமானின் நற்றாள் சேர நவிலும் நல்லுரை யாகும். நாதன் உரையாகிய இவ்விரண்டினையும் அருளால் நாடின் இரண்டினுடைய பொருள் முடிபும் திருவடிசேர் ஒருமுடிபே யாம் அவ்வுண்மையுணராது தம் மனம்போல் உரைக்கும் ஒருசிலர் வெவ்வேறு முடிபு என்பர். உண்மையுணர்வண்மைப் பெரியோர்க்கு அவ் விரண்டும் ஒரு முடிபேயாம். பெரியோர் : கண்ணுதலோன் கழலிணையைக் கற்றல் கேட்டல் கருதல், கைக்கொள்ளல் கலத்தல் உடையார். பேதம் - வேறு. அபேதம் - வேறன்மை.

(அ. சி.) வேதம் - தமிழ் நான்மறை. ஆகமம் - தமிழ் ஆகமங்கள். இரண்டந்தம்-வேதாந்தம். சிந்தாந்தம் அபேதம்-வேற்றுமை இன்மை.

---

1. ஓதுசம. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கூ.

2359. பரானந்தி மன்னுஞ் சிவானந்தம் எல்லாம்
பரானந்த மேன்மூன்றும் பாழுரு னந்தம்
விராமுத்தி ரானந்த மெய்ந்நட னந்தம்
போராநின்ற வுள்ளமே பூரிப்பி யாமே.

(ப. இ) சிறப்புயிராகிய ஆவி பரானந்தி எனப்படும். அஃதாவது நந்தியைப் பரவி நந்தியென நாட்டோர் நவில நடப்போர். அத்தகைய பரானந்தி அருளால் அடையும் சிவ இன்பங்களெல்லாம் வருமாறு: ஆருயிர் உறக்கம், அருள்நிலை உறக்கம் சிவநிலை உறக்கம் என மூன்றும். மாயையால் வரும் இன்பம் முத்திரைகள் பலவற்றாலும் முற்றும் பல்வகை இன்பம். மெய்ப்பொருட் கூத்தாம் ஐந்தொழிலமை நடன இன்பம். இவற்றைப் பொருந்திய உள்ளமே பூரிப்புடையதாகும். அதனால் அவ்வுள்ளம் பூரிப்பி என வழங்கப்படும். அதனால் பூரிப்பியாகும். பாழ் - மாயை. பூரிப்பு - பொலிவு. பூரிப்பி - பொலிவுடையது.

(அ. சி.) பராநந்தி - சீவன் முத்தன். மூன்றும் சிவசுழுத்தி, சீவ சுழுத்தி, பரசுழுத்தி. பாழுருனந்தம் - மாயையினாலாகிய இன்பம். விரா - விரவிய. பொருந்திய. முத்திரானந்தம் - சாம்பவி முத்திரை; முதலிய வற்றின் பயிற்சியால் உண்டாகும் இன்பம். பொராநின்ற - அடைந்த. பூரிப்பு - இன்பம். (௧௯)

2360. ஆகுங் கலாந்தம் இரண்டந்த நாதாந்தம்
ஆகும் பொழுதிற் கலையைந்தா மாதலில்
ஆகும் அரனேபஞ் சாந்தக னாமென்ன
ஆகு மறையா கமமொழிந் தானன்றே.

(ப. இ.) கலாந்தம் இரண்டாகும் அவ் விரண்டும் நாதாந்தம் கலையந்தம் என்ப. கலையந்தம் நீக்கலாகிய நிவிர்த்தி முதல் ஐந்தாகும் இவ்வைந்திற்கும் அரனே முழுமுதலாவன். அதனால் அரனே பஞ்சாந்தகனாமென்ன அருளினர். இங்ஙனம் மறையாகமம் முறையுற மொழிந்தன வென்க.

(அ. சி.) பஞ்சாந்தகன் - தனித்தனியே ஐந்து கலைகளின் முடிவிடத்து இருப்பவன். (௨௦)

2361. அன்றுகு மேன்னுதை வகையந்தந் தன்னை
ஒன்றுன வேதாந்த சித்தாந்த முள்ளிட்டு
நின்று லியோகாந்த நேர்படு நேர்பட்டான்
மன்றுடி பாத மருவலு மாகுமே.[1]

(ப. இ.) ஐவகையான முடிபாம் அந்தங்களும் மாறுபட்டதன்று. அன்றுதல் - மாறுபடுதல் இவ் வுண்மையினை வேதாந்த சித்தாந்தம் ஒன்றென விளங்கக் கூறும். அத்தகைய வேதாந்த சித்தாந்தத்தை முன்னிட்டு ஒழுகினால் யோகாந்தநேர்படும் அச்செறிவுநிலை ஏற்பட்டால் மன்றுடி பாதம் மருவலுமாம் மன்றம் ஐவகையாகும்:

---

1. குழைமறை ௧௨. தடுத்தாட், ௪௮.

"மேலாம் சிவயநம மேவுமணி பொன்வெள்ளி
பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல்—மேலாம்
அவனுடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்
தவநெல்லை குற்றாலந் தான்."

அகம் : ஆருயிர்களின் அகத்துச் 'சிவயநம' என்னும் ஐம்மறைக் களத்து அவ்வுயிர் உய்ய அம்பலவாணன் அருட்கூத்தியற்றுகின்றனன். அக் கூத்தின் நினைப்பே புறத்து ஆலங்காடு, தில்லை, கூடல் நெல்லை, குற்றாலம் என்னும் ஐந்திடங்களிலும் நடிப்பதாகும். ஆல் - ஆலங்காடு. நெல்லை - திருநெல்வேலி மன்றாடியாகிய சிவபெருமான் திருவடியை அருளால் தலைக்கூடி இன்புறுதலாகும், தலைக்கூடுதல் - பொருந்துதல்.

(அ. சி.) அன்றாகும் என்னாது ஐவகை அந்தம் - வேறுபட்டது என்று கருதாது ஐந்து வகையான அந்தங்களை. (கூ௩)

2362. அனாதி சீவனைம் மலமற்றப் பாலாய்
அனாதி யடக்கித் தனைக்கண் டரனாய்த்
தனாதி மலங்கெடத் தத்துவா தீதம்
வினாவுநீர் பாலாதல் வேதாந்த வுண்மையே.

(ப. இ.) தொன்மையே யுள்ள ஆருயிர்க்குத் திருவருளால் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை யாக்கம், நடப்பாற்றல் ஆகிய ஐம் மலங்களும் அறும். அற்றவிடத்து அப்பால் நிலை எய்தும். அப்பால் நிலை - துரியாதீத நிலை. எய்தவே தொன்மை ஆணவப்பசை அடங்கும். அடங்கவே தன்னையும் அரனையும் தகமுறையாற் காணும். காணவே தன்னை வந்து பொருந்தும்படி பொத்திய ஆதிமலமாகிய கன்மம் மாயைகளாகிய இடைச் சேர்மலம் எளிதின் நீங்கும். நீங்கவே அருஞ்சைவர் தத்துவம் (2139) முப்பத்தாறுக்கும் அப்பாலாக ஆருயிர் நிற்கும். நீர் பாலுடன் கலந்து பாலின் சுவையும் நிறமும் பெற்று விளங்கும் என விளக்குவது வேதாந்த மெய்ம்மையாகும். பாலோடளாய நீர் பாலாகு மென்பது (நாலடியார், ககஎ) பயனுடைப் பார்மொழி. ஆருயிரும் மலம் நீங்கிச் சிவனார் எண் குணம் பெற்றுச் சிவனாய்த் திகழும்.

(அ. சி.) தனாதிமலம் - தன் ஆதிமலம் - மாயை. (அனாதிமலம் - ஆணவம்.) (கூ௪)

2363. உயிரைப் பரனை யுயர்சிவன் தன்னை
அயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனாற்
செயலற் றறிவாகி யுஞ்சென் றடங்கி
அயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிரைப் பரனாகிய திருவருளை எவர்க்கும் மேலாம் பரசிவனை மருளற்றுத் தெருளுற்றுத் திருவருளால் செறிந்து காண்பாயாக. நீ அதுவாகின்றாய் என்று கூறும் 'தொந்தத்தசிப் பெருங்கிளவியால் உன் செயலற்று அறிவாகியிருப்பாயாக அறிவாகியுந் திருவடிக்கீழ் அடங்கி நிற்பாயாக. இந் நிலையே மருளற்ற வேதாந்த சித்தாந்த அருள் மாண்பாகும். இவ் வுண்மை வரும் செந்தமிழ் மறை முடிபாம் திருவாசகச் செழுந்தேனால் உணரலாம். அத் திருப்பாட்டு வருமாறு:

"முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தன்எனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே"
—அ. அச்சோப்பத்து. ௧.

(அ. சி.) அயர்வற்றறி - மயக்கமற்றுக் காண்பாய். தொந்தத்தசி - துவம் + தத் + அசி - நீ சிவமாயிருக்கிறாய். (௩௫)

2364. மன்னிய சோகமா மாமறை யாளர்தஞ்
சென்னிய தான சிவோகமாம் ஈதென்ன
அன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொருள்
துன்னிய ஆகம நூலெனத் [1]தோன்றுமே.

(ப. இ.) நிலைபெற்ற அது நான் என்னும் ஆழ்ந்த நினைவினால் அவனே தானாகி நிற்கும் நிலை சோகம் எனக் கூறப்படும் ஆழ்ந்த நினைவு-பாவனை. இக் குறிக்கோள் மாமறையாளர்க்கு ஏற்படுவதாகும் அம்மறையாளர் முடியணியாத் திகழும் அருமறை சிவோகம்' எனப்படும். சிவோகம், சிவனுடன் கூடுதல். சிவோகம் இஃது என்று கூறத் தகும். இத்தகைய அரும்பொருள் சித்தாந்த மாமறையால் ஆராயப்படும் பொருளாகும். இப்பொருளை ஆராயும் எழில் நூல் ஆகமம் எனப்படும். சோகம் : ச + அகம் = அது நான். சிவோகம் - சிவத்துடன் கூடுதல்.

(அ. சி.) சோகமாய் - சோகம்பாவனையினால் அவனே தானாகி. சென்னியதான - தலையான் சிறந்த. (௩௬)

2365. முதலாகும் வேத முழுதா கமமப்
பதியான ஈசன் பகர்ந்த திரண்டும்
முதிதான வேத முறைமுறை யாலமர்ந்
ததிகாதி வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

(ப. இ.) முதல் நூலாகிய வேதமும் முழுமுதல் நூலாகிய ஆகமமும் நல்லடியார் வாயிலாக முதல்வனும் சிவபெருமானால் (2358) அருளிச் செய்யப்பட்டனவாகும். இவ்விரண்டனுள் முதன்மையான வேதமும் முறைமுறையாலமர்ந்த வேதாந்தமாகும். ஆகமம் தனிமிகச் சிறந்த சித்தாந்தமாகும்.

(அ. சி.) முதலாகும் - முதலில் உண்டான. அதிகாதி - தனி மேம்பட்ட. (௩௭)

---

1. கண்டவிவை. சிவஞானசித்தியார், ௧. ௩ - ௧.

6. பதிபசுபாசம் வேறன்மை

2366. அறிவறி வென்ற அறிவு மனாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி
அறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிரை அறிவென்றும், பேருயிரை அறிவுக்கு அறிவென்றும் கூறுப. ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா. இவ்விரண்டும் தொன்மையே உள்ளன தொன்மை - அனாதி அனாதி - ஆதியில்லாதது. அறிவு அறிவு என்ற அறிவாகிய ஆருயிரும் தொன்மையே. அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் இயற்கை அறிவாம் பதியும் தொன்மையே. அறிவினை விளங்கவொட்டாது தடை செய்து ஒட்டி நிற்கும் பாசமும் தொன்மையே, அறிவாகிய ஆருயிர்க்குப் பாச நீக்கத்தின் பொருட்டு அருளால் பிறப்பு உண்டாகும். அங்ஙனமாகிய அறிவுக்கறிவு அவ்வறிவிற் பதியுங் காலத்துப் பிறப்பறும். தானே என்பதை எளிதாகப் பிறப்பறும் எனக் கூறுக. ஈற்றசை எனலும் ஒன்று.

(அ. சி.) அறிவு - ஆன்மா. அறிவு பதியில் - சிவத்துவம் உண்டாயின். (க)

2367. பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாசம் அறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி [1]விடாவே.

(ப. இ.) பாசத்தால் கட்டுண்ட உயிரைப் பசு எனக் கூறுப. நீர் நிலைகளில் அந் நீரின் தூய்மையினையும் தெளிவையும் மறைத்து மேல் படர்ந்து நிற்கும் அழுக்கைப் பாசம் என்ப: இதுபோல் ஆருயிரின் அன்பு அறிவாற்றல்களை மறைத்து நிற்கும் ஆணவம் பாசம் எனப்படும். அப் பாசத்தால் மூடப்பட்ட உயிர் பசு எனப்படும். அப் பசுக்கள் பிரமன் முதலாகச் சொல்லப்படும் எண்ணில்லாத பல கோடி உயிர்களாகும். அப் பசுக்களைக் கட்டிய பாசமும் மூன்றென்ப. அம் மூன்றும் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ப. சிவபெருமான் திருவருளால் பசுத்தன்மை நீங்கினால் அப் பாசமும் அறும். அறுக்கப்பட்ட ஆருயிராகிய பசுக்கள் பதியாகிய தலைவனைப்பற்றி விட்டுவிடா என்க.

(அ. சி.) பசு - ஆன்மா. பசுக்கள் தலைவன் - சிவன். (உ)

2368. கிடக்கின்ற வாறே கிளர்பயன் மூன்று
நடக்கின்ற ஞானத்தை நாடோறு நோக்கித்
தொடக்கொன்றும் இன்றித் தொழுமின் தொழுதாற்
குடக்குன்றி லிட்ட விளக்கது வாமே.

---

1. பற்றுக. திருக்குறள், ௩௫௦.
,, பாய்த்தியபின். கஉ. திருமூலர், கச.
,, அணைத்துத். ,, சண்டேசர், ௩௦.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பாசப் பிணிப்புண்டு கிடக்கின்ற முறையில் அப் பாசப்பிணிப்பினின்றும் விடுபடக் கைக்கொள்ளவேண்டிய பொருள்கள் மூன்று. அவை இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்ப இம் மூன்றின் வழியொழுகினோர் திருவடி எய்தற்குரிய நானெறியில் நடப்பர். அந்நானெறியுள் சீலத்தின் பயனாக நோன்பும், நோன்பின் பயனாகச் செறிவும் கைகூடும். இம் மூன்றன் வழி முடிந்த பயனாகிய அறிவு கைவரும். அவ்வறிவாகிய திருவடி யுணர்வை நாடொறும் நோக்கல் நோக்கமாகக் கருதி ஒழுகிவருதல் வேண்டும். அப்படி யொழுகி வந்தால் தொடக்காகிய பாசப்பிணிப்பு ஒன்றும் இன்றாகும். அதன் பொருட்டு முழுமுதற் சிவபெருமானைச் செந்தமிழ்த் திருமுறை ஓதி இடையறாது தொழுங்கள். தொழுதால் குடத்துள் மறைந்திருந்த விளக்கு குன்றின் விளக்காகச் சிறந்து உறைந்திருக்கக் காணலாம். குடவிளக்கென்பது ஆருயிர் பாசப்பிணிப்புண்டு மறைந்திருப்பதை உணர்த்துவதாகும். அவ் வுயிர் பாசப்பிணிப்பு விண்டு சிவபெருமான் திருவடியினைத் திருவருளால் கண்டு சிறந்து உறைந்திருப்பதைக் குன்றின் விளக்கு உணர்த்துவதாகும். ஒன்றும் - சிறிதும்.

(அ. சி.) கிளர்பயன் மூன்று - அறம், பொருள், இன்பம். 'நான்கு' என்ற பாடமும் உண்டு. அப்பொழுது வீடு ஒன்றைச் சேர்த்த நான்கு ஆகும். நடக்கின்ற ஞானம் - சரியையாதியின் பலனாக நிகழும் ஞானம். தொடக்கு - ஆசாபாசங்கள் குடக்குன்றில் இட்ட விளக்கு-குடவிளக்கு, குன்றில் இட்ட விளக்கு எனப் பிரிக்க. குடத்தில் இட்ட விளக்காயிருந்த ஆன்மா குன்றில் இட்ட விளக்காய் மிளிரும். (௩)

2369. பாசஞ்செய் தானைப் படர்சடை நந்தியை
நேசஞ்செய் தாங்கே நினைப்பர் நினைத்தலுங்
கூசஞ்செய் துன்னிக் குறிக்கொள்வ தெவ்வண்ணம்
வாசஞ்செய் பாசத்துள் வைக்கின்ற வாறே.[1]

(ப. இ.) குற்ற இயல்பாக ஒட்டியுள்ள ஆணவ மலத்தை யகற்றுதற் பொருட்டுக் கன்மம் மாயைகளாகிய பாசங்களைக் கூட்டியருளிப் பிறப்பித்த சிவபெருமானை, மாலையில் தாங்குருப் போன்று விளங்கும் படர் சடை நந்தியை இடையறா உள்ளன்பு பூண்டு தொழுங்கள். தொழுது நினைப்பவர் நினைத்தலும் பேரருட் பெரும் பொருளாகிய சிவ பெருமான் நினைப்பதற்கும் குறிக்கொள்வதற்கும் கூசுவதெவ்வண்ணம்? மேலும் பாசத்துள் நிலைபெறுத்துவதெவ்வண்ணம்? செய்யாரென்க. மருத்துவன் நோயாளியைக் கண்டு கூசமுடியாதவாறும் நோய் நீங்கியபின் மேலும் அவனை நோய்மனையில் நிலைபெறச் செய்யமுடியாதவாறும் இதற்கு ஒப்பாகும். மேலும் கற்பிப்போன் கற்கவரும் மாணவனைக் கல்லாதவனென்று கூசமுடியாதவாறும் கற்றுத் தேறியபின் அவனை அங்கு நிறுத்த முடியாதவாறும் ஒப்பாகும். எவ் வண்ணம் என்பது இடைநிலை விளக்காய் நின்று வைசகின்றவாறு எவ்வண்ணம் என்று இயைக்க. எவ்வண்ணம் : வினாவினைக் குறிப்பு ; எதிர்மறைப் பொருள் தந்தது.

(அ. சி.) பாசஞ் செய்தானை-ஆன்மாக்களின் ஆணவமலம் நீங்குதற் பொருட்டு மாயா மலத்தைக் கூட்டி உடல், கருவி, உலக இன்பங்களைக் கொடுத்தானை. கூசம் - கூசி. வாசம் செய் - நிலைபெற்ற. (௪)

1. பாசம். அ. திருவெம்பாவை, ௨.

2370. விட்ட [1]விடமேரு வாறுபோல் வேருகி
விட்ட பசுபாச மெய்கண்டோன் [2]மேவுருன்
கட்டிய கேவலங் காணுஞ் சகலத்தைச்
சுட்டு நனவில அதீதத்துள் தோன்றுமே.

(ப. இ.) மெய்ப்பாவகனல் விடம் ஏருவாறு போன்று திருவருளால் ஆருயிர்களை விட்டு வேருகி அகன்ற பசுபாசங்களை மெய்கண்டோனுகிய சிறப்புயிர்க் கிழவன் மேவுதலைச் செய்யான் மேவுதல் - பொருந்துதல். தொன்மையிலே பிணித்த மலத்தனிமையாகிய புலம்பு சகலமாகிய புணர்ப்பினை எய்துவிக்கும். குறிக்கப்படும் நனவின்கண் அப்பால் நிலைக் கண்ணும் இப் புலம்பு நிலையாகிய தனிமை தோன்றும் புலம்பு-கேவலம். அப்பால்நிலைத்தனிமை ஆணவத்துடன் பிணிப்பின்றி அருளுடன் பிணிப்பூன்றி அறிவு மறைப்பின்றி அனைத்துலகும் கருவியும் மறைப் புற்று நிற்கும் நிலைமை. மெய்கண்டோன் - சீவன் முத்தன். (௫)

2371. நாடும் பதியுடன் நற்பசு பாசமும்
நீடுமா நித்தன் நிலையறி வாரில்லை
நீடிய நித்தம் பசுபாச நீக்கமும்
நாடிய சைவர்க்கு நந்தி யளித்ததே.

(ப. இ.) ஆராயப்படும் பதி பசு பாசம் பலவாக விரியும். நீடும் - விரியும். என்றும் பொன்றுது ஒன்றுபோல் நின்று நிலவும் சிவபெருமாணுகிய நித்தன் நிலையினை உள்ளவாறு அறிவாரில்லை தொன்றுதொட்டுத் தென்பட்டும் படாதும் வருகின்ற முப்பொருள்களுள் என்றும் ஒன்று போல் நிலைப்பதாகிய பதியினிலைமையும், சார்பியாகிய பசுவுக்கு நேர்ந்த பசு பாச நீக்கமும் திருவருளால் ஆராயத் தொடங்கிய சைவ நற்சீலர்க்கு நந்தியாகிய சிவபெருமான் விளங்குமாறு அளித்தருளினன்.

(அ. சி.) நீடும் - விரியும். நித்தன்-சிவன். நாடிய-விரும்பிய. (௬)

2372. ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடலே றெனநிற்கும்
ஆய பலிபீட மாகுநற் பாசமாம்
ஆய அரனிலை யாய்ந்துகோள் வார்கட்கே.

(ப. இ.) கலப்பினுல் எல்லாமாய் பொருட்டன்மையால் அல்லவுமாய் உள்ள பதியாகிய சிவபெருமான் அருட்சிவ லிங்கமாகும். என்றும் பொன்றுச் சார்பினவாய் நிற்தம் சார்பியாகிய பசுவும் அருட் சிவக் கொழுந்தின் திருமுன் ஒருங்கிய வுளத்தோடுற்று ஒரு நோக்காய் வலிமை மிக்க ஆனேறு என அசைவின்றி நிற்கும். அவ் வானேற்றின் பின் காணப்படும் பலிபீடம் ஆருயிர்களினின்றும் அருளால் விடுபட்ட 'யான் எனது என்னும் செருக்காகிய' பசு பாசங்கள் தங்கி மங்குமிட

(பாடம்) 1- விடமேறு.

2. அசத்தறியாய். சிவஞானபோதம், ௬. ௧ - ௧.
,, சதசத்தா. சிவஞானபோதம், ௧0. ௨ - ௫.

மாகும். அரனிலையாகிய படமாடுந் திருக்கோவிலை ஆராய்வார்க்கு அருளால் இவ்வுண்மைகள் புலனாகும். எனவே திருக்கோவில் திருவுருவங்கள் மூவா முப்பொருள் உண்மை செப்பும் உருவெழுத் தோவியத் தனவாந் திரு நூலாகும். ஆனேற்றின் முன்பின் பலிபீடம் அமையும் குறிப்பு வருமாறு : பாசமுன்னாகில் பலிபீடம் முன்னாம்பின், நேசமுதல் முன்னுள்ளியால் நேர்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் ''பிண்டத்தின் அமைப்பே கோவில்'' எனக் காட்டுகின்றது. இந்தக் கருத்தையே ''பட மாடக்கோயில்'' என்று வேறோர் இடத்தில் கூறியுள்ளார். கோயிலில் சிவ சந்நிதியில் இரண்டு நந்திகள் உண்டு. ஒன்று கோயில்முகப்பில் உள்ளது இன்னொன்று சிவலிங்கத்தின் அணித்தாய் உள்ளது. முகப்பில் உள்ள நந்திக்குப் பலிபீடம் முகத்தின் பக்கம் உள்ளது. இலிங்கத்துக்கு அணித்தாயுள்ள நந்திக்குப் பலிபீடம் வாலின் பக்கம் உள்ளது இதன் பொருள் என்னவென்றால் சிவம் ஆன்மாவுக்குத் தூரமாய் இருக்கும்பொழுது பாசம் ஆன்மாவின் முன்னால் இருக்கும். சிவத்தைக் கிட்டினால் பாசம் பின்னால் மறைந்துவிடும் என்பதே. அஃதாவது தற்போதம் உள்ளவர்க்குப் பாசம் முந்தியும், தற்போதம் இழந்தவர்க்குப் பிந்தியும் இருக்கும் என்பதே. (எ)

2373. பதிபசு பாசம் பயில்வியா நித்தம்
பதிபசு பாசம் பகர்வோர்க் காருக்கிப்
பதிபசு பாசத்தைப் பற்றற நீக்கும்
பதிபசு பாசம் பயில நிலாவே.

(ப. இ.) பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளையும் நிலை வேறுபாட்டால் விரித்தும் தொழில் ஒற்றுமையால் தொகுத்தும் ஐம்பொருள்களாக அமைத்தனர் அருஞ்சைவர். அவையே 'சிவயநம' என்ப. பதியாகிய சிகரத்தின் நிலைவேறுபாட்டால் வகரமும் நகரமும் என விரிந்து மூன்றாயின மலகன்ம மாயைகளின் தொழில் பெரும் பான்மையும் மறைத்தலும் மறைத்தற்குத் துணைபுரிதலும் ஆம். அதனால் அம் மூன்றையும் மகரம் என ஒன்றாயடக்கியும், யகரமாகிய ஆருயிர் என்றும் சார்ந்து நின்றதே உயிர்நிலை என வழங்கும் இயல்பிற்றாதலின் வகர நகரங்கட்கு நடுவாய் ஒன்றாயின. வகரம் நற்றாயாகவும் நகரம் செவிலித் தாயாகவும் பெரும்பாலும் கொள்ளற்கியையும். செவிலிக்கு உடலுயிர் ஓம்பற்காம் பொருள் கூட்டும் பணியும். நற்றாய்க்கு உணர்வுயிர் ஓம்பற்காம் அருள் கூட்டும் பணியும், இயல்பாக அமைந்துள்ளன. பதி பசு பாசம் மூன்றும் மீநிறைவு வீழ்நிறைவு மிடைநிறைவு என்ற முறையில் ஒன்றனுள் ஒன்று அடங்கி விளங்கும். இவற்றை முறையே வியாபகம் வியாப்பியம் வியாத்தி என்ப. பதி மீநிறைவாகும். பசு வீழ்நிறைவாகும், பாசம் மிடைநிறைவாகும். இம்முப்பொருள் உண்மை விரிக்கும் திருவைந்தெழுத்தை நாளும் இடையறாது பொருட் குறிப்புடன் ஓதி வருதல் வேண்டும் அங்ஙனம் பயின்று வருவார்க்கு நன்னெறி நான்மையின் வழியினை அருளிச்செய்வாராய் வழியமைத்தனர். அந் நெறி நிற்பார்தம் பசு பாசப்பற்றை அறவே நீக்கியருள்வன். அத் திருவருள் கிட்டியபின் பசு பாசம் ஒளிமுன் இருள் போன்று அவ்வாருயிர்க்கண் தில்லா வென்க.

(அ. சி.) பயில்வியா நித்தம்-நாள்தோறும் செய்யும் அஞ்செழுத்து என்னும் முறை. ஆருக்கி - வழியை உண்டாக்கி. (அ)

2374. பதியும் பசுவோடு பாசமும் மேலைக்
கதியும் பசுபாச நீக்கமுங் காட்டி
மதிதந்த வானந்த மாநந்தி காணுந்
துதிதந்து வைத்தனன் சுத்தசை வத்தே.

(ப. இ.) பேருயிராகிய பதியும், ஆருயிராகிய பசுவும். அப்பசுவினைப் பிணித்த பாசமும், அருளால் பாசம் நீங்கிய இடத்துப் பெறும் திருவடிப் பேறாகிய மேலைக்கதியும், சிவகுருவாய்ச் சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து பசு பாசத்தை நீக்கியருளும் நீக்கமும் மெய்ம்மையாக்காட்டி யருள்வது தனிப்பெரும் சைவமாம் சுத்த சைவத்தென்க இத்தகைய தத்துவஞான மாகிய மெய்யுணர்வைத் தந்தருளியவன் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப மாநந்தியாகிய சிவபெருமானுவன்; அவன் திருவடியிணையினைச் செந்தமிழ்த் திருமுறை வழியாக வழிபட்டு உய்யும்படியாகவும் வைத் தருளினன். (௯)

2375. அறிந்தணு மூன்றுமே யாங்கணு மாகும்
அறிந்தணு மூன்றுமே யாங்கணு மாக
அறிந்த அனாதி வியாத்தனு மாவன்
அறிந்த பதிபடைப் பானங் கவற்றையே.

(ப. இ.) யாங்கணும் அறியும் தன்மைவாய்ந்த அணுவாகிய ஆருயிர் மூவகைப்படும். அவை ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் பிணிப் பால் ஆவன. அம் மூன்றுமே யாங்கணுமாக நீக்கமற நிற்கும் நிலைமை யினை அறிந்த பெரும்பொருள் சிவபெருமானுவன் அவன் தொன்மையி லுள்ளவன். எங்கும் நிறைதவன். ஆருயிர்களின் பிணித் துன்பத்தி னின்றும் விடுவிக்கத் துணிந்தனன். அவற்றிற்கு வேண்டிய உடல்கலன் உலகுஉணு முதலியவற்றை மாயாகாரியமாகப் படைத்தளித்தருளினன். அவற்றை. அவற்றிற்கு : உருபு மயக்கம். ஒருபுடை யொப்பாக 2352) ஒரு மலத்தார் இடையின மெய்யையும் இருமலத்தார் மெல்லின மெய் யையும். மும்மலத்தார் வல்லின மெய்யையும் ஒத்தவரெனக் கூறலாம். வல்லினமெய் மொழிக்கிறுதியில் நில்லாமையான் மிக்க செருக்குடைய மும்மலக் கட்டினை யொக்கும். மெல்லினமெய் மொழிக் கிறுதியில் வருத லானும் மெல்லென்று ஒலித்தலானும் மாயை அடங்கிய இருமலக்கட்டினை யொக்கும் இடையினமெய் லகர ழகர ளகரங்கள் பயின்று குழைந்திருப்ப தால் வினை மாயை அடங்கிய் ஒரு மலக்கட்டினை யொக்கும். ஆய்தம் திரு வருளம்மை யொக்கும். ஐம்மலம் அகன்று செம்பொருட்ட ந்தையின் தாள்சேர் உயிர் குற்றுகரமாகும். அதுவே 'குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்' (தொல் எழுத்து, ௬௭) என்னும் நூற்பாவின் கருத்தாகும். 'நுந்தை' என்னும் முறைப் பெயர் மெய்ம்முதலே ஆயினும் ஒற்றுமை நயத்தான் குற்றியலுகர முத லாயிற்று. அதுபோல் திருவடிப்பேறு பெற்ற அடிமையுயிரும் எண்குண மும் பதியப்பெற்று இரண்டற விரவி நிற்பதால் முதலெனவுங் கூறப்படும். அக்குறிப்பு நுந்தை என்னும் பெயரில் தந்தை என்னும் பொருள் காணப் படுவதால் ஆருயிர்கள் அடிசேர் மகவெனக் கொள்க. இது 'மன்னவன்றன் மகன்' என்பதனுற் காண்க. (௧0)

2376. படைப்பாதி யாவது பரஞ்சிவஞ் சத்தி
இடைப்பால் உயிர்கட் கடைத்திவை தூங்கல்
படைப்பாதி சூக்கத்தைத் தற்பரஞ் செய்யப்
படைப்பாதி தூய மலமப் பரத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு உடல்கலன் உலகு ஊண் முதலியவற்றைப் படைத்தருளவேண்டுமென்று தொன்மைக்கண் திருவுள்ளங்கொண்டது முழுமுதற் பெரும்பொருளாம் சிவம் ஆகும். அச் சிவன் வைப்பாற்றலாகிய மாயையினின்று இவற்றைப் படைத்து உயிர்கட்கு அளித்துக் காத்தருள்கின்றனன். சத்தி - வைப்பாற்றல் தூங்கல் - நிகழ்தல். படைப்பு முதலாகிய ஐந்தொழிலும் மிக நுண்தன்மை வாய்ந்ததாகும். நுண்மை: கருவியின்றிக கருத்தாலியற்றுவிக்கும் கடவுட்செயல். நுண்மை - சூக்கம். அந் நுண்டொழிலைச் சிவபெருமான் செய்தருளுவதனுல் ஆருயிர்கள் மலப்பிணிப் பினின்றும் விடுபடுகின்றன. விடுபடவே தூய்மை எய்துகின்றன. தூய்மை எய்துவதால் அச் சிவபெருமான் திருவடிநீழலை அவ் வுயிர்கள் எய்துகின்றன. தூயமலமப்பரத்தே: மலநீங்கிய ஆருயிர் தூயவாய் அப் பரத்தேயாம் எனக் கொள்க.

(அ. சி.) இடைப்பால் - திதி காலத்தில், அஃதாவது காத்தற் காலத்தில். தூங்கல் - நிகழுதல். (௧௧)

2377. ஆகிய சூக்கத்தை யவ்விந்து நாதமும்
ஆகிய சத்தி சிவபர மேலைந்தால்
ஆகிய சூக்கத்தில் ஐங்கரு மஞ்சேய்வோன்
ஆகிய தூயவீ சானனு மாகுமே.

(ப. இ.) நுண்ணிய ஐந்தொழிலை விந்து. நாதம், சத்தி, சிவம், பரம் என்னும் மேல் ஐந்து நிலைகளாலும் ஆக்குவிப்பன் அந் நுண்ணிய ஐந்தொழிலை அருளால் ஆக்குவிப்போன் தூய இயக்க முதலாகிய ஈசானன் ஆவன்.

(அ. சி.) மேலைந்து - விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம், பரம். (௧௨)

2378. மேவும் பரசிவ மேற்சத்தி நாதமும்
மேவும் பரவிந்து ஐமமுகன் வேறீசன்
மேவும் உருத்திரன் மால்வேதா மேதினி
ஆகும் படிபடைப் போனர [1]னுகுமே.

(ப. இ.) இப் படைப்பாதி ஐந்தொழிலையும் சிவபெருமான் அருவம் நான்கு. அருவுருவம் ஒன்று. உருவம் நான்கு ஆக ஒன்பான் நிலைகளின் நின்று உன்முகமாகிய கருத்தால் இயற்றியருளுகின்றனன். அந் நிலைகள் முறையே பரசிவம், பராசத்தி, பரநாதம், பரவிந்து எனவும்; ஐம்முகன் எனவும்; ஈசன், உருத்திரன் மால். அயன் எனவும் கூறப்படும். மாயா காரியமாகிய உலகினைப் படைத்தருளுபவன் அரனுகிய சிவபெருமானுவன்.

(அ. சி.) ஐம்முகன் - சதாசிவன். (௧௩)

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௪ - ௨.

2379. படைப்பு மளிப்பும் பயிலிளைப் பாற்றுந்
துடைப்பு மறைப்புமுன் தோன்ற அருளுஞ்
சடத்தை விடுத்த அருளுஞ் சகலத்
தடைத்த அனுதியை ஐநதென [1]லாமே.

(ப. இ) படைத்தல், காத்தல், இளைப்பாற்றுதலாகிய துடைத்தல், வினைநுகர்வாகிய மறைத்தல் இந்நான்கும் இயல்பாகச் சிவபெருமானிடத்தில் முன்தோன்றிய திருவருள் வாயிலாகத் தோன்றுவன அத் திருவருள் ஆருயிர்களை மலப்பிணிப்பினின்றும் விடுவித்துச் சிவப்பிணிப்பில் இடுவித்து வாழ்விக்கும் பேரறிவுப் பேராற்றல் திருவருளினால் தொன்மையிலேயே ஆருயிர்களைப் பிணிப்பினின்றும் விடுவிப்பவனும் சிவனே. விடுவித்தற்பொருட்டு அவ்வுயிர்களுக்குப் புணர்ப்பு நிலையை முதற்கண் அவனருளினன். முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளாகிய அத் தொன்மைப் பெரும்பொருளே நுண்ணிய ஐந்தொழிலும் செய் தருளும் என்க. சகலததடைத்த அனுதியை - புணர்ப்பிற் புணர்த்த தொன்மையை.

(அ. சி.) சடத்தை விடுத்த - உடற்பற்றை ஒழித்த. ஐந்து - அஞ்சு தொழில், படைப்பாதி முதலியன. (கசு)

2380. ஆறுறு குண்டலி தன்னின் அகத்திட்டு
வேறுகு மாயையின் முப்பான் மிகுத்திட்டங்
கீறுங் கருவி யிவற்றுல் வகுத்திட்டு
வேறும் பதிபசு பாசம்வீ டாகுமே.

(ப. இ.) குண்டலியாகிய மாமாயையினின்று முப்பத்தாறு மெய்கள் சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தால் தோன்றிவிரியும். இம் முப்பத்தாறினையும் பகுக்குங்கால் உணர்த்துமெய் ஐந்து, உணர்வுமெய் ஏழு, உடல்மெய் இருபத்துநான்கு என்பனவாகும் இவற்றை முறையே தூமாயை- தூவாமாயை, பகுதி மாயை எனக் கூறுவர். ஆருயிர்கட்கு முடிந்த முடிபாக வேண்டிய கருவிகளையும் இவற்றுலேயே வகுத்தருளினன் பதி பசு பாசம் என்னும் உண்மைகளையும் தொடர்புகளையும் அருளால் உணருங் காலத் துப் பாசத்தினின்றும் பசு வேருகும். வேருகவே பதியினைச் சென்றெய்தும் எய்துவதே வீடுபேருகும்.

(அ. சி.) மாயையின் முப்பால் - சுத்தம், அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம், அஃதாவது மாமாயை, மாயை மூலம் என்பன. (கஎ)

2381. வீட்கும் பதிபசு பாசமும் மீதுற
ஆட்கும் இருவினை யாங்கவற் றுவுணர்ந்
தாட்கு நரக சுவர்க்கத்திற் றுனிட்டு
நாட்குற நான்தங்கு நற்பாச நண்ணுமே.

(ப. இ.) பதியானது பசுவினை மலநீக்கத்தின்பொருட்டு மாயாகாரியமாகிய பாசத்தின்கண் விருப்பம் உண்டாகச்செய்யும். அவ்வுயிர் உலகுடன்

1. ஏற்றவிவை, சிவப்பிரகாசம், பொது, கூ.

கலன்களில் விருப்பம் மீதூர இருவினை புரியும்படி ஆழ்த்தும். அதன் வாயிலாக ஆருயிர்கள் இருவினைகளைப் புரியும். அவற்றின் பயன்களாகிய இன்பத் துன்பங்களை நுகர்விப்பதன் பொருட்டு அவ்வுயிர்களை முறையே துறக்கநிரயங்களிலிட்டு ஆழச்செய்யும். இவ்வகையாகப் பயன் துய்க்கும் காலங்கழியப் பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய நான் என்னும் முனைப்புத் தங்கும்படி நற்பாசமாகிய மறைப்பாற்றல் வந்து பொருந்தும் என்க. மறைப்பாற்றல் - நடப்பாற்றல்; திரோதானசத்தி. (௧௬)

2382. நண்ணிய பாசத்தில் நானெனல் ஆணவம்
பண்ணிய மாயையில் ஊட்டற் பரிந்தனன்
கண்ணிய சேதனன் கண்வந்த பேரருள்
அண்ணல் அடிசேர் உபாயம தாகுமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியவுடம்புடன் கூடி நான் என்று முனைத்து நிற்றல் ஆணவப் பண்பாகும். அவ் வாணவம் நீங்குதற் பொருட்டு மாயையின்கண் செலுத்தி இருவினைப்பயன்களையும் நடப்பாற்றல் ஊட்டுவதாகும். ஊட்டுவதனால் ஆணவமலம் அகலும். அகலவே கருதப்படும் அறிவிக்க அறியும் தன்மைவாய்ந்த சேதனனாகிய ஆருயிர்கள்மாட்டு வைத்த பேரருளினால் அவ்வுயிர்க்கு அண்ணலாகிய சிவபெருமானின் திருவடிசேரும் வழிவகைகளையும் அவ்வாற்றல் தோற்றுவித்தருளும். இதனையே உபாயமதாகும் என்றனர். ஆணவம்; வழக்குச் சொல்; ஆண்மை.

(அ. சி.) ஊட்டல் - ஊட்டலால். பரிந்தனன் - நீங்கினான். (௧௭)

2383. ஆகும் உபாயமே யன்றி யழுக்கற்று
மோக மறச்சுத்த னாதற்கு மூலமே
ஆகு மறுவை யழுக்கேற்றி யேற்றல்போல்
ஆகுவ தெல்லாம் அருட்பாச[1]மாகுமே.

(ப. இ.) நடப்பாற்றல் ஆருயிர்க்கிழவற்கு வினைமாயைகளைக் கூட்டல் வழிவகைகள் மட்டுமன்றி ஆணவ அழுக்கு நீங்கித் தூயனாதற் பொருட்டுக் கடும்பற்றாகிய மருள் நீங்குதற்கும் தூயனாதற்கும் இதுவே மூலமாகும். இதற்கு ஒப்பு அழுக்கேறிய அறுவை என்னும் ஆடையினை மேலும் சாணி உவர் முதலிய அழுக்கினை ஏற்றி அவ்வழுக்கினை அகற்றுவதாகும். இவ்வனைத்தும் அருட்பாசமாகிய நடப்பாற்றலால் நிகழ்வனவேயாகும்

(அ. சி.) அறுவை - வேட்டி; தறியினின்றும் அறுத்து எடுப்பது அறுவை. ஏற்றி - கலந்து. ஏற்றல்போல் - அடித்துப் போக்குதல்போல். (௧௮)

2384. பாசம் பயிலுயிர் தானே பரமுதல்[2]
பாசம் பயிலுயிர் தானே பசுவென்ப
பாசம் பயிலப் பதிபர மாதலாற்
பாசம் பயிலப் பதிபசு வாகுமே.

---

1. எழுமுடல். சிவஞானசித்தியார், உ. கூ - உ.
2. ஆவதென். கஉ. கண்ணப்பர், கஎ.

(ப. இ.) பாசத்துடன் பயின்றுவரும் ஆருயிர் முதல் பரமாகும். பரம் - சுமை. இயற்கையிலேயே சுமையுடையதாகுமென்ப. அப் பாசப் பிணிப்புச் சுமையுடைமையால் அவ்வுயிர் பசுவெனப்பட்டது ஆருயிர் பாசம் பயின்று தூயனாதற்பொருட்டுப் பதியும் அப்பசுவுடன் கலத்தலால் பதியும் பசுவாகும் என்ப. இது நோயாளிக்கு மருந்து கூட்டிக்கொடுப் போன் அம் மருந்துடனும் நோயாளியுடனும் தொடர்பு கொண் டிருப்பதை யொக்கும். ஆருயிர்க்குப் பாசத்தினைப் பயிற்றுவித்தற் பொருட்டுப் பதியும் பரமாக விளங்கும். பரம் - முதன்மை. (௧௯)

2385. அத்தத்தில் உத்தரங் கேட்ட அருந்தவர்
அத்தத்தில் உத்தர மாகும் அருள்மேனி
அத்தத்தி னாலே யணையப் பிடித்தலும்
அத்தத்தில் தம்மை யடைந்துநின் றாரன்றே.

(ப. இ.) அருந்தவர்கள் மறை முதலியவற்றைப் பயின்று பொருள் முடிபின்கண் மயங்கியிருந்தனர் அவர்கள் ஆலமர் கடவுளிடம் அருளால் வந்தனர். வந்து அத்தமாகிய பொருளின்கண் தெளிவாகிய அறிவு பெறுதற்பொருட்டு உத்தரம் வினவினர். அவ்வாலமர் செல்வன் சீர்மிகு சிறப்பினோன் ஆதலின் அத்தமாகிய கைவிரல்களினால் மாற்றமிலா மாறிலாப் பொருந்தும் விடை திருந்த அளித்தருளினன். மேலும் தன் அருள்மேனித் திருக்கையினால் தலையினைத் தொட்டுச் சிவதீக்கையும் செய்தருளினன். அங்ஙனம் தலையினைத் தொட்டபொழுதில் அவர்கள் தம்மை அவர்தம் திருவடிக்கு ஆளாக்கி அடைந்துநின்றனர் அத்தம் - பொழுது. கைவிரல்களாற் காட்டும் உண்மை வருமாறு. பெருவிரல் பதியாகும். ஆட்காட்டி விரல் பசுவாகும். நடுவிரல் கன்மமாகும். அணி விரல் மாயையாகும். சிறுவிரல் ஆணவமாகும். பதியினைக் குறிக்கும் விரலுக்குப் பெருமைமிக்க விரல் என்று கூறுதலும், ஆளாம் உயிரினைக் குறிக்கும் விரலுக்கு ஆட்காட்டி விரலெனக் கூறுதலும் சாலப் பொருந் தும் இயற்கையவாதல் காண்க. இருவினையைக் குறிக்கும் விரலை நீண்ட நடுவெனலும் மாயையைக் குறிப்பதை அணியெனலும் ஆணவத்தைக் குறிப்பதைச் சிறுமை எனலும் அங்ஙனமே பொருத்தமாதலறிக. பெரு விரல் நின்ற நிலையிலேயே நிற்பின் ஏனைய விரல்களுக்கு எவ்வகைச் செயல்களும் யாண்டும் எளிதின் நிகழ்வனவாகா. அஃது 'அவனசை யாமல் அணுவசையா' தென்பதனை உணர்த்தும் எனவே ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒன்றாய்ப் புணர்ப்பதற்கு இரண்டன் காதல்இணக்கமும் இன்றியமையாதென்க. இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க ;

"முன்னோன் பெருவிரலாம் மூவா உயிர்சுட்டாம்
பின்மூன்றும் நீள்வினையே மாயைமலம் உன்னுங்கால்
ஆளும் பெருவிரலும் ஆட்காட்டி யும்புணர்ப்பக்
கேளுறுமால் ஒட்டாவம் மூன்று."

(அ. சி.) அத்தத்தில் - சின்முத்திரையினால், உத்தரம் கேட்ட - தம் கேள்விகளுக்கு விடைகேட்ட, அருந்தவர் - தவசிகள், பிடித்தல் - தொட்டுத் தீக்கை செய்தல். (௨௦)

7. அடி தலை யறியும் திறங்கூறல்

2386. காலுந் தலையும் அறியார் கலதிகள்
காலந்தச் சத்தி யருளென்பர் காரணம்
பாலொன்று ஞானமே பண்பார் தலையுயிர்
காலந்த ஞானத்தைக் காட்டவீ [1]டாகுமே.

(ப. இ.) காலாகிய வழியும் தலையாகிய சிரமும் உண்மை நூற் கல்வியில்லாதார் உணரார். அவர்கள் கலதிகளாகிய வீணர்களாவர். கால் என்பது சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் சத்தியாகிய திருவருள் என்பர். அனைத்திற்கும் வினை முதற்காரணமாக என்றும் இயற்கையாகவே திகழ்பவன் சிவபெருமான். அவனே திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானமாவன். அவனே திருவருட்பண்பு எட்டும் நிரம்பிய தலைவனுவன் ஆருயிர்க்குக் காலாகிய திருவருள் அச் சிவஞானத்தைக் காட்டியருளும். காட்டியருள அவ்வுயிர் திருவடிப்பேறுகிய வீடெய்தும். சிரம் என்பதிலுள்ள சிகரமும், வழி என்பதிலுள்ள வகரமும் கூடச் சிவ என்ருகும். அது சிவ என்னும் செந்தமிழ்ப் பொருண்மறையாகும். மேலும் "பரையுயிரில் யான் எவதென்றற நின்றதடியாகும்' என்றும், "உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகு"மென்றும் தமிழாகமம் ஓதியருள்வதால் இவையிரண்டும் முறையே வழியும் சிறப்புப்பேறும் ஆகும். இவற்றை யுணராதாரையே தலைகால் தெரியாதலையும் தடுமாற்றத்தவராவர் என்ப. வினைமுதற் காரணம் - நிமித்த காரணம்.

(அ. சி.) கால் - தமிழ்மொழியில் கால் என்ற இலக்கத்தைக் குறிப்பது வ என்ற குறி. அஞ்செழுத்தில் வ அருளைக் குறிக்கும் தலை - ஞானம். இது 'கால் அந்தச் சத்தி அருள் ஞானமே பண்பார் தலை" என்று இம் மந்திரத்திலேயே கூறப்பட்டிருப்பது காண்க. (க)

2387. தலையடி யாவ தறியார் காயத்தில்
தலையடி யுச்சியில் உள்ளது மூலந்
தலையடி யான அறிவை யறிந்தோர்
தலையடி யாகவே தானிருந் தாரே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பகத்துத் தலை உச்சியிலுள்ளது. அடி என்பது வழியாகவுள்ளது இவ்வுண்மையினை அருளால் அறியார். தலையடி என்பது சிவ' என்னும் செந்தமிழ்ப் பெருமறையாகும். இவ்வறிவை அறிந்தோர் சிவமாகவே யிருந்து இன்புறுவர்.

(அ. சி.) அடியாவது - பிண்ட உற்பத்தியில் முதலாவது, தலை அடி உச்சி - தலையில் உச்சிக்கு நேர்கீழாக, மூலம் - ஆன்மா. (உ)

2388. நின்றான் நிலமுழு தண்டமும் மேலுற
அன்றுள் அசுரா அமரரும் உய்ந்திடப்
பின்றான் உலகம் படைத்தவன் பேர்நந்தி
தன்றா ளிணையென் தலைமிசை யானதே.

---

1. பரையுயிரில். உண்மைநெறி விளக்கம், ௬.

(ப. இ.) சிவபெருமான் நிலமும் அண்டமும் கீழும் மேலும் பொருந்தும் வண்ணம் பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றருளினன். அவ்வாறு அன்று நின்றருளியது அசுரரும் அமரரும் உய்ந்திடும்படி ஆள்வதற்கே யாம். அவனே பின்பு உலகம் படைத்தருளினன். அவன் திருப்பெயர் நந்தியாகும். அவன் திருவடி அடியேன் தலையின்கண் அமர்ந்தது. (கூ)

2389. சிந்தையி னுள்ளே எந்தை திருவடி
சிந்தையும் எந்தை திருவடிக் [1]கீழது
எந்தையும் என்னை யறியகி லானாகில்
எந்தையை யானும் அறியகி [2]லேனே.

(ப. இ.) சிவபெருமானாகிய எந்தையின் திருவடி அவனருளால் அடியேன் எண்ணமாகிய சிந்தையின்கண்ணே யுள்ளது. அடியேன் சிந்தையும் எந்தையின் திருவடிக்கீழ் அமர்ந்துள்ளது. எந்தையும் அடியேனை அருள் உள்ளத்தால் நோக்குவதாகிய அறிதலைச் செய்யானாகில் எந்தையாகிய அவனை அடியேனும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினை எய்துவேன் அல்லேன். இது கற்பிக்கும் ஆசான் மாணவனையும் ஈன்றோர் மக்களையும் உரிமையுடன் நோக்காராயின் அம்மக்கள் அவர்களை எங்ஙனம் ஆசான் ஈன்றோர் என அறிவர்? மூத்தோர் முன்னறிந்து முறையுணர்த்திய பின்னரே இளையோர் அம்முறைவழி நின்று ஒழுகுவர் என்பவற்றோடொத்ததாகும் இது. (ச)

2390. பன்னாத பாரொளிக் கப்புறத் தப்பால்
என்னா யகனார் இசைந்தங் கிருந்திடம்
உன்னா ஒளியு முரைசெய்யா மந்திரஞ்
சொன்னான் கழலிணை சூடிநின் றேனே.

(ப. இ.) நெருங்கவொண்ணாத ஆறாதார அகநிலை ஒளிக்கு அப்புறமாய் அதன்மேலுமாய் விளங்குவது அருட்பெரும் அறிவுப் பெருவெளி. அங்குப் பொருந்தி எழுந்தருளியிருப்பவன் என் முழுமுதற்றலைவனாகிய சிவபெருமானாவன். அவனது அளவில் பேரொளியை உன்னுதல் செய்யவும் ஒண்ணாது. அவனது திருப்பெயராம் மந்திரத்தை உரைத்தல் செய்யவும் ஒண்ணாது. உன்னுங்கால் ஏதாவது ஓர் உருவம் உன்னுங் கருவியாகிய மனத்துமுன் தோன்றும். உரைக்குங்கால் ஒலியுருவம் செவிப்புலனாகும். இவ் விரண்டையும் கடந்து விரவிநின்றுணரும் மேல் நிலையாதலின் அங்ஙனம் ஓதியருளினர். அவற்றை அவன் அருளால் உணர்வின்கண் உணர்த்தியருளினன். அதனால் ஆருயிர்க்கிழவன் அவன் திருவடியைத் தலைச்சூடிநின்றனன். தலைச்சூடுதல் தலையன்பால் தலையிற் சூடுதல்.

(அ. சி.) பார்ஒளி - ஆதார ஒளிகள் அப்புறத்தப்பால் - பரமாகாய முடிவில், உன்னா வொளி - கருதப்படாத ஒளி, உரைசெயா மந்திரம் - வாயினால் உச்சரியாமல் உரைக்கும் மந்திரம். (ரு)

---

1. தருக்கின. அப்பர், ச. கக - ச.
,, பைம்மா. ,, ச. அச - க0.
,, நித்த. அ. அன்னைப்பத்து, கூ.
2. என்னை. அப்பர், ரு. கஉ - அ.
,, நானார். அ. திருக்கோத்தும்பி, உ.

2391. பதியது தோற்றும் பதமது வைம்மின்
மதியது செய்து மலர்ப்பத மோதும்
நதிபோதி யுஞ்சடை நாரியோர் பாகன்
கதிசெயுங் காலங்கள் கண்டுகோ ளீரே.

(ப. இ.) பதியாகிய சிவபெருமானின் திருவடி யாண்டும் புகழ் மணியொளியாய்த் திகழ்ந்து தோன்றும். அத்திருவடியிணையினைத் தலையிற் சூடுங்கள். செந்தாமரையனைய அத் திருவடியிணையினை மறவா நினைவாக மதியாகிய அறிவினிற் கொள்ளுங்கள். அதனையே இடையறாது ஓதும் செயலை மேற்கொள்ளுங்கள். திருவருள் வெள்ளம் தங்கியிருக்கும் திருச்சடையினையும், பெண்ணமர்ந்திருக்கும் ஒரு பாகத்தினையும் உடையவன் சிவபெருமான்; அவனைப் போற்றும் காலங்கள் நான்கு. அவை செவ்வொளிவானக் காலையும், வெள்ளொளி நண்பகலும், செவ்வொளி மாலையும், மையொளி நள்ளிரவு மாகும் இக்காலங்களைத் தொழத்தகும் இன்றியமையா இறைவன் இயற்கையோடொட்டிய திருவுருவ நாற்காலமாகத் தொழுங்கள். தொழுதற்கு வேண்டும் திருமுறைத் திருப்பாட்டின் முதல் நினைப்புக்கள் வருமாறு: சிந்திப்பார் காலையே, படைக்கலமா, வாழ்க, என்றும் இன்பம் என்பனவாம். அங்ஙனம் தொழுதால் சிவபெருமான் திருவடிப் பேறாகிய நிலையினை நிலையாக அருள்புரிவன். இந் நாற்காலக் குறிப்பு அம்மையார் அருளிய அருந்தமிழானுணர்க.

''காலையே போன்றிலங்கு மேனி கடும்பகலின்
வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணீறு—மாலையில்
தாங்குருவே போலும் சடைக்கற்றை மற்றவற்கு
வீங்கிருளே போலும் மிடறு'' —கக. காரைக். அற்புதம் - ௬௫.

(அ. சி.) பதம் - திருவடி, வைம்மின் - தலையை வைம்மின், மதியது செய்து - சிந்தித்து, மலர்ப்பதம் ஓதும் - திருவடியைப் புகழுங்கள், கதி செயும் - முத்தி உதவும். (௬)

2392. தரித்துநின் றானடி தன்னிட நெஞ்சில்
தரித்துநின் றானம ராபதி நாதன்
கரித்துநின் றான்கரு தாதவர் சிந்தை
பரித்துநின் றானப் பரிபாகத் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடியிணைப் பதம் வாய்ந்த விரிந்த மனநிலைக்கண் மாறாது நினையுங்கள். அப்படி நினைவார் மனத்து அவன் நீங்காது தங்கி நின்றருள்வன். தரித்தல் - தங்குதல். இடம் - விரிவு. அவன் இயல்பாகவே எங்கும் தங்கிநின்றருள்பவன். அவன் அனைவர்க்கும் நாதன். அமராபதியாகிய விண்ணவர்கோனுக்கு முதல்வன். கருதாதவரை வெறுத்து நின்றனன். கரித்து - வெறுத்து. சிந்தை சிவமாகச் செய்தனவே தவமாகத் திருவருளால் செவ்வி வாய்க்கும். செவ்வி - பரிபாகம். பரிபாகமுற்றாரைச் சிவன் தாங்கி நின்றனன்.

(அ. சி.) அமராபதி நாதன் - இந்திரன். கரித்து - வெறுத்து. பரித்து - தாங்கி. (௭)

2393. ஒன்றுண்டு தாமரை யொண்மலர் மூன்றுள
தன்றாதை தாளும் இரண்டுள காயத்துள்
நன்றாகக் காய்ச்சிப் பதஞ்செய வல்லார்கட்
கின்றேசென் றீசனை யெய்தலு மாகுமே.

(ப. இ.) தாமரையாகிய சுழுமுனை ஒன்றுண்டு. அதன்கண் தாது மிக்க அழகிய ஒள்ளிய மலரும் மூன்றுண்டு. அதற்குரிய தாள்களும் இரண்டுள. தாளிரண்டு : இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு. மலர் மூன்று : மூன்று நரம்புங் கூடியமைந்த முடிச்சு. உடம்பகத்து மூலக் கனலால் நன்றாக வெதுப்பியபோது உள்ளம் செவ்வி வாய்க்கும். செவ்வி வாய்த்த வல்லார்கட்கு வாய்த்த அப்பொழுதே சிவபெருமானைச் சென்று தலைக்கூடுதலும் ஆகும்.

(அ. சி.) தாமரை - சுழுமுனை. மலர் - இதழ், காய்ச்சி - மூலக் கனலால் வெதுப்பி, பதம்செய - மனத்தை வசப்படுத்த. (அ)

2394. கால்கொண்டேன் சென்னியிற் கட்டறக் கட்டற
மால்கொண்ட நெஞ்சின் மயக்கிற் றயக்கறப்
பால்கொண்ட வென்னைப் பரன்கொள்ள நாடினன்
மேல்கொண்டேன் செம்மை விளம்பவொண் [1]ணாதே.

(ப. இ.) அடியேன் முடியில் சிவபெருமான் திருவடியினைச் சூட்டியருளினன். சூட்டலும் கட்டற்றது. ஆணவக் கட்டறலும், மாயாகாரியப் பொருள்களினிடமாகவுள்ள நெஞ்சின் மயக்கம் நீங்கிற்று. மயக்கம் நீங்கவும் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானத்தை அடியேற்கு அளித்தருளினன். அவ்வுணர்வு பெற்ற என்னை மேலாம் தன் வண்ணம் ஆக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டருளினன். அதனால் ஆரா இன்பத் திருவடி யிணையின் மேல்நிலையைப் பெற்றின்புற்றேன். அத்தகைய மேற் கொண்டு துய்க்கும் செம்மை நலம் சொல்லிறந்ததொன்று.

(அ. சி.) கால் - திருவடி, கட்டு - பிறப்பு, மால் - மயக்கம். (க)

2395 பெற்ற புதல்வர்போற் பேணிய நாற்றமுங்
குற்றமுங் கண்டு குணங்குறை செய்யவோர்
பற்றைய வீச னுயிரது பான்மைக்குச்
சேற்றமி லாச்செய்கைக் கேய்தின [2]செய்யுமே.

(ப. இ.) தாய் தந்தையராகிய இருமுதுகுரவர்கள் தம் அன்பும் அருமையும் நிறைந்த மக்களைப் பேணி வளர்ப்பதன் பொருட்டு நிறைந்த அன்புடன் செய்யும் முறைமைபோல் சிவபெருமானும் ஆருயிரின் கன்ம வாசனையாகிய நாற்றத்திற் கேற்றவாறு அவ்வுயிர்களின் குற்றமும் குணமும் கண்டு அவ்வவற்றிற்கு ஏற்றவாறு செய்தருள்கின்றனன். இங்ஙனம் செய்தருளுதற்குப் பற்றுக்கோடாகவுள்ளவன் சிவபெருமான்

---

1. தம்மானை. ஆரூரர், ௭ ௩அ - க.
   நினைந்துருகு. ௬. ௧௪ - க.
2. தந்தைதாய். சிவஞானசித்தியார், ௨. ௨ - ௬.
   அறத்திற்கே. திருக்குறள், ௭௬.

ஒருவனே ; வேறொருவரும் இலர். அச் செம்பொருளாகிய சிவபெருமான் சினம் பகை முதலிய எவ்வகைக் குற்றமும் தனக்கு எய்துதலின்றிச் சொல்லுதற்கரிய பேரருளுடன் செய்தருள்கின்றவன். அவன் செய் தருளும் அருளிப்பாடு நடுவுநிலைமை வாய்ந்ததாகவுள்ளது. வினைக்கீடாக வரும் துன்பம் நோய்க்குத் தரும் மருந்து போன்று இன்றியமையாது கொடுக்கத்தக்க தொன்றேயாம்.

(அ. சி.) பேணிய - காக்கும்பொருட்டு. நாற்றம் - கன்ம வாசனை, பற்றைய - பற்றாக உள்ள, செற்றம் - சினம். (க0)

---

8. முக் குற்றம்

2396. மூன்றுள குற்ற முழுதும் நலிவன
மான்றிருள் தூங்கி மயங்கிக் கிடந்தன
மூன்றினை நீங்கினர் நீக்கினர் நீங்காதார்
மூன்றினுட் பட்டு முடிகின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பினைத் தரக்கூடிய குற்றம் மூன்று அவை, 'காமம் வெகுளி மயக்கம்' என்பன. இக் குற்றங் கள் மூன்றும் நம்மை முற்றாகத் துன்பப்படுத்துவன. இம் மூன்றன் வயப்பட்ட உயிர்கள் இருட்சார்பாம் மருளால் மயங்கிக்கிடந்தன. மருளால் - மாயையால் அம் மருள் நீங்காமையால் ஆருயிர்கள் ஆணவ வல்லிருளின்கண் புல்லிக்கிடந்தன. திருவருளால் இம் மூன்றுக்கும் உட்படாமல் நீங்கினவர் பிறப்பு இறப்புக்களினின்றும் நீங்கினோராவர். திருவடியின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றோரும் ஆவர். அக் குற்றங்களினின் றும் நீங்காதவர் பிறப்பின் துன்பத்தையும் இறப்பின் துன்பத்தையும் இடையறாது நுகர்வோராவர். மூன்றினால் வரும் வினைக்கு ஈடாய் அமையப்பெற்றுக் கணக்கிலாத துன்பங்கள் வந்து முடியும்.

(அ. சி.) முழுது நலிவன - நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் கெடுப்பன. மான்று - மயக்க முடையதாய். இருள் தூங்கி - இருளாயிருந்து, முடி கின்ற - அழிகின்ற, முக் குற்றம் - காமம், வெகுளி, மயக்கம். (க

2397. காமம் வெகுளி மயக்க மிவைகடிந்
தேமம் பிடித்திருந் தேனுக் கெறிமணி
ஓமெனும் ஓசையி னுள்ளே யுறைவதோர்
தாம மதனைத் தலைப்பட்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய குற்றங்கள் மூன்றும் இன்ன என ஓதுகின் றனர். காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களும் அருளால் கடிதல் வேண்டும். கடிதல் - நீக்குதல். கடிந்த நிலையில் ஏமமாகிய சிவபெருமானின் திருவடிப்பேற்றின்பம் வந்து கைகூடும். அவ் வின்பத்தைப் பெற்றுள்ள அடியேனுக்கு அடிக்கின்ற மணியகத்துத் தோன்றும் ஓசை போன்று 'ஓம்' என்னும் ஓசையினுள் விடாது தங்கி யிருக்கும் தாமமாகிய சிவஒளி ஒன்று உண்டாகும். தாமம் - ஒளி. முக்

குற்றம் கடிந்தார்க்குச் சிவ ஒளி வந்து தானே தலைப்படும். திருவள்ளுவ நாயனாரும் பிறப்புக்கு வித்தாயுள்ளன "காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன், நாமங் கெடக்கெடும் நோய்' (௩௬௦) என்னுந் திருக்குறளால் மேலோதிய மூன்றுமே என்றருளினர். ஒருபுடையொப்பாகக் காமத்தால் மாயையும் வெகுளியால் வினையும், மயக்கத்தால் மலமும் பெறப்படும். அருளால் இவை நீங்கும். இவற்றின் நீக்கத்தால் மும்மல நீக்கமும் பெறப் படும்.

(அ. சி) ஏமம் - சிவானந்தம், எறிமணி - அடிக்கும் மணி, தாமம் - ஒளி ; ஈண்டுச் சிவ ஒளி. (உ)

---

9. முப் பதம்

2398. தோன்றிய தொம்பதந் தற்பதஞ் சூழ்தர
ஏன்ற அசிபதம் இம்மூன்றே டெய்தினேன்
ஆன்ற பராபர மாகும் பிறப்பற
ஏன்றனன் மாளச் சிவமா [1]யிருக்குமே.

(ப. இ.) பிறப்புஇறப்புக்கட்கு உட்பட்டுத்தோன்றிவரும் ஆருயிரைத் தொம்பதம் என்பர். தொம்பதம் என்பதும் துவம் என்பதும் ஒன்றே. துவம் என்பது நீ என்னும் பொருள் தரும். அந்நீ தத்பதமாகிய அது என்னும் சிவபெருமானை அருளால் சூழ்தருவாயாக. அங்ஙனம் சூழ்தரும் உன்னை அசிபதம் அச் சிவமாம் பெருவாழ்வினை ஆக்கியிடும் இக் குறிப்பு: தத்துவமசி - தத் - அது, துவம் -நீ, அசி - ஆகின்றாய். எனவே நீ அது ஆகின்றாய் என்பது அம்மறையின் பொருள். இம் முறைப்படி சிவபெருமான் வடிவம் எய்தினேன் நிறைந்த முழுமுதற் சார்பினன் ஆவன். நீண்ட நாட்களாகத் தொடர்ந்து வரும் பிறப்பு நீங்குதற் பொருட்டு அப் பிறப்பினை மலச் சார்பால் ஏன்று கொண்டோன். நலச் சார்பால் அம் மலச்சார்பு மாண்டொழியச் சிவச்சார்பு எய்திச் சிவ மாகவே இருக்கும். செய்ய சிவமாதல் சிவச்சார்பு முற்றுமாய்த் துய்யசிவ இன்பருளால் துய்ப்பு என்ப ஆகலின் சிவச்சார்பே சிவமாதல் என்க.

(அ. சி.) முப் பதம் - தத் + துவம் + அசி, தத்துவமசி. ஏன்ற - பொருந்திய. ஆன்ற - பூரணமான, ஏன்றனன் - சீவனது பாசம். மாள - ஒழிய. (க)

2399. போதந் தலையுன்னிப் பூதாதி பேதமும்
ஓதுங் கருவிதொண் ணூறுடன் ஓராறு
பேதமும் நாதாந்தப் பெற்றியிற் கைவிட்டு
வேதஞ்சொல் தொம்பத மாகுதன் மெய்ம்மையே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர் தம்மறிவு விளங்குவதற்குப் பூதமுத லாகச் சொல்லப்படும் உடலின் கண்ணுள்ள மெய்கள் (2139) தொண் ணூற்றாறு. அக் கருவிகளின் வேறுபாடுகளும் பல இவை யனைத்தும் கருவிகளே யன்றிக் கருத்தாவல்ல. நாம் கற்கும் நூல் நம்முடைய அறிவு

---

1. யாவையும். சிவஞானபோதம், எ.

ஒழுக்கம் அன்பு இன்பு விளங்குவதற்குக் கருவியாக இருப்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அந்நூல் கருத்தா அன்று என்பது எல்லார்க்கும் உடன்பாடல்லவா? ஆனால் அந் நூலின் கருத்தா ஒரு கடவுளுணர்வுடைய நல்லாரென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அதுபோல் மெய்களாகிய தத்துவக் கூட்டத்துக்குக் கருத்தா முழுமுதற் சிவபெருமானே யாவன். அந் நூலையும் நாம் அறிவான் மிக்க பிறர் துணையின்றி நம்மால் கற்றுக் கொள்ள முடியாமலிருப்பதும் நம்முடைய நடைமுறைப் பழக்கத்தி லுள்ள நாம் கண்ட வுண்மையேயாகும். அதுபோல் அம் மெய்க் கூட்டங் களை நம்முடன் பிணைத்து நம்மைக்கொண்டு இயக்குவித்து நம் அறிவை விளங்கச் செய்வது சிவபெருமானின் திருவருளாகிய அறிவாற்றலாகும். இக் கருவிகளால் நாம் முதற்கண் அறிவது நிலையில் பொருள்களாகிய வியத்தகு உலகமும் நயத்தகு உலக நுகர்பொருள்களுமேயாம் ஆனால் அவைகள் காட்சிக்கினிய கல்லூரியும் மாட்சிமிக்க கல்லூரிக் கருவிப் பொருள்களும் போன்றனவாகும் கற்பவர்கள் கல்லூரியைக் கண்டும் கருவிப் பொருள்களைக் கொண்டும் அறிவு நிரம்பப்பெற்று அன்பொழுக் கினராய் இன்பச் செறிவினராய் 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்' (147) என முன்னின்று அது பெறற்குரியாரனைவர்க்கும் பல்லாற்றானும் துணைநிற்றலே நல்லாராதற்குரிய நற்றவமாகும். அதுவே பிறவிப் பெரும் பேறு. அப் பேறு எய்தும் நெறியிற் செல்லுவதற்கு வாயிலாகிய கல்வியினைக் கல்லாது கல்லூரியையும் நூல் முதலிய கருவிப் பொருள்களையுமே வியந்து காலங்கழிப்பாராயின் பயனின்றிக் கால முடிவில் கல்லூரியினின்றும் மீண்டுங் கல்லூரி சென்று கற்கும் நிலைமையில் வெளிவருதல் ஏற்படும். அதுபோல் நாமும் இவ்வுடல் உலகுகளை நிலையென வியந்து சிவ அன்பு பெருகப்பெறாது அன்பர் பணி செய்யப் பெறாது புல்லிய வாழ்வு வாழ்வோமானால் சிவபெருமான் திருவடிக்கு ஆளாகாது பிறவாப் பெரும் பேறும் இறவா இன்பம் எய்தப்பெற்றுச் சிறவாது அரிய பிறப்பினைப் பயனின்றிக் கழித்து மீண்டும் பிறப்போம். இத்தகைய உணர்வினை அருளால் உணர்வதே தன்னை யுணர்வதாகும். அருளால் உணர்வதென்பது அருள் நினைவுடன் உணர்தல். அஃது நாம் ஒளியின் துணையால் உணர்வதும் உழைப்பதும் உறுபயன் உண்பதும் உண்பிப்பதும் போன்றாகும். எனவே இத்தகைய போதத்தினை யுன்னி இதற்குக் கருவியாகச் சிவபெருமானால் படைத் தருளி அளிக்கப்பெற்ற தொண்ணூற்றாறுவகைக் கருவிகளை நிலையென ஓராது அவற்றின் மாறுபட்ட வேறுபாடுகளும் நாதாந்தத் தன்மையும் நிலையில்லன எனும் உண்மையினை உணரும் முறையான் உணர்ந்து ஒழுகுவது செந்தமிழ் மறையோதுவதாகிய தன்னைக் காண்டல் என்னும் தொம்பத வுண்மையாகும். தத் - அது; பதி. துவம் - நீ; பசு. அசி - ஆகிறாய்; ஆகத் துணையாகிறான்; ஆக்கப்படுகிறாய், பாசம், அருள். (உ)

2400. தற்பதம் என்றுந் தொம்பதந் தானென்றும்
நிற்ப தசியத்துள் நேரிழை [1]யாள்பதஞ்
சொற்பதத் தாலுந் தொடரவொண் ணாச்சிவன்
கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றானன்றே.

---

1. உரை தருமிப். சிவஞானசித்தியார். அ ௧ - ௧.
,, நாடியசத். சிவப்பிரகாசம், பொது, ௩௧.

(ப. இ.) தற்பதமாகிய சிவனென்றும், தொம்பதமாகிய ஆருயிர் என்றும் தனித்தனியாக நிற்பது அசிபதம் சேராத இடத்து. அசிபதம் சேர்தல் என்பது: ஆருயிர் சிவத்தைச் சார்ந்து மாறின்றிச் சிவமாகும் நிலை. அஃது ஆகிறாய் என்பதாம். ஆகிறாய் என்பது அருளால் ஆக்கப்படுகிறாய் என்பதாகும் அந்நிலையில் திருவருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநிபாதம் வந்து பொருந்தும். இதனை 'நேரிழையாள் பதம்' என ஓதியருளினர். இத் திருவருள் வீழ்ச்சியினால் சொல்லாலும் நிலையாலும் தொடரவொண்ணாத முழுமுதற் சிவபெருமான் வேறுபாடின்றிக் கலந்து நின்றருளினன். கற்பனை - வேறுபாடு.

(அ. சி.) அசியத்துள் - அதிபத நிலையில். நேரிழையாள் பதம் - சத்திநிபாதம், கற்பனை-விகற்பங்கள், கலந்து-சீவசிவ பேதமின்றி. (௩)

2401. அணுவும் பரமும் அசிபதத் தேய்ந்து
கணுவொன் றிலாத சிவமுங் கலந்தால்
இணையறு பால்தேன் அமுதென இன்பத்
துணையது வாயுரை யற்றிடத் [1]தோன்றுமே.

(ப. இ.) ஆருயிராகிய அணுவும், அவ் வுயிரினைச் சிவத்துடன் கூட்டுவதாகிய பரமாகிய திருவருளும் அசிபதமாகிய ஆக்கப்பாட்டால் பொருந்தி யாண்டும் எவ்வகைத் தடையுமின்றி இலங்கும் சிவபெருமான் கலந்தருளினால் ஒப்பில்லாது உயர்ந்து விளங்கும் பால் தேன் அமுது ஆகிய இவை கலந்த கலவை யொத்து இனிக்கும். அவ் வினிப்பு யாண்டும் தெவிட்டாது விளங்கும் இவ் வின்பப்பகுதி சொல்லிறந்த தொன்றாய்த் தோன்றும். பால் தேன் அமுது எனும் மூன்றும் முறையே ஆருயிர் பேருயிர் சீரருள் என்னும் மூன்றன் ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறலாம். ஆருயிர் - பசு. பேருயிர் - பதி.

(அ. சி.) அணு - ஆன்மா, பரம் - பரான்மா, பரை ஆகிய அருளுடன் கூடிய ஆன்மா, ஏய்ந்து - கூடி, கணு - தடை, இன்பத்துணை - இன்பத்தின் பகுதி. (௪)

2402. தொம்பதந் தற்பதந் தோன்றும் அசிபதம்
நம்பிய சீவன் பரன்சிவ னாய்நிற்கும்
அம்பத மேலைச் சொரூபமா வாக்கியஞ்
செம்பொருள் ஆண்டருள் சீர்நந்தி தானன்றே.

(ப. இ.) தொம்பதம் திருவருளை நம்பி வாழும் வாழ்க்கையினையுடைய ஆருயிராகும். தற்பதம் ஆருயிரைச் சிவத்துடன் கூட்டும் திருவருளாகும். ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒன்றாய்க் கலந்து தோன்றும் நிலை சிவனாகும். இந்நிலையினைச் சிறப்புநிலை எனக் கூறுவர். சிறப்பு நிலையெனினும் சொரூப நிலையெனினும் ஒன்றே. அந் நிலையினை யுணர்த்தும் அச் சொல்லும் சிறப்புப் பெரும் பொருட்கிளவியாகும். பெரும் பொருட்கிளவி - மாவாக்கியம். ஆருயிர் செம்பொருளாகிய சிவனை அடைதற் பொருட்டுச் சீர்த்தி மிக்க நந்திக் கடவுள் ஆண்டருளுகின்றனன்.

---

1. இரும்பைக்காந். சிவஞானசித்தியார், ௧௧. ௨ - ௫.

(அ. சி.) அம் பதம் - அழகிய அந்தப் பதம். மேலைச்சொருபமா வாக்கியம் - கரணம் கடந்த உருவத்தை அறிவிக்கும் மா வாக்கியம். செம்பொருள் - சிறந்த பொருள். (ங)

2403. ஐம்ப தறியா தவரு மவர்சிலர்
உம்பனை நாடி யுரைமுப்ப தத்திடைச்
செம்பர மாகிய வாசி செலுத்திடத்
தம்பர யோகமாய்த் தானவ னாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு அகவை ஐம்பதாகியும் முப்பொருள் உண்மையினைத் தப்பின்றித் தெரியுந்தன்மை வாய்த்திலது. அகவை - வயது. அதுபோல் சிலர் அறியாதவராவர். அவரும் அருள் நினைவால் 'தத்துவமசி' என்னும் முப்பதத்தை நாடிப் பெறுவதாகிய சிவனை நாடும் வழியாக முப்பதத்திடை வாசியாகிய உயிர்ப்பினைச் செலுத்தியிடச் செப்பர நிலைக்கு வழியமையும் அவ் வழி தமக்குரிய சிவனுடன் கூடுவதாகிய யோகமாகும். இச் செறிவு வழியாக ஆருயிர் சிவத்துடன் கூடிச் சிவனாகும்.

(அ. சி.) ஐம்பது-ஐம்பது வயதாகியும், செம்பரம்-செம்பொருள், வாசி செலுத்திட - பிராணாயாமப் பயிற்சி செய்ய. (சு)

2404. நந்தி யறிவும் நழுவில் அதீதமாம்
இந்தியஞ் சத்தாதி விடவிய னாகும்
நந்திய மூன்றிரண் டோன்று நலமைந்து
நந்தி னனவாதி மூட்டும் அனாதியே.

(ப. இ.) பொருந்திய ஆருயிர் அறிவு அருள் நினைவால் நழுவப் பெறுமானால் மேற்பாடு என்று சொல்லப்படும் அப்பால் நிலையாகும். மேற்பாடு - மேலாலவத்தை. பொறிகள் ஓசை முதலிய புலன்களைக் கொள்ளாது நிற்கும். அந் நிலை விட்ட நிலையாகும். ஆருயிராகிய அவனும் விட்டவனாவன். அம் மேற்பாட்டின்கண்ணும் பொருந்திய உறக்கம், கனவு, நனவு என மூன்றுண்டு. கனவு நனவு என இரண்டுண்டு. நனவு என ஒன்றுண்டு. இந் நன்மைப் பாடாகிய மேற்பாடு ஐந்தும் அகன்றால் தொன்மைப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமான் நனவாதியிற் கூட்டுவிப்பன்.

(அ. சி.) அறிவு நழுவில் - உலக பாசம் ஒழிந்தால், விடவியன் - விட்டவன், மூன்றிரண்டு ஒன்று நாலைந்து - ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து அவத்தைகள். (எ)

2405. பரதுரி யத்து நனவு படியுண்
விரிவிற் கனவும் இதனுப சாந்தத்
துரிய சுழுனையு மோவுஞ் சிவன்பால்
அரிய துரியம் அசிபத மாமே.

(ப. இ.) மேற்பாட்டின்கண் ஏற்படும் பேருறக்கநிலையில் நனவு நிலை பொருந்திய இயல்பும் உண்டாம். இதனது விரிந்த நிலையில் கனவும்

ஏற்படும். இதன்மேல் ஏற்படும் உறக்கமும் உண்டு. அதனை ஒழிவாகிய உபசாந்தம் என்ப. அதுவும் நீங்கியவிடத்துச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் ஏற்படும் அரிய பெரிய துரியம் என்று சொல்லப்படும். இந்நிலை அருளால் ஆக்கப்படுமுண்மை புலப்படுத்துவதே அசிபதமாகும். (அ)

---

10. மூப்பரம்

2406. தோன்றியென் னுள்ளே சுழன்றெழு கின்றதோர்
மூன்று மடிமண் டலத்து முதல்வனை
ஏன்றெய்தி யின்புற் றிருந்தே யிளங்கொடி
நான்று நலஞ்செய் நலந்தரு மாறன்றே.

(ப. இ.) என் உடம்பகத்துத் தோன்றி என்னுள்ளே வலம் சுழித்து எழும் மண்டிலங்கள் மூன்றுள. அவை முறையே தீமண்டிலம், ஞாயிற்று மண்டிலம், திங்கள் மண்டிலம் எனச் சொல்லப்பெறும். இம்மூன்று மண்டிலத்துக்குரிய முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் திருவருளால் ஏற்றுப்பொருந்தி இன்புற்றிருப்பம்; இளங்கொடியாகிய குண்டலினியை உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் எழுப்பி அதனுடன் கலந்துநின்றுணர்ந்த காலத்தென்க. அக்காலத்து முழுநலமும் வந்து எய்தும் என்க.

(அ. சி.) மூன்றுபடி மண்டலம் - சோம, சூரிய, அக்கினி மண்டலங்கள். இளங்கொடி - குண்டலி. நான்று - கலந்து. (க)

2407. மன்று நிறைந்தது மாபர மாயது
நின்று நிறைந்தது நேர்தரு நந்தியுங்
கன்று நினைந்தெழு தாயென வந்தபின்
குன்று நிறைந்த குணவிளக் [1]காமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமானாகிய விழுப்பொருள் அழிவில்லாத அறிவுப் பெருவெளியாம் மன்றின்கண் நிறைந்துள்ளது. எவர்க்கும் எவைக்கும் மேலாகிய பெரும்பொருளாயதும் அதுவே. எங்கணும் நீக்கமற நின்றுநிறைந்ததும் அதுவே. அவ்வவ் வுயிர்களின் செவ்விக்கேற்ப நந்திப்பெருமானும் நேர் எழுந்தருள்வன். அப் பெருமான் கன்றை நினைந்து கனைத்தெழுந்தோடி வரும் தாயென எழுந்தருளிவந்து ஆட்கொண்டருள்வன். அங்ஙனம் ஆட்கொண்டருளியபின் அவன் மலை நிறைந்த விளக்கொத்து அலைவின்றி நிறைந்த எண்குண விளக்காய் இலங்கியருள்வன். (உ)

2408. ஆறாறு தத்துவத் தப்புறத் தப்பரங்
கூறா வுபதேசங் கூறிற் சிவபரம்
வேறாய் வெளிப்பட்ட வேதப் [2]பகவனார்
பேறாக ஆனந்தம் பேணும் பெருகவே.

---

1. மன்றி. ௧௨. சேரமான், ௧௩௫.
2. அகர. திருக்குறள், ௧.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் கொள்ளும் முப்பத்தாறு (2139) மெய்களை யும் கடந்து அப்பால் விளங்குவது முழுமுதற் சிவமாகிய அப்பெரும் பொருள். பரம் - பெரும்பொருள். சொல்லாது சொல்லும் கைவிர (2385) லடையாளமாகிய செவியறிவுறூஉ சிவபரத்தைப் பற்றியதாகும். செவியறிவுறூஉ - உபதேசம். சிறப்பாக வெளிப்பட்ட அருளோன் மெய்க்கண்ணுள்ள செந்தமிழ்மறையை வெளிப்படுத்தருளிய பகவனு ராவர். அவர்தம் திருவடியுணர்வால் பெறற்கரும் பேருகிய பேரின்பப் பேறு நம்மைப் பெருகப் பேணும் என்க. தன்னை நினைவாரைத்தான் முன்னினையுந் தணவாத் தண்ணளியோன் சிவன்.

(அ. சி.) கூறு உபதேசம் - சொல்லாமற் சொல்லுதல், குறிப்பா லுணர்த்தல். வேதப் பகவனார் - வேதத்தை வெளியிட்ட சதாசிவனார். (௬)

2409. பற்றறப் பற்றிற் பரம்பதி யாவது
பற்றறப் பற்றிற் பரனறி வேபரம்
பற்றறப் பற்றினிற் பற்றவல் லோர்கட்கே
பற்றறப் பற்றிற் பரம்பர [1]மாகுமே.

(ப. இ.) உலகியற் பற்றுக்கள் ஒழிக்கவேண்டில் நிலவிய சிவ பெருமான் பற்றினைப் பற்றுக. அதுவே மேலாகிய பதியின் திருவடியைப் பற்றுவதற்கு வாயிலாகும். அங்ஙனம் எப்பற்றுமின்றி அம்மெய்ப் பொருட்பற்று ஒன்றுமே கொண்டு 'அன்பருது என்நெஞ்சவர்க்கு' என்ற முறையிற் பற்றிநிற்பின் அவ்வுயிர் சிவபரமேயாகும் பற்றறச் செய்யும் பற்ருகிய திருவடியைப் பற்றின் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்து இறவா இன்பம் எய்தும் எழினிலை வாய்க்கும். அத்தகைய வல்லோர் நல்லோரால் பரம்பரம் என்று அழியாப் புகழுடன் அழைக்கப்படுவர்.

(அ. சி.) பற்று - உலகப் பற்று, பரன் அறிவு - சிவஞானம், பரம் பரமாம் - ஆன்மா சிவமாம். (௭)

2410. பரம்பர மான பதிபாசம் பற்றுப்
பரம்பர மாகும் பரஞ்சிவ மேவப்
பரம்பர மான பரசிவா னந்தம்
பரம்பர மாகப் படைப்ப தறிவே.

(ப. இ.) திருவருளால் தொன்றுதொட்டு வழிவழியாகத் தோன்றாத் துணையாக நின்றருளும் பதியினைப் பற்றினால் பாசம் பற்றுவாகும். யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடைய சிவபெருமான் திருவடி யினைப் பற்றினார்க்கு அவன் எழுந்தருளிவந்து இன்புறுத்துவன். அதுவே, மேலான திருவடியின்பமாகும் இவையனைத்தினையும் திருவடி யுணர்வால் திருவருள் உந்துவதால் அறிவதே நிலைபெற்ற அறிவாகும்.

(அ. சி.) பரம்பரமாகும் பரம் - ஆன்மா ; பரம்பரமாக - முறையாக (௮)

1. பாசத்தை. அப்பர், ௬. ௯௧ - ௬.

2411. நனவிற் கலாதியா நாலொன் றகன்று
தனியுற்ற கேவலந் தன்னில்தா னாகி
நினைவுற் றகன்ற அதீதத்துள் நேயந்
தனையுற் றிடத்தானே தற்பர மாமே.

(ப. இ.) நனவுக் காலத்தே உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, ஆள், மருள் என்னும் ஐந்தும் செயலுருது அகல ஆருயிர் நிற்கும் நிலை தனிநிலையாகிய புலம்பாகும். தன்னில் தானாக நின்று அகன்ற அந்நிலையில் உள்ளது அப்பால்நிலையாகும். அந்நிலையில் உணர்வுக்கு உணர்வாய் விளங்கப்படும் பொருள் சிவபெருமானாவன். அச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைத் திருவருள் நினைவால் கொள்ள அவ்வுயிர் தற்பரசிவமாய்த் திகழும். உழைப்பு முதலியவற்றை முறையே கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) நாலொன்று - ஐந்து: கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை. நேயந்தனை - சிவத்தை. (௬)

2412. தற்கண்ட தூயமுந் தன்னில் விலாசமும்
பிற்காணுந் தூடணந் தானும் பிறழ்வுற்றுத்
தற்பரன் கால பரமுங் கலந்தற்ற
நற்பரா தீதமு நாடக ராதியே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் தலைவன்றன் உண்மையுணர்ந்து அதன்வாயிலாக ஆருயிர் தன் உண்மையினையும் உணரும். இதுவே தற்காண்டலென்ப. இந்நிலை மலமகன்ற நலமார் தூயநிலை என்ப. இதனைத் 'தூயம்' என ஓதினர். இதனை நின்மலாவத்தை எனவும் கூறுப. இந்நிலையில் ஆருயிர் பேருயிராகிய சிவபெருமானின் செறிவுடன் செறிந்திருப்பதால் தன் விரிவும் புலனாகும். செறிவு - நிறைவு; பரப்பு; வியாபகம். பின்பு மலம் கன்மம் மாயைகளை மீறிநிற்பதாகிய தூடணமும்உண்டாகும். தூடணம் - மீறிநிற்றல். தானும் முன்மலத்துடன் பிணிப்புற்ற நிலை பிறழ்வுறுதலாகிய நினைப்பு மாறுதலை எய்தும். நினைப்பு மாறுதலாவது முன் நிலைக்குமென்று நினைத்த உடல்கலன் உலகம் உணா இவை நிலையா என்னும் உண்மை நினைவு உண்டாதல். தற்பரன் என்பது தானே முழுமுதலென்பதாம். அவனே சிவபெருமான். அவனே காலங்கடந்த மேலோன். அவன் ஆருயிரைக் கலந்து நன்மைப் பாலாகிய நனிபெரும் மேலைநிலையாக்குவன். இதனை அகநாடுதலைச் செய்யும் ஆதிநிலையென்ப.

(அ. சி.) தூயம் - நின்மலத்துவம். விலாசம் - விரிவு. பராதீதம் - பரத்தில் அதீதம். தூயம்: இஃதோர் அருஞ்சொல். (எ)

---

11. பரலட்சணம்

2413. அதீதத்து ளாகி யகன்றவன் நந்தி
அதீதத்து ளாகி யறிவிலோன் ஆன்மா
மதிபெற் றிருள்விட்ட மன்னுயிர் ஒன்றும்
பதியிற் பதியும் பரவுயிர் தானே.

(ப. இ.) அப்பாலாகிய மேல்நிலைக்கண் நந்தி நிறைந்துநின்றனன். ஆணவப் பிணிப்பால் அறிவில்லாத கிடப்புநிலை எய்திய உயிர் திருவருள் நினைவால் உண்மை உணர்வு எய்தும். அக் கிடப்பு நிலையில் அறிவு விளங்காது கிடந்ததும் இப்பொழுது புலனாகும் உண்மை யுணர்வு பெற்றதனால் இருள் அகன்று அவ்வுயிர் தூய்மை எய்தும். அம்மன்னுயிர் தன்னைவிட்டு நீங்காது கலப்பால் ஒன்றும் நிலையிலுள்ள பதியாகிய சிவ பெருமான் திருவடியிற் பதியும். அப்பொழுது அவ்வுயிர் பரவுயிர் அல்லது சிறப்புயிர் எனப் பெயர் பெறும்.

(அ. சி.) அகன்றவன் - வியாபித்தவன். மதி - ஞானம். இருள் - ஆணவம். (க)

2414. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா வரும்பதி
சோதிப் பரஞ்சுடர் தோன்றத்தோன் றாமையின்
நீதிய தாய்நிற்கும் நீடிய வப்பர
போதம் உணர்ந்தவர் புண்ணியத் [1]தோரன்றே.

(ப. இ.) முதலும் முடிவும் இல்லாத அறிதற்கரிய பெரும்பதி சிவ பெருமான் அவன் பேரொளிப் பிழம்பாய் உள்ளொளியாய் விளங்கும் ஒள்ளியன். நல்லார்க்குத் தோன்றியும் பொல்லார்க்குத் தோன்றாதும் நிற்கவல்லான். அதனால் அவன் அறமுறை குன்றியவனல்லன். அறமுறை - நீதி. யாண்டும் முறைமையோடே நிற்பன். என்றும் பொன்றாது நிலைப்பாடுடையதாக விருக்கும் சிவஞானபோதவடிவினன் அம்மேலான சிவஞானபோதத்தை அருள்நினைவால் உணர்வோர் திருவருட்புண்ணியச் செல்வராவர். (உ)

2415. துரியங் கடந்து துரியா தீதத்தே
அரிய வியோகங்கோண் டம்பலத் தாடும்
பெரிய பிரானைப் பிரணவக் கூபத்தே
துரியவல் லார்க்குத் துரிசில்லை தானே.

(ப. இ.) துரியமாகிய பேருறக்கமும் நீங்கித் துரியாதீதமாகிய அப் பால்நிலையை எய்தினர்க்கு ஓர் அரிய ஒழிவு உண்டாகும். அவ்வொழி வினைப்பெற்று ஐவகை (2361) மன்றங்களுள் வகர அடையாளமாகிய பொன்னம்பலத்தின்கண் ஐந்தொழிலருட்கூத்தை இயற்றுவியாநிற்பன். அவனே பெரிய முதல்வனாவன் மேலும் அவனை ஓங்கார வட்டத்தி

---

1 ஆதியும். அ திருவெம்பாவை, க.

னுள்ளே ஆராய்ந்தறியவல்லார்க்கு எவ்வகைக் குற்றமும் இல்லை. ஓங்கார (2271) வட்டத்தினுள் ஒலி, ஒளி, அ, உ, ம் என்னும் ஐந்தெழுத்தும் காணப்படும். இவை முறையே ஒருபுடையொப்பாகச் 'சிவயநம' என்னும் ஐந்தெழுத்தையும் பொருளையும் ஓதுவனவாகும். ஆதலால் இவற்றை ஆராய்வார் திருவைந்தெழுத்தை ஆராய்வார் பெறும்பயனைப் பெறுவர். ஆகவே துரிசிலாராவர். துரியவல்லார் - துருவவல்லார். துருவ என்பது துரிய என நின்றது.

(அ. சி.) வியோகம் - ஒழிவு. பிரணவக்கூபம் - ஓங்கார வட்டத்துள்.

2416. செம்மைமுன் னிற்பச் சுவேதந் திரிவபோல்
[1]அம்மெய்ப் பரத்தோ டணுவனுள் ளாயிடப்
பொய்ம்மைச் சகமுண்ட போத வெறும்பாழிற்
செம்மைச் சிவமேரு சேர்கோடி [2]யாகுமே.

(ப. இ.) செந்தமிழ் மூதாதையராகிய சித்தர்கள் குழூஉக் குறியாகக் கந்தகத்தைச் செம்மையென்றும், இரசத்தை வெள்ளையென்றும் வழங்குவது மரபு. செம்மையின் முன்னிலையில் வெண்மை மாறுதல் எய்துவதுபோல் அம்மைக்குரிய முழுமுதற் சிவத்துடன் அணுவனுகிய ஆருயிர் பிரிவின்றிக் கலப்புறும். அப் பரம் அழகிய அழிவில்லாத பெரும் பொருளாதலின் அம்மெய்ப்பரம் என ஓதினர். நிலை பேறில்லாத சுட்டி யுணரப்பட்ட உலகியல் நுகர்வுணர்வு அடங்கிவிடும். கலப்பில்லாத தூய இயற்கை அறிவொளிப் பெருவெளி வெறும்பாழ் எனப்படும். அப்பாழின் கண் செம்மைச் சிவமாம் பொருவில் பொன்மலை வெளிப்பட்டு விளங்கும். அம் மலையுடன் ஆருயிர்கள் தம்மை மறந்து மெய்ம்மைக் கலப்புற்று இரண்டறநின்று திரண்ட பேரின்ப நுகர்வுச் சிறப்புறும். இதற்கு ஒப்பு பொன்மலையைச் சேர்ந்த காகம் பொன்வண்ணமாய் மன்னுவதாகும். கொடி - காகம்.

(அ. சி.) செம்மை - கந்தகம். சுவேதம் - பாதரசம். அணுவன் - ஆன்மா போதவெறும் பாழ் - சுத்த ஞான ஒளி மேரு சேர் கொடி - மேருவைச் சேர்ந்த காக்கைபோன்ற தன்மை. இது 'மேருவைச்சேர்ந்த காகமும் பொன்னும்' என்னும் பழமொழியை அடியாகக் கொண்டது.

2417. வைச்ச கலாதி வருதத்து வங்கெட
வெச்ச இருமாயை வேருக வேரறுத்
துச்ச பரசிவ மாமுண்மை யோன்றவே
அச்சம் அறுத்தென்னை யாண்டனன் [3]நந்தியே.

(பாடம்) 1. அம்மைப்.
2. பொன்வண்ண. கக. சேரமான், க.
,, சுருக்கமில். யாப்பருங்கலக்காரிகை, ரு.
,, திருநின்ற. எ. நக - ச.
,, கண்டநனவைக். சிவஞானபோதம், உ. ரு - க.
3. அடல்வேண்டும். திருக்குறள், ருசரு.
,, வைச்ச. அப்பர், ச. அ0 - ச.
,, விச்சைதான். அ. திருச்சதகம், உக.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அறிவு விளங்குதற்பொருட்டு ஆண்டவன் முதற்கண் படைத்து விட்டுநீங்காது ஒட்டியுறுமாறு அமைத்த உணர்வு, மெய் ஊழி முதல் ஏழாகும். அவை ஊழி ஊழ், உழைப்பு உணர்வு., உவப்பு, உழைப்பது, உழல்வு (2411) என்பன. இவை முறையே காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனவும் கூறுப. இவற்றால் வரும் சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் அடங்கும். இவை ஒடுங்கும். இவையே தத்துவம் கெடுதல் என்பதாகும். இம் மெய்கெட எஞ்சிய தூமாயையும் மூலப்பகுதி மாயையும் வேறுகும் பொருட்டும் பின் முளையாவாறும் வேரறுத்தல் வேண்டும். திருவருளால் வேரறுக்கவே யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாய் விளங்கும் உச்ச பரசிவனும் பெரும்பொருள் வெளிப்படும் வெளிப்படலும் ஆருயிர் அவ்வுண்மைப் பொருளுடன் கலந்து இன்புறும். அச் சிவபெருமான் பிறப்பு இறப்பு ஆகிய அச்சத்தை நீக்கியருள்வன். அச்ச நீக்கி நந்தி ஆண்டருள் புரிந்தனன். உழைப்பது - ஆள். உழல்வு - மருள்; தூவாமாயை. உணர்வுமெய் - வித்தியா தத்துவம். (௯)

2418. என்னை யறிய இசைவித்த என்னந்தி
என்னை யறிந்தறி யாத விடத்துய்த்துப்
பின்னை யொளியிற் சொரூபம் புறப்பட்டுத்
தன்னை யளித்தனன் தற்பர [1]மாகவே.

(ப. இ.) என்னை அறியும் இயல்பு எனக்கு இல்லாத ஆணவப் பிணிப்போடு மட்டும் இருந்த நிலையில் சிவபெருமான் மாயாகாரிய உடம்பினை உள்ளதாகிய மாயையினின்றும் உள்ளுமளவால் படைத்தளித்தருளினன். அதனால் என்னை யறியுமாறு என்னை அவ்வுடம்புடன் இசைவித்தருளினன் நந்தி அருளால் என்னை யான் அறிந்ததும் உலகியற் பொருள்கள் ஏதும் அறிந்திலன். அவனே அத்தகைய அறிவுப் பெருவெளியின்கண் என்னைச் செலுத்தினன். பல்வேறு அறைகளையும் படிகளையும் கடந்து மேன்மாடத் தேறி நிலா முற்றத்துற்றவன் தான் இதுகாறும் தங்கியும் கிடந்தும் நடந்தும் கடந்தும் வந்த இடங்களொன்றையும் அறியாது நிலாமுற்றத்து வான்வெளி மட்டும் உணர்ந்து கொண்டிருப்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அதன்பின் வெளிப்படும் திருவருள் ஒளியில் இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவம் தோன்றும். அந் நிலைக்கண் தன்னை யளித்தருள்வன். அவனே தற்பரமாகிய முழுமுதற் சிவபெருமானுவன். ஆருயிர் தானும் வண்ண மாவதற்கு இங்ஙனம் அருள்புரிகின்றனன். உள்ளுமளவால் - சங்கற்ப மாத்திரையால். (௲)

2419. பரந்துஞ் சுருங்கியும் பார்புனல் வாயு
நிரந்த வளியோடு ஞாயிறு திங்கள்
அரந்த அரனெறி யாயது வாகித்
தரந்த விசும்பொன்று தாங்கிநின் [2]றானே.

---

1. காணும், சிவஞானபோதம், ௧௧.
,, காயமொழிந். சிவஞானசித்தியார், ௧௧.
,, காணுங்காற், திருக்குறள், ௧௨அ௬.
2. கடவு. அப்பர் ௫. ௩ - ௧.

(ப. இ.) நிலம் யாங்கணும் பரந்தும், நீர் அதனிற் சுருங்கியும் இருப்பதால் இத்தகைய அடைகொடுத்தருளினர். நிலம், நீர், அரத்த வண்ணமாகிய தீ, எங்கணும் நிறைந்த காற்று, யாவற்றிற்கும் இடங் கொடுக்கும் வானம், ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய காரியப் பொருள்கள் ஏழனையும் படைத்தருள்வது ஆதிசத்தியாகிய நடப்பாற்றலாகும். அப் படைப்பினை அவ்வாற்றல் புரிகின்றதென்னும் உண்மையினைச் சுட்டத் 'தரந்த' என்றருளினர். தரு + அந்த என்ற சொல் தரந்த என்றாயிற்று. தரு - தரப்படுகின்ற. அந்த - முன்னோதப்பட்ட அந்த உலகங்கள். அவ் வுலகங்களைப் படைத்தருளும் அந்த அறிவுப் பெருவெளியாகிய விசும் பினைத் தாங்கிநின்றருள்பவன் சிவபெருமான் ஆவன். அவனையறியும் திருநெறி அரனெறியாகும்.

(அ. சி.) அரந்த அரன் - சிவந்த நிறமுள்ள அரன், தரந்த - தரு + அந்த - உற்பத்தி செய்வதான அந்த. (எ)

2420. சத்தின் நிலையினில் தானான சத்தியுந்
தற்பரை யாய்நிற்குந் தானும் பரற்குடல்
உய்த்தகு மிச்சையில் ஞானாதி பேதமாய்
நித்த நடத்து நடிக்குமா [1]நேயத்தே.

(ப. இ.) சிவசத்து என்று சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளாம் சத்தின்நிலையினில் தானாக விளங்கும் சத்தியும் அச் சிவன் பரன் என நிற்கும் நிலையில் அம்மையும் பரை என நிற்பள். அவள் பரனாகிய சிவ பெருமானுக்கு உடலாக நிற்பள். உலகங்களைப் படைத்து உயிர்களை உய்த்து உடனாயிருந்து செலுத்துமுறையில் தன் அன்பாற்றலாகிய இச்சையினால், ஆதி ஆற்றல், அறிவாற்றல், தொழிலாற்றல், விழை வாற்றலாக வெளிப்படைப் பெயர்பெற்று நாடொறும் திருவருட் டொழில் ஐந்தினையும் சிர்பெற நடத்தியருள்வள். அஃது அவளுக்கொரு திருவிளையாடலாகும். இத் திருவிளையாட்டுச் சிவபெருமான் திரு வுள்ளத்தை இடனாகக்கொண்டு இயற்றப்பெறும்.

(அ. சி.) தற்......பரற்கு - பரை என்னும் சத்தியுடன் சேர்ந்த பரன், உடல் உய்த்தகும் - சரீரம் படைத்தலுக்கு உரிய. இச்சையின் ஞானாதி - ஆதிசத்தி, இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி ஞானசத்தி முதலிய சத்திகளாய். மாநேயத்தே-பெருமையுள்ள சிவத்தினிடத்திலே. (அ)

2421. மேலோடு கீழ்ப்பக்க மெய்வாய்கண் ணாசிகள்
பாலிய விந்து பரையுட் பரையாகக்
கோலிய நான்கவை ஞானங் கோணர்விந்து
சீலமி லாவணுச் செய்திய தாகுமே.[2]

(ப. இ.) திருவருள் ஆருயிரை அகலாது நின்றுகாத்தருளுதற் பொருட்டு மேல், கீழ், பக்கம், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும்

---

1. சத்திதன். சிவஞானசித்தியார், க. ௫ - ௫.
,, ஒருவனே ,, க. ௫ - உ.
,, சத்திதான். ,, க. ௫ - உ.
2. பால்நினைந். அ, பிடித்தபத்து, ௯.

இவற்றெடு விரவி விந்து எனப்படும் ஒளிவடிவாய் நின்றுகாத்தளிக்கும். அவ்வருள் அறிவாற்றலாகிய பரையாகும். அப் பரை, பேரறிவாகிய சிவனிடத்து அடங்கி விளங்கும் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு எண்ணி அமைத்துள்ளன நன்னெறி நான்மையாகும். அவை முறையே சீலம், நோன்பு. செறிவு. அறிவு எனப்படும் இவற்ருல் திருவடியுணர்வு கைகூடும். அதன்பொருட்டு ஒளியுணர்வாகிய விந்து ஞானம்மேலெழுந்து விளங்கும். கருவியொடு கூடாவழிச் சீல முதலிய ஏதும் ஆருயிர்க்கு விளங்கா: அவற்றை விளக்குவித்தற்பொருட்டுத் திருவருள் தம் விழைவால் திருத்தொழில் ஐந்தும் உள்ளிட்டு ஆவியின்கண் புரிவதே அம்மையின் அருளாகும். அணு - ஆருயிர்.

(அ. சி.) பாலிய - ஆன்மாக்களைக் காத்தற்பொருட்டு. கோலிய - சூழ்ந்த. அணுச்செய்தி-ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யும் ஐந்தொழில். (௯)

2422. வேரு மதன் தன்மை போலுமிக் காயத்தில்
ஆரும் உபாதி யனைத்தாகுந் தத்துவம்
பேரும் பரவொளி தூண்டும் [1]பிரகாசமாய்
ஊரு யுயிர்த்துண் டுறங்கிடு மாயையே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உடலொடுங்குங் காலத்தும் உடல் தொடங்குங் காலத்தும் வேருயிருக்கும். அதுபோல் உடலுடன் கூடியுள்ள காலத்தும் அதன் தன்மை வேருயிருத்தல் வேண்டும். உடலகத்து ஆறுநிலைகள் உண்டு. இவற்றை ஆருதாரம் என்ப இவையும் வருத்தந் தருவனவே யாகும். இவைபோல் ஏனைத் தத்துவக் கூட்டங்களும் வருத்தந் தருவனவேயாகும் திருவடிப்பேருகிய அறிவுப் பேரொளி தூண்டும் சுடரொளியாகக் காணலாம். இத் திருவொளி தோன்றுதலும், ஒன்றின் பாகுபாடாகிய இருவேறு மாயையும் ஊருவுயிர்த்தலாகிய பெருமூச்சு விட்டுச் செயலற்று உறங்கிக் கிடக்கும். ஊரு - ஊறி; பெருகி: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம்.

(அ. சி.) ஆரும் உபாதி - ஆறு ஆதனங்களின் அனுபவம். ஊருய்-குற்றமுடையதாய், உயிர்த்துண்டு - பெருமூச்சு விட்டு. (௧௦)

2423. தற்பர மன்னுந் தனிமுதற் பேரொளி
சிற்பரந் தானே சேகமுண்ணும் போதமுந்
தோற்பதந் தீர்பாழிற் சுந்தரச் சோதிபுக்
கப்புற மற்றதிங் கோப்பில்லை [2]தானன்றே.

(ப. இ.) தானே முழுமுதலாய் நிலைபெற்றிருக்குந் தனி முதற் பேரொளி சிவபெருமானுவன். அவனே இயற்கைப் பேரறிவும் பெரும் பொருளுமாவன் அவன் திருவருளால் ஆருயிர்கள் உலகவுண்மையினை அறிந்து அகலும். அதற்குத் துணையாகநிற்கும் அறிவுக்கு அறிவாம் பேரறிவாக நிற்பதும் அப் பெரும் பொருளே தலைவனைக் கண்டு கைக் கொண்டவிடத்து தன் நாமங்கெடுதல் தலைவிக்கு இயல்பாகும். அது,

---

1. மூவகை. சிவஞானசித்தியார், க. க - உ௬.
2. நிர்க்குண. சிவஞானபோதம், ௯. உ - க.

'தன் நாமங்கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே' என்னும் (முன்னம். சு. உடு எ.) அப்பர் அருண்மொழியான் உணரலாம். அதனால் தொம்பதமாகிய நீ என்னும் முன்னிலைப்பெயர் நீங்கும். பின்பு அவ்வுயிர் படர்க்கைப் பொருளுடன் படர்ந்து அதனுடன் பிரிப்பின்றி ஒன்றுய்க் கலந்து அதனுள்ளடங்கி அதன் பெயரே பெற்று விளங்கும். இப் பெயர் மன்னும் சார்பால் துன்னியதாகும். இந்நிலை மாற்றம் மனங்கழிய நிற்கும் போற்றரும் பொருவில் அருள்நிலையாகும். அதனால் அது பாழ் எனப் பகரப்பட்டது அங்குச் சுட்டிறந்தறியும் அறிவிற்குப் புலனும் அழகிய திருவருட்பேரொளியுண்டாம். ஆருயிர் அப் பேரொளியுடன் கலக்கும் - சாரும். சார்ந்த பின்பு அதற்கு ஒப்பாக வேறொன்றும் உண்டாகமாட்டாது. படர்ந்து - விட்டு நீங்காது தொடர்ந்து.

(அ. சி.) செகமுண்ணும் போதம் - உலகத்தை அறியும் அறிவு. பாழ் - ஆசையற்ற இடம். (கசு)

2424. பண்டை மறைகள் பரவான் உடலென்னுந்
துண்ட மதியோன் துரியாதீ தந்தன்னைக்
கண்டு பரனுமக் காரணோ பாதிக்கே
மிண்டி னவன்சுத்த னுகான் [1]வினவிலே.

(ப. இ.) பண்டைத் தொன்மைத் தென்மறைகள் தூமாயைக்குரிய மேல்வெளியாகிய பரவானைச் சிவபெருமானின் திருவுடலாகத் தெளியுமாறு செப்புகின்றன. எனினும் அவை ஏற்றுரையாகும். வளரும் பிறையாகிய துண்டமதி என்பது விளக்க விளங்கும் அறிவினையுடைய ஆருயிரின் அடையாளம் ஆகும். அம் மதியினைத் தாங்கும் சிவபெருமான் அப்பாலைக்கு அப்பாலாவுள்ள துரியாதீதத்தனவன். அந்நிலையில் திருவருள் நினைவால் தன்னைக் கண்டு காரணநிலையும் கடந்த நிலையே சிவபெருமான் நிலையாகும். உலக காரணமாகிய தூமாயையைப் பொருந்திய உயிர் முழுநிலையாகிய தூநிலையை எய்தியதாகாது. இதனை வினவி ஆராயின் இதற்கும் அப்பாலாகிய மேனிலை புலனுகும்.

(அ. சி.) பண்டை மறைகள் - பழைய தமிழ் நான்மறைகள் (இது புதிதாகத் தமிழ்நாட்டில் நுழைந்த ஆரிய மறைகளை நீக்கிக் கூறியது ஆகும்) பரவான் - பரமாகாயம், காரணோபாதி - சுத்தமாயை; மிண்டினவன் - சேர்ந்தவன். (கஉ)

2425. வெளிகால் கனலப்பு மேவுமண் ணின்ற
தளியா கியதற் பரங்கா ணவன்றன்
வெளிகால் கனலப்பு மேவுமண் ணின்ற
வெளியாய சத்தி யவன்வடி [2]வாமே.

(ப. இ.) வெளியாகிய விசும்பு, காலாகிய காற்று, கனல், நீர், மண் என்று சொல்லப்படும் ஐந்தின்கண்ணும் முறையே 'பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி, நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி, தீயிடை

---

1. மண் முதல். சிவஞானபோதம், கூ. க - க.
,, பண்டைமறை சிவஞானசித்தியார், மெய்கண்டார் வாழ்த்து.
2. எண்ணகத். அப்பர், ௬. சுச - சு.
,, ஆணையா. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - ௨அ.

மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி, வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி' என்னும் மறை முடிவின்படி சிவபெருமான் நின்றருள்கின்றனன். அதனால் இவ்வைம் பூதங்களும் இயங்குமாறு அங்கு நின்றருள்வது பேரிரக்கமாய அளிசேர் தற்பரங்காண் என்றருளினர் அவன் இவ்வைந்தினிடமாகத் தன்னை விட்டு நீங்காத மரமும் காழ்ப்பும் போன்ற திருவாணை வழியாகவே நிறைந்தருளுகின்றனன். அவ்வாணையே பேரறிவுப் பெருவெளியாகிய சத்தியென்று பெரியோரால் சொல்லப்படும். அத் திருவாணையே சிவ பெருமானுக்குத் திருமேனியாகும்.

(அ. சி.) நின்ற - நிலைபெற்றிருக்கின்ற. வெளியாய சத்தி-பரமா காய சத்தி. அவன் வடிவாம் - அந்தப் பரனுடைய வடிவாம். (௧௩)

2426. மேருவி னோடே விரிகதிர் மண்டலம்
ஆர நினையும் அருந்தவ யோகிக்குச்
சீரார் தவஞ்செய்யிற் சிவனருள் தானாகும்
பேரவும் வேண்டாம் பிறிதில்லை தானன்றே.

(ப. இ.) நிலையிற் றிரியாது பொன்வண்ணமாக என்றும் ஒன்று போல் பொன்றாது நின்றருளும் சிவனை மேருவென்பர் செந்தமிழர். அத்தகைய மேருவாகிய சிவபெருமானை விரிந்த கதிர்களையுடைய பகலவன் மண்டிலமாகிய நெஞ்சத்தினிடத்து வஞ்சனையின்றி எஞ்சாது நினைக்கின்ற அருந்தவயோகியர்க்கு அந்நினைப்பாகிய சிறந்த தவத்தை அவர் செய்யின் ஆண்டுச் சிவனருள் வெளிப்பட்டுத் தானாக நிற்கும். நீங்க வேண்டிய நீர்மையும் இல்லை. அச் சிவபெருமானின் திருவாணை யாகிய திருவருளின் மிக்கது பிறிதொன்றில்லை.

(அ. சி.) மேரு - பரசிவம். (௧௪)

---

12. முத் துரியம்

2427. நனவாதி மூன்றினிற் சீவ துரியந்
தனதாதி மூன்றினிற் பரதுரி யந்தான்
நனவாதி மூன்றி னிற்சிவ துரியமா
மினதாகுந் தோந்தத் தசிபதத் தீடே.

(ப. இ.) செயலறலாகிய துரியத்தின்கண் நனவு கனவு உறக்கம் என்னும் மூன்றும் உண்டு. இவை, ஆருயிர்த் துரியமாகும். தனதாதி என்பது தானே எல்லாவற்றிற்கும் வினைமுதற்காரணமாக விளங்கும் சிவபெருமான்பாலும் சார்ந்தவர்பொருட்டு நனவு முதலிய மூன்றும் உள்ளன. அவை சிவதுரியம் எனப்படும். திருவருளெனப்படும் பரையின் கண்ணும் இத்தகைய மூன்றும் நிலைபெறும். இதுவும் சார்ந்தவர் பொருட்டேயாம். இவை ஆருயிர்த் துரியம், திருவருட்டுரியம், சிவத் துரியம் என மூவகைத்து. இவை பேருயிரின் இனமாகும் ஆருயிரும் சிவனுடன் மேவும் இந்நிலை தொம்பதத்துடன் அசிபதம் கூடிய கூட்டத் தால் பெறப்படும். அஃதாவது நீ அதுவாகிறாய் என்பதே.

(அ. சி.) முத்துரியம் - சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவ துரியம் தனதாதி - பராவத்தையில் நனவாதி. ஈடு - வியாபகம். (௧)

2428. தாஞ நனவில் துரியந்தன் தோம்பதந்
தாஞந் துரிய நனவாதி தான்மூன்றில்
ஆஞப் பரபத மற்ற தருநஞ
வாஞன மேன்முத் துரியம் அணுகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் தானும் நனவில் பேருறக்கமாகிய துரியத்து நீ என்னும் முன்னிலைப் பொருளாய்த் தொம்பதமாக நிற்கும். ஆருயிரின் பேருறக்கநிலையிற் பேசப்படும் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்றினில் நீங்காத அருட்பாடாம் பராவத்தை முடிந்தவிடமாகும். அதுவே அந்நிலைக்குரிய அரிய நனவாகும். மிக மேலாகச் சொல்லப் படும் சிவதுரியத்து உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் வந்து பொருந்தும் என்க.

(அ. சி.) தாஞ நனவில் - சிவ அவத்தையாகிய நனவில். பரபதம் அற்றது - பராவத்தையின் முடிந்த இடம். மேன் மூன்றும் - சிவாவத்தை யில் சுழுத்தியாதி மூன்றும். (௨)

2429. அணுவின் துரியத்து நான்கும தாகிப்
பணியும் பரதுரி யம்பயி ஞன்குந்
தணிவிற் பரமாகிச் சார்முத் துரியக்
கணுவிலிந் நான்குங் கலந்தவீ ரைந்தே.

(ப. இ.) அணுவாகிய ஆருயிர்த் துரியத்து நான்கும், பணிசெய்து போற்றும் பரையாகிய திருவருட்பாட்டில் நிகழும் துரியத்துநான்கும், நீங்காத சிவதுரியம் என்று சொல்லப்படும் பரமா அவத்தையில் நிகழும் இரண்டுங்கூட்டி இந்நான்கின் கலப்புஞ்சேரப் பத்தாகும் அவத்தை என்க. ஆருயிர்த்துரியத்து நான்காவன: நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம் என்பன. இது போலவே பராவத்தையில் நான்கும் கூறிக் கண்டுகொள்க. சிவநிலைக்கண் பேருறக்கமும் உயிர்ப் படங்கலும் ஆகிய துரியமும் துரியாதீதமாகிய இரண்டு. ஆக மொத்தம் பத்து என்க. இவையே கலந்த ஈரைந்தென்க. அவத்தை: நிலை; பாடு.

(அ சி) அணுவின் துரியத்து - சீவ துரியத்தில். கணுவில் - சேர்க்கையில். ஈரைந்து - சீவதுரியம். நான்கு+பரதுரியம் - நான்கு+ பராவத்தையில் துரியம் துரியாதீதம் இரண்டு ஆகப் பத்து. (௩)

2430. ஈரைந் தவத்தை யிசைமுத் துரியத்துள்
நேரந்த மாக நெறிவழி யேசென்று
பாரந்த மான பராபரத் தைக்கியத்
தோரந்த மாமிரு பாதியைச் சேர்த்திடே.

(ப. இ.) ஈரைந்தவத்தையாகிய பத்துப் பாட்டின்கண் பொருந்திய ஆருயிர்த்துரியம், அருட்டுரியம், அருளோஞகிய சிவத்துரியம் என்னும் முப்பாடுகளுள. பாடு - அவத்தை. திருவடிப் பேறெய்தும் சிறந்த

அந்தமாகிய செம்பொருட்டுணிவாம் சித்தாந்தத் திருநெறிக்கண் பெறப்படும் சிவகுருவின் திருவார்த்தையின்படி பயின்று ஒழுகிச் சென்றால் பேரொடுக்கத்தைச் செய்வதான விழுப்பொருட் சிவனும் பராபரத்துத் தலைவன் தாள் தலைப்படுதலாகிய இரண்டறக் கலக்கும் ஐக்கியம் கைகூடும். பிரிப்பிலா ஒரு முடிவாய் ஒப்பிலா ஓரழகாய் இருபாதியென்று சொல்லப்படும் பெண்ணொரு கூறனும் நண்ணரிய சிவபெருமான் திருவடியை நண்ணுவிக்கும். நேரந்தம் - சித்தாந்தம். பாரந்தம் - நிலமுதலாக அனைத்தையும் ஒடுக்கும் பேரொடுக்கம். ஓரந்தம் - ஒரு முடிவு ; ஒப்பிலா அழகு. திருவார்த்தை - (183) உபதேசம்.

(அ. சி.) நெறிவழி - உபதேச முறையாக. (௪)

2431. தொட்டே யிருமின் துரிய நிலத்தினை
எட்டா தெனினின் றெட்டும் இறைவனைப்
பட்டாங் கறிந்திடிற் பன்னு வுதடுகள்
தட்டா தொழிவதோர் தத்துவந் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) துரியநிலையாகிய அருள்நிலத்தினைத் தொட்டே இருங்கள். தொட்டிருத்தல் என்பது ஓவாதுணர்வில் உணர்ந்திருத்தல். ஏனையார்க்கு எட்டாத நிலையிலுள்ளவனாயினும் உணர்வார்க்கு அவருணர்வில் எட்டும் ஒப்பிலா இறைவனைத் திருவருளால் உள்ளவாறு அறியுங்கள். அறிந்தால் பல்லும் நாவும் உதடும் பிறவும் கூடிப் பிறக்கும் தூயமாயா காரியமாகிய சொல்லுக்கு எட்டாது நிற்குமவன் ஒப்பில்லாத மெய்ப்பொருளாகப் புணர்ந்து மெய்யின்பம் தந்தருள்வன்.

(அ. சி.) பட்டாங்கு - உள்ளவாறு. பன்னு - பல்+நா - பல்லும் நாவும். தட்டாதொழிவது - சொல்லுதற்கு இயலாது மேற்படுவது.(ரு)

2432. மனவு நனவு கனவது புந்தி
நினைவி லகந்தை சுழுனையுள் நிற்றல்
அதனை அறிசித்தந் துரியமிம் மூன்றின்
நினைவறல் மற்றது நேயத் தளவே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு நேரும் நனவு கனவு ஆகிய இரண்டு நிலையின்கண்ணும் உட்கலனாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் என்று சொல்லப்படும் மனம் இறுப்பு எழுச்சி என்னும் மூன்றும் நன்றாகத் தொழிற்படும். உறக்கத்தின்கண் அவ்வுறக்க நிலையினை மட்டும் அறியக் கூடிய சித்தமாகிய எண்ணமொன்று மட்டும் உளதாகும். நனவு கனவு உறக்கம் ஆகிய இம் மூன்றின் நினைவும் அற்றுநிற்றல் அருள்நிலையாகிய துரியமாகும். அப்பால் நிலையாம் அருளோன் உடனும்நிலை நேயமாகிய சிவபெருமானுடன் கலந்துநிற்கும்நிலை. இதுவே துரியாதீதநிலை. (சு)

2433. நனவின் நனவாதி நாலாந் துரியந்
தனதுயிர் தோம்பத மாமாறு போல
வினையறு சீவன் நனவாதி யாகத்
தனைய பரதுரி யந்தற் பதமே.

1, எட்டுக்கொண். திருவுந்தியார், உ௪.

(ப. இ.) நனவின்கண் நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐந்து நிலையுள் நாலாம்நிலை துரியமாகும். புணர்ப்புநிலையில் தனதுயிர் தொம் பதம் என்று நிற்குமாறு போன்று, மலந் தேய்தற்பொருட்டு வினை கூட்டப்பட்டதாதலின் வினையறவே மலமும் அற்றதென்பதே பொருள். மலமற்ற ஆருயிர் தூநிலைக்கண் நனவு முதலாகிய நிலைகளில் தனித்து நிற்கும் தானாகவே ஒப்பற்ற நிலையாய்நிற்கும் அருள்நிலையாம் பர துரியத் தினை எய்தி அருளுடன் நிற்கும். அப்பால் நிலையில் அருளையும் அகன்று அருளோனுடன் இரண்டறப் புணர்ந்துநிற்கும். இந்நிலையில் அவ்வுயிர் தற்பதமாகத் திகழும். தற்பதம்: அது என்னும் சுட்டாய்ச் சிவ பெருமானைக் குறிக்கும் குறியாய் நிற்கும். குறி - பெயர்.

(அ. சி.) தனைய - தானாகிய. பரதுரியம் தற்பதம் - பராவத்தையில் துரியமே தற்பதமாம். (எ)

2434. தொம்பதந் தற்பதஞ் சொன்மூத் துரியம்போல்
நம்பிய மூன்றுந் துரியத்து நன்றாதும்
அம்புவி யுன்னா அதிசூக்க மப்பாலைச்
செம்பொருள்[1] ஆண்டருள் சீர்நந்தி தானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஆருயிர்த்துரியம், அருட்டுரியம், அருளோன் துரியம் என்னும் முத்துரியம் பேசப்பெறும். அருளோன் துரியம் எனினும் சிவதுரியம் எனினும் ஒன்றே. இம்மூன்று நிலைகளிலும் தொம்பதமும் தற்பதமும் பேசப்பெறும். இதுபோல் மூன்றும் துரிய மாகிய சிவதுரியத்தில் நன்மை பயத்தற்கு வாயிலாகிய நிலவுலகையும் உலக நுகர்பொருள்களையும் சிறிதும் நினைத்தற்கு இடமின்றி மீநுண்மை யாகிய அதிசூக்கமும் அப்பாலைச் செம்பொருளுமாய் நின்று ஆண்டருள் கின்ற பெரும்பொருள் சீர்நந்தியென்க. செம்பொருள் - மெய்ப்பொருள்.

(அ. சி.) மூன்றும் துரியம் - சிவதுரியம். (அ)

---

13. மும் முத்தி

2435. சீவன்றன் முத்தி யதீதம் பரமுத்தி
ஓயுப சாந்தஞ் சிவமுத்தி யானந்த
மூவயின் முச்சொருப முத்திமுப் பாலதாய்
ஓவுறு தாரத்தில் உள்ளுநா தாந்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ப்பேறு துரியாதீதமாகிய அப்பால் நிலையாகும் பேறு எனினும் முத்தி எனினும் ஒன்றே. அருட்பேறு என்னும் பரமுத்தி ஆவிச் செயலொழிவாய் அருட்செயல் வழியாய் நிற்கும் நிலை யாகும். அருளோன்பேறாகிய சிவமுத்தி இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பெருவடிவாகும். இம்முறையான் மூவிடத்தும் முவ்வியற்கைப் பேறு முப்பாலதாகும். செயலறலாகிய ஒழிவினைத் தரும் ஓங்காரத்தின் கண் (2271) கருதப்படும் ஒலிமுடிவாம் நாதாந்தமாகும்.

(அ. சி.) ஓவுறுதாரம் - பிரணவம். (க)

---

1. பிறப்பென்னும். திருக்குறள், ௩௫௮.

2436. ஆவ தறியார் உயிர்பிறப் பாலுறும்
ஆவ தறியும் உயிரருட் [1]பாலுறும்
ஆவதோன் றில்லை யகம்புறத் தென்றகன்
றேவு சிவனுடன் ஒன்றுதன் முத்தியே.

(ப. இ.) பிறப்புற்ற ஆருயிர் பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழப்பிறந்தோம் என்பதை அறிவதே ஆவதறிவதாகும் திருவள்ளுவநாயனாரும் 'அறிவுடையார் ஆவதறிவார்' என்றருளினர். இவ்வுண்மையினை அறியார் 'மற்று நிலையாமை காணப்படும்' என்பதற்கிணங்கப் பிறப்பினை யடைவர். மேலோதியவாறு ஆவதறியும் உயிர் திருவருட்பால் எய்தும் திருவருளின்வழி யொழுகும் செம்பொருட்டுணிவினர்க்குப் புறமாகிய உலகத்தின்கண்ணும் அகமாகிய உடலின்கண்ணும் ஆகக்கடவனவாகிய பொருள் ஏதும் இல்லையென்று நீங்குவர். அகலுதல் - நீங்குதல். அகன்று உலகங்கள் எல்லாம் கடந்து அப்பால் திகழும் சிவபெருமானுடன் ஒன்றுதலாகிய திருவடிப்பேற்றினை எய்துவர். இதுவே நிறைந்த விழுப்பேறுகும். (உ)

2437. சிவமாகி மும்மல முக்குணஞ் செற்றுத்
தவமான மும்முத்தி தத்துவத் தயிக்கியத்
துவமா கியநெறி சோகமென் [2]போர்க்குச்
சிவமாம் அமலன் சிறந்தனன் தானே.

(ப. இ.) முறையுறச் சென்று நிறைவுறு சார்பால் சிவமாகி விளங்கும் ஆருயிர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும், அமைதி ஆட்சி அழுந்தல் என்னும் முக்குணங்களையும் அருள்நினைவால் அடக்கி அகற்றுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் அகற்றும் நற்றவப் பேற்றினர் மேலோதிய ஆருயிர்ப்பேறு அருட்பேறு அருளோன்பேறு ஆகிய மூன்றன்வாயிலாகத் தத்துவத் தயிக்கியச்சார்பு வெளிப்படும். தத்+துவம்+அயிக்கியம் (அசி, - அது நீ ஆகின்றாய். இந்நெறியே சோகம் என்னும் நெறியுமாகும். அது நான் என்னும் அருமறைப்பேறு ஆண்டான் அடிமை முறையை உணர்த்துவதாகும். அங்ஙனம் உறைத்து நிற்பார்க்குச் சிவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய நிலைமையால் அமலன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். அவனே இயற்கை உண்மை அறிவின்ப உருவினனாகலின் சிவன் என்று அழைக்கப்படுகிறான் அத்தகைய விழுமிய முழுமுதல் இந்நிலையில் ஆருயிர்க்கிழவனைச் சிறந்தனனாக்கிச் சிறந்தானாவன்.

(அ. சி.) தத்துவத் தயிக்கியத்து - தத்துவமசியால். சோகம் - அவனே நான். (௩)

---

1. அறிவுடையார். திருக்குறள், ௪௨௭.
,, பற்றற்ற ,, ௩௪௯.
,, உலகினை. சிவஞானசித்தியார், ௧. ௨ - ௨௦.
2. கண்டவிவை. சிவஞானசித்தியார், ௯. ௩ - ௧.
,, தன்னைச். அப்பார், ௪. ௭௦௬ - ௧.
,, நெறியல்லா. அ. அச்சோப்பதிகம், ௨.

2438. சித்தியும் முத்தியுந் திண்சிவ மாகிய
சுத்தியும் முத்தீ தொலைக்குஞ் சுகானந்த
சத்தியும் மேலைச் சமாதியு மாயிடும்
பெத்தம் அறுத்த பெரும்பெரு [1]மானன்றே.

(ப. இ.) பொருளும் அருளும் போக்கில் மெய்ப்பொருளும் முறையே சித்தி, முத்தி, சிவமாம் சுத்தி என்று ஓதப்பெறும். இவை முறையே தன்னைப்பற்றி வருவன, பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவன, தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவாகிய மூவகைத் துன்பங்களையும் ஒழிப்பன வாகும். இம்மூன்றனையும் தாபத்திரயம் என்பர். ஈண்டு இவற்றை முத்தீ என்று ஓதினர். இவை தொலையவே பேரின்பப் பேரருள் உருவாம் பேரறி வாற்றல் வெளிப்படும். அதன்மேல் செயலறலாகிய சமாதியும் கைகூடும். பின்னர்ப் பிணிப்பாகிய பெத்தத்தினை அறுத்தருளிய பெரும்பெருமான் வெளிப்பட்டுத் திருவடியை நல்கிப் பேரின்புறுத்துவன். அவனே முழு முதல். போக்கில் - நீங்குதலில்லாத.

(அ. சி.) முத்தீ தொலைக்கும் - தாபத்திரயங்களை ஒழிக்கும். (௪)

---

14. முச் சொரூபம்

2439. ஏறிய வாறே மலம்ஐந் திடை அடைத்
தாறிய ஞானச் சிவோக மடைந்திட்டு
வேறு மெனமுச் சொரூபத்து வீடுற்றங்
கீறதிற் பண்டைப் பரனுண்மை செய்யுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு ஆணவமலப்பிணிப்பால் வேறு நான்கு மலங்கள் அம் மலத்தை யகற்றச் சேர்க்கவேண்டியதாயிற்று. இச் சேர்க்கை அருளால் நிகழ்வது. அவை முறையே கன்மம், மாயை, மாயேயம், நடப்பாற்றல் என்ப. சிவபெருமான் இவ் வைவகை மலங்களை யும் முறையே அகற்றியருள்வன். அருளவே ஆறுதலைத் தரும் சிவஞானம் மேலோங்கும். மேலோங்கவே சிவோகம் அடைவர். அடையவே பந்த பாசங்களைத் திருவருளால் வேறும் (வெல்லுதும்) என முனைவர். முனையவே ஆருயிர்ப்பேறு, அருட்பேறு அருளோன்பேறு என்னும் முவ்வியற்கை வீடுறுவர். வீடுற்று இறுதியிற் பண்டைப் பரனுடன் கூடிப் பரனுண்மையாயிருப்பர். இஃது ஒப்பில் தலைவி ஒப்பிலாத் தலைவனை மணந்து தன்னைத் தணந்து அவனாகவே நிற்கும் அருள் நிலையை ஒத்ததாகும். தணத்தல் - மறத்தல். (௧)

2440. மூன்றுள மாளிகை மூவர் இருப்பிடம்
மூன்றினின் முப்பத் தாறு முதிப்புள
மூன்றினி னுள்ளே முளைத்தெழுஞ் சோதியைக்
காண்டலுங் காயக் கணக்கற்ற வாறன்றே.

---

1. பெரும்பெருமானென். அ. அடைக்கலப்பத்து, ௩.

(ப. இ.) மூவகையான ஆருயிர்கட்கும் மாளிகை யொத்த உடல்களும் மூன்றுள. அவை முறையே பருவுடல், நுண்ணுடல், முதல் உடல் என்பன. முதல் உடலைப் பரவுடல் எனவுங் கூறுப. இதனைக் காரண வுடல் எனவும் இயம்புவர். இம் மூன்றுடல்களிலும் சேர்ந்து நிலமுதல் நீள்ஒலி ஈறாகிய முப்பத்தாறு மெய்களும் தோன்றும். இம் மூன்றினுள்ளும் உயிர்க்கு உயிராய்க் கலந்து நிற்கும் சிவபெருமான் பேரொளிப் பிழம்பாய் முளைத்தெழுந்தருள்வன். அவனை அவனருளால் காணுதல் வேண்டும். காண்டலும் பிறவிப்பெரும் 'பிறவிப் பெருங்கடல் எல்லையை நீந்துவர்.' இதுவே 'காயக்கணக்கற்றதென' ஓதப்பெற்றதாகும். மூவகை - ஒருமலம், இருமலம், மும்மலமென்பன.

(அ. சி.) மாளிகை - தூலம், சூக்குமம், காரணம்; மூவர் - மூவகையான ஆன்மாக்கள். காயக் கணக்கு - பிறப்பு. (உ)

2441. உலகம் புடைபெயர்ந் தூழியும் போன
நிலவு சுடரொளி மூன்றுமொன் றாய
பலவும் பரிசோடு பான்மையுள் ஈசன்
அளவும் பெருமையு மாரறி [1]வாரே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கமாகிய பேரூழிக் காலத்து உலகம் ஒடுங்கிற்று. அத்தகைய ஊழியும் பல கழிந்தன. விளங்குகின்ற ஆருயிர், அருள், அருளோன் என்னும் மூன்றும் அருள்வெளியில் ஒன்றாயின இம் மூன்றையும் அன்பு அருள் அருளோன் எனவும் கூறலாம். சீவன், பரம், சிவம் எனவும் கூறுப. பலவும் முறைப்படி சிவபெருமான் திருவடிக் கீழடங்கிக் கலப்பால் ஒன்றாயிருப்பினும் சிவபெருமானின் அளத்தற்கரிய அளவினையும் உரைத்தற்கரிய பெருமையினையும் எவராலும் அளந்தறிந்துரைக்க வொண்ணாவென்க. அதனால், ஒருவரும் அறியார் என்பது யாரறிவார் என்னும் குறிப்பால் பெறப்படும்.

(அ. சி.) புடைபெயர்ந்து - நிலைகெட்டு. நிலவு - விளங்குகின்ற. பரிசொடு - முறைப்படி. (ங)

2442. பெருவாய் முதலெண் ணும் பேதமே பேதித்
தருவா யுருவாய் அருவுரு வாகிக்
குருவாய் வருஞ்சத்தி கோனுயிர்ப் பன்மை
உருவா யுடனிருந் தோன்றாயன் [2]றாமே.

(ப. இ.) மாயாகாரிய உருக்களை மலைமுதல் மண் ஈறாகவும் யானை முதல் எறும் பீறாகவும் கண்டு கருதப்படும் வேறுபாடுகளையே ஆருயிர்களுக்குக் காட்டியருளுகின்றனன் சிவன். அவன் எல்லாவற்றுடனும் கலந்த அருவாய் உருவாய் அருவுருவாய்த் தோன்றியருள்வன். அருளே திருமேனியாய்க் குருவாய் எழுந்தருளும் தனிப்பெரும் தலைவனுமாவன். மன்னும் பலவுயிரோடும் கலந்து அவ்வவ்வுயிராய் உருவாய் உடனிருந்தருள்வன். அன்றாம் என்பது இந்நிலைமை சிவபெருமானுக்குத் தொன்

1. மறையினால். சிவஞானசித்தியார், பாயிரம், ௪.
,, வான்கெட்டு. அ. திருத்தெள்ளேணம், கஅ.
2. உருவாய். கந்தரனுபூதி, ௬௪.
,, மாதர்ப். அப்பர், ௪. ௩ - க.

மையிலேயே இயற்கையாக அமைந்த நன்மைப் பண்பாம் என்க. தொன்று - தொன்மை. ஆம் - பண்பாம்.

(அ. சி.) பெருவாய் - பெரியதாய். பேதமே பேதித்து - வேறு படுத்தி. (அ)

2443. மணியொளி சோபை யிலக்கணம் வாய்த்து
மணியென லாய்நின்ற வாறது போலத்
தணிமுச் சொருபாதி சத்தியாதி சாரப்
பணிவித்த பேர்நந்தி பாதம்பற் [1]றுயே.

(ப. இ.) ஆருயிரானது படிகமணியின் நிறமும் ஒளியும் போன்ற தன்மைவாய்ந்தது. அஃதாவது வெண்மை நிறமும் ஏனைய நிறங்களைப் பற்றியபோழ்து அவ்வந் நிறங்களாகத் தோன்றி ஒளிரும் ஒளியும் உடையது படிகம். அதுபோல் ஆருயிரும் சார்ந்ததன் வண்ணமாக நிற்கும். அஃதாவது ஆணவத்தைச் சார்ந்து அறிவு விளங்காது அறியாமையே தானாக நிற்கும். அருளால் படைத்தளிக்கப்பட்ட ஐம்புலன்களைச் சார்ந்து சுட்டறிவும், அப் புலன்களின் வேறு தான் எனக்கருதும் சிற்றறிவும் உடையதாய் நிற்கும். பின் அருள்வழி ஒழுகி உடல் கலன் உலகுகள் முற்றறிவு பெற்றுச் சிறப்புற்று வாழ்வதற்குச் சிவபெருமானால் அளிக்கப்பட்ட அருட்கொடை இரவற் பொருள்கள் என்றுணர்தல் வேண்டும். சிவகுரு எழுந்தருளித் திருவைந்தெழுத்தினைத் தேறுமாறு உணர்த்தியருள்வன். அருளவே முற்றறிவு பெற்று முழுமுதலடிக்கீழ்க் கெழுமி விழுமிதாய் வாழும். இவையே ஆருயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் ஆருயிர்த் தன்மையாகும். ஆருயிர் விழுப்பேரும் சிவபெருமான் நிலையினை எய்தும். சிவபெருமானைச் செம்மணியாகச் செப்புவர் செம்பொருட்டுணிவினர். ஆருயிராம் பளிங்கும் செம்மணியாம் சிவனைச் சாரப்பட்டுச் செம்மணியாகத் திகழும். இவ் வொப்பினைப் படிகத்தின் மேலேற்றிப் படிகம் நிற்குமாறுபோல ஆருயிரும் அடங்கி நிற்கும். அந் நிலையினை ஆருயிர் நிலை, அருள் நிலை, அருளோன் நிலை எனக் கூறுவர். இவையே முச் சொருபமாகும். அவ்வுயிர் அறிவுப் பேராற்றலாகிய சத்தியாதியைச் சாருமாறு சிவபெருமான் பணித்தருளினன். அங்ஙனம் பணித்தருளிய பெரும் பொருட் கிளவியாம்[2] நந்தியின் திருவடியிணையினை நெஞ்சமே பற்றற்று இடையறாது பற்றுவாயாக.

(அ. சி.) சோபை - ஒளி உதயம். தணி - பொருந்தியுள்ள. (கூ)

2444. கல்லொளி மாநிறஞ் சோபைக் கதிர்தட்ட
நல்ல மணியொன்றி னுடியொண் முப்பதம்
சொல்லறு முப்பாழிற் சொல்லறு பேருரைத்
தல்லறு முத்திராந் தத்தனு பூதியே.

(ப. இ.) ஒளியுடைத்தாகிய படிகத்தின்கண் வைக்கப்படும் சிறந்த பல நிறமணிகள் பொருந்தவைத்தால் தன்னால் சாரப்பட்ட மணியின்

---

1. வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகார - கஅ.
,, சார்புணர்ந்து திருக்குறள், ௩௫௯.
2. கரும்பினும். அப்பர், ௪. ௭௪ - ௩,
,, சிரிப்பார். அ. கோயின்மூத்த, ௧.

ஒளியாய்த் தான் விளங்குவதுபோல் ஆருயிரும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் அவ்வுண்மையினைத் தத்துவம் அசி என்னும் மும்மறை காட்டுவதாகும். சொல்லுதற்கரிதாகிய உடல்மெய் உணர்வுமெய் உணர்த்துமெய்யாகிய மூன்றும் கழிந்து நீங்குவதால் அவற்றை முப்பாழ் என ஓதப்பெறும். அம் முப்பாழின் உண்மையினையும் கண்டு சொல்லொண்ணாத பேர் என்னும் சிகரத்தைச் சொல்லுமாறு வகரம் கூட்டியுரைத்துப் பிறப்பல்லலை அறுத்துச் சிறப்புப்புல்லலை நிறுத்துக் காட்டுவது கடவுட் (2385) கையடையாளமாகும். அதுவே முத்திராந்தமென ஓதப்பெற்றது. இதுவே இறவா இன்பத் தழுந்திய அனுபூதி என்று சொல்லப்படும் இன்பியாகும். சொல்லறு பேருரைத்து என்பதற்கு அசபா காயத்திரியைத் தேனித்து என்றலும் ஒன்று. தேனித்தல் - தியானித்தல்.

(அ. சி.) கல்லொளி - காவிக்கல்லொளி. தட்ட - பொருந்த. சொல்லறுபேர் - அசபை. (சு)

2445. உடந்தசெந் தாமரை யுள்ளுறு சோதி
நடந்தசெந் தாமரை நாதந் தகைந்தால்
அடைந்த பயோதரி யட்டி யடைத்தவ்
விடந்தரு வாசலை மேல்திற [1]வீரே.

(ப. இ.) உடந்த செந்தாமரை என்பது உச்சிக்குமேல் விளங்கும் ஆயிரவிதழ்த் தாமரை என்பதாகும். உடன்ற என்பது உடந்த என நின்றது. உடன்ற - பொருத; எதிர்த்த. இத் தாமரை மூலத்தாமரைக்கு எதிராகலின் அங்ஙனம் ஓதினர். அத் தாமரையின் உள்ளுறு சோதியாகிய அளவிலாப் பேரறிவுப் பேரொளியை நோக்கி நடக்கும் ஓசையாகிய நாதம் மூலத்தாமரையினின்றும் அகத்தவப் பயிற்சியால் நடப்பதாகும். அவ்வோசையாகிய நாதம் பயில்வார்க்கு அருளால் கைகூடினல் ஆண்டுப் பொருந்திய அமிழ்தன்னை வெளிப்பட்டருள்வள். அவள் அன்பற்றூர்க்குத் தடையாக அமைத்த வற்ரு இன்ப விட்டு வாழ்கதவினை நும்மன்பால் அவளாலேயே மேல்திறக்குமாறு செய்வீர். பயோதரி - அமிழ்தன்னை. அட்டி - தடைசெய்து. இடந்தருவாயில் - பெருவாயில். திறவீர் - திறப்பிப்பீர்: பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன் வினை.

(அ. சி.) உடந்த - எதிரில் உள்ள, ஆஞ்ஞை. நடந்த - நோக்கிச் சென்ற, செந்தாமரை-மூலாதாரத்தாமரை. தகைந்தால்-வசப்பட்டால். பயோதரி - அமுதேசுவரி. (எ)

15. முக் கரணம்

2446. இடனேரு மூன்றி லியைந்த வோருவன்
கடனுறு மவ்வுரு வேறெனக் காணுந்
திடமது போலச் சிவபர சீவர்
உடனுறை பேதமும் ஒன்றெனலாமே.

1. காமக்கணிச்சி. திருக்குறள், ௧௨௫௧.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர் உடல், உணர்வு, உணர்த்து மெய் ஆகிய மூன்றிடங்களிலும் பொருந்தும். இம் முறையினையே பருவுடல் நுண்ணுடல் முதலுடல் என்பனவற்றிற்குக் கூறினும் பொருந்தும். அவ்வருளாலேயே செவ்வி வாய்த்தற் பொருட்டு உரித்தெனக் கருதிய அம்மூன்றனையும் அவ்வுயிர் தனக்கு வேறெனக் காணும். அது போன்று அருளோன் அருள் ஆருயிர் என்று சொல்லப்படும் சிவ பர சீவர்கள் உடனுறை வேறுபாடுகளும் ஒன்றெனல் ஆகும்.

(அ. சி.) கடனுறு - உரியதான. (க)

2447. ஒளியை யொளிசெய்து வோமேன் றெழுப்பி
வளியை வளிசெய்து வாய்த்திட வாங்கி
வெளியை வெளிசெய்து மேலெழ வைத்துத்
தெளியத் தெளியுஞ் சிவபதந் தானே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் மூலத்தழலொளியை ஓமென்று கணித்து எழுப்பி ஒளிரச் செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் மேல்மூச்சு கீழ் மூச்சுக்களை அடக்குதல் வேண்டும். அதன் பொருட்டு உயிர்ப்புப் பயிற்சியினை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் அதன் பொருட்டு உயிர்ப்பினை முறையாக வாங்கி உள் நிரப்புதல் வேண்டும். அதன்பின் நெஞ்சத்து வெளியைச் சிவ நினைப்பால் வெளி செய்தல் வேண்டும். வெளி செய்தபின் அதனை அருள்வெளியாக்குதல் வேண்டும். அதன் வாயிலாகக் குறிக்கோளை மேலெழச் செய்தல் வேண்டும் இவ் வுண்மைகளைத் திருவருள் தெளிவிக்கத் தெளியும் நல்லார் சிவபெருமான் திருவடியினைச் சார்வர். அதுவே சிவநிலையாகும் வெளி-நெஞ்சவெளியும் அருள்வெளியும் ஆகும். வாங்கி - மூச்சை உள்ளிழுத்து.

(அ. சி.) ஒளியை - மூலாக்கினியை. வளிசெய்து - பூரக, கும்பக, இரேசகம் செய்து. வெளியை - வெள்ளிய சுக்கிலத்தை. (உ)

2448. முக்கர ணங்களின் மூர்ச்சைதீர்த் தாவதக்
கைக்கா ரணமேன்னத் தந்தனன் காணந்தி
மிக்க மனோன்மனி வேறே தனித்தேக
ஒக்கும துன்மனி யோதுட் சமாதியே.

(ப. இ.) உள்ளம் உரை உடல் என்னும் மூன்று கருவிகளின் சோர்வினை அகற்றி ஆகவேண்டிய அருள் நிலையைக் கைக்கனி என்னும் படி தந்தருளினன். அவன் சிவபெருமானாகிய நந்தியாகும். ஆணை நிலையாகிய புருவ நடுவின்கண் விளங்கும் மனோன்மனி அங்கு நின்றும் மேலோங்க அதன்மேல் உன்மனியாகிய திருவருள் துணையாகும். அத்துணையால் ஒருமை யுணர்ச்சியுண்டாகும். அவ்வுணர்ச்சியால் செயலற்ற திருநிலை யெய்தும். இதனையே நிருவிகற்ப சமாதி என்ப. இதனை ஒருமை யொடுக்கம் என்ப.

(அ. சி.) மூர்ச்சை - சோர்வு. கைக்காரணம் என்ன - கையில் வைத்து உணரும் விதமாக மிக்க......ஏக - மனோன்மனி இருக்கும் ஆஞ்ஞையில் செல்ல. (௩)

---

16. முச் சூனிய தொந்தத்தசி

2449. தற்பதந் தொம்பதந் தானும் அசிபதந்
தோற்பத மூன்றுந் துரியத்துத் தோற்றவே
நிற்ப துயிர்பர னிகழ்சிவ மும்மூன்றின்
சொற்பத மாகுமாந் தொந்தத் தசியன்றே.

(ப. இ.) அது என்னும் தற்பதமும் நீ என்னும் தொம்பதமும் தான் அதுவாகின்றதென்னும் அசிபதமும் தொன்மையேயுள்ளன. இம் மூன்றும் மேல்நிலையாகிய துரியத்துத் தோற்றமுறும் இத்தோற்றத்தின் கண் நிற்பன ஆருயிரும் அருளாகிய பரமும் அருளோனாகிய சிவமும் என்னும் மூன்றின் சொற்பொருளாகும். இவையே தொந்தத்தசி என்ப. இதன்கண் தொம்பதமாகிய நீ, தத்பதமாகிய அது, அசி ஆகின்றாய் என்னும் பொருள் காணப்படும்.

(அ. சி.) தானும் அசிபதம் - தன்மயமாவது உணர்த்தும் அசிபதம். தொற்பதம் - தொல்பதம், அநாதியான பதங்கள். (க)

2450. தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்கா மியமாதி
தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்தா மதமாதி
வந்த மலங்குண மாளச் சிவந்தோன்றின்
இந்துவின் முன்னிருள் ஏகுதல் [1]ஒக்குமே.

(ப. இ.) தொம்பதம் தத்பதம் அசிபதம் ஆகிய மூன்றும் நுண்ணி தின் உணருங்கால் கன்மம் மாயை ஆணவம் என்னும் மும்மல நிகழ்வும் நீக்கமுமாகும். அதுபோன்று அமைதி ஆட்சி அழுத்தம் என்னும் முக்குண நிகழ்வும் நீக்கமும் ஆவன என்ப. மேலோதிய மலமும் குணமும் மாளத் தூய சிவபெருமான் தோன்றியருள்வன். நாளும் பிறை வளர நாளும் இருள் தளர முழு நிலவின்கண் இருள் ஒரு சிறிதும் தோன்றாது அடங்கும். அதுபோல் ஆருயிரின்கண் அருளும் சிறிது சிறிதாக முனைக்க மருளும் சிறிது சிறிதாக அடங்கும். முழுநிலவொத்துச் சிவபெருமான் தோன்றி யருள முற்றாக மடங்கிவிடும். இதுவே சிறந்த எடுத்துக் காட்டின் பொருள் ஒப்பாகும்.

(அ. சி.) காமியமாதி-கன்ம முதலிய மும்மலம். தொல்தாமதமாதி-பழைமையான தாமத முதலிய முக்குணங்கள். (உ)

2451. தொந்தத் தசியையவ் வாசியில் தோற்றியே
அந்த முறையீரைந் தாக மதித்திட்
டந்த மிலாத அவத்தையவ் வாக்கிய
துந்து முறையிற் சிவமுன்வைத் [2]தோதிடே.

(ப. இ.) தொம்பதத்தோடு காணப்படும் அசிபதப் பொருளை வாசி யாகிய உயிர்ப்பின்கண் தோன்றக்கண்டு முன் (2429) ஓதியவாறு அவத்

---

1. மன்னும் இருளை. சிவஞானபோதம், கக. உ - உ.
2. சிவனருள். உண்மை விளக்கம், சக.

தைகள் பத்தினையும் கருதுக. கருதி முடிவில்லாத அவத்தையை அவ் வாக்கியத்தால் செலுத்து முறையில் வைத்து ஓதுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஓதுங்கால் சிவத்தை முன்வைத்து ஓதுக. சிவத்தை முன் வைத்து ஓதுவது 'சிவயநம' என்றோதுவதாகும்.

(அ. சி.) வாசி - பிராணவாயு. ஈரைந்து - பத்து அவத்தைகளாக. சிவமுன்வைத்து - சிவ, பர, சிவ என வைத்து. (௩)

2452. வைத்துச் சிவத்தை மதிசோரு பானந்தத்
துய்த்துப் பிரணவ மாம்உப தேசத்தை
மெய்த்த இதயத்து விட்டிடு மெய்யுணர்ந்
தத்தற் கடிமை யடைந்துநின் [1]றானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு சிவத்தை முன்வைத்து ஓதுதலான் ஆருயிரின் அறிவு அச் சிவத்தின் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப வடிவின்கண் செல்லும். அங்ஙனம் செல்லுமாறு செலுத்தி ஓமொழிச் செவியறிவுறூஉவாம் உபதேசத்தை மெய்யுணர்வால் களங்கமற்ற உள்ளத்தினிடத்துச் செலுத்திடும். அதன்பின் திருவருளால் சிவபெரு மானின் திருவடி யுணர்வினை உணர்ந்து அத் திருவடிக்கு என்றும் நீங்கா அடிமையாக அவ்வுயிர் நின்று இன்புறும்.

(அ. சி.) மதி - அறிவு. மெய்த்த - களங்கமற்ற. விட்டிடும் - சேர்ப்பன். (௪)

2453. தொம்பத மாயையுள் தோன்றிடுந் தற்பதம்
அம்பரை தன்னில் உதிக்கும் அசிபதம்
நம்புறு சாந்தியில் நண்ணுமவ் வாக்கியம்
உம்பர்உரை தொந்தத் தசிவாசி யாமே.

(ப. இ.) துவம்பதப் பொருளாகிய நீ என்னும் உயிர்நிலை மாயை யாகிய அறியாமைப் பிணிப்பில் கிடக்கும். அவ்வறியாமையை அகற்று தற்குத் தற்பதப் பொருளாகிய சிவனும் கலப்பால் ஒன்றாய்த் திகழ்வன். அழகிய பரையாகிய திருவருளின்கண் அசிபதப் பொருள் தோன்றும். விருப்புறும் அமைதியொடுக்கத்தின்கண் அச்சொற்பொருள் அமையும். மேலாம் பொருளுரை உயிர்ப்பின்கண் பயிலும் இரேசகமாகிய வெளி விடுவதற்குத் தொம்பதமும், பூரகமாகிய உள்ளிழுத்தற்குத் தத்பதமும், கும்பகமாகிய மூச்சை அசைவற நிறுத்தற்கு அசிபதமும் கொள்ளப்படும் என்க. நம்பு-நசை; விருப்பம். 'நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே' என்னும் தொல்காப்பிய (௩௩) உரியியலால் நம்பு நசையாகும் என்பது காண்க.

(அ. சி.) மாயையுள் - அஞ்ஞானத்துள். (௫)

2454. ஆகிய வச்சோயங் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய வைவிட்டாற் காமம் உபாதானம்
ஏகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறி
வாகிய சீவன் [2]பரசிவ னாமன்றே.

---

1. அத்தாவுன். அப்பர். ௬ ௧௫ - ௮.

(பாடம்) 2. பரன்சிவ.

(ப. இ.) மேலோதிய முப்பதங்களின் புணர்ப்பினை விளக்க அச் சோயமாகிய இவன் அவனே என்னும் முறைப்படி அவனே இத் தேவ தத்தன் என்னும் பொருளின்கண் ஏற்படும் காலமும் இடமும் செய்தியும் நீங்கப் பெற்றால் அப் பெயர்க்குரிய பொருளாகிய உடம்பு காரண மளவாக நிற்கும். அக் காரணமாயையுங் கடந்த நிலையில் தொந்தத் தசியாகிய முப்பதம் மெய்யுணர்வினைத் தரும். அதனால் ஆருயிர் அருள் அருளோன் என்னும் மூன்றும் பெறப்படும். அவ்வுயிர் அருளுடன் கூடி அருளோன் அடியிற் கலந்து முடிவிலா இன்பம் எய்தும். சோயம்: இவன் அவனே.

(அ. சி.) சோயந்தேவதத்தன் - அவனே தேவதத்தன். (௬)

2455. தாமத காமிய மாகித் தகுகுண
மாமல மூன்றும் அகார வுகாரத்தோ
டாமறு மவ்வுமவ் வாயுடன் மூன்றில்
தாமாந் துரியமுந் தோந்தத் [1]தசியதே.

(ப. இ.) அமைதி ஆட்சி அழுந்தலாகிய முக்குணமும் ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய மும்மலமும் நிகழ்வதும் நீங்குவதுமாகிய செயல்கள் அகர உகர மகரங்களான் ஆகும். அவ் அகர உகர மகரங்களே பத்தாய்ப் பகுத்த (2429) பாடுகளுள் மூன்றில் தாமாம் துரியம் தோன்றும், ஆண்டுத் தொம்தத் அசி என்னும் பதப்பொருள் முற்றுறும். (௭)

---

17. முப் பாழ்

2456. காரிய மேழ்கண் டறுமாயப் பாழ்விடக்
காரண மேழ்கண் டறம்போதப் பாழ்விடக்
காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்
சீருப சாந்தமுப் பாழ்[2]விடத் தீருமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியமாகிய உடலும், பொறிகளும், எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய கலன் நான்கும், உயிர்ப்பும் என்று கூறப் படும் ஏழும் மெய்யுணர்வால் கண்டவிடத்துக் காரியப்பாழ் என்று பேசப் படும். இப் பாழ் ஏழும் அருளால் அகலும். காரணமாகிய பாழ் ஏழும் வருமாறு; அனைத்தையு முணர்ந்தவனுயிருக்குந் தன்மை, அனைத்திற்கும் காரணனுந்தன்மை, அனைத்திற்கும் உயிர்க்குயிராய் உள்ளுறையுந் தன்மை, அனைத்தையும் செலுத்தும் ஆணைத் தன்மை, அனைத்தையும் படைத்தல், அனைத்தையும் காத்தல், அனைத்தையும் துடைத்தல் என்பன. இவ்வேழும் அறிவுப் பாழாகும். இதுவும் அருளால் காண அகலும். காரிய காரண வருத்தங்கள் அகலவும் சிறந்த ஒழிவிலொடுக்க மாகிய உபசாந்தமும் அகலும்; இம் முப்பாழும் அகலவே பிறவி தீரும்.

---

1. அகார. சிவஞானபோதம், ௭. ௧ - ௧.
2. எந்தவூரென்றீர். தனிப்பாடல் - இ.

(அ. சி.) காரியம் ஏழ் - காரிய உபாதி ஏழ். அவை :—உடல், பொறி, கரணம் நான்கு, பிராணவாயு மூன்று ஆக ஏழு. காரணம் ஏழ்-காரண உபாதி ஏழ். அவை :—(1) எல்லாம் அழித்தல், (2) எல்லாம் படைத்தல், (3) எல்லாம் அறிதல், (4) எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாதல், (5) எங்கும் வியாபித்திருத்தல், (6) எல்லாம் தானுதல், (7) எல்லாம் காத்தல். (க)

2457. மாயப்பாழ் சீவன் வியோமப்பாழ் மன்பரன்
சேயமுப் பாழெனச் சிவசத்தி யிற்சீவன்
ஆய வியாப்த மெனுமுப்பா ழாம்அந்தத்
தூய சொரூபத்திற் சொல்முடி வாகுமே.

(ப. இ.) மாயப்பாழ் மாயையின் உண்மைகண்டு கடத்தலாகும். சிவப்பாழ் ஆருயிரின் உண்மை கண்டு அகறல். வியோமமாகிய அருள் வெளிப்பாழ் அருள் உண்மைகண்டு அப்பாலாதல். இம் மூன்றும் சேய முப்பாழெனச் செப்புவர். சேய - நீண்டதாய. சிவசத்தியாகிய திருவருளில் ஆருயிர் அடங்கு நிறைவாய் நிற்பதெனு முப்பாழும் பேசப்படும். இவை யனைத்தும் தூய சிவன் உண்மைக்கண் அவன் சொல்லிறந்த தொல்லோனுதலின் சொல்லிறந்த முடிவாகு மென்க. அகல் நிறைவு - வியாபகம். அமை நிறைவு - வியாப்பியம். அடங்கு நிறைவு - வியாத்தி. மாயப்பாழ் மன்னுயிர்ப்பாழ் மாலருட்பாழ் ஆம் மூன்றும், தூயமுப் பாழென்ப தோய்ந்து.

(அ. சி.) வியாப்தம் - அடங்கி நிற்றல். (உ)

2458. எதிரற நாளும் எருதுவந் தேறும்
பதியெனும் நந்தி பதமது கூடக்
கதியெனப் பாழைக் கடந்தந்தக் கற்பின்
உதறிய பாழில் ஒடுங்குகின் றேனே.

(ப. இ.) நாளும் ஆனேற்றினை உவந்து ஊர்ந்து உலகினுக்கருளும் ஒப்பில்லாத பதி சிவபெருமானுவன். அவனே நந்தி என்று அழைக்கப்படுவன். அவனுடைய திருவடி யிணையினைக் கூடுதற் பொருட்டு நிலையெனக் கருதிய மாயை, உயிர், அருள் என்னும் முப்பாழையும் கடந்து, அவையனைத்தும் காரணம் பற்றிய கற்பனை (2465) என உதறி நீக்கி எஞ்சிய உருவற்ற பாழில் ஒடுங்குகின்றேன். பாழ் - உருவில்லது. கற்பனை யென்பது 'கற்பின்' எனச் செய்யுட் டிரிபாய் நின்றது.

(அ. சி.) எதிரற - இணையில்லாமல். உதறிய - விலக்கியுள்ள. பாழில் - உருவம் அற்ற இடத்தில். (ங)

2459. துரியம் அடங்கிய சொல்லறும் பாழை
அரிய பரம்பரம் என்பர்கள் ஆதர்
அரிய பரம்பரம் என்றே துதிக்கும்
அருநிலம் என்பதை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) செயலறலாகிய துரியம் அடங்கிய நிலையினைச் சொல்லறும் பாழென்பர். சொல்லறல் - சொல்ல முடியாததாதல். அப் பாழை அறிவிலாதார் அறிதற்கரிய பெரும் பொருட்குப் பெரும் பொருளாம் பரம்பரன் என்பார்கள். அப் பாழ் அறிதற்கரிய பரம்பரம் என்றே துதிக்கும் அருளார் அருநிலமாகும். இவ் வுண்மையினை அறிவார் யார்? ஒரு சிலரே என்க. அருநிலம் - அப்பாலிடம் ; துரியாதீதம்.

(அ. சி.) ஆதர் - அறிவு இல்லாதவர். அருநிலம் - துரியாதீதம். (௫)

2460. ஆறாறு நீங்க நமவாதி யகன்றிட்டு
வேறா கியபரை யாவென்று மெய்ப்பரன்
ஈறான வாசியிற் கூட்டு மதுவன்றோ
தேறாச் சிவாய நமவெனத் தேறிலே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய் (2139) முப்பத்தாறென்ப. இம் முப்பத்தாறன் உண்மையினை உணர்தற்கு 'நமசிவய' என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தினைத் திருவருளால் தேர்தல் வேண்டும். தேருங்கால் ஒருபுடை யொப்பாக 'நகரம்' உணர்த்து மெய் ஐந்தனுள் ஆசான், ஆண்டான், அருளோன் என்னும் மெய் மூன்றாகும் 'மகரம்' உடன் மெய் இருபத்து நான்குமாகும். 'சிகரம்' அத்தன் மெய்யாகும். 'வகரம்' அன்னை மெய்யாகும். 'யகரம்' ஆள்மெய்யாகும். இவ்வாறு மெய்யும் உண்மைகண்டு அகலுங்கால் அவ்வாய்வின் மறையாம் 'நமசிவய' வும் அகலும் சிறப்பாகிய பரை என்னும் திருவருள் 'யா'வென்று நிற்கும். யாவென நிற்பதாவது ஆருயிர்க்கு மருள் உடல் நீங்கிய நகரமாகிய ஆதி அருள் உடல் ஆங்கமையும் மெய்ப்பரனாகிய சிகரத்தின் ஈறான வகரத்தில் யகரம் கூட்டப் பெறும். அப்பொழுது உணர்தற்கரிய 'சிவயநம' என அமையும். இதனை அருளால் தெளிதல் சிறப்புடைத்தாகும். 'நமசிவய' என்பதன் கண்ணுள்ள யகரம் நம என்பனவற்றைக் கடந்து நிற்கும் நிலையே 'சிவயநம' வாகும். 'ய'கரம் மறையாதலின் தொன்மை யுண்மை 'யா' என நீண்டு நின்றது. இம் மறையின் மாண்பை வருமாறு நினைவு கூர்க:

> 'நாடும் நமசிவய நல்ல சிவயநம
> கூடும் சிவயசிவ கூறிமேல்—நாடும்
> சிவசிவஎன் றெண்ணுவர்நற் சிலமுதல் நான்கின்
> தவநெறிசார் செந்தமிழர் தாம்.'

(அ. சி.) பரை - சத்தி. ஆவென்று - பசுவென்று. (௬)

2461. உள்ளம் உருவென்றும் உருவம் உளமென்றும்
உள்ள பரிசறிந் தோரு மவர்கட்குப்
பள்ளமும் இல்லை திடரில்லை பாழில்லை
உள்ளமும் இல்லை உருவில்லை [1] தானன்றே.

(ப. இ.) உருவாகிய உடலினையே உள்ளமாகிய உயிர் என்றும், உயிரையே உடலென்றும் தடுமாறிக் கூறுவர். அது கலப்பால் ஒன்று

1. கட்டும். சிவஞானபோதம், ௨. ௧ - ௧.

பட்டுப் புணர்ந்து நிற்கும் நிலைமையால் கூறப்படுவதாகும். இவ் வுண்மையினை அருளால் உள்ளவாறு ஓர்ந்துணர்வார்கட்குப் பள்ளமாகிய கருப்பையினுட் புக்கு உருப்பெற்றுத் தோன்றி உழலுமாறில்லை. திடராகிய உலகினில் உறைந்து நிலவுமாறுமின்று. பாழாகிய உருவற்ற நிலையில் வீழ்ந்து ஆழுமாறும் இன்று. ஆகவே உயிர் உடல் என்ற வேறு பாட்டுரை உண்டாவதில்லை.

(அ. சி.) உள்ள பரிசு - உண்மையான தன்மை. பள்ளம் - கருப்பாசயம். திடர் - உலகம். (௬)

18. காரிய காரண வுபாதி

2462. செற்றிடுஞ் சீவ வுபாதித் திறனேழும்
பற்றும் பரோபாதி ஏழும் பகருரை
உற்றிடுங் காரிய காரணத் தோடற
அற்றிட வச்சிவ மாகும்[1] அணுவனே.

(ப. இ.) முன் (2456) ஓதிய திருப்பாட்டின்கண் காரிய உபாதியாகிய சீவஉபாதி ஏழும், காரண உபாதியாகிய அருளுபாதி ஏழும் உள்ளவிடத்துத் தோன்றும் உபாதியாகிய வருத்தமும், அதனைச் சுட்டும் பெயர்களும் முற்றும் தோன்றுவாறு அற்றொழிதல் வேண்டும். அற்றொழிந்த விடத்து அவ் வணுவாகிய ஆருயிர் பற்றற்றார்க்கு என்றும் வற்றாப் பற்றாய் நிற்கும் பரசிவத்தின் அடியிணையைச் சாரும். சாரவே அச் சிவமாக நிற்கும்.

(அ. சி.) சீவ உபாதி - காரிய உபாதிகள். பரோபாதி - காரண உபாதிகள். அணுவன் - சீவன். (௧)

2463. ஆறாறு காரியோ பாதி யகன்றிட்டு
வேறாய் நனவு மிகுத்த கனாநனா
ஆறா றகன்ற சுழுத்தி யதில்எய்தாப்
பேறா நிலத்துயிர் தோம்பதம் பேசிலே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் முப்பத்தாறு மெய்களால் ஏற்படும் காரியவருத்தம் என்னும் உபாதிகள் நீங்கும். நீங்கவே சிறப்பு நனவாய் மிகுத்த கனவின்கண் நிகழும் நனவும் உண்டாம். அதுபோல் ஆறாறு நீங்கிய உறக்கம் வந்துறும். அவ் வுறக்கமும் எய்தாத நிலைபெற்ற பேறாகிய திருவடியின்கண் சார்ந்து தொம்பதப் பொருளாகிய ஆருயிர் இன்புறும். பேசுமிடத்து இதுவே திருவடிப் பேறாகிய நிலம் என்ப.

(அ. சி.) கனா நனா - கனவில் நனவு. பேறாநிலம் - முத்தி. (௨)

2464. உயிர்க்குயி ராகி யொழிவற் றழிவற்
றயிர்ப்பறு காரணோ பாதி விதிரேகத்
துயிர்ப்புறும் ஈசன் உபமிதத் தாலன்றி
வியர்ப்புறும் ஆணவம் வீடல்செய் யாவே.

1. கண்ட. சிவஞானபோதம், ௨. ௩ - ௧.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உயிர்க்குயிராய் விளங்கும் பேருயிர் முழுமுதற் சிவன். அவன் உயிர்க்குயிராய் நீக்கமற நிற்கின்றனன். அவன் என்றும் பொன்ரு நிலையினனுகலின் அழிவற்றும் நிற்கின்றனன். மாறுபாடற்ற காரண உபாதியின் எதிர்மறையாகிய காரிய உபாதியின் கண்ணும் உடனுய் நின்று உற்று விளங்கும் ஆண்டவனுகவும் அவன் நிற்கின்றனன். அவனுடைய நீங்கா இயற்கைப் பேரருளாம் உபமிதியால் அல்லாமல் நடுக்கத்தைச் செய்யும் ஆணவவல்லிருள் விட்டு நீங்காது என்க. விதிரேகம்: வியதிரேகம் - எதிர்மறை. வியதிரேகம் விதிரேகம் என வந்தது செய்யுட்டிரிபு. காரணுேபாதியின் எதிர்மறை என்று ஓதியது மாயை காரணத்தின்கண் எவ்வித மாறுபாடும் எய்தாதென்றும், காரியத்தின்கண் நிலம் மலை கடல் முதலிய பொருள்களாகத் தோன்றுவதும், அப் பொருள்கள் மண்ணும் கல்லும் நீருமாகத் 'தோண்டி எடுத்தல், வெட்டி எடுத்தல், முகந்து எடுத்தல், முதலியவற்ருல் பிரிக்கப் படும் உறுப்புடையவாகக் காணப்படுவதும் ஆகிய மாறுதல்களும், பின் காரணத்தில் ஒடுங்குவதாகிய மாறுதலும் எய்தும் என்று உணர்த்துதற் கென்க. வியப்பு என்னும் காரியப் பெயர் ஆகுபெயராய்க் காரணத் தைக் குறித்ததென்க.

(அ. சி.) விதிரேகம் - எதிர்மறை. ஈண்டுக் காரிய உபாதியைக் குறிக்கின்றது. உபமிதத்தால் - கருணையினல். வீடல் - நீங்குதல். (௩)

2465. காரியம் ஏழிற் கலக்கும் கடும்பசு
காரணம் ஏழிற் கலக்கும் பரசிவன்
காரிய காரணங் கற்பனை சொற்பதப்
பாரறும் பாழில் பராபரத் தானே.

(ப.இ.) மூன் - (2456) ஓதப்பெற்ற காரிய வருத்தம் ஏழின்கண்ணும் இருட்சார்பால் மருள் வயப்பட்டுத் துன்புறும் ஆருயிர் கலக்கும். அங்ஙனம் கலப்பதால் நீங்கா வருத்தம் எய்தும் அவ்வுயிரின் வருத்தத்தை ஒழித்தற் பொருட்டுக் காரண வருத்தம் ஏழின்கண்ணும் பரசிவன் எனப்படும் திருவருள் கலக்கும். அவ் வருள் கலந்து ஆருயிர்க்குத் துணை நின்று அவ் வுயிராலேயே அவ் வருத்தங்களை யகற்றும். இத்தகைய காரிய காரண வருத்தங்கள் வினைக்கிடாகக் கற்பிக்கப்பட்டு நிகழ்வன வாகலின் நீங்குந் தன்மைத்தாகும். ஈண்டுக் கற்பனை என்பது படைத்து மொழியும் கற்பனையன்று. திருவருள் திருவுள்ளத்தாற் கற்பிக்கும் கற்பனையாகும். கற்பனை - திருவாணை. ஏவுவார் கற்பித்தவாறே இயற்றுவார் இயற்றுவரன்றே! அக் கற்பனை யாண்டும் பொய்யெனப் படுதற்கின்று. அது போன்றதாகும் ஈண்டுக் கூறும் கற்பனையும். சொல்லப்படும் அறியாமை விளையும் நிலம் அகன்ற இடம் உருவற்ற பாழென்ப. அப் பாழின்கண் திகழ்பவன் தொன்மைப் பெரும் பொருட்குத் தொன்மைப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமானுவன். அச் சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ்த் தங்கும் ஆருயிர்.

(அ. சி.) கடும்பசு - மோகவசப்பட்டு வருந்தும் சீவன். சொற்பதப் பார் - சொல்லப்படும் அஞ்ஞானம் நிறைந்த பூமி. (௪)

19. உபசாந்தம்

(செயலொழிவு)

2466. முத்திக்கு வித்து முதல்வன்றன் ஞானமே
பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் பற்றலே
சித்திக்கு வித்துச் சிவபரந் தானுதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேரும் முத்திக்கு வித்தாகிய வாயில் திருவடி யுணர்வாகிய சிவஞானமாகும். இச் சிவஞானம் பெறுதற்கும் பெற்ற பேறு நீங்கா துறுதற்கும் வாயில் அவன் திருவடியினையும் அவன் மெய் யடியார் திருவடியினையும் பணிவும் இன்சொலும் உடையனாய் நீங்கா நினைவுடன் தொழுதல். இத் தொழுகையினையே பத்திக்கு வித்தாகும் என்ப. மனம் தன் வயப்படுதலாகிய சித்திக்கு வித்து அருள்வழி நிற்ற லும் அவ் வருளினை மறவாமையுமாகும். திருவருள் தானுதல் என்பது அத் திருவருளை மறவாது உடலினுள் உயிர் விரவி அடங்கி நிற்குமாறு போலத் திருவருள் நினைவால் அத் திருவருள் அடங்கி நிற்பதாகும். சிவ பரம் - சிவனைவிட்டு நீங்காத் திருவருள். திருவருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநி பாதம் பதிதற்கு வாயில் பொறி புலனடக்கமாகிய செயலொழிவாகும். இதனையே உபசாந்தம் என்ப.

(அ. சி.) வித்து - ஏது. வற்றல் - உன்னல். உபசாந்தம் - ஐம்பொறி யடக்கல். (க)

2467. காரியம் ஏழுங் கரந்திடு மாயையுள்
காரணம் ஏழுங் கரக்குங் கடுவெளி
காரிய காரண வாதனைப் பற்றறப்
பாரண வும்முப சாந்தப் பரிசிதே.

(ப. இ) காரியவருத்தம் (2156) ஏழும் தூவா மாயையினுள் ஒடுங்கும். காரண வருத்தம் ஏழும் தூமாயையின்கண் ஒடுங்கும். காரிய காரண வருத்தங்களின் வாதனைப்பற்றாகிய பசையறத் திருவருட் பெருமை வந்து தலைப்படும். அது தலைப்படுதலே ஒடுக்கமென்னும் உபசாந்தமாகும். இவ்விளக்கமே அதன் பரிசாகும்.

(அ. சி.) கரந்திடும் - ஒடுங்கும். மாயையுள் - அசுத்தமாயையில். கடுவெளி - சுத்தமாயை. பாரணவும் - பெருமை பொருந்தும். (உ)

2468. அன்ன துரியமே யாத்தும சுத்தியும்
மூன்னிய சாக்கிரா தீதத் துறுபுரி
மன்னு பரங்காட்சி யாவ துடனுற்றுத்
தன்னின் வியாத்தி தனின்உப [1]சாந்தமே.

(ப. இ.) ஒடுக்கச் செயலறலாகிய துரியமே ஆவித் தூய்மையாகும். பொருந்திய நனவினில் அப்பால் சிவனருளின்பமாகும். நிலைபெற்ற

---

1. ஊனக்கண். சிவஞானபோதம், க.

ஆவிக்காட்சியாவது சிவபெருமானின் திருவடியுணர்விற் கூடுவதாகும். அவ்வுணர்வின்கண் ஒடுங்கிநிற்பது உபசாந்தமாகும். ஒடுங்கி நிற்பது - அடங்கு நிறைவு; வியாத்தி. அமைநிறைவு - வியாப்பியம். அகல் நிறைவு - வியாபகம்.

(அ சீ.) ஆத்தும சுத்தி - அந்தக்கரணத் தூய்மை. புரி - பரமானந்தம். டீரங்காட்சி - ஆன்மதரிசனம். உடனுற்று - சிவத்துடன் கூடி.

2469. ஆரு றமைந்தாண வத்தையுள் நீக்குதற்
பேறுன தன்னை யறிதற்பின் றீர்சுத்தி
கூறுத சாக்கிரா[1]தீதங் குருபரன்
பேறும் வியாத்தம் பிறழுப [1]சாந்தமே.

(ப. இ.) அருஞ் சைவர் மெய் (2139) முப்பத்தாறு. இம் முப்பத்தாறும் மலத்தேய்வின் பொருட்டுச் செயப்படும் நலத்தொண்டினுக்குத் துணைக்கருவியாகச் செம்பொருளால் நம்பால் அளித்தருளப்பட்ட இரவல் பொருளாகும். இவ் வுண்மையினை யறிந்து அதனைப் பேணி ஒழுகுவதே தத்துவசுத்தி என்னும் மெய்த்தூய்மையாகும். அதன் வாயிலாக ஆணவத்தினின்றும் அகத்தால் நீங்குதல் ஆணவ வல்லிருள் நீக்கமாகிய மலத்தூய்மையாகும். திருவடிப் பேற்றுக்குரிய இஃது ஆவிப்பேறு என அழைக்கப்பெறும். அத்தகைய தன்னை அருளால் அருளின்கண் அடங்கி நிற்கும் நிலையினுணர்தல் மும்மலத் தூய்மையாகும். மும்மலம் ஒழிதலே மும்மலசுத்தி. கூறவொண்ணாத நனவின் அப்பாலாகிய சாக்கிராதீதம் சிவகுருவின் திருவடிப்பேறாகும். அத் திருவடியின்கண் அடங்கும் நிறைவாய் நிற்றல் ஒளிமிக்க ஒடுக்கமாகிய உபசாந்தமாகும். அடங்கு நிறைவு - வியாத்தம். அகத்தால் - மனத்தால்.

(அ. சீ.) தீர்சுத்தி - பாசம் ஒழிதலாகிய சுத்தி. பிறழ் - விளங்குகின்ற. (௬)

2470. வாய்ந்த வுபசாந்த வாதனை யுள்ளப்போய்
ஏய்ந்த சிவமாத லின்சிவா னந்தத்துத்
தோய்ந்தறல் மோனச் சுகானு பவத்தோடே
ஆய்ந்ததில் தீருகை யானதீ ரைந்துமே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் வாய்ந்த க. ஒழிவில் ஒடுக்கம் உ. பசையறல் ௩. திருவருள் நினைவிற் சேறல் ௪. பொருந்தும் சிவமாதல் ௫. சிவ இன்பம் ௬. அதில் தோய்தல் எ. தோய்வு நினைவகறல் அ. மேன்மைநிலை ௯. இன்பத்தழுந்தல் ௧0. அழுந்து நினைவகறல் ஆகிய பத்தும் நனவினப்பால் நலப்பாடாகும். நினைவறல் என்பது ஆருயிர் ஒன்றைக் கண்டும் கேட்டும் உளம்கொள்ளும்; கொண்டதன்பால் வேட்கையுறும். வேட்கையுற்றுநாடி நண்ணும். இதுகாறும் அவ்வுயிர் அப் பொருட்கு வேறாக நிற்கின்றது. அதனால் அப் பொருளின் நினைவு அவ்வுயிரைவிட்டு அகலாதிருக்கும். நண்ணியதும் அப் பொருளின்கண் தோயும். தோய்ந்ததும் அந்நினைவு தானாக அகன்றுவிடும்.

---

1 சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உ௫.
,, மானுடப். ,, உ. ௪ - உ0.

கற்கவேண்டுமென்னும் நினைவு கற்குங்கால் தானே அகல்வது இதற்கு ஒப்பாகும். தோய்ந்ததும் தோமில் இன்பத்தழுந்தும். அழுந்தல் எனினும் அழுந்தி அறிதலெனினும் ஒன்றே. அதுவே அனுபவம்.

(அ. சி.) ஈரைந்து - (1) ஆணவம் ஒழிதல், (2) தன்னை உணர்தல், (3) அதனை ஒழிதல், (4) நனவில் அதீதம், (5) வியாப்தம், (6) உப சாந்தம், (7) சிவமாதல், (8) சிவானந்தத்தில் தானற்று அழுந்தல், (9) அவ் வானந்தத்தை அனுபவித்தல், (10) அதனையும் ஒழித்தல். (ரு)

2471. பரையின் பரவ பரத்துடன் ஏகமாய்த்
திரையினின் றாகிய தேண்புனல் போலுற்
றுரையுணர்ந் தாரமு தொக்க வுணர்ந்துளோன்
கரைகண் டானுரை யற்ற [1]கணக்கிலே.

(ப. இ.) திருவருள் நிறைவாகிய பரவலினால் ஆருயிர் பரமாகிய அவ் வருளுடன் பிரிப்பின்றி வேறற்ற ஒன்றாய் நிற்கும். இதற்கு ஒப்பு கடலினின்றும் எழுந்த துளி வான்புகுந்து மழையாய்ப் பொழிந்து ஆறாய் மலை நிலம் பலவும் கடந்து மீண்டும் அக் கடலினுக்கே வந்து பொருந்துவதாகும். ஈண்டுக் கடலென்பது கடல் நீரையன்று. கடலின் நீருக்கும் நிலத்துக்கும் அடிப்படையாய்த் தாங்கி நிற்கும் பூத வெளியை என்க. இதனால் கடவுளும் கட்டுயிரும் ஒன்றே என மட்டின்றிப் பேசும் வாய் வேதாந்த மாயாவாதக்கோள் பொருந்தாமை காண்க. அவர்கள் கடல்நீரைக் கடவுளாகவும் அதன் துளியைக் கட்டுயிராகவும் கரைகின்றனர். அப்பாழ்ங்கோள் பொருந்தாமை காண்க. சிவகுருவின் அருளுரை உணர்ந்து ஆரமுதொத்த அருளின்பம் உணர்ந் துளோன் "மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனின்" கரைகண்ட கவினுளோன் ஆவன். ஆங்குப் பேச்சற்ற பெருநிலையுண்டாம். அதுவே உரையற்ற கணக்கில் என்று ஓதப்பெற்றது. கட்டுயிர் - பசு.

கட்டுயிர்கள் தாம்பசுவாம் கட்டகன்று கண்ணுதல்தாள்
ஒட்டுயிர்கள் முற்றடிமை யோர்.

(அ. சி.) பரையின் பரவ - திருவருளின் பெருக்கினால். திரையி னின்றாகிய - கடலிற்கூடிய. தெண்புனல் - ஆறு. ஆர் அமுது ஒக்க - தேவ அமிர்தம்போல. உரையற்ற - பேச்சற்ற. (சு)

---

1. சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், அ. ௬ - க.
,, மெய்ஞ்ஞானந். ,, எ. ௩ - ௩.
,, சொற்பா. அ. திருக்கோவையார், அ.

20. புறங்கூறாமை

2472. பிறையுள் கிடந்த முயலை எறிவான்
அறைமணி வாட்கொண் [1]டவர்தமைப் போலக்
கறைமணி கண்டனைக் காண்குற மாட்டார்
நிறையறி வோமென்பர் நெஞ்சிலர் தாமே.

(ப. இ.) பிறையாயிருந்து வளர்ந்து மதியாய் விளங்கும் நிறைபிறையின்கண் காணப்படும் களங்கத்தினை முயல் என்பர். அம் முயலினை எறிதலாகிய கொல்லுதற் பொருட்டு ஒலிக்கின்ற மணி கட்டிய கூர்வாளினை நேர்படக் கொண்டவர் எல்லாராலும் நகைக்கப்படுவர். அது போன்று திருநீலகண்டப்பெருமானை அவன் திருவருளால் காணும் பேறு பெறுதார் ஒழிவிலொடுக்கம் உணர்ந்தோம் என்பர். ஒழிவில் ஒடுக்கம்: ஒழிவின்கண் ஒடுக்கம். ஒழிவிலொடுக்கம் - உபசாந்தம். இவர்கள் மனமடங்கக் கல்லாப் புனவர் என்க. புனவர் - வேடர்.

(அ. சி.) பிறை - சந்திரன். எறிவான் - கொல்லும்பொருட்டு. அறைமணி வாள் - ஒலிக்கின்ற மணி கட்டிய வாள். நிறை - உபசாந்தம். நெஞ்சிலர் - மனம் இல்லாதவர். (க)

2473. கருந்தாட் கருடன் விசும்பூ டிறப்பக்
கருந்தாட் கயத்திற் கரும்பாம்பு நீங்கப்
பெருந்தன்மை பேசுதி நீயொழி நெஞ்சே
அருந்தா அலைகட லாறுசென் [2]றாலே.

(ப. இ.) வலிய தாளையுடைய கருடன் விசும்பு ஆறாகப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் மிகவும் ஆழமுள்ள புற்றில் வாழும் பாம்பு புடை பெயராது மூச்சு மடங்கி ஒடுங்கிக் கிடக்கின்றது. அதுபோல் நெஞ்சமே நீயும் அடங்கி நிற்கும் வழியை அருளால் அறிந்து அடங்குதல் வேண்டும். அம் முறையினை ஒரு சிறிதும் உணராது உணர்ந்தாரைப் போன்று நெஞ்சமே வீண்பெருமை பேசுகின்றாய். அதனால் ஆம்பயன் ஏதும் இன்று. ஆறு அலைகடலிற் சென்று ஆண்டே பிரித்தறிய வாராது அடங்கியிருப்பதுபோல் அடங்கியிருப்பாயாக. ஆறு சென்றால் என்னும் சொல்லின்பின் குறிப்பெச்சமாய்ச் 'சென்றால் கூடி மீண்டுவாராது அடங்கியிருப்பதுபோல் அடங்கியிரு' எனக் கூறிக்கொள்க. கயம்-புற்று; பாம்பு அடங்கியிருக்கும் பெரிய இடம்.

(அ. சி.) கருந்தாள் - வலிய கால். இறப்ப - தாண்டிச்செல்ல. கருந்தாட்கயம் - புற்று. நீயொழி - நீ அப்பெருமை பேசுதலை விட்டுவிடு. அலைகடல் - அலைகளையுடைய கடலில். (உ)

---

1. ஆவா. அ. திருக்கோவையார், எஉ.
,, சினமிறக்கக். தாயுமானவர், பராபர - ௪எக.
,, வேண்டியநாள். ,, உசு. மண்டலத்தின், ௧௦.
2. விரிநிற. நாலடியார், ௧௬௬.
,, கண்டவிவை. சிவஞானசித்தியார், ௧. ௩ - ௧.

2474. கருதலர் மாளக் கருவாயில் நின்ற
பொருதலைச் செய்வது புல்லறி வாண்மை
மருவலர் செய்கின்ற மாதவம் ஒத்தால்
தருவலர் கேட்ட தனியும்ப [1]ராமே.

(ப. இ.) கருவாகிய போர்முனையிற் சென்று கருதலராகிய பகைவர்கள் மாளும்படியாகப் போர் செய்து வெல்லுவது சிறந்த அறிவாண்மையன்று. அது புல்லறிவாண்மையேயாகும். திருவருள் நினைவால் அடக்கத்தை மருவிய ஆண்மையர் மருவலர் எனப்பட்டார். அவர் செய்கின்ற சிவத்தைப் பேணுதலாகிய நற்றவம் ஒத்துக் கைகூடினால் கருதியது கைகூடும். அவர்கள் கேட்டதளிக்கும் தருவலர்களாவர். தருவலர் என்பார், கற்பகதருப்போல் வேண்டியதை மறுதுகொடுக்கும் வள்ளலராவர் என்பதாம். ஒப்புயர்வற்ற சிவ வுலகமாகிய தனியும்பரும் கைகூடும்.

(அ. சி.) கருதலர் - பகைவர். கருவாய் - போர்க்களம். மருவலர்- அடங்கினவர். தருவலர் - கொடுக்கும் வள்ளல்கள். (௯)

2475. பிணங்கவும் வேண்டாம் பெருநில முற்றும்
இணங்கியெம் மீசனே யீசனென் றுன்னிற்
கணம்பதி னெட்டுங் கழலடி காண
வணங்கெழு நாடியங் கன்புற [2]லாமே.

(ப. இ.) உய்தி தரும் முழுமுதல் தெய்வம் சிவபெருமான் என்பதில் மாறுபடுதல் வேண்டா. பெருநிலமுற்றுக்கும் அவனே ஒப்புயர்வில்லா ஒருபெருங் கடவுள், அவன் திருவடிக்கண் பேரன்பு பூண்டு எம்முதல்வன் இவனே என்று எண்ணுங்கள். இவனே அனைத்துலகினுக்கும் அனைத்துயிர் கட்கும் முழுமுதல்வன் என்று தினைத்தனை ஐயமும் இன்றி மனத்துக் கொள்ளுங்கள். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் பதினெண்கணத்தவரும் பிறரும் நும்மை வணங்கியெழுந்து மனத்து நினைந்தன பெறலாம் என்று வருவர். இது 'வணக்குறீர் அரனை யொருக்கால் என்றும், வானவர் வணங்கவைப்பன்' எனவும், 'தொழப்படும் தேவர் தம்மால் தொழுவிக்குந் தம் தொண்டரையே' எனவும் அருளிப்போந்த செந்தமிழ்மறையால் உணரலாம். எனவே சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அன்புறுதல் தவமாகும்.

(அ. சி.) பிணங்கவும் - வெகுளவும். பெருநிலம் - ஆஞ்ஞை. வணங்கெழுநாடி - வணங்க விரும்பி வருதலை உணர்ந்து. (௪)

---

1. ஒன்னார்த். வேண்டிய. திருக்குறள், ௨௬௪ - ௫.
,, நில்லாத ,, ௯௯௧.
,, இரும்புமுகம். புறநானூறு, ௯0௧.
,, படைக்கல. அப்பர், ௪. அக - அ.
2. எல்லா. க௨. சாக்கியர், எ.
,, பிணத்தினை. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௪ - ௨௪.
,, முழுத்தழல். அப்பர், ௪. ககூ - ௫.

2476. என்னிலும் என்னுயி ராய இறைவனைப்
பொன்னிலு மாமணி யாய புனிதனை
மின்னிய வெவ்வுயி ராய விகிர்தனை
உன்னிலும் உன்னும் உறும்வகை [1]யாலன்றே.

(ப. இ.) என்னிலும் எனக்குச் சிறந்தான் என் உயிர்க்கு உயிராகிய இறைவனுவன். அவனை நீங்கா நினைவுடன் தொழுதல் என் தலைக் கடனுகும். பொன்னினும் சிறந்த மாமணிபோன்று என்னுயிரினும் உணர்வின்கண் தன்னைக் குயிற்றும் முழுமுதற் புனிதனை நாயேன் தூய்மையுற நாளும் வாய்மையாற் பணிவேன். விளங்கிய எல்லாவுயிருடனும் கலந்துநிற்கும் முடிவிலாற்றலுடையானைப் படியின்மிசை அடி தொழுது வணங்குவல். விகிர்தன் - முடிவிலாற்றலன். குயிற்றல் - பதித்தல். அவன் அன்புடன் நினைப்பார் நினைவினும் மிகுதியாக நினைப்பன் நினைப்பாரைச் சாரும் வகை நினைந்தென்ப. உன்னிலும் - உன்னைக் காட்டிலும். உன்னும் - நினைக்கும். உறும் வகை-சாரும் வகை.

(அ. சி.) உன்னினும் உன்னும் - உன்னைப் பார்க்கிலும் அதிகமாக உன்னும். (௫)

2477. நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் நிமலனை
ஒன்றும் பொருள்கள் உரைப்பவ ராகிலும்
வென்றைம் புலனும் விரைந்து பிணக்கறுத்
தோன்ரு யுணரும் ஒருவனு [2]மாகுமே.

(ப. இ.) மன்றவாணனும் சிவபெருமான் அடியிணையினை நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் நன்ருக நினையுங்கள். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய தூயோன். பொருந்தும் மெய்ப்பொருள்களைத் திருந்த உரைப்பவராகிலும் புலனை வெல்லுதல் வேண்டும். புலனை வெல்லுதல் சிவபெருமான் திருவருளாலன்றி நம்மால் தனித்தாவ தொன்றன்று. முழுமுதல் கடவுள் ஒன்ரே பலவோ என்னும் மாறுபாட்டுக்கொள்கையில் புகுதல் நன்றன்று. அப் பிணக்கினை யறுத்து 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் (2066) என நன்றே நினைமின்' என்னும் செந்தமிழ் முறையில் முந்துதல் நம் கடன். ஒருமனப்பட்ட உள்ளத்தராய் உணரும் கள்ளமில் செயலைக் கைக்கொண்மின். (௬)

2478. நுண்ணறி வாயுல காயுல கேழுக்கும்
எண்ணறி வாய்நின்ற எந்தை பிரான்றன்னைப்
பண்ணறி வாளனைப் பாவித்த மாந்தரை
விண்ணறி வாளர் விரும்புகின் [3]ருரன்றே.

---

1. என்னி. அப்பர், ௫. ௨௧ - ௧.
,, முன்னியு. ௪. ௮௭ - ௫
2. நின்ருலும். ௧௨. பத்தராய்ப் பணிவார். ௭.
,, அன்ருவின். அப்பர், ௬. ௫0 - ௩.
,, மன்றுளே. ௧௨. திருநீலகண்டக் குயவர், ௪௨.
3. கண்ணவன்காண். அப்பர், ௬. ௫௨ - ௧.

(ப. இ.) உணர்விற்கு உணர்வாம் நுண்ணறிவாக விளங்குபவன் சிவன். ஏழுலகினையும் இயைந்தியக்கும் எண்ணத்தக்க பேரறிவாய் நீக்கமற நின்றவனும் அவனே. அவனே எந்தை பிரானுமாவன். அவனே பண்ணறிவாளனாகிய கானத்தின் எழுபிறப்பின் காழில் கனியாவன். காழ்-வித்து. நிறைந்த பேரன்பால் நீங்கா நினைவால் ஓங்கிவழிபட்டார் நீங்கரும் செம்பொருட் செல்வராவர் அத்தகைய மெய்யடியாரைத் தொழுதுய்ய வேண்டுமென்று விண்ணறிவாளரும் விரும்பி [1]நண்ணித் தொழுகின்றனர்.

(அ. சி.) எண் - கருதப்பட்ட.　　(எ)

2479. விண்ணவ ராலும் அறிவறி யான்றன்னைக்
கண்ணற வுள்ளே கருதிடிற் காலையில்
எண்ணுற வாகமுப் போது மியற்றிநீ
பண்ணிடில் தன்மை பராபர [2]னாகுமே.

(ப. இ.) விண்ணவர்களாலும் அவர்தம் முனைப்பறிவாகிய சுட்டறிவாலும் சிற்றறிவாலும் அறியவொண்ணா அன்பு இன்ப அண்ணலை வேறிடங்களில் முனைத்து விளங்குகின்றான் என்னும் பொது எண்ணத்தை விடுத்து நும்முள்ளத்தே செம்மை நினைவால் கருதுங்கள். அங்ஙனம் கருதினால் காலமுண்டாகவே கருதுவார் கருத்தினுள் மிக்கு விளங்கித் தோன்றியருள்வன். அத்தோற்றங்கண்டு எண்ணுதலாகிய தியானத்தைப் புரியுங்கள். அவ் வெண்ணவுறவு என்றும் நண்ணும் பொருட்டு முப்போதும் அகத்தும் புறத்தும் அன்புடன் இன்புறத் தொழுங்கள். அங்ஙனம் தொழுவார் வழுவாது விழுப்பொருட் சிவமாவர்.

(அ. சி.) கண்ணற - புற இடங்களில் அன்றி. எண்ணுற - உன்ன. இயற்றி - பூசைசெய்து. பண்ணிடின் - தவம்செய்தால்.　　(அ)

2480. ஒன்று யுலகுடன் ஏழும்பரந்தவன்
பின்று னருள்செய்த பேரரு ளாளவன்
கன்று மனத்தார்தங் கல்வியுள் [3]நல்லவன்
பொன்றாத போது புனைபுக ழானன்றே.

(ப. இ.) தான் ஒருவனுமாய் ஒப்பில்லாதவனுமாய்க் கலப்பால் உலகு ஏழுடனும் நீக்கமற நிறைந்துநிற்பவன் சிவபெருமான். அவன் திருவடியைப் புகலென அடைந்த பின்பு அளவிலாப் பேரருள்புரிந்த பேரருளாளனாவன். மாறுபாடில்லாத செம்மை மனத்தார்க்குக் 'கற்ற கல்வியினும் இனியானா'கலின் கல்வியுள் நல்லவனாக நின்றருளும் செல்வனாவன். ஈண்டுக் கல்வி என்பது 'வாலறிவன் நற்றாள்' தொழுங் கல்வி. என்றும் பொன்றாது வாடுதல் எய்தாது திருவடிசூடுதல் செய்து நிலவும் நெஞ்சத் தாமரையாகிய போதின்கண் நிலைத்துநிற்கும் புனைகழலோன் ஆகிய புண்ணியன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) பின் - அவனை அடைந்தபிறகு. கன்று - விரோதமில்லாத. பொன்றாதபோது - வாடாத மலர்; உள்ளத்தாமரை.　　(கூ)

---

1. புவனியிற். அ. திருப்பள்ளி - ௧௦.
2. வேண்டினுண். திருக்குறள் ௬௩௨.
3. குற்றம். ஆரூரர். எ. ௫௬ - ௫.

2481. போற்றியென் றேன்எந்தை பொன்னன சேவடி
ஏற்றியே [1]தென்றும் எழிமணி தானகக்
காற்றின் விளக்கது காய மயக்குறும்
ஆற்றலுங் கேட்டது மன்றுகண் டேனன்றே.

(ப. இ.) எந்தையாகிய சிவபெருமானின் பொன்னன திருவடியைப் போற்றி என்று வழுத்தினேன். போற்றி-காத்தருள்வாயாக; இஃது இகர ஈற்று வியங்கோள். பின்பு திருவடியினை ஏற்றுதலாகிய பரவுதலைச் செய்தேன். செய்யவே அகத்தே ஓர் ஓசை உண்டாயிற்று. அவ்வோசை உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் அகத்துத் தொடர்ந்து எழும் அடிக்கும் மணி யோசையாகும். அகவிளக்காய்த் தோன்றும். அவ்வோசை உடம்பெங்க ணும் கலந்து நிற்கும். அத் தன்மையினையும் அதனால் விளங்கும் அருளாற் றலையும் அந்நாள் கண்டேன் என்க.

(அ. சி.) அகக்காற்றின் விளக்கது - பிராண வாயுவினால் விளங்கும். கேட்டதும் - மணி ஓசையைக் கேட்டதும். (௧0)

2482. நேடிக்கொண் டென்னுள்ளே நேர்தரு நந்தியை
ஊடுபுக் காரும் உணர்ந்தறி வாரில்லை
கூடுபுக் கேறலுற் றேனவன் கோலங்கண்
மூடிக்கண் டேனுல கேழுங்கண் [2]டேனன்றே.

(ப. இ.) அடியேன் இருக்குமிடந் தேடிக்கொண்டு அடியேன் அகத் தாமரையினுள்ளே நேர்ந்து எழுந்தருளும் நந்தியை உள்ளே புகுந்து யாரும் உணர்ந்தறிவாரில்லை. என்னுடைய நெஞ்சினுள் நினைப்பை யானே அறிவதுபோல் என்னுள் நிற்கும் சிவபெருமானை யானே அறிகுவன். கூடியிருக்கும் உச்சித்துளை சென்று அகத்தவத்தால் ஏறினேன். அங்கு நன்மையே வடிவமான சிவபெருமானைக் கண்டேன். அவன் திருக் கோலங்களையுங் கண்டேன். கண்டு 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்பது போல் இடையறு நாட்டத்தால் தாள்தளையிடுதலாகிய மூடுதலைச் செய்தேன். அக் காட்சியினால் உலகு ஏழினையும் ஆடிநிழல்போல் என் னுள்ளே நிலவக் கண்டேன்.

(அ. சி.) நேடி - தேடி. நேர்தரு - எதிர்ப்பட்ட. ஊடு - உள்ளே. கூடு - பிரமரந்திரம். மூடிக் கண்டேன் - என்னுள் அடக்கிக் கண்டேன்.

2483. ஆன புகழும் அமைந்ததோர் ஞானமுந்
தேனு மிருக்குஞ் சிறுவரை யொன்றுகண்
டேனமோ ன்றின்றி யுணர்வுசெய் வார்கட்கு
வானகஞ் செய்யு மறவனு [3]மாகுமே.

(பாடம்) 1. சென்றும்,
2. அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், உ. ௧ - ௪.
,, சூரியகாந். சிவஞானசித்தியார். அ. உ - ௧அ.
,, தேடிக். அப்பர், ௪. ௧ - ௧௨.
3. துறவி. ,, ௫. ௨௨ - ௯.
,, மறமானம். திருக்குறள், எ௬௬.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருப்புகழ் ஒன்றே இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் ஆகும். அவன் திருவடியுணர்வே என்றும் மாறாது பொருந்திய ஒப்பில்லாத சிவஞானமாகும். அவன் திருவடியின்பே 'திருவாசக மென்னும் தேன்' என ஓதுவதனைய வழுவில் செழுந்தேன் ஆகும். இதனையே இனிய அமிழ்தெனவும் கூறுப. இம்மூன்றும் ஒருபுடை யொப்பாக உண்மை அறிவு இன்பமென இசைக்கலுமாம். இவை நிலைத் திருக்கும் நிலைக்களம் அகத்துக் காணப்பெறும் சிறு வரையாகும். சிறு வரை: மேரு என்னும் பொன்மலையாகும். அதுவே புருவநடுவென்ப. புருவ நடுவினை மேருவென்றும் முதுகெலும்பினை மேருத்தண்டமென்றுங் கூறுப. இவ்வுண்மையினைக் குறைபாடு ஏதுமின்றி உணர்ந்து ஒழுகுதலைச் செய்யும் மெய்யன்பர்களுக்குச் சிவவுலகத்தின்கண் சிறந்த இடத்தை அமைத்துத் தரும் சீரிய ஆண்மையன் சிவபெருமானுவன். ஆண்மையன் எனினும் மறவன் எனினும் வீரன் எனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) தேன் - அமிழ்தம். சிறுவரை - புருவமத்தி, மேருமறவன் - உருத்திரன். (கஉ)

2484. மாமதி யாமதி யாய்நின்ற மாதவர்
தூய்மதி யாகுஞ் சுடர்பர மானந்தந்
தாமதி யாகச் சகமுணச் சாந்திபுக்
காமல மற்றார் அமைவுபெற் றாரன்றே.

(ப. இ.) மண்டையின் ஆணைக்கண் விளங்கும் திங்களின் மதியிடத் துத் தாம் அறிவாய் நிலைநின்றவர் அகப்பெருந்தவத்தோராவர். தூயமதி யாகத் தம் மதிக்கும் மதிகொடுப்பவன் பேரின்பமான சிவபெருமானுவன். அவன் மதியே தம் மதியாக உலகினைத் தம்மிடத்திருப்பதாக நுகர ஒழி வொடுக்கம் புகுந்த நினைவினர் ஒண்மையராவர். ஒழிவு - உபசாந்தம். அவரே மீண்டும் பிறப்புக்கு ஆம் பெருமலம் அற்றோராவர். திருவடிக்கீழ் அமைவுபெற்ற மெய்யன்பருமாவர்.

(அ. சி.) மாமதியாம் - ஆஞ்ஞையிலுள்ள சந்திரனிடத்துள்ளதாம். மதியாய்-அறிவாய். தா மதியாக - தாம் அறிவுருவாக. சகமுண-உலகம் தம்மிடத்து இருப்பதாக. சாந்தி - உபசாந்த நிலை. (கந)

2485. பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்
டிதமுற்ற பாச இருளைத் துரந்து
மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட் டாங்கே
திதமுற் றவர்கள் சிவசித்தர் [1] தாமே.

(ப. இ.) அயன் அரி அரனுகிய மூவர்வாழ் உலகப்பேறுகள் பதமுத்திகள் என்று சொல்லப்படும். அவை துன்பம் தருவன. மீட்டும் பிறப்பினுக்கு ஆளாக்குவன. ஆதலால், அவற்றைக் காணவேண்டு மென்னும் கருத்துக்கூடச் சிவனடியார்கட்குத் தோன்றுவதில்லை. அவற்றைப் பழுதென்று கைவிட்டகல்வர். இஃது என்னும் சுட்டிற்குப்

1. அண்டர். அப்பர், ௫. நக - ந.
,, கொள்ளேன். அ. திருச்சதகம், ந.

புலனாகக் கூடிய மாயாகாரியப் பொருள்கள் பாசம். அதற்கு மூலம் ஆணவவல்லிருள் எனவுணர்ந்து அவற்றைத் துரந்து ஆணவத்தால் விளையும் மதமற்று யான் எனதென்னும் செருக்கற்று இவையனைத்தையும் அருள்நினைவால் மாற்றிவிடுதல் அமையும். அங்ஙனம் மாற்றிவிட்டவர் திருவடிக்கீழ் நிலைபெற்ற குடியினராவர். இவரே திருவருளால் சிவத்தை உணர்வில் உணர்ந்த ஒண்மையராவர். இவரே சிவசித்தர்.

(அ. சி.) பதமுத்தி மூன்றும் - சத்தியலோகம், வைகுந்தம் கயிலாயம். இதமுற்ற - ஞான இன்பத்துக்குப் பொருளாகப் பொருந்திய. திதமுற்றவர்கள் - நிலைத்திருப்பவர்கள். (௧௪)

2486. சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர் சீருடன்
சுத்தாசுத் தத்துடன் தோய்ந்துந்தோ யாதவர்
முத்தரம் முத்திக்கு மூலத்தர் மூலத்துச்
சத்தர் சதாசிவத் தன்மையர் [1]தாமன்றே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்சேர் முந்திய சித்தராவார் சிவபெருமானை அருளால் உணர்விற் கண்டுணர்ந்த ஒண்மையர். அவன் திருவடி நினைவைவிட்டு அகலாத சீரினர். தூமாயை தூவாமாயைகளுடன் தோய்ந்திருப்பினும் தாமரையிலைநீர்போல் ஒட்டுப்பற்றின்றி ஒருவனையே எண்ணும் மட்டில் அருள்சேர் திருவினர். திருவடிப்பேற்றினர். ஏனையாரைத் திருவடிப்பேற்றிற்கு ஆளாக்கும் நம்மூலரும் நால்வரும் (2502) போன்ற வாயிலினர். மூலமாகிய குண்டலிக்கண்ணும் அகத் தவத்தால் ஐந்தெழுத்தால் ஓமஞ்செய்யும் தூயர். இவர் அருளோனாகிய சதாசிவத் தன்மையராவர்.

(அ. சி.) சித்தர் - சிவத்தைக் கண்டவர். மூலத்துச் சத்தி - குண்டலினி. (௧௫)

---

21. எட்டிதழ்க்கமல முக்குண அவத்தை

2487. உதிக்கின்ற இந்திரன் அங்கி யமனுந்
துதிக்கும் நிருதி வருணன்நல் வாயு
மதிக்குங் குபேரன் வடதிசை யீசன்
நிதித்தெண் டிசையு நிறைந்துநின் [2]ருரே.

(ப. இ.) புறத்து அமைப்பதுபோல் அகத்து நெஞ்சத் தாமரையின்கண்ணும் எண்புலக் காவலர் அமைக்குமாறு ஓதியருளுகின்றனர். நெஞ்சத்தாமரை இதழை எட்டாக அமைத்தல்வேண்டும். அதன்கண் கீழ்புலத்துத் தோன்றிவரும் ஞாயிறும், தென்கீழ்புலத்துத் தீக்கடவுளும், தென்புலத்து ஞமனும், தென்மேல்புலத்து நிருதியும், மேல் புலத்து மழைக் கடவுளும், வடமேற்புலத்துக் காற்றுக் கடவுளும்,

---

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், கூ. ௩ - க.
,, காமி. அப்பர், ௫. உஉ - அ.
2. ஞாயிறுய். ,. ௪. ௩உ - ௬.

வடபுலத்துச் செல்வக்கோனும், வடகீழ்புலத்து ஆண்டானும் ஆக நிறைந்துநின்று காவல் புரியுமாறு திருவருளால் ஆணையிடுதல் வேண்டும். செம்பொருளாம் சிவவழிபாட்டினர் சிவமேயாகும் சிறப்பினராதலின், 'எனதுரை தனதுரையாக' என்னும் இயல்பினராதலின், அவர்தம் கரணமெல்லாம் சிவநினைவால் சுடரும் சிவகரணமாதலின், ஆணையிடும் உரிமையும் தகுதியும் உடையோர் என்க. அதனால் எண்புலக் காவலரை ஆணையிட்டு நிறுவுவதன்றி அவரை வணங்கி வழிபடுவாரல்லர் ; என்னை ? சிவனை வழிபடும் மெய்யடியார்களை அக்காவலர் நாளும் வழிபட்டு வருதலான் என்க. மேலும். "நாரணன் நான்முகன் இந்திரன், வாரணன் குமரன் வணங்குங்கழற் பூரணன்" (ஙு. ௬௫ - ௧0) சிவன் என்பது புனிதத் திருமறை.

(அ. சி.) இஃது எண்திசை இறைவர்களைப்பற்றிக் கூறியுள்ளது. (௧)

2488. ஒருங்கிய பூவுமோ ரெட்டித ழாகும்
மருங்கிய மாயா புரியத னுள்ளே
சுருங்கிய தண்டின் சுழுனையி னூடே
ஒருங்கிய சோதியை ஓர்ந்தெழும் உய்ந்தே.

(ப. இ.) நெஞ்சத் தாமரையானது சேர்ந்து காணப்படும் எட்டிதழ்த் தாமரையென்று இயம்பப்படும். பெருமைமிக்கதாகிய மாயாபுரி என்னும் இவ்வுடம்பகத்து முதுகந்தண்டாகிய சுழுமுனைநாடி மிகவும் நுண்ணிதாய் அமைந்துள்ளது. அத் தண்டினூடே அடங்கிய அறிவுப் பேரொளியினை அகத்தவத்தால், அருளால் ஆய்ந்தெழுங்கள். அதுவே உய்யும் வழியாகும். இனி அப் பேரொளிப் பிழம்பினை நினைந்து உய்ந்து ஆய்ந்து எழுங்கள் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஒருங்கிய - சேர்ந்துள்ள. மருங்கிய - பெருமையுடைய. மாயாபுரி - உடம்பு. தண்டு - வீணாத்தண்டு, முதுகுத்தண்டு எலும்பு.(௨)

2489. மொட்டலர் தாமரை மூன்றுள மூன்றினும்
விட்டலர் கின்றனன் சோதி விரிசுடர்
எட்டல ருள்ளே இரண்டலர் உள்ளுறிற்
பட்டலர் கின்றதோர் பண்டங் [1]கனவன்றே.

(ப. இ.) நெஞ்சத் தாமரையின் விரிவினைப் பகுக்குங்கால் மூன்றாகப் பகுக்கப்படும். அவை முறையே இதழ், கொட்டை, கொட்டைநடு என்ப. கொட்டை - கர்ணிகை. இம்மூன்றினும் விட்டு நீங்காது தொன்மை உருவாக விளங்கும் மன்னும் ஆவி நிறைந்து நிற்கும். உலகமே உருவமாகக் கொண்டு திகழும் இறைவன் சோதி விரிசுடர் எனப்படுவன். அவனை விராட்டெனவும் அழைப்பர். எட்டிதழ்த் தாமரையாகிய இதன்கண் கொட்டையும் நடுவும் அகமுள்ளனவாகும். அவ்விரண்டனுள்ளில் விளங்குவது ஆவியாகும்.

(அ. சி.) விட்டலர்கின்றனன் - விட்டு விட்டு ஒளி வீசுகின்றான். பட்டலர்கின்றது - தோன்றி விளங்குவது. (௩)

1. மண்முதல். சிவஞான போதம். ௯. ௩ - ௩.

2490. ஆறே யருவி யகங்குளம் ஒன்றுண்டு
நூறே சிவகதி நுண்ணிது வண்ணமுங்
கூறே குவிமுலைக் கொம்பனை யாளோடும்
வேறே யிருக்கும் விழுப்பொருள் தானன்றே.

(ப. இ.) அகத்தின்கண் அமுதப்பெருக்காகிய சிற்றாறு ஒன்றுண்டு அவ்வாறு அருளால்போய் நிறையும் நெஞ்சம்குளமும் ஒன்றுண்டு. அங்குத் திகழ்வது அளவிடப்படாத சிவநிலை ஆகும். அதன் இயல்பும் நனிமிகு நுண்மையாகும். அங்குக் குவிந்த முலையினையுடைய அருளன்னையை ஒரு கூறாகக்கொண்டு சிறப்பாக வீற்றிருப்பவன் சிவபெருமான். அவனே தவவில் விழுப்பொருளாவன். தவலில் - கெடுதலில்லாத.

(அ. சி.) அருவி - அமுதப் பெருக்கு. அகம் குளம் - உள்ளமாகிய குளம். நூறே சிவகதி - அளவற்ற ஆனந்தம். கூறே - பாகத்திலுள்ள. (௬)

2491. திகையெட்டுந் தேரெட்டுந் தேவதை யெட்டும்
வகையெட்டு மாய்நின்ற ஆதிப் பிரானை
வகையெட்டு நான்குமற் றங்கே நிறைந்து
முகையெட்டும் உள்நின் றுதிக்கின்ற [1]வாறே.

(ப. இ.) திசைகள் எட்டினையும் ஆண்டு அருளாணையால் காவல் புரியும் காவலர் (2487) ஞாயிறு முதலிய எண்மராவர். அவர்களுக்கு உரிய தேராகிய ஊர்தியும் எட்டாகும். பூதங்கள் ஐந்து, ஞாயிறு திங்கள் உயிர் மூன்று ஆக எண்பெரு வடிவமாக விளங்குபவன் சிவன். இவை எல்லாமாய்நிற்கின்ற ஆதியையுடைய சிவனைக் காணுமாறு காண்க. அஃது அறிதற்பொறி ஐந்து, செய்தற்பொறி ஐந்து, மனம் ஒன்று, புத்தியாகிய இறுப்பு ஒன்று ஆகப் பன்னிரண்டும் புடைபெயராது அசைவற்று நின்றவிடத்து ஆங்கே சிவபெருமான் நிறைந்து தோன்றுவன். இதுவே எட்டிதழ் நெஞ்சத் தாமரையின்கண் உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் சிவபெருமான் தோற்றமளித்தருளும் முறைமையாம் என்க. வகை எட்டும் என்பதற்கு எண்புலத்தார் வடிவம் எட்டென்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) திகை எட்டும் - எட்டுத் திசைகளும். தேர் எட்டும் - எண்திக்கிறைவர்களின் வாகனங்கள் எட்டும். தேவதை எட்டும் - திசைப்பாலகர் எட்டும். வகை எட்டும்-அப் பாலகர் வடிவங்கள் எட்டும். வகை எட்டும் நான்கும் அற்று - கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, மனம் புத்தி 2, ஆகப் பன்னிரண்டும் ஒழிந்து. முகை எட்டும் - எட்டு இதழ்களையுடைய உள்ளக்கமலம். (௭)

2492. ஏழுஞ் சகளம் இயம்புங் கடந்தெட்டில்
வாழும் பரமென் றதுகடந் தொன்பதில்
ஊழி பராபரம் ஓங்கிய பத்தினில்
தாழ்வது வான தனித்தன்மை தானன்றே.

---

1. புகை எட்டும். அப்பர், ௬ : ௯௯ - ௧.

(ப. இ.) மேலோதிய எட்டிதழ்த் தாமரையுள் கிழக்குமுதல் வடக்கு ஈறுகவுள்ள ஏழு இதழ் ஆருயிர்வகை ஏழின் நிலைக்களமாகும். வடகிழ்பால் பேருயிராகிய ஆண்டானின் நிலைக்களமாகும் கீழிதழ் சிவபெருமானின் நிலைக்களமாகும். மேலிதழ் ஆருயிரும் பேருயிரும் வேறறப்புணர்ந்து நிற்கும் நிலைக்களமாகும். ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா. தாழ்வு - அன்பு. அது சிவஞான சித்தியாரில் வரும் ''தாழ் வெனும் தன்மை'' என்பது 'அன்'பென்னும் பொருளில் வருதல் காண்க. மேலும் 'கீழோ ராயினும் தாழ வுரை' என்பதில் வரும் தாழ்வு என்பதும் அன்பு என்னும் பொருளையே தருதல் காண்க. இரண்டற்ற நிலைமை யினைத் தனித்தன்மை என்ப.

(அ. சி.) ஏழும் - கிழக்கு முதல் வடக்கு ஈறுக உள்ள ஏழு இதழ் களும். சகளம் - சிவனின் இடங்கள். எட்டில் - வடகிழக்கு இதழாகிய எட்டாவது இதழ் பரனது இடம். ஒன்பதில் - ஒன்பதாவது இதழில். ஊழி பராபரம் - சதாசிவன் இடம். பத்தினில் - பத்தாவது இதழில். தாழ்வது - ஐக்கியத்தானம். (சு)

2493. பல்லூழி பண்பன் பகலோன் இறையவன்
நல்லூழி ஐந்தினுள் ளேநின்ற வூழிகள்
செல்லூழி யண்டத்துச் சென்றவவ் வூழியுள்
அவ்வூழி யுச்சியு ளோன்றிற் [1]பகவனே.

(ப. இ.) உலகினுக்குப் பல ஊழிகளை யமைத்து வளர்ச்சியுறச் செய்பவன் சிவன். அவனே பகலோன் என்றும் இறையவனென்றும் அழைக்கப்படுவன். நல்ல ஊழிகள் ஐந்தென்ப. அவை நீக்கல் முதலிய ஐவகைக் கலைகளின் நிகழும் ஐவகை ஒடுக்கவும் என்ப. இவைகள் அண்டத்துச் செல்லும் ஊழிகளாகும். அவ் வூழியுள் ஒன்றுபவனும் சிவனே. ஊழியுச்சியினுள் ஒன்றுபவனும் சிவனே.

(அ. சி.) பல்லூழி பண்பன் - பல ஊழிகளை உண்டாக்குகிறவன். இறையவன் நல்லூழி ஐந்தினுள் - இறைவனால் உலக வளர்ச்சி கருதி ஏற்பட்ட ஊழிகள் ஐந்தினுள்; (According to geology only 5 delusions have occurred hitherto in this world. This coincides with Thirumoolar.) பகவன் - சிவன். (எ)

2494. புரியும் உலகினிற் பூண்டவெட் டானை
திரியுங் களிற்றொடு தேவர் குழாமும்
எரியு மழையும் இயங்கும் வெளியும்
பரியுமா காசத்திற் பற்றது தானே.

(ப. இ.) திருவருளால் உண்மை புரியும் உலகத்தினிடத்து எண் பேருருவாய்த் திகழ்பவன் சிவன். சுற்றித்திரியும் களிறுகளும், தேவர் கூட்டமும் தீயும் மழையும் இயங்குதற்கு வழியாகவுள்ள வெளியும், இவை யனைத்திற்கும் இடம் தரும் அறிவுப் பெருவெளியும் அருளால் நோக்கு

---

1. இயையா. அப்பர், சு. ருரு - அ.
,, அகர. திருக்குறள். க.

வார்க்கு அறிவுப் பெருவெளியைப் பற்றுகக் கொண்டு நிகழ்வது புலனுகும்.

(அ. சி.) எட்டானே - எண்வகை வடிவு உடையவனே. (அ)

2495. ஊறு மருவி யுயர்வரை யுச்சிமேல்
ஆறின்றிப் பாயும் அருங்குளம் ஒன்றுண்டு
சேறின்றிப் பூத்த செழுங்கோடித் தாமரைப்
பூவின்றிச் சூடான் புரிசடை [1]யோனன்றே.

(ப. இ.) உயர்வரையுச்சி என்பது ஆணையிடமாகும். அதுவே நெற்றிப் புருவமாகும். அங்கு ஆறு முதலிய தோற்றரவில்லாமல்இடை யருது நீர் நிரப்பும் குளம் ஒன்றுண்டு. உலகியல் தாமரை சேற்றிற் பூப்பது. ஈண்டுப் பேசப்படும் ஆயிரவிதழ்த் தாமரை அருள் வெளியிற் பூப்பது. அதனுல் இது சேற்றிற் பூவாததாகும். மாலேயில் தாங்குருவே போன்று காணப்படும் பின்னற் சடையினேயுடைய சிவபெருமான் பேரு வகையோடும் இப் பூவல்லாமல் வேறு பூச்சூடான் என்ப.

(அ. சி.) உயர்வரை உச்சி - ஆஞ்ஞை. பாயும் - நீர் நிரம்பும். தாமரை - சகசிர அறை. (௯)

2496. ஒன்றும் இரண்டும் ஒருங்கிய காலத்து
நின்றும் இருந்தும் நிலம்பல பேசினும்
வென்று மிருந்து விகிர்தனே நாடுவர்
சென்றும் இருந்துந் திருவுடை யோரன்றே.

(ப. இ.) ஒன்றும் இரண்டும் ஆகிய மூன்றும் முக்கரணங்களாகும். அவை முறையே உள்ளம் உரை உடலென்ப. இவற்றை மனமொழி மெய்களென்ப. இம் மூன்றும் தம்வயப்பட்டு ஒடுங்கிய காலத்து எந் நிலத்து நின்றுலும் இருந்தாலும் புலன் வென்றிருந்து புகழ் மெய்ப் பொருளே நாடுவர். அவர்கள் சென்றும் இருந்தும் சிவத்திருவுடையாரே யாவர்.

(அ. சி) ஒன்றுமிரண்டும் - முக்கரணங்களும். வென்று - புலனே அடக்கி. ஒருங்கிய - ஒத்திருக்கின்ற. (௧0)

---

22. ஒன்பான் அவத்தை ஒன்பான் அபிமானி

2497. தோற்பத விசுவன் றைசதன் பிராஞ்ஞன்
நற்பத விராட்டன்போன் கர்ப்பனவ் யாகிர்தன்
பிற்பதஞ் [2]சோலிதையன் பிரசா பத்தியன்
போற்புவி சாந்தன் போகுதபி மானியே.

---

1. எட்டு. அப்பர், இ. ௭௪ . ௧.

(பாடம்) 2. சிற்சொலிதை.

(ப. இ.) தொன்மை நிலையாகிய சிவபெருமான் யாண்டும் கலந்து நிற்கும் நிலையினைப் பலவாகக் கூறுதல் உண்டு. அவற்றுள் இதுவும் ஒன்று. அம் முறை விசுவன் முதலாகச் சாந்தன் ஈறாகக் கூறப்படும் நிலை ஒன்பதும் என்ப. அவை வருமாறு: க. விசுவன் - உலகவுருவினன். உ. தைசதன் - தழல் வண்ணன். ந. பிராஞ்ஞன் - பேரறிவினன். ச. விராட்டன்-உலகமுதல்வன். ரு. பொன்கர்ப்பன்-பொன்மேனியன். சு. அவ்யாகிர்தன் - பிரிக்கப்படாதவன். எ. இதையன் - கலப்பையன். அ. பிரசாபத்தியன் - ஆருயிர் முதல்வன். கூ. சாந்தன்-தண்ணளியோன். இந் நிலைகள் ஒன்பதும் பொருந்திய பொருவில் பற்று நிலைகளாகும். (க)

2498. நவமா மவத்தை நனவாதி பற்றிற்
பவமா மலங்குணம் பற்றற்றுப் பற்றுத்
தவமான சத்திய ஞானப் போதுவில்
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே.

(ப. இ.) மூவகையாம் அவத்தைகள் மும்மூன்றாய் ஒன்பதென்ப. அவை, ஆருயிரின் நனவாதி மூன்றும், ஆரருளின் நனவாதி மூன்றும் பேருயிரின் நனவாதி மூன்றும் என ஒன்பதாகும். இவற்றைச் சீவசாக்கிரம், பரசாக்கிரம், சிவசாக்கிரம் முதலாகச் சொல்லுவர். ஆருயிர் நனவு, ஆருயிர்க் கனவு, ஆருயிர் உறக்கம் என மூன்று ஆரருள் நனவு, ஆரருட் கனவு, ஆரருள் உறக்கம் என மூன்று பேருயிர் நனவு, பேருயிர்க் கனவு, பேருயிர் உறக்கம் என மூன்று. பிறப்பிற்கு வாயிலாகிய மலம் குணம் முதலியவற்றின் பற்றையறுத்துப் பற்றுதற்கரிய நன்னெறி நான்மை நற்றவமான உண்மை அறிவு இன்ப வடிவாம் ஐம்பெருமன்றாம் பொருவிலாப் பொதுவில் மேன்மை மிக்க செயலறு நிலையாம் துரியம் உணர்விற்கு உணர்வாம் உண்மை நிலையாகும். சொரூபம் - இயற்கை உண்மை.

(அ. சி.) நவமாமவத்தை - நவ அவத்தை, ஒன்பது அவத்தைகள். நனவு, கனவு, சுழுத்தியை; சீவன், பரம், சிவன் மூன்றுக்கும் சேர்த்த ஒன்பது ஆதல் காண்க. பவமாம் - பிறப்பு உண்டாம். பற்று - பற்றுதற்கரிய. துவமார் - மேன்மைபொருந்திய. (உ)

2499. சிவமான சிந்தையிற் சீவன் சிதைய
பவமான மும்மலம் பாறிப் பறிய
நவமான அந்தத்தின் நற்சிவ போதந்
தவமா மவையாகித் தானல்ல வாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவனையே இடையறாது நாடுவார் சிந்தையின்கண் சிவனுறைவன்; என்னை, ''சிந்திப்பார் மனத்தான் சிவன்'' எனவும், ''சிந்திப் பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன், முந்திப் பொழிவன'' எனவும் செந்தமிழ்த் திருமாமறை சிறந்தெடுத்து ஓதுதலான் என்க. ஆருயிரின் முனைப்புத்தன்மை யகன்று பேருயிர்க்கு அடிமையாம் நினைப்புத் தன்மை இடையறாது சிந்தித்தலால் கைவரும். வரவே ஆருயிர் முனைப்புத் தன்மை அகலும். பிறப்பிற்கு வாயிலாகிய ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலமும் முற்றும் அற்று ஒழியும். ஒழியவே மேல் (2498) ஒன்பது நிலைகளின் முடிவாகிய சிவ - பேருயிரின்

அந்தத்தின்கண் நன்மை வடிவாம் சிவபோதம் தலைப்படும். தவநிலையாகிய அப் போத வண்ணமாய் ஆருயிர் தன்னை அருளால் ஆக்கிக் கொள்ளும். அப்பொழுது அவ்வுயிர் நன்மையாய்த் திகழும். இதனால் திருவடியுணர்வுடைய சீரியோர் நல்லார் என நவிலப் பெறுவர்.

(அ. சி.) சிதைய - ஒடுங்க. பாறிப்பறிய - போயொழிய. நவமான அந்தம் - சிவசுழுத்தி. (௯)

2500. முன்சொன்ன வொன்பானின் முன்னுறு தத்துவந்
தன்சொல்லில் எண்ணத் தகாவொன்பான் வேறுள
பின்சொல்ல லாகுமிவ் வீரொன்பான் பேர்த்திட்டுத்
தன்செய்த வாண்டவன் றன்சிறந் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) முன் (௨497) ஓதிய பொருவில் பற்றுச் சேர் ஒன்பதனுள் முன் பொருந்தும் மெய்கள் தன் சொல்லினால் கருதிச் சொல்லத்தகாதன ஒன்பதாகும். பின் சொல்லப்படும் ஒன்பது மெய்களும் வேறுள. இவ் வகையாகச் சொல்லப்படும் பதினெட்டையும் ஒழித்துவிட்டு ஆருயிர்களைத் தானாகச் செய்தருளிய சிவபெருமான் ஒருவனுமே சிறந்தோனாவன். உயிரினும் சிறந்த அச் சிவபெருமானை உள்ளன்புடன் ஓவாது தொழுது உய்வதே சிறப்பென்க. முன்னுறு என்பதற்குக் கருதப்படுகின்ற என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) முன்னுறு - கருதப்படுகின்ற. ஒன்பான் - அபிமானி ஒன்பது. பேர்த்திட்டு-ஒழித்துவிட்டு. தன் செய்த - சிவமாகச் செய்த. (௪)

2501. உகந்தன ஒன்பதும் ஐந்தும் உலகம்
பகர்ந்த பிரானென்னும் பண்பினை நாடி
அகந்தெம் பிரானென்பன் அல்லும் பகலும்
இகந்தன வல்வினை யோடறுத் தானே.

(ப. இ.) தனிமுதல் உயர்வு தமக்கென அமைந்த பதினான்கு நூல்களையும் உலகினர்க்குப் பகர்ந்தருளிய பெருமான் ஆலமர் செல்வனாவன். அப் பெருமானின் பண்பினை நாடி மனமொருங்கி எம்பெருமான் என்று இரவும் பகலும் இடையறாது ஏத்துவன். ஏத்தவே ஆருயிரின் வன்மையினைக் கடந்துள்ள வல்வினையோடு பிறப்பினையும் அறுத்தருளினன் சிவன். செந்தமிழ்த் தெய்வமாம் சிவபெருமான் திருவருளால் இப்பொழுது ஈடும் எடுப்புமில்லாப் பீடுசேர் மெய்கண்ட நூல்கள் நாடுய்ய விளங்குவன பதினான்கு. இப் பதினான்கும் மேலோதிய பதினான்கிற்கும் ஒருபுடை யொப்பாகக்கொள்ள அமைத்தருளிய அருளை யுன்னி யுன்னி அகமகிழ்க.

(அ. சி.) ஒன்பதும் ஐந்தும் - பதினான்கு அறிவுநூல்களும். (௫)

2502. நலம்பல காலந் தொகுத்தன நீளங்
குலம்பல வண்ணங் குறிப்பொடுங் கூடும்
பலம்பல பன்னிரு கால நினையும்
நிலம்பல வாறின னீர்மையன் றானே.

---

1. தன்னை. சிவஞானபோதம், ௧௨. ௪ - ௯.

(ப. இ.) தொன்றுதொட்டு நீண்ட நாட்களாக நாம் நலம் பல அடைந்து நல்வாழ்வு எய்துதற் பொருட்டுச் சிவபெருமானை வாழ்த்தி வழிபடப் பல காலங்களைப் பாங்கொடும் அமைத்தருளினர் செம் பொருட் செல்வர். அவை ஆறு எனவும் நான்கு எனவும் கூறுப. ஆறு: சிறு பொழுதாறுகும்; 'மாலையாதம்வைகுறுவிடியல், காலை நண்பகல் எற்பாடென்ப:' நான்கு, ''காலை கடும்பகல் மாலை வீங்கிருள்'' என்பன, இக் காலங்கள் பல வேறுவகையான குடும்பத்தார்களும் குறிக்கோளுடன் வணங்குவதற்கு வாய்ப்பினவாகும். அவற்றுள் நனிமிகு பலனை இனிமை யுடனும் எளிமையுடனும் தரத்தக்க சிறந்த வண்மைக் காலம் இரண்டா கும். அவை உழைப்புறு பயனை உண்டு மேலும் உழைப்பதற்காம் உரன் பெறுதற் பொருட்டு இளைப்பாறுவதாகிய உறக்கத்துக்குச் செல்லுங் காலம் ஒன்று. மற்றொன்று உறங்கி விழித்து உன்னிய அனைத்தும் உடை யான் நினைவுடன் உழைக்க எழுங்காலம் ஒன்று. ஆக இத்தகைய இரண்டு காலங்களிலும் இன்றியமையாது நினைந்து வழிபடவேண்டுவது நம் கடனாகும். அச் சிவபெருமான் வழிபாட்டிற்குரிய நிலமும் உருவும் கலமும் பலவாகக் கொண்டு வழிபடுவார்க்கும் அவ்வவ்வாறே தோன்ற அருள்புரியும் செவ்விய நீர்மையனுவன். இனி இருகாலம் என்பதற்கு எச்செயற்கும் முன்னும் பின்னும் ஆகிய இரு காலங்கள் எனலும் ஒன்று. ஒருபுடையாக உழைத்தலே உண்டல் இழைத்த லுணர்தல், தழைத்த லுறங் கல்லிருமுப் போது எனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடைத்து. கலம் - கருவிகள்.

> ''நம்மூல ராற்போற்ற நால்வரால் நாட்டநிலை
> செம்பொருட்சித் தாந்தசைவம் தேறுங்கால்—அம்பொனருள்
> 'சிந்திப்போர்' 'காலை' 'படைக்கலமா' 'வாழ்க' 'என்றும்'
> வந்திப்போர் நாற்போதை வாழ்த்து''

என்னும் வெண்பாவினை நினைவு கூர்க. நாற்போதை : நாற்போது + ஐ. ஐ மேற்குறித்த ஐந்து திருப்பாட்டுக்களைக் குறிக்கும். (௬)

2503. ஆதி பராபர மாகும் பராபரை
சோதி பரமுயிர் சொல்லுநற் றத்துவம்
ஓதுங் கலைமாயை யோரிரண் டோர்முத்தி
நீதியாம் பேதமோன் பானுடன் ஆதியே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் யாவைக்கும் வினைமுதற் காரணமாம் சிவ பெருமான் ஆதி பராபரம் ஆவன். அவன் கலப்பால் பராபரையாய், சோதியாய், பரமாய், உயிராய், கலையாய், மாயைஇரண்டாய், வீடாய், திருவடிப் பேருய் விளங்குவன். இத்தகைய முறைமையுடன் கூடிய ஒன்பது வேறுபாட்டுடன் விளங்கியருள்பவன் முழுமுதல்வனுகிய சிவ பெருமானே. ஆதி - முழுமுதல்வன். (எ)

2504. தேருத சிந்தை தெளியத் தெளிவித்து
வேறு நரக சுவர்க்கமும் மேதினி
ஆருப் பிறப்பும் உயிர்க்கரு ளால்வைத்தான்
வேறுத் தெளியார் வினையுயிர் [1]பெற்றதே.

---

1. திருநாம. அப்பர், ௬. ௧௩ - ௬.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் தெளியாத சிந்தை தெளியும் பொருட்டு மாறுபட்டவற்றைப் படைத்துத் தாந்தாம் உய்த்துணர்ந்து தெளியுமாறு தெளிவித்தருளினன். அவை ஒன்றோடொன்றுவ்வா ஒரே துன்பமாயிருக்கும் இருளுலக நரகமும், ஒரே இன்பமாக இருக்கும் ஒளியுலகமாகிய துறக்கமும் நிலவுலகின்கண் செய்துகொண்ட இருவினைப்பயன் வழியாக எய்துவன. அவ் வுயிர்கள் எஞ்சிய வினைக்கு நிலத்தின்கண் மீண்டும் பிறக்கும். இவற்றைச் சிவபெருமான் அருளால் அமைத்தருளினன். இவற்றைச் சிறப்பாகத் தெளியார் உயிர்நிலைக்களமாம் உடல்பெற்றது மேலும் பிறக்கும் வினைசெய்தற்கேயாம். அவ்வுடல் கொடுத்தது இதன் பொருட்டன்று ; சிறக்கும் பணி செய்தற் பொருட்டேயாம். வேறு— சிறப்பாக.

(அ. சி.) வேறு - மாறுபட்ட. (அ)

2505. ஒன்பான் அவத்தையுள் ஒன்பான் அபிமானி
நன்பாற் பயிலு நவதத் துவமாதி
ஒன்பானில் நிற்பதோர் முத்துரி யத்துறச்
செம்பாற் சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

(ப. இ.) ஒன்ப (2498) தென்னும் பாடாகிய அவத்தையுள் ஒன்பான் (2497) அபிமானி என்னும் பொருவில் பற்றினர் உளர். இவர்களே அதி தெய்வமாவர். நல்ல முறையாகப் பயிலப் பெறும் ஒன்பது (2503) மெய்களும் உள. இவற்றுடனெல்லாம் ஆருயிர்ச் செயலறல், ஆரருட் செயலறல், பேரருட் செயலறல் என்னும் முத்துரியமும் பொருந்தும். இங்ஙனம் பொருந்துமாறருளிப் பொருந்தி நிற்பவன் சிவன். அவனே செம்பாற் சிவன் ; செம்பொருட் சிவன் ; இவ் வுண்மையினை மேற்கொண்டு ஒழுகுவோன் செம்பொருட்டுணிவினனுவன். அவனே சித்தாந்தச் செல்வன். அவன் நீங்காச் சிவநினைவால் ஓங்கும் சிவமாவன். அந்நிலையே சித்தாந்தசித்தியாகும். சித்தாந்தசித்தி எனினும் திருவடிப் பேறு எனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) அபிமானி - அதிதேவதை. முத்துரியம் சீவ, பர, சிவ துரியங்கள். செம்பாற் சிவம்-செம்மையுடைய சிவம். (கூ)

---

23. சுத்தாசுத்தம்

2506. நாசி நுனியினின் நான்குமூ விரலிடை
ஈசன் இருப்பிடம் யாரும் அறிகிலர்
பேசி யிருக்கும் பெருமறை யம்மறை
கூசி யிருக்குங் குணமது [1]வாகுமே.

(ப. இ.) நாசி நுனியினின்றும் புறப்பட்டு வெளிப் போதரும் உயிர்ப்புப் பன்னிரண்டு விரலளவு வரையில் ஓடும். அங்ஙனம் ஓடும் அவ்

---

1. மறையினல். சிவஞானசித்தியார், அவையடக்கம்-௫.

வுயிர்ப்பின் இறுதிக்கண் விளங்கியருள்வன் சிவபெருமான். அஃது அவன் இருப்பிடம் என்னும் உண்மையினை யாரும் அறியார். அங்ஙனம் இருப்பதாகப் பெருமறை பேசியிருக்கும். எனினும் அறுதியிட்டுக் கூற நாணியிருக்கின்றது. இதுவே அம்மறையின் குணமாகும்.

(அ. சி.) நாசி நுனியில் - மூக்கு நுனியினின்றும் வெளிப்படும் பிராணவாயுவில். நான்கு மூவிரல் - பன்னிரண்டு விரற்கடையில். கூசி இருக்கும் - கூறமுடியாமல் நாணிஇருக்கும். (௧)

2507. கருமங்கள் [1]ஒன்று கருதுங் கருமத்
துரிமையுங் கன்மமு மூன்னும் பிறவிக்
கருவினை யாவது கண்டகன் றன்பிற்
புரிவன கன்மக் கயத்துட [2]புகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் செய்யும் இருவினையாகிய கன்மங்கள் பொருந்தும் கருத்தினால். அங்ஙனம் கருதுகின்ற கருமப் பயனின் உரிமையும், மீண்டும் பிறவிக்கு வித்தாம் கன்மமும் கருதப்படுகின்ற பிறவிக்கு அருவினையாகும். திருவருளால் இவ் வுண்மை கண்டு அகன்ற பின்பு யான் எனதென்னும் செருக்காம் தன்முனைப்பற்று ஆண்டானுக்கு அடிமையாம் அருள்முனைப் புடன் செய்வன அனைத்தும் இறைபணியாகும். இப்பணியால் கன்மக் கயமாகிய வினை நீக்கத்துள் அவ் வுயிர் புகும் என்க. கயம் - தேய்வு ; குறைவு.

(அ. சி.) பிறவிக் கருவினை - பிறப்புக்கு மூலத்தை. கன்மக் கயத்துட்புகாமே - கன்மமாகிய குளத்துள் மூழ்காமல். (௨)

2508. மாயை மறைக்க மறைந்த மறைப்பொருள்
மாயை மறைய வெளிப்படும் அப்பொருள்
மாயை மறைய மறையவல் [3]லார்கட்குக்
காயமும் இல்லை கருத்தில்லை தானன்றே.

(ப. இ.) மாயாகாரிய உலகங்களாலும் உலகியற் பொருள்களாலும் உடலாலும் மருள் கொண்டு தெருள் நாடாது உழலும் ஆருயிர் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட நிலையினதாகும். அம்மறைப்புக்கு உட்பட்டமையால், செந்தமிழ்த் திருமறையால் சிறந்தெடுத்து ஓதப்பெறும் மறைபொருளாம் 'தென்னாடுடைய சிவனை' உன்னாதிருக்கின்றது. அதனால் அச் சிவன் மறைபொருள் எனப்படுகின்றனன். மாயையின்பாற் கொண்ட மருள் மறையத் திருவருள் நினைவாம் தெருள் தோன்றும். அது தோன்ற அம்மறைபொருளாகிய சிவன் வெளிப்படுவன். மாயையின் மருள் தோன்றாது மறைதலினால் அத்தகையோர் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் ஒடுங்குதலாகிய மறையவல்லாராவர். அவர்கட்கு இனிப்

(பாடம்) 1. ஒன்றுட்.
2. அவனே. சிவஞானபோதம், ௧0.
,, அருளின. சிவஞானசித்தியார், ௨. ௨ - ௨0.
,, யான்சேய்தேன் ,, ௧0. ௧ - ௧.
3. மரத்தை. ௧0. திருமூலர், ௨௨௫௧.

பிறப்பதற்கு வருவதோர் உடம்புமில்லை. இப்பொழுது தங்கியிருக்கும் உடம்பும் 'தூயவெண்ணீறு துதைந்த பொன் மேனியும் தாழ்வடமும், நாயகன்சேவடி தைவரு சிந்தையும்' மேயதனுல் தூயதாய்ச் சிவன் பணிக்குரிய சிவவுடம்பேயாகும். அதனுல் அவ்வுடம்பு அவர்களுக்குரிய தாயில்லை. சிவனினைவன்றிச் சேரும் எந் நினைவும் அவர்கள்பாலில்லை. மேலும் 'அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமுங், குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிபின்படியும் அவ்வுடம்பு அவர் களுடையதாகவில்லை.

(அ. சி.) மறைப்பொருள் - சிவம். (௩)

2509. மோனழ யடைந்து முழைதிறந் துள்புக்குக்
கோழை யடைக்கின்ற தண்ணற் குறிப்பினில்
ஆழ அடைத்தங் கனலிற் புறஞ்செய்து
தாழ அடைப்பது தன்வலி யாகுமே.[1]

(ப. இ.) புருவ நடுவண்தோன்றும் அருளமுத ஆற்றினை அடைந்து உச்சித் தொளையினை அருள்நினைவால் திறந்து அகத்தே புகுதல் வேண்டும். புகுந்தபின் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் திருவடியிணை யினை நீங்கா நினைவுடன் இருத்தல் வேண்டும். அந் நினைவு கோழை யாகிய அறியாமையினை அடைக்கின்றதாகும். அவ்வடைப்பினின்றும் வெளிப்பட்டவாறு ஆழ அடைத்தல் வேண்டும். அடைத்தபின் அகத் தழல் மண்டிலத்தால் வேறு செய்தல் வேண்டும். அஃதாவது திருவைந் தெழுத்தினை உணர்வின்கண் உணர்வதாகிய தழலோம்பு நற்றவத்தினுல் வேறு செய்தல் என்பதாகும். இதுவே அருளமுத யாறு தங்குவதற்குச் செய்யும் வழிமுறையாகும். அதுவே ஆருயிர்க் குறுதியாம் வலியுமாகும்.

(அ. சி.) மோனழ - அமுதநதி. முழை - கபாலவாயில். கோழை - அஞ்ஞானம். அண்ணற்குறிப்பு சிவச்சிந்தையால். ஆழ அடைத்து - வெளிப்படாமல் செய்து. அனலிற் புறம்செய்து - தவத்தால் நீக்கி. தாழ - அமுதம் தங்க. (௪)

2510. ஆசூசம் ஆசூசம் என்பார் அறிவிலார்
ஆசூச மாமிடம் ஆரும் அறிகிலார்
ஆசூச மாமிடம் ஆரும் அறிந்தபின்
ஆசூச மானிடம் ஆசூச மாகுமே.

(ப. இ.) ஆசூசமாகிய திட்டுத்திட்டு என்று செப்புவர் அதன் உண்மை உயர்வறியா எண்மையர். அத் திட்டு உண்டாகும் இடத்தின் ஒண்மையினை உணரார். அது கருப்பையின்கண் உண்டாகுவதாகும். அதனை அறிந்தபின் அதுவே திருவடிப்பேற்றுக்கு நேர்வாயிலாக வகுத்த மானிடப் பிறவியின் உடம்புக்குக் காரண முதலாகும் என்னும் உண்மை புலனுகும்.

(அ. சி.) ஆசூசம் - தீண்டல், சூதகம். ஆமிடம் - உண்டாம் இடம். மானிடம் - மனிதசரீரம். (௫)

---

1. விழ்நாள். திருக்குறள், ௩௮.

2511. ஆசூச மில்லை அருநிய மத்தருக்
காசூச மில்லை அரனை அர்ச் சிப்பவர்க்
காசூச மில்லையாம் அங்கி வளர்ப்போருக்
காசூச மில்லை அருமறை ஞானிக்கே.

(ப. இ.) மேலோதிய மெய்ம்மையினை அருளானறிந்தவர் தீண்டாமை என்னும் தீட்டு யாண்டும் உண்டெனக் கூறவும் உளம் கூசுவர். இத் தீட்டுச் செந்நெறி நான்மையின் முதற்படியாம் அருநியமத்தர் என்னும் சிலத்தார்க்கும் கிடையாது. அதுபோல் அரனை அருச்சிப்பாராகிய நோன்பினர்க்கும் இல்லை. அங்கி என்னும் திருவைந்தெழுத்தால் அகத்தழல் ஓம்பும் செறிவினர்க்கும் இல்லை. அருமறையாகிய 'சிவசிவ' என்னும் நான்மறை நவிலும் நல்லாராம் அறிவினர்க்கும் நண்ணும் தீட்டு நாளும் இல்லை. அறிவினர் - திருவடியுணர்வினர். (௬)

2512 வழிபட்டு நின்று வணங்கு மவர்க்குச்
சுழிபட்டு நின்றதோர் தூய்மை தொடங்குங்
குழிபட்டு நின்றவர் கூடார் குறிகள்
கழிபட் டவர்க்கன்றிக் காணவொண் ணாதே.

(ப. இ.) செந்நெறி முதல்வர் நம்மூலரும், நால்வரும், சித்தாந்த முதல்வர் நால்வரும் அருளிச்செய்த திருமறை திருமுறையாகிய முறையே புகழ்நூல் பொருள் நூல்களை (தோத்திர சாத்திரங்களை[1]) ஓதி வழிபட்டு நின்று விழுமிய முழுமுதல்வனும் எட்டுவான் குணத்து இறைவனை வணங்குவார்க்கு அம்முறைகள் மறிக்கப்பட்டுச் சுழியில் வீழ்த்துவ தொத்த மனம் வழிப்பட்டுச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினையே ஒருவரது அருளால் நினையும் தூய்மைக்குத் துணையாகும் அதனால் திருவடியுணர்வு தொடங்குவதாகும். இந்நன்னெறி வீராது பிறவிக் குழியிற் பட்டுழலும் புன்னெறியிற்செல்லும் தின்மையோர் சிறப்பருளும் சிவபெருமானின் திருவெண்ணீறு, சிவமணி, திருவைந்தெழுத்து மூன்றும் முறையே உடல் உள்ளம் உணர்வு எனக் கருதச் செய்யும் திருக்குறியினைக் கைக்கொள்ளார். மனவடக்கம் உடையார்க்கன்றி மற்றவர்கட்குச் சிவபெருமானைக் காண வொண்ணாதென்க (௭)

2513. தூய்மணி தூயனல் தூய ஒளிவிடுந்
தூய்மணி தூயனல் தூரறி வாரில்லை
தூய்மணி தூயனல் தூரறி வார்கட்குத்
தூய்மணி தூயனல் தூயவு மாகுமே.

(ப. இ.) தூய்மணியாகிய செம்மணி சிவபெருமான். தூய அனல் புறத்தனலுக்கு முதலாய் அகத்தனலாய் நிற்கும் ஒளி என்னும் பூத முதலாம் தன்மாத்திரையாகும். புறத்தனல் தீயாகும். இவ்விரண்டின் முதலாகிய பாய அருளையும் தூயமாயையையும் அருளால் அறிவார் பல

---

1. அல்லும் பகலுமாய் ௬ ௭அ - இ.

ரில்லை. தூர் : மூலம். முதல் அவ்விரண்டின் மூலமாகிய அருளையும் தூமாயையையும் அருளால் அறிவார்க்கு அவ்விரண்டும் முறையே நன்மையினாலும் தன்மையினாலும் தூயனவேயாகும்.

(அ. சி.) தூய்மணி-சிவம். தூயனல்-தன்மாத்திரை வடிவம். தூர் - வேர், மூலம். (அ)

2514. தூயது வாளாக வைத்தது தூநெறி
தூயது வாளாக நாதன் திருநாமந்
தூயது வாளாக அட்டமா சித்தியுந்
தூயது வாளாகத் தூயடிச் [1]சொல்லன்றே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்றாத் தன்மைசேர் இயற்கைத் தூய்மை வாய்ந்தவன் செம்பொருளாம் சிவபெருமானாவன். அவன் ஆருயிர்கள் மாட்டுவைத்த நீங்காதோங்கும் பேரருளால் கைம்மாறு கருதாது நன்னெறி நான்மைத் தூநெறி[2]யமைத்தருளினன். இயற்கைத் தூய்மையாய் யாவற்றையும் தூய்மையாக்கும் தூயது ஒளியுடைத் திருவருளாகும். அதுவே சிவபெருமானின் திருமேனியும் திருப்பெயரும் ஆகும். அது செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தாம் 'சிவயநம' என்ப. திருவைந்தெழுத்தின் பெரும்பேறும் அகம்புறம் இகவாது விளங்கும் சிவ விளக்கமாகிய விழுத்தூய்மை தன்பாலதாக. வாய்க்கப்பெறுவர். அவர் விழைவின் எண்பெரும்பேறும் அவர்க்கு எண்மையாக நண்ணும். யாவற்றையும் தூய்மையாக்கும் திருவைந்தெழுந்தே வாட்படையாகக் கைக்கொண்டு இடையறாது ஒழுகுவது நடைமிகு தூநெறியாகும். அதனால் அத் திருவைந்தெழுத்தினை நெஞ்சே இடையறாது நவில்வாயாக. வாளாக - ஒளியுடையதாக. வாளாக - மெய்யுணர்வு வாட்படையாக.

(அ. சி.) தூயது - சிவம். வாளாக - ஒளியுடையதாக. தூயது - சுத்தமுடைமை. வாளாம் சித்துவடிவாம். தூயது ஆளா(க) - பரிசுத்தமுடைமை தன் வசமாக. வாளா(க) - வாட்படையாக. தூயடி - நல்வழி. (க)

2515. பொருளது வாய்நின்ற புண்ணியன் எந்தை
அருளது போற்றும் அடியவ ரன்றிச்
சுருளது வாய்நின்ற துன்பச் சுழியின்
மருளது வாச்சிந்தை மாள்குகின் றாரே.

(ப. இ.) மெய்ப்பொருளாய் நின்ற விழைதகு புண்ணியன் சிவபெருமானாவன். அவனே எந்தையுமாவன். அவனது திருவருளைத் திருவைந்தெழுத்தால் போற்றுபவர் சிறிய அடியாராவர். அவரைச் சாரும் நாட்டமில்லாத பிறர் மாறிமாறிப் பின்னும் புரிபோன்றதாய் நிலைபெற்று நின்ற துன்பச் சுழியாகிய பிறவியின்கண் வீழ்ந்து துன்புறுதற்கு வாயிலாகிய மருளுடையவராவர். அவர் அம் மருளுக்கு அடிமைப்பட்ட உள்ளத்தவராவர். அதனால் என்றும் நீங்கா மயக்கத்துத் தூங்குவர். தூங்குதல் - தங்குதல். பின்னும்புரி - முறுக்கும் கயிறு

---

1. படைக்கல. அப்பர், ௬. அக - அ
2. ,, ஆற்றுவா. திருக்குறள் ௬௮௰.

(அ. சி.) பொருளதுவாய் - மெய்ப்பொருளாய். சுருளதுவாய் - புரிபோன்றதாய். துன்பச் சுழி - பிறவிச் சுழல். மருள் - மயக்கம். (க௦)

2516. வினையா மசத்து விளைவ துணரார்
வினைஞானந் தன்னில் வீடலுந் தேரார்
வினைவிட வீடென்னும் வேதமும் ஓதார்
வினையாளர் மிக்க விளைவறி [1]யாரே.

(ப. இ.) ஊழ்வினை காரணமாக ஒரோவழி மெய்யடியார்கட்கும் அசத்து விளையும் அதனையும் உய்த்துணரார். அசத்து வருமாறு: "உடம்பின்கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத் தாக்குவதாயுள்ளளவும் அதனானே வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும். அவை பற்றிக் காட்சிப்படும் மண் முதன் மாயைகளும், அவை பற்றி நிகழும் விபரீதவுணர்வுமாகிய அசத்துக்கள்." (கஉ. ௪ உ சிவஞானபோதப் பேருரை.) அவ்வினை திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானத்தால் நீங்குவதும் அருளால் தெரியார். வினை அருளால் அகலத் திருவடிப் பேறெனச் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தின் விரிவாகிய திருமறை ஓதும் அருமறையினையும் உணர்ந்து ஓதார். அவர் யாரென்னில் இருவினைக்கும் அடிமைப்பட்ட கருமத்தராவர். அக்கருமத்தால் மீண்டும் மீண்டும் பல பிறப்புத் துன்பம் மிகும் என்னும் விளைவினையும் அறியார். வினை அகலத் திருவடிப்பேறும் என்னும் மெய்ம்மை வரும் திருவைந்தெழுத்தின் வேறுபாட்டானுணர்க. 'சிவயநம' இதன்கண் 'நம' என்பது வினையின் முதன்மையகன்று அவ்வினை கடையில் தடையாக நிற்பது குறிக்கும். 'சிவயசிவ' என்பது அவ்வினையகன்று அவ்வுயிர் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாய் இறைபணியினொழுகும் இயல்பினைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். இவ்வுண்மையினை வரும் தொடர்பால் நினைவுகூர்க. முன்பின் உறுநமவால் முன்பின் மலம் ஆம் சிவத்தால், இன்பின் வழி விழுப்பேறு மெண்.

(அ. சி.) வினையாமசத்து - வினையாகிய கன்மம். வீடல் - கெடுதல். வீடென்னும் வேதம் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் தமிழ் வேத நான்கினுள் வீடு என்று சொல்லப்படும் வேதம். வினையாளர் - கன்மம் உடையவர். (கக)

---

24. முத்திநிந்தை

(பேற்றுப் பழிப்பு)

2517. பரகதி யுண்டென இல்லையென் போர்கள்
நரகதி செல்வது ஞாலம் அறியும்
இரகதி செய்திடு வார்கடை தோறுந்
துரகதி யுண்ணத் தொடங்குவர் தாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் செம்பொருட்டுணிவினரால் செப்பியருளப்பட்ட முப்பொருள் உண்மை விளக்கும் திருமறை திருமுறை முதலிய

1. வினையா. சிவஞானபோதம், கஉ. ௪ - உ.

நூல்களனைத்தும் திருவடிப்பேறும் பரகதியுண்டெனை அறுதியிட்டு உறுதியுடன் மொழியும். அங்ஙனமிருப்பவும் சிலர் இல்லை என இயம்புகின்றனர். இன்னும் சிலர் ஒன்றுமட்டும் உண்டு ஏனைய இல்லை என்கின்றனர். பின்னும் சிலர் 'யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவ'ராகின்றனர். மற்றும் சிலர் உண்டுபோல் உரைத்து ஈற்றில் இல்லையென்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் இல்லையென்போர்களேயாவர். இத்தகையார் இம்மையிலும் மறுமையிலும் துன்பமாகிய இருளில் தங்குவர். இதுவே நரககதியாகும். நரககதி என்பது நரகதி எனக் கடைக்குறைந்து நின்றது. நரககதியில் தங்கும் இன்பிலாத துன்பினராம் இவர்கள் தன்மையினை நானிலம் அறியும். மேலும் சோற்றுவியற்றுக் கடைதொறும் கைகூப்பி ஏற்றாலும் பிச்சை கிடையாது ஏக்கற்றிருக்கும் இரவலருமாவர் இரக்கும் கதி இரகதி எனநிற்பது செய்யுட்டிரிபு. உண்ணத் தொடங்கி அங்கும் இங்குமாய்க் குதிரையோட்டம் ஓடுவர். துரககதி என்பது துரகதி என நின்றது.

(அ. சி.) நரகதி - நரககதி. இரகதி - இரக்கும் தொழில். கடைதோறும் - வாயில்கடோறும். துரகதி உண்ண - ஒட்டமாய்ச் சென்று அலைய (மோட்ச நிந்தை செய்பவர் இரந்து வாழ்வார் என்றது). (க)

2518. புறப்பட்டுப் போகும் புகுதுமென் னெஞ்சில்
திறப்பட்ட சிந்தையைத் தெய்வமென் றெண்ணி
அறப்பட்ட மற்றப் பதியென் றழைத்தேன்
இறப்பற்றி னேன்இங் கிதென்னனென்கின் [1]றானே.

(ப. இ.) அகத்தே நின்று புறப்பட்டுப் போவதும் வருவதுமாகிய உயிர்ப்பினையும் நாட்டத்தினையும் திருவருளால் முறைப்படுத்தி ஒருமுகப்பட்ட எண்ணத்தால் முழுமுதற் சிவபெருமானை இறையாகிய பதி என்று எண்ணினேன். பற்றற்றவிடத்துப் பற்றுற்றுநிற்கும் சிவபெருமானைப் பதி என்று அழைத்தேன். சிற்றுணர்வும் சுட்டுணர்வுமாகிய யான் எனதென்னும் செருக்கு இற்றகலச் சிவபெருமான் திருவடியினைப் பற்றினேன். அவனும் இங்குற்றேன்; இஃதென்னென்று அருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) புறப்பட்டுப்போகும் - பன்னிரண்டங்குல அளவுள்ள பிராணவாயுவில் பிரிந்துபோகும் நாலங்குல அளவுள்ள பிராணவாயுவும். புகுதும்-கூடிக்கொள்ளும். அறப்பட்ட - அற்ற இடத்தில் உறுவதான. இற - சிவபோதம் நீங்க. (௨)

2519. திடரிடை நில்லாத நீர்போல ஆங்கே
உடலிடை நில்லா உறுபொருள் காட்டிக்
கடலிடை நில்லாக் கலஞ்சேரு மாபோல்
அடலேரி வண்ணனும் அங்குநின் [2]றானே.

---

1. அங்கத்தை. அப்பர், ௬. எ௫ - அ.
,, எங்கேனுமிருந். ஆரூரர், எ. உ௲ . உ.
2. துன்பக். அப்பர், ௬. க௨ - ௬.
,, பிறவிப். திருக்குறள், கO.

(ப. இ.) மேடான இடத்தில் தங்கிநில்லாது பள்ளத்தின் வழிப் பாய்ந்தோடும் வெள்ளநீர்போல் உடலிடை நில்லாது அன்புப் பள்ளம் நோக்கி இன்பப் பேறருள் முன்போடிப்பாயும் உறுபொருளாகிய சிவ பெருமானை ஆருயிர்க்குக் காட்டி அணைப்பித்தருளுவது திருவருளே யாகும். மரக்கலம் கடலிடையே நின்றுவிடாது கரைசேர்ந்து மக்களுக்கு அரும்பொருள் அளித்துப் பெரும்போகந் தருவதாகும். அதுபோல் அடலெரி வண்ணனும் ஆருயிர் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திக் கரைசேர்தற் பொருட்டு இணையில் புணையென அங்கு நின்றருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) திடரிடை - மேட்டில். உறுபொருள் - சிவன். கலம் - மரக்கலம். அங்கு - உடலில்.　(௯)

2520. தாமரை நூல்போல் தடுப்பார் பரத்தோடும்
போம்வழி வேண்டிப் புறமே யுழிதர்வர்
காண்வழி காட்டக்கண் காணக் கலதிகள்
தீநெறி செல்வான் திரிகின்ற [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) தாமரைநூல் போன்ற மிகவும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த அன்பு நாரால் அஞ்செழுத்தும் நெஞ்சு தொடுத்துச் சிவபெரு மான் திருவடியில் மனம் படியுமாறு அம்மனத்தினைத் தடுத்துப் பிணைப்பர். பரமாகிய சிவபெருமான் திருவடியிற் றலைக் கூடும் நன்னெறி நான்மைவழிச் சென்று அனைத்துயிர்க்கும் அரும்பெரும் திருவருட் காவலராய்ப் புறம் புறம் திரிவர். அவர்கள் அருளால் கண்டு சிவபெருமான் திருவடியைக் காணும் வழியை அங்கை நெல்லிக் கனி யெனக் காட்டவும் தீவினையாளர்கள் காண்கின்றிலர். கலதிகள் - தீவினையாளர்கள். அவர்கள் பிறப்புக்கு வாயிலாம் தீநெறிக்கண் செல்லுதற்பொருட்டுப் பலவாறு திரிந்து அலையும் பாவவினைஞராவர்.

(அ. சி.) தடுப்பார் - மனத்தைத் தடுப்பார். புறமே உழிதர்வர் - துறவறத்திலே செல்வர். காண்வழி - அறியத்தக்க நெறி. கலதிகள் - மூடர்.　(௰)

2521. மூடுதல் இன்றி முடியும் மனிதர்கள்
கூடுவர் நந்தி யவனைக் குறித்துடன்
காடும் மலையுங் கழனி கடந்தோறும்
ஊடும் உருவினை யுன்னகி [2]லாரன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் அறியாமையும் புலக்கோளறிவும் தம்மை மூடுதலின்றி நன்னெறி நான்மைவழிச் சென்று தலைப்படும் பேரன்பு வாய்ந்த மக்கள் நந்தி திருவடியினைக் கூடுவர். அவனையே இடையறாது குறித்துக் காடாகிய முல்லையும், மலையாகிய குறிஞ்சியும், கழனியாகிய மருதமும், கடமாகிய பாலையும் (இனம்பற்றிக் கடலாகிய நெய்தலும்) ஆகிய எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்

---

1. செத்துச். திருக்குறுந்தொகை, டு. ௧00 - ௨.
,, பால்நினைந். அ பிடித்தபத்து, ௯.
2. மாலே. ௧௨. சம்பந்தர், ௨0அ.

திருக்கோயில்களையும் மறைந்துநின்றருளும் திருவுருவினையும் காணுமாறு சென்று கண்டு வழிபட்டுக் கனிந்தொழுகுவர். இவையனைத்தையும் கண்டும் கேட்டும் ஒன்றும் நினையாதிருக்கின்றனர் தீவினையாளர். காடு முதலாகிய வைப்புமுறை 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' என்னும் (ரு) தொல்காப்பியப் பொருள் நூற்பாவை முழுதொத்துப் போதரும் விழுமிது காண்க. புலக்கோளறிவு - பொறிவழியுண்டாம் சுட்டறிவு.

(அ. சி.) மூடுதல் - அஞ்ஞானம் சேருதல். கடம் - பாலைநிலம். ஊடும் உருவினை - ஊடுருவி நிற்கும் உருவமாகிய சிவத்தை. (ஞ)

2522. ஆவது தெற்கும் வடக்கும் அமரர்கள்
போவர் குடக்குங் குணக்குங் குறிவழி
நாவினின் மந்திர மென்று நடுவங்கி
வேவது செய்து விளங்கிடு வீரன்றே.

(ப. இ.) சிறப்பினை நல்கும் சீருடைப் புலம் தெற்கும் வடக்கும் ஆகும். ஆவது: சிறப்பு; வீடுபேறு; திருவடியுணர்வு. செந்நெறிச் செல்வர் இப்புலம் சேர்வர். பிறப்பினை நல்கும் பீடுடைப்புலம் மேற்கும் கிழக்குமாகும் நீர்க்குமிழியனைய நிலையில்லா வாழ்வினை ஓர்த்துணராது அமரர்கள் விரும்புவர். அவர்கள் அப் புலஞ்சேர்வர். சிறப்பினர் என்றும் ஓதுங்குறிவழி நாவினி லைந்தெழுத்தை நாளும் நவில்வர். இந்நிலைக்குப் பெருந்துணையாயுள்ள நடுநாடியாகிய அங்கியின்வழி உயிர்ப்பினைச் செம்மைப்படுத்தி விளங்கிடுவீராக. தெற்கும் வடக்கும் செந்தமிழ்ச் செல்வராம் செம்பொருட்டுணிவினர் சென்று வருவது திருமூலர் வரலாற்றாலும் பிறவாற்றாலும் உணரலாம். சிறப்பினர் - சிவனடியார்.

(அ. சி.) நடுவங்கி வேவது செய்து: சுழுமுனையில் மனதைச் செலுத்தி. (சு)

2523. மயக்குற நோக்கினும் மாதவஞ் செய்வார்
தமக்குறப் பேசின தாரணை கொள்ளார்
சினக்குறப் பேசின தீவினை யாளர்
தமக்குற வல்வினை தாங்கிநின் றாரே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவமாகிய அழிவில் மாதவஞ் செய்வார் நன்னெறிக்கண் வந்து கூடுமாறு அருளால் நோக்கினும், தமக்குப் பொருந்துமாறு செவியறிவுறுக்கும் திருவைந்தெழுத்தின் திறத்தினைக் கொள்ளார். அவர் யாரெனின் பகச் சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிக்கும் சினமுடன் பேசும் தீவினையாளர். அவர்க்கு நீங்கா உறவாவது வல்வினையாகும். அதனையே எங்கும் தாங்கிநின்றாராவர்.

(அ. சி.) பேசின - உபதேசித்த. தாரணை - மந்திரம். (எ)

25. இலக்கணாத் திரயம்

(மும்மை இலக்கணை)

2524. விட்ட விலக்கணை தான்போம் வியோமத்துத்
தோட்டு விடாத துபசாந்தத் தேதோகும்
விட்டு விடாதது மேவுஞ்சத் தாதியிற்
சுட்டு மிலக்கணா தீதஞ் சோரூபமே.

(ப. இ.) 'இலக்கணை' என்பது ஒரு பொருளினது இலக்கணத்தை மற்றொரு பொருட்குத் தந்துரைப்பது; அது விட்ட விலக்கணை, விடாத விலக்கணை, விட்டும்விடாத விலக்கணை என மூவகைப்படும்.' நெஞ்சினைச் சென்றது என்று கூறின் விட்ட விலக்கணையாகும். புளித்தின்றான் என்பது விடாத விலக்கணையாகும். 'பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி' விட்டும் விடாதவிலக்கணையாகும். மேல வற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க.

ஒன்றன் இலக்கணமற் றொன்றற்கிந் திங்குரைத்தல்
நின்ற இலக்கணையாம் நேர்மூன்றும்—ஒன்றதுதான்
விட்ட விடாதவிட் டும்விடாத சென்றதுகொல்
ஒட்டுபுளி பாயிருள்மூன் றோர்.

ஆருயிர் அறிவுப் பெருவெளியாம் நுண்ணிய வியோமத்துட் போதல் விட்ட விலக்கணையாம். ஆருயிர் என்றும் அறிவுப் பெரு வெளியின் தாங்குதலிற்றான் நிற்கின்றது. அது 'போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியன்' சிவபெருமான் என்னும் செந்தமிழ்மறை முடிபினுன் உணரலாம். அவ்வுயிரைப் போதல் போலக் கூறியதனால் விட்ட இலக்கணையாம். அவ்வுயிர் செயலற்றொடுங்குவதாகிய ஒழிவி லொடுக்கம் உபசாந்தம் எனப்படும். அதன்கண் அவ்வுயிர் தொகும் என்றல் விடாத இலக்கணையாகும். புளித்தின்றான் என்பது மரத்தை விட்டு அம்மரத்தின் தொடர்பாய பழத்தைக் குறிப்பதுபோல் செயலற் றொடுங்குவதென்பதும் நிலையிலாப் பொருளாகிய வுலகியற் செயலற்று நிலையுடைப் பொருளாகிய சிவச் செயலுற்று ஒடுங்குவது என்பதைக் குறிப்பதாகும். அதனால் இது விடாத இலக்கணையாகும். ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் புலன்களை அவ்வுயிர் செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் பொறிகள் வழியாகக் கொள்ளுவது விட்டுவிடாத இலக்கணையாம். ஞாயிறு இருளைப் போக்குவதும் ஒளியை ஆக்குவதும் செய்கின்றது. ஆனால் இருளைப் பருகுவதும் ஒளியைக் காலுவதும் இல்லை. பருகுவது - குடிப்பது. காலுவது - கக்குவது. அதுபோல் ஆருயிரும் ஓசை முதலிய புலன்களுக்குரிய பொருளையோ. புலனையோ பற்றுவதில்லை. பொருள்கள் வழியாக வரும் புலன்களை இறுப்பு மெய்யாகிய புத்திதத்துவம் ஏற்று ஆருயிரின் உணர்வின்கண் இன்பத்துன்ப நிழலாய்த் தோன்றுமாறு செய்யும். செய்யவே அவ்வுயிர் இன்பத் துன்பத்துழலும். உழலும் எனினும் அழுந்தும் எனினும் அனுபவிக்கும் எனினும் ஒன்றே. இஃது 'ஈத்து உவக்கும் இன்பம்' போன்றதாகும். இது விட்டும் விடாத இலக்கணை

யாகும். இம் மூன்றற்கும் வேறாய் ஆருயிர் பேருயிராம் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாய் அவன் திருவடிக்கீழ் ஒடுங்கி இன்புறுவதே மாறா இயற்கை உண்மையாகும். இதனையே 'இலக்கணாதீதம் சுட்டும் சொரூபம்' என ஓதியருளினர். சொரூபம் - மாறாவியற்கை.

(அ. சி.) தொகும் - அடங்கும். சத்தாதி - ஓசை முதலிய. விட்ட இலக்கணை, விடாத இலக்கணை, விட்டுவிடாத இலக்கணை என மூன்றும்.

2525. வில்லின் விசைநாணிற் கோத்திலக் கெய்தபின்
கொல்லுங் களிறைந்துங் கோலொடு சாய்ந்தன
இல்லு ளிருந்தெறி கூரும் ஒருவற்குக்
கல்கலன் என்னக் கதிரெதி ராகுமே

(ப. இ.) ஓங்கார வில்லும் நீங்கா ஒப்பில் திருவைந்தெழுத்து நாணும், பாங்கார் ஆருயிர் அம்புமாகக் கனிந்த திருவருளால் கோத்துச் சிவனாகிய குறி எய்துமாறு எய்தபின் புலனாகிய கொல் யானை ஐந்தும் அக் கோலால் சாய்ந்தன. அஃதாவது ஆருயிரின் முனைப்புத் தன்மை அற்றது என்பதாம். அறவே செயலற்ற நிலையாகிய இல், சமாதி என்ப. அதனுள்ளிருந்து அறிவுப் பெருந்திருவாம் அருளொளி மிகும். அவ் வுயிர்க்குச் செம்மணி ஒளிபோன்று சிவக் கதிர் உணர்விற் குணர்வாய்த் தோன்றியருளி இன்பூட்டும் என்க.

(அ. சி.) வில் - பிரணவம். விசைநாண் - அஞ்செழுத்து. கோத்து - சீவன் ஆகிய அம்பு கோத்து. இலக்கு - சிவம் ஆகிய குறி. களிறு ஐந்து - இந்திரியங்கள் ஐந்து கோலொடு - சீவனுடைய பசுத்தன்மையுடன். இல் - சமாதிநிலை. எறி கூரும் - எய்யும். கல் கலன் - மணி ஒளி. (உ)

26. தத்துவமசி வாக்கியம்

2526. சீவ துரியத்துத் தொம்பதஞ் சீவனார்
தாவு பரதுரி யத்தினில் தற்பதம்
மேவு சிவதுரி யத்தசி மெய்ப்பதம்
ஓவி விடுந்தத் துவமசி உண்மையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ச் செயலறலாகிய சீவ துரியத்து நீ என்னும் தொம்பத நிலையே அவ் வுயிர்க்கு உள்ளது. அப்பாலாகும் அருட்செயலறல் என்னும் பரதுரியத்து அவ் வுயிர்க்கு அதுவாதல் என்னும் தத்பத நிலையே உளதாகும். பொருந்திய சிவச் செயலறலாகிய சிவதுரியத்து சிவத்தழுந்தலாகிய துய்ப்புநிலை ஆகின்றாய் என்னும் அசிபத நிலையுளதாகும். இம் மூன்றும் செம்பொருளாம் சிவத்துய்ப்பில் அடங்கிவிடும். என்னை? இன்பத்துய்ப்பு மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற தொன்றாகலின் என்க. ஆதல் அணைதல் அழுந்தல் சிவனடிக்கன்பு, ஓதுசெறி வோடறிவாம் ஓர் என்றவாறு ஆதல் பரதுரியத்தும், அணைதல் சிவதுரியத்தும் அழுந்தல் ஓவிடும் தத்துவமசி உண்மையினுங் காண்க.

(அ. சி.) ஓவி விடும் - விட்டு நீங்கும். (க)

2527. ஆறு றகன்ற அணுத்தோம் பதஞ்சுத்தம்
ஈறுன தற்பதம் எய்துப சாந்தத்துப்
பேறு கியசீவன் நீங்கிப்பிர சாதத்து
வீறுன தோந்தத்தசி தத்வ மசியே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் (2139) தத்துவம் ஆறுறும் நாமல்ல நம் முரிமையுமல்ல என வுணர்ந்து பற்றறல் உண்மைகாண் சுத்தமாகும். இந் நிலை தொம்பதச் சுத்தம் என்ப. ஒழிவொடுக்கத்துத் தற்பத உண்மை யாகும். திருவடிப் பேற்றினுக்குரிய ஆருயிர் இவற்றினின்றும் அகன்று சிவகுருவின் அருட் கொடையால்சிறப்பானநீ அது ஆகின்ருய் என்பதே தத்துவமசி என்னும் சொல்லுக்குரிய செம்பொருளாகும்

(அ. சி.) சிவன் நீங்கி - பசுத்துவம் ஒழிந்து. பிரசாதத்து - குருவின் கருணையால். (உ)

2528. துவந்தத் தசியே தொந்தத் தசியும்
அவைமன்னு வந்து வயத்தேக மான
தவமுறு தத்துவ மசிவே தாந்த
சிவமாமஞ் சித்தாந்த வேதாந்த மாமே.

(ப. இ.) துவந் தத் அசி என்னும் சொல்லே தொந்தத்தசியாம். அவற்றின் பொருள் உண்மைநிலை பெறுதற் பொருட்டு வந்த தன்மை யுடையது இவ் வுடம்பாகும். பெருமைமிக்க தவக்குறிப்பாம் தத்துவமசி வேதாந்த விளக்கமாகும். 'சிவயநம' என்பது சித்தாந்த விளக்கமாகும் சித்தாந்த வேதாந்தம் (2346) செம்பொருளே. (௩)

2529. தொம்பதந் தற்பதஞ் சோல்லும் அசிபதம்
நம்பிய முத்துரி யத்துமே னடவே
யும்பத [1]மும்பத மாகும் உயிர்பரன்
செம்பொரு ளான சிவமென லாகுமே.

(ப. இ.) தொம்பதம் தற்பதம் சொல்லப்படும் அசிபதம் மேலோதிய வாறு சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என முத்துரியமாகும். பொருந்தும் முப்பதமும் உயிர் அருள் செம்பொருளான சிவம் எனச் சிறப்புறச் சொல்லலும் ஆகும். (௪)

2530. வைத்த துரிய மதிற்சொரு பானந்தத்
துய்த்த பிரணவ மாமுப தேசத்தை
மெய்த்த விதயத்து விட்டிடு மெய்யுணர்
வைத்த படியே யடைந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) மூவகையான் மேலோதி அமைத்த துரியத்தின்கண் உண்மை அறிவின் பமாகிய சொருபானந்தத்து உய்ப்பது ஓமொழி மறை என்க. அம்மறையினை ஏனைய நினைவுகளை விட்டிடப் பயின்ற வுள்ளத்து

(பாடம்) 1. முப்பத.

நிலைநாட்டத் திருவடியுணர்வு கைகூடும். அது கைகூடவே சிவபெரு மான் திருவடியின்பம் எய்தும். (௫)

2531. நனவாதி ஐந்தையும் நாதாதி யில் [1]வைத்துப்
பினமா மலத்தைப் பின்வைத்துப் பின்சுத்தத்
தனதாஞ் சிவகதி சத்தாதி சாந்தி
மனவா சகங்கெட்ட மன்னனை நாடே.

(ப. இ.) நனவு கனவு உறக்கம் பேருறக்கம் உயிர்ப்படங்கல் ஐந்தையும் நாதமாகிய ஒலியின்முடியில் தங்கவைத்துவிடுக அதன்பின் வேறுபாடுற்று நீங்கிய மலத்தையும் வைத்திடுக. அதன்பின்பு உண்மை யுணர்தலாகிய சுத்த நிலையதாம் சிவனிலை வாய்க்கும். ஒலியாகிய நாத முடிவின்கண் செயலற்று ஒடுங்குநிலை சாந்த நிலையாகும். அந் நிலையின் நின்று மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவபெருமான் ஆதலின் அவனை நாதமுடிவில் வைத்து நாடுக. நாடுதல் - சிந்தித்தல்.

(அ. சி.) பினமாம் - பின்னமாகிய. மனவாசகம் - மனமும் வாக்கும். (௬)

2532. பூரணி யாது புறம்பொன்றி லாமையின்
பேரணி யாதது பேச்சொன்றி லாமையில்
ஓரணை யாதது வொன்றுமி லாமையில்
காரண மின்றியே காட்டுந் [2]தகைமைத்தே.

(ப. இ.) ஒப்பில் ஒருபொருளாம் சிவம் தனக்குப் புறம்பாக வேறென்றிலாமையால் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி நிற்கின்ற இயற்கை அகல் பரப்பினையுடையது. மேலும் பாலனாய் வளர்ந்திராத முழு வளர்ச்சிப் பான்மையினையுடையது. இவற்றால் அது புதுநிறைவோ புது வளர்ச்சியோ கொள்வதில்லை யாதலால் பூரணியாதது என்றரு ளினர். அச் சிவம் பேச்சிறந்தது ஒன்றாகலின் ஒருபேரும் அணியாத தாகும். இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கினமையால் எவ் வகைத் தொடக்கும் இல்லாததாகையால் அஃது எத்தகையார் நினைவாகிய ஓர்வுக்கும் அப்பாற்பட்டது. தன்னைக் காட்டுதற்குத் தனக்கு மேலொரு காரணமின்றித் தானே காரணமாய் ஆருயிரின் செவ்வி நோக்கி வெளிப் பட்டருள்வன். அத்தகைய இயல்பு வாய்ந்தவன் சிவன்.

(அ. சி.) பூரணி - வளர்ச்சி. பேர் - ஊர் பேர் முதலியன. ஓர் - ஒன்றை. காட்டும் - வெளிப்படும். (எ)

2533. நீயது வானா யெனநின்ற பேருரை
ஆயது நானானேன் என்னச் சமைந்தறச்
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரருள்
ஆயது வாயனந் தானந்தி [3]யாகுமே.

---

1. மூவகை யணுக்க. சிவஞானசித்தி. ௧ ௧ - ௨௫.
2. பாலனாய். அப்பர், ௬. ௯௯ - ௫
3. கண்டவிவை. சிவஞானசித்தியார் ௧. ௯ - ௧.

(ப. இ.) வடமொழியாளர் நீ அதுவானுய் என்னும் தொம் தத்அசி என்னும் உரையே பேருரை என்பர். பேருரை-மாவாக்கியம் மெய்ம்மை நோக்கின் தென்மொழியாளர் கூறும் அது நீ ஆனுய் என்னும் தத்துவம் அசி என்னும் பேருரையே சீர்மையும் முறைமையும் செறிந்து திகழ்வ தொன்ருகும்: அது - சிவம். நீ - ஆருயிர். அசி - இருக்கின்ருய் 'நும்பின் எம்மை நுழையப் பணியே' (சு உக - கூ) என்னும் சீர்மையினுலும் இறைவனை முற்கூறவேண்டும் என்னும் முறைமையினுலும் தென்னெறி யாளர் கூறும் தத்துவமசியே சிறப்புடைத்தென்க இம் முறைப்படி யொழுகச் சிறந்த பெருநந்தியின் பேரருள் செம்மைச் சிவபெருமானுக ஆருயிர்களை ஆக்குவிக்கும் அந் நிலையில் அவ்வுயிர் அருள் வடிவேயன்றி எல்லையிலாப் பேரின்ப வடிவமாயும் சிறக்கும் பண்டை மறைகள் என்பன தொன்மைத் தண்டமிழ்த் தனிமுதல் மறைகளேயே யாம்.

(அ. சி.) நீ யதுவானுய் - துவம் தத் அசி என்பர் வடமொழியாளர். பேருரை - மகாவாக்கியம் என்பர் வடமொழியாளர் அது நானுனேன் என்னச் சமைந்து - ''நீ அதுவானுய்'' என்ற நிலை ''அது நான் ஆனேன்'' என்று நிற்க. சேய சிவம் - அதுவரை எட்டாமலிருந்த சிவம். அனந் தானந்தி-முடிவிலா ஆனந்தம் எய்துமவன். (அ)

2534. உயிர்பர மாக உயர்பர சீவன்
அரிய சிவமாக அச்சிவ வேதத்
திரியிலுஞ் சீராம் பராபரன் என்ன
உரிய உரையற்ற வோமய மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் திருவருள் நினைவால் பரமாகிய திருவருள் நிலையினை எய்தும். அதன்மேல் சிவபெருமான் நிலையினை எய்தும். எய்தும் சாரும். திரிபோன்று அறிவுக்குப் பற்றுக்கோடாக விளங்கும். வேதத்தின் கண்ணும் சிவபெருமான் நிலையே சிறப்பு நிலையாகும். இந் நிலையினை உரையற்று உரைக்கும் நிலையில் ஓமொழிவண்ணம் என்ப.

(அ. சி.) வேதத்திரி - அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று வேதங்கள். ஓமயம் - பிரணவ வடிவம். (கூ)

2535. வாய்நாசி யேபுரு மத்தகம் உச்சியில்
ஆய்நாசி யுச்சி முதலவை யாய்நிற்குந்
தாய்நாடி யாதிவாக் காதி சகலாதி
சேய்நா டொளியாச் சிவகதி யைந்துமே.

(ப. இ.) வாய், நாசி, புருவம், மத்தகம், உச்சி என்னும் ஐந்திடமும் சிவ விளக்கம் தோன்றும் நிலை என்ப. புருவ நடுவிற்கும் உச்சிக்கும் இடையேயுள்ள நெற்றி நடுவினை மத்தகம் என்ப. இவ்வைந்தும் ஒரு புடை யொப்பாக முறையே படைப்பாதி ஐந்தொழிலுக்கும் பகரலாம். நெற்றி நடுவாகிய மத்தகத்துச் சமனை உன்மனை என்னும் திருவருள் நிலைகள் உளவென்க. இவையிரண்டனையும் நடப்பாற்றல் வனப்பாற்றல் களாகக் கூறுதலும் ஆம் தாய் நாடியாகிய நடு நாடி முதலாக ஒலி முதலாய அனைத்தும் எளிதின் விளங்குவதுமட்டுமல்லாமல் கழிபெருஞ் சேணொளியும் விழிமுன் தோன்றுவது போல் அகத்துத் தோன்றும். அதுவே சிவநிலை என்க.

(அ. சி.) சிவகதி - சிவத்துக்கு இருப்பிடம். ஐந்து - வாய், நாசி, புருவம், மத்தகம், உச்சி - (மத்தகம்-நெற்றிநடு.) அவ்விடத்துச் சமனை, உன்மனை ஆகிய ஆதாரங்களை உளவாதல் பற்றிக் கூறினர். தாய் நாடி - சுழுமுனைநாடி. (௧0)

2536. அறிவறி யாமை இரண்டு மகற்றிச்
செறிவறி வாய்எங்கும் நின்ற சிவனைப்
பிறிவறி யாது பிரானென்று பேணுங்
குறியறி யாதவர் கொள்ளறி [1]யாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்குச் சுட்டறிவும் சிற்றறிவும் ஏற்படுவது கட்டு நிலையாகும். இவை யகன்றாலன்றி முற்றறிவாகிய ஒட்டுநிலை வாய்க்காது. ஆணவ மறைப்போடு மட்டும் தங்கி ஏதும் அறியாதிருத்தல் அறியாமை யாகும். ஆதலால் அறிவு அறியாமை இரண்டினையும் திருவருள் ஒருங் ககற்றும். இது தூய்மை செய்து தூயவாயிட்ட பொடிக் கோலத்தினை மாண்புமிகு மாக்கோலம் இடுங்கால் அகற்றுவதை யொக்கும். எங்கணும் செறி நிறைவாய் நின்ற பேரறிவாம் சிவனை நம்மைவிட்டு என்றும் பிரிவின்றி நீங்காதுறையும் சிவபெருமானை அருளால் அவ்வாறே உணர்ந்து பேணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பேணும் பீடு குறியாதவர் திருவடிப் பேறு எய்தும் கொள்கை யறியாதவராவர். கொள்கை : கொள், முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

(அ. சி.) செறிவறிவாய்-எல்லாம் அறிபவராய். கொள்-கொள்கை. (௧௧)

2537. அறிவார் அறிவன அப்பும் அனலும்
அறிவார் அறிவன அப்புங் கலப்பும்
அறிவான் இருந்தங் கறிவிக்கி னல்லால்
அறிவான் அறிந்த அறிவறி [2]யோமே.

(ப. இ.) மெய்ந்நூலுணர்ந்த மேலோர் அருளால் அறிவது அப்பும் அனலும். அப்பு - நீர் அனல் தீ. அஃதாவது மெய்களாகிய தத்துவங் களின் தோற்றமுறை ஆய்தல் பொருள் நுட்பம் உணர்வார் அவற்றின் பண்பும் கலப்பும் ஒடுக்கமும் ஆய்ந்துணர்வர். இங்ஙனம் அறிவதும் எல்லாம் ஒருங்குணரும் எண்குணமும் முற்றுணர்வும் இயல்பாகவே ஒருங்கமைந்த சிவபெருமானலே யாம் அஃதாவது அவன் உடங் கியைந்து இடம்பட அறிவித்தாலன்றி ஆருயிர்கள் அறியா. அவனை யின்றி அறிவானாகிய ஆருயிர் அறிந்ததென்பதை எவருமறியார். அப்பு என்பது திருவருளையும், அனல் என்பது சிவபெருமானையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அவற்றின் கலப்பு என்பது அருளும் சிவமுங் கலந்து அருளோன் என நின்று ஆருயிரினையும் அனைத்துலகினையும் தொழிற் படுத்துங் கருத்தினைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும் கூடிக்களிக்கும் குணங் குறியா னன்றி மற்று, நாடித் தெளிதலெவ் வாறு.

---

1. அறியாமை. சிவஞானசித்தியார், அ. உ-உ0.
2. அறிவிக்க. சிவஞானபோதம், அ. உ-உ.
,, சத்தியும் சிவஞானசித்தியார், க. ௩-௧.

(அ. சி.) அப்பும் அனலும் - தத்துவக்கூட்டங்கள். அப்பும் கலப்பும் - தத்துவங்கள் உண்டாவதும் ஒடுங்குவதும். (௧௨)

2538. அடிதொழ முன்னின் றமரார்க ளத்தன்
முடிதொழ ஈசனும் முன்னின் றருளிப்
படிதொழ நீபண்டு பாவித்த தெல்லாங்
கடிதொழக் காணென்னுங் கண்ணுத [1]லானே.

(ப. இ.) 'வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்' என்பதற் கிணங்க அமரர்கள் சிவபெருமான் திருவடியைத் தொழுதற் பொருட்டு முன்னின்றனர். அனைவர்கட்கும் அத்தனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் அவ்வமரர்கள் மணிமுடி சாய்த்து நிலத்தே வீழ்ந்து தன் திருவடியை வணங்குவது கண்டு அருள் புரிந்தனன். நெஞ்சே நீ பண்டு அச்சிவபெருமான் திருவடியை எட்டுறுப்பும் நிலத்தே படும்படி வீழ்ந்து திருமுறை வழியாகத்தொழுது நினைந்தனவெல்லாம் சிறப்பெய்தி வாழ்தற் பொருட்டேயாம் எனக் கண்ணுதற் கடவுள் கனிந்து உண்ணின்று உணர்த்தியருளினன். இதனைக் காண்பாயாக. கடிதொழ - சிறப்பு எய்துதற் பொருட்டுத் தொழ.

(அ. சி.) கடி - சிறப்பாக. (௧௩)

2539. நின்மல மேனி நிமலன் பிறப்பிலி
என்னுளம் வந்திவன் என்னடி யானென்று
பொன்வளர் மேனி புகழ்கின்ற வானவன்
நின்மல மாகென்று நீக்கவல் [2]லானன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் இயல்பாகவே தூயமேனியன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கியவன். என்றும் பிறப்பில்லாதவன். திருவருளால் என் உள்ளத்தே வெளிப்பட்டருளினன். வெளிப்பட்டு இவன் என் அடியானென்று அறிவித்தருளினன். யாவரும் புகழத்தக்க பொன்போலும் திருமேனியையுடைய ஈடும் எடுப்பும் இல்லாப் பீடுசேர் வானவனும் அவனே. வானவன் - உயர்ந்தோன். அவன் அடியானென்று ஏன்றுகொண்டது மட்டுமன்றித் தான்திருவடி நலத்தைப் பெறுக வென்று மல நீக்கியுமருளினன். அத்தகைய வல்லான் முழுமுதற் சிவனே யன்றிப் பிறரொருவரும் இலர் என்க.

(அ. சி.) நீக்கவல்லான் - ஆணவத்தை ஒழிக்கவல்லான். (௧௪)

2540. துறந்துபுக் கொள்ளொளி சோதியைக் கண்டு
பறந்ததென் உள்ளம் பணிந்து கிடந்தே
மறந்தறி யாவென்னை வானவர் கோனும்
இறந்து பிறவாமல் ஈங்குவைத் தானே.

---

1. வாழ்த்துவதும். அ. அறிவுறுத்தல், ௧௬.
,, என்னபுண்ணியஞ். சம்பந்தர், ௨. ௧0௬ - ௧.
2. என்னை. அப்பர், ௫. ௬௧ - அ.
,, அன்றுவந்தெனை. ஆரூரர். எ. ௬௨ - ௫.

(ப. இ.) உலகியற் பொருள்களின் உண்மையினைத் திருவருளால் உணர்ந்தேன். உணர்தலும் அவற்றின் மாட்டு முன்கொண்டிருந்த நிலைக்கும் என்னும் பற்றும், தனியுடைமை என்னும் துனிதரு உரிமையும், இவற்றால் வரும் தருக்குங்கொண்டு மருள் வயத்தனாய் இருளில் வீழ்ந்து இடருற்ற நிலைமையினின்று நீங்கினேன். நீங்குதல் - துறத்தல் (நீக்குதல் - துரத்தல்) நீங்கித் திருவடிப்பற்றிற் புகுந்தேன். புகுந்து அருள் நினைவால் இயற்கை அறிவருள் ஒண்மைப் பேரொளியைக் கண்டு கொண்டனன் கண்டதும் அடியேனுள்ளம் விரைந்து சென்று பற்றிப் பணிந்து கிடந்தது பணிந்து கிடந்தே மறவா நினைவாய் உறவாயுற்றது. உறுதலும் வானவர் முழுமுதல்வனாய சிவபெருமான் எளியேனை இறந்து பிறவாமல் சிறந்து திருவடியைத் தலைக்கூடும் செந்நெறியில் வைத்தருளினன். வைத்து நன்னெறிக்குய்ப்பதும் 'நமசிவாயவே' என்று நவின்றருளினன். (கரு)

2541. மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னும் [1]மெய்த்தோற்றத்
தவ்வாய அந்தக் கரணம் அகிலமும்
எவ்வா யுயிரும் இறையாட்ட ஆடலாற்
கைவா யிலாநிறை எங்குமெய் கண்டதே.

(ப. இ.) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் நிலையில்லாத தோற்றத்தினையுடைய அறிதற் கருவியாம் ஐம்பொறிகள் போன்று எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் உட்கலன்களும் ஆகும். உட்கலன்·அந்தக்கரணம். இவற்றை அருளால் சார்ந்த ஆருயிரும், உலகமும் உலகியற் பொருள்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தான் ஆட்ட ஆடுகின்றன. மெய்கண்டானாகிய சிறப்பு ஆருயிர்களும் நாடரிய நன்மைக்கண் உள்ளன. சிறந்த ஒழுக்கத்தினையும் திருநெறியினையும் இடையறாது மேற்கொண்டு ஒழுகினவராய் வாழ்தல் வேண்டும்; வாழவே ஆருயிர் கேடின்றிச் சார்ந்த சிவபெருமான் தன்மையாய் எங்கும் நிறைந்த சிவனுருப் போன்று எங்கும் நீக்கமற அவனுடன் செறிந்து பெருஞ் சிறப்பாய்க் காணப்படும். (கசு)

---

27. விசுவக் கிராசம்

(உலகுயிரொடுக்கம்)

2542. அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக்
கழிகின்ற நீரிற் குமிழியைக் காணில்
எழுகின்ற தீயிற்கர்ப் பூரத்தை யொக்கப்
பொழிகின்ற இவ்வுடற் போமப் [2]பாரத்தே.

---

1. விளம்பிய. சிவஞானபோதம், ௩.
,, மூக்கு. அப்பர், ௫. ௬௭ - ௭.
2. ஆளென்ப. கக. பட்டினத். கோயினான்மணி. உ௬.
,, தானென, ஒருவனவன். தாயுமானவர், ஆகார - உ௨, உக.
,, சித்த, உன்னுமனம் ,, பராபர - உ௬௫, உ௫௬.

(ப. இ.) பளிங்கின் நிழலும் உடல் நிழலும் பிற நிழலும் உச்சிக் காலத்துக் கதிர்ச் சாய்வு இன்மையால் புறத்துப் புலனாவதில்லை. ஆனால் கதிரும் உருவும் கலந்தொன்றாய் விடுகின்றது. அதுபோல் ஆருயிரும் பிறவா நிலை எய்தும் பெற்றிவாய்ந்தபொழுது திருவருளில் கலந்துவிடும். இம்முறையினைச் சாயாபுருடன் அழிகின்றதுபோல் என அருளினர். வான வெளியை உற்று உற்று ஒரு மனத்துடன் நோக்குவார்க்கு முதற் கண் நிழலுருவம் தோன்றிப் பின் பயிற்சி மிகுதியால் தன்னிற் கரைந்து கலந்துவிடுமெனக் கூறுவாருமுளர். நீரில் தோன்றி நீரில் கழியும் நீர்க் குமிழிபோன்று இவ்வுடலும் அண்டத்தமைந்துள்ள மெய்யாகிய தத்துவங்களின் இனமாய்த் தோன்றுவதால் அவ்வம்மெய்கள் அவ்வம் மெய்களில் அடைந்துவிடும். அடையவே அதனகத்துத் தங்கியிருந்த வுயிர் என்றும் புகலிடமாகவுள்ள திருவருளில் கலந்துவிடும். கருப்பூரம் கொளுத்தப்பட்டு எரியுங்கால் பற்றுக்கோடுள்ள பருப்பொருளாகத் தோன்றுகின்றது. எண்ணெயும் திரியும் கலந்த திருவிளக்கில் திரிபற்றுக் கோடாக எண்ணெய் அதன் சார்பாக எரிகின்றது. அதனால் திரியின் எச்சம் தென்படுகின்றது. ஆனால் அவ்வெண்ணெயே தனிச் சார்பாக எரியுமானால் எச்சம் காணப்படாமை போன்று கருப்பூர தீபமுமாகும். அதுபோல் உடம்பும் திருவருளால் நுண்தன்மை எய்தி நுண்மெய்க்கண் அடங்கும். அடங்கவே ஆருயிர் திருவருளில் அடங்கிவிடும். இம்மூவகை ஒப்புக்களாலும் திருவருளால் உடல் நுண்மயமாய்ப் பிரிந்து நுண் மெய்க்கண் அடங்குவதும் ஆருயிர் திருவருளில் கலப்பதும் இங்கு ஓதியருளப் பெற்றன. ஒருபுடையொப்பாக முறையே ஆளுடைய அரசர், ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய அடிகளார் முதலாயினர் அருட் கலப்பினைக் கூறுதல் அமையும். நுண்மை - சூக்குமம். மெய்-தத்துவம்.

(அ. சி.) சாயா - நிழல். போமப்பரத்தே - சிவத்திற் கலக்கும். (க)

2543. உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றிற்
படருஞ் சிவசத்தி தாமே பரமாம்
உடலைவிட் டிந்த உயிரெங்கு மாகிக்
கடையுந் தலையுங் கரக்குஞ் [1]சிவத்தே.

(ப. இ.) திருவருளால் உடலும் ஆருயிரும் நீக்கமற ஒன்றி யிருந்தன. அதற்குக் காரணம் அவ்வுயிர் சிறப்பாகிய செம்பொருட் சிவபெருமான் திருவடியிணையினை அடையும் நன்மையேயாம். தேனும் இன்னமுதும் தேக்கிலைக் கல்லையில் ஒழிவறநிற்பது வானும் விழையும் மானுடர் பருகுவதற்கேயாம். அவை பருகப்பட்டபின் அக் கல்லைகள் மண்ணொடுமாய்ந்து மறைந்துபோம். அதுபோல் உடம்பகத்துள்ள ஆருயிரும் சிவத்தினையடைந்ததும் அவ்வுடம்பும் நுண்மெய்யுடன் கரைந்துகலக்கும். கலக்கவே அவ்வுயிர்க்குச் சிவமும் சிவசத்தியாகிய சிவையும் புகலிட மெய்யாகும். ஆருயிர் எங்குமாய்ப் பரம்பும் இயல்பிற்று. இஃது உடம்பகத்து வினைக்கீடாகப் புகுந்து ஒருவழிப்பட்டு அமைந்து நின்றது. ஆற்றுநீர் அருவிவீழ்மலைதொட்டுப் பெருகுநீர் அலைவரை பரம்பிநிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. அணையுயர்த்திச் சிறை செய்யப்படு மானால் அந்நீர் கட்டுப்பட்டு ஒரு வழிப்படுவதைக் காண்கின்றோமன்றோ?

---

1. அன்போ டியைந்த. திருக்குறள், எ௩.
,, சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், அ. ௮ - க.

அதுபோலவும், அடுப்புப்புகை எங்கும் பரந்துசெல்லும் பான்மையுடையது: ஆனால் புகைக் கூண்டு உள்ளவிடத்தில் அப்புகை அக்கூண்டிற் கட்டுப்பட்டு மேனோக்கிப்போகும்; அதுபோலவும் உடலிற் கட்டுப்பட்டு ஒரு வழிச்செல்லும் ஆருயிர், அருளால் கட்டகன்றதும் அத் திருவருள் எங்குமாய்ச் செறிந்துநிற்பதுபோன்று அவ்வருளிற் கலந்த அவ்வுயிரும் எங்குமாய்ச் செறிந்துநிற்கும்; அந்தமும் ஆதியும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியாம் சிவபெருமான் அடியிணைக்கீழ் ஒடுங்கும்.[1] கல்லை: இலைக்கலம்; தொன்னை. செறிவு - வியாபகம்.

(அ. சி.) பரமாம் உடலை - சுமையாகிய உடலை. (உ)

2544. செவிமெய்வாய் கண்மூக்குச் சேரிந் திரியம்
அவியின் றியமன மாதிகள் ஐந்தும்
குவிவொன் றிலாமல் விரிந்து குவிந்து
தவிர்வொன் றிலாத சராசரந் [2] தானே.

(ப. இ.) செவி, மெய், வாய், கண், மூக்கு என்று சொல்லப்படும் அறிதற்கருவியாகிய புறப்பொறிகள் ஐந்தனையும்கொண்டு விளங்கும் பருவுடல் வினைக்கீடாக அமைந்தது. அது காலக்கழிவில் அடுத்தடுத்து அழியுந் தன்மைத்து. மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் அகப்புறக்கலன் மூன்றும், பூதமுதற் புலனாகிய ஓசை, ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம் என்னும் தன்மாத்திரை ஐந்தும் ஆகிய எட்டுறுப்புக்களான் அமைந்தது நுண் உடல். இவ்வுடல் மலந்தேய்க்க அமைந்தது. அதனால் இவ்வுடல் மலத்தேய்வின் முடிவில் அழியும் தன்மைத்து. அதற்கிடையே ஊழி முடிவு நேருமாயின் அழியும். அதனால் அவ்வுடலை அழியாவுடல் என்று அறைகுவர் ஆன்றோர். இவ்விருவுடலாலும் இறைவனைத் தொழுதல் வேண்டும். அதன்பொருட்டு மனம் குவிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் குவியாமல் உலகியல் பொருள்களினிடமாக அவர்கள் மனங் கணக்கின்றித் தடுக்கமுடியாதபடி விரிகின்றது. கிடைத்தோ கிடையாமலோ வருந்துவதாற் குவிகின்றது. அதனால் அவ்வுயிர் உலகியலைக் கடக்கும் வழியறியாமல் விழிக்கின்றது. இவ்வுயிர் உயர்ந்த இயங்குதிணைப் பிறந்தும் வழியறியாமையினால் உயர்வல்லாத ஓரறிவுயிராகிய நிலைத்திணைப் பொருளோடு பேசப்படும்.

(அ. சி.) அவி - அவிதல், அழிதல். தவிர்வு - உலகத்தைவிட்டு நீங்கும் நெறி. (௩)

2545. பரனெங்கு மாரப் பரந்துற்று நிற்குந்
திரனெங்கு மாகிச் செறிவெங்கு மெய்தும்
உரனெங்கு மாயுல குண்டுமிழ் செய்யும்
வரமிங்ஙன் கண்டியான் வாழ்ந்துற்ற வாறே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் யாண்டும் நீக்கமறச் செறிந்து நின்றருள்கின்றனன். செறிவு - நிறைவு. அவன் எங்கணும் நிலைபெறாய் உயிர்க்குயிராகவும் உறைந்தருள்கின்றனன். மேலும் தான் அழிவின்றி நின்று எங்குமாய் நிலவி, காரிய அழிவுபாடாம் உலகினை ஒடுக்கிப் பின்

1. முருகார். ௪. ௧௧௪ - ௨.
2. விளம்பிய. சிவஞானபோதம், ௫.

தோற்றுவித்தும் அருள்கின்றனன். திருவருளால் இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்து அவன் திருவடிச் சிறப்புற்று அவனருளால் வாழ்ந்தனன் என்க. நிறைவு - வியாபகம்.

(அ. சி.) திரன் - உறுதி. செறிவு - நிறைவு. வரன் - மேன்மையான செயல். (௬)

2546. அளந்து துரியத் தறிவினை வாங்கி
உளங்கொள் பரஞ்சகம் உண்ட தொழித்துக்
கிளர்ந்த பரஞ்சிவஞ் சேரக் கிடைத்தால்
விளங்கிய வெட்ட வெளியனு [1]மாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆருயிரின் செவ்வியினை அளந்தறிந்து செயலற்றநிலையாம் துரியநிலைக்கண் அவ்வுயிரின் சிற்றறிவினைத் தன் முற்றறிவின்கண் அடங்குமாறு செய்வதாகிய வாங்குதலைச் செய்து, அவ்வுயிரின் தூய்மையும் செவ்வியும் சிவனினைவும் ஒருங்கமைந்த உள்ளத்தின்கண் சிவபெருமான் மேலோங்கித் திகழ்கின்றனன். அதனால் அவ்வுயிர் மன்னன் மனைவி மன்னி என்று அழைக்கப்படுவதுபோல் பரமன்தாள்சேர் அடிமை பரன் என அழைக்கப்படுகிறது. அந்நிலையில் அவ்வுயிர் உலக நுகர்வினை ஒழித்துவிடுகின்றது. பரமாகிய சிவபெருமானும் உரமாகிய ஆருயிரும் இருப்பதும் இருப்புமாய்ப் புணர்ந்து எழில் பெற நிற்றலால் ஆருயிர்க்கிழவன் அறிவு வெளியனுவன். உரம் - அடிமை. இருப்பது - ஆண்டான். இருப்பு - அடிமை. அறிவுவெளி : வெட்டவெளி ; சிற்பரவியோமம் ; சிதாகாசம்.

(அ. சி.) அறிவினை - சிவ அறிவினை. உளங்கொள் பரம் - உள்ளத்தின்கண் ஒளித்திருக்கும் சிவத்துடன் இருக்கும் ஆன்மா. கிளர்ந்த பரம் - தெளிந்த ஆன்மா. வெட்டவெளியன் - சிதாகாய வடிவினன். (௭)

2547. இரும்பிடை நீரேன என்னையுள் வாங்கிப்
பரம்பர மான பரமது விட்டே
உரம்பெற முப்பாழ் ஒளியை விழுங்கி
இருந்தஎன் நந்தி இதயத்து [2]ளானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எரிசேர் இரும்பிடைக் கரந்த நீர்போன்று அடிமையாகிய என்னைத் தன் திருவடிக்கீழ் ஒடுக்கிக் கொண்டனன். தனிப்பெருஞ்சிறப்புவாய்ந்த விழுப்பொருளாம் பரம்பர மான சிவன் பரமாகிய மேனிலைப்பாடு அல்லது அப்பால் நிலையையும் கடத்தியருளினன். திருவடி அடிமை உரம்பெறுதற் பொருட்டு முப் (2457) பாழ்வெளியையும் ஒடுக்குவித்தருளினன். அஃதாவது முப்பாழ் வெளியையும் கடந்துநின்றருளுதல். அங்ஙனம் நின்றருள்பவன் நந்தி. அவன் என்னுள்ளத்துள் உறைந்துநிறைந்து நின்றருளினன்.

(அ. சி.) பரமது விட்டு - பராவத்தையைக் கடந்து. முப்பாழ் ஒளி - முப்பாழ் ஒளிக்கும் அதீதப்பட்ட ஒளி. (௮)

---

1. மிக்கதொரு. சிவஞானசித்தியார், அ. உ. ௧௧.
2. புலவரை. புறநானூறு, உ௧.

2548. கரியுண் விளவின் கனிபோல் உயிரும்
உரிய பரமுமுன் னோதுஞ் சிவமும்
அரிய துரியமேல் அண்டமும் எல்லாந்
திரிய விழுங்குஞ் சிவபெரு [1]மானே.

(ப. இ.) யானை நோயால் பற்றப்பட்ட விளாம்பழம் ஓட்டில் ஒரு கேடுமில்லாதிருக்க, உள்ளே சதைப்பற்று ஏதுமில்லாமலிருக்கும் இயல்பினது. அதுபோல் உயிரும் உயிரைத் தாங்கிநிற்கும் திருவருளும், முன்னோதும் சிவனும், சொல்லுதற்கு அரிய துரியத்தின்மேல் அனைத் துலகங்களும் பின்னோதும் சிவனும் செம்பொருளினால் மாறுதல் செய்து ஒடுக்கப்படும். ஓதுசிவன் - ஓதப்படும் சிவன். முன்னோதும் சிவன் முப்பத்தாறுமெய்யினைத் தொழிற்படுத்தும் சிவனாகிய அத்தன். பின்னோதும் சிவன் தத்துவங்கடந்த செம்பொருள். ஆருயிர்க்குத் திரிபு மாயையின் சார்பும் பற்றும் அகன்று தாயனைய திருவருளின் சார்பினை எய்துதல். பரமாகிய அருளுக்குத் திரிபு அவ்வுயிர்க்கு முன்பு நடப் பாற்றலாய் நின்று உலகினை உணர்த்திவந்தது மாறி இப்பொழுது வனப் பாற்றலாய்நின்று முன்னோதும் சிவனை உணர்த்துதல். முன்னோதும் சிவனுக்குத் திரிபு ஆருயிர் அருள்களாகிய இவற்றுடன் தானும் செம் பொருளாய் நிற்றல். உலகினுக்குத் திரிபாவது காரியப்பாட்டால் பருமை யாகத் தோன்றுவது நுண்மையாய்க் காரணத்தின்கண் ஒடுங்குவது. அச் செம்பொருளாம் சிவன் எவ்வகைத் திரிபும் எய்தாது என்றும் ஒன்று போன்று நின்று நிலவுவன். திரிபனைத்தும் ஆருயிர்க்குச் செம்மை நலம் எய்தும், அரிய வாய்ப்பாங் கருளவாம் என்பதனை நன்கு நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) கரி - யானை (யானையுண்ட விளங்கனி) - விளாமரத்து நோய்க்கு யானை என்று பெயர். திரிய - மாறுபட. (எ)

2549. அந்தமும் ஆதியும் ஆகும் பராபரன்
தந்தம் பரம்பரன் தன்னிற் பரமுடன்
நந்தமை யுண்டுமெய்ஞ் ஞானநே யாந்தத்தே
நந்தி யிருந்தனன் நாமறி யோமன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தமும் ஆதியுமாகவுள்ளான். அதுபற்றியே மெய்கண்ட நாயனார் தாம் அருளிய தனித்தமிழ் முழுமுதற் சிவஞானபோத முதனூல் முதனூற்பாவின்கண் 'அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்' என்றருளினர். தம்மினின்றும் வெளிப் படுத்தப்படும் வழிவழியாயுள்ள அருளாற்றல்களையும் அவ்வாற்றல் களுடன் விரவிய நம்மையும் தன் திருவடிக்கீழ் ஒடுக்கியருளினன். ஞானத்தால் அறியப்படும் ஞேயாந்தத்தில் நந்தியிருந்தருளினன். அவ் விருப்பினை நம்மால் நுகரமுடியும். ஆனால் நுவலமுடியாது. மெய்ஞ் ஞானம்-மெய்யுணர்வு. நேயம் - ஞேயம் : மெய்யுணர்வால் உணரப்படும் மெய்ப்பொருள். அதன் அந்தம் : சிவதுரியாதீதம் - அனைத்துங் கடந்த சிவபெருமானின் நினைப்புக்கும் எட்டா நெடுநிலை. உண்ணுதல் : விழுங்கு

---

1. மெய்ப்பால்வெண். அப்பர், ௬. ௨௧ - ௪.
,, வெஞ்சின. சீவக, ௪. குண, ௧௫௪.

தல்; ஒடுக்குதல். அறிதல் - வேறாய்நின்றறிவது. உணர்தல் ஒன்றாய் நின்று செறிந்து ஓவாது நுகர்வது.

(அ. சி.) நந்தமை உண்டு - ஆன்மாவைச் சிவமயமாக்கி. நேய அந்தத்து - சிவதுரிய அதீதத்தில். நாம் - பெத்தர்களாகிய நாம். (அ)

28. வாய்மை

2550. அற்ற துரைக்கில் அருளுப தேசங்கள்
குற்ற மறுத்தபொன் போலுங் கனலிடை
அற்றற வைத்திறை மாற்றற ஆற்றிடில்
செற்றம் அறுத்த செழுஞ்சுட ராகுமே.

(ப. இ.) பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றி ஏனைப் பற்றற்றுநின்று ஒழுகும்பெருநெறி திருநெறியேயாகும். அந்நெறிக்கண் பெறும் 'நமசிவய' முதல் 'சிவசிவ' ஈறாகக் கூறப்படும் நான்மைத் திருவைந்தெழுத்தும் செவியறிவுறூஉவாகிய நல்லுபதேசங்களாகும். அம்மறையால் ஆருயிர் கனலிடைப் புடம்போட்டு எடுத்த 'சுடச்சுடரும் பொன்போல்' ஒளி விடும். ஒளிவிடவே குற்றங்கள் அறுமாறு சிவபெருமானிடத்து நாட்ட மாகிய சிந்தையை நாளும் நிறுத்துங்கள். அங்ஙனம் ஒழுகுவதால் மாறு பாடு ஏதும் இன்றி உடனாய்ச் செயலற்றொடுங்கும் சமாதிநிலை கைகூடும். மாயைத்தொடக்கு பசைத்தொடக்கு முதலிய எல்லாத் தொடக்கும் அறுத்தருளிய முழுமுதற் செழுஞ்சுடர் சிவபெருமானேயாவன். நான்மைச் சிவமறையே நற்குளிகை பொன்னாக்க மேன்மைச் சிவ சிவவாம் வேண்டு. என்பதனை ஈண்டு நினைவுகூர்க. மேலும்,

'நாடும் நமசிவய நல்ல சிவயநம
கூடும் சிவயசிவ கூறிமேல்—நாடும்
சிவசிவஎன் றெண்ணுவர்நற் சீலமுதல் நான்கின்
தவநெறிசார் செந்தமிழர் தாம்'

என்பதையும் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) அற்றது - பற்றற்ற நெறி. குற்றமறுத்த பொன் - புட மிட்டு மாசொழிந்தபொன். அற்றற - மாசு நீங்க. வைத்திறை-சிவத்தில் சிந்தையை நிறுத்தி. மாற்றற ஆற்றிடில் - மாறுபாடு ஒழியச் சமாதி எய்தினால். செற்றம் - மலம் நீங்கின. சுடர் - ஒளி பொருந்திய ஆன்மா. (க)

2551. எல்லாம் அறியும் அறிவு தனைவிட்டு
எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை
எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானென்னில்
எல்லாம் அறிந்த இறையென [1]லாகுமே.

---

1. சேரர். கஉ. சேரமான்பெருமாள், கக.
. எவரேனும். அப்பர், ௬. சுக - ரு.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியுணர்வு ஒருவர்க்குத் திருவருளால் கைவருமாயின் பகலவன் ஒளியில் தடையின்றி எல்லாவற்றையும் வெளியுறக் காணுமாறுபோன்று அகத்தும் புறத்தும் எல்லாவற்றையும் எளிதில் இருந்த இடத்திலிருந்தே அவர் காண்பர். அவ்வுணர்வினை அடைய முயலாது கைவிட்டுச் சிலர் உலகியற்பொருள்களை நூலுணர்வானும் நுண்ணுணர்வானும் உய்த்துணர்வானும் உணர்கின்றனர். அங்ஙனம் உணர்ந்தும் அடையும் பேறு ஒன்றும் இன்று. எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யறிந்து அறிவித்ருவரும் முழுமுதற் சிவபெருமான் எல்லாம் அறிந்த அறிவினன் ஆவன். அவனை அவனருளால் நீங்காநினைவால் உளத்தமைத்த உரிமை உறுதிப்பாட்டால் அவனே நானென்னில் திருவடிப்பேறு உண்டாகும். எல்லாம் அறிந்த இறை எனலும் எய்தும். இந்நிலை சாரப் பட்டார்க்குச் சார்பின் பெயரே அமைவது போன்றதொரு மரபாகும். அது சிவனடியாரைச் சிவனெனவே கண்டு வழிபட்டுத் தெளியும் செந்நெறி முறைமையான் உணரலாம். மெய்கண்ட நாயனாரும் 'ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே' (கஉ) என்றருளியதும் இக்கருத்துப் பற்றியே யாம். மேலும் உலக வழக்கிலும் பூ முதலிய விற்பவரை அப்பண்டப் பெயரால் 'ஏ! பூ!' என அழைப்பதூஉம் காண்க.

(அ. சி.) எல்லாம் - உலகப்பொருள்களை. எல்லாம் - அறிவு நூற் பொருள்களை எல்லாம். எல்லாம் அறிந்த அறிவனை - சிவனை. (உ)

2552. தானே யுலகில் தலைவ னெனத்தகுந்
தானே யுலகுக்கோர் தத்துவ மாய்நிற்கும்
வானே மழைபொழி மாமறை கூர்ந்திடும்
ஊனே யுருகிய வுள்ளமோன் [1]றுகுமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு கைவரப்பட்ட ஒருவர் உலக முதல்வ ரெனப்படும் தகுதியினராவர். அவரே உலகினுக்கு மெய்ப்பொருளுணர்த்தும் மெய்ம்மையருமாவர். செந்தமிழ் மாமறைகள் வானே பொழிவிக்கும் வண்மை வாய்ந்தது. அம்மறையினால் மிகச் செய்யும் திருவைந்தெழுத்தைக் கணிப்பதால் ஊனே உருகிய உள்ளம் உள்ளத்துள்ளுறையும் ஒப்பிலாச் சிவபெருமானுடன் ஒன்றாய் ஒடுங்கும். (௩)

2553. அருள்பெற்ற காரணம் என்கொல் அமரில்
இருளற்ற சிந்தை இறைவனை நாடி
மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றி அருமைப்
பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவர் தாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருள் கைவரப்பெற்றதன் காரணம் என் கொல் என ஆராயின், திருவருள் விளக்கால் சிந்தை இருள்கின்ற பின் அவ்வுள்ளத்தின்கண் இறைவனை நாடி அதுவே விருப்பமாக விருப்பதாகும். அமரில் - விருப்பமாகவிருந்தால். அவ்விறைவன் திருவருளால் மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றுவர். அருமைப் பொருள் உற்ற

1. அனுச. அப்பர், ௫. ௬௫ - ௬.
,, மின்னனை. ,, ௬. ௪௬ - ௨.

திருவடியைப் போற்றுவர். பொருள்: என்றும் பொன்றாது நின்று நிலவும் மெய்ம்மை. தாமே: ஈற்றசை; எளிதாக இனிதாக என்றலும் ஒன்று.

2554. மெய்கலந் தாரோடு மெய்கலந் தான்தன்னைப்
போய்கலந் தார்முன் புகுதா ஒருவனை
உய்கலந் தூழித் தலைவனு மாய்நிற்கும்
மெய்கலந் தின்பம் விளைந்திடும் [1]மெய்யர்க்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான்மாட்டுக் கரவின்றிப் பேரன்பினை மெய்யாகப் பூண்டவர் மெய் கலந்தாராவர். அச் சிவபெருமானும் அவர்களுடன் மெய்யாகக் கலந்து வெளிப்பட்டு வேண்டும் அருள்புரிந்தருள்வன். கரவாடும் வன்னெஞ்சினராய் நிலையாத உலகியற்பொருள்களை நிலைக்கும் எனப் பாழே கழிப்பவர் பொய்ப்பொருளுடன் கலந்த பொய்யராவர். அவர்முன் புகுதவும் கூசுவன் சிவன். அவன் பொக்க மிக்கவர் பூவும் நீருங்கண்டு நக்குநிற்கும்' நடுநிலையன். அதனால் கூசுகின்றனன். அச் சிவன் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு அவற்றுடன் கலந்து பேரொடுக்கப் பெருமுதல்வனாய் நிற்கின்றனன். மெய்யடியார்களாய் விளங்குகின்றவர்கட்கு அவர்தம் மெய்யன்பில் மெய்யாகக் கலந்து மாளாவின்பம் விளைந்திடச் செய்வன்.

(அ. சி.) மெய் - வாய்மை. உய் கலந்து - ஆன்மாக்கள் உய்யுமாறு கலந்து.

2555. மெய்கலந் தாரோடு மெய்கலந் தான்மிகப்
பொய்கலந் தாருட் புகுதாப் புனிதனைக்
கைகலந் தாவி எழும்பொழு தண்ணலைக்
கைகலந் தார்க்கே கருத்துற [2]லாமன்றே.

(ப. இ.) மெய்ம்மையன்பினருடன் மிகவும் மெய்கலந்து விளங்குபவன் சிவன். பொய்க்கலப்புடையர்பால் ஒருசிறிதும் புகுதல் செய்யாத ஒப்பில் ஒருவனும் தூயோனை இடையறாது நினையுங்கள். அப் பயிற்சி மிகுதியால் ஆவி உடம்பினைவிட்டு நீங்கி வெளிமேவுங்காலை அண்ணலாகிய சிவபெருமானைப் பண்ணமை திருவைந்தெழுத்தால் பரவி அவன் திருவடியிற் கலத்தல் செய்யுங்கள். அங்ஙனம் கலப்பாரே அவன் திருவடிக்கருத்தினை எய்தினோராவர். வாய்மைச் சிறப்பினை இதன்கண் காண்க. (௬)

2556. எய்திய காலத் [3]திருபொழு துஞ்சிவன்
மெய்செயின் மேலை விதியது வாய்நிற்கும்
பொய்யும் புலனும் புகலொன்று நீத்திடில்
ஐயனும் அவ்வழி யாகிநின் றானன்றே.

---

1. செய்யர். அப்பர். ௬. ௧௬ - ௧.
2. நெஞ்சம். ,, ௫. ௭௭ - ௩.
,, மனிதர்காள். ,, ,, ௯௧ - ௭.
3. காலமுண். அ. திருப்பாண்டிப்பதிகம், ௫.
,, வேண்டினுண். திருக்குறள். ௩௪௨.
,, மேலைவிதியே. ௭. ௪௧. ௫

(ப. இ.) திருவடிக்கண் பேரன்பு செய்தற்கு வாய்த்த இளம் பருவத்தே காலையும் மாலையும் ஆகிய இருபொழுதினும் வஞ்சகமின்றி அன்பு செய்தால் ஊழ்வினையால் விளையும் நிலையாப் பொருள் நுகர்வும் அப் பொருள்களைப் பற்றும் ஐம்புலன் நிகழ்வும் என்றும் நிலைத்த திருவருட் புகலைப் பொருந்தி நீக்கப்பெறும். அவை நீங்கவே ஐயனாகிய சிவபெருமானும் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நின்றருள்வன். 'காலமுண்டாகவே காதல் செய்துய்மின்' எனவும், 'வேண்டின் உண்டாகத் துறக்க' எனவும் நிலவும் செந்தமிழ்த் திருமறைகளை ஈண்டு நினைவுகூர்க. காலம்; அகவை இளமையும் பொழுதினிளமையும் குறிப்பதாகும்.

(அ. சி.) எய்திய காலத்து - அன்புசெய்தற்கு ஏற்ற காலத்தில். மெய்செயின் - உண்மையிலேயே அன்புசெயின். (எ)

2557. எய்துவ தெய்தா தொழிவ திதுவருள்
உய்ய அருள்செய்தான் உத்தமன் சீர்நந்தி
பொய்செய் புலன்நெறி யொன்பதுந் தாழ்க்கொளின்
மெய்யென் புரவியை மேற்கொள்ள [1]லாகுமே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேரன்பு காரணமாகத் திருவருள் வந்தெய்தும். எய்தவே பொய்யும் புலனும் எய்தாதகலும். இம் முறையாகத் தலையாய தண்ணளி வாய்ந்த சிறந்த நந்தி ஆருயிர் உய்ய அருள் செய்தான். அவன் திருவருள் நினைவால் பொய்ப் பொருளை உள்ளுணர்த்தும் புலன் வாயில்களாம் ஒன்பதினையும் அடைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அடைத்தால் மெய்யுயிர்ப்பு என்று சொல்லப்படும் புரவியாகிய குதிரையை மேற்கொண்டு செலுத்தும் மேன்மையுண்டாம்; அஃதாவது அகத்தவப் பயிற்சி யுண்டாகும். அகத்தவம் - யோகம்.

(அ. சி.) புலனெறி ஒன்பது - ஒன்பது வாசல்கள். தாட்கொளின் - அடைத்தால். மெய்யென் புரவியை - தேகத்தில் ஓடும் வாசியை. (அ)

2558. கைகலந் தானைக் கருத்தினுள் நந்தியை
மெய்கலந் தான்தன்னை வேத முதல்வனைப்
பொய்கலந் தார்முன் புகுதாப் புனிதனைப்
பொய்யொழிந் தார்க்கே புகலிட மாமன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் நல்லொழுக்க நெறியில் உடனாய்க் கலந்து நிற்கும் கடவுளை, அவ்வுயிரின் அன்பு நிறை யுள்ளத்து அவர் நினைந்த வடிவுடன் அப்பொழுதே வெளிப்பட்டருளும் நந்தியை வணங்குமின். மெய்யன்பின்கண் மேவிக் கலந்த மேலோனைத் தொழுமின். அவனே மறை முதல்வன். அவனே பொய்ப் பொருளாம் உலகியற் பொருள்களை நிலையெனப் பற்றி உலைவுறும் நெஞ்சினராய பொய்கலந்தார் முன் புகுந் தறியாப் புண்ணியன். அவனே இயற்கைத் தூயோனுமவன். அவன் பொய்ப் பொருளின் பற்றற்றார்க்கே மெய்ம்மைப் புகலிடமாவன். பொய்ப் பொருள் - நிலையாப்பொருள்; உலகியற்பொருளும் உடலும். (௯)

---

1. மெய்ப்பால், அப்பர் ௬. ௨௬ - ௪.
,, பதத்தெழு, அப்பர். ௪. ௧0அ - ௨.

2559. மெய்த்தாள் அகம்படி மேவிய நந்தியைக்
[1]கைத்தாழ்கொண் டாருந் திறந்தறி வாரில்லை
[1]பொய்த்தாழ் இடும்பையைப் பொய்யற நீவிட்டங்
[1]கத்தாழ் திறக்கில் அரும்பேற தாமன்றே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்று மெய்ம்மை சேர் சிவபெருமானின் திருவடித் தாளிணையைப் பேரன்பு வாய்ந்த உள்ளத்தின்கண் மேவியருளச் செய்தல் யாவர்க்கும் எளிது. அம் முறையில் அன்பருள்ளத்தில் தன் உண்மைத் தாளிணையை மேவியருளியவன் நந்தி. அத்தகைய திருவடியை நன்னெறி நான்மை (2550) நற்றவமாம் கைத்தாழ் கொண்டு ஆருந்திறந்தறிவாரில்லை. நிலையா அடிப்படைமேல் விளையும் பொருள்கள் சேர்ந்து நிறைந்துள்ளனவற்றை இடுகின்ற பை உடம்பு. அவ்வுடம்பின்கண் கொண்டுள்ள நிலையாப்பற்றை நீ விட்டகல்வாயாக. விட்டதும், திருவருட் பற்றுப் பெருகும். அதனல் அத்தாழ் திறக்கப்பெறும். பெறவே அதுவே கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேருகும்.

(அ. சி.) அகம்படி - உள்ளத்திலே. கைத்தாள் - கையிலே தாளிருந்தும். கொண்டு-அதைக்கொண்டு. பொய்த்தாள் இடும்பையை-பொய்யினது மூலம் வைக்கப்பட்டுள்ள உடலை. அத்தாள்-சுழுமுனை வாயிலில் உள்ள தாள். திறக்கில் - திறந்தால். (கO)

2560. உய்யும் வகையால் உணர்வினல் ஏத்துமின்
மெய்யன் அரனெறி மேலுண்டு திண்ணெனப்
பொய்யொன்று மின்றிப் புறம்போலி வார்நடு
ஐயனும் அங்கே அமர்ந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று உய்யும் வழி நன்னெறி நான்மையாகும். அந் நான்மையினுள்ளும் அறிவாகிய உணர்வுநெறியே சிறந்தது. அந் நெறியினல் சிவபெருமானை ஏத்துமின்கள். அதன் மேல் மெய்ப்பொருளாகிய அரனர் திருவடியிற் றலைக் கூடிப் பேரின்பம் நுகரும் மேனெறி ஆங்குண்டு. அத்தகைய பேறு பெற்றார் சிவனருள் உறுதிப்பாட்டுடன் பொய்ப்பற்று எதுவுமின்றி அகப் பொலிவொத்துப் புறத்தும் சிவப்பொலிவாகத் திகழ்வர். அவர்தம் அன்புறு நெஞ்சத்து ஐயனாகிய சிவபெருமானும் அங்கு வெளிப்பட்டு விரும்பி நின்றருளினன். (கக)

2561. வம்பு பழுத்த மலர்ப்பழம் ஒன்றுண்டு
தம்பாற் பறவை புகுந்துணத் தானெட்டா
தம்புகொண் டெய்திட் டகலத் துரத்திடிற்
செம்போற் சிவகதி சென்றெய்த [2]லாகுமே.

(ப. இ.) நறுமண முதிர்தலொத்து எங்கும் செறிவாயுறும் திருவருள் மலரின்கண் கற்றவர்களுண்ணும் காழில் கனியாகிய சிவம்

(பாடம்) 1. தாள்.
1. மெய்ம்மையாம். அப்பர், ௪. எசு - உ.
,, தெள்ளத். ,, ௫. சுக - கO.
,, கேடு. ,, ,, ௫சு - கூ.

ஒன்றுண்டு. அச் சிவப்பழத்தினை (2922) ஆருயிர் உண்ணாவண்ணம் ஊறுசெய்யும் காமம் வெகுளி கடும்பற்றுள்ளம் முதலிய பறவைகளும் ஆங்குள்ளன. அதனை அப் பறவைகள் புகுந்துண்ண வொட்டாது, திருவடியுணர்வாம் நுண்கணையினால் திருவருள் துணைகொண்டு எய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கணை எய்து துரத்தினால் செம்பொனின் மிக்க சிறந்த சிவனிலையினைச் சென்றெய்தி யின்புறலாம்.

(அ. சி.) வம்பு பழுத்த - வாசனை மிகுந்த, அஃதாவது எல்லாவற்றையும் அறியும். மலர் - மலராகிய உச்சித்தாமரை. பழம் - ஞானமாகிய பழம். பறவை - காமாதிகள். அம்பு - அம்புபோலும் கூர்மையான மதி. (கஉ)

2562. மயக்கிய ஐம்புலப் பாசம் அறுத்துத்
துயக்கறுத் தானைத் தொடர்மின் தொடர்ந்தால்
தியக்கஞ்செய் யாதே சிவனெம் பெருமான்
உயப்போ எனமனம் ஒன்றுவித் தானே.

(ப. இ.) செந்நெறியொழுகும் செம்பொருட்டுணிவினரை மயக்கம் செய்தற் பொருட்டு முனைந்தெழும் ஐம்புலப் பாசங்களை அருளால் அறுத்தருளுபவன் சிவன். அவனே ஆருயிரின் தடுமாற்றப் பிறப்பின் கலக்கத்தையும் தவிர்த்தருளினன். அவன் திருவடியினைத் தொடருங்கள். அங்ஙனம் அளவிறந்த காதலுடன் தொடர்ந்தால் ஒரு சிறிதும் மயக்குவதைச் செய்யாமல் எம்பெருமானாகிய சிவன் ஆருயிர் உய்ந்து போமாறு அவ் வுயிர்களின் மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி யருள்வன்.

(அ. சி.) துயக்கு - கலக்கம். தியக்கம் - மயக்கம். உயப்போ - உய்ந்துபோ. (கங)

2563. மனமது தானே நினையவல் லாருக்
கினமெனக் கூறு மிருங்காய மேவல்
தனிவினி னுதன்பால் தக்கன செய்யில்
புனிதன் செயலாகும் போதப் [1]புவிக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியிணையினை மனமாறாது பயிற்சி மிகுதியால் தானே நினையும். அத் தன்மை வாய்ந்த திருநெறி வல்லார்க்கு அவர்தம் அரும்பெரும் அறிவுத் தொண்டினுக்குத் துணையாய் இனமாய் நிற்பது அவர்தம் தூய உடம்பே யாகும். அவ் வுடம்பு மேவும் ஒண்மையுடன் தனித்திருந்து சிவபெருமானைத் திருவருளால் உள்ளக் கிழியின் உருவெழுதி அத் தலைவன்பால் ஒப்புவித்தல் வேண்டும். அதுவே தக்கன செய்யும் தவமாகும். அத் தவத்தினைச் செய்யில் தூயோனாகிய சிவன் தன் திருவடி யுணர்வாம் அறிவு நிலத்தில் உய்ந்து போமாறு அருளிச் செய்வன்.

(அ. சி.) இருங்காயம் - பெருமையுள்ள சரீரம். தனிவினில் - தனித்திருந்து. போதப் புவி - ஞானபூமி. (கச)

---

1. மனமது. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - உக.
.. வாழ்த்த. அப்பர், டு. ௰ - எ.

29. ஞானி செயல்

2564. முன்னை வினைவரின் முன்னுண்டே நீங்குவர்
பின்னை வினைக்கணுர் பேர்ந்தறப் பார்ப்பர்கள்
தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
நன்மையில் ஐம்புலன் நாடலி [1]னலன்றே.

(ப. இ.) 'ஞான மெய்ந்நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவாயச் சொல்.' ஆதலால் அந்நெறி யொழுகலே ஆருயிர்களின் அருங்கடன். அங்ஙனம் ஒழுகுவார்க்கு வரும் ஊழ்வினை அவர் உடலொடும் ஒட்டியழியும். அதற்குக் காரணம் அப் பெருந்தகையார் உள்ளம் முன்னோன் திருப் பெயராம் திருவைந்தெழுத்தினை இடையறாது உண்டுகொண்டே யிருப்பது. அதனால் அவ் வூழ் அவர் உள்ளத்துச் செல்ல அஞ்சும். அஃதாவது ஊழ்வினையனைத்தும் உடையவனாகிய சிவபெருமானால் ஆருயிர்க்கு நல்குவதாகும். அவன் அவ் வினையினை நல்குவது தன்னை நினைவித்தற்பொருட்டேயாம். அவ் வினையும் அவ் வுயிரை அடைவது நினையுமாறு செய்தற்கேயாம். அவ் வுயிர் திருவடியை இடையறாது நினைப்பின் அவ் வூழுக்கு ஆண்டு வேலை ஏதும் இல்லை. ஆதலால் அவ் வூழ் செயலற்று அழியும். இவ் வுண்மையினைப் புலப்படுத்துவதே 'கூற்றங் குதித்த நோற்றலின் ஆற்றல் சேர்' மார்க்கண்டேயர் திருவரலாறுகும். ஆயின் அவ் வூழ் செயல் செய்ய முனையாமலல்லவா அகலுதல் வேண்டும். முனைந்த தென்னெனின்? ஊழை வெல்லுதல் எவர்க்கும் முடியா தென்னும் கொள்கை பிழைப் பிழைபாடுடைய தென்பதை யுணர்த்து தற்கும், தாளாண்மையிற் றலை நிற்கும் வேளாளராம் சிவனடியார்கட்கு மட்டும் முடியு மென்பதை நாட்டற்கும், கூர்மிகு கணை உளம்புகாது உடலிற்பட்டு மீள்வது போன்று ஊழும் மீளும் என்பது காட்டற்கும் நிகழ்ந்த தென்க. ஊழை வெல்லும் படை முன்னோன் நாமத் தஞ் செழுத்து. சிவனடியார் வேளாளராவது அவர் தம் ஆவியும் உடலும் உடைமையும் சிவபெருமானுக்கு உவந்தளிக்கும் ஒண்மையான் என்க. ஒருபுடை யொப்பாக முறையே மெய்ப் பொருள் நாயனர், கண்ணப்ப நாயனர், இயற்பகை நாயனர் ஈந்தமை காண்க. மேலும் பாடம் படியா தாரை அச்சுறுத்தியும் அடித்தும் படிக்கச்செய்ய ஆசான் கைக்கொள்ளுங் கருவி பிரப்பங்கோல். அக் கோல் படியாதாரை யன்றிப் படிப்பாரை ஏதுஞ் செய்யாமையும் இதற்கொப்பாகும். எல்லாரையும் நல்லாரா யாக்குவதற்கு அமைந்த பாடி காவலரை நல்லார்கண்டு அஞ்சாமையும் ஒப்பாகும். உண்டல் - இடையறாது நினைத்தல். முன்னுண்டே நீங்குவர் - முன்னோனை நினைந்தே நீங்குவர். பின்னை வினையாகிய ஏறு வினைக்கண்ணும் உள்ளம் பொருந்துதற்கு வாயிலின்மையால் அதனைப்

---

1. நாடி. அப்பர், இ. சுஅ - சு.
,, நாமல்ல. சிவஞானபோதம், கo. உ - க.
,, சார்ந்தாரைக். ,, ,, உ.
,, ஊழையும். திருக்குறள். சுஉo.
,, உணர்வின். கஉ. சம்பந்தர், கசுக.
,, சிவாய. ஔவையார், நல்வழி - கறு.

போந்தறப் பார்ப்பார்கள். இது கட்டுங் கயிறு இற்றொழிந்தால் வேறொன்றற்குப் பயன்படுவதன்றிக் கட்டுவதற்குப் பயன்படாதல்லவா? அதுபோல் ஏறுவினையும் செய்தாரைப் பிணிக்கும் வன்மையின்றிச் செயப்பட்டார் வினை வீறு கொண்டெழ ஊறும் உரமாய் நிற்கும். ஞாயிற்றின் ஒளிகண்டே தன்னைக் காணும் ஞாலத்தார் போன்று திருவடி யுணர்வுடையார் தலைவனாகிய சிவபெருமானைக் கண்டே தம்மையும் காண்பர். அவர்தம் ஐம்புலனும் பண்டு போலன்றி இன்று சிவபெருமானையே அருளால் நாடுகின்றது. அதனால் அவர் தம்மைக் காண்பதும் தலைவனைக் காண்பதுந் தகும் என்க. பாடிகாவலர் - ஊர் காவலர்.

(அ. சி.) முன்னைவினை - ஊழ். உண்டே - அனுபவித்தே. பின்னைவினை - இந்தப் பிறப்பில் இயற்றும் வினை (ஆகாமியம்); கணார் - செய்யார். போந்தற - கன்மத்தை விட்டு இருக்க. நன்மையில் - நன்மையைச் செய்வதில். (௧)

2565. தன்னை யறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை யவிழ்ப்பர்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு இருவினை யொப்பும், மலச் செவ்வியும் வாய்த்த வழித் திருவருள் வீழ்ச்சி எய்தும். அருள் வீழ்ச்சியினைச் சத்திநிபாதம் என்பர். இவ் வீழ்ச்சியினையே சென்னியில் வைத்த சிவனருள் என்று ஓதினர். அச் சிவனருள் வலத்தால் தன்னை யறிந்திடுவர் திருவடியுணர்வினராகிய தத்துவ ஞானிகள். அவர் முன்னைவினையாகிய எஞ்சுவினையின் முடிச்சை அவிழ்த்து அகற்றுவர். முடிச்சவிழ்த்தலாவது வறுத்த வித்துப் போல் குருவருள் சார்ந்ததும் பயனில்லாமல் அவர் தம் திருக்கடைக்கண் நோக்கத்தாலாக்குதல். முடிச்சு முடிச்சாக முடிந்தமைத்த கண்ணிவலை முடிச்சு அவிழ்ந்தால் பயன்படாதல்லவா? அதுபோன்றதாகும் இதுவும். பின்னை வினையாகிய ஏறு வினையைப் பிடித்துப் பிசைவர். பிசைதல் - உருவுற்றெழா வண்ணம் உருக்குலைவித்தல். முடியணி பொடியாய் உருக்குலைந்து வடிவிழந்த காலத்து அணியப்படாமை இதற்கொப்பாகும். முடியணி தலையில் அணியும் அணி; திருமுடி எனினும் ஒக்கும். மலச்செவ்வி - மலபரிபாகம்.

(அ. சி.) முன்னை வினையின் முடிச்சு - சஞ்சிதம், பின்னைவினை - ஆகாமியம். (௨)

2566. மனவாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்
மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்வினை மன்னா
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
தனைமாற்றி யாற்றத் தகுஞானி [2]தானே.

---

1. இவனுலகி. சிவஞானசித்தியார், ௪0.
2. இதமகி. சிவஞானசித்தியார், உ. உ - ௪0.
,, மனமது. ,, ,, ,, உ௧.

(ப. இ.) உள்ளம், உரை, உடல் என்னும் மூன்றும் மனம், வாக்கு, காயம் எனப்படும். இம் மூன்றும் சிவனினைவின்றித் துய்ப்பினும் தொழிற்படினும் அவர் தமக்குப் பவவினையாகும். பவம் - பிறப்பு. பாவப் பயனாகிய பிறப்புப் பவம் என்றாயிற்று. அதனால் வல்வினை மூளும் என்றருளினர். அம் மூன்றும் சிவனினைவுடன் அவனோடியைந்து, தற்செயலற்றுத் தலைவன் செயலாய் நேருற நிற்கில் அவ் வினைகள் 'வெற் பிற் றோன்றிய வெங்கதிர் கண்டவப், புற்பனிக் கெடுமா றதுபோல'க் கேடெய்தும். நேருற நிற்றல் - துணையாய் நிற்றல். உள்ளமும் உரையும் பிறப்புக்கு வழியாகாதபடி அவற்றின் முனைப்பைக் கெடுத்தவர் அகத் தவப் பயிற்சியினால் தன்முனைப்பை மாற்றி அருள் முனைப்பாக ஆற்றுவர். அவர்திருவடியுணர்வினர் என்று செப்பப்பெறும் தத்துவ ஞானியாவர். மாற்றியாற்றற்குத் 'தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா' என்றலும் ஒன்று. கெட்டவர் என்பது சினைவினை முதன் மேல் நின்றது

(அ. சி.) நேர் நிற்கில்-நன்னெறியில் நின்றால். மன்னா-பொருந்தா வாதனை தன்னால் - அட்டாங்க யோகத்தால். தனைமாற்றி ஆற்ற - தற்போதத்தை அழித்து ஒழிக்க (௩)

2567. நிற்ற லிருத்தல் கிடத்தல் [1]நடையோடல்
பெற்றவக் காலுந் திருவருள் பேராமற்
சற்றியன் ஞானந்தந் தானந்தந் தங்கவே
உற்ற பிறப்பற் றோளிர்ஞான நிட்டையே.

(ப. இ.) நிற்றலும் இருத்தலும் கிடத்தலும் நடத்தலும், ஓடலும் செய்யும் பொழுதும் திருவருள் நினைவு நீங்காதிருத்தல் வேண்டும், சாற்றப்படும் இயற்கை மெய்யுணர்வு அங்ஙனம் நீங்காதார்க்குத் தந்தருளினன் அங்ஙனம் தந்தருளிய பேரொடுக்கப் பெருமான். அந்தம் என்று அழைக்கப்படுவன். அவ் வுயிர் அந்தமாகிய தன்பால் தங்கவே அங்ஙனம் அருளினன். அதனால் அவ் வுயிர் பிறப்பற்று விளக்கமிக்க ஞான நிட்டையினை எய்தும். சாற்றியல் என்பது சற்றியல் எனக் குறைந்து நின்றது. (௪)

---

30. அவாவறுத்தல்

2568. வாசியு மூசியும் பேசி வகையினால்
பேசி யிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை
ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அறுத்தபின்
ஈசன் இருந்த இடம்எளி தாகுமே.

(ப. இ.) புகழ்ந்து பேசப் பெறும் வாசியாகிய உயிர்ப்பும், ஊசியாகிய நடுநாடியும் அவற்றின் தன்மைகளும் பயனும் பயிற்சியும் பேசிப் பயன் இல்லை. பிதற்றியும் பயனில்லை. இவை, தாமே, வாழவேண்டு மென்னும் ஆசையும், தாமுயரத் தம்மையெல்லாம் தொழ அவை தாழ

---

1. நின்றாலும். கஉ. பத்தராய்ப் பணிவார், எ.

வேண்டும் என்னும் தம்பாலன்பாகிய செருக்கும் நீங்காஒருவர்க்கு ஆகா. அதனால் அவற்றை அறுங்கள். அறுத்தபின் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடத்தினை எய்துதல் எளிது. அவ் விடம் அன்பினால் தூய்மை எய்தி அருளினால் ஒளிரும் தம் உள்ளமே யாகும். அன்பு ஈண்டுப் பற்றின் மேற்று. பற்று : பத்து ; பத்தி. (க)

2569. மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்
கூடத்து ளானலன் கோயிலுள் ளானலன்
வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட் டார்நெஞ்சில்
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் எவ்வகை வேட்கையும் விட்டவர். எழின் னெஞ்சகத்து உயிர்க்குயிராய் உள் நின்று நீங்கா நிலைமை யனாய்ப் பாங்காய் உறைந்து திருவடிப்பேறு அருள்கின்றனன். அங்ஙனம் அருளுவதற்கு வாயில்கள் சிவப் பொலிவுமிக்க மாடங்கள், மண்டபங்கள் கூடங்கள், கோவில்கள், வேடங்களாகும். இவை யனைத்தும் அவனை நினைவூட்டும் கருவிகளே. இவை மாடிக்குச் செல்லும் படி போன்றன வாகும். கற்பதற்குக் கருவியாம் நூல் போன்றனவுமாகும். அதனால் இவ் விடங்களினெல்லாம் நிலைத்து நிற்பானலன் என்னும் கருத்தால் மாடம் முதலியவற்றுள் உளானலன் என ஓதினர்.

(அ. சி.) மாடம் - சுவரில் உள்ள மாடத்தில். மூடம் - உள்ளம். (௨)

2570. ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசைவிடவிட ஆனந்த [2]மாகுமே.

(ப. இ.) அடிமையாகிய ஆருயிர் 'வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ' என நினையாது தன்பால் முதன்மை ஏற்றி வீடும் வேண்டுதல் ஈடில் பெருங்குற்றமே யாம். இதனாலேயே ஆளுடைய அடிகளும் 'காயத்திடு வாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய், கண்ணுதலே என்னதோ இங்கதிகாரம்' என்று ஓதியருளினர். நோயாளி மருத்துவன்பால் ஆணை யிடுவதும், கற்பார் கற்பிப்பார்பால் ஆணையிடுவதும் பிழையாகுமன்றோ? அவையும் இதற்கு ஒப்பாகும். அதனால் ஆண்டவனோடாயினும் ஆசையறு மின்கள் ; ஆசையறுமின்கள். ஆசையுண்டாக உண்டாகப் பெருந் துன்பங்களாய் வந்து வருத்தும். அவ் வாசையினை விடவிட இன்பமே ஈடின்றிப் பெருகும். ஈசனோடாயினும் என்பது திருவடிப் பேற்றின் கண்ணும் என்பதாம். ஈசனோடாயினும் : உம்மை உயர்வு சிறப்பு. திருவடிப்பேறு காரியம் ; திருவடியன்பு காரணம். கடமையையும்

---

1. வேண்டாமை. திருக்குறள், ௩௬௩.
2. நாயிற். அ. குழைத்தபத்து, அ.
,, கேடும். ௧௨ திருக்கூட்டச் சிறப்பு, அ.
,, இன்பம் விழையான். திருக்குறள், ௬௧௫.
,, யாதனின். திருக்குறள் -௩௪௧.
,, பிறந்தோ...றருளி. மணிமேகலை. ௨ ஊரலர். ௬௪ - எ.

அடிமையையும் காதலிப்பார்க்குக் காரணத்தை விழைதலே குழைவில் கடனும். குழைவில் - குற்றமில்லாத. (௬)

2571. அடுவன பூதங்கள் ஐந்தும் உடனே
படுவழி செய்கின்ற பற்றற வீசி
விடுவது வேட்கையை மெய்ந்நின்ற ஞானந்
தொடுவது தம்மைத் தொடர்தலு மாமே

(ப. இ.) அன்றும் புலனுயுள்ள பூதங்கள் என்ற விடத்து ஆருயிருடன் மாறுபட்ட புலன்களுக்கு வலியாகவுள்ள பூதம் எனப் பொருள் படும். ஈண்டு அவை தம்முள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு ஒன்றனை யொன்று மிக்கு நின்று அழிக்கும் தன்மைய என ஓதினர். அப் பூதங்கள் வாயிலாக விளைவதும் வேறுபடுவதும் ஆகிய ஊண் உடை உறையுள் உறை முதலியவற்றுள் கொண்டுள்ள பற்றுக்களை அறவே மாற்றி எவ் வகை வேட்கையையும் விடுவதே மெய்ந்நெறியாகும். மெய்யாக நிலை பெற்று நின்று நீளின்பந்தரும் திருவடியுணர்வைத் தொடுவதே சிறப் பென்க. அவ் வுணர்வே நம்மை அகலாது தொடர்ந்து ஆண்டவன் அடிக்கீழ் அமர்த்தும். அன்றுதல் - மாறுபடுதல் உறை - மருந்து.

(அ. சி.) அடுவன - ஒன்றையொன்று பகைத்து அழிக்கும் பூதங்கள். தம்மைத் தொடர்தல் - தத்துவங் களைந்து ஆன்மாவை ஆராய்ந்து அறிதல். (௭)

2572. உவாக்கடல் ஒக்கின்ற வூழியும் போன
துவாக்கட லுட்பட்டுத் துஞ்சினர் வானோர்
அவாக்கட லுட்பட் டழுந்தினர் மண்ணோர்
தவாக்கடல் ஈசன் தரித்துநின் [1]றானே.

(ப. இ.) பருவ காலத்துப் பொங்கும் கடல் போன்று அளவின்றிப் பொங்கி உலகினை அழித்த நீரூழிகள் பல கழிந்தன. இவற்றினைக் கடலூழி என்ப. வானோர் முதலாயினோர்களும் இன்பதுன்பக் கடலிடைப் பட்டு மாண்டு மடிந்து போயினர். மண்ணோர்கள் அவாக் கடலுட்பட்டுப் பிறப்பதற்கே ஆளாகி அழுந்தினர். என்றும் பொன்றாப் பேரின்ப அருளாழியைச் சிவபெருமான் தாங்கி நின்றனன்.

(அ. சி.) உவாக்கடல்-பவுர்ணமியிற் பொங்குகின்ற கடல். துவாக் கடல் - சுகதுக்க வடிவக் கடல். (௮)

2573. நின்ற வினையும் பிணியும் நெடுஞ்செயல்
[2]உன்தொழி லற்றுச் சுத்தம தாகவும்
பின்றைங் கருமமும் பேர்த்தருள் நேர்பெற்றுத்
துன்ற அழுத்தலும் ஞானிகள் தூய்மையே.

---

1. அவாவென்ப. திருக்குறள், ௩௬௧.
,, ஆராவியற்கை. ,, ௩௭0.
,, அற்றவ ,, ௩௬௫
,, இன்சொலா. நன்னெறி - ௧௮
(பாடம்) 2. துன்தொழி.

(ப. இ.) நெடுநாள் நீங்காது நின்ற இருவினையும், மும்மலப் பிணியும், தொடர்வுறுது நீண்டு நினைப்பதாகிய தியானமும் அகன்று அருளால் தூய்மை எய்தும் ஆருயிர். அதன்பின் ஐம்புல விரிவும் நீங்கும். நீங்குமாறு செய்தருளிய திருவருள் நேர்பெற வெளிப்படும். அவ் வருள் அவ்வுயிரைத் தன்னில் அழுத்தும். அழுத்தவே ஆருயிர் திருவடியுணர்வின தாகும். அந் நிலையே சிவஞான நிலை; அந் நிலை நிற்பாரே ஞானிகள். அவர்கள் எய்திய அருள் அழுத்தமே மெய்யுணர்வுத் தூய்மை. ஞானிகள்-நல்லார்; சித்தாந்தச்சைவச்செந்நெறி நிற்பார்.

(அ. சி.) பிணி - பாசம். நெடுஞ்செயல் - தவம். உன் தொழில் - நினைத்தல். ஐங்கருமம் - ஐம்புல வியாபாரம். (௬)

2574. உண்மை யுணர்ந்துற ஒண்சித்தி முத்தியாம்
பெண்மயல் கெட்டறப் பேறட்ட சித்தியாந்
திண்மையின் ஞானி சிவகாயங் கைவிட்டால்
வண்மை யருள்தான் அடைந்தன்பில் ஆறுமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வாகிய உண்மையினைத் திருவருளால் உணர்ந்து நன்னெறியிற் செல்ல என்றும் பொன்று அறிவொளிச் செறிவாய் நிற்கும் சித்தி முத்தி கைகூடும். மாயாகாரிய விருப்பமாகிய பெண் மயக்கம் நீங்கினுல் அட்ட சித்தியாகிய பேறு கிடைக்கும். உரன் என்னும் திண்மைசேர் நல்லார் தாம் ஒடுங்கி நிற்பதாகிய சிவ துரியத்தையும் கைவிட்டால் வளமிக்க திருவருள் கைவரும். கைவரவே திருவடி யுணர்வில் அழுந்தும். அவ் வன்பிலே இன்புற்றமையும். திண்மை - வைராக்கியம். ஆறும் - அமர்ந்திருக்கும்.

(அ. சி.) உற நிற்க - பேறு பெறுதற்குரிய. திண்மை-வைராக்கியம். சிவகாயம்-தான் ஒடுங்கி நிற்கும் சிவதுரியம். அன்பில் ஆறும்-அன்புடன் அமரும். (எ)

2575. அவனிவன் ஈசனேன் றன்புற நாடிச்
சிவனிவன் ஈசனேன் றுண்மையை யோரார்
பவனிவன் பல்வகை யாமிப் பிறவி
புவனிவன் போவது பொய்கண்ட [1]போதே.

(ப. இ.) தாம் சிவனாகத் திருவடி யுணர்வால் திருநீறிடுவர். அவரைச் சிவனாகவே உண்மையன்பினர் எண்ணுவர். அம் முறையில் ஆருயிராகிய இவன் அவனாகிய முறையால் இவனை ஆண்டானாகிய ஈசனென்றே அன்புற நாடுவர். நாடுதல் - சிந்தித்தல். அவ் வகையாக நாடிச் சிவனே இவன். இவனே ஆண்டான். இவ் வுண்மையை அருளால் உணர்தல் வேண்டும். இவ் வுண்மையினை உணராதார்க்குப் பல்வகைப் பிறவி யுண்டாகும். உலகியற் பொய்ம்மையை அருளால் உணர்ந்த போது பல்வேறு புவனங்களில் போய்ப் பிறக்க நேரும் வினைகள் அத்தனையும் அகன்றொழியும். புவனம் என்பது புவன் என நின்றது.

(அ. சி.) பவனிவன் - பாவத்தையுடைய இச் சீவன். புவனிவன் போவது - இவன் போகும் பலவகைப்பட்ட புவனங்கள். (அ)

1. இவனுலகி. சிவஞானசித்தியார், ௧0.

2576. கோதிக்கின்ற வாறுங் குளிர்கின்ற வாறும்
பதிக்கின்ற வாறிந்தப் பாரக முற்றும்
விதிக்கின்ற ஐவரை வேண்டா துலகம்
நோதிக்கின்ற காயத்து நூலொன்று மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு மாயாகாரிய உடம்பு உலகங்களைப் படைத்தளிப்பதைக் கொதிக்கின்றவாறு எனக் கூறுவாராயினர். அப் பொருள்களைக் காத்தருளும் முறையினைக் குளிர்கின்றவாறென்றனர். துடைத்தருள்வதைப் பதிக்கின்றவாறு என்றனர். பாரக முற்றுக்கும் இம் மூன்று தொழிலும் உள்ளன. ஆருயிர்களின் உணர்வின்மாட்டுச் செய்யப்படும் மறைத்தல் அருளல்களும் கொள்ளப்படும் இவ் வைந் தொழில்களையும் திருவாணை மருவி ஒருவாறு செய்யும் கடவுள் நிலையினர் ஐவர். அவர் முறையே அயன் அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் என அழைக்கப் பெறுவர். திருவடியுணர்வு கைவந்த அருளாளர் இவ் வைவரையும் என்றும் விரும்பார். விரும்பும் ஏனையார்க்குப் படைக்கப் படவேண்டிய உடம்பிற் புகுவதற்குக் காரணமாகிய வினையை நூலென்று உருவகித்தார். அஃதாவது ஒருடம்பினின்று மற்றோருடம்பிற் புகுவதற்குரிய வினைத் தொடர்பு நேர்மை செய்யும் நூல் போன்றிருத்தலின் நூல் என்றருளினர். நொதிக்கின்ற - அருவருக்கின்ற. (௬)

31. பத்தியுடைமை

2577. முத்திசெய் ஞானமுங் கேள்வியு மாய்நிற்கும்
அத்தனை மாயா அமரர் பிரான்தனைச்
சுத்தனைத் தூய்நெறி யாய்நின்ற சோதியைப்
பத்தர் பரசும் பசுபதி [1]தானென்றே.

(ப. இ.) வீடுபேற்றினை அளித்தருளும் திருவடியுணர்வாகவும், அவ் வுணர்வினை நல்கும் திருவைந்தெழுத்து மறையாகவும் நிற்பவன் சிவபெருமான். அவனே அனைத்துயிர்க்கும் அத்தனுமாவன். அவனே என்றும் பொன்றா வானவர் தலைவனுமாவன். அவனே இயல்பாகப் பாசங்களினின்றும் நீங்கிய தூயோனுமாவன். அவனே என்றும் மங்கா அறிவுப் பேரொளியுமாவன். அவனே மெய்யன்பர்களால் வழிபட்டுப் போற்றிப் புகழப்படும் பசுபதியாகிய இறைவனுமாவன். (௧)

2578. அடியார் அடியார் அடியார்க் கடிமைக்
கடியனாய் நல்கிட் டடிமையும் பூண்டேன்
அடியார் அருளால் அவனடி கூட
அடியா னிவனென் றடிமைகொண் [2]டானே.

---

1. அதுவிது, சிவஞானபோதம், ௧௨. ௪ - ௧.
2. வினையா. " " ௪ - ௨

(ப. இ.) சீலம், நோன்பு. செறிவென்னும் முத்திறப் பாகுபாட்டின் கண்ணும் உள்ள மெய்யடியார்கட்குத் திருவருளால் அடிமை பூண்டார் அறிவு நெறியினராவர். அவர்க்கும் அடியேன் திருவருளால் அடிமை பூண்டேன். பூணவே அம் மெய்யடியார் பொய்யில் திருவருளால் சிவ பெருமான் திருவடியிணையினைக்கூடும் திருப்பேறு பெற்றேன். பெறலும் அச் சிவபெருமான் இவன் நம்மடிமை என ஏன்று கொண்டருளினன். அருளித் தன் திருவடியையும் தந்தளித்தான். (உ)

2579. நீரிற் குளிரும் நெருப்பினிற் சுட்டிடும்
ஆரிக் கடனந்தி யாமா ரறிபவர்
பாரிற் பயனுரைப் பார்க்கிலும் நேரியர்
ஊரில் உமாபதி யாகிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) தம் முனைப்பற்று அருள் வழிச் செல்வார்க்குச் சிவபெருமான் நீரினும் தண்ணியனாய்க் குளிர்ந்து இன்பம் செய்தருள்வன். தம் முனைப்புற்று மருள்வழிச் செல்வார்க்கு நெருப்பைவிட வெய்யனாய்த் தீயினும் மிக்க துன்பத்தை ஈந்தருள்வன். அத் துன்பம் அருளுவதும் திருவடியின்பம் எய்தும் பெருநெறியாம் நன்னெறியிற் செலுத்துவதற்கே யாம். இம் முறையாக நடுநிலை கோடாது கடமையை நிறைவேற்றுபவர் சிவபெருமானை யன்றி வேறு யாவர் உளர் ? ஒருவரும் இலர் என்பதாம். அத்தகைய நந்திப் பெருமானை நாமா அறியும் ஆற்றலுடையோம். அனைத்துலகினும் எய்தும் நிறை பயனினும் சிறந்தவர் ஒருகால் அறிவர். உலகனைத்தையும் நன்னெறிச் செலுத்தும் தென்னாடு சிவனுறையும் பொன்னாடாகும். அந்நாடே திருவூர் என்று அழைக்கப்படும். அத்தகைய திருவூரில் அம்மையப்பராகச் செம்மையொடு விளங்குபவன் சிவன் : அவன் உமாபதியாகி நின்றருளினன்.

(அ. சி.) ஆர் இக்கடன் - பொருந்தும் இம் முறைமை. நேரியர் - முறைதவறாதவர். ஊரில் - சித்தத்தில், (௩)

2580. ஒத்துல கேழும் அறியா [1]ஒருவனென்
றத்தன் இருந்திடம் ஆர்அறி வார்சொல்லப்
பத்தர்தம் பத்தியிற் பாற்படில் அல்லது
முத்தினை யார்சொல்ல முந்துகின் றாரன்றே.

(ப. இ.) ஏழு உலகத்தாரும் ஒருங்கு திரளினும், ஏழுலகத்தின் எல்லா இடங்களின் ஆயினும் அறிதற்கரியவன் சிவன். அவன் ஒப்பில் ஒருவன். அவனே அத்தன். அவன் மறைந்து நின்றருளும் மாண்பினன். அத்தகையானை உள்ளவாறறிந்து தெள்ளிதின் உரைக்கும் வல்லார் யாவர் ? ஒருவரும் இலர். அவன் மெய்ப்பத்தர்தம் மையில் பத்தியில் விளங்குபவனாவன். அவ் வுண்மை 'பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க' என்னும் தமிழ்மறை முடிபான் உணரலாம். அவ்வாறன்றி முத்தனை யானை எத்திறத்தான் உணர்ந்து எவர் சொல்ல முந்துவர் ? ஒருவரு மிலர் என்க. மை : குற்றம். மையில் - குற்றமில்லாத.

(அ. சி.) படின் - அகப்படின். (௪)

---

1 உலகெலாமுணர்ந். கஉ பாயிரம், க

2581. ஆன்கன்று தேடி யழைக்கு மதுபோல்
நான்கன்றாய் நாடி யழைத்தேனென் நாதனை
வான்கன்றுக் கப்பாலாய் நின்ற மறைப்பொருள்
ஊன்கன்றா னூடிவந் துள்புகுந்[1] தானன்றே.

(ப. இ.) ஆன்கன்று தன் தாயை நாடி அம்மா (2407) என்று அழைப்பதுபோன்று அடியேனும் கன்றொத்துச் சார்பொருளாய் நாடிக் கனிந்தழைத்தேன். அங்ஙனம் அழைத்தது யாரை எனின்? என்னைவிட்டு நீங்காது என்னுடன் மன்னி நிற்கும் பன்னரும் பண்பு சேர் என்னரும் நாதனை என்க. அவன் வான்கன்றாய் விளக்கும் மேனிலை யுலகத்து உயிர்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அத்தகைய மறைப்பொருளை ஊன் வாடியொழுகும் நிலையில்தவத்தின்கண் நான்புகாமல், தான் தனித்தருளும் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தில் அருளால் புகுந்துள்ளேன். அவனும் அந் நெறிமுறையான் என்னை நாடி வந்து அருள் புரிந்தருளினன். (௫)

2582. பெத்தத்துந் தன்பணி இல்லை பிறத்தலான்
முத்தத்துந் தன்பணி இல்லை முறைமையால்
அத்தற் கிரண்டும் அருளால் அளித்தலாற்
பத்திப்பட் டோர்க்குப் பணியொன்றும்[2] இல்லையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் கட்டு நிலையில் இறவாத இன்ப அன்பினராய் அடிமை நினைவினராய் தம் முனைப்பற்று அருள்வழியொழுகி ஆர்வமொடு இறைபணி புரிகின்றன. அதனால் கட்டுற்ற காலத்தும் அவ்வுயிர் புரிவது எதுவாயினும் தன் பணியாகாது சிவப் பணியாகவே சிறக்கும். இவ்வுண்மை 'என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்பு மறையின் சீர்மையான் உணரலாம். ஈண்டுக்கிடப்பது இன்னும் பணியாதென அன்பும் பணிவும் இன்பும் உடையராய் எதிர்நோக்கிப் பணி என நிற்பது அவ்வுண்மை வரங்கிடப்பது, பாடுகிடப்பது என்பனவற்றானுணரலாம். மேலும் கிடப்பது என்பது தற்செயலற்றுத் தலைவன் கற்பிக்கும் பொற்செயல் நோக்கி நிற்ப தென்பதுமாகும். பெற்றோர்கள் வழிப் பிள்ளைகளும் கற்பிப்பார்வழிக் கற்பாரும், முதியோர்வழி இளைஞரும், மருத்துவன்வழி நோயாளரும், தெய்வத்தின்வழித் தெய்வ முற்றோனும் இன்னும் இவர் போன்ற பிறரும் இன்புற்றுச் சென்று தொழுது ஒழுகும் செம்மையும் இதனை வலியுறுத்தும். பிறத்தலான் என்பது திருவாணை அகத்தினின்றும் அறிவிற்றோன்றுதலான் என்பது ஆகும். ஒட்டு நிலையாகிய திருவடிப் பேற்றின்கண் ஆருயிர்களின் அறிவு அன்பு ஆற்றல் ஆகிய மூன்றனுள் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை அவன் திருவருளால் முறையே அறிவு அயரா நினைவோடிருக்குமாறு செல்லும். அதுவே ஆண்டு

---

1. வான்வந்த. அ. திருவம்மானை, ௬.
,, கதிர்க்கொள். எ. எஎ - ௧.
2. யாதே. அப்பர், ௫. ௯௦ - ௬.
,, காணும். சிவஞானபோதம், ௧௧.
,, நஞ்செய திருவுந்தியார். ௬.
,, சிவன்முதலே. திருக்களிற்றுப்படியார், ௬௪.
,, அஞ்செழுத். ௧௨. சிறப்புலிநாயனார், ௫.

அவ் வுயிர்களின் அறிவு நிகழ்ச்சியாகும். அச் சிவத்தின்பால் நிகழும் அன்பு வாயிலாக அழியா இன்பு நிகழும். அவ்வின்பின்கண் அவ்வுயிர்கள் அழுந்தும். அதுவே அவ்வுயிர்களின் அன்பு நிகழ்வாகும். ஆண்டு அவ் வுயிர்கள் அவனையே பற்றி அவன் வண்ணமாய் நிற்கும். அதுவே அவ் வுயிர்களின் ஆற்றல் நிகழ்வாகும். இம் முறையான் ஆண்டுச் செய்யும் பணியும் சிவப்பணியேயாம். மேலும் திருவடிப் பேற்றின்கண் ஆருயிர் களின் அறிவு முற்றறிவாகத் திகழும் அவ்வறிவான் நிகழும் அன்பு ஆற்றல்களும் முற்றுணர்வுடைய சிவச்செயலே யாகும். உயிர்கள் ஒட்டின்கண் ஆண்டான் அடிமை என்னும் முறைமை பூண்டு திகழும். அம்முறைமையால் அடிமையின் செயல் அனைத்தும் ஆண்டான் செயலே யாகும். அதனாலும் தன்பணியில்லை. இத்தகைய இரண்டிடத்தும் செய்யும் பணிகள் திருப்பணிகள் ஆவனமட்டுமின்றித் திருவடிக்கு ஒப்புவித்தலும் உண்டு. அம் முறையே அத்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஆருயிர்கள் அருள் நிலையில் நிற்பதால் ஈரிடத்துப் பணியையும் ஒப்புவிக்கின்றன. அக்குறிப்பே இரண்டும் அருளாலளித்தலான் என்று ஓதப் பெற்றது. இம் முறையான பெரும்பற்றாகிய பத்திப் பட்டோர்க்கு யாண்டும் அவர் பெயரான் வழங்கும் பணியொன்றும் இல்லை. இதுவே மெய்ப்புணர்ப் பின் மெய்ப்பொருளாகும். கருவியும் கையும் மருவிச் செய்யும் செய்கை கருத்தாவின் பெயரால் வழங்குவதே முறைமையாகும். அங்ஙனமன்றிக் கருவி கை முதலியவற்றின் பெயரால் வழங்கப்படுமாயின் அதனை ஏற்றுரை என்றே கொள்ளப்படும். இவற்றான் இவ் வுண்மை விளங்கும். இதனைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

> "என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை
> முன்னின்று கல்நின் றவர்" (எஎக)

என ஓதியருளினர். இதன்கண் தொல்படை மறவன் தன் பணியைத் தலைவன் பணியாகவே மொழிந்து நிலை நிறுத்தினமை பெறப்படுதல் காண்க. ஆகவே அம் மறவன் தன்னைக் கருவியாகக் கொண்டனனே யன்றிக் கருத்தாவாகக் கொண்டனன் அல்லன் என்பது விளங்கும். இதனை. 'உன்னடியேன் செய்பணிகள் உன்தொண்டே உன்னருளே, உன்னடிக்கே ஒப்புவித்தேன் ஓர்ந்து' என்பதனால் நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) பணி - தாமாகச் செய்யும் பணி. என்னெனின் அன்பர் பெத்தத்தில் சிவன்செயல் என்று பணி இயற்றுவதாலும், முத்தியில் சீவபோதம் இழந்து சிவபோதமாய் நிற்றலாலும் என்க. (கூ)

2583. பறவையிற் கற்பமும் பாம்புமெய் யாகக்
குறவஞ் சிலம்பக் குளிர்வரை யேறி
நறவார் மலர்கொண்டு நந்தியை யல்லால்
இறைவனென் றென்மனம் ஏத்தகி [1]லாவே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பு ஈண்டுப் பறவை என ஓதப்பட்டது. அஃதோர் ஆகு பெயர். அவ்வுடம்பினை நெடுநாள் அழியாது ஓம்ப வேண்டுமென்னும் பேரவாப்பூண்டு காயகற்பந்தேடிச் சில்லோர் அலைவர்.

---

1. வெருவரேன். அ. அச்சப்பத்து, உ.
,, கற்புறு சிந்தை, தாயு. ௬௬. கற் - ௪.

இவ் வுண்மை, '...நெடுநா ளிருந்தபேரும் நிலையாக வேயினும் காயகற் பந்தேடி நெஞ்சுபுண் ணுவர்' (பரிபூர. ௪0) எனத் தாயுமானச் செல்வர் ஓதியவற்றான் உணர்க. பாம்பு என உருவகிக்கப்படும் குண்டலினியும் மெய்யாக அகத்தே எழும் உயிர்ப்புப் பயிற்சினால், 'மணி கடல் யானை வார்குழல் மேகம், அணிவண்டு தும்பி, வளைபேரிகை யாழ்' (586) என்னும் பத்துவகை இன்னிசை முழக்கமும் அகத்தே முழங்கும். குறவம்-குரல்: செய்யுட்டிரிபு. அம் முழக்கத்தூடே குளிர்வரையாகிய அமிழ்த ஊற்றுப் பெருகும். புருவ நடுவின்கண் ஏறுதல் வேண்டும். ஏறி ஆண்டுத் தோன்றுந் திருவடித் தீந்தேனை ஓவாது பருகிக்கொண்டு அவ் வின்பத் தினையே எண்பெரும் மலராகக் கொண்டு நாளும் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாம் சிவபெருமானை அவ் வுயிர்கள் அஞ்செழுத்தோதி வழிபடும். அத்தகைய நந்தியை அல்லாமல் ஏனைய வுருவங்களை என் மனம் மறந்தும் இறைவன் என முறைபிறழ நிறையழிய எண்ணி ஏத்தாது என்க.

(அ. சி.) பறவை - சரீரம். பறவை - புள் உயிர்; ஈண்டுப் புள் ளிருக்கும் குடம்பையைக் குறித்தது.) கற்பமும்-காயகற்பமும், பாம்பும்-குண்டலியும். குறவம் சிலம்ப - மணி, கடல் யானை போன்ற பத்துவித நாதங்கள் ஒலிக்கக்கேட்டு. குளிர்வரை - அமிழ்தம் ஒழுகுவதால் குளிர்ந் திருக்கும் மேருவாகிய புருவமத்தி. நறவு - தேன் - அமிழ்தம். (எ)

2584. உறுதுணை நந்தியை உம்பர் பிரானைப்
பெறுதுணை செய்து பிறப்பறுத் [1]துய்ம்மின்
செறிதுணை செய்து சிவனடி சிந்தித்
துறுதுணை யாயங்கி யாகிநின் றானே.

(ப. இ.) கட்டு ஒட்டு ஆகிய இரண்டின் கண்ணும் மட்டில் பெருந் துணையாய் நின்று அருள் புரிபவன் நந்தி. அவனே தேவர்கள் முதலிய அனைவர்கட்கும் முழுமுதல்வனுவன். அவன் திருவடிப்பேருகிய ஒட்டு நிலையினை எய்துதற்கு அவன் திருவருளே துணையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இது கதிரவனை அவன்றன் கதிரின் துணைகொண்டே காணுதல் வேண்டும் என்பதனையொக்கும் அத் திருவருளைத் துணைக்கொண்டு செம்பொருள் நூல் வழியாக ஒழுகிப் பிறப்பறுத்து உய்யுங்கள். ஆருயிர்க்கு யாண்டும் நெருங்கிய துணை திருவருளே. அத் திருவருளை மேற்கொண்டு சிவனடியைச்சிந்தியுங்கள். அத் திருவடியை நாடி வழிபடுதலான் அவன் சிறந்த பெருந்துணையாக நின்றருள்வன். அவன் தானே இயற்கை அறிவுப் பேரொளியாய் அம்மைச் செறிவுருவாய் விளங்கி நின்றருளினன். கட்டு - பிறப்பு. ஒட்டு - சிறப்பு. இவையே பெத்த முத்திகள். (அ)

2585. வானவர் தம்மை வலிசெய் திருக்கின்ற
தானவர் முப்புரஞ் செற்ற தலைவனைக்
கானவன் என்றுங் கருவரை யானென்றும்
ஊனத னுள்நினைந் தோன்றப்பட்[2] டாரன்றே.

---

1. வாழ்த்துவதும். அ. அறிவுறுத்தல், ௧௬.
2 மூவா. அப்பர், ௬. ௧௧௪ - ௫.

(ப. இ.) அருளால் பெற்ற உயர்ந்த இன்பப் பண்புகளை யுடையவர் வானவர். பொருளால் முனைத்த மருளாம் பண்புகளையுடையவர் தானவர். வான் - உயர்வு. தான்-முனைப்பு. வானவர்களைத் துன்புறுத்தும் தானவர்கள் முப்புரத்தாராவர். அவர்கள் வாழும் முப்புரங்களையும் (329) செற்றுச் சிரித் தெரித்தவன் சிவன். அவனே முழுமுதல். அவனைக் கானவனாகிய வேடர்கோனென வழிபடுவோமாக. எஞ்ஞான்றும் பிறப்பாகிய கருவரையில்லாதான் சிவன் என்று வழிபடுவோமாக அங்ஙனம் வழிபடுவார் உடம்பகத்தும் உயிரகத்தும் திடம்பட வீற்றிருந்தருள்பவன் சிவன். அவனை வழிபடுவார் அவனுடன் ஒன்றுபட்டு இறவா இன்புற்று வாழும் நன்மையராவர். வரையான் - உரித்தாக்கிக் கொள்ளான்.

(அ. சி.) வலிசெய்து - துன்பம் செய்து. கானவன் - வேடன்; ஆனந்தமளிப்பவன். கருவரையான் - குறிஞ்சிக்கிழவன் அல்லது பிறப்பை வேர் அறுப்பவன். ஊன் அதனுள் - சரீரத்துள். (௯)

2586. நிலைபெற கேடென்று முன்னே படைத்த
தலைவனை நாடித் தயங்குமென் உள்ளம்
மலையுளும் வானகத் துள்ளும் புறத்தும்
உலையுளும் உள்ளத்து மூழ்கிநின் [1]றேனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் உய்தற் பொருட்டுக் கருவித் துணையாக உலகக் காரியங்களை உள்ளதாகிய மாயையினின்று படைத்தருளியவன் சிவன். அவன் அவ் வுலகங்களைப் படைத்த ஞான்றே இத்துணைக் காலம் நிலைபெறுக என்றும், பின் நிலைமாறிக் காரணத்தின்கண் உறுக என்றும் திருவாணை ஈந்தருளினன். அவனே முழுமுதற் சிவன். அவனை என்உள்ளம் புறத்து நாடிக் கலக்கம் எய்துகின்றது. மலையுள்ளும் நாடினேன். வானகத்தும் நாடினேன். பிறவிடத்தும் நாடினேன். அவன் அவ்வவ் விடங்களை நம்முள்ளத்து உறைய வரும் வழியாக வுள்ளான். ஒருவரை உறைவிடத்தன்றித் துறையாம் வழியிடத்து என்றும் காண்டல் செல்லாது. அதுபோல் ஆண்டவனையும் அன்பார் அகத்துத்தான் உண்மையறிவின்ப வடிவிற் காணுதல் கூடும். அங்ஙனம் கண்டு அவன் திருவடியின்பில் முழுகினேன். சிவனைப் புறத்துக் காண்பது அவன்றன் சார்பு வடிவமாகும். அகமாகிய உணர்வில் காண்பதே அவன்றன் உண்மை வடிவமாகும். சார்பு - நீங்குநிலை; தடத்தம். உண்மை - நீங்காநிலை; சொரூபம்.

(அ. சி.) நிலைபெறு(க) கேடு என்று - இருக்க அழிக என. புறத்தும் - நரக புவனங்களிடத்தும். (௧0)

---

1 வானத்தான். ௧௧. காரைக்காலம்மையார்.
,, மலகெடுத்தோர். திருவருட்பயன், ௬௭.
,, விண்ணினுர்மதி. ௫ ௪௬ - ௫.
சத்திதன். சிவஞானசித்தியார், ௧. ௬ - ௬.

32. முத்தியுடைமை

2587. முத்தியில் அத்தன் முழுத்த அருள்பெற்றுத்
தத்துவ சுத்தி தலைப்பட்டுத் தன்பணி
மெய்த்தவஞ் செய்கை வினைவிட்ட மெய்யுண்மைப்
பத்தியி லுற்றோர் பரானந்த[1] போதரே.

(ப. இ.) ஒட்டாகிய வீடுபேறு முத்தி எனப்படும். அவ் வொட்டின்கண் அத்தனாகிய சிவபெருமானின் முழுத்த திருவருள் பெறுதல் இயல்பாகும். அங்ஙனம் பெற்ற திருவருளால் முப்பத்தாறு மெய்களும் நமக்கு வேறெனவும் கருவியெனவும் அவை ஆண்டவன் உரிமை எனவும் மீண்டும் அதன்பால் வருதல் வேண்டத்தக்கதன்றெனவும் அருளால் கண்டு உண்மை யுணர்தல் தத்துவ சுத்தியாகும். அந் நிலையினைத் தலைப்பட்டவர் செய்யும் பணிகளெல்லாம் சிவப்பணியாகும். தன்பணி - சிவப்பணி. அப் பணியே மெய்த்தவமாகும். அச்செய்கையால் இருவினை அகலும். அகலவே உண்மைப் பத்தியுண்டாகும். அத்தகைய பத்தியிலுற்றோர் பேரின்பப் பேரறிவினராவர். தன் - சிவன்.

(அ. சி.) தத்துவசுத்தி தலைப்பட்டு - தத்துவங்கள் 36 - ம் வேறு என்று அறிந்து நீங்கி. தன்பணி - சிவப்பணி. (க)

2588. வளங்கனி [2]தேடிய வன்றாட் பறவை
உளங்கனி தேடி யுழிதரும் போது
களங்கனி யங்கியிற் கைவிளக் கேற்றி
நலங்கொண்ட நால்வரும் நாடுகின் [3]றாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களை வலிய இருபெருந்தாள்களையுடைய அரிய பறவையாக உருவகஞ் செய்தனர். இருகால்கள் என்பது உழைப்பும் ஒடுக்கமும் ஆகும். வளப்பமிக்க திருவடிப்பேறாகிய (2649) கனியைத் தேடிய ஆருயிர்கள் உள்ளங்கனிந்து ஓவாது திரியும். அங்ஙனம் திரியும் போது கள்ளம்கனிந்த காமவான்சுறவின் வாய்ப்பட்டு விட்டிலுக்கு முன் விழைவினை உண்டாக்கிப் பின் இழவினைத்தரும் விளக்கினைப்போல் வருத்தங் கொடுக்கும் உலகியற்பற்றும் கைவிளக்கினை ஏற்றி எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் நால்வரும் (அந்தக் கரணங்கள்) அவ்வுயிரைத் தன் வழிக்கு இழுக்க நாடுகின்றனர். அங்கி - ஈண்டு விளக்கு.

(அ. சி.) வளங்கனி - முத்தி. பறவை - சீவன். உளங்கனி - உள்ளங் கனிந்து. களம் கனி - கள்ளம் கனிந்த. அங்கி - தீபோலும் வருத்தம் செய்யும் உலக வியாபாரங்களில். நால்வர் - அந்தக்கரணங்கள். (உ)

---

1. தவஞ்செய்வார். திருக்குறள், உசுடு.
2. கற்றவர் விழுங்கும். க. சேந்தனார், உ.
3. தனியனேன். அ. சுட்டறுத்தல், உஎ.

33. சோதனை

2589. பெம்மான் பெருநந்தி பேச்சற்ற பேரின்பத்
தம்மா னடிதந் தருட்கடல் ஆடினேம்
எம்மாய மும்விடுத் தெம்மைக் கரந்திட்டுச்
சும்மா திருந்திடஞ் சோதனை [1]யாகுமே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடைப்பெருமான் சிவன். அவனே ஒப்பற்ற பெருமைசேர் நந்தியும் ஆவன். மாற்றமும் மனமும் செல்லா ஏற்றமாம் பேரின்பத்து அம்மானும் அவனே. அவன் திருவருட் கடலில் ஆடினேம். அதனால் அவனருளால் எவ்வகை மாய மருளையும், அதற்கு ஆக்கந்தரும் இருளையும், உழல்விக்கும் அழலனைய இருவினையையும் ஒருங்கு விடுத்தனம். யான் எனது என்னும் பற்றே, யாம் எனப் பெயர்பெறும். அதனையும் அகற்றினம். அதனால் எம்மைக் கரந்திட்டனம் என்றனர். இந்நிலையில் 'அவனருளால் அல்லது ஒன்றையும் செய்யானாகவே அஞ்ஞான கன்மப் பிரவேசியாகலான்' (கo. உ-ஏது) என்னும் மெய்கண்டார் திருவருண் மொழிக்கிணங்க அவ்வுயிர் நிற்கும். அதனால் அவ்வுயிர் சும்மா இருக்கிறது என்னும் பொருளில் சும்மா என ஓதினர். செயலொழிவுபெற்று இருக்கும் இடமே திருந்திய இடமாகும். இதனையே அறுவழி ஆய்வு என்பர். அறுவழி ஆய்வு எனினும் அத்துவ சோதனை எனினும் ஒன்றே. அவை க மறை உ. சொல் ங. எழுத்து ச. உலகம் ரு. உலகமுதல் (தத்துவம்) சு. கலை என்பன.

(அ. சி.) எம் மாயமும் - எவ்வகைப்பட்ட மாயா சம்பந்தங்களையும். (க)

2590. அறிவுடை யானரு மாமறை யுள்ளே
செறிவுடை யான்மிகு தேவர்க்குந் தேவன்
பொறியுடை யான்புலன் ஐந்துங் கடந்த
குறியுடை யானொடுங் கூடுவன் [2]நானே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே விளங்கும் உண்மைப் பேரறிவு உடையவன் சிவன். அவனே அருமாமறையாகிய திருவைந்தெழுத்தின் நிறைவாயுள்ளான். பெருந்தேவரென்று பேசப்படும் யாவர்க்கும் பெருந்தேவனாகவுள்ளான். புண்ணிய வடிவானவன். பொறிவாயில் ஐந்தவித்த புலவன். அப்பெருமான் திருவடிக்கண் அவன் திருவருளால் அடியேன் அன்பாற் கூடியின்புறுவன். குறியுடையான் - புலவன்.

(அ. சி.) பொறியுடையான் புலனைந்தும் கடந்த குறியுடையான் - பொறி வாயிலைந்து அவித்தான் (உ)

---

1. மூன்றுதிறத். சிவஞானசித்தியார், அ. க - கo.
,, பொன்னிமைப். கஉ. திருக்குறிப்புத்தொண்டர், ககரு.
,, செம்மான். கந்தரனுபூதி, கஉ.
2. பொறியின்மை. திருக்குறள், சுகஅ.

2591. குறியாக் குறியினிற் கூடாத கூட்டத்
தறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்
நெறியாம் பராநந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ்
செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே.

(ப. இ.) மறவாநினைவாய், மலர் மணம்போன்று ஓரிடப்புணர்ப்பாய், ஒவ்விலா உணர்வாய், மெய்ப்புணர்ப்பாய், ஒருணர் நினைவாய் நன்னெறியாநிற்கும் பெரும்பொருளாம் நந்தியினை உணர்ந்தேன். உணரவே அவன்றன் அழிவிலாத் திருவருள் அடியேன்பால் பொருந்தும். பொருந்தவே வேறறப்புணரும் புணர்ப்பாய்ப் புணர்ந்தேன். அப்புணர்ப்பின் மணத்தால் சிவம் என்னும் திருப்பெயரைப் பெற்றுய்ந்தேன். செறியாச் செறிவு - இரண்டிணை ஒன்று.

(அ. சி.) குறியாக் குறி - மறந்து நினையாக் குறி. கூடாத கூட்டம் - கடலும் அலையும்போலக் கூடுங் கூட்டம். அறியா அறிவு - மறப்பற்ற மெய்ஞ்ஞானம். அவிழ்ந்து - கலந்துநின்று. ஏக சித்தமாய் - ஒருமனதாய். செறியாச் செறிவு - கூடாத கூட்டம். (கூ)

2592. காலினில் ஊறுங் கரும்பினிற் கட்டியும்
பாலினுள் நெய்யும் பழத்துள் இரதமும்
பூவினுள் நாற்றமும் போலுளன் எம்மிறை
காவலன் எங்குங் கலந்துநின் [1]றானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஐம்பெருந் தன்மைக்கு ஒருபுடையொப்பு வருமாறு: காற்றினில் உண்டாம் ஊறும், கரும்பினில் உண்டாம் கட்டியும், பாலினுள் உண்டா நெய்யும் பழத்தினில் உண்டாம் சுவையும், பூவினில் உண்டாம் மணமும்போன்று பிரிவற நின்றருள்கின்றனன் எம்மிறையாகிய சிவபெருமான். அவனே அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்து உலகங்கட்கும் நீங்காக் காவலன் ஆவன். அவன் அகல்நிறைவாகவும் ஆருயிர்கள் அமைநிறைவாகவும், அனைத்துப் பொருளும் அடங்குநிறைவாகவும் அமையுமாறு கலந்துநிற்கின்றனன். அகல்நிறைவு - வியாபகம். அமைநிறைவு - வியாப்பியம். அடங்குநிறைவு - வியாத்தி.

(அ. சி.) ஊறும் - பரிசமும். கட்டியும் - வெல்லமும். நெய் - வெண்ணெய். (சா)

2593. விருப்பொடு கூடி விகிர்தனை நாடிப்
பொருப்பகஞ் சேர்தரு பொற்கொடி போல
விருப்பர் மனத்திடை எங்கள் பிரானுர்
நெருப்புரு வாகி நிகழ்ந்துநின் [2]றாரே.

---

1. பண்ணையும். சிவஞானபோதம், உ, க - கூ.
,, உற்ற. அ. அதிசயப்பத்து, கூ
2. துஞ்சிருள். அப்பர், சா. எO - ஙு.
,, பெருந்திரு. ,, ,, எகூ - க.
,, சாத்தி ,, ஙு. சுO - க.
,, குரும்பைமுலை. ஆரூரர், எ. கசு - க.
,, எற்கமலம். குமரகுருபரர். பண்டாரமும்மணிக், உசா.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பெண் தன்மை எய்தி எட்டுவான் குணமலை மீது இவர்ந்து மட்டில் விழைவுடன்கூடி ஒருபுடித்தல்லா அருட் பொழில்சேர் ஒப்பில் ஒருவனை நற்றவத்தால் நாடல்வேண்டும். நாடி நயனுறக்கூடி என்றும் பொன்று இன்புற்றிருக்க வழிகாட்டவேண்டு மென்று பழியில் தடமலர் விழிசேர் அருளம்மை திருவுள்ளங்கொண் டருளினள். அவளே மேருமலைமீது பாரும் விரும்பத் தனிப்பெரும் பெண்ணாய்த் தோன்றி அருந்தவம் புரிந்தனள். அதனைத் திருவுள்ளங் கொண்டருளிய சேறைச் செந்நெறிச் செல்வனுராகிய சிவபெருமானுர் அவளை மாமணம் புணர்ந்தருளினர். தம் திருமேனியில் ஒரு பாகமாகக் கொண்டு கலந்தருளினர். அதுபோல் நற்றவம்புரிந்து அவரையே விரும்பியிருக்கும் நல்லார் நல்லுளத்தினிடத்து எங்கள் பிரானுராகிய சிவபெருமானுர் தங்கிநின்றருள்கின்றனர். அவர் பேரறிவுப் பெரும் பிழம்பாம் நீவண்ணத்தராகி ஒன்ருய் வேருய் உடனுய் நிகழ்ந்து நின்று அருள்கின்றனர். ஆருயிர் பெண்தன்மை எய்துவது ஆண் என்பதி னின்றும் ஒரு மாத்திரை குறைவது, அதுவே 'மாத்திரைக்குள் அருளும் மாற்பேறரே' என்பதாம். இதனை 'அன்பின்பு நண்புண்பிங் காயின் அறிவினினுன், கின்புநிலை மாத்திரை யொவ்வொன்று' (2615) என்பதனுன் நினைவுகூர்க.

(அ. சி.) பொருப்பகம் - இமயமலை. பொற்கொடி : உமாதேவி. நெருப்புருவாகி - செம்மை வடிவினராகி. (௫)

2594. நந்தி பெருமான் நடுவுள வியோமத்து
வந்தேன் அகம்படி கோயில்கோண்டான்[1]கோள்ள
எந்தைவந் தானேன் றெழுந்தேன் எழுதலுஞ்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானன்றே.

(ப. இ.) நந்திப்பெருமானுகிய சிவபெருமான் அப்பாலாம் நாப் பண்சேர் உறக்கத்து எழுந்தருளிவந்து அடியேன் அகம்படியினைக் கோவிலாகக் கொண்டருளினன். கொண்டதனுல் அடியேனும் திரு விளக்கேற்றியதும் திருமனை புகுவார்போன்று எந்தை வந்தானென்று திருவருளால் எழுந்து[2] நெல்லுமலரும் தூஉய்த் தொழுதேன். தொழுத லும் அடியேன் உள்ளத்தினுள்ளே அச் சிவபெருமான் திருந்த இருந் தருளினன். அப்பால் உறக்கம் துரிய சுழுத்தி ; அறிதுயில். (௬)

2595. தன்மைவல் லோனைத் தவத்துள் நலத்தினை
நன்மைவல் லோனை நடுவுறை நந்தியைப்
புன்மைபோய் யாதே புனிதனை நாடுமின்
பன்மையில் உம்மைப் பரிசுசெய் வானன்றே.

(ப. இ.) உண்மை அறிவு இன்பப் பண்பாம் தன்மை வல்லானை, நற்றவத்துள் நடுநின்றருளும் நலத்தினை. அனைத்துயிர்க்கும் அகலாது நின்று ஆரருளால் நன்மை புரிந்துவரும் நல்லோனை. நடுநிலைகுன்ருது நயம்புரிந்தருளும் நந்தியை, புன்மையும் பொய்யும் - இருளும், மருளும்

பாடம்) 1. சொன்ன.
2. மடவரன்...அயர. நெடுநல்வாடை, ௩௯ - ௪௪.
,, கனமலர்க். சம்பந்தர், ௧. ௪௦ - ௯.

ஒருசிறிதும் இல்லாத புனிதனை, அன்புடன் நாடுங்கள். அங்ஙனம் நாடினால் அளவில்லாத ஆருயிர்களுள் நும்மைச் சிறப்பாகத் தெரிந்தெடுத்து நுமக்குத் திருவடிப் பரிசினைச் சேர்த்தருள்வன் (எ

2596 தொடர்ந்துநின் றானென்னைச் சோதிக்கும் போது
தொடர்ந்துநின் றானல்ல நாதனும் அங்கே
படர்ந்துநின் றாதிப் பராபரன் எந்தை
கடந்துநின் றவ்வழி காட்டுகின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து எனக்கெய்திய அறுவழி ஆய்வு (2589) செய்தருளும்போது அச் சிவபெருமான் உடனாந் தன்மையால் நல்ல நாதனாகி அங்கே தொடர்ந்துநின்றருளினன். ஒன்றாந் தன்மையில் ஆதிப் பெரும்பொருளாம் அவன் நீக்கமற நிறைந்து நின்றருளினன், எந்தையாகிய அவன் பொருள்தன்மையால் கடந்து நின்று திருவடி சேரும் அருட்பெரும் வழியைக் காட்டியருளுகின்றனன். (அ)

2597. அவ்வழி காட்டும் அமரர்க் கரும்பொருள்
இவ்வழி தந்தைதாய் கேளியான் ஒக்குஞ்
செவ்வழி சேர்சிவ லோகத் திருந்திடும்
இவ்வழி நந்தி இயல்பது தானன்றே.

(ப. இ.) அமரர்களுக்கும் அறியவொண்ணாத அரும்பொருளாம் சிவபெருமான் திருவடிப் பேற்றினுக்காம் அவ்வழியினைக் காட்டியருள் இன்றனன். இவ்வழியாகிய இவ்வுலகத்து எனக்குத் தந்தைதாய் கேள் ஒத்துத் தோன்றாத் துணைபுரிந்தருளுகின்றனன். அவன் செம்பொருள், செம்மை நலம்புரியும் விழுப்பொருள், செவ்வழியாய்ச் சென்று சேர்தற்குரிய சிவலோகமாகிய அம்மைக்கண் திருந்த இருந்திடும் அரும்பொருள். இம்முறைகளே நந்திப்பெருமானின் நல்லியல்புகளாகும். (௯)

2598. எறிவது ஞானத் துறைவாள் உருவி
அறிவத னேடேயவ் வாண்டகை யானைச்
செறிவது தேவர்க்குந் தேவர் பிரானைப்
பறிவது பல்கணப் பற்றுவி [1]டாரே.

(ப. இ.) மும்மலமாகிய மாயப்படைகளைத் திருவருளாகிய உறையினுள்ளிருக்கும் திருவைந்தெழுத்தாம் ஞானவாட் படையினை வெளிப்பட் எடுத்து எறிவது திருவாணைவழி யொழுகும் அடிமையின் முடிவில் கடனாகும். எறியவே அப் படைகள் அஞ்சி அகலும். அங்ஙனம் அஞ்சியகலவே திருவடியுணர்வு திகழ்ந்தோங்கும். ஓங்கவே அதனால் அறிவது அவ்வாண்டகையாகிய சிவபெருமானை. தேவர்பிரானாகிய அச் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக்கலந்து செறிந்திருப்பது அவ்வழிப்பேறாகும். அப்பேறு எய்தவே வேறு பலவகையான மாயாகாரியப் பற்றுவிடாச் சிறப்பிலார் சேர்வு பறிவதாகும். பறிவது - ஒட்டெடுப்பது. (௧0)

1. ஞானவாள். அ. திருப்படையெழுச்சி. ௧
,,வீட்டில். திருவுந்தியார், ௩0.

2599 ஆதிப் பிரான்தந்த வாளங்கைக் கொண்டபின்
வேதித்து என்னை விலக்கவல் லாரில்லை
சோதிப்பன் அங்கே சுவடு படாவண்ணம்
ஆதிக்கட் டெய்வ மவனிவ னுமன்றே.[1]

(ப. இ.) சிவகுருவாய் எழுந்தருளிய ஆதிப்பிரான் திருவைந் தெழுத்தாகிய வாளைத் தந்தருளினன்; அதனை உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கமாகக் கைக்கொண்டேன். அங்ஙனங் கைக்கொண்டபின் என்னை வேறுபடுத்தி நன்னெறியினின்றும் விலக்கிப் புன்னெறியிற் புகுத்த வல்லார் எவரும் இலர். மாயாகாரியச் சுவடாகிய குற்றப் பசையும் நேராவண்ணம் அவனருளால் குறிக்கொண்டு சோதிப்பன். ஆதிக்கண் தெய்வமாய் அந்தத்தின்கண் முழுமுதலாய் நிற்பவன் அவனே. அவனருளால் அவன் திருவடிசேர் இவனும் அவனுவன். (௧௧)

2600. அந்தக் கருவை யருவை வினைசெய்தற்
பந்தம் பணியச்சம் பல்பிறப் பும்வாட்டிச்
சிந்தை திருத்தலுஞ் சேர்ந்தாரச் சோதனை
சந்திக்கத் தற்பர மாகுஞ் சதுரர்க்கே.

(ப. இ.) தொன்மையேயுள்ள பிறப்பினும் வித்தாகிய அந்த இருண் மலத்தை, அதுகாரணமாக வரும் அருவுருவாயுள்ள மாயாகாரியங்களை, அவற்றான் ஏற்படும் இருவினைத் தொடக்கினை, அப்பணியால் ஏற்படும் அச்சத்தை, அவ்வச்சத்தால் வரும் பல பிறப்புக்கள் முதலிய எல்லா வற்றையும் சிவகுருவானவர் அருளால் வாட்டினர்; வாட்டிச் சிந்தையைத் திருத்தியருளினர். அருளலும் அறுவழி ஆய்வினைப் பொருந்தினர் தக்கோர். பொருந்தவே திருவடியிணையினைச் சேர்ந்தனர்; சேரவே சிவமாம் பெருவாழ்வினைப் பெற்றனர் பெற்ற நற்பேற்றால் செயற்கரும் செய்கை செய்யும் தீரராம் சதுரர் ஆயினர். ''செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செயற்கரிய செய்கலா தார்'' (௨௬) எனவும், ''பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம், கருமமே கட்டளைக் கல்'' (௯0௫) எனவும் நாயனாருளிய நற்றமிழ்மறையினை ஈண்டு நாடி இன்புறுக. செயற்குரிய செய்வார் மக்கள். செயற்குரிய செய்கலாதார் மாக்களிலும் தாழ்ந்த கயவர். இவரையே ''எற்றிற் குரியர் கயவர் ஒன்றுற்றக்கால், விற்றற் குரியர் விரைந்து' (௧0௮0) என நாயனார் அருளினர். ஒன்று - கிடைத்தற்கரிய இம் மக்கள் யாக்கை. விற்றல் - தம்மைப் புலனுக்கு அடிமையாக்கல். விரைந்து - கண்ட அளவானே ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது முந்திப் புகுந்து. கயவர் - புலனுக்கு அடிமைப் பட்டுப் புன்பிறப்பெய்தும் புல்லியர். கயவர் - மீளா ஆளாய்ப் பள்ளத்து ஆழ்ந்தோர். மக்கள் பிறப்பால் மலர்மிசை ஏகினான் மாணடிசேராது நிலமிசைப் புலனுக்கு அடிமையாய் மீண்டும் மீண்டும் புன்பிறப்பெய்து வோர் போக்கொணுக் கயவராவர். (௧௨)

எட்டாம் தந்திரம் முற்றும்.

---

1. மாதர்ப். அப்பர், ௪. ௩ - ௧.

ஒன்பதாம் தந்திரம்

[மகுடாகமம்]

1. குருமட தரிசனம்

2601. பலியும் அவியும் பரந்து புகையும்
ஒலியும்எம் ஈசன் தனக்கென்றே யுள்கிக்
குவியுங் குருமடம் கண்டவர் தாம்போய்த்
தளிரு மலரடி சார்ந்துநின் [1]றாரே.

(ப. இ.) அன்பால் அமைக்கப்படும் செஞ்சாலியரிசிச் சோறாகிய திருவமுதுப்பலியும், முத்தழற்கண் நத்திச் சொரியும் நெய் அவியும், பரந்து சித்தாந்த சைவத் திருமடங்களினெல்லாம் நறும்புகை கமழா நிற்கும். எனவே மெய்யடியார்கட்கு விருந்தயரச் சமைக்கும் சோறடு புகையும், பொருந்திய சிவ வணக்கத்தின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் வேள்வித் தீயில் நெய்பெய் புகையும் எங்கணும் பரந்து உள்ளம் பொங்க உலகும் பொங்கின என்க. திருவருளால் தோன்றிய செந்தமிழ்த் திருமறை திருமுறை முதலிய சிவ நூற்களின்கண் பிறப்பறுக்கும் அருமறைகளே பேசப்பட்டுள்ளன. அவைகளே நீதத்தொலி[2] எனப்படும். அவ்வொலிகளே எங்கணும் முழங்குவ. எல்லாம் சிவபெருமான் ஒருவனையே முழுமுதலாகக்கொண்டு நிகழ்வவாயின. இவற்றை நெஞ்ச நெக்குருகி நினைந்து அன்பருளமெலாம் குவியும். அதன் புறவடையாள மாகக் கைகளும் தலைமீதேறிக் குவியும். அத்தகைய சிவகுருமடங்களைக் கண்டவர் செம்மலர் நோன்றாளாம் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைச் சார்ந்து இன்பார்ந்து என்றும் நிற்பர்.

(அ. சி.) பலியும் - அன்னப் பலியும் (ஆரிய வேள்வியில் செய்யும் உயிர்ப்பலி அல்ல). அவியும் - பறப்பையின் மூலம் ஓமத்தீயில் சொரியும் நெய் அவியும். ஒலி - தமிழ்வேதம் ஓதும் ஒலி. (க)

2602. இவனில்ல மல்ல தவனுக்கங் கில்லை
அவனுக்கும் வேறில்லம் உண்டா அறியின்
அவனுக் கிவனில்ல மென்றேன் றறிந்தும்
அவனைப் புறம்பென் றரற்றுகின் [3]றாரே.

---

1. ஆகத்தோர். அப்பர், ௬. ௭௪ - ௨.
2. அந்தணர் வேள்வியு, ௩. ௨௮ - ௩.
3. திருக்கோயி. சிவஞானசித்தியார், ௧௨. ௩ - ௨
,, எவரேனும். அப்பர், ௬. ௬௧ - ௩.
,, கண்ணுதலும். இருபாவிருபது, க.
,, செம்மலர். சிவஞானபோதம், ௧௨.

(ப. இ.) ஈண்டு இவன் என்பது ஆருயிரைக் குறிக்கும். அஃது அவன் இவன் ஆகின்றான் என்னும் மும்மொழிக்கண் பெறப்படும். அத்தகைய இவன் என்னும் சொல் சிறப்பாகச் சிவகுருவினைக் குறிப்ப தாகும். அவன் என்னும் சொல் முழுமுதற் சிவனைக் குறிப்பதாகும். முழு முதற் சிவனாகிய அவனுக்குச் சிவகுருவாகிய இவனுடைய நற்றவ உள்ளமே உற்று உறையும் வற்றா அருள்சேர் திருக்கோவில் என்க. அதுவல்லாமல் வேறு திருக்கோவில் சிவனுக்கு அங்கு இல்லை என்க. அங்ஙனமிருந்தும் அவனாகிய சிவனுக்குச் சிவகுருவின் உள்ளத்தையன்றி வேறோர் இல்லம் இருப்பதாக ஆராய்ந்து அறியப்புகின், வழியளவை நூலளவை நுண்ணுணர்வு முதலிய எல்லா வகையானும் பெறப்படுவது சிவகுருவின் திருவுள்ளம் என்பதேயாம். அவ்வுண்மையினை அவ்வாற்றான் அறிந்திருந்தும் அவனாகிய சிவபெருமானைச் சிவகுருவுக்கு வேறாகப் புறம்பு என்று சில்லோர் வீண்முழக்கம் செய்கின்றனர். உண்டா-உண்டா யிருப்பதாக

(அ. சி.) இவன் - சிவன் (ஈண்டுக் குரு;) அவன் - சிவன். (உ)

2603. நாடும் [1]பெருந்துறை நான்கண்டு கொண்டபின்
கூடுஞ் சிவனது கோய்மலர்ச் சேவடி
தேட வரியன் சிறப்பிலி எம்மிறை
ஓடும் உலகுயி ராகிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தோரால் நாடப்பெறும் 'மிகுசைவத்துறை'யே பெருந்துறையாகும் அத்துறையினைத் திருவரு ளால் நான் கண்டுகொண்டேன். அதன்பின் சிவபெருமானுடைய செம்மலர் நோன்றாள் சேர்ந்தின்புறும் பேறு கைகூடிற்று. சிறப்பிலி: சிறப்பு + இல் + இ = சிறப்பாகிய, இல் - சிவகுருவின் திருவுள்ளம், இ - உடைமையாகக்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவன். இப் பொருள் பயப்பதே ஈண்டுச் சிறப்பிலியாகும். இ: உடைமைப் பொருள்ஈறு; வில்லையுடையவன் வில்லி என்பதுபோல். அத்தகைய சிறப்பிலியாகிய எம்மிறையைத் தேடவரியன் என்று செப்புவர். அச் சிவபெருமான் புடைபெயரும் உலகாகவும் உற்றுணரும் உயிராகவும் பிரிப்பின்றி நிறைந்து நின்றியக்குகின்றனன்.

(அ. சி.) பெருந்துறை சிவனது திருவடிதான் என்பது இம் மந்திரக் கருத்து. சிறப்பு இல் இ - சிறப்பினையுடையன் இல்லமாயிருக்கின்ற குரு. (௩)

2604. இயம்புவன் ஆசனத் தோடு மலையும்
இயம்புவன் சித்தக் குகையும் இடமும்
இயம்புவன் ஆதாரத் தோடு வனமும்
இயம்புவன் ஈரா றிருநிலத் தோர்க்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு ஆண்டாண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருக்கையும் மலையும் இவைஇவை என இயம்புவன்.

---

1. வேதநெறி. கஉ. சம்பந்தர். க.
,, பெரும்பெரு. அ. அடைக்கலப்பத்து, ௬.
,, கொய்ம்மலர்க். ச. அக - இ.

பேரன்புவாய்ந்த சிவனடியார் சித்தக் குகையும், திருமடம் திருக்கோவில் தொழுமிடம் முதலிய இடவகைகளும் இயம்புவன். அகநிலை ஆதார மாகிய ஆறுநிலைகளும், புறநிலை ஆதாரமாகிய சிவகுரு சிவனடியார் முதலிய திருமேனிகளும், காடு முதலிய பீடுசேர் இடங்களும் இயம்புவன். யாவர்க்கு என்றால் பதினான்கு உலகங்களிலும் வாழும் பயன்சேர் பல்லோர்க்கும் என்க. ஈராறு : பன்னிரண்டு. இரு : இரண்டு. ஆகப் பதினான்கு.

(அ. சி.) ஈராறு இருநிலம் - பதினான்கு உலகங்கள். (௪)

2605. முகம்பீட மாமட முன்னிய தேயம்
அகம்பர வர்க்கமே யாசில்செய் காட்சி
அகம்பர மாதனம் எண்ணெண் கிரியை
சிதம்பரந் தற்குகை யாதாரந் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமானுக்குச் சிவகுருவின் திருமுகமே தாமரை இருக்கையாகும். சிவகுருவின் திருமடமே கருதப்படும் சிறந்த இடமாகும். தேயம்-இடம். ஆருயிர்களின் தூயவுள்ளங்களே குற்றமற்ற அருட்காட்சிகளை யருளும் நிலைக்களம். அதனால் அவ்வுள்ளங்களில் இருத்துதலே காட்சியாகும். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உள்ளங்களைச் சிவபெருமானுக்கு உகந்த உவப்பமை இடமாக்குதல்வேண்டும். பதினாறு (1885) வகையான வழிபாட்டுச் செய்கைகளைச் சிறந்த காதலுடன் செய்தல்வேண்டும். அன்புசேர் இன்பவுள்ளம் அறிவுப் பெருவெளியின் நுண்ணிய நிலைக்களமாகும். எண் எண் - பதினாறு. இஃது உம்மைத் தொகை ; எட்டும் எட்டும் கூட்டப் பதினாறாகும்.

(அ. சி.) முகம்பீடம் - பதும ஆசனம். மடம் முன்னிய தேயம் - தேயமே மடம். அகம்பர வர்க்கமே - அகத்தில் பரனை இருத்துதலே. அகம்பர மாதனம் - அகத்தைப் பரனுக்கு ஆதனமாக்கி. எண்ணெண் கிரியை - கருதப்படும் எட்டுவிதக் கிரியைகளும். குகை - இருதயம். (௫)

2606. அகமுக மாம்பீடம் ஆதார மாகுஞ்
சகமுக மாஞ்சத்தி யாதன மாகுஞ்
சேகமுக மாந்தேய்வ மேசிவ மாகும்
அகமுகம் ஆய்ந்த அறிவுடை[1] யோர்க்கே.

(ப. இ.) அகமுகம் - நினைவகலாவுள்ளம் சிவபெருமானுக்குப் பீடமாகும். அதுவே நிலைக்களமுமாகும். உலகினைத் தொழிற்படுத்தும் திருவருளாற்றல் சிவபெருமானுக்குத் திருவுருவாகும். திருவுரு-ஆதனம். அத் திருவுருவின்கண் விளங்கித்தோன்றி உலகில் வெளிப்படுபவன் சிவபெருமானே. அவன் ஒருவனே தேவன். திருவருளால் உன்முக மாய்த் தேரும் நல்லறிவாளர்க்கு இவ்வுண்மைகள் நன்கு புலனாகும்.

(அ. சி.) அகமுகம் - உள் நினைந்திருப்பது. சகமுகம் - உலக வியாபாரங்களில் கலப்பது. சேகமுகமாம் - உயிர்களைக் காத்தற் பொருட்டு உலக இன்பங்களைச்செய்த. அகமுக மாய்ந்த - சிந்தையை உள்பக்கம் திருப்பி ஆராய்ந்து திருவடி நினைத்த. (௬)

---

1. எவ்வுருவும். சிவஞானபோதம், அ. ௪ - உ.

2607. மாயை யிரண்டு மறைக்க மறைவுறுங்
காயமோ ரைந்துங் கழியத்தா னாகியே
தூய பரஞ்சுடர் தோன்றச் சொரூபத்துள்
ஆய்பவர் ஞானாதி மோனத்த ராகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு அமைந்த உடல்மெய் உணர்வுமெய் என்னும் மெய்கட்கு வேண்டிய மாயை இரண்டு. அவை முறையே பகுதிமாயை தூவாமாயை எனப்படும். இம் மாயா வுடம்புகளால் ஆருயிர்கள் தம் உண்மை இயல்பு அறிய முடியாதபடி மறைக்கப்பட்டுள்ளன. உண்மைத் தன்மை - சொரூபம். காயம் ஐந்து வருமாறு: பருவுடம்பு, நுண் உடம்பு, குண வுடம்பு, போர்வையுடம்பு, மீநுண் உடம்பு என்பன. உணவுடம்பு, வளியுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்பவுடம்பு என்றலும் ஒன்று. இவ் ஐ வகை உடம்புகளின் உண்மைகளைச் சிவகுருவருளால் தேர்ந்து தெளிதலே கழிதலாகும். கழியவே தன் உண்மை புலனாகும். புலனாகத் தூய பரஞ்சுடர்ச் சிவபெருமான் தோன்றி யருள்வன். அச் சிவபெருமான் அருளும் தோற்றத்தின்கண் தம்மையும் அறிதல் கூடும். நாம் திருக்குறளைப் பயிலும்கால் திருவள்ளுவ நாயனாரை உணர்கின்றோம். அந் நாயனாரை உணருங்கால் உணர்கின்ற நம்மையும் நாம் உணரு கின்றோம் அல்லவா? அதுபோன்றதாகும் ஆருயிர்கள் சிவனை யுணருங் கால் தம்மை யுணர்வதும். 'கண்ணாடியைக் காண்பான் காணாதே தன்முகமும், உண்ணாடில் ஈதொப்பாம் ஓர்' அங்ஙனம் ஆய்பவர் ஞானம் நிறைந்த மோனத்தராவர். மெய் - தத்துவம்.

(அ. சி.) மாயை இரண்டு-மூலப் பிரகிருதி மாயை, அசுத்தமாயை. காயம் ஓர் ஐந்தும் - அன்னமய கோசம் முதலிய ஐந்து கோசங்களும்; அல்லது ஐந்து பூதங்களால் ஆகிய காயம். (எ)

2. ஞானகுரு தரிசனம்

(சிவகுருக் காட்சி)

2608. ஆறாறு முப்பதும் அங்கே யடங்கிடிற்
கூறக் குருபரன் கும்பிடு தந்திடும்
வேறே சிவபத மேலாய் அளித்திடும்
பேறாக ஆனந்தம் பேணும் பெருகவே.

(ப. இ.) அருஞ் சைவர் மேற்கொள்ளும் (௨௧௩௯) முப்பத்தாறு மெய்களும் சிவகுருவின் அருள்வழி நிற்றலால் அங்கே அடங்கிடும்- அவன் செவியறிவுறுத்திய திருவைந்தெழுத்தின் வழிநிற்கச் சிவபெருமானின் திருவடி தலைப்பெய்தலாகிய கும்பிடுதல் கைகூடும். அது கைகூடவே சிறப்பாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வாம் சிவபதத்தினை மேலாக அளித்தருள்வன். அவன் திருவடியினை மறவா நினைவுடன் பேணிவரவே பேரின்பம் அளவின்றி உளமெலாம் பெருகி ஊறியோடும்.

(அ. சி.) கும்பிடு - ஐக்கியம். (க

2609. துரியங்கள் மூன்றுங் கடந்தொளிர் சோதி
அரிய பரசிவம் யாவையு மாகி
விரிவு குவிவற விட்ட நிலத்தே
பெரிய குருபதம் பேசவொண் ணாதே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட் செயலறல், அருளோன் செயலறல் ஆகிய துரியங்கள் மூன்றும் கடந்து அப்பால் திகழும் அறிவுப் பேரொளிப் பிழம்பு சிவபெருமான். அவனே மாற்றம் மனங்கழிய நிற்கும் அருமைசேர் பரசிவம். அவனே யாவையும் ஆகிப் பிரிவின்றி நிற்கும் பெரும் பொருள். நினைப்பும் மறப்புமாகிய விரிவும் குவிவும் என்று பேசப்படும் அவ் விரண்டும் அற அகன்றதாகிய தூய நிலம் விட்ட நிலம் எனப்படும். இதுவே 'வானோர்க்கு உயர்ந்த வுலகம்.' அவ்விடமே திருவடிப்பெரும் பேறுகும். அந்நிலை பேச ஒண்ணாப் பெருநிலை என்க. சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் எனத் துரியங்கள் மூன்று.

(அ. சி.) விரிவு குவிவு அற - நினைப்பு மறப்பு ஒழிய. (௨)

2610. ஆயன நந்தி யடிக்கென் றலைபெற்றேன்
வாயன நந்தியை வாழ்த்தவென் வாய்பெற்றேன்
காயன நந்தியைக் காணவென் கண்பெற்றேன்
சேயன நந்திக்கென் சிந்தைபெற்[1] றேனன்றே.

(ப. இ.) ஆயாகிய தாயை யொத்த நந்தியின் திருவடியை வணங்கிச் சுமக்கத் திருவருளால் தலைபெற்றுள்ளேன். அத் தலை அடியேனுக்கு அத் தொண்டின் பொருட்டு அருளால் கொடுக்கப்படும் இரவற் கருவி யாகும். கற்பார்க்குக் கொடுத்துதவும் இரவல் ஏடு இதற்கொப்பாகும். அவிச்சுவையினும் செவிச்சுவை ஆற்றச் சிறப்பினதாகும். அவிச்சுவை யின்றேல் செவிச்சுவையினைக் கோடலும் ஏலா. எனவே சுவை யுணர்வு சேர் வாயை யொத்த நந்தியை வாழ்த்துதற் பொருட்டே வாய் பெற்றுள்ளேன். இயற்கைப் பேரறிவே யாண்டும் திருமேனியாகக் கொண்டு திகழும் நந்தியை அகத்தும் புறத்தும் காண நான் கண் பெற்றுள்ளேன். மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனை ஆற்ற உணர்வின்கண் காண்பதற்கு வாயிலாகிய எண்ணம் எனும் சிந்தை பெற்றுள்ளேன். மாற்றம் மனம்கழிய நின்ற மறையோனை மாற்றம்மனம்வழிய வுணர்தற்கு வாயில் சிந்தை என்றலும் ஒன்று. சேயன - எட்டாத் தன்மையை உடைய. அப்பர் பெருமானர் அருளிய 'திருவங்கமாலைத்' திருப்பதிகம் முற்றும் ஈண்டு நோக்கி இன்புறுக. அதன்கண் ஒன்று முதல் ஒன்பதும் உறுப்பின் பணியாகும். பத்து : இறை, பதினொன்று : உயிர், பன்னிரண்டு : தளை, ஆகிய மூன்றும் முப்பொருளுண்மையாகும். (௩)

---

1. வாழ்த்த. அப்பர், ௫. ௯0 - ௭.
,, தலையே நீ வணங்காய் ௬ ௯ - ௧.
,, மானுடப். சிவஞானசித்தியார், ௨. ௬ - ௨0.
,, உணர்வி. ௧௨. சம்பந்தர், ௧௧௬௧.
,, கோளில். திருக்குறள், ௯.
,, சிந்தை. அ. திருச்சதகம், ௭௧.
,, சிந்தனைநின். ௫. ,, ௨௬.

2611. கருடன் உருவங் கருதும் அளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோல்
குருவின் உருவங் குறித்தஅப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ [1]னாமே.

(ப. இ.) அரவின் நஞ்சினை அகற்றும் அம் மறையோன் அரவினுக்குப் பகையாம் கருடனின் மறையினைப் பல நாள் உருவேற்றித் திருவாய் நிற்கும் உள்ளத்துடன் கருதிக் கண்ணுற் பார்ப்பன். பார்க்கவே அந் நஞ்சு அப்பொழுதே அகலும். நஞ்சின் பயனும் கெட்டொழியும். அது போல் சிவகுருவின் திருவடியிணையினைக் குறிப்பதாகிய சிந்தனை செய்த அப்பொழுதே மும்மலப் பிணிப்பு முற்றும் அகன்றடங்கும். அவ் வுயிரும் சிவனடிப் பேறு பெற்றுச் சிவனவனாக விளங்கும். என்றும் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனே பிறவிக்குப் பகையாவன். அவன் திருப்பெய ராகிய திருவைந்தெழுத்தே பிறவிப் பெரும் பகையறுக்கும் அருமருந் தாகும். அதனைக் கைக்கொள்வதே சாலச் சிறந்ததென்பது இதனால் விளங்கும். மறையோன் - மந்திரச் செல்வன்.

கருடபாவனை வருமாறு: ''ஆதிபௌதிக கருடன், ஆதி தைவிக கருடன், ஆத்தியான்மிக கருடன் எனக் கருடன் மூவகைப்படும். இவ்வாறு பொருள் தோறும் கண்டுகொள்க. அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படும் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதி தெய்வமாய் அதுபோல வைத்துத் தியானஞ் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக கருடன். அம் மந்திரத்தினிடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன் எனப்படும். அவற்றுள், ஈண்டுக் கருட னென்றது கருடனுக்கு அதிதெய்வமாய் மாந்திரிக னுளத்திற் காணப் படும் மந்திர ரூபமாகிய ஆதி தைவிக கருடனை. அதனைப் பாவித்தலாவது நாடோறும் பயின்று வந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம் மந்திர ரூபமே தானாக அநந்நிய பாவனை செய்து தன்னறிவு அதன் வசமாம்படி உறைத்து நிற்றல். அங்ஙனம் நின்று அம் மந்திரக்கண் கொண்டு பார்ப்பவே அஃது அவ் விடவேகத்தை மாற்றுதல் ஒருதலையாகலின், அப் பாவனை ஈண்டைக்கு உவமையாயிற்று.'' (சிவஞான முனிவரர், ௯. ௨-௩ பேருரை.) அநந்நியம்: வேறன்மை.

உருவம் உயிர்மறை ஊட்டும்அரு ளாற்றல்
வருபொருள்தோ றுண்டாம் வகுப்பின்—தெருளுலகில்
ஆதி பௌதிகம் ஆதிதை வீகமுடன்
ஆதியான் மீகம் அறி.

தைவிகம் - தைவீகம். ஆன்மிகம் - ஆன்மீகம். ஆத்தியான்மிகம் என்பது ஆதியான் மீகம் என நின்றது. (௪)

2612. தோன்ற அறிதலுந் தோன்றல்தோன் றாமையு
மான்ற வறிவு மறிநன வாதிகள்
மூன்றவை நீங்குந் துரியங்கள் மூன்றற
வூன்றிய நந்தி யுயர்மோனத் தானன்றே.

---

1. கண்டதை. சிவஞானபோதம், ௯. ௨ - ௩.

(ப. இ.) சிவகுருவினருளால் திருவடியுணர்வு தோன்ற அறிவர். அறிந்தபின் தோன்றல் தோன்றாமையாகிய நினைப்பும் மறப்பும் நீங்கும். மயக்க அறிவுகளும் அகலும். அறிகின்ற நனவு கனவு உறக்கம் முதலிய பாடுகள் மூன்றும் நீங்கும். ஆருயிர்ச் செயலறல் அருட் செயலறல் அருளோன் செயலறல் மூன்றும் அறும். அறவே, சித்தத்தின்கண் திருவடி யூன்றிய நந்தி உணர்வின் நேர்பெற எழுந்தருள்வன். அந்நிலையில் அப் பேறு பெற்றவன் உயர்ந்த மோன நிலையினனாவன். மோனம்: மேன்மை யாற் பெறப்படும் உணர்வு. பாடுகள் - நிலைகள்.

(அ. சி.) மான்ற - மயக்கமுள்ள. மறி - மாறி வருகிற. நனவாதிகள் மூன்று - நனவு, கனவு, சுழுத்தி. துரியங்கள் மூன்று - சிவ, சீவ, பர துரியங்கள். ஊன்றிய - நிலைபெற்ற. (ரு)

2613. சந்திரபூமிக் குடன்புரு வத்திடைக்
கந்த மலரில் இரண்டிதழ்க் கன்னியும்
பந்த மிலாத பளிங்கின் உருவினள்
பந்தம் அறுத்த பரங்குரு பற்றன்றே.

(ப. இ.) திங்கள் மண்டிலத்தினூடு கூடிப் புருவ நடுவாக இருக்கும் நறுமணம் கமழும் இரண்டிதழ்த் தாமரை மலரை நெருங்குதல் வேண்டும். நெருங்கி ஆங்கு வீற்றிருக்கும் திருவருளாற்றலாங் கன்னியைக் காணுதல் வேண்டும். அத் திருவருள் பளிங்கின் (1043) வண்ணத்தளாவள். அத் திருவருளின் பெறலருந்துணையால் சிறந்த சிவஞான மெய்க் குருவின் திருவடியிணையினைப் பற்றுதல் வேண்டும். அதுவே பெரும்பேறென்க. புருவநடு-ஆணையிடமாகும். பரங்குருவே பந்தமறுத்த பரம்பொருளாகும்.

(அ. சி.) சந்திர பூமிக்குடன் - சந்திரமண்டலத்தோடு கூடி. கந்த மலரில் இரண்டிதழ்க் கன்னி - இரண்டிதழ்களையுடைய ஆஞ்ஞையில் இருக்கும் சத்தி. பரம் - மேலான. (சு)

2614. மனம்புகுந் தானுல கேழு மகிழ
நிலம்புகுந் தானெடு வானிலந் தாங்கிச்
சினம்புகுந் தான்திசை எட்டும் நடுங்க
வனம்புகுந் தானூர் வடக்கென்ப [1]தாமே.

(ப. இ.) மெய்யடியார்களின் தூய திருவுள்ளத்தின்கண் சிவபெருமான் புகுந்தருளினன். அங்ஙனம் புகுந்தருளியது ஏழுலகும் மகிழ்ந்து இன்புறும் பொருட்டேயாம். நீண்ட வானிலத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு 'இந்த மாநிலத்தே' புகுந்தருளினன். ஆருயிர்களின் கொடுமை கண்டு எட்டுத்திசையும் நடுங்கும் வண்ணம் சினம் கொண்டருளினன். அவனே பேரொடுக்கப் பெருவனத்தின்கண் புகும் பெரும்பொருளாவன். அவனுக் குரிய சிறந்தவூர் தென்றமிழ் வழங்கும் வடபாலுள்ள திருக்கயிலையாகும். திருக்கயிலையில் தென்றமிழ் வழங்குதல் திருமூல நாயனர் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் முதலாயினர் பொதியிலினுக்கு அடுத்தடுத்துத் தமிழ் முனிவர் பால் தனித்தமிழ்க் கேண்மையால் வருவதூஉம், நம்பியாரூரர் நற்றமி

---

1. நின்ற. கஉ. வெள்ளானை, சஉ.
,, பெருகு. ,, ,, சகூ.

மூால் விண்ணப்பிப்பதும், சேரர் பெருமானுர் திருக்கயிலையின்கண் "ஞான வுலா" மோனத் தமிழால் திருச் செவி கேட்பித்ததும் நடு நின்று நயனுர் நல்லுணர்வால் நாடுவார்க்கு நன்கு புலனுகாதிராது.

(அ. சி.) சினம் புகுந்தான் - வெகுண்டவன். வனம் - தத்துவக் கூட்டம். வடக்கு - கயிலை. (எ)

2615. தானுன வண்ணமுங் கோசமுஞ் சார்தருந்
தானும் பறவை வனமேனத் தக்கன
தானுன சோடச மார்க்கந்தான் நின்றிடில்
தானுந் தசாங்கமும் வேறுள்ள தானன்றே.

(ப. இ.) உணவுடம்பு, வளியுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்ப வுடம்பு என ஐவகையுடம்புகளைத் தானுகவே எண்ணி ஆருயிர் நடக்கும். இவ்வகை யுடம்புக ளைந்தையும் ஐங்கோசம் எனவுங் கூறுப. இவற்றைக் கொண்டு நடக்கும் ஆருயிரைப் பறவை என உருவகிப்பர். அம் மட்டு மன்று; தத்துவக் கூட்டங்களையும் ஆருயிர் தானுகவே கருதி நடக்கின்றது. இவையனைத்தும் தனக்கு வேருவலவ எனச் சிவகுருவின் அருளால் புல னுகும். புலனுகவே நற்றவ நான்மையின் விரிவு பதினுறும் விளங்கும். விளங்கவே அவற்றை மேற்கொண்டு அவ் வுயிர் தானுகவே நிற்கும். அதன் மேல் பதின் ஆக்கமாகிய தசகாரியமும் தெளியத் திகழும். நான்மையின் விரிவு பதினுருவன:[1]

க. சீலம்: க. சிலத்திற் சிலம் உ. சிலத்தின் நோன்பு ங. சிலத்திற் செறிவு ச. சிலத்திலறிவு.

உ. நோன்பு; க. நோன்பிற் சிலம் உ. நோன்பின் நோன்பு ங. நோன்பிற் செறிவு ச. நோன்பின் அறிவு.

ங. செறிவு: க. செறிவிற் சிலம் உ. செறிவில் நோன்பு ங. செறி வில் செறிவு ச. செறிவி லறிவு.

ச. அறிவு: க. அறிவிற் சிலம் உ அறிவில் நோன்பு ங. அறிவில் செறிவு ச அறிவில் அறிவு என்ப. இவற்றை, 'அன்பின்பு நண்புண்பிங் காயின் அறிவினினுன், கின்புநிலை மாத்திரை யொவ் வொன்று' என்பதனுல் நினைவுகூர்க. மேலும்,

"சில மின்றி நோன்பின்றிச் செறிவே இன்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி வாரா உலக நெறியேறக்
கோலங் காட்டி ஆண்டானைக் கொடியேன் என்றே கூடுவதே"

—அ. ஆனந்தமாலை, ங.

என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிவானும் உணர்க.

பதின் ஆக்கம்:

க. மெய் (தத்துவம்): க. திரியக்காண்டல் உ. இரட்டுறக்காண்டல் ங. தெளியக்காண்டல்.

---

1. புறச்சமய. சிவஞானசித்தியார், அ. உ - க.

௨ ஆருயிர்: ௧. திரியக்காண்டல் ௨. இரட்டுறக்காண்டல் ௩. தெளியக்காண்டல்.

௩. சிவம்: ௧. திரியக்காண்டல் ௨. இரட்டுறக்காண்டல், ௩. சிவத்தோய்வு ௪. சிவத்துய்ப்பு என்ப. திரியக்காண்டலை உருவம் எனவும், இரட்டுறக்காண்டலைத் தரிசனம் எனவும், தெளியக்காண்டலைச் சுத்தி எனவும் கூறுப. இதுபோல் சிவத்துக்குக் கூறுங்கால் தெளியக் காண்டலுக்கீடாகச் சிவயோகம் எனவும் அதன்மேல் சிவபோக மெனவும் பிறிதொன்று கூட்டியும் கூறுப. இதன் விரிவுகளெல்லாம் உண்மை நெறி விளக்கம் முதலிய மெய்கண்ட நூல்களில் பரக்கக் காண்க.

(அ. சி.) கோசம் - ஐந்து கோசங்களும். பறவை - சீவன். வனம் - தத்துவக்கூட்டம். சோடசமார்க்கம் - சரியையிற் சரியை முதல் 16. தசாங்கம் - தசகாரியம்; அவை தத்துவரூபம் - தத்துவ தரிசனம் முதல் சிவபோகம் ஈறுகப் பத்து. (௮)

2616. மருவிப் பிரிவறி யாளங்கள் மாநந்தி
உருவ நினைக்கநின் றுள்ளே யுருக்குங்
கருவிற் கரந்துள்ளங் காணவல் லார்க்கிங்
கருவினை கண்சோரும் அற்றூர் அகத்தே.

(ப. இ.) செவ்விவாய்ந்த ஆருயிரைத் திருவருளால் மருவிய எங்கள் மாநந்தி பின்னைப் பிறவியிற் பிரித்தறியான். அவனது திருவருட்டிருவுருவை உணர்வின்கண் நினைக்க ஆருயிரின் தன்முனைப்பாகிய இருளை அத்திருவுரு கெடுக்கும். எல்லாவற்றிற்குங் காரணமாயிருக்கிற அச் சிவத்தின்கண் ஒடுங்கிக் காணவல்லார்க்கு இங்குச் சார நிற்கும் அருவினைகள் கண் சோர்ந்து அற்றழியும். இவ்வினைகட்கு அகமாக இருக்கும் மாயையும் அழியும். கருவில் - காரணத்தில்.

(அ. சி.) மருவிப் பிரிவு-கூடிப்பிரிதல். உருக்கும்-தற்போதத்தைக் கெடுக்கும். (௯)

2617. தலைப்பட லாமெங்கள் தத்துவன் தன்னைப்
பலப்படு பாசம் அறுத்தறுத் திட்டு
நிலைப்பெற நாடி நினைப்பற வுள்கில்
தலைப்பட லாகுந் தருமமுந் தானே.

(ப. இ.) சிவஞானத் திருவருளால் மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமானைத் தலைப்படுதல் உண்டாகும். தத்துவன் - மெய்ப்பொருள். அத் தலைப்பாட்டினுல் பலவகையாகக் கிளைக்கும் ஆசாபாசங்களை அறுத்து அறுத்திட்டு ஒழிக்கலாம். என்றும் பொன்று நிலைமையுடன் திருவடிக் கீழ் நிலைபெற நாடுமின். நீங்கா நினைவுடன் இருப்பின் அவன் திருவடியைத் தலைப்படுதலாகும். அவன் போகமீன்றருள் புண்ணிய வடிவினன் ஆவன். அறவாழி அந்தணன் ஆவன்.

(அ. சி.) பலப்படு - பலவகைப்பட்ட. தருமமும் - அறத்தின் வடிவாயுள்ள சிவமும். (௧௦)

2618. நினைக்கின் நினைக்கு நினைப்பவர் தம்மைச்
சுனைக்குள் விளைமலர்ச் சோதியி னானைத்
தினைப்பிளந் தன்ன சிறுமைய ரேனுங்
கனத்த மனத்தடைந் தாலுயர்ந் [1]தாரே.

(ப. இ.) பேரன்புவாய்ந்த மெய்யடியார்கள் காதலுடன் 'தன்னை நினைப்பார்களானால் அங்ஙனம் நினைப்பவரைச் சிவபெருமானும் திருவருளால் நினைந்தருள்வன். புருவநடுவாகிய சுனையின்கண் திருவாணையாக விளங்கும் அறிவுப் பேரொளியானை நெஞ்சத்தாமரையினிடத்து விளைந்து மலரும் உள்ளொளியாக வுறையும் சிவபெருமானைத் தினையைப் பிளந்தாலொத்த சிறுமையராயுள்ளாரும் திருவைந்தெழுத்தினையே எண்ணி அவ்வெண்ணத்தால் உறுதி எய்தியவுள்ளத்தின்கண் நினைப்பாராயின் அவ்வுள்ளம் உரனுடைய வுள்ளமாகும். உரன் - திண்மை. அத் திண்மைசேர் மனத்துச் சிவபெருமானைப் பொருந்தச் செய்தவர், உயர்வற உயர்ந்த ஒருவராவர். தினை : பண்டு வழங்கியதொரு சிற்றளவையுமாம்.

(அ. சி.) சுனை-புருவமத்தி. விளைமலர்ச் சோதி-உள்ளக் கமலத்தில் விளங்கும் சிவ ஒளி. தினைப்பிளந்தன்ன - உடைந்த தினையரிசி அளவு. கனத்த மனம் - நற்குணங்கள் நிறைந்தமனம். (௧௧)

2619. தலைப்படுங் காலத்துத் தத்துவன் தன்னை
விலக்குறின் மேலை விதியென்றுங் கொள்க
அனைத்துல காய்நின்ற ஆதிப் பிரானை
நினைப்புறு வார்பத்தி தேடிக்கொள் வாரே.

(ப. இ.) மெய்யுணர்வுக் குரவனும் சிவபெருமானை அவனருளால் தலைப்படுமிடத்துத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருக்கயிலை சென்ற காலத்தும், ஆறை வடதளியில் வஞ்சமிக்க அமணரால் மறைக்கப்பட்டிருந்த திருக்கோவிலைத் திறப்பிக்க முயன்ற காலத்தும் ஏற்பட்ட இடையூறுகளை விதியென்றே கொண்டு முறையே 'மாளும் இவ் வுடல் கொண்டு மீளேனெனவும்,' 'உண்ணாதிருந்தார் என்ன முடிப்பாரெனவும்' சேக்கிழார் அடிகள் கூறுவபோன்று உறுதியுடன் கூறி வரும் இடையூறுகளை மேலை விதியெனக் கொண்டு நீக்குவர் மெய்யுணர்ந்தார். எல்லாமாய் அல்லதுமாய் நின்ற காரணகருத்தாவாம் ஆதியுடன் கூடிய அழியா அறிவுச் சோதிச் சிவபெருமானை இடையறு நினைப்புக் கொள்வதுஞ் செய்வர் அவர். அவரேசிவபத்தியினைச் சிரத்தினுள்ளும் சிந்தையினுள்ளும் சேர்த்துத் தேடிக் கைக்கொள்ளும் சிவபத்தராவர். (௧௨)

2620. நகழ்[2]வொழிந் தாரவர் நாதனை யுள்கி
நிகழ்வொழிந் தாரெம் பிரானொடுங் கூடித்
திகழ்வொழிந் தார்தங்கள் சிந்தையி னுள்ளே
புகழ்வழி காட்டிப் புகுந்துநின் றானே.

---

1. தினைத்துணை. திருக்குறள், ௧0௪.
,, டனையென். தொல்காப்பியம், எழுத்து. ௧௬௧.
2. கன்றித்தன். ௪. ௪௭ - ௫.

(ப. இ.) மெய்யுணர்ந்தார் நாதனுகிய சிவபெருமானை இடையறுது படர்ந்து விலக்குறும் எத்தகைய இடையூறுகளையும் நீக்கிக் கொள்வர். சிவபெருமானையே அவனருளால் உணர்விற் கூடிக்கொண்டிருப்பர் மெய்யுணர்வினர். அதனுல் நிகழ்வாகிய ஏருவினை ஏற்றம் ஏலாதொழிந்தனர். உலகியல் ஆடம்பரங்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் தலைதூக்குவனவாகிய திகழ்வினை யொழிந்தனர். திருவடிப் பேற்றினுக்குரிய செந்நெறி - சித்தாந்த நன்னெறி - செந்தமிழ்ப் பெருநெறியினை நடுநிலையாளர் அனைவரும் மெய்ம்மையோடு புகழ்வர். அதனுல் அப் புகழ் வழியினை உலகிடை நாட்டித் திருவடிப் பேருஞ் 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வ'த்தினைப் புகுந்து நின்ருர் என்க.

(அ. சி.) நகழ்வு - விலகுதல். நிகழ்வு - உலக வியாபாரம். தகழ்வு - வீண் ஆடம்பரம் புகழ்வழி - புகழ்தற்குரிய முத்திநெறி. (கசு)

2621. வந்த மரகத மாணிக்க ரேகைபோற்
சந்திடு மாமொழிச் சற்குரு சன்மார்க்கம்
இந்த இரேகை யிலாடத்தின் மூலத்தே
சுந்தரச் சோதியுட் சோதியு மாகுமே.

(ப. இ) மரகதமாகிய பச்சைமணி, மருள் நிலைக்கு ஒப்பாகும். அப் பச்சைமணியின்கண் செம்மணிக்கதிர் பாய்வது மருளின்கண் அருட்கதிர் பாய்ந்து ஆருயிரின் அறியாமையை அகற்றுவதை யொக்கும். அத்தகைய அருமறை மொழியினை மெய்க்குரவன் அருளும் மெய்ந்நெறிக்கண் அவனருளித் தந்திடுவான். சந்திடும் - தந்திடும். மெய்க்குரவன் குருவருளால் தந்தருளப்பெறும் திருவைந்தெழுத்தாகிய அருமறைக் கதிர் நெற்றியின்கண் மூக்கின் மூலமாகிய புருவ நடுவில் ஊடுருவி ஒளிரும். அதுவே அழகிய ஒளிகட் கெல்லாம் ஒளிகொடுத்துக் கொண்டொளிரும் அருளொளியாகும்.

(அ. சி.) வந்த......போல் - மரகதத்தில் வந்த மாணிக்க ரேகை. அஞ்ஞானத்திடையில் உண்டான ஞான ஒளி. சந்திடு - தெரிவிக்கும். இலாடம் - நெற்றி. மூலம் - நாசியின் மூலமாகிய புருவநடு. (கஎ)

2622. உண்ணும்நன் வாயும் உடலும் உயிருமாய்க்
கண்ணுமா யோகக் கடவுள் இருப்பது
மண்ணுநன் நீரனல் காலோடு வானுமாய்
விண்ணு மிலதாம் வெளியானோர் மேனியே.

(ப. இ.) நற்றவ (2615) நான்மையுள்ளும் மூன்றும் நிலை செறிவு நிலையாகும். அந்நிலையையே சிவயோகம் எனவும் மாயோகம் எனவுங் கூறுப. அத்தகைய செறிவுநிலைக்காட்சியர், அறிவுக் கண்ணிற் புலனுகும் கடவுளர் மாயோகக் கடவுளராவர். அவர் கலப்புத் தன்மையால் உண்ணும் வாயின்கண்ணும், அவ்வாயுறுப்பினையுடைய உறுப்பியாகிய உடம்பின்கண்ணும், அவ்வாய்ப்பயன் கொள்ளும் உயிரின்கண்ணும், பயன் விளைபுலனும் மண் நீர் அனல் கால் வானம் ஆகிய ஐம்பூதங்களின் கண்ணும் பிரிப்பின்றிக் கலந்துநின்றருள்கின்றனர். பூதவெளியாகிய விண்ணையும் கடந்து அறிவுப் பெருவெளியில் நிற்கும் செறிவினோர்

திருமேனியைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு எழுந்தருள்வன் சிவன்.

(அ. சி.) யோகக் கடவுள் - யோகத்தால் அறியப்படும் கடவுள். வெளியானோர் - பசுகரணம் நீங்கிச் சிவகரணமுடையோர். (கரு)

2623. பரசு பதியென்று பார்முழு தெல்லாம்
பரசிவ னாணை நடக்கும் பாதியாற்
பெரிய பதிசெய்து பின்னும் அடியார்க்
குரிய பதியும்பா ராக்கிநின் றானே.

(ப. இ.) பரசு என்று சொல்லப்படும் கோடாலிப் படையைத் தாங்கியுள்ள சிவபெருமான் அனைத்துயிர்கட்கும் அனைத்துலகங்கட்கும் பதியாவன். அவனையே பதியென்று பார் முழுதும் வணங்கும். பார் முழுதும் அவன் திருவாணையே முட்டின்றிச் செல்லும். முழுவாணை யாகும். மெய்(தத்துவம்)களைப் பகுத்துணர்வதாகிய தத்துவ ஞானம் கைவந்த செம்பொருட்டுணிவினர்க்குப் பெரிய பதியாகிய திருவடி யுலகினை அமைத்தருளினன் சிவன். பின்னுகச் செவ்வி வாய்த்துவரும் அடியவர்கட்கு உரிய பதியும் பாராகிய உலகமென அமைத்தருளினன். அவனே எங்கணும் நீக்கமற நிறைந்து நின்றருளினன். செம்பொருட் டுணிவினர் : சைவசித்தாந்தர்.

(அ. சி.) பரசும் - புகழப்படும். பாதியால் - தத்துவ ஞானத்தால். பெரிய பதி - முத்தி. பார் ஆக்கி - உலகைப் படைத்து. (கசு)

2624. அம்பர நாதன் அகலிட நீள்பொழில்
தம்பர மல்லது தாமறி யோம்என்பர்
உம்பருள் வானவர் தானவர் கண்டிலர்
எம்பெரு மானருள் பெற்றிருந் தாரன்றே.

(ப. இ.) பேரறிவுப் பெருவெளியின் பெருந்தலைவன் சிவபெருமான். அம்பரநாதன் என்பதற்கு அழகிய மேலான முதல்வன் என்றலும் ஒன்று. நீண்ட பெரியவுலகங்கள் அனைத்தும் அவன் திருவாணை யாலேயே நடக்கின்றன. இவ்வுண்மையை யன்றி வேறொன்றும் நாமறி யோம் என்று மெய்யடியார் கூறுவர். மேலிடத்துள்ள வானவரும் தானவரும் இவ்வுண்மையினை யுணர்ந்திலர். இவ்வுண்மையினை யுணர்ந்த மெய்யடியார்கள் எம்பெருமான் திருவருள்பெற்று இனிதிருந்தார்கள்.

(அ. சி.) நீள் பொழில் - பெரிய உலகம். தம் பரம் - தமது கடவுள். உம்பர் - வானுலகு. (கஎ)

2625. கோவணங் கும்படி கோவண மாகிப்பின்
நாவணங் கும்படி நந்தி யருள்செய்தான்
தேவணங் கோமினிச் சித்தந் தெளிந்தனம்
போய்வணங் கும்பொரு ளாயிருந் [1]தோமன்றே.

(ப. இ.) தேவர்கோ, மூவர், செழும்பொழிற்கோ மற்றும் யாவரும் கோவென வணங்கும் கோவணன் சிவபெருமான். அங்ஙனம் கோவணம்

1. என்றுநா. மூவுருவின். அப்பர், ௬. கஅ - ௫, ௬.

ஆகிப்பின் மெய்யடியார்கள் தங்கள் நன்னுவால் திருமுறைபாடி வணங் கும்படி எழுந்தருளி இருப்பவனும் அவனே. அவனை வணங்கும்படி ஆரருள்புரிந்தவன் நந்தி. நந்தியின் முந்திய திருவருளால உள்ளம் தெள்ளத்தெளிந்த வெள்ளராளுேம், கள்ளமகன்றேம். கொள்ளோம். கனவிலும் செத்துப் பிறந்து சிறுமையுறும் சிறுதெய்வ வணக்கம். அத் தெய்வங்களெல்லாம் தொழும் தன்மையான் சிவபெருமான். அவன் திருவடிக்கீழ் அவனருளால்புக்கு அவனுகத் திகழ்ந்தனம். இதனைப் 'பிறவாப் பெருந்தெய்வம் பேணுசிவன் ஏனோர், பிறப்பாற் சிறுதெய்வம் பேசு' என்பதனுல் நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) கோ-பசு, ஆன்மா. கோவணமாகி - ஆன்மாக்களின் உருவந் தாங்கி. நாவணங்கும்படி - நாவால் துதிக்கும்படி. தேவணங்கோம் - வேறு தேவரை வணங்கோம் - சத்தம் - பத்துவித நாதங்கள். வணங்கும் பொருளாய் - சிவமாய். (கஅ)

---

3. பிரணவ சமாதி

(ஓங்காரத் தொடுக்கம்)

2626. தூலப் பிரணவஞ் சோரூபானந் தப்[1]பேர்
பாலித்த சூக்கும மேலைச் சோரூபப்பெண்
ஆலித்த முத்திரை யாங்கதிற் காரணம்
மேலைப் பிரணவம் வேதாந்த வீதியே.

(ப. இ.) பாரிய ஓமொழி தூலப் பிரணவமாகும். அதனுல் பெறுவது பருவுடலின்பம். நுண்மை ஓமொழி நுண்ணுடற்குரிய இன்ப வாயிலாகும். மேலைச் சொரூபம் என்னும் இன்ப ஓமொழி காரணப் பிரணவமாகும். அது திருவருள் வீழ்ச்சிக்கு வாயிலாகும். அப் பிரணவம் கைக்குறியாம் முத்திரை வடிவாக விருக்கும். மாமுதல் ஓமொழி மேலைப் பிரணவமாகும். இதுவே மாகாரணமெனவும் சொல்லப்படும். இது திருவடியுணர்வாம் வேதாந்த வீதியில் சேர்ப்பதாகும்.

(அ. சி.) தூலப்பிரணவம் தூல சரீரத்துக்கு ஆனந்தமும், சூக்குமப் பிரணவம் சூக்கும தேகத்துக்கு (மேலைச் சொரூபம்) ஆனந்தமும், காரணப் பிரணவம் திருவருட்சத்தி பதியச் செய்தலும், மகாகாரணப் பிரணவம் (மேலைப் பிரணவம்) வேதாந்த வீதியில் சேர்த்தலுஞ் செய்யும். (க)

2627. ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யுருவரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி [2]சித்தியே.

(பாடம்) 1. பேருரை.

2. கரும்பினு. அப்பர், ௬. எச - ௩.
,, ஒருசுடராய். ,, ௬. ௩௧ - கO.

(ப. இ.) ஓமென்று ஓதப்பெறும் ஓங்காரத்துள்ளே ஒப்பில் ஒரு மொழி தோன்றும். ஒரு மொழியெனினும் [1]பெரும்பொருட்கிளவி யெனினும் ஒன்று. இதனை மகாவாக்கியம் எனவுங் கூறுப. அவ்வோங் காரத்துள்ளே உருவும் அருவும் தோன்றும். உருவினைச் சகளம் என்ப. அருவினை நிட்களம் என்ப. அவ்வோங்காரத்துள்ளே ஆருயிர் வேறு பாடுகள் பலவும் உண்டாம். அவ் வேறுபாடுகள் மா, மாக்கள், மக்கள் ஆன்றோர், அறிவர், அமரர், (வானவர்) முதற்பலவாம். அவ்வோங்காரத் தாலேயே பிறப்பும் சிறப்பும் உறப்பெறும் பிறப்பு - சித்தி. சிறப்பு - முத்தி. (உ)

2628. ஓங்கார்த் துள்ளே யுதித்தஐம்[2]பூதங்கள்
ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசரம்
ஓங்கா ரதீதத் துயிர்மூன்றும் உற்றன
ஓங்கார சீவ பரசிவ ரூபமே.

(ப. இ.) முப்பத்தாறுவது மெய் ஒலி. ஓங்காரம் ஒலியினின்று தோன்றுவது. வழிவழியாக ஏனைய மெய்கள் தோன்றும். அம்முறை யினால் ஓங்காரத்தினின்று ஐந்து பூதங்களும் தோன்றின என்று ஓதினர். மேலும் ஓங்காரத்தை இயைந்து இயக்கும் உரிமைத் தெய்வங் கள். அயன், அரி அரன், ஆண்டான், அருளோன் என்பவராவர். அவர்களே ஐம்பூதங்களையும் முறையே இயக்குகின்றனர். அதனால் அப் பூதங்கள் ஓங்காரத்தினின்று தோன்றின என்றலும் ஒன்று. அவ்வோங் காரத்துள்ளே இயங்குதிணை நிலைத்திணைப் பொருள்கள் அனைத்தும் தோன்றின. இயங்குதிணை - சரம். நிலைத்திணை - அசரம். அப்பாலாம் ஓங்காரத்துள் மூவகை உயிர்களும் சார்ந்தன. மூவகையுயிர்களாவன : ஒருமலம் உடையன, இருமலமுடையன மும்மலமுடையன என்பன. அப்பால் ஓங்காரம் - ஓங்காராதீதம். இதனை மாகாரண ஓங்காரம் என்ப. அவ்வோங்காரத்துள்ளே ஆருயிர் உரு, அருவுரு, அருளோன் உருத்தோன்றும் என்ப. சரம் ; நகர்வது. அசரம் : நகராதது. (௩)

2629. வருக்கஞ் சுகமாம் பிரமமு மாகும்
[3]அருக்கஞ் சராசர மாகும் உலகில்
தருக்கிய வாதார மெல்லாந்தன் மேனி
சுருக்கமின் ஞானந் தொகுத்துணர்ந் தோரே.

(ப. இ.) ஓமொழியின் இனமாகிய அகர உகர மகரங்கள் வருக்கம் எனப்படும். இவை இன்ப நிலையுமாகும். இறைவனுமாகும். அம் மூன்றன் தொகுப்பாகிய அருக்கம் சராசரமாகும். ஆண்மை மிக்க ஆதாரநிலைகளின் உருவமெல்லாம் ஓங்காரமாகும். ஓங்காரத்தின் உண்மையுணர்ந்தோர் திருவடியுணர்வாம் நிறைஞானத் தொகுப் புணர்ந்தோராவர்.

(அ. சி.) வருக்கம் - ஓங்காரத்தின் அம்சங்களாகிய அ - உ - ம். சுருக்கமில் - பரந்த (௪)

---

1. ஒருமொழியே. தாயு. ௪௭. நினை - உ.
2. பாராதி. உண்மைவிளக்கம், அ.
(பாடம்) 3. வருக்கஞ்

2630. மலையு மனோபவ மருள்வன வாவன
நிலையிற் றரிசனம் தீப நெறியாந்
தலமுங் குலமுந் தவஞ்சித்த மாகும்
நலமுஞ்சன் மார்க்கத் துபதேசந் தானே.

(ப. இ.) நிலைபேறின்றி ஓவாது அலைந்துகொண்டே யிருக்கும் மனமும் உயிர்ப்பு மயங்குவதற்கு இடமாகவுள்ளனவாகும். அந்நிலையில் மயக்கம் ஒழிப்பதற்குச் சிவகுருவின் விளக்கக் காட்சி எய்துதல் வேண்டும். அதுவே ஈண்டுத் தீபநெறி எனப்பட்டது. இவ் விளக்கத்திற்கு இடமும் சார்பும் உள்ளமும் தவமும் தூய்மையாதல் வேண்டும். அதுவே வாய்ப்புடையதாகும். சிவமறையாகிய நலம் நன்னெறிக்கண் செவியறிவுறுக்கும் அருமறையாகும். அருமறை - உபதேசம்.

(அ. சி.) மலையும் - மயங்கும். மருள்வன - மயங்குவன, (ரு)

2631. சோடச மார்க்கமுஞ் சொல்லுஞ்சன் மார்க்கிகட்
காடிய ஈராறின் அந்தமும் ஈரேழிற்
கூடிய அந்தமுங் கோதண்ட முங்கடந்
தேறியே ஞானஞே யாந்தத் திருக்கவே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நல்லார் சன்மார்க்கர்கள் எனப் படுவர். அவர்கட்கு நான்மைநெறியும் ஒவ்வொன்றும் நான்கு நான்காகப் பகுக்கப்படும். அம்முறையில் அவை (2615) பதினாறு வகைப்படும். அவற்றுள் பன்னிரண்டின் அந்தம் செறிவில் அறிவாகும். பதினான்கின் அந்தம் அறிவில் நோன்பாகும். கோதண்டமெனப்படுவது அறிவிற் செறிவாகும். திருவருளால் இவையனைத்தையும் பயின்று கைவந்தபின், ஒன்றுவுயர்ந்த (பதினாறுவதாகிய) அறிவின் அறிவு வாயிலாகத் திருவடிப் பேறு எய்தும். அறிவின் அறிவு - ஞானத்தின் ஞானம்.

(அ. சி.) சோடசமார்க்கம் - சரியையிற் சரியை முதல் 16 நெறிகள். ஈராறின் அந்தம் - யோகத்தில் ஞானம். ஈரேழிற் கூடிய அந்தம் - ஞானத்தில் கிரியை. கோதண்டமும் - ஞானத்தில் யோகமும். ஞேயாந்தம் - ஞானத்தில் ஞானம். (சு)

---

4. ஒளி

2632. ஒளியை யறியில் உருவம் ஒளியும்
ஒளியும் உருவம் அறியில் உருவாம்
ஒளியின் உருவம் அறியில் ஒளியே
ஒளியும் உருக வுடனிருந் [1] தானே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் இயற்கை நிலை பளிங்கனைய அறிவொளியாகும். அருளால் அதனை நாடின் அவ்வுயிரின் நிலைக்களமாகிய உடம்பின்

1. முருகார். அப்பர், ௬. கக௬ - ௨.

நாட்டம் மறையும். ஒடுக்கமாகிய மறைவே இயல்பாகவுள்ள உருவமாம். உடம்பினைநாடின் மீண்டும் உடல் உருவெடுக்கும் பிறப்புண்டாகும். ஆருயிரின் அறிவொளித் தன்மையை அறியின் சிவவுருவாம் ஒளியும் வெளியாகும். அருளொளியாம் ஆருயிர் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் பேரன்பு பூண்டு உள்ளம் உருகித் தள்ளரிய மெய்ப்பத்தியினோடு நிற்றல் வேண்டும். அங்ஙனம் நிற்பின் உடனாகவிருக்கும் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு இன்புறுத்தியருள்வன்.

(அ. சி.) ஒளியை - ஒளி மயமான ஆன்மாவை ; உருவும் ஒளியும் - உடம்பு மறையும் [(Vide) மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை] ஒளியும்-உருவம் அறியில் - மறைந்து போகும் உடம்பை அறிந்தால். உருவாம் - பிறப்பாம். ஒளியின் உருவம் அறியில் - ஆன்ம தரிசனம் செய்தால். ஒளியே - சிவ ஒளி உதயமாகும். ஒளியும் உருக - ஒளி மயமான 'ஆன்மாவின் பாசம் களைய. (க)

2633. புகலெளி தாகும் புவனங்கள் எட்டும்
அகலொளி தாயிரு ளாசற வீசும்
பகலொளி செய்தது மத்தா மரையிலே
இகலொளி செய்தெம் பிரானிருந் தானே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவஒளி கைவந்த அறிவொளிகண்ட ஆருயிர்க்குப் புவனங்கள் அனைத்திலுமுள்ள நிகழ்ச்சிகளை உள்ளவாறுணர்ந்து உரைத்தல் எளிதாகும். அறிவின் அறிவாம் செறிவொளி எங்கணும் பரந்துநிற்கும். அவ்வொளி எங்கும் நிறைந்த சிவவொளியாகும். அவ்வொளிக்கதிர் வீசவே மலமுதலிய குற்றங்கள் தேய்ந்து மாய்ந்தகலும். ஆருயிரின் நெஞ்சத் தாமரைக்கண் ஞாயிற்றொளியின் மிக்கதாயுள்ள பேரொளி காணப்படும். அத் திருவொளி எம்பெருமானாகிய சிவபெருமானின் செஞ்சுடர் ஒளியாகும் அதனால் அவ்வொளி ஞாயிற்றின் ஒளியின் மாறுபட்ட பேரொளியாம். அதனால் இகலொளி என ஓதினர். அத்தகைய செவ்வொளியருளிச் சிவபெருமான் இருந்தருளினன்.

(அ. சி.) அகலொளி தாய் - அகண்ட ஒளி பரவி. பகல் ஒளி - சூரிய ஒளி. அத் தாமரை - அந்த உள்ளக் கமலத்தில். இகலொளி - சூரிய ஒளிக்கு மாறுபட்ட ஒளி. (உ)

2634. விளங்கொளி யங்கி விரிகதிர் சோமன்
துளங்கொளி பெற்றன சோதி யருள
வளங்கொளி பெற்றதே பேரொளி வேறு
களங்கொளி செய்து கலந்துநின் றானே.

(ப. இ.) எரிபொருளைப் பற்றிநின்று யாண்டும் ஒளிதரும் தீயும் - விரிந்த கதிர்களையுடைய ஞாயிறும், அக்கதிரின் துணையால் ஒளிதரும் திங்களும், இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப்பிழம்பாய் ஒளிரும் சிவபெருமான் ஒளிகொடுத்தருளினமையால் உலகினுக்குக் காலவரையறைக்கு உட்பட்டு ஒளிதந்துகொண்டிருக்கின்றன. வழங்கத் தவா வளத்ததாய் உள்ள பேரொளி வண்ணனும் சிவபெருமான் படைத்தருளியதே அம்மூன்று ஒளிமண்டிலங்களும். அவற்றிற்கு இயற்கை

ஒளி இல்லாமை ஒரு குறைவாகும். அக்குறையினைச் சிவபெருமான் இயற்கையாயுள்ள தன் அளவில் பேரொளியினின்றும் ஒளிகொடுத் தருளிப்போக்கினன். போக்கி வேறறக் கலந்துநின்றனன்.

(அ. சி.) விரிகதிர் - சூரியன். சோதி அருள - சிவன் கொடுத்தலால். விளங்கு ஒளி பெற்றதே பேரொளி - இல்லை என்னாது கொடுக்கும் புகழ் (ஒளி) பெற்ற தெய்வமாகிய சிவம் தம் இயற்கைப் பேரொளியினின்றும், வேறு களங்கொளி - வேறாகிய களங்கமுள்ள சூரிய - சந்திர - அக்கினி ஒளிகளை உண்டாக்கி. (௩)

2635. இளங்கோளி யீசன் பிறப்பொன்று [1]மில்லி
துளங்கொளி ஞாயிறுந் திங்களுங் கண்கள்
வளங்கொளி யங்கியு மற்றைக்கண் நெற்றி
விளங்கொளி செய்கின்ற மெய்காய மாமே.

(ப. இ.) இலங்கொளி எனற் பாலது இளங்கொளி என நின்றது. இஃது அலமரல் அளமரல் என நிற்பது போன்றாகும். திகழும் இயற்கையொளியினையுடைய சிவபெருமான் என்றும் பிறப்பொன்றுமிலாப் பெரும்பெற்றியன். உலகினுக்கு ஒளிதரும் ஞாயிறும் திங்களும் சிவபெருமானின் முறையே வலக்கண்ணும் இடக்கண்ணுமாகிய இருகண்களாகச் சொல்லப்படும். ஈண்டுக் கண்ணென்பது கருத்து. அஃதாவது சிவபெருமானின் திருவுள்ளத்தால் இவை ஒளிர்கின்றன என்பதாம். மேலும் அச் சிவபெருமான் உலகமே உருவாக[2]க்கொண்டுள்ளவன். அத் திருமேனிக்கண் கண்போன்று உருவகிக்கத்தக்கன ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றுமேயாம். தீ, சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணாகும். இம்மூன்று திருக்கண்களுடனும் அறிவுப் பெருவெளியே திருமேனியாகக் கொண்டு திகழ்ந்தருளுபவன் சிவபெருமான். மெய் - உடம்பு. காயம் - வெளி. (௪)

2636. மேலொளி கீழதன் மேவிய மாருதம்
[3]பாலொளி யங்கி பரந்தொளி யாகாசம்
நீரொளி செய்து நெடுவிசும் பொன்றிலும்
மேலொளி யைந்தும் ஒருங்கொளி யாமே.

(ப. இ.) ஐம்பூதங்களுள் மேலாகநிற்கும் ஒளி விசும்பாகும். அவ் விசும்பினைத் தடவிவரும் ஒளிப்பொருள் காற்று. அக் காற்றின்பாலாய் விளங்குமொளி தீ. நீருக்கு இடங்கொடுத்து எங்கணும் பரந்திருப்பது நிலம். அந்நிலத்தின்மேல் விளங்குவது நீர். மேலோதிய பூதங்கள் ஐந்தும் ஓராற்றான் விளங்குவனவற்றை ஒளியென்றருளினர். இவ் விளக்கம் முழுவதும் சிவபெருமான் திருவருளாலேயே யாகும்.

(அ. சி.) மேலொளி - ஆகாயம். மாருதம் - காற்று. பார் ஒளி - மண். அங்கி - தீ. நீர் - நீர். மேலொளி ஐந்தும் - மேன்மை பொருந்திய அல்லது மேலே கூறிய ஐந்து ஒளிகளும். (௫)

---

1. சிர்த்தானைச். அப்பர், ௬. ௭௪. ௨.
2. உலகினை யிறந்து. சித்தியார். ௧. ௨ - ௨௦.

(பாடம்) 3. பாரொளி.

2637. மின்னிய தூவொளி மேதக்க செவ்வொளி
பன்னிய ஞானம் பரந்த பரத்தொளி
துன்னிய வாறொளி தூய்மொழி நாடோறும்
உன்னிய வாறொளி யொத்தது தானன்றே.

(ப. இ.) தொன்மைத் தூவெள்ளொளி சிவபெருமான். அவ் வெள்ளொளியினின்று உலகினை இயக்க ஐம்பேரொளியின் மேலதாகக் காணப்படும் செவ்வொளி விளக்கமுற்றது. வெள்ளொளி அறிவுப் பண்பாகும். செவ்வொளி ஆற்றற் பண்பாகும். புகழ்ந்து சொல்லப் படும் அறிவு பரந்த பேரொளி மெய்யுணர்வுப் பண்பாகும். பரத்தொளி அருள்நிறைந்த ஆருயிரொளியாகும். சிவபெருமானின் திருவடிக்கு நெருக்கமாகக் காணப்படும் நெறி. நன்னெறி. அந்நெறியின் ஒளி ஆற்றொளியாகும். திருவைந்தெழுத்தெனப்படும் தூமொழி மறை யொளியாகும். இவ்வாறும் ஒத்துநிறைந்து விளங்குவது சிவஒளி.

(அ. சி.) மின்னிய தூவொளி - படைப்புத் துவக்கத்தில் நின்மல சிவத்தினின்றும் தோன்றிய வெள் ஒளி. மேதக்க செவ்வொளி - அவ் வெள் ஒளியினின்றும் தோன்றிய ஐந்து வர்ண ஒளிகளில் மேலான பரா சத்தியின் சிவந்த ஒளி. பரத்தொளியுடன் துன்னிய பரை - ஆதி இச்சை - ஞானம் - கிரியை ஆகிய ஐந்து வர்ண ஒளியுடன் ஆறு ஒளி. (சு)

2638. விளங்கொளி மின்னொளி யாகிக் கரந்து
துளங்கொளி யீசனைச் சொல்லும்எப் போதும்
உளங்கொளி யூனிடை நின்றுயிர்க் கின்ற
வளங்கொளி எங்கும் மருவிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் மேகத்தின்கண் மறைந்து இடையிடையே சிறுவரை தோன்றி விளக்கந்தரும் மின்னொளி போன்று ஆருயிர்க ளுடன் விரவி வேறற நின்று இடையிடையே அருள் விளக்கம் தந்தருள் கின்றனன். அருள்வழிநிற்கும் ஆருயிர்களின் அன்புநிறை உள்ளத் தாமரையினை இடமாகக்கொண்டருள்பவன் சிவபெருமான். எங்கணும் உயிருக்கு உயிராய் உணர்வுக்கு உணர்வாய் வேறறப் பொருந்தி நின்றருள்பவன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) விளங்கொளி - பரையாதி ஒளிகள். மின்னொளியாகி - மேகத்தில் மின் ஒளி மறைந்து நிற்பதுபோல. கரந்து-ஆன்மாக்களிடத்து ஒளித்து. (எ)

2639. விளங்கொளி யவ்வொளி யவ்விருள் மன்னுந்
துளங்கொளி யான்தொழு வார்க்கும் ஒளியான்
அளங்கொளி யாரமு தாகநஞ் சாருங்
களங்கொளி யீசன் கருத்தது[1] தானே.

---

1. திறக்கப். அப்பர், இ. ௫௦ - அ.
,, ஆலமே. கஉ. சம்பந்தர், எசo.
,, இருநிலனதுபுன. சம்பந்தர், க. உஉ - எ.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பேரூழிக் காலத்து மிக்கு விளங்குவது இருள் வண்ணமேயாகும். ஆண்டும் நிலைபெற்று மாறாது மன்னும் பேரொளிப் பெரும்பொருள் சிவபெருமானுவன். அவனே நிலைபெற்று ஒளிரும் பேரொளியான். அளவிலா அன்பால் அகம்புறம் ஒத்துத் தொழும் மெய்யடியார்கட்கு மறையாதுநின்று வெளிப்பட்டருளும் இயற்கைத் தன்மையன் சிவன். விளக்கமிக்க ஒளிசேர் நிறையமுதம் ஆதற்பொருட்டு ஆண்டுத் தோன்றிய பெருநஞ்சினை உண்டு கண்டத்து அடக்கியவன் சிவன் இவையனைத்தும் அவனுடைய திருவுள்ளப் பாங்கின்படியாகும்.

(அ. சி.) அவ்விருள் மன்னும் - உலக முடிவில் எற்படும் இருளில் அடங்கும். ஒளியான் - வெளிப்படுவான். அளங்கொளி - அலங்கு ஒளி - இலங்குகின்ற ஒளி. நஞ்சாரும் களம்கொள் ஈசன் - விடமுண்ட கண்டன். (அ)

2640 இலங்கிய தெவ்வொளி யவ்வொளி யீசன்
துலங்கொளி போல்வது தூங்கருட் சத்தி
விளங்கொளி மூன்றே விரிசுடர் தோன்றி
உளங்கொளி யுள்ளே யொருங்குகின் றானே.

(ப. இ.) இயற்கையாய் என்றும் பொன்றாததாய் விளங்கும் உண்மை அறிவு இன்பப் பேரொளி எது? அதுவே சிவபெருமானின் அழிவில் பேரொளியாகும். அவ்வொளியின் அருட்கதிராய் நின்று ஒளிர்வது அருள் அறிவுப்பேராற்றலாகும். உளங்கொளியாவது அருள் நிறை ஆருயிராகும். விளங்குகின்ற இம்மூன்று ஒளியுமாக விரிந்த சுடரையுடைய சிவபெருமான் தோன்றி ஒளிக்குள்ளொளியாய் ஒருங்கி உடனின்றருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) தூங்கு - நிலைபெற்று. விளங்கு ஒளி மூன்று - சிவ ஒளி - அருட்சத்தி ஒளி - ஆன்ம ஒளி. (கூ)

2641. உளங்கொளி யாவதென் உள்நின்ற சீவன்
வளங்கொளி யாநின்ற மாமணிச்சோதி
விளங்கொளி யாய்மின்னி விண்ணில் ஒடுங்கி
வளங்கொளி யாயத்து ளாகிநின் றானே.

(ப. இ.) உள்ளங்கொள்ளும் ஒளியாக நிற்பது ஆருயிர். அவ்வுயிர்க்கு உயிராய் ஒளிக்கு ஒளியாய் விளங்குவது வளப்பமிக்க சிவனொளி. அவ்வொளி மாமணிச் சோதியாகும். விளக்கமிக்க ஒளியாக மின்னி விளங்கும் தூய அறிவு விண்ணில் ஒடுங்கும்; ஒடுங்கி வளம்பெற வழங்கும் ஒளிக்கதிர்க் கூட்டத்துள் நின்றருளினன் சிவன். (௧௦)

2642. விளங்கொளி யாய்நின்ற விகிர்தன் இருந்த
துளங்கொளி பாசத்துள் தூங்கிருள் சேராக்
களங்கிருள் நட்டமே கண்ணுத லாட
விளங்கொளி யுன்மனத் தோன்றிநின் றானே.

(ப. இ.) யாண்டும் ஒருபெற்றித்தாய் விளங்கும் ஒளியாய் நிற்பவன் சிவன். அவன்றன் தண்ணளிசேர் திருச்செயல் ஒருபடித்தாயன்றிப் பலபடித்தாய் நிகழ்வன. அதனால் அவன் விகிர்தனென்று அழைக்கப்படுகின்றான். அவன் எழுந்தருளி விளக்கமிக்க ஒளியாக நிற்கும்போது தொன்றுதொட்டே தங்கியுள்ள இருண்மலம் மாயாகாரியப் பாசத்துள் மயக்காது ஆணவ வல்லிருள் அகலுதற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் ஐந்தொழிற்றிருக்கூத்து அம்மை காணச் செம்மையுடன் என்றும் நிகழ்த்துகின்றனன். அச் சிவபெருமான் விளங்கொளியாக உன்மனத்துள் ஒன்றி நின்றருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) இருள் சேரா - ஆணவம் முனைத்து நில்லாமல் கள...... லாட - ஆணவ இருள் இரியக் கூத்தப்பிரான் ஆட. உன்மனத்து - உன்மனாகலையில். (௧௧)

2643. போது கருங்குழற் போனவர் தூதிடை
ஆதி பரத்தை அமரர் பிரானொடுஞ்
சோதியும் அண்டத்தப் பாலுற்ற தூவொளி
நீதியி னல்லிருள் நீக்கிய [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) பேரரும்பு சூடிய கரிய கூந்தலையுடைய திருவருளம்மையுடன் நிறைந்து நிற்பவர் சிவபெருமானார். அத் திருவருளம்மை ஆருயிர்களை வனப்பாற்றலாக நின்று ஆதி பரத்து ஐயுடன் கூட்டுவிப்பள். ஆதி பரத்து ஐ என்பது அனைத்துக்கும் காரணமாய் அனைத்தையும் கடந்த விழுப்பொருளாய் நீக்கமற நிறைந்துநிற்கும் முதல்வன். அவன் வானவர் கோன் றி. பலவேறு அண்டங்கள் அனைத்துக்கும் அப்பால் நிற்கும் தூய அறிவொளியாக வுள்ளவன். அவனே முறைமாறாது ஆருயிர்களின் செவ்வி நோக்கி அவ்வல் வுயிர்களின் ஆணவ வல்லிருளை அகற்றியருள்வன். ஐ - முதல்வன்.

(அ. சி.) போது...போனவர் - மாதொரு பாகனார். தூதிடையாதி - சந்து செய்விப்பதில். பரத்து ஐ - மேலான கடவுள். அமரர் பிரான் - இந்திரன். நல்லிருள் - ஆணவ இருள். (௧௨)

2644. உண்டில்லை யென்னும் உலகத் தியல்வது
பண்டில்லை யென்னும் பரங்கதி யுண்டுகோல்
கண்டில்லை மானிடர் கண்ட கருத்துறில்
விண்டில்லை யுள்ளே விளக்கொளி [2]யாகுமே.

(ப. இ.) சுட்டியுணரப்படும் இவ் வுலகம் உண்டு என ஒருசாரார் கூறுகின்றனர். அதனை மறுத்து மற்றொருசாரார் உலகம் கானல் நீர் போல் இல்லாதது எனக் கூறுகின்றனர். இத்தகைய வுலகத்துள் இருண் மலத்துடன் கூடிய புலம்பு நிலையில் ஆருயிர்கள் புலம்பு நிலையும் புணர்வு நிலையும் கடந்த புரிவு நிலையாகிய திருவடிப் பேறு இல்லை

1. ஐயன்காண். அப்பர், சு. ௨௪ - அ.
,, பொய். ஷ. ௪அ - க.
,, என்ஐமுன். திருக்குறள், எ௭௧.
2. துன்றும். திருவருட்பயன், ௨௧.

யென்னும்படி நின்றன. புணர்வு நிலைக்கு வந்தபின் அவ்வுயிர்கட்குப் புரிவு நிலையும் உண்டுகொல் என்று ஐயுறவு ஏற்படுவதாகும். ஏனைப் பொருள்களைப் போன்று சுட்டுணர்வு சிற்றுணர்வுகட்கு எட்டுவதன்று அத் திருவடிப்பேறு. மானிடர்கள் திருவடிப் பேற்றினைக் கண்டஅறிவு உண்டு எனக் கூறுவராயின் அஃது உண்மைச் சிறப்பியல்பாக இருத்தல் ஒண்ணாது. அத் திருவடிப் பேறு சொல்ல ஒண்ணாத ஆருயிர் அகத்தமர்ந்த அறிவுப் பேரொளியாகும்.

(அ. சி.) உண்டில்லை - உலகம் உண்டு உலகம் இல்லை என்று வாதாடும் உலகத்தில் பண்டு - கேவல நிலை. பரம் கதி - மேலான முத்தி நெறி. கண்டில்லை மானிடர் - இதுவரை காணாத மானிடர். கண்ட கருத்து - அறிந்த அறிவு. விண்டில்லை - உரைக்க வேண்டியதில்லை. (கந)

2645. சுடருற ஓங்கிய ஒள்ளொளி யாங்கே
படருறு காட்சிப் பகலவன் ஈசன்
அடருறு மாயையி னாரிருள் வீசில்
உடலுறு ஞானத் துறவிய னாமே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் ஒளிக்கு ஒளியாய்த் திகழும் அறிவொளியாவன். அவன் அகவொளியாய்த் தொடர்புற்றுக் காட்சியளிக்கும் உணர்வொளிப் பகலவனும் ஆவன். திருவருளால் பல்வேறு பிறப்பினுக்கு வாயிலாக நின்று அடரும் மாயையின் நிறைந்த இருள் நீங்கப்பெறுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் நீங்கினால் உடற்கண் பொருந்திய மாறில் மெய்யுணர்வுமேலோன் சிவபெருமானாவன். அவனே திருவடியுணர்வின் உறவுடையோன் ஆவன். ஞானத்துறவியன் - ஞானத்தால் துறவியன் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) பகலவன் ஈசன் - ஞான சூரியனாகிய ஈசன். வீசி - விலக்கி. உடலுறு - மாயா சம்பந்தமான அஞ்ஞானத்தோடு மாறுபடுகின்ற. (கசு)

2646. ஒளிபவ ளத்திரு மேனிவெண் ணீற்றன்
அளிபவ ளச்செம்பொன் ஆதிப் பிரானுங்
களிபவ ளத்தினன் காரிருள் நீங்கி
ஒளிபவ ளத்தென்னோ டீசனின் [1]றானே.

(ப. இ.) மிக்க ஒளிசேர் பவளத் திருமேனியை உடையவன் சிவபெருமான். மணிகள் ஒன்பதினுள்ளும் முத்தும் பவளமும் நத்தும் கடலகத்துத் தோன்றுவன நீரில் தோன்றும் தாமரை பூவுட் சிறந்தது போன்று நீரில் தோன்றும் முத்தும் பவளமும் மணியுட் சிறந்தனவாகும். முத்து சிவபெருமானின் ஆரறிவையும் பவளம் அளவிலாற்றலையும் குறிக்கும் குறிப்பினவாகும். ஆற்றலாகிய திருவருளே அவன் திருமேனியாகலின் பவளமேனியன் என்றோதினர். திருவெண்ணீற்றுப் பூச்சினன் முதிர்ந்த பவளத்தையும் செம்பொன்னையும் போன்ற ஆதிப்பிரானாகிய சிவபெருமான். ஆருயிர்கட்கு மிக்க களிப்பினை யுண்டாக்குவன். அங்ஙனம் உண்டாக்குவதில் அவன் மெய்யுணர்வுப் பகலவனாவன் -

1. வனபவள - அடர்ப்பரிய. அப்பர், ௪. சு - க, கo.

பகலவன் - சூரியன். அவன் பிற வொளிகளால் நீங்காத ஆணவ வல்லிருளை அறவே நீக்கியருள்வன் நீக்கி அவன் அடியேனுடைய உள்ளத்தின்கண் ஒளிபவள வண்ணத்தனுய் நிறைந்து நின்றருள் கின்றனன்.

(அ. சி.) அளி-முதிர்ந்த. பவளச் செம்பொன் - பவளத்தில் சிவந்த பொன்பதித்தாலொத்த நிறத்தையுடைய, களிபவளத்தினன் - ஆன்மாக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை அருளுகின்ற சூரியனைப்போல. (௧௰)

2647. ஈசன்நின் ருனிமை யோர்கள்நின் ருர்நின்ற
தேசமொன் றின்றித் திகைத்திழக் கின்றனர்
பாசமொன் ருகப் பழவினைப் பற்றற
வாசமொன் ருமலர் போன்றது [1]தானன்றே.

(ப. இ.) ஈசனுகிய சிவபெருமான் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து நின்றருளினன். கண்ணிமையாக் காவலராகிய இமையோர்களும் நின்றனர். ஓரிடத்து நீங்காது இருவரும் நிற்பினும் இமையவர்கள் அகம் அகலாமையின் திருவடி காணுது திகைத்து நிற்கின்றனர். பாசமாகிய இருவினை யொப்பு வாய்ந்த பருவம் வந்து எய்தவும் எஞ்சுவினைப் பற்று அஞ்சியகலும். அகலவே ஏறுவினையும் இல்லின்மையால் துச்சில் நச்சிச் செல்லும். ஏன்றவினையும் அவ் வுயிரின் உள்ளத்துப் புகும் வழி யின்மையால் குடை நிழற் புகா நடை வெயில்போன்று உடைபட்டழியும். அழியவே அவ் வுயிரும் ஆரருட் சிவபெருமானும் மலர் மணம் போன்று நிலவுவர். அவ் வுயிர் மீளா அடிமையாய் நாளும் பேரின்பப் பெருவாழ் வுற்று இன்புறும். அகம் அகலாமை - செருக்கு நீங்காமை; உள்ளம் அன்பால் விரியாமை. இல்: உரியகுடி. துச்சில்-ஒட்டுக்குடி.

(அ. சி.) பாசம் ஒன்ருக-இருவினை ஒப்பாக. பழவினை-முன்னீட்டிய வினைகள். வாசம் ஒன்ரும் மலர் - பூவின் மணம்போல் சிவசீவ ஐக்கியம். (௧௧)

2648. தானே யிருக்கும் அவற்றில் தலைவனுந்
தானே யிருக்கும் அவனென நண்ணிடும்
வானு யிருக்குமிம் மாயிரு ஞாலத்துப்
பானு யிருக்கப் பரவலு [2]மாகுமே.

(ப. இ.) செந்தமிழின்கண் இருக்கு என்று ஓதப்படுவது திரு இருக்கு ஆகும். ஆளுடைய பிள்ளையார் பல திரு இருக்குகளைக் காதலால் ஓதியருளியுள்ளார். தானே யிருக்கும் என்பதற்கு அத்தகைய செந் தமிழ்த் திருமறை இருக்காக இருப்பவனும் சிவனே. அவ் விருக்கின் முதல்வனும் தானே. அவ் விருக்காகிய மறைவழிச் செல்வார் அவனையே நண்ணுவர். அச் சிவபெருமான் தூய அறிவுப் பேரொளிப் பெருவெளி யாகத் திகழ்பவனும் ஆவன். விரிந்த பெரிய நிலவுலகத்துப் பரனுக

---

1. அருவுருவம் சிவஞானபோதம், எ. ௩ - ௧.
,, உற்ற. அ. அதிசயப்பத்து, ௧.
2. நின்று. சம்பந்தர், ௧. ௬௩ - ௧.

என்றும் நின்றருள்பவனும் சிவனே. அத்தகைய சிவபெருமான் திருவடியிணையினைப் பரவுவோமாக. பரனு என்பது பானு என நின்றது. பானுவாக என்பது பானுக என நின்றது என்றலும் ஒன்று. இதற்குச் செவ்ஞாயிறுக எனப் பொருள் கொள்க.

(அ. சி.) இருக்கு - தமிழ் மொழியில் உள்ள இருக்கு முதலிய வேதங்கள். அவற்றின் தலைவன் - சிவன் வானுய் - வியாபகமாய். பானுயிருக்க - பரவி இருக்க (௧௭)

---

5. தூல பஞ்சாக்கரம்

(பரிய ஐந்தெழுத்து)

2649. ஒன்றுகண் டேனிவ் வுலகுக் கோருகனி
நன்றுகண் டாயது நமச்சிவா யக்கனி
மென்றுகண் டாலது மேத்தேன் றிருக்குந்
தின்றுகண் டாலது தித்திக்குந் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) உலகிடைவாழும் திருவடிப் பேற்றிற்குரிமையுடைய மக்களுயிர்க்குத் திருவருளால் ஒப்பில்லாத அவ்வையுண்ட அருநெல்லியினும் செவ்விதாகவுள்ள ஒப்பில் ஒரு கனியினைத் தப்பின்றிக் கண்டு கொண்டுள்ளேன். அக் கனி நீயதில்லாத நன்றுடையதாகும். அக் கனியின் திருப்பெயர் 'நமயசிவ' வாகும். (2588; 2993) அத் திருக் கனியினை உணர்வின்கண் கணித்தலாகிய மெல்லுதலைச் செய்வார்க்கு அஃது அனிச்ச மலரினும் மெல்லிதாக அமைந்திருக்கும். அதன்கண் அழுந்தியறிதலாகிய தின்றலைக் கண்டார்க்குத் தெவிட்டா இனிப்பாய்ச் சிறப்பாய் விளைந்து தித்திக்கும் தித்திக்கும் - இனிக்கும், அழுந்தியறிதல் - அனுபவித்தல்; தின்றல். (௧)

2650. அகார முதலாக ஐம்பத்தோன் றுகி
உகார முதலாக வோங்கி யுதித்து
மகார இறுதியாய் மாய்ந்துமாய்ந் தேறி
நகார முதலாகும் நந்திநா [2]மம்மே.

(ப. இ.) உலகிடை உயிர்ப்பாய் வழங்கும் தொன்மை மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் தனிமிகத் தொன்மை வாய்ந்தது நம் தாய்மொழியாகிய

---

1. மனிதர்காள். அப்பர், ௫. ௯௧ - ௭.
,, குறித்தடியி. சிவஞானசித்தியார் ௯. ௨ - ௧.
,, ஒருமணியை. அப்பர், ௬. ௬௯ - ௫.
,, தெள்ளத் ,, ௫. ௯௧ - ௯.
,, உழப்பின். ௧௧. பட்டி - திருவிடை, ௧௦.
2. ஞானமெய்ந். ௧௨ சம்பந்தர், ௧௨௬௮.
,, நந்திநாம. சம்பந்தர், ௩. ௪௯ - ௧௧.

இனிமை மிகு தனிச் செம்மொழி யென்னும் தமிழ்மொழியேயாம். அம் மொழிக்கண் வழங்கிய ஒலிக் குறிப்புக்களை ஒருவரையறைப்படுத்திஐம்பத் தொன்று என அமைத்தனர். அதற்குத் தக்கவாறு வரிவடிவங்களையும் அமைத்தனர். அந் நிலையிற்றான் அகர முதலாக ஐம்பத்தொன்று என அறுதியிட்டனர். பின்னும் நுணுகி இயல்பாகப் புணர்நிலைக்கண் தோன் றும் ஒலித்திரிபுகளுக்கு வரிவடிவு தனித்தனியே அமைக்காமல் ஆய்தம் என்னும் முப்பாற் புள்ளியின் கூட்டரவால் உணர்தல் கூடுமெனக் கண்ட னர். அக் காலத்து வரிவடிவை முப்பத்துமூன்றென வரைசெய்தனர். அதுவே அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் வழங்கிவருகின்றது. ஒலி முப்பத் தாறும் மெய்யாகிய நாதத்தினின்றும் தோன்றுவதாகும். அங்ஙனம் தோன்றுங்கால் வாயிலுள்ள பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் முதலிய உறுப்புக்களின் தொழிலின்றி வாய்திறந்த அளவானே வரும் ஒலி அகரமாகும். அதனான் அவ் வொலி முதற்கண் அமைக்கப்பெற்றது. அவ் அகரம் முதலாக ஐம்பத்தொன்றென்க. விரிந்தபின் குவிதல்வேண்டு மாதலின் உகர முதலாக உற்றுத் தோன்றியதாகும். பின்பு அவ் வொலி ஒடுங்குதல் வேண்டும். அம் முறையில் மகர இறுதியாய் மாய்ந்து மாய்ந் தேறி என ஓதினர். இம் மூன்றும் ஒருபுடை யொப்பாக முப்பொருளும் குறிப்பனவாகும். அவை முறையே அறிவன், உறைவோர், மறைப்பது என்றாகும். நகர முதலாகிய 'நமசிவய' என்னும் தமிழ்மறை நந்தியின் திருப்பேராகும். அவ் வுண்மை வரும் திருமுறைத் திருப்பாட்டான் உணர்க;

''நந்தி நாம நமச்சிவா யவெனும்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொல்
சிந்தை யான்மகிழ்ந் தேத்தவல் லாரெலாம்
பந்த பாசம் அறுக்கவல் லார்களே.'' (௩. ௪௨௦ - ௧௧.)

(அ. சி.) அகார......றாகி - தமிழ்மொழிக்கு வட்டெழுத்துக் காலத் திலும் அதற்கு முந்தியும் உயிர்கள் 16, மெய்கள் 35. ஆக 51. (௨)

2651. அகராதி யீரெண் கலந்த பரையும்
உகராதி தன்சத்தி யுள்ளொளி யீசன்
சிகராதி தான்சிவ வேதமே கோண
நகராதி தான்மூல மந்திர நண்ம்மே.

(ப. இ.) திருவருட் கலப்பால் தோன்றும் அகர முதலிய உயிரெழுத்துக்கள் பதினாறு. உகராதி சிவபெருமானின் திருவருளாற்ற லாகும். அவ்வாற்றல்களின் உள்ளொளியாய் விளங்குபவனும் சிவனே. சிகர முதலாக ஓதப்பெறும் (2550) 'சிவயநம' சிவவேதம் என்று சொல்லப்படும் திருவடியுணர்வாகும். இவ் வுணர்வினைப் பெறும் உரிமை வாய்ந்த ஆருயிர் கோணம் எனப்படும். நகர முதலாக ஓதப்படும் 'நமசிவய' மூலமந்திர மெனப்படும். இவற்றால் திருவடிப் பேறு எய்தும். இது பற்றியே ''நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க'' எனச் செந்தமிழ்மறைமுடிவும் ஓதுவதாயிற்று. நண்ணுமே என்பது நண்ம்மே என நின்றது.

(அ. சி.) அகராதி ஈரெண் - அகர முதலிய 16 எழுத்துக்களில் தமிழில் உள்ள உயிர் எழுத்துக்கள் 16). (௩)

2652. வாயோடு கண்டம் இதய மருவுந்தி
ஆய இலிங்க மவற்றின்மேலே யவ்வாய்த்
தூயதோர் துண்ட மிருமத் தகஞ்செல்லல்
ஆயதீ ருமைந்தோ டாமேழுத் தஞ்சுமே.

(ப. இ.) வாய் (புருவநடு), மிடறு. நெஞ்சு, உந்தி (மேல்வயிறு), இலிங்கம் (கொப்பூழ், மேலாய் மூலம் ஆகிய ஆறு நிலைக்களமும் இடமாக அகரம் தோன்றும். மூக்கு நுனியாகிய தூயதொரு துண்டத்தி னின்று பெருமைமிக்க உச்சித் தொளையாகிய கபாலம் வரை அவ்வொலி பரந்து செல்லும் பின் வெளிப்போதரும். வெளிப் போதருமென்பது எழுத்து வடிவாய்த் தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் புலனாகும் செவி யோசை யாகும் என்பதாம். இவ் ஈழுகிய வலிமையுள்ள செவியோசைக்கு உயிராக நிற்பது செந்தமிழ்த் திருவெழுத்தைந்தாகும்.

(அ. சி.) மூலம் - இலிங்கம் - உந்தி - இதயம் - கண்டம் - துண்டம் என ஆதாரங்கள் ஆறு கூறப்பட்டது காண்க. மத்தகம் செல்லலாய திரும் - நாதவடிவமான அக்கரம் மூலத்திற் றேன்றிச் சென்று சகசிர அறையிற்றுக்கி வர்ணவடிவாய் வெளிப்படும் என்பது. ஐந்து - வாய், கண்டம், இதயம், உந்தி - இலிங்கம். (௪)

2653. கிரணங்கள் ஏழுங் கிளர்ந்தெரி போங்கிக்
கரணங்கள் விட்டுயிர் தானெழும் போதும்
மரணங்கை வைத்துயிர் மாற்றிடும் போதும்
அரணங்கை கூட்டுவ தஞ்சேழுத் [1]தாமே.

(ப. இ.) ஊதா, நீலம், பச்சை சிவப்பு, மஞ்சள், பழுப்பு, இளநீலம் என்னும் ஏழுநிறக் கதிர்கள் சேர்ந்த நிலையில் எரியொளி யுண்டாகும். அவ் வெரி மிகுதிப்பட்டு நின்றபோது கருவிக்கூட்டங்களினின்றும் ஆருயிர் எழுந்து புறம் செல்லும். அவ் வுயிர் இறப்பினை மேற்கொண்டு உடம்பினைவிட்டு அகலும். அப்பொழுது அவ் வுயிர்க்கு என்றும் பொன்று அரணப் புகலிடமாக விருப்பது சிவபெருமானின் திருவடி. அத் திருவடியினை ஒருவாது மருவுவிப்பது திருவைந்தெழுத்தாகும்

(அ. சி.) கிரணங்கள் ஏழும் கிளர்ந்து எரி - ஒளி ஏழு கிரணங் களால் ஆக்கப்பட்டதால் ஏழும் கிளர்ந்து எரி என்றார். ஏழு கிரணங் களாவன: ஊதா, நீலம், பசசை. சிவப்பு, மஞ்சள், பழுப்பு, இளநீலம். மரணம் - யமன். அரணம் - உயிர்க்கு அரண் ஆகிய முத்தி. (௫)

2654. ஞாயிறு திங்கள் நவின்றெழு காலத்தில்
ஆயுறு மந்திர மாரும் அறிகிலர்
சேயுறு கண்ணி திருவெழுத் தஞ்சையும்
வாயுற வோதி வழுத்தலு மாகுமே.

---

1. சரண. அப்பர், ௫. ௬௭ - ௬௭.
, வரையார். ,, ௬. ௪௨ - ௯.
2. மந்திர சம்பந்தர், ௯. ௨௨ - ௨.

(ப. இ.) ஞாயிருகிய வலப்பால் மூச்சும், திங்கள் ஆகிய இடப்பால் மூச்சும் எடுத்தும், தடுத்தும், விடுத்தும் பயிலுங்காலத்து ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளும் மந்திரத்துண்மையினை உள்ளவாறுணர்ந்து ஆரும் அறிகிலர். செவ்வரி பரந்த திருக்கண்களையுடைய திருவருளாற்றலால் வெளிப்படும் ஒலி ஒளி மெய்களாகிய நாதவிந்து தத்துவங்களினின்றும் எழுத்துக்கள் வெளிப்படும். அவ்வெழுத்தானுகிய மந்திரங்களுள் திருவைந்தெழுத்தே முதன்மையாகும். அவ் வைந்தெழுத்தே உயிர்ப்புப் பயிற்சியினுக்கு ஒப்பில் திருமறையாகும். அத் திருமறையினை வாயார வாழ்த்தி வழுத்துவோமாக. மெய் : தத்துவம்.

(அ. சி.) ஞாயிறு - பிங்கலை. திங்கள் - இடகலை. (சு)

2655. குருவழியாய குணங்களி னின்று
கருவழி யாய கணக்கை யறுக்க
வரும்வழி மாள மறுக்கவல் லார்கட்
கருள்வழி காட்டுவ தஞ்செழுத் [1]தாமே.

(ப. இ.) சிவகுருவானவர் அருளிச் செய்த செவியறிவுறூஉவாகிய திருவைந்தெழுத்தின் மாருப் பண்பினின்று கருவழிப் புகுவதற்கு வாயிலாகிய எஞ்சு வினையையும் ஏறுவினையையும் அறுத்தகற்றலாகும். அம் முறையான் வரும் வழியினை மாளச் செய்யவும் மறுக்கவும் வல்லார்க்குத் திருவருள் திருவைந்தெழுத்தின் வழியினைக் காட்டும். திருவைந்தெழுத்துப் பொருண்மறையாகும். அவற்றின் விரிவே அனைத்து நாலுமாகும். அவை பன்னிரு திருமுறையும் பதினுன்கு மெய்ந்நூற்களும் என்ப. பண்பினின்று - அத்தன்மையிலுறைத்து நின்று.

(அ. சி.) குணங்கள் - சாதனங்கள். கணக்கை - வகையை. மறுக்க - தடுக்க. (எ)

2656. வெறிக்க வினைத்துயர் வந்திடும் போது
செறிக்கின்ற நந்தி திருவெழுத் தோதுங்
குறிப்பது வுன்னிற் குரைகழல் கூட்டுங்
குறிப்பறி வான்றவங் கோனுரு [2]வாமே.

(ப. இ.) அஞ்சும்படியாகத் தீவினைத் துன்பம் தொடர்ந்து வந்திடும். அப்பொழுது எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கின்றவன் நந்தி. அவன் திருப்பெயர் திருவைந்தெழுத்தாகும். அத் திருவைந்தெழுத்தை விதிப்படி யோதும் குறிப்பதை உள்ளத்து உறுதியாக நினைந்து ஓதி வந்தால் அவ் வோதும் தவம் சிவபெருமானின் ஒலிக்கும் வீரக்கழல் அணிந்த திருவடியிணையினைக் கூட்டுவிக்கும். வீரக்கழல் - மறைச் சிலம்படி. அத்தகைய இறப்பில் தவத்தின் குறிப்புணர்வான் ஒருவன் சிவனடிக் கீழ்ச் சிவனுருவாய் நிலைத்திருப்பன். வந்திடும் - வந்து துன்புறுத்தும். (அ)

---

1. விண்ணுற. அப்பர். ச. கக - ௩.
,, அஞ்செழுத்தே. உண்மை விளக்கம். சச.
2. இருந்து. அப்பர், ௫. சுO - ச.
எம்பிரான் ,, ச. எசு - ௩.

2657. நெஞ்சு நினைந்துதம் வாயாற் பிரானென்று
துஞ்சும் பொழுதுன் துணைத்தாள் சரணென்று
மஞ்சு தவழும் வடவரை மீதுறை
அஞ்சில் இறைவன் அருள்பெற [1]லாகுமே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்போர்ந்து அப் பெரும் பொருள் மறையினை நீங்கா நினைவுடைய தூயராய்க் கணித்தும் வாயால் முழுமுதற் பெருமான் சிவன் என்று வாழ்த்தியும் வருவோர் செந்நெறிச் செல்வராவர். அவர்கள் துஞ்சும் போழ்து உன் துணைத்தாள் ஒன்றே புகலென்று அடைக்கலம் புகுவர். அதனால் அவர்கள் திருவருள் உருவாகச் செப்பப் பெறும் மேகங்கள் தவழும் திருவெள்ளி மலைமீது உறைந்தருளும் திருவைந்தெழுத்தால் பெறப்படும் முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருவருள் பெற்று உய்வர். அஞ்சில் இறைவன் - அஞ்சுதலில்லாமல் செய்தருளும் சிவபெருமான் என்றலும் ஒன்று

(அ. சி.) ' வடவரை - கயிலை. அஞ்சில் - அஞ்சுதல் இல்லாத. (௯)

2658. பிரான்வைத்த ஐந்தின் பெருமை யுணரா
திராமாற்றஞ் செய்வார்கொல் ஏழை மனிதர்
பராமுற்றுங் கீழோடு பல்வகை யாலும்
அராமுற்றுஞ் சூழ்ந்த அகலிடந் தானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருவுள்ளத்தால் காரியப்படும் குண்டலினி என்று சொல்லப்படும் தூமாயை பாம்பென உருவகிக்கப்படும். அத்தகைய அரவினை ஆதிசேடன் என்ப. ஆதிசேடன் என்பது ஆதியாகிய திருவருளால் காரியப்படும் தூமாயை என்ப. அக் குண்டலினியால் சுமக்கப்படும் விரிந்த அகலிடத்துள்ளார் அனைவராலும் பராவப்படும் முழுமுதல் சிவபெருமான் ஆவன். பலவகையாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கில் சிவபெருமானே முழுமுதலாவன். அச் சிவபெருமான் ஆருயிர் உய்தற்பொருட்டு அருளிச்செய்த பொருள்மறை திருவைந்தெழுத்தாகும். அத் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை உணராதவர்கள் ஆணவவல்லிருளாகிய இராவினை மாற்றும் வன்மையுடையவர் ஆவரோ? அந்தோ அறிவிலா ஏழை மனிதராக இருக்கின்றனரே! சேடன்: பெருமையுடையவன்; சேடு - பெருமை ஏனைமந்திரங்களாகிய மறை அனைத்தும் புகழ்மறை என்று சொல்லப்படும்.

(அ. சி.) ஐந்து - அஞ்செழுத்து. இராமாற்றம் - அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தல். பரா - பரவு. அராமுற்றும் சூழ்ந்த - ஆதி சேடனால் தாங்கப்படுகின்ற. (௧0)

---

1. நெஞ்சம். அப்பர், இ. ௨௭ - ௩.
 , தூமென். ,, ௬. ௧0௬. ௩.
 ,, துஞ்சும் ,, இ. ௯ - ௬.
 ,, புலனைந்தும் ௧. ௧௩0 - ௧.

6. சூக்கும பஞ்சாக்கரம்

(நுண்மை ஐந்தெழுத்து)

2659. எளிய வாதுசெய் வாரெங்கள் ஈசனை
ஒளியை யுன்னி யுருகு மனத்தராய்த்
தெளிய வோதிச் சிவாய நமவென்னுங்
குளிகை யிட்டுப்பொன் னாக்குவன் [1]கூட்டையே.

(ப. இ.) எங்கள் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை உண்மை உணர்விலாதவர் எளியானாகக் கருதிச் சொற்போர் செய்வர். அவர் 'சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்' என்னும் ஒழுகலாற்று முறையினை முற்றும் மறந்தோராவர். சொற்போர் - வாது. அவன் எல்லா ஒளிக்கும் ஒளிகொடுத்துக்கொண்டும் தான் இயல்பாக ஒளிர்ந்து கொண்டுமிருக்கும் அறிவுப் பேரொளியாவன். அவனைப் பேரன்புடன் நினைத்து இடையறாது உருகுமனத்தராய் இருப்பவர் சிவனடியாராவர். அவர் சிவகுருவின் திருவருளால் தெளிந்து 'சிவயநம' என்னும் நுண்மைத் திருவைந் தெழுத்தை இடையறாது கணிப்பர். அங்ஙனம் கணித்தலால் சிவ பெருமான் அப்பொருண்மறையினையே நற்குளிகையாகக்கொண்டு அவ் வுயிரையும் அவ்வுயிரின் உடம்பினையும் மாற்றுயர்ந்த செம்பொன்னும் வண்ணம் செய்தருள்வன். அஃதாவது அவ்வுயிரையும் உடம்பினையும் சிவமாக்கியருளல். இவ்வுண்மை ஆளுடைய நம்பியார் திருவுடம்பினையும் சண்டேசநாயனார் திருவுடம்பினையும் முறையே 'ஊனுடம்பு வேறு செய்தான்' எனவும், 'சூழ்ந்த ஒளியில் தோன்றினர்' எனவும் ஆரூரரும், சேக்கிழாரும் கூறியருளினமையால் விளங்கும். குளிகை: செம்பைப் பொன்னாக்கும் சிறிய கருவி. 'சிவயநம' என (2550) நோன்பு நெறியில் நிற்பார் மேற்கொள்ள வேண்டிய நுண்மறை (க)

2660. சிவன்சத்தி சீவன் செறுமல மாயை
அவஞ்சேர்த்த பாச மலமைந் தகலச்
சிவன்சத்தி தன்னுடன் சீவனார் சேர
அவஞ்சேர்த்த பாசம் அணுககி லாவே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்துச் செம்பொருள் ஐந்தினை யும் இம்மையே அறிவிக்கும் செம்மை மறையாகும். அவ்வைந்தெழுத்தும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பொருளையுணர்த்தும் ஒவ்வொரு சொல்லின் முதலெழுத்தாகும். அவை முறையே சிறப்பு, வனப்பு, யாப்பு நடப்பு, மறைப்பு' எனப்படும். இவற்றை முறையே 'சிவன், சத்தி, சீவன், திரோதாயி, மலம்' என்ப. மலத்தைச் செறுமலம், மாயை எனவுங் கூறுப.

---

1. தானெனை. நம்பி, எ. ௧00 - ௧
,, செங்கண். ௬௨. சண்டேசுரர், ௫௯.
,, செம்பிரத. சித்தியார், ௧௧. ௨ - ௨
,, அல்ல. அப்பர், ௫. ௪௩ - ௬.
,, முழுத்தழல். ,, ௪. ௧௧௩ - ௫.
. அக்கு மாமையும்,, ௫. ௬௭. ௬௭

இவற்றுள் திருவருளால் மலம் அடங்கும். மலம் அடங்கவே சத்தியாகிய திருவருளால் ஆருயிர் கூட்டத் தகுதியுடையதாகும். அப்பொழுது திருவருள் அவ் வுயிரைச் சிவத்துடன் கூட்டுவிக்கும். கூட்டுவிக்கவே வீணாகப் பிறந்திறக்கும் பிழைநெறியிற் புகுவிக்கும் பாசம் (159) அற்றழியும். திருவைந்தெழுத்தின் விரிவினை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க.

சிறப்புவனப் பியாப்பு நடப்பு மறைப்போ
டுறற்பால ஐந்தெழுத்தின் உண்மை—மறப்பில்
சிவய நமஎன்னும் செந்தமிழ்ஐந் தாலாம்
சிவமறையின் மெய்விரியாம் செப்பு.

(அ. சி.) சிவன் .....மாயை - அஞ்செழுத்துக்கள் ஐம்பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. சி - சிவனையும், வ - சத்தியையும், ய - சீவனையும், ந-மலத்தையும், ம-மாயையையும் உணர்த்துகின்றன. அவம் சேர்ந்த பாசம் ஐந்து - பாவத்தை உண்டாக்கும் மலங்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி ஆக ஐந்து. (உ)

2661. சிவனரு ளாய சிவன்திரு நாமஞ்
சிவனரு ளான்மாத் திரோத மலமாயை
சிவன்முத லாகச் சிறந்து நிரோதம்
பவம தகன்று பரசிவ [1]னாமே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்துச் சிவபெருமானின் திருமேனியாகும். அதனால் அம்மறை திருவருளேயாகும். அது 'சிவயநம' எனப்படும். இத் திருவெழுத்தைந்தும் முறையே சிவன், அருள், ஆன்மா, திரோதம், மலமாயை என்னும் மெய்ப்பொருள் ஐந்தினையும் தனித் தனியாகக் குறிக்கும் (உகூகூ0) ஐந்து சொற்களின் முதலெழுத்தாகும். சிவ என்னும் மறைமொழியை முதற்கண்வைத்து 'சிவயநம' எனக் காதலாகி நாளும் கணிக்கப்பெறும் நற்றவம் புரிதல்வேண்டும். அது புரிந்தால் அத்தவப் பயனால் மலமாயை கன்மங்கள் அகன்று அடங்கும். அவை அடங்கவே பிறப்பறும். பிறப்பறவே திருவடிப்பேறும் சிறப்புறும். சிறப்புறவே அவ்வுயிர் சிவனாகி மீளா அடிமையாய் வாழ்ந்திருக்கும். நிரோதம் - ஒழித்தல் ; அடக்கம்.

(அ. சி.) சிவனருளாய - சிவ சத்தியாகிய. சிவன் திருநாமம் - அஞ்செழுத்து. சிவன் - அருள் - ஆன்மா - திரோதம் - மலமாயை - சி-வா-ய-ந-ம. சிவன் முதலாக - சி முதலாக. நிரோதம் - ஒழித்தல். (௩)

2662. ஓதிய நம்மலம் எல்லாம் ஒழித்திட்டவ்
வாதி தனைவிட் டிறையருட் சத்தியால்
தீதில் சிவஞான யோகமே சித்திக்கும்
ஓதுஞ் சிவாய மலமற்ற [2]உண்மையே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு 'சிவயநம' என ஓதிவருங்கால் சொல்லப்படும் நகரமகரமாகிய மலங்கள் இரண்டும் ஒழிந்திடும். ஒழியவே

---

1. அஞ்செழுத்து. திருக்களிற்றுப்படியார், உகூ.
2. விண்ணி. அப்பர், கு. குக - சு.

அவ்வாதியருளாகிய நகரமும் அதனுல் செலுத்தப்படும் மகரமும் ஆகிய இரண்டினையும் நீக்கிய இடத்து அங்குத் திருவருளாற்றலுடன் கூடிய சிவ என்னும் சிறப்பு எழுத்துக்களை யமைத்தல்வேண்டும். அமைக்கவே 'சிவயசிவ' என அமையும். இம்முறையே கணிக்கில் குற்றமற்ற சிவ வுருவவாயிலாம் சிவச் செறிவு கைகூடும். சிறந்து சொல்லப்படும் 'சிவயசிவ' என்னும் மறை மலம் அகன்று நலமோங்கி நிற்கும் உண்மை நிலையாகும். இது செறிவினர் ஓதும் சீர்மையதாகும்.

(அ. சி.) நம்மலம் எல்லாம்-நகர - மகரங்களால் குறிக்கப்பட்ட மலங்கள் எல்லாம். அவ்வாதிகளை-அந்த முதலில் உள்ள எழுத்துக்களாய ந - ம என்பவைகளை. (௮)

2663. தெள்ளமு தூறச் சிவாய நமவென்று
உள்ளமு தூற வொருகால் உரைத்திடும்
வெள்ளமு தூறல் விரும்பியுண் ணுதவர்
துள்ளிய நீர்போற் சுழல்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) தெளிந்த திருவடியமுது ஓவாது ஊறித் தாவா இன்பந் தலைத்தலைச் சிறக்கும் பொருட்டுச் சிவயநம என்னும் திருமறையினை உள்ளத்துள்ளே திருவடியின்ப அமுதுபெருகி ஊறக் காதலால் ஒருகா லுரைத்தல்வேண்டும். உரைக்கவே புருவநடுவில் தோன்றும் வெள்ள மொத்தவரும் திங்கள் மண்டிலத் திருவமுது அளவின்றி ஊறும். அதனை அருளால் விழைந்து உண்ணுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் உண்ணுதவர் பிறப்பு இறப்பிற்பட்டு நீர்த்துளி சுழலுமாறு சுழன்று துன்புறுவர். (௯)

2664. நமாதி நனாதி திரோதாயி யாகித்
தமாதிய தாய்நிற்கத் தானந்தத் துற்றுச்
சமாதித் துரியந் தமதாக மாகவே
நமாதி சமாதி சிவவாதல் எண்ணே.

(ப. இ.) நகராதி ஐந்தெழுத்து நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்குதல் ஆகிய ஐம்பாட்டினையும் நிகழ்த்து விக்கும். திரோதாயி என்று சொல்லப்படும் நடப்பாற்றல் அந்நனவாதி களைத் தூண்டித் தொழில்படுத்தும் முதல்வியாகும். அதுவே அவ் வெழுத்துக்களுக்கும் ஆதியாய் நிற்கும். ஆவி அம்முடிபினை எய்தி அசநிலைச் செயலறலாகிய துரியமே தம் உடம்பாக நிற்கும். நிற்கவே நமாதிக்குச் சமமாகச் சிவமுதலாகத் தோன்றும். தோன்றவே 'சிவயசிவ' என எண்ணுவதே சிறப்பாகும் என்ப.

(அ. சி.) நமாதி - நகரமுதல். தமாதியதாய் - அவ்வக்கரங்களுக்கு ஆதியாய் தான் ஆன்மா. சமாதித் துரியம் - துரிய அவத்தை. தமது ஆகமாக - தமது உடம்பு ஆக. சிவவாதல் - சி . வ முதலெழுத்துக்கள் ஆதல். (௰)

2665 அருடரு மாயமும் அத்தனுந் தம்மில்
ஒருவனை யீன்றவர் உள்ளுறு மாயை
திரிமல நீங்கிச் சிவாயவென் றோதும்
அருவினை தீர்ப்பதும் அவ்வெழுத் தாமே.

(ப. இ.) திருவருளைப் புரியும் அம்மையாகிய வனப்பாற்றலும் அவ்வாற்றலின் துணையும் அத்தனாகிய சிறப்பும் தம்மில் ஒன்றுகூடி ஆருயிர்க்குத் துணைபுரிந்து அவ்வுயிரைப் பேணி ஈன்றவராவர். அதனால் உள்ளுறு மாயை, நடப்பாற்றல், ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆக்கம் ஆகிய ஐம்மலங்களும் நீங்கும். நீங்கவே 'சிவயசிவ' என்று ஓவாது கணிக்கும் நற்றவம் கைகூடும். அங்ஙனம் கைகூடவே அருவினையகலும். அவ்வருவினையை அகற்றுவதும் அச் 'சிவயசிவ' என்னும் திருவைந்தெழுத்துத் திருமறையேயாகும்.

(அ. சி.) அருடரு மாயமும் அத்தனும் - அருள்தங்கிய மோகினியும் உருத்திரனும். தம்மில் - தம்முள் கூடி. ஒருவனை - சாத்தனை. அவ்வெழுத்து - அந்தச் சி-வா-ய என்னும் எழுத்துக்கள். (எ)

2666. சிவசிவ என்றே தெளிகிலர் ஊமர்
சிவசிவ வாயுவுந் தேர்ந்துள் அடங்கச்
சிவசிவ வாய தெளிவினுள் ளார்கள்
சிவசிவ வாகும் திருவரு ளாமே.

(ப. இ.) தெளிவறிவில்லாத எளிய ஊமர்கள் இம்மை உம்மை அம்மை என்னும் மூவிடத்துக்கும் துணையாக என்றும் பொன்றாது நிற்பது ''சிவசிவ'' என்னும் திருநான்மறைத் திருவைந்தெழுத்தாகும் என்னும் மெய்ம்மையினைத் தெளிகிலர். அத்துணைச் சிறந்த திருவெழுத்து மறையாம் 'சிவசிவ' என்று இடையறாது கணித்தல்வேண்டும். கணிக்கவே, அடங்கா மனமும் ஒடுங்கா உயிர்ப்பும் அடங்கி ஒடுங்கும். ஒடுங்கவே, 'சிவசிவ' என்னும் சிறப்பினை யுணர்ந்த தெளிவினராவர். தெளிவினராகவே 'சிவசிவ'வாக நிலைக்கும் திருவருளைப் பெறுவர். இம்மறை அறிவு நெறியினர் (2550) மேற்கொள்ளவேண்டிய அருமறையாகும்.

(அ. சி.) சிவசிவ வாய - சிவா என்னும் குறில் நெடில் எழுத்துக்களுக்குரிய மாத்திரைப்போது வாயுவை இரேசக பூரக கும்பகம் செய்தல். (அ)

2667. சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளுஞ்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி [1]தானே.

(ப. இ.) முன்பும் திருவருளால் ஒருவாது 'சிவசிவ' என்றோதும் பெருஞ்சூழ்வால் தாமும் ஓதும் வாய்ப்புப் பெறுதார் பலருளராவர். அவர்போல் தீவினையாளர் எவருமிலர். அத் தீவினையாளர் அப் பிழையினையுன்னி இப் பிறப்பிலேனும் 'சிவசிவ' என்று செம்மனத்தால் ஓதுதல்வேண்டும். அத் தீவினையாளர் அங்ஙனம் முன்வந்து ஓதுதல்

---

1. நானேயோ அ. திருவேசறவு, ௧0.
,, தொந்தத். ௧0. திருமூலர், 2451.
,, கேடு. அப்பர், ு. ௫௬ - ௯.
,, வெம்மை ,, ு. ௨௩ - அ.
,, பிணிக்கு. திருக்குறள், ௧௧0௨

அருமை. அதனால் தீவினையாளர் 'சிவசிவ' என்று ஓதுகின்றிலர். அத் தீவினை வேறொன்றானும் மாளாது. 'சிவசிவ' என்று இடையறாது ஓதுவதனால் மட்டுமே அத் தீவினை மாளும். 'சிவசிவ' என்று அம்மெய் யன்பர் இடையறாது ஓதிவரச் சிவவுலகச் செல்வராந் தேவராவர். 'சிவசிவ' என்று மேலும் ஓதச் சிவநிலை எய்தித் திருவடியின்பந் துய்ப்பர். பண்டை நற்றவத்தால் 'சிவசிவ' என்று ஓதும் சிவனெறியிற் சேரார் தீவினையாளராவர். அதனை ஓதும் சிலநிலையினர்க்குத் தீவினை வெற்பிற் றோன்றிய வெங்கதிர் கண்டவப், புற்பனிக் கெடுமாறுபோற் கெடும். மேலும் ஓதும் மெய்யன்பர்கள் நோன்பு நிலையினராவர். அவர் சிவ வுருவினை வழிபடும் தேவராவர். பின்னும் ஓதுவோர் (2460) செறிவு நிலையினராவர். அவர்கள் சிவகதியாகிய திருவுரு எய்துவர். மேலும், 'இத்திருப்பாட்டை ஈராறுமுறை ஏத்திவரின், ஒத்தவுரு நூற்றெட்டாம் ஓர்' என்பதனால் திருமுறை பன்னிரண்டின் தினைவாய் இதனைப் பன் னிரண்டுமுறை நாளும் அனைவரும் ஓதுக ஓதவே நூற்றெட்டுச் சிவம் செய்ததாகும். சிவம் செய்தல் - செபித்தல். (௯)

2668. நமவென்னு நாமத்தை நாவில் ஒடுக்கிச்
சிவமென்னு நாமத்தைச் சிந்தையு ளேற்றப்
பவமது தீரும் பரிசும தற்றால்
அவமதி தீரும் அரும்பிறப் [1]பன்றே.

(ப. இ.) 'சிவயநம' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையினை ஓதுமுறை ஒருபுடையொப்பாகச் சிவ என்னும் இரண்டு எழுத்தினையும் சிந்நையி னுள்ளே அழுத்தமாகப் பதித்தல்வேண்டும். ய என்னும் ஓரெழுத்தினை மிடற்றின்கண் நிறுத்துதல்வேண்டும். நம என்னும் இரண்டு எழுத்தினையும் நாவின்கண் அடங்கி ஒடுங்குமாறு ஒடுக்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம் மூவிடப் பயில்வாய் மூன்றுமுறை ஓதுதல் ஓது முறையாகும். அங்ஙனம் ஓதிவர இருவினைப் பாவம் மருவாதகலும் இருவினையாவது எஞ்சுவினை ஏறுவினை என்னும் இரண்டுமேயாம். அம்மறையின் மெய்ம்மைத் தன்மை யும் அதுவேயாம். அதனால் அறியாமையிருளும் தீரும். அறியாமை நீங்கவே அப்பொழுதே பிறப்பறும். பிறப்பறவே சிறப்புறும். திருமறை- திருமந்திரம்.

(அ. சி.) அவமதி - அஞ்ஞானம். (௧0)

---

7. அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம்

(மீ நுண்மை ஐந்தெழுத்து)

2669. சிவாய நமவெனச் சித்தம் ஒருக்கி
அவாயம் அறவே யடிமைய தாக்கிச்
சிவாய சிவசிவ வென்றென்றே சிந்தை
அவாயங் கெடநிற்க ஆனந்த [2]மாமே.

---

1. ஊனக்கண் சிவஞானபோதம், ௯.
2. சிவாய. ஔவையார், நல்வழி - ௧௫.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு 'சிவயநம' என ஒதித் தம் சித்தத்தினைச் சிவனார்க்குச் சிறந்த உறையுளாக்குதல்வேண்டும். அஃதாவது நீங்கா நினைவாய்ச் 'சிவசிவ' என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பது. அந்நிலையே சித்தம் ஒருக்கும் நிலையாகும். அங்ஙனம் இருப்பதால் பேரிடர் அறும். பேரிடர் அறவே அடிமைநிலை கைகூடும். கைகூடவே நுண்மைத் திருவைந்தெழுத்தின் மேனிலை மீநுண்மைத் திருவைந்தெழுத்தாகும். அதுவே 'சிவயசிவ' என்ப. இத் திருமறையினை எத்தகைய இடுக்கண்களும் அகலும்பொருட்டு எண்ணிக் கணித்து நண்ணி நவின்று நாளும் வருதல் வேண்டும். இதுவே திருவைந்தெழுத்தின்வழி நிற்குமுறையாகும். அங்ஙனம் நிற்கவே திருவடிப்பேற்றின் இயற்கை உண்மையறிவு இன்ப எழில்நல நுகர்வு கைகூடும். அதுவே பேரின்பப் பெருவாழ்வு என்ப.

(அ. சி.) அவாயம் - அபாயம்.　　(௧)

2670. செஞ்சுடர் மண்டலத் தூடுசென் றப்புறம்
அஞ்சண வும்முறை யேறி வழிக்கொண்டு
துஞ்சு மவன்சொன்ன காலத் திறைவனை
நெஞ்சென நீங்கா நிலைபெற [1]லாகுமே.

(ப. இ.) செஞ்சுடர் மண்டிலம் ஞாயிற்று மண்டிலமாகும். அகத் தவப் பயிற்சியால் அம்மண்டிலத்தினூடு சென்று நிற்றல்வேண்டும். அதன்மேல் ஐயுணர்வும் 'தம்மை ஐந்து புலனும் பின்செல்லும் தகவாய்' ஒருங்கிக் கைகூடுதல்வேண்டும். கைகூடவே அவ்வழி ஏறிப்போய் அசைவின்றி இருத்தல் வாய்க்கும். சொல்லப்பட்ட அந்நேரத்து முழுமுதற் சிவபெருமான் நம்மைவிட்டு நீங்காச் செம்பொருளாய் நிலைபெற்றருள்வன். 'நெஞ்சென நீங்கா நிலைபே றென்பதற்கு நம் நெஞ்சு நமக்கு வேருக நில்லாது நம்முடன் வேறற விரவிநிற்பதுபோன்று புணர்ந்துநிற்பன் எனவும், நெஞ்சு நினைப்பூட்டுவதுபோன்று நினைப்பூட்டுவன் எனவும் கொள்க. இவ்வுண்மை வரும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணரலாம் :

''துஞ்சும் போதும் சுடர்விடு சோதியை
நெஞ்சுள் நின்று நினைப்பிக்கும் நீதியை
நஞ்சு கண்டத் தடக்கிய நம்பனை
வஞ்ச னேனினி நான்மறக் கிற்பனே.''　　(இ. ௧௩ - அ.)

(அ. சி.) அஞ்சணவுமுறை - ஐயறிவும் ஒன்றுபடுமாறு வழிக் கொண்டு - போய். துஞ்சுமவன் - உலகத்தை மறந்திருக்கும் அவன். சொன்ன காலத்து - குறித்த காலத்தில்.　　(௨)

2671. அங்கமும் ஆகம வேதம தோதினும்
எங்கள் பிரானெழுத் தொன்றில் இருப்பது
சங்கைகெட் டவ்வெழுத் தொன்றையுஞ் சாதித்தால்
அங்கரை சேர்ந்த அருங்கல [2]மாகுமே.

---

1. நெஞ்சினைத். அப்பர், ௫. ௨௩ - ௩.
2. கருமமு. நாலடியார், ௨௫0.
,, அலகுசால்.　　,, ௧௫0.

(ப. இ.) கருவி நூற்களும் இறைநூலும் மறைநூலும் முட்டாது ஓதினும் அம்மெய்களனைத்தும் எம்முழுமுதல் தலைவனாகிய சிவபெருமான் திருப்பெயராகிய 'சிவயநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தில் ஒப்பில் ஒன்றாகிய 'சி'கரத்தினுள் அமைந்து கிடக்கின்றன. அவ்வுண்மையி னிடத்து ஒருசிறிதும் ஐயுறாது அதனை மேற்கொண்டொழுகி கூறுதி யுடன் நிலைநிற்றல்வேண்டும். அங்ஙனம் நின்றால் இவ்வுடம்பாகிய அருங்கலம் அழகிய திருவடிப்பேறாகிய கரையினைச் சேரும். அதனால் 'அங்கரைசேர்ந்த அருங்கலம்' என்றோதினர். 'சி'கரம் பேசா எழுத் தெனப்படும். எனினும் 'வ'கரத்துடன் கூடிச் 'சிவ' எனப் பேசும் எழுத் தாகவும் நிற்கும். சிகரத்தின்கண் சகரமாகிய மெய்யும், இகரமாகிய உயிரும் அகரமாகிய உயிர்க்கு உயிரும் உடங்கியைந்துள்ளன. சகரம் மாயையினையும், இகரம் ஆருயிரினையும், அகரம் பேருயிரினையும் ஒரு புடையொப்பாகக் குறிப்பனவாகும். அதனால் ஓரெழுத்தின் கண்ணேயே முப்பொருளுண்மை தேறப்படும். இவ் வருமை வேறு எம்மறைக்கண் ணும் காண்டல் அரிது. 'சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்' (தொல். எழுத்து - க0) உறப் பிறத்தலினால் இடனாய் இடை நின்ற மாயைக்கு ஒருபுடையொப்பாகும். இகரமும் 'அ இ உ அம் மூன்றும் சுட்டு' (தொல். எழுத்து - நக) என்பதனால் இடைநிற்பதாகும். அம்முறையில் 'அடியார் நடுவுளிருக்கும்' ஆருயிர்கட்கு ஒருபுடை ஒப்பாகும். அகரம் (2352) தனிப்பெரும் முதன்மையதாய் எல்லாவற்றையும் இவர்தந்தூர்ந்து இயக்குவதாய்த் திரிபில்லதாய் இயற்கையாய் நிற்பதொன்றாகும். அதனால் அது விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானுக்கு ஒருபுடையொப் பாகும். எல்லாவற்றையும் என்பது உயிரெழுத்துக்கள், மெய் யெழுத்துக்கள், உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் என்பன. அ, இ, உ மூன்றும் அன்பி, இன்பி, உண்பி என ஒருபுடையாகக் கூறலாம். அன்பை வேட்பது அன்பி. இன்பை வேட்பது இன்பி. உண்பிப்பதை வேட்பது உண்பி. இவை முறையே இறை, உயிர் இறையருளாகும். இவர்தந்தூர்தல் - அதிட்டித்தல்.

(அ. சி.) அங்கமும் - வேதத்துக்கு அங்கங்களாயுள்ள ஆறு சாத்திர நூல்கள். எழுத்தொன்றில்-அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரமாகிய ஓர் எழுத்தில். சங்கை கெட்டு - சந்தேகம் கொள்ளாமல். அங்கரை - அழகிய முத்திக் கரை. அருங்கலம் - அழகிய மரக்கலம். (க)

2672. நாயோட்டு மந்திரம் நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திரம் நாத னிருப்பிடம்
நாயோட்டு மந்திரம் நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திரம் நாமறி [1]யோமன்றே.

(ப. இ.) நயப்பது நாய். நயக்கப்படுவோன் நாயன். நாயானது உயர்ந்த பண்பை உடையது. அவை தலைவனை அறிதல், தலைவன் உடைமையை உயிரினும் சிறப்பாக ஓம்புதல், தலைவன் துன்புறுத்தினும் இன்புறுத்தல், தலைவன் ஏவிய வழிநிற்றல், நன்றி மறவாமை, தலைவன் பொருட்டுத் தன்னுயிரையும் கொடுத்தல், மோப்பம் உணர்தல் முதலிய

1. நாயிற். அ. குழைத்தபத்து, அ.
,, நாயினுங். அப்பர், ௬. எஎ - ௯.
,, இன்னம், ,, ௫, கஉ - க.

பலவாம். அத்தகைய நாய் மறந்து பிறரில் புகுமேல் அதனை ஓட்டுதற் பொருட்டு இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகச் சொல்லும் சொல் 'சீ' என்பதாகும். இதனையே நாயோட்டு மந்திரம் என நவின்றனர். பழங்காலத்துப் பொதுவாக மந்திரங்களை உய்த்துணருமாறு மாத்திரைகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் (2751) ஓதுவாராயினர். அம் முறையில் ஈண்டுச் சிகரத்தைச் சீ என மாத்திரை கூட்டி ஓதுவாராயினர். எனவே நாயோட்டு மந்திர மாகிய சிகரத்தின்கண் நான்மறை வேதங்கள் அடங்கும். அச் சிகரமே நாதன் இருப்பிடமாகும். அச் சிகரமே அருஞ்சைவர் மெய் ஆறுறுக்கு அப்பாலுள்ள இயற்கை உண்மை அறிவின்பப் பேரொளியாகும். இவ் வுண்மையை அல்லாமல் வெளிப்படையாகக் கூறும் 'சீ' என்பதே நாயோட்டு மந்திரம் எனக்கொண்டு பொருள் காணலுறின் அப்பொருளை நாமறியோம் என்க.

(அ. சி.) நாயோட்டு மந்திரம் - சி. (௪)

2673. பழுத்தன ஐந்தும் பழமறை யுள்ளே
விழித்தங் குறங்கும் வினையறி வாரில்லை
எழுத்தறி வோமென் றுரைப்பர்கள் ஏதர்
எழுத்தை யழுத்தும் எழுத்தறி [1]யாரே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்ப் பழமறைகளுக்குள்ளே பழுத்து முதிர்ந்தன 'சிவயநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும். அதனை 'நம் செயலற்று நாமற்றுப் பின் நாதன், தன் செயலாகவே நின்று' நாடுதல் வேண்டும். அந்நாட்டத்தினை விழித்துறங்கும் நிலை என்பர். இதனை அறிதுயில் எனவும் கூறுப. இத்தகைய ஒன்றுவுயர்ந்த உண்மை நிலையினை அறிவா ரில்லை. அறியாமைக் குற்றம் பொருந்திய மூடர்களாகிய ஏதர்கள் 'சிவயநம' என்னும் எழுத்தைந்தும் வன்மை மென்மை இடைமை கலந் தனவேயாம்; இவையனைத்தும் நெடுங்கணக்கிலுள்ளனவே: இவற்றை யாங்கள் அறிவோம் என்று கூறுவர். அவர்கள் அத் திருவைந்தெழுத்தை ஏனைய எழுத்துக்கள் போன்ற எழுத்தாகமட்டும் கருதினர். அது பிறப் பினுக்குரிய எழுத்தை அழுத்தும் படைக்கலமாகிய எழுத்தென அறியார். அறிவரேல் உண்மையறிந்தாராவர். நடைமுறை யொழுக்கிற் கைக் கொண்டு பெரும்பயனும் எய்துவர்.

(அ. சி.) ஐந்தும் - அஞ்சு எழுத்துக்களும். ஏதர் - மூடர். எழுத்தை அழுத்தும் - விதி எழுத்தை மாற்றும். எழுத்து - சி. (௫)

---

1. படைக்கல. அப்பர், ௪. அக - அ.
,, புத்தர்ச. சம்பந்தர், ௩. உஉ - க0.
, யாழுமெழுதி. அ. திருக்கோவையார், ௭0.
,, சிவாய. நல்வழி - கடு.

8. திருக்கூத்துத் தரிசனம்

2674. எங்குந் திருமேனி எங்குஞ் சிவசத்தி
எங்குஞ் சிதம்பரம் எங்குந் திருநட்டம்
எங்குஞ் சிவமா யிருத்தலால் எங்கெங்குந்
தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை [1]யாட்டதே.

(ப. இ.) சிவபெருமானுக்குத் திருமேனி சிவசத்தியே யாகும். அச் சிவனின் அருளாற்றல் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது. அச்சிவபெருமான் தான் செய்யும் திருவருட்டொழில்களனைத்தும் சிவசத்தியின் வாயிலாகவே செய்தருள்கின்றனன். அச் சிவபெருமானும் திருவருளும் நுண்ணறிவு அம்பலயாம் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் விளங்கியருள்கின்றனர். அதனால் எங்கும் சிதம்பரம் என்றனர். அவன் செய்தருளும் திருக்கூத்தும் எங்கும் நிறைந்ததே. எங்கும் சிவமாகவே இருத்தலால் எல்லாவுயிர்களும் எல்லாவுலகங்களும் எல்லா உலகியற் பொருள்களும் சிவனிறைவில் சார்ந்து நிற்கின்றன. அதனால் அனைத்தும் சிவ வண்ணமே யாம். அவ்வாற்றால் எங்கும் தங்கும் சிவனருள் திருவிளையாட்டே எல்லாமாகும்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் உலகமெல்லாம் சிவத்தின் திருக்கூத்தாம் என்பதை விளக்கிற்று. (க)

2675. சிற்பரஞ் சோதி சிவானந்தக் கூத்தனைச்
சொற்பத மாம்அந்தச் சுந்தரக் கூத்தனைப்
பொற்பதிக் கூத்தனைப் பொற்றில்லைக் கூத்தனை
அற்புதக் கூத்தனை யாரறி வாரன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆற்றியருளும் திருத்தொழில்கள் ஐந்து. அதுபோல் திருவருட்டிருக் கூத்தும் ஐந்தாகும். அவை முறையே சிவானந்தக்கூத்து, சுந்தரக்கூத்து, பொற்பதிக்கூத்து, பொற்றில்லைக்கூத்து, அற்புதக்கூத்து என்பனவாகும். அச் சிவபெருமானும் அவ்வக் கூத்தின் அடையால் திருப் பெயர் பெறுவன். அது 'சிவானந்தக் கூத்தன்' என்பது போன்றாகும். இவ் வைந்தும் முறையே அறிவு, ஆற்றல், அன்பு, ஆற்றற் கூடுதல், அறிவுக் கூடுதல் என்பனவற்றால் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாகும். இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க.

அறிவாற்றல் அன்போ டறிவாற்றல் தம்மில்
நெறியாற்றல் தான்மிகல் நேரும்—அறிவுமிகல்
இவ்வைந்தா லாம்கூத் தெழிற்பெயரும் எம்மாற்
செவ்வைசிவ இன்பக்கூத் தன்.

(அ. சி.) சொற்பதம் சொல்லும்படியான பதங்கள். இம் மந்திரம் (1) சிவானந்தக் கூத்து, (2) சுந்தரக் கூத்து, (3) பொற்பதிக் கூத்து,

1. எங்குமுள. சிவஞானபோதம், உ: ச - க.
" உலகெலா. சிவஞான சித்தியார், உ.

(4) பொற்றில்லைக் கூத்து. (5) அற்புதக் கூத்து எனச் சிவநடனம் ஐவகைப் படும் என்பதை உணர்த்திற்று. (உ

2676. திருமந் திரமே சிதம்பரந் தானும்
திருமந் திரமே சிறந்த உபாங்கந்
திருமந் திரமே திருக்கூத்தின் செய்கை
திருமந் திரமே திருமேனி தானே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்தே அழகிய மந்திரமாகும். அத் திருமந்திரமே தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம். அத் திருமந்திரமே சிறந்த துணையுறுப்பாகும். அத் திருமந்திரமே திருக்கூத்தின் செய்கையாகும். அத் திருமந்திரமே சிவன் திருமேனியாகும். 'எடுத்த பொற்பாதம்' இடப்பாலுள்ளது. அது நகரம்; வயிறு மகரம்; திருத்தோள் சிகரம்; திருமுகம் வகரம்; திருமுடி யகரம். உடுக்கையுள்ள திருக்கை வலப்பாலதாகும். அது சிகரம்; நல்லுயிர் நாடும் திருவடியினைச் சுட்டிக் காட்டும் திருவருட்பகுதியாம். இடப்பால் திருக்கை வகரம்; வலப்பால் திரு அஞ்சலிக்கை யகரம்; மழுவேந்திய இடப்பால் திருக்கை நகரம்; ஊன்றிய வலப்பால் திருவடி மகரம். இம் முறையாகத் திருமேனியினைக் கீழிருந்து மேலும் மேலிருந்து கீழுமாக அடைவுபடுத்தித் திருவைந்தெழுத்தின் வைத்துக் காண்க. இனக்கோளாக திருவாசி ஒங்காரம் எனக் (2271) காண்க. உற்ற இத் திருவைந்தெழுத்தும் அன்பறிவாற்றல் இன்ப உடைமைகளின் எழிலாகவும் கொள்க. 'ஆடும்' 'சேர்க்கும்' 'ஓங்காரம்' (உண்மை விளக்கம் ௩௨, ௩௩, ௩௪.) என்னும் மூன்று வெண்பாவையும் ஓதிப் புகையொளி காட்டி வழிபடுக. (௩)

2677. திருமேனி தானே திருவரு ளாகுந்
திருமேனி தானே திருஞான மாகுந்
திருமேனி தானே சிவநேய மாகுந்
திருமேனி தானே தெளிந்தார்க்குச் சித்தே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு அஞ்செழுத்தால் அமைந்த திருமேனியே திருவருளாகும். அத் திருமேனியே திருவடி யுணர்வாகும். அத் திருமேனியே அறியப்படும் சிவ உண்மையறிவு இன்ப வடிவாகும். திருவருளால் இவ் வுண்மையினைத் தெளிந்தார்க்கு அத் திருமேனியே திருவடிப் பேறும் சித்தியாகும். (௪)

சிவானந்தக் கூத்து

2678. தானந்தம் இல்லாச் சதானந்த சத்திமேல்
தேனுந்தும் ஆனந்த மாநடங் கண்டீர்
ஞானங் கடந்து நடஞ்செய்யும் நம்பிக்கங்
கானந்தக் கூத்தாட ஆடரங் [1]கானதே.

(ப. இ.) பொன்றும் தன்மையினை என்றும் எய்தாதது திருவருள். அத் திருவருள் எப்பொழுதும் ஒப்பிலா இன்பவடிவமாகவே யிருக்கும்

---

1. கல்லேனல்லேன். ஆரூரர், எ. ௧௯ - ௪.

அத் திருவருளின்மேல் திருவடிச் செந்தேன் முந்திப் பொழியும். அங்குச் சிவபெருமான் இன்பத் திருக்கூத்தியற்றியருளுகின்றனன். சுட்டுணர்வு சிற்றுணர்வு அவற்றான் அறியப்படும் பொருள்நிலை எல்லாங் கடந்த நிலை திருவருள் நிலையாகும். அந்நிலையின்கண் சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றி யருளுகின்றனன். அங்ஙனம் இயற்றியருளும் சிவன் திருப்பேர் நம்பி. அத்தகைய நம்பிக்கு அத் திருவருள் நிலையே ஆனந்தக் கூத்தாடற்குரிய ஆடரங்காகும்.

(அ. சி.) தேன் உந்தும் - இன்பம் பிறக்கும். நம்பிக்கு - சிவபிரானுக்கு. ஆனந்தம் - ஆனந்த சத்தி. (க)

2679. ஆனந்தம் ஆடரங் கானந்தம் பாடல்கள்
ஆனந்தம் பல்லியம் ஆனந்த வாச்சியம்
ஆனந்த மாக அகில சராசரம்
ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்துகந் தானுக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் எல்லாமும் பேரின்பம் எய்துதற் பொருட்டே திரு ஐந்தொழில் புரிந்தருள்கின்றனன். அதனால் எல்லாம் இன்பமயமேயாம். நோய்ப்பட்டார் நோய் நீங்கி நலமுற்ற காலத்து முன் நோய் நீங்குதற் பொருட்டு நிகழ்ந்த மருந்து மருத்துண முதலிய அனைத்தும் இன்பத்திற்கு வாயில் என்னும் உண்மையினை உணர்வர். உணர்ந்ததும் அதனையும் இன்பமாகவே கருதுவர். இது போன்றதாகும் இறைவன் திருவருட் செயலும், அச் சிவன் ஆடும் அரங்கமும் இன்ப நிலையமாகும். ஆண்டு நிகழும் திருமுறைப் பாடல்களும் இன்பமேயாம். குடமுழா முதலிய பலவகை வாழ்த்தியங்களும் இன்பமேயாம். குழல் யாழ் போன்ற வாழ்த்தியங்களும் இன்பமேயாம். அனைத்து உலகத்திலுமுள்ள இயங்குதிணை நிலைத்திணைப் பொருள்கள் எல்லாமும் இன்புறுதற் பொருட்டே சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றியருள்கின்றனன். அதனால் அவைகளும் நீங்கா இன்பம் உறுகின்றன. இன்பக் கூத்தினை இடையறாது உஞற்றி அதனால் கூத்துக்காணும் சிவபெருமானுக்கும் உகப்பே - உயர் நிலையே உண்டாகின்றது. ஆயின் திருக்கூத்து எல்லார்க்கும் எல்லாவற்றிற்கும் பேரின்பமேயாம்.

(அ. சி.) பல்லியம் - பல இசை; கொட்டுக் கருவிகள். வாச்சியம் - அபிநயம். அகில... னுக்கே கூத்தப்பிரானுக்கு ஐந்தொழில் கூத்து. ஆனந்தமே. என்னெனின், கேவல நிலையிலுள்ள ஆன்மாக்கள் முத்தி யெய்துவார்கள் என்று எண்ணியே. (உ)

2680. ஒளியாம் பரமும் உளதாம் பரமும்
அளியார் சிவகாமி யாகுஞ் சமயக்
களியார் பரமுங் கருத்துறை யந்தத்
தெளியாஞ் சிவானந்த நட்டத்தின் சித்தே

(ப. இ.) அறிவுப் பேரொளியாய் விளங்கும் முழுமுதலும், என்றும் மாறு உண்மையாகத் திகழும் முழுமுதலும் பேரருள் நிறைந்த சிவகாமியே யாகும். 'சிவகாம்' என்பது சிவனார் விழையும் விருப்பமே தன் விருப்பமாகக்கொண்டொழுகும் 'காமி' என்பதாம். நன்னெறிக்கண் நிற்பார்க்கு அளவிடப்படாத பேரின்பப் பெருவாழ்வை அருளிச்செய்யும்

முழுமுதலும், பேரன்பர் திருவுள்ளத்தின்கண் வெளிப்பட்டிருந்தருளித் தெளிவினை நல்கும் முழுமுதலும் அச் சிவபெருமானே யாவன். இவை யனைத்தும் ஆருயிர்கட்குக் கைவருவது அப் பெருமானார் செய்தருளும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு கும்பிட்ட திருப்பேற்றின் பயனாலாகும்.

(அ. சி.) ஒளியாம் பரம் - ஞானமாகிய பரம். உளதாம் பரம் - சத்தாகிய பரம். அளி - கருணை. சிவகாமி - சிவானந்த சத்தி. களியார் பரம் - ஆனந்தமாகிய பரம். (௩)

2681. ஆன நடமைந் தகள சகளத்தர்
ஆன நடமாடி ஐங்கரு மத்தாக
ஆன தொழிலரு ளாலைந் தொழிற்செய்தே
தேன்மொழி பாகன் திருநட மாடுமே.

(ப. இ.) தனக்கெனத் திருவுருவம் இல்லாத சிவபெருமான் ஆருயிர் களின் பொருட்டுத் திருவுருக் கொண்டருள்வன். அத் திருவுருவும் மாயாகாரியமாகிய நம்மனோர் பருவுருவம் போன்றதன்று. அவன் மேற் கொள்ளும் திருவுருவம் திருவருளிற் கொள்ளும் திருவுருவம் ஆகும். கல் முதலிய பொருள்களால் அமைக்கப்பட்ட திருவுருவம் நீரில் கலக்குங் கால் கரையாது வேறுபட்டு அடியிற் சென்று விளங்கித் தோன்றும். நனிமிக இனிக்கும் இனியதொரு கற்கண்டால் செய்த திருவுருவம் நீரிற் கரையுங்கால் வேறுபடாது ஒன்றாகிக் கரைந்துவிடும். [1]அதுபோல் மாயா காரிய வுருக்கள் திருவருள் வெளியில் ஒன்றாய்க் கரையாது வேறுபட்டு நிற்கும். அருளுரு அத் திருவருள் வெளியில் கரைந்து ஒன்றாகிவிடும். அவன் அருட்பெருங் கூத்தினை ஒருவாது இயற்றுகின்றனன். அதுவும் ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டேயாகும். அவன் திருவருளால் புரியும் திருத்தொழில்கள் ஐந்து அவை முறையே. படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல் அருளல் என்ப. அவன் தேன்போலும் இனிமையும் நன்மையும் கனிமையும் அமைந்த மொழிகளையுடைய அம்மையைச் செம்பாகமாகவுடைய திருவுருவினன். அவ் வுருவினைக் கொண்டே அவன் திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன்.

(அ. சி.) அகள சகளத்தர் - உருவம் இல்லாதவர் உருவத்தோடு கூடி. ஐங்கருமத்தாக - படைப்பாதி ஐந்து தொழில்களுக்காக. (௪)

2682. பூதாண்ட பேதாண்ட போகாண்ட யோகாண்ட
மூதாண்ட முத்தாண்ட மோகாண்ட தேகாண்ட
தாகாண்ட மைங்கரு மத்தாண்ட தற்பரத்து
ஏகாந்த மாம்பிர மாண்டத்த என்பவே.

(ப. இ.) அண்டங்கள் ஒன்பது வகைப்படும். அவை ஐம்பெரும்பூதங் களானாகிய பூத அண்டமும், அவற்றின் வேறுபட்டவையாய்க் காணப் படும் பேத அண்டமும், ஆங்காங்கே இருவினைக் கீடாக இன்பத்துன்பம் நுகரும் நுகர்வண்டமும், செறிவினர் சேர்ந்து பயன் துய்க்கும் யோக அண்டமும், இவை யனைத்தையும் பரவி மேலாக நிற்கும் மூதாண்டமும், திருவடிப்பேற்றின் சிறப்பினையருளும் முத்தாண்டமும். இத் திருவடிப்

1. சிவனெனவே. திருக்களிற். கக.

பேற்றின்கண் நீங்காப் பெரு விழைவு கொள்ளும் மோகாண்டமும், நுகர்வுக்குக் கருவியாம் தேகாண்டமும், நுகர்வின்மேன் மிகு விழைவாகிய வேட்கை கொள்ளும் தாகாண்டமும் என்பன. இவ் வண்டங்கள் அனைத்தையும் ஐம்பெருந் தொழிலால் ஆண்டுகொண்டருள்பவன் சிவன். அவனே முழுமுதல்வன். அவன் திருவடிக்கண் வேறற ஒற்றித்து நிற்பதே பிரமாண்டம் என்ப. பிரமாண்டம் - பெரும்பேருலகம்; சிவனூர் திருவண்டம்.

(அ. சி.) பூதாண்ட பேதாண்ட - ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட மாறுபட்ட வெவ்வேறு பல ஆயிர அண்டங்களும். (௫)

2683. வேதங்க ளாட மிகுஆ கமமாடக்
கீதங்க ளாடக் கிளரண்டம் ஏழாடப்
பூதங்க ளாடப் புவன முழுதாட
நாதங்கொண் டாடினன் ஞானனந் [1] தக்கூத்தே.

(ப. இ.) வேதங்களாகிய மறைநூல்கள் தொழிற்பட என்பதே ஆட என்பதன் பொருளாகும். தொழிற்படுதலாவது உலகோர் ஓதியும் ஓதுவித்தும் அதன்படி ஒழிகலாற்றில் மேற்கொண்டொழுகி உய்யத் துணை நிற்பது. ஆடுதல் - பயன் கொள்ளுதல். உலகவொழுக்கினும் உயர்ந்தது சிவவொழுக்கம். அதனால் மிகு ஆகமம் ஆட என்றருளினர். ஆகமம் - இறைநூல். வேதத்தை நெறிநூல் எனவும், ஆகமத்தைத் துறைநூல் எனவும் கூறுப. கீதங்களாகிய பண் நூற்கள் ஆட, விளக்கமிகச் சொல்லப் பெறும் ஏழு அண்டங்களும் ஆட, ஐம்பெரும்பூதங்களும் ஆட, இருநூற்று இருபத்து நான்கு என்னும் எண்ணுட்பட்ட உலகங்கள் முழுவதும் ஆட, முப்பத்தாறும் மெய்யாகிய நாததத்துவத்தை இடனாகக் கொண்டு சிவபெருமான் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். அத் திருக்கூத்தே உண்மையறிவின்ப ஒருபெருங்கூத்தாகும். ஆடுதல் - தொழிற்படுதல்; புடைபெயர்தல். வேதம் - வாழ்க்கைநூல். ஆகமம் - வழிபாட்டுநூல். (௬)

2684. பூதங்கள் ஐந்திற் பொறியிற் புலனைந்தில்
வேதங்கள் ஐந்தின் மிகுமா கமந்தன்னில்
ஓதுங் கலைகாலம் ஊழியுடன் அண்டப்
போதங்கள் ஐந்திற் புணர்ந்தாடுஞ் சித்தனே.

(ப. இ.) புலன் நுகர்வினுக்கு இடமாகக் காணப்படும் ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் புலனைக் கொள்ளும் ஐப்பொறிகளிலும், அப் பொறிகட்குப் பொருளாம் ஐம்புலன்களினும், நெறி நூலாம் வேதங்களினும், திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பான் மிகுந்து சிவ வழிபாட்டினையே கிளர்ந்தெடுத்து ஓதும் துறை நூலாம் ஆகமங்களிலும் ஓதியொழுகும் ஏனைக்கலைகளிலும்,

---

1. மண்முதல். சிவஞானபோதம், ௨. ௩ - ௩.
,, அவனன்றி. தாயுமானவர், ௧0. எங்குநிறை, ௧.
,, ஆட்டுவித்தால். அப்பர், ௬. ௯௫ - ௩.
,, ஆடுவாய். ,, ௬. ௨௫ - ௩.
,, கூடுமா. ௧௨. காரைக்காலம்மையார், ௬௧.

காலத்திலும், ஊழியிலும், அண்டத்துணர்வாகிய ஐந்தினும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் வேறறப் புணர்ந்து திருக்கூத்தாடுவன். அவனே சித்தன் என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்புத் திருப்பெயரினை யுடையன்.

(அ. சி.) வேதங்கள் ஐந்தில் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்கும் ஆகம நூல்களும் சேர்ந்து. ஐந்து ஓதுங் கலை...சித்தனே- பேசப்படுகின்ற கலை, காலம், ஊழி, அண்டம், போதம் ஆக ஐந்திலும் ஆடும் சித்தன். (எ)

2685. தேவர் சுரர்நரர் சித்தர்வித் தியாதரர்
மூவர்கள் ஆதியின் முப்பத்து மூவர்கள்
தாபதர் சத்தர் சமயஞ் சராசரம்
யாவையும் ஆடிடும் எம்மிறை [1]யாடவே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் எங்கணும் நீக்கமற நின்றருளும் சிறப் பினன். அதனுல் எவ்வுயிரும் எப்பொருளும் புடைபெயர்வதானுல் அவன் திருவுள்ளம் புடைபெயரக் கண்ணும் திருக்குறிப்பானுகும். அதனுல் எல்லாப் புடைபெயர்ச்சியும் அவன் புடைபெயர்ச்சியே எனக் கூறுவர். அதனையே அவன் ஆடல் எனவும் கூறுப. பிறப்புத் தேவரும், சிறப்புத் தேவராகிய சுரரும், நரரும், சித்தரும், வித்தியாதரரும், மூவர் களும், நால்வேறியற்கைப் பதினெரு மூவராகிய முப்பத்து மூவர்களும், தாபதரும்,எழுமுனிவரும், சமயத்தாரும் இயங்குதிணைப் பொருள், நிலைத் திணைப்பொருள் ஆகிய அனைத்தும் சிவபெருமான் ஆட ஆடும்.

பிறப்புத் தேவர் - வானுலகத்தே இயற்கைப் பிறப்பெய்தியவர். சிறப்புத் தேவர் - நிலத்திற் பிறந்து புண்ணியப் பேற்றல் தேவராய்ச் சிறப்புற்றவர். நரர் - மக்கள். முப்பத்து மூவர் - ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத்திரர் பதினெருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர். தாபதர் - முனிவர். சமயம் - சமயத்தோர். நால் வேறியற்கை - ஆதித்தர் உருத்திரர். வசுக்கள், மருத்துவர் என்னும் நால்வகை இயற் பிரிவு. கண்ணும் - கருதும். (அ)

சுந்தரக் கூத்து

2686. அண்டங்கள் ஏழினுக் கப்புறத் தப்பாலும்
உண்டென்ற சத்தி சதாசிவத் துச்சிமேற்
கண்டங் கரியான் கருணை திருவுருக்
கொண்டங் குமைகாணக் கூத்துகந் [2]தானன்றே.

(ப. இ.) ஏழண்டங்கட்கு அப்பாலும் அதற்கப்பாலும் உண்டு என்று ஓதப்படும் சத்தியாகிய திருவருள், அருளோன் என்று சொல்லப் படும் சதாசிவ தத்துவத்துச்சியின்மேற் கண்டங்கரியனுய் அருளே திருவுருவாய் நின்று உமையம்மையார் கண்டுகளிக்கத் திருக்கூத்தி

1. மூவரும். அ. திருவெம்பா. ௩.
ஆட்டுவித்தால். ௬. ௯௫. ௩.
2. மனத்தகத்தான். அப்பர், ௬. அ - ௫.
தேய்பொடி. ,, ௭. அ - ௩.

யற்றும். சிவபெருமான் செய்யும் செயல் அனைத்தும் சிவசத்தியின் செயலே. அதனால் திருவருள் கூத்தியற்றும் என ஓதினர்.

(அ. சி.) சதாசிவத்துக்கு - சதாசிவ தத்துவம் அல்லது சாதாக்கிய தத்துவத்தின் தலையில். (௧)

2687. கொடுகொட்டி பாண்டரங் கோடுசங் கார
நடமெட்டோ டைந்தாறு நாடியுள் நாடுந்
திடமுற் றெழுந்தேவ தாருவாந் தில்லை
வடமுற்ற மாவன மன்னவன் [1]தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் செய்தருளும் திருக்கூத்தின் திருப்பெயர்கள் வருமாறு: கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கோடு, ஐவகைச் சங்காரத்துடன் காளிக்கூத்து முனிக்கூத்து இன்பக் கூத்துங் கூடிய எட்டு, ஐந்தொழிற்கூத்து, அறுசமயக்கூத்து என இருபத்திரண்டென்பன. இக்கூத்துக்கள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு இடங்களில் நிகழ்த்தியருளப் பெற்றனவாகும். அவற்றுள்ளும் சிறந்தன இரண்டென்ப. அவை முறையே உறுதியின் விழைவு பொருந்த எழுந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தில்லைவனக்காட்டிலும், அதுபோன்று சிறந்த ஆலவனக்காட்டிலும் நிகழ்த்தியன என்ப. தில்லைவனம் உலக நிகழ்வாம் அன்பியற் கூத்தாகும். ஆலவனம் திருவடி நிகழ்வாம் அருளியற் கூத்தாகும். இவற்றால் நிகழ்வன இன்பியல் வாழ்வாகும். ஐவகைச் சங்காரம்: நீக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப் பாலாக்கல் முதலிய கலைப் பகுதிகள் ஒடுங்கும் ஒடுக்கமாகும். கலை: நிவிர்த்தி பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என ஐவகைப்படும். இவற்றை முறையே நீக்கல் முதலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. பாண்டரங்கம் என்பது 'பாண்டரங்' என நின்றது செய்யுளின் திரிபு.

ஆடலினை அல்லிய முதல் கொடுகொட்டியீருகப் பதினொன்றென்ப. அவற்றை வரும் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுகாதையின் மேற்கோள் செய்யுளான் உணர்க:

''கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமல் கும்பம்—சுடர்விழியாற்
பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கம்
கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து''

''பாண்டரங்கம் முக்கண்ணா னாடிற் றதற்குறுப்,
பாய்ந்தன வாரு மெனல்.''

''கொட்டி கொடுவிடை யோனாடிற் றதற்குறுப்,
பொட்டிய நான்கா மெனல்.''

1, ஆறறி. கலித்தொகை, கடவுள் வாழ்த்து, ௧.
,, கொள்ளைக். அப்பர், ௬. ௯௫ - ௫.
,, பற்றூர் ,, ,, ௯௭ - ௬.
. தொண்டு. ,, ௫, ௯0 - ௧0.

'புரமெரித்தல் சூர்மாத் துளைபடுத்தல் கஞ்ச
னுர னெரித்தல் வாணனவான் உய்த்தல்—பெரிய
அரன்முத லாகவே லன்முதன் மாயோ
னமர்முத லாடிய வாறு.''

(அ. சி.) இம்மந்திரம் கூத்துக்களின் வகைகளை விளக்குகின்றது :—

(1) கொடு கொட்டி - எல்லாவற்றையும் அழித்து நின்று ஆடும் கூத்து.

(2) பாண்டரம் - பாண்டரங்கம் எனவும்படும். முப்புரங்களை எரித்த காலத்தில் அந் நீற்றினை அணிந்து ஆடிய கூத்தின் பெயர்.

(3) கோடு - காபாலக் கூத்து. பிரமனது சிரசைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு ஆடிய கூத்து.

(4) சங்காரம் - நாள்தோறும் நடக்கும் அழித்தற் றொழிலுக்காக ஆடும் கூத்து.

(5) நடம் எட்டு - ஐந்தொழில் நடத்துடன் காளிக்கூத்து, முனி நடனம், ஆனந்த நடனம் ஆக எட்டு.

(6) ஐந்து - குற்றாலம், கூடல், தில்லை, பேரூர், ஆலங்காடு இவை களில் ஆடிய கூத்துக்கள் ஐந்து.

(7) ஆறு - ஆறு சமயங்களிலும் அவ்வவர் சமயத்துக்கேற்ற கூத்துக்கள். தேவதாருவாம் தில்லை - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தில்லை மரங்கள் உள்ள வனம். வடம் - ஆலமரம். மாவனம் - பெரிய காடு. தரு : தாருவென்றாயிற்று. பாண்டரங்கம் : வெண்ணீறணிந் தாடிய அம்பலம். (உ)

2688. பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி ஈசன்
பரமாண்டத் தூடே படர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரன்நட மாமே.

(ப. இ.) பரமாண்டம் எனப்படும் அப்பால் அண்டத்தூடு பராசத்தி யாகிய வனப்பாற்றலின் திருவடி காணப்படும். அவ்வண்டத் தூடு நனிமிகு ஒளியுடைய ஆண்டவன் காணப்படுவன். அதனூடு ஓசை மெய்யாகிய நாதம் காணப்படும். அவ்வண்டத்தூடு பரனாகிய சிவபெருமான் நடமாடியருள்கின்றனன். (௩)

2689. அங்குச மென்ன எழுமார்க்கம் போதத்தில்
தங்கிய தோந்தி எனுந்தாள ஒத்தினில்
சங்கரன் மூலநா டிக்குள் தரித்தாடல்
பொங்கிய காலம் புகும்போகல் இல்லையே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணிவின் நன்னெறியே சன்மார்க்கம் எனப் படும். அந்நன்னெறி அங்குசம் என்னும் தோட்டியை ஒத்தது. அஃதாவது ...ன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காக்கும், வரனென்னும்

வைப்பு' நெறியெனக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அந்நன்னெறியின் முழுமுதல்வன் சங்கரன் ஆவன். அவன் நடுநாடியினுள் அறிவினில் தங்கித் தொம்திம் எனத் தாளமிசைத்துத் திருக்கூத்தாடுவன். அக்காலம் திருவருள் பொங்கும் காலமாகும். அத் திருவருள் நம்மாட்டுப் புகும். ஆனல் புறம்போகும் போக்கு இல்லை என்க.

(அ. சி.) அங்குசம் என்ன எழுமார்க்கம் - பிற சமயங்களை அடக்குவதில் அங்குசம் போன்றுள்ள சன்மார்க்கமாகிய சைவம். போதத்தில் - ஞானத்தில். தொந்தி - தொம்தீம் எனத் தட்டும் தாளம். மூலநாடி - சுழுமுனைநாடி. பொங்கிய காலம் - நெடுங்காலம். (ச)

2690. ஆனந்தி யாடிய பின்னவக் கூத்தாடிக்
கானத்தி யாடிக் கருத்தில் தரித்தாடி
மூனச் சுழுனையுள் ஆடி முடிவில்லா
ஞானத்துள் ஆடி முடித்தான்என் [1]நாதனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களை உய்வித்தற்பொருட்டு அவ்வுயிர்கள்மாட்டு அளவிறந்த அன்பு பூண்டு படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழிற் றிருக்கூத்தாடுகின்றனன் சிவன். ஆடியபின்பு அருவம் நாலு, உருவம் நாலு, அருவுருவம்ஒன்று ஆக ஒன்பது திருவுருவங்களிடமாக நின்று ஒன்பது வகையான திருக்கூத்தாடுகின்றனன். பேரொடுக்கப்பெருங்காட்டை விழைந்து பேருழிப் பெருங்கூத்தாடுகின்றனன். ஆருயிர்களின் கருத்தினிலும் தங்கியாடுகின்றனன். மூன்று நாடிகளும் ஒருங்குகூடும் நடுவிடமாகிய சுழுனையுள்ளும் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். எவற்றிற்கும் மேலாய் முடிவுபேறில்லாத மெய்யுணர்வின்கண் படிப்படியாக வந்து திருக்கூத்தாடி நிறைந்துநின்றனன். அவனே அடியேனுடைய ஆருயிர் நாதனுவன்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் ஆனந்தி, அஃதாவது ஐந்தொழில் நடனமுதல் ஞானக்கூத்து ஈருக ஆடும் ஆட்டங்களைக் குறித்தது. நவக்கூத்து - சிவத்தின் ஒன்பது பேதமான கூத்து (அருவம் 4, உருவம் 4, அருவுருவம் 1 ஆக 9.) (ரு)

2691. சத்திகள் ஐந்துஞ்[2] சிவபேதந் தானைந்தும்
முத்திகள் எட்டும் முதலாம் பதமெட்டுஞ்
சித்திகள் எட்டுஞ் சிவபதந் தானெட்டுஞ்
சுத்திகள் எட்டீசன் தொல்நட மாடுமே.

(ப. இ.) திருவருளாற்றலின் வகை ஐந்தாகும். அவை முறையே வனப்பாற்றல், நடப்பாற்றல் எனவும், நடப்பாற்றலின் வகையாகிய அறிவாற்றல், தொழிலாற்றல், அன்பாற்றல் எனவும் வழங்கப்படும். இத் திருவருளாற்றல் ஐந்தும் முறையே பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும். இவ்வாற்றல் நிலைக்கு ஏற்றவாறு சிவபெருமானும் ஐவகையாக நின்றருள்வன். முத்தியாகிய வீடுபேறு எட்டென்ப. அவை முறையே சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், உ. ச - உ.
,, எட்டி. கக. காரைக்காலம்மையார், மூத்ததிருப்பதிகம், க.
2. ஒன்றதா. சிவஞானசித்தியார், க. ரு - ச.

என்னும் நன்னெறி நான்மையின் பேறுகள் நான்கு. அவை உருவ நிலையிலும் அருவநிலையினுமாக எட்டாகும். ஆண்டான் மெய்யின் கண் உறையும் அறிவு முதல்வர் எண்மர் நிலையும் பதமெட்டாகும்; எண்பெரும் சித்திகளும் சித்தி எட்டாகும். ஐம்பெரும் பூதங்கள், ஞாயிறு, திங்கள், ஆருயிர் என்னும் எட்டும் சிவனிலை எட்டாகும். இவ்வெட்டின் உண்மை காண்டல் சுத்தியாகிய தூய்மை எட்டாகும். இவையனைத்தினும் முழுமுதற் சிவபெருமான் முடிவுபேறில்லாத தொன்மைத் திருநடம் நடிப்பன். சிவபெருமான் திருநடமே சிறப்பாக உலகுயிர்களை ஆடவும் பாடவும் கூடவும் செய்கின்றது. இவையே திருநடக் குறிப்பாகும்.

(அ. சி.) சத்திகள் ஐந்து - பரை, ஆதி, இச்சை, கிரியை, ஞானம். சிவபேதந்தான் ஐந்து - சிவத்தின் உருவ பேதங்களாகிய அயன், அரி. அரன், ஈசன். அருவுருவ பேதமாகிய சதாசிவமும். முத்திகளெட்டும் - பதமுத்திகள் எட்டும். கணபதி - அயன் அரி, முருகன், உருத்திரன். இந்திரன், சண்டி, ஈசன், கயிலை ஆக எட்டு. பதம் எட்டும் - உருவ அருவ பேதமாயுள்ள சாலோகாதி எட்டும். சித்திகள் எட்டும் - அணிமா முதலிய சித்திகள் எட்டும். சிவபதம் தானெட்டும் - சைவ சம்பந்தமான பதங்கள் எட்டும். சுத்திகள் எட்டும் - (1) பார்த்தல் (நிரீட்சணம்) (2) தெளித்தல் (புரோக்கணம்) (3) தட்டுதல் (தாடனம்) (4) மூடுதல் (அப்புக்கணம்) (5) முத்தட்டு (தாளத்திரயம்) (6) திசைக்கட்டு (திக்கு பந்தனம்) (7) வளைத்தல் (அவகுண்டனம்) (8) அமிர்தம் சொரிதல் (தேனுமுத்திரை). (சு)

2692. மேகங்கள் ஏழும் விரிகடல் தீவேழுந்
தேகங்கள் ஏழுஞ் சிவபாற் கரன் ஏழுந்
தாகங்கள் ஏழுடன் சாந்திகள் தாம் ஏழும்
ஆகின்ற நந்தி யடிக்கீழ் அடங்குமே.

(ப. இ.) எழுவகை மேகங்களும், எழுவகைத் தீவுகளும், எழுவகை யுடல்களும், சிவ ஞாயிறு ஏழும் ஏழுநாவினையுடைய தீயும். சாந்தியாகிய எழுவகை அடக்கங்களும் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் அடங்கும். எழுவகை மேகங்கள் ஆவன: 'சம்வர்த்த மாவர்த்தம் புட்கலாவர்த்தஞ், சங்காரித்தந் துரோணம் காளமுகி, நீலவருணமேழ் மேகப் பெயரே' (பிங்கலம் - எக.) என்பனவாம். எழுவகைத் தீவுகளாவன: நாவலந் தீவு, சாகத்தீவு, குசத்தீவு, கிரௌஞ்சத்தீவு, சன்மலித்தீவு, கோமேதகத் தீவு, புட்கரத்தீவு என்பனவாம். எழுவகை யுடல்கள்: நீர்வாழ்வன, ஊர்வன பறப்பன, நாற்காலின, நிலைத்திணையன, மக்கள், தேவர் என்பனவாம். சிவஞாயிறு ஏழு: செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு மனம், இறுப்பு (புத்தி) என்னும் அறிதற்கருவி ஏழுமாகும். சிவபாற்கரன்- சிவசூரியன். எழுவகையடக்கம் - மேற்கூறிய பொறிகள் ஐந்து, மனம், இறுப்பு ஆகிய ஏழும் அடங்குதல். இறுப்பு: புத்தி.

(அ. சி.) தேகங்கள் ஏழு - எழுவகைத் தோற்றங்கள். சிவபாற் கரன் ஏழும்-சிவசூரியன் என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனமும் புத்தியும் ஆக ஏழு. தாகங்கள் ஏழு - எழுநா. அக்கினி சாந்திகள் ஏழு - ஐம்பொறிகளையும் மனம், புத்தி இவைகளையும் அடக்கி இருக்கும் நிலை. 'எ'

பொற்பதிக் கூத்து

2693. தெற்கு வடக்கு கிழக்கு மேற்குச்சியில்
அற்புத மானதோர் அஞ்சு முகத்திலும்
ஒப்பில்பே ரின்பத் துபய உபயத்துள்
தற்பரன் நின்று தனிநடஞ் [1]செய்யுமே.

(ப. இ.) தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, உச்சி ஆகிய வியத்தகு திருமுகங்கள் ஐந்தும் அருளோன் குறியிற் காணப்படும். அருளோன் குறி - சதாசிவலிங்கம். ஒப்பில் பேரின்பத்தினையே வடிவமாகவுடைய சிவபெருமான் அருவம், உருவம், அருவுருவம் என்னும் முத்திறப் பாகுபாட்டினின்று மேலோதிய திருமுகங்களினிடமாகத் தனிநடம் புரிந்தருள்வன். இதுவே பொற்புறு நடமாகும். திருமுகங்கள் ஐந்தும் முறையே நடுக்கம், விளக்கம், ஆட்சி, தோன்றுவித்தல், இயக்கம் என்பன. இவற்றை முறையே அகோரம், வாமதேவம், தற்புருடம் சத்தியோசாதம், ஈசானம் எனவும் கூறுப. இவ்வுண்மை வரும் சிவ தருமோத்திரச் செய்யுளான் உணரலாம் :

"உச்சிமுகம் ஈசானம் ஒளிதெளியப் பளிங்கே
உத்தரபூ ருவதிசையை நோக்கியுறும் உகந்தே
நிச்சயித்த முகத்தின்கிழ்ப் பூர்வதிசை நோக்கி
நிகழுமுகம் தற்புருடம் கோங்கலர்போல் நிறமே
அச்சுறுத்தும் அகோரமுகம் அறக்கரிது கராளம்
அவிழ்தாடி வலத்தோளில் தென்னேக்கி அமரும்
செச்சைநிறத் தெரிவைமுகம் இடத்தோண்மேல் வாமம்
சிறுபுறத்தின் முகஞ்சத்தி யோசாதந் திகழ்வால்"

ஒப்பில்பேரின்பம் - நிரதிசய - இன்பம். பொன்னம்பலமருவம் பொற்றாண் அருவுருவம், பின்னுருவம் கூத்தப்பிரான். (கு)

2694. அடியார் அரனடி யானந்தங் கண்டோர்
அடியா ரவராவ ரத்தரு ளுற்றோர்
அடியார் பவரே யடியவ ராமால்
அடியார்பொன் னம்பலத் தாடல்கண் டாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியின்பத்தினைத் திருவருளால் கண்டோர் மெய்யடியாராவர். சிவபெருமானின் திருவடிக்கீழுறப் பெற்றோர் அருளடியாராவர். திருவடியின்பத்தினைச் சிவகுருவினருளால் நுகர்பவரே திருவடியாராவர். திருச்சிற்றம்பலமாகிய பொன்னம்பலத்தின்கண் நிகழும் திருக்கூத்தினைக் கண்டோர் சிவனடியாராவர். இவர்கள் மெய்யே அருட்டிரு மேவுசிவம் நான்மைமுன், பெய்யடியார் நானிலையர் பேசு, எனப்படுவர்.

(அ. சி.) அத்தர் - சிவன். அடி ஆர்பவர் - அடிசேர்ந்தோர். (உ)

---

1. கற்பனை. கஉ. தில்லைவாழந்தணர், உ.

2695. அடங்காத என்னை அடக்கி அடிவைத்
திடங்காண் பரானந்தத் தேனென்னை இட்டு
நடந்தான் செயும்நந்தி நன்ஞானக் கூத்தன்
படந்தான்செய் துள்ளுட் படிந்திருந் [1]தானே.

(ப. இ.) பொறிபுலன் அடங்கி நன்னெறிக்கண் செல்லாத என்னைச் சிவகுருவாய் எழுந்தருளித் திருவடிசூட்டி அடங்கியொழுகுமாறு செய்தருளினன். எங்கணும் நிறைந்து என்றும் பொன்றாது ஊறும் பேரின்பப் பெருந்தேனை ஊட்டியருளினன். என் உணர்வின்கண் தன்னிகரில்லாத் திருக்கூத்தைப் புரிந்தருளுகின்றனன். அவன் திருப்பெயர் நந்தி என்ப. அவனே நன்ஞானக்கூத்தன். அடியேனைப் படத்தின்கண் காணப்படும் உயிர் ஓவியம் போன்று அசைவற நிற்றலாகிய நிட்டையில் கூட்டுவித்தனன். அதன்மேல் அடியேன் உணர்வினுள் படிந்திருந்தருளினன். (ரு)

2696 உம்பரிற் கூத்தனை உத்தமக் கூத்தனைச்
செம்பொற் றிருமன்றுட் சேவகக் கூத்தனைச்
சம்பந்தக் [2]கூத்தனைத் தற்பரக் கூத்தனை
இன்புற நாடிஎன் அன்பில்வைத் தேனன்றே.

(ப. இ.) திருக்கயிலையாகிய உம்பரின்கண் ஆருயிர் உய்யத் திருக்கூத்தியற்றும் கூத்தனை, முதல்வனாய்நின்று தலையாய திருக்கூத்தியற்றும் கூத்தனை, அழகிய செம்பொன்னம்பலத்தில் திருக்கூத்தியற்றும் சேவகக் கூத்தனை, ஆருயிரினோடு வேறற விரவிநின்று அவ் வுயிர்களைத் திருவடித் தொடர்புபடுத்தும் சம்பந்தக் கூத்தனை, தானே முழுமுதலாக இருந்து திருக்கூத்தியற்றும் தற்பரக்கூத்தனை, அடியேன் இன்புறும் வண்ணமாக நாடி அத் திருக்கூத்தினைப் புரிந்தருளுகின்ற சிவனை அடியேன் அன்பினுள் வைத்து வழிபடுகின்றேன். (சா)

2697. மாணிக்கக் கூத்தனை வண்தில்லைக் கூத்தனைப்
பூணுற்ற மன்றுட் புரிசடைக் கூத்தனைச்
சேணுற்ற சோதிச் சிவானந்தக் கூத்தனை
ஆணிப்பொற் கூத்தனை யாருரைப் பாரன்றே.

(ப. இ.) மணிமன்றினுள் நடம்புரியும் மாணிக்கக் கூத்தனை, செந்தமிழும் செந்நெறியும், சித்தாந்தமும் மிக்குப் பயிலும் வண்தில்லைக் கூத்தனை, சிறப்புப் பொருந்திய பெரியோர் வாழும் மூவாச் சீருடைத் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தனை, திருச்சடைக் கூத்தனை, அளவுபடாத சேணுற்ற அறிவுப் பேரொளியோடு நன்மை மிகுமாறு திருக்கூத்தியற்றும் சிவானந்தக்கூத்தனை, ஆணிப்பொன்னம்பலத்தே ஆருயிர்களைப் பேணிக் கூத்தியற்றும் ஆணிப்பொற்கூத்தனை அளவிட்டுரைக்கும் வன்மையர் யாவர்? (எ)

---

1 ஆட்டுவித்தா. அப்பர், சு. கரு - ரு.
2. யாவருக்குந். கஉ. சம்பந்தர், சுக.

2698. விம்மும் வெருவும் விழும்எழும் மெய்சோருந்
தம்மையுந் தாமறி யார்கள் சதுர்கெடுஞ்
செம்மை சிறந்த திருஅம் பலக்கூத்துள்
அம்மலர்ப் பொற்பாதத் தன்புவைப் [1]பார்கட்கே.

(ப. இ.) அழிவில்லாத வியத்தகு செம்மைவாய்ந்த சிறந்த திரு அம்பலத்தின்கண் கூத்தியற்றும் அம்பலக்கூத்தினுள் அழகிய பொன் போலும் திருவடித் தாமரைக்கண் நீங்காப் பேரன்பு பூண்பார்க்குக் காதலான் நினைக்கும் நினைவு மிகுதியான் உயிர்ப்புப் புலனாகும். கிடைக்கப் பெருமையின் பேரச்சங்கொள்ளும் அச்சந்தோன்றும். தானே எழுந்து விழும்; பின்னும் மெய் சோரும். திருவைந்தெழுத்தே திருவம்பலத்திற்குக் கொண்டுய்க்கும். காதன்மீக் கூர்தலினால் மேலென நிகழும் என்பதனைக் கண்ணப்ப நாயனார் திருவரலாற்றின்கண் 'மோகமாயோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார்' (மாகமார், கஉ. கண்ணப்பர் - கOஇ) என்பதனால் கண்டு தெளிக.

(அ. சி.) திருவம்பலக் கூத்தில் அன்பு வைப்பவர்கட்கு ஏற்படும் மெய் அடையாளங்களை இம் மந்திரம் கூறுகிறது. (சு)

2699. தேட்டறுஞ் சிந்தை திகைப்பறும் பிண்டத்துள்
வாட்டறுங் கால்புந்தி யாகி வரும்புலன்
ஓட்டறு மாசை அறுமுளத் தானந்த
நாட்டறு முறுக்குறு நாடகங் [2]காணவே.

(ப. இ.) புறஞ்சென்று ஒன்றைத் தேடுதல்வேண்டும் என்னும் எண்ணம் தோன்றாது. நாட்டமாகிய சிந்தை ஒன்றைத் தூக்கியும் எண்ணாது. அதனால் சிந்தைத் தேட்டறும் என்றனர். நாட்டம் ஈது யாதாகற்பாற்று எனத் தூக்கி எண்ணிய பொருளை மனம் பற்றி முற் பழக்கத்தால் இன்னதாகற் பாற்றென நினைந்தும், ஆமோ அன்றோ என ஐயுற்றும் திகைப்புறும். அத் திகைப்பும் எழுச்சி தூண்டத் தொழிற்படும் இறுப்பால் நீங்கும். எனவே மனம் என ஒருசொல் வருவித்து மனத் திகைப்பறும் என முடிக்க. உடம்பகத்து ஏற்படும் தளர்வு முதலிய வாட்டங்கள் நீங்கும். உயிர்ப்பு, இறுப்பு என்று சொல்லப்படும் புத்தியின் வயப்படும். வயப்படவே, புலன்களிலோடும் உயிர் அறிவின் ஓட்டறும். இவையெல்லாம் அறவே வேட்கையும் அவாவும் அறும். வேட்கையாவது பொருள்கள்மேற்செல்லும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை: ஆருயிரின் உள்ளத் துணர்வின்கண் திருவடிப் பேரின்பநாட்டம் முறுகி வளரும். இவை யனைத்தும் அம்பலவாணரின் பொற்பதிக் கூத்தினை அன்புறக்கண்டு வழி பட்டு இன்புறுவார்க்கு நிகழ்வனவாகும்.

(அ. சி.) தேட்டறும்-ஆசைகெடும். வாட்டறும்-தளர்ச்சி நீங்கும். கால்-பிராணவாயு. புந்தியாகி-புத்தியின் வசப்பட்டு. புலன் ஓட்டறும்-புலன்கள் அடங்கும். முறுக்குறும் - முதிரும். (எ)

1. கையும். கஉ. திருநாவுக்கரசர் கசுஎ.
2. சிந்தித்தாய். சிவஞானபோதம், சு க - உ.

2700. காளியோ டாடிக் கனகா சலத்தாடிக்
கூளியோ டாடிக் குவலயத் தேயாடி
நீடிய நீர்தீக்கால் நீள்வா னிடையாடி
நாளுற அம்பலத் தேயாடும் [1]நாதனே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் காளியை அடக்குவதன்பொருட்டுக் காளியுடன் ஆடியருளுகின்றனர். பொன்மலையாகிய மேருநன்மலைக்கண் ஆடியருளுகின்றனர். பேய்க் கூட்டங்களுடன் ஆடியருளுகின்றனர். நிலவுலகத்தே ஆடியருளுகின்றனர். ஐம்பெரும் பூதங்களினிடமாக நின்று ஆடியருளுகின்றனர். எல்லையில் காலமாகத் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் சிறப்புற நின்று ஆடியருளுகின்றனர். ஆடுதல்: உலகுயிர் தொழிற்படும் பொருட்டுத் தலைவனுகிய சிவபெருமான் தொழிற்படுதல். அவன் தொழிற்படுதலாவது திருவுள்ளங்கொள்ளுதல். திருவுள்ளங் கொள்ளுதலென்பது இன்னவாறு ஆகுக எனச் சிவன் அறிவிற் கணித்தல். இதனையே கண்ணுதல் என்ப. (அ)

2701. மேரு நடுநாடி மிக்கிடை பிங்கலை
கூருமிவ் வானின் இலங்கைக் குறியுறுஞ்
சாருந் திலைவனத் தண்மா மலயத்தூ
டேறுஞ் சுழுனை இவைசிவ பூமியே.

(ப. இ.) அண்டத்தின் நடுவாகப் பொன்மலையாகிய மேரு விளங்குகின்றது. இதுபோல் பிண்டமாகிய உடம்பகத்து நடுநாடி விளங்குகின்றது. நடுநாடியினைச் சுழுமுனை என்ப. மேருவினை நிலத்தின் நடுக்கோடு என்ப. நடுக்கோட்டின் வடபாலும் தென்பாலுமுள்ள கோடுகளை வழி கோடுகள் என்ப. அதுபோல் உடம்பகத்து இடப்பால் நாடி வலப்பால் நாடி என்பன உள்ளன. இடப்பால் நாடி இடைகலை எனவும் வலப்பால் நாடி பிங்கலை எனவும் கூறப்படும். சொல்லப்படும். இவ் வான வெளியில் நடுக்கோட்டின் நிலையினை இலங்கை எனக் கூறுப. இவ் விலங்கைக் கோட்டுடன் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலக்கோடும் பொருந்தியிருக்கின்றது. தில்லைக்கும் பொதியின் மலைக்கும் ஊடாகச் செல்லும் நாடி நடுநாடியாகும். இவையே தென்னாட்டுச் சிவபூமியாகும். இம் முறை சிறப்பு முறையாகும். பொதுமுறையான் நோக்கும் வழி இலங்கைக்கும் பொன் மலைக்கும் நடுவின்கண் உள்ளது தில்லை. இவ் விரண்டற்கும் இடைப் பட்டது சிவபூமியாகும். திருத்தொண்டர் புராணத்துள் 'மாதவஞ் செய் தென்றிசையின்' மாண்புரைக்குங்கால் பெரும்பற்றப் புலியூர், திரு ஆரூர், திருக்காஞ்சி, திருவையாறு, திருத்தோணிபுரம் முதலிய சிவவழி பாட்டிடங்கள் பல என அருளியதூஉங் காண்க.

(அ. சி.) மேரு நடுநாடி - அண்டத்துள் நடுரேகையும் (Equator), பிண்டத்துள் சுழுமுனையும். அண்டத்துள் இதன் வட அயன வரை

---

1. வென்றிமிகு. சம்பந்தர், ௨. ௯௨ - ௭.
,, பைதற். அப்பர், ௬. ௯00 - ௨.
,, பூத்தா. ,, ௭. ௨௨ - ௨.
,, எட்டி. ௧௧. காரைக்காலம்மை, மூத்த. ௯.

களும் பிண்டத்துள் இடைகலை பிங்கலை நாடிகளுமாகும். இலங்கைக் குறியுறும் - இலங்கையில் மேருவின் குறியைப் பார்க்கலாம். (இதனுல் மேருமலை திருமூலர் காலத்திலேயே அழிவெய்திவிட்டது என்பது போதருகின்றது.) மேரு, சுமேரு, குமேரு என மூன்றும். மேரு - பூமத்திய ரேகையும் - பூமியின் அச்சரேகையும் கூடும் இடம் - அதுதான் இலங்கை. சுமேரு - வடதுருவம் (N. pole.) குமேரு - தென்துருவம் (S. pole). தில்லைவனம் - மலயம் இவை பூமியின் நடுநாடி (Axis) யில் இருக்கின்றன என்பதை இம் மந்திரம் குறிக்கின்றது. (கூ)

2702. பூதல மேருப் புறத்தான தேக்கணம்
ஓதும் இடைபிங் கலையோண் சுழுனையாம்
பாதி மதியோன் பயில்திரு வம்பலம்
ஏதமில் பூதாண்டத் தேல்லையி னீறன்றே.

(ப. இ.) பூதலமேரு எனப்படும் வடபாலுள்ள பொன்மலையும் தெக்கணப்புறத்ததான இலங்கையும் முறையே இடைகலை பிங்கலை எனப்படும். இவ் விரண்டன் நடுவணதாகக் காணப்படும் திருத்தில்லை நடுநாடியாகிய சுழுனையாகும். பாதிமதியாகிய ஆருயிர் ஐந்தெழுத்தின் நடுவண் நிற்கும் 'ய'கரத்தால் பெறப்படும் ஆவியேயாம். அதனையே சிவபெருமான் சூடியருளினன். அவ் வுண்மை ''முடி 'ய'ப்பார்'' (2271) என்னும் உண்மை விளக்கத் திருப்பாட்டான் உணரலாம். அப் பாதிமதி சூடிய சிவபெருமான் இத் தில்லையின்கண் (2361) இடையருது திருக்கூத் தியற்றி யருளுகின்றனன். குற்றமற்ற இந் நிலவுலக அண்டத்து எல்லை யும் அவ் வெல்லையிரண்டும் நடுவண் வந்து முற்றுறும் நடுக்கோடு திருத் தில்லை யாகும். சிவபெருமானின் திருத்தலை அன்பியலாகும். திருவடி அருளியலாகும். ஆருயிர் அன்பியலின்வழிப் பாதிமதியாக விருக்கும். அருளியலின்வழி முழுமதியாகும். பாதிமதி யாங்கால் ஆருயிர் சுட் டுணர்வும் சிற்றுணர்வுமாக இருக்கும். முழுமதியாங்கால் அவ் வுயிர் முற்றுணர்வாக விருக்கும். சுட்டுணர்வு நிலையில்லாத உலகியல் இன்ப மாகும். சிற்றுணர்வு நிலையில்லாத உலகியற் பொருளாகும். இவ் விரண்டின் சார்பாம் வடிவம் பொருள் வடிவமாகும். முற்றுணர்வு நிலை யுடைப் பொருளும் நிலையுடை இன்பமும் பற்றியதாகும். இவ் விரண்டின் சார்பாம் வடிவம் அறவியல்பால் பெறப்படும் அன்பு வடிவமாகும். பொருள் வடிவினைப் பிறை யெனவும், அறவடிவினை ஆனேறெனவும் உருவகிக்கப்படும். இவ்வடிவங்களெல்லாம் ஆருயிர்களின் உளப் பண்பை முகமெனக் கூறும் உருவகமேயாம். அதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க :

'ஆணவ மாமெருமை ஆனைகரி ஆம்மருள்காண்
ஏண அரி மாவினையாம் ஏர்பரியும்—ஆணமார்
நற்செறிவாம் வெள்ளானை ஞானமாம் ஆனேறும்
இற்புகலன் பின்புருமேல் எண்.'

அறிவு நிரம்புவதன் முன் பெற்றோர் பிள்ளையினைத் தம் தோளிலோ, இடுப்பிலோ, ஒரோவழித் தலையிலோ தங்கி இருக்குமாறு செய்வர். அறிவு நிரம்பியபின் பெற்றோர்தம் திருவடியிலே அவ்வடியினைச் சிறந்த அணி யெனப்பூண்டு முடிமிசைக் கொண்டு வழிபட்டுத் திருந்திய நன்னெறி சேர் மக்கள் தங்கி யிருப்பர். அது திருவள்ளுவ நாயனுரருளிய,

"குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு"　　(திருக்குறள், ரு௪௪)

என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் நன்குணரலாம். அம் முறை போன்று சிவபெருமான் பிறைக்கு இருப்பிடமாகின்றான். ஆனேற்றை ஊர்பவனுகின்றான். இதனால் யாண்டும் சிவபெருமான் சார்பாகவே ஆருயிர்கள் வாழும். இவ் வுண்மை விளக்கும் குறிப்பு வருமாறு:

'எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவு மாயிருப்பன்
செம்மான் பிறைஏறு சேர்ந்துதமிழ்—அம்மான்பால்
பேணுபிறை ஆருயிராம் பெம்மான் தலையிடத்தாம்
பேணுநிரை முற்றடிக்கீழ்ப் பேசு.'

நிரை - ஆனேறு; ஏறு.

(அ. சி.) பூமி நடுரேகை (Equator), அயனரேகைகள் (Tropic of cancer and tropic of capricorn) இவைகளுக்கு இடைநிலையே மூன்றும் பிறையை அணிந்த சிவபெருமான் ஆடும் எல்லைகளாகும் என்று இம் மந்திரம் குறிக்கின்றது.　(௧0)

பொற்றில்லைக் கூத்து

2703. அண்டங்கள் ஓரேழும் அம்பொற் பதியாகப்
பண்டையா காசங்கள் ஐந்தும் பதியாகத்
தெண்டினிற் சத்தி திருஅம் பலமாகக்
கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந் தானன்றே.

(ப. இ.) எழுவகை அண்டங்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானார் தழுவும் அழகிய பொன்போலும் ஊராகவும்-அவற்றின் உறுப்பாகக் காணப்படும் ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் விரவி நிற்கும் வானங்கள் ஐந்தும் பதியாகவும் கொண்டு அவன் புறத்துத் திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். அதுபோல் அவன் ஆருயிரின் அகத்து நடுநாடிக்கண் திருவருளாற்றலை அம்பலமாகக் கொண்டு திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். அவனே அறிவுப் பேரொளியாம் பரஞ்சோதியாவன். ஆகாசங்கள் ஐந்தனையும் முறையே குணங்கடந்த வெளி, குணவெளி, பெருவெளி, மெய் (தத்துவம்) வெளி, ஞாயிற்று வெளி எனக் கூறலுமொன்று. பதி: தலைநகர்.

(அ. சி.) ஆகாசங்கள் ஐந்து - மண்ணில் ஆகாயம், நீரில் ஆகாயம், தீயில் ஆகாயம், வாயுவில் ஆகாயம், ஆகாயத்தில் ஆகாயம், ஆக ஐந்து.　(௧)

2704. குரானந்த ரேகையாய்க் கூர்ந்த குணமாஞ்
சிரானந்தம் பூரித்துத் தென்திசை சேர்ந்து
புரானந்த போகனாய்ப் பூவையுந் தானும்
நிரானந்த மாகி நிருத்தஞ்செய் தானே.

(ப. இ.) சிவகுருவால் அருளப்பட்ட இன்ப நெறியாய், அந்நெறியொழுக்கால் மேம்பட்ட சிவபெருமானின் எட்டுவான் குணத்தின்பம்

நிறைந்து நிற்றல் வேண்டும். அது மாதவம்செய் தென்திசை சேர்ந்தார்க்கே கைகூடுவதொன்றும். இன்பமே வடிவாய் ஆருயிர்கட்குப் போகத்தைப் புரிதற் பொருட்டுப் பூவைப் பூப்போலும் திருமேனியையுடைய திருவருளம்மையும் தானுமாகப் புணர்ந்து நின்று சார்பு பற்றாத ஏரின்பமாய்த் திருக்கூத்தியற்றி யருளுகின்றனன். நிரானந்தம்-என்றும் பொன்றா ஏரின்பம். நின்று பொன்றின்பம் - சாரின்பம். பூவைப்பூ - காயாப்பூ.

(அ. சி.) குரு ஆனந்த ரேகை - குருவால் அருளப்பட்ட ஆனந்த மார்க்கம். சிரம் ஆனந்தம் - மேலான ஆனந்தம். புரானந்தம் - புரி ஆனந்தம் - சரீர ஆனந்தம். பூவை - உமாதேவி. நிரானந்தம் - நித்தியானந்தம். (உ)

2705. ஆதி பரன்ஆட அங்கைக் கனலாட
ஓதுஞ் சடையாட உன்மத்த முற்றாடப்
பாதி மதியாடப் பாரண்ட மீதாட
நாதமோ டாடினன் நாதாந்த நட்டமே.

(ப. இ.) ஆதிபரனாகிய சிவபெருமான் ஆடுதலாகிய திருவுள்ளக் குறிப்பு நேர்பட அவன் திரு அங்கையின்கண் விளங்கும் கனலாடிற்று. அனைத்திற்கும் அருட்புகலிடமாக நிலவும் திருச்சடையும் ஆடிற்று. அச்சடை எல்லாராலும் போற்றிப் புகழப்படுவதொன்று. அத் திருச்சடையின்கண் காணப்படும் உன்மத்தம் ஆகிய ஊமத்த மலரும் ஆடிற்று. திருச்சடையிற் றிகழும் ஆருயிராகிய பாதிமதியும் ஆடிற்று. நில அண்டங்களும் ஆடின. அருஞ்சைவர் கொள்ளும் (2139) முப்பத்தாறும் மெய்யாகிய நாதத்தின்கண் திருவருளாற்றலுடன் சிறந்தாடினன். இதனையே நாதாந்த நட்டம் என்ப. நட்டம் - நடனம். ஆட்டம் - புடை பெயர்ச்சி; அசைவு. உன்மத்தம் - மிக்க களிப்பு என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) பார் அண்டம் - பூமி அண்டம். நாதமோடு - நாத சத்தியோடு. (ங)

2706. கும்பிட அம்பலத் தாடிய கோனடம்
அம்பரன் ஆடும் அகிலாண்ட நட்டமாஞ்
செம்பொரு ளாகுஞ் சிவலோகஞ் சேர்ந்துற்றால்
உம்பர மோனஞா னாந்தத்தில் [1]உண்மையே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்களும் அன்புடன் வழிபட்டு இன்புற்றுய்ய முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆடிய திரு நடம் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண்ணாகும். அத் திருக்கூத்து அழகிய சிவபெருமான் புரிந்தருளும் அகிலாண்டத் திருக்கூத்தாகும். சிறப்பென்னும் செம்பொருள் விளங்கும் திருச்சிற்றம்பலம் சிவ வுலகமாகும். அதனைச் சார்ந்தவர் சிவ வுலகத்தவரே யாவர். ஈண்டுப் புரியும் திருக்கூத்தே மேலான ஞானவரம்பின் முடிந்த ஞானத்தின் உண்மைத் திருக்கூத்தாகும். ஞானத்தின் ஞானம் என்பது நன்னெறி நான்மையின் பதினாறும்பேறாகிய முடிந்த உண்மைப் பேறாகும். அதுவே அறிவில் அறிவாகும். திருத்தில்லையே திருவடிப்

---

1. நம்பனே. அப்பர், சு. சச - இ.

பேற்றைச் (2615) செயன் முறையில் எளிதிற் கூட்டுவிக்கும் திருவூர். திருவாரூரிற் பிறக்கப் பேறெய்தும் திருக்காசியில் இறக்கப் பேறெய்தும். தோன்ற மறையத் தொழப்பேறுரூர்காசி, ஆன்றதில்லை முப்பால் அறி.

(அ. சி.) கும்பிட - யாவரும் வணங்கும்படி. (ரு)

2707. மேதினி மூவேழ் மிகுமண்டம் ஓரேழு
சாதக மாகுஞ் சமயங்கள் நூற்றெட்டு
நாதமோ டந்த நடானந்த நாற்பதப்
பாதியோ டாடிப் பரனிரு [1]பாதமே.

(ப. இ.) நாதத்தையும் நாத அந்தத்தையும் மேற்கொண்டு 'சீலம், நோன்பு செறிவு அறிவு' என்னும் நானிலையும் நாற்பாதம் எனப்படும். அதனை அருள்பவள், திருவருளம்மையாவள். அவள் ஆண்டவனின் செம்பாதியாவள். அவளுடன் சிவபெருமான் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். அவன்றன் திருவடியிணையே மூவேழ் உலகினையும் ஆட்டுவிப்பதாகும். ஓரேழண்டத்தையும் ஆட்டுவிப்பதும் அவையே. கைக்கொள்வோர் தகுதிக்கேற்பப் படிமுறை போன்று விரிந்த நெறிகள் நூற்றெட்டு. அவற்றையும் அவன் திருவடியே ஆட்டுவிக்கின்றன. (கு)

2708. இடைபிங் கலையிம வானோ டிலங்கை
நடுநின்ற மேரு நடுவாஞ் சுழுனை
கடவுந் தில்லைவனங் கைகண்ட மூலம்
படர்வொன்றி யென்னும் பரமாம் பரமன்றே.

(ப. இ.) அகத்துக் காணப்படும் இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் புறத்து முறையே பொன்மலையாகவும் இலங்கையாகவும் கொள்ளப்படும். நடுநாடியாகிய சுழுனை தில்லைவனம் (2702) எனப்படும். நடுநாடியே எல்லாவற்றையும் நடத்துகின்றது. அதுபோல் புறத்துத் தில்லைவனம் பொன்மலை முதல் இலங்கை யீறாகக் கொள்ளப்படும் நிலமனைத்தையும் நடுநின்று நடத்துகின்றது. அதனால் 'கடவும் தில்லைவனம் கை கண்ட மூலம்' என ஓதியருளினர். யாங்கணும் நீக்கமற நிறைந்தொன்றி நிற்பவன் 'படர்வொன்றி' யாவன். அவனே பரமாம் பரமுமாவன். பரமாம்பரம் - மேலாம் விழுப்பொருள். (சு)

2709. ஈறான கன்னி குமரியே காவிரி
வேறா [2]நவதீர்த்த மிக்குள்ள வெற்பேழுள்
பேறான வேதா கமமே பிறத்தலான்
மாறாத தென்திசை வையகஞ் சுத்தமே.

---

1. பரிதி. அப்பர், 6. 19 - 3.
,, விரிவிலா. ,, 4. 90 - 1.
2. ஏவியிடர்க், அப்பர், 1. 72 - 10.
,, பூமருவுங். 12. சம்பந்தர் 401.
,, விருப்பினால். ,, ., 1234.
,, தூயநீராற். ,, சிறுத்தொண்டர் - 71.

(ப. இ.) தமிழகத்தின் தென்பால் எல்லை கன்னியாகுமரியாகும். (வடபால் எல்லை பொன்மலை.) இது நன்னெறி நான்மையின் நற்பகுப்பாம். இதனகத்துச் சிறப்பாக ஓதப்பெறும் நீர்த்தங்கள் ஒன்பது. அவை முறையே 'காவிரி, யமுனை, கங்கை, சரசுவதி, பொற்றாமரை, புட்கரணி, கோதாவரி, குமரி, தாமிரபரணி' என்பன. ஏழு மலைகளும் ஓதப்படுகின்றன. அவை முறையே கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி என்பனவாகும். இவற்றிற்கிடையே மாதவம் செய் தென்திசைக்கண் செம்பொருளைத் தம் பொருளாகக்கொண்டு திகழும் செந்தமிழ் மொழிப்பால் நெறிநூலாகிய வேதமும், துறைநூலாகிய ஆகமமும் தொன்மைக்காலத்தே தோன்றின வென்க. அவற்றால் நன்னெறிப்படரும் தூயோர் கொலை புலை நீத்த தமிழ் நெறி நின்று நனி நாகரிகராயினர். ஒரு முழுமுதலாம் சிவபெருமானை வழுவின்றித்தொழும் தமிழ்த்துறை நின்று விழுமியராயினர். அம்முறையான் ஒழுகலாற்றில் தலைதடுமாற்றமில்லாத தென்திசைத் தமிழகம் என்றும் பொன்றா இயற்கை உண்மைத் தூய்மையேயாகும். யாறுகள் திருத்தொண்டர் புராணத்து வைப்புமுறைப்படி வருவனவற்றை வரும் வெண்பாவால் உணர்க.

"காவிரியே பெண்ணையம ராவதி பொன்முகலி
மேவு பொருநை மிளிர்வையை—தாவில்கம்பை
கொள்ளிடம்பா லிக்கெடிலம் கூறுமண்ணி முத்தாறு
வெள்ளாறு கங்கைநிவா மேவு."

(அ. சி.) ஈறான கன்னி - தமிழ்நாட்டுக்குத் தெற்கு எல்லையாக விளங்கும் கன்னி ஆறு. கன்னி நதியும்-குமரி நதியும். (2000 வருடங்கள் முன்னரே ஒளிநாடு - பெருவளநாடு - குமரி நாட்டோடு கடல்கொண்டு அழிந்தது.) ஒன்பது தீர்த்தங்களும் ஏழு வெற்புக்களும் தென்னாட்டுக்குள் இருப்பன: இம்மந்திரத்தால் முதல்முதல் வேத ஆகமங்களும் தென்னாட்டில்தான் பிறந்தன என்பது தெளிவாகின்றது. (எ)

2710. நாதத் தினிலாடி நாற்பதத் தேயாடி
வேதத்தி லாடித் தழலந்த [1]மீதாடி
போதத்தி லாடிப் புவன முழுதாடுந்
தீதற்ற தேவாதி தேவர் பிரானன்றே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பெருமான் தேவாதி தேவர் பிரானாவன். அவன், திருவருளால் நாதத்தினில் ஆடியருளுகின்றனன். சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நாற்பாதத்தினும் ஆடியருளுகின்றனன். நெறிநூலாகிய தமிழ்வேதத்தின்கண் ஆடியருளுகின்றனன். சிவ வேள்வித் தழலுச்சியிலும் ஆடியருளுகின்றனன். சிவஞானபோதம் நல்கும் துறைநூலாகிய தமிழாகமத்தின்கண்ணும் ஆடியருளுகின்றனன். இம்முறையான் இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவன முழுவதும் ஆடியருளுகின்றனன். அவன் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானாவன்.

---

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், க, ௩ - க.
,, பூமென். அப்பர்; ٠. கஅ - அ.
,, சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், உ, ௬ - உ.

(அ. சீ.) நாற்பதம் - சரியையாதி நான்குபதம். (அ)

2711. தேவரோ டாடித் திருவம் பலத்தாடி
மூவரோ டாடி முனிசனத் தோடாடிப்
[1]பாவினுள் ஆடிப் பராசத் தியிலாடிக்
கோவினுள் ஆடிடுங் கூத்தப் பிரானன்றே.

(ப. இ.) நால் வேறியற்கைப் பதினொரு மூவர் என்று சொல்லப்படும் தேவரோடு ஆடியருளுகின்றனன் சிவன். அவனே திரு அம்பலத்தின் கண்ணும் ஆடியருளுகின்றனன். இருபத்து நான்காம் மெய்யாகக் கருதப் படும் குணமெய்யின்கண் உள்ளாராகிய சிவபெருமான் திருவாணையான் முத்தொழிற்குரிய அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவருடனும் ஆடியருளு கின்றனன். முனிவர் கூட்டத்துடனும் ஆடியருளுகின்றனன். செந்தமிழ்த் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களுடனும் ஆடியருளுகின்றனன். திருமுறைப் பாவின் செழும் பொருளாய் விளங்கியருள்பவள் திருவருளம்மை. அவளுடனும் ஆடியருளுகின்றனன். கோ என்று சொல்லப்படும் ஆருயி ரின்கண்ணும் ஆடியருள்கின்றனன். கோ - இயமானன். (க)

2712. ஆறு [2]முகத்தில் அதிபதி நானென்றுங்
கூறு சமயக் குருபரன் நானென்றுந்
தேறினர் தெற்குத் திருஅம்ப லத்துளே
வேறின்றி யண்ணல் விளங்கிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) ஆறு திருமுகங்களையுடைய அருளார் திருவுருவினுக்குரிய செம்பொருட் செல்வனும் விழுமிய முழுமுதல்வனும் சிவபெருமானே யாவன். அவனே அம்பலவாணனுமவன். 2693 இல் ஓதப்பெற்ற ஐந்து திருமுகங்களுடன் மறைவாகக் கீழ்நோக்கிய திருமுகம் ஒன்றுங்கூட்டித் திருமுகங்கள் ஆறாகும். மறைமுகம் அருமறை யருளும் துறைமுகமாகும். அருமறை - உபதேசம். ஒருபுடையொப்பாக ஐந்து திருமுகங்களும் ஐந் தொழிலுக்கும் அமைந்தனவாகும். அவை வருமாறு: மேற்குமுகம் படைத்தல், கிழக்கு முகம் காத்தல், தெற்குமுகம் துடைத்தல், வடக்கு முகம் மறைத்தல், உச்சிமுகம் அருளல் என்ப. எனவே ஆறாவது திருமுகம் சிவகுரு. ஆறு திருமுகக்குறிப்பு ஆறு ஆதாரங்களைக் குறிக்கும் உண்மை யாகும். அவ் வுரு 'குமரகுருபரன்' என இருவகை வழக்கிலும் பெருக வழங்குவதனாலும் உணரலாம். மேலும் அவ் வுண்மை வரும் அப்பர் அருண்மொழியானும் உணரலாம்:

---

1. பண்ணிற். அப்பர், ௫. ௪௪ - ௮.
,, கந்தமலர்க். ,, ௬. ௮௪ - ௪.
2. ஆறுகொ. அப்பர். ௪. ௧௮ - ௬.
,, தக்கனது , ௬. ௭௪ - ௭.
,, பொரும்பலம். ௭. ௧௬. ௬.
,, எம்பெரு. ௧௦. ௫௦௩.
,, முகம்விழி-திருத்தணிகைப்புரா. சீபரிபூரணநாமப்படலம்-௧௮௩
,, ஓங்கொளியாய். ,, கடவுள் வாழ்த்து - ௪

''முன்னை யார்மயில் ஊர்தி முருகவேள்
தன்னை யாரெனில் தானோர் தலைமகன்
என்னை யாளும் இறையவன் எம்பிரான்
பின்னை யாரவர் பேரெயி லாளரே.'' (இ. கசு - எ.)

திருமுருகனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் திருப்பெயர் முறைவேறுபாடே யன்றிப் பொருள் வேறுபாடின்று. முறையே அகத்து நீரும் ஆற்று நீரும் போன்று ஒன்றேயாம். இவ் வொப்பாலும் உணர்க. அவ் வுண்மை தேற்றவே திருமுருகப்பெருமான், தெய்வ நாச்சியாரையும் வள்ளி நாச்சியாரையும் ஒருங்கு திருமணம் புரிந்துகொண்டனர். ஈண்டுத் திருமணம் என்பது செவியறிவுறுத்து ஆட்கொள்ளுதல். இருவரும் ஆருயிர்களின் இருவேறு நிலைகளைக் குறிக்கும் குறிப்பினராவர். ஒருவகை செம்புலத்தேவருள் வளர்தல். மற்றொருவகை ஐம்புலவேடருள் வளர்தல். இருவகையினரையும் சிவகுருவாக வந்து ஆட்கொள்பவன் திருமுருகன் ஒருவனே யாம். இஃதன்றித் திருமுருகனின் தொழிலாற்றல் விழை வாற்றல் எனக்கூறுவது உண்மைக்கு மாறாகும். திருவருளாற்றலின் நிலை பலவாமெனினும் பொருள் ஒன்றேயாம். முழுமுதற்சிவபெருமானின் திருவருளாற்றலையே அவனுக்கு மனைவி மக்களாக உருவகஞ் செய்வர் உண்மையுணர்ந்த நல்லார். அவ் வாற்றலுக்குப் பின்பு வேறோர் மனைவி மக்களாக உருவகிக்கும் மரபு யாண்டுமின்று. இவ் வுண்மை,

'செப்பும் சிவனார் திருவருளே மக்கள்மனை
ஒப்பாம் அவர்க்கவையின் றோர்'

என்பதனால் நினைவுகூர்க. படி முறையான் வெவ்வேறு நெறிகளினுள்ளா ரனைவர்கட்கும் சிவகுருவாய் - அறுமுகக் குருபரனாய் விளக்கஞ் செய் தருளி அவ்வந் நெறிக்கண் நிற்பவனும் சிவனே. இவ் வுண்மைகளைத் திருவருளால் தேர்ந்து தெளிந்தவர் தென்பால் தில்லைக்கண் திருச் சிற்றம்பலத்தினிடத்தே வேற்றுமையின்றி விரவி நின்றருள்பவன் சிவனே எனவும் அவனே அண்ணலாகவும் விளங்கியருளுகின்றனன் எனவும் திருமுறைகள் ஓதும்செவ்விய நுட்பத்தினை அருளால் உணர்வர்.

(அ. சி.) ஆறுமுகம் - ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம், அதோமுகம். (கo)

2713. அம்பலம் ஆடரங் [1]காக அதன்மீதே
எம்பரன் ஆடும் இருதாளி ன்ரோளி
உம்பர மாம்ஐந்து நாதத்து ரேகையுள்
தம்பத மாய்நின்று தான்வந் தருளுமே.

(ப. இ.) திருச்சிற்றம்பலமே ஆடும் அரங்கமாகக்கொண்டு அதன் கண் எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். எம் பெருமான் தன் இரண்டு திருவடிகளிலும் இருபெரும் அறிவொளி தோன்றுமாறு திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். இருபெரும் ஒளி நூலுணர் வும் நுண்ணுணர்வுமாகும். மேலோங்கி ஒளிரும் ஐவகை ஓசையின் கோட்டின் கண்ணும்நின்று திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன் அம்மட்டோ?

1. ஒளிவளர். க திருமாளிகைத்தேவர், கோயில், க.

அவ்வோசைகள் திகழும் தூமாயையினையே தன் நேர்நிலையாகக்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அருள்கின்றனன். ஐவகை ஓசை : நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை, கேட்பிக்கும் ஓசை. நூலுணர்வு - அபரஞானம். நுண்ணுணர்வு - பரஞானம். (கக)

2714. ஆடிய காலும் அதிர்சிலம் போசையும்
பாடிய பாட்டும் பலவான நட்டமுங்
கூடிய கோலங் குருபரன் கொண்டாடத்
[1]தேடியு ளேகண்டு தீர்ந்தற்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) திருக்கூத்துப் புரியும் திருவடியும், அத்திருவடிக்கண் கிடந்து ஒலிக்கும் மறைச்சிலம்பொலியும், அச்சிலம்பொலியின் விரிவாகக் காணப்படும் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களும் அத் திருப்பாட்டுக்களின் மறைப் பொருளாய் விளங்கும் பலவகையான திருநடனங்களும் சிவபெருமான் திருவருளால் புரிந்தருளுகின்றனன். அதன்பொருட்டுக்கொண்டருளிய திருக்கோலமும் பலவாம். அவ்வகை அருட்டிருக் கோலங்களைக் கொண்டு வருபவன் குருபரன். அவ்வாறு வருவதும் மெய்யுணர்வினர் கொண்டாடுதற்பொருட்டும் உய்தற்பொருட்டுமாம். அவனைத் திருவருளால் அடியேன் உணர்வின் உள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன். காண்டலும் அற்றது பிறப்பு. உற்றது சிறப்பு. சிறப்பெனினும் திருவடிப் பேறெனினும் ஒன்றே. மறைப்பொருள்—மந்திரப் பொருள். (கஉ)

2715. இருதயந் தன்னில் எழுந்த பிராணன்
கரசர ணாதி கலக்கும் படியே
அரதன மன்றினின் மாணிக்கக் கூத்தன்
குரவனாய் எங்கணுங் கூத்துகந் தானே.

(ப. இ.) மாணிக்கக் கூத்தன் என்று சொல்லப்படும் ஒப்பில் ஒரு பெரும் முதன்மைக் கூத்தன் சிவபெருமான். அவன் திருவாலங் காட்டின் கண் மணிமன்றம் அணிபெறத் தணியாப் பெருங்கூத்தியற்றுகின்றனன். அவனே அனைவர்க்கும் மெய்க்குரவனாவன். மணிமன்றம் ஐவகை மன்றினும் முதன்மை வாய்ந்தது. ஏனைநான்கு மன்றங்களும் பொன், வெள்ளி, செம்பு, ஓவியம் எனப்படும். இவ்வைந்தும் ஒருபுடை யொப்பாகச் 'சிவயநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தினைக் குறிப்பதாகும். இவ்வுண்மையினை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க :

''மேலாம் 'சிவயநம' மேவுமணி பொன்வெள்ளி
பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல்—மேலாம்
அவனுடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்
தவநெல்லை குற்றாலந் தான்.''

மண் - ஓவியம். ஆல் - திருவாலங்காடு. கூடல் - மதுரை.

---

1. தேடிக். அப்பர், திருவங்கமாலை, கஉ.
,, திருச்சிலம். திருவுந்தியார், கஎ.
,, ஆடற்சிலம்பி. கஉ. சேரமான் - சஙு.

மேலும் எல்லா இடங்களிலும் அவன் இடையறுநியற்றும் திருக்கூத்தை உகந்தருளினன். அத் திருக்கூத்தின் திருவாணைத் தொடர்பால் நெஞ்சத்தின்கண்ணெழுந்த உயிர்ப்பு கைகால் முதலிய பொறிகளைக் கலந்து இயக்குவதாயிற்று.

(அ. சி.) அரதன மன்று-இரத்தினசபை (திரு ஆலங்காடு). குரவன்-குரு. (௧௩)

அற்புதக் கூத்து

2716. குருவுரு வன்றிக் குனிக்கும் உருவம்
அருவுரு வாவது அந்த அருவே
திரிபுரை யாகித் திகழ்தரு வாளும்
உருவரு வாகும் உமையவள் தானே.

(ப. இ.) குருவின் திருவுருவையல்லாமல் இடையறாது நினைத்து இன்புறும் திருவுரு வேறொன்றுமின்று. குனித்தல் - இடையறாது நினைத்தல்: தியானித்தல். கட்புலனாகாத அருவவடிவமாவது அருமை வாய்ந்த அக்குருவேயாகும். திரிபுரை என்னும் திருவருள் திகழ்ந்து விளங்குவதும் அக்குருவடிவே. உருவமாயும், அருவமாயும் உற்று விளங்குபவள் உமையவளாவள்.

(அ. சி.) குனிக்கும் - நினைக்கும். (௧)

2717. திருவழி யாவது சிற்றம் பலத்தே
குருவடி வுள்ளாக் குனிக்கும் உருவே
உருவரு வாவது முற்றுணர்ந் தோர்க்
கருள்வழி யாவதும் அவ்வழி தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியினைச் சேர்ந்து இன்புறுதற்கு என்றும் வாய்ப்பான திருவழி நன்னெறிநான்மையாகும். அதுவே சிற்றம்பலத் திருக்கூத்தாகும். சிவகுருவடிவினை அகமுற இடையறாது எண்ணுவார்க்கு அவ்வுருவே சிற்றம்பலத்திற் குனிக்கும் திருவுருவென்பது தெள்ளத்தெளிய வுள்ளத்துப் புலனும். சிவகுருவின் திருவுருவே அருவுருவாய் நடிக்கும் அம்பலவாணரின் அருளுருவாகும். இவ்வுண்மையினை அருளால் முற்றுமுணர்ந்தோர்க்குத் திருவருள் வழியாவதும் அத்திருச்சிற்றம்பல வழியேயாகும்.

(அ. சி.) திருவழி - நன்னெறி. உள்ளாக் குனிக்கும் - உள்ளத்தில் நினைக்கும். (௨)

2718. நீருஞ் சிரசிடைப் பன்னிரண் டங்குலம்
ஓடும் உயிரெழுந் தோங்கி யுதித்திட
நாடுமின் நாதாந்த நம்பெரு மான்உகந்
தாடும் இடந்திரு அம்பலந் தானன்றே.

(ப. இ.) சிரசின்கண் உச்சிக்குமேல் பன்னிரண்டு விரற்கிடைவரை உயிர்ப்பு எழுந்து ஓடும். ஆண்டு ஓங்கி எழுந்து தோன்றிடுமாறு நீரும்

நாடுமின். நாதமுடிவாகிய நம்பெருமான் மிக்க உகப்புடன் திருக்கூத்தாடும் இடம் அதுவாகும். அதுவே திருவம்பலமாகும். திருவம்பலம் - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம்.

(அ. சி.) உயிர் - பிராணவாயு. (௩)

2719. வளிமேக மின்வில்லு வானக வோசை
தெளிய விசும்பில் திகழ்தரு வாறுபோல்
களியொளி யாறுங் கலந்துடன் வேறாய்
ஒளியுரு வாகி ஒளித்துநின் றானே.

(ப. இ.) வானத்தின்கண் காற்று வீசுகின்றது. மேகம் தவழ்கின்றது. மின்னல் மின்னுகின்றது வானவில் தோன்றுகின்றது. ஓசை எழுகின்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் வானம் இடங்கொடுப்பினும் அவ்வானம் இவற்றினால் தொடக்குண்ணாது வேறாகத் தனித்துநின்று திகழ்கின்றது. அதுபோன்று சிவபெருமானும் களிப்பினைத் தரும் ஒளிகள் ஆறுடனும் கலந்து அவற்றிற்கும் ஒளிகொடுத்து நிற்கின்றனன். அங்ஙனம் நிற்பினும் தான் தனிப் பேரறிவொளி வடிவாய் மறைந்து நின்றருள்கின்றனன். அறுவகையொளி: அகநிலை ஆதாரங்கள் ஆறினும் காணப்படும் அருள் விளக்கவொளி, ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு ஈறாகக் காணப்படும் அறிவொளி. 'அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்' (சிவஞானசித். மங்கலம்-க)த் தோன்றும் சமயவொளி.

(அ. சி.) களியொளி ஆறும் - மேலான தூவொளி முதலிய ஆறு ஒளிகளும் (௪)

2720. தீமுதல் ஐந்துந் திசையெட்டுங் கீழ்மேலும்
ஆயும் அறிவினுக் கப்புறம் ஆனந்தம்
மாயைமா மாயை கடந்துநின் றார்காண
நாயகன் நின்று நடஞ்செயும் [1]மாறன்றே.

(ப. இ.) ஐம்பெரும் பூதங்களினுள் ஒளியுருவாய் நடுநின்று ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து ஒளிதருவது தீ. அத் தீ ஒளியால் புறவிருளைப் போக்குகின்றது. சூட்டால் வெப்பத்தையும் உணா முதலியவற்றைப் பதஞ் செய்வதையும் புரிகின்றது. அதுபோல் சிவபெருமான் அறிவொளியையும் அருட்பதத்தையும் புரிந்தருளுகின்றனன். அம்முறையால் தீ அவனுக்கு ஒருபுடையொப்பாகும். அத்தகைய தீ முதலிய பெரும் பூதங்கள் ஐந்தும், திசை எட்டும், கீழும் மேலும் ஆகிய பத்துப்புலனும் நிலைக்களனாகக் கொண்டு ஆயும் ஆருயிரின் அறிவினுக்கு அப்புறமாகக் காணப்படுவது திருவடிப் பேரின்பம். தூவாமாயை தூமாயை என்று சொல்லப்படும் மாயை மாமாயையைக் கடந்துநின்ற மெய்யுணர்வினர் அறிவுக்கண் கொண்டு காணுமாறு நாயகன் நீங்காதுநின்று நடஞ்செய்தருளுகின்றனன். இதுவே அம்பலவாணன் இம்பரிடையும் ஆருயிரின் அகத்திடையும் அறிவிடையும் இடையறாது செய்து போதரும் திருவருட் கூத்தாகும். மாமாயை - தூமாயை: சுத்த தத்துவம்.

(அ. சி.) தீ முதல் ஐந்தும் - ஐந்து பூதங்களும். (௫)

---

1. மாயைமா. சிவப்பிரகாசம், எ0.

2721. கூத்தன் கலந்திடுங் கோல்வளை யாளொடுங்
கூத்தன் கலந்திடுங் கோதிலா ஆனந்தங்
கூத்தன் கலந்திடுங் கோதிலா ஞானத்துக்
கூத்தனுங் கூத்தியுங் கூத்ததின் மேலன்றே.

(ப. இ.) கூத்தனாகிய சிவபெருமான் அழகிய புள்ளிகளையுடைய வளையலை யணிந்து கிளையுற விளங்கும் திருவருள் அம்மையுடன் கலந்து ஆருயிர்கட்கு அளவிலா நலம் உளமொடும் புரிகின்றனன். அவன் தன் திருவருட் கலப்பால் குற்றமற்ற பேரின்பம் சிறுறப் பெருகும். அவன் திருவடியுணர்வெனப்படும் குற்றமிலாத சிவஞான விளக்கமுண்டாகும். கூத்தனும் கூத்தியும் ஆகிய சிவனும் சிவையும் திருக்கூத்தின்மேல் திருநோக்கம் கொண்டருளுகின்றனர். (௬)

2722. இடங்கொண்ட சத்தியும் எந்தை பிரானும்
நடங்கொண்டு நின்றமை நானும் அறிந்தேன்
படங்கொடு நின்றஇப் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்
அடங்கலுந் தாமாய்நின் றாடுகின் றாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு திகழ்பவள் திருவருளம்மையாகிய சத்தி. அவளுடன் விட்டுப் பிரிவின்றி இருவேறுருவின் ஒரு பேரியாக்கையாய் ஒட்டித் திகழ்பவன் சிவபெருமான். அவன் திருநடம்புரியும் சிறொடு நின்றமையை அவனருளால் அடியேனும் அறிந்துள்ளேன். படம்போலும் மறைப்பினைச் செய்யும் ஆணவ வல்லிருளைப் பொருந்தியுள்ள பல்வேறு உயிர்கட் கெல்லாம் பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரின்பும் என்றும் மாறுதியைதற் பொருட்டு அச்சிவபெருமான் அடங்கலும் தாமாகநின்று ஆடியருள் கின்றனன். ஆடுதல் - அனைத்தையும் புடைபெயர்விக்கத் திருவுள்ளங் கொள்ளுதல். படம் - துணி; திரைச்சீலை.

(அ. சி.) இடங்கொண்ட - இடப்பாகம் கொண்ட. படங்கொடு - ஆணவமல மறைப்புக்கொண்டு. (எ)

2723. சத்தி வடிவு சகல ஆனந்தமும்
ஒத்தஆ னந்தம் உமையவள் மேனியாஞ்
சத்தி வடிவு சகளத் தெழுந்திரண்
டொத்தஆ னந்தம் ஒருநட மாகுமே.[1]

(ப. இ.) எப்பொருளால் எவ்விடத்து எவ்வகை இன்பம் காணப் பெறினும் அவ்வனைத்தும் அருளாற்றலாம் சத்தியின் உரிமையே. அதனால் அனைத்தின்பமும் அருளாற்றலின் திருவடிவென்றனர். உண்மை அறிவு, இன்பம் என்னும் ஒப்பில் பொருள் மூன்றனுள் உடைமையாகிய உலகமும், உலகியற் பொருள்களும், அவற்றின் முதலாகிய மாயையும் உண்மை ஒன்று மட்டும் உள்ளன. அடிமையாகிய ஆருயிர்கள் உண்மையும் அறிவும் உடையன உடையானாகிய முழுமுதற்சிவன் உண்மையும்,

---

1. சத்திதான். சிவஞானசித்தியார், ௨. ௭-௭.

அறிவும், இன்பமும் என்னும் மூன்று முடையன். தனக்குத் தானே ஒத்ததாய் ஈடும் எடுப்பும் இல்லதாய்க் காணப்படும் விழுமிய அழியாப் பேரின்பம் திருவருளின் திருமேனியாகும். சத்தியின்வடிவம் அரிசி மாவொத்து உள்ளது. அம்மாவினின்றும் பல்வேறு உருவம் சமைப்பார் நினைவிற்கேற்றவாறு அமையும். அதுபோல் திருவருளின்கணின்றும் சிவன் திருவுள்ளத்திற்குத் தக்கவாறு சிறந்து தோன்றும். அதனால் சத்தியின் வடிவு சகளமாகிய வடிவ நிலைக்களத்துத் தோன்றி எழும். எழுந்து சிவனும் சிவையுமாகிய இரண்டும் ஒத்துத் திரண்டு ஆருயிர் கட்குப் பேரின்பத்தினை ஊட்டுவதாக வுவந்தநிலை ஒப்பில் திருநட மாகும்.

(அ. சி.) இரண்டு ஒத்த - சத்தி - சிவ நடமிரண்டும்.　　(அ)

2724. நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிவிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம னிருந்திடஞ்
சிற்றம் பலமென்று தேர்ந்துகொண் [1]டேனன்றே.

(ப. இ.) நெற்றியின்கண் நேர்நடுவாம் புருவமத்தியில் காணப்படும் இடைவெளி தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமாகும். ஆண்டு உற்று உற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடு மந்திரம் 'சிவசிவ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையாகும். பற்றற்றார் பற்றுக்குப் பற்றாய் நிற்பவன் சிவபெருமான். அவனே பரமன். அவன் உடனாக இருக்கும் இருப்பிடம் மேலோதிய புருவநடுவாகிய தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமென்று திருவருளால் தேர்ந்து தெளிந்துகொண்டேன் என்க.　　(க)

2725. அண்டங்கள் தத்துவ மாகிச் சதாசிவந்
தண்டினிற் சாத்தவி சாம்பவி யாதனந்
தெண்டினில் ஏழுஞ் சிவாசன மாகவே
கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந் தானன்றே.

(ப. இ.) அண்டங்களும் அவற்றின் அடக்கமாகிய தத்துவங்களாகும் அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐம்பெரும் நிலைகளும் சத்தியின்வடிவாயுள்ள சாத்தவி, சாம்பவி என்னும் இரண்டும் கூடிய ஏழுநிலைகளும் அடைவுபட - முறைமையாய்ச் சிவன் இருக்கை யாகும். அவ்வெழுநிலைகளும் இருக்கையாகக்கொண்டு பரஞ்சோதியாகிய விழுத்திணைச் சிவன் திருக்கூத்துகந்தனன்.

(அ. சி.) தெண்டினில் - முறைமையில்.　　(க0)

2726. மன்று நிறைந்த விளக்கொளி மாமலர்
நன்றிது தானிகழ் நாலோடு நூறவை
சென்றது தானொரு பத்திரு நூறுள
நின்றது தானெடு மண்டல மாகுமே.

---

1. சிறைவான். அ. திருக்கோவையார், உ0.
,, கண்ணுதலான். சம்பந்தர், உ. ச0 - இ.

(ப. இ.) செம்பொன் அம்பலம் - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் முதலிய மன்று நிறைந்த திருவிளக்கொளிபோன்று கதிர் காலும் பெருமலர். இது நன்மைதரும் மென்மை மலராகும். இதன் இதழ்கள் நூற்றுநான்கெனவும் இருநூற்றுப்பத்தெனவும் கூறப்படும். இம் மலர்கள் ஆறுதாரத்துக் காணப்படும் என்ப. இவையனைத்தும் சிவபெருமான் நின்றருளும் நெடு மண்டலமாகும். (கக)

2727. அண்டம் எழுகோடி பிண்டம் எழுகோடி
தெண்டிரை சூழ்ந்த திசைகள் எழுகோடி
எண்டிசை சூழ்ந்த இலிங்கம் எழுகோடி
அண்டன் நடஞ்செயும் ஆலயந் தானன்றே.

(ப. இ.) அளவில்லாத எழுகோடி அண்டங்களும், அவைபோன்று எழுகோடிப் பிண்டங்களும், தெளிந்த திரையையுடைய கடலாற் சூழப் பட்ட திசைகளும் விளங்கும் எழுகோடித் தீவுகளும், எட்டுத் திசைகளி லும் காணப்படும் அளவில்லாத சிவக்கொழுந்து எனப்படும் சிவலிங்கங் களும் எழுகோடி என்ப. இவ்விடங்களனைத்தும் அண்டனாகிய சிவபெரு மான் நடனஞ்செய்யும் திருக்கோவில்களாகும். (கஉ)

2728. ஆகாச மாமுட லங்கார் முயலகன்
ஏகாச மாந்திசை யெட்டுந் திருக்கைகள்
மோகாய முக்கண்கள் மூன்றொளி [1] தானாக
மாகாய மன்றுள் நடஞ்செய்கின் றானன்றே.

(ப. இ.) வெளியாம் உடலும், காற்கீழ்க் கரிய நிறமுடைய முயலக னும், மேலாடைபோன்று காணப்படும் எட்டுத் திசைகளும் கைகளாகவும் கொண்டு, மிக்க வேட்கையினையுடைய மூன்று கண்களும் மூன்றொளிப் பொருள்களாகவுள்ள ஞாயிறு திங்கள் தீயாகவும் கொண்டு திகழ்வோன் சிவன். அவன் அறிவுப் பேரொளியாகிய பெருவெளியில் அறிவுப் பெரு நடஞ் செய்தருளுகின்றனன். 'முயலகன்' என்பது நன்னெறி நான்மையின் கண் முயல்வுறும் நல்லாரை முயலவொட்டாது தடுக்கும் ஆணவம். அதன் சார்பாம் மருள், பிறப்புறுவார்கட்குச் சிறந்த கரும்பு போன்று இனிக்கும். அதனை அரைத்து அடிக்கீழ் அமுக்குவது ஆண்டவன் அருட் செயலாகும். அவ்வுண்மை வரும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாட்டா னுணர்க:

''பெறுவது பெற்ற உறுதியுத் தமர்கட்கு
ஆயினும் சிறந்த நேயநெஞ் சினனே
யாகக் கழனியின் யோகத் தபோதனர்
ஆனபே ருழவர் மனமோ டாக்கிய
ரு. முயலக னென்னு மியல்பெருங் கரும்பை

---

1. நாயகன். சிவஞானசித்தியார், க. உ - உச.
,, நலமலி. அப்பர் ச. கச - அ.
,, முடிகொண்டார். ,, ச. கக - கூ.

உதிர மென்னும் முதிர்சா றெழுக
நகையெனு முத்தந் தொகையுறத் தோன்றச்
சுந்தரப் பதமெனும் எந்திர ஆலையிட்டு
அரைத்தக வயிரங் கரைத்தவித் தகனே
....''

(திருக்கழுமல மும்மணிக், ௨௫.)

(அ. சி.) ஏகாசம் - மேலாடை. மோகாய - விருப்பமுள்ள. மாகாய மன்று - ஆகாய மன்று. (௧௩)

2729. அம்பல மாவ தகில சராசரம்
அம்பல மாவது ஆதிப் பிரானடி
அம்பல மாவது அப்புத்தீ மண்டலம்
அம்பல மாவது அஞ்செழுத் தாகுமே.

(ப. இ.) அனைத்துலகின் கண் காணப்படும் இயங்குதிணை நிலைத் திணைப் பொருள்கள் முற்றும் சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றும் திருவம்பலமாகும். ஆதியாகிய நடப்பாற்றலையுடைய நாயன் திருவடியும் அம்பலமாகும். நீர் மண்டலம், தீ மண்டலம் (இனம்பற்றி ஏனைய பூதங்கள்) ஆகியவைகளும் அம்பலமாகும். மெய்ம்மை அம்பலமாவது செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தேயாம். திருவைந்தெழுத்து அம்பலம் என்பதை 2715ஆம் திருப்பாட்டின் கண் விளக்கியுள்ளாம்; ஆண்டுக் காண்க.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் எல்லாம் சிவத்தின் நாடகசாலைகள் என்று கூறிற்று. (௧௪)

2730. கூடிய திண்முழ வங்குழ லோமென்ன
ஆடிய மானுடர் ஆதிப் பிரானென்ன
நாடிய நற்கண மாரம்பல் பூதங்கள்
பாடிய வாறெரு பாண்டரங் காகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆடிய திருக்கூத்தினைக் காணும் பேறு திருவருளால் பெற்ற மானுடர் ஆண்டு முழங்கிய குடமுழாவாகிய திண்ணிய முழவோசையினையும், புல்லாங்குழல் ஓசையினையும் பொலிவு பெறக் கேட்டனர். எல்லாம் ஓம் என்று ஒலிக்கும் நுண்மையினையும் உணர்ந்தனர். ஆதிப்பிரானென்று போற்றினர். சிவபெருமானையே ...ாடி நிற்கும் வரிசை யமைந்த நற்கணமும், பல்வேறு வகையான பூதகணங்களும் அவன் ஆடும் (2678) பாண்டரங்கக் கூத்தினைக் கண்டு பாடியாடித் தொழுதனர். பாண்டரங்கம் வருமாறு.

''ஏறமர் கடவுண் மூவெயில் எய்வுழிக்
கூறுகூ றாகக் கொடியொடும் படையொடும்
வேறுவே றுருவின் விண்மிசைப் பரத்தனர்
அவ்வழி யொளியொடு முருவொடுந் தோன்றித்
௫. தேர்மு னின்று திசைதலை பனிப்பச்
சுவையும் குறிப்பும் ஒழிவில தோன்றி

அவையவை யவ்வழி யாடினன் ஆட
மைந்தரு மகளிரும் தந்நிலை யழிய
மெய்ப்படு சுவையொடு கைப்படை மறப்பக்
க0. கடிய காலக் காற்றென ஏற்றவன்
படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே."

மானிடர் என்னும் பாடத்திற்கு மானை இடக்கையின்கண் உடைய சிவபெருமான் என்க.

(அ. சி.) மானிடர் - மான் + இடர் - மானை இடக்கரத்துப்பக்கம் உடையவர். கணம் ஆரம் - வரிசையாக உள்ள கூட்டங்கள். (கரு)

2731. அண்டத்தில் தேவர்கள் அப்பாலைத் தேவர்கள்
தெண்டிரை சூழ்புவிக் குள்ளுள்ள தேவர்கள்
புண்டரி கப்பதப் பொன்னம் பலக்கூத்துக்
கண்டுசே வித்துக் கதிபெறு வார்களே.

(ப. இ.) வெவ்வேறாகிய அண்டங்களில் உள்ள தேவர்களும், ஏனைப் புறஅண்டங்களிலுள்ள தேவர்களும், தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட உலகங்களுக்குள்ளுள்ள தேவர்களும், செந்தாமரை மலரை யொத்த திருவடித் தாமரையைத் தூக்கிப் பொன்னம்பலத்தின் கண்ணே முழுமுதற் சிவபெருமான் புரியும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு தொழுது வழிபட்டனர். அதனால் அவரவர்தம் பெருநிலையினை எய்தியுள்ளார்கள். இன்னும் வழிபடுவதனால் மேனிலையும் அடைவார்கள். (கசு)

2732. புளிக்கண் டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற்
களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம்
துளிக்கும் அருட்கண்ணீர் சோர்நெஞ் சுருக்கும்
ஒளிக்கு ளானந்தத் தமுதூறும் உள்ளே.[1]

(ப. இ.) புளியினைக் கண்டவருக்கு நாக்கின்கண் புனலூறுவது இயல்பு. இது காட்சியினாலேயே மீட்சியில் மாட்சியின்பம் உண்டென்பதனை உணர்த்துகின்றது. அதுபோன்று அனைவர்க்கும் தனை நிகர் களிப்பினைத் தரும் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தனைக் காதலுடன் கண்டவர்களுக்கெல்லாம் இன்பக் கண்ணீர் துளித்து முத்து முத்தாக வடியும். நெஞ்சமானது அன்பின் மேலீட்டினால் தழல் கண்ட வெண்ணெய் போன்று உருகா நிற்கும். உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வொளிக்குள் விளைந்தவற்றால் பேரின்பத் தமுதூறும். (கஎ)

2733. திண்டாடி வீழ்கை சிவானந்த மாவ
துண்டார்க் குணவுண்டால் உன்மத்தஞ் சித்திக்குங்
கொண்டாடு மன்றுட் குனிக்குந் திருக்கூத்துக்
கண்டார் வருங்குணங் கேட்டார்க்கும் ஒக்குமே.

---

1. ஐந்துபேரறிவும். கஉ தடுத் - க0சு.

(ப. இ.) கொடும் பிறவிக்கஞ்சிப் பற்றைவிடும் வேட்கையுடன் வரும் மெய்யன்பர்கட்கு விரும்பித் தங்குமிடம் சிவானந்தமாகிய திருவடிப்பேறேயாம். அச் சிவானந்தம் உணர்வினின் உணவு என உண்டார்க்குச் செயலறுதலாகிய உன்மத்தம் கைகூடும். எல்லாராலும் கொண்டாடப்படும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தினுள் சிவபெருமான் புரியும் திருநடனத்தைக் காதலித்துக் கண்டார்க்கு வரும் கணக்கிலாப் பேரின்பப் பண்பு சொல்லக் கேட்டார்க்கும் ஒப்பக்கிடைத்துப் பேரின் புறுத்தும். செயலறுதல் - உலகை மறத்தல்.

(அ. சி.) உன்மத்தம் - உலகை மறந்திருக்கும் நிலை.　　(கஅ)

2734. அங்கி தமருகம் அக்குமா லைபாசம்
அங்குசஞ் சூலங் கபால முடன்ஞானந்
தங்கு பயந்தரு நீல மும்முடன்
மங்கையோர் பாகமாய் மாநட மாடுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருக்கூத்துப் புரியுங்கால் கைக்கொள்ளும் பொருள்களும் துணையும் வருமாறு: மழு, உடுக்கை, சிவமணி, கயிறு, தோட்டி, முத்தலைவேல், நான்முகன் மண்டையோடு முதலியன. துணையாக விட்டுப்பிரியாது திருவடியுணர்வாகிய அழியா விழுப்பயனைத் தந்தருளத் தங்கும் நீலத் திருக்கடைக்கண்ணுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் மங்கையினை ஓர் உடம்பின்கண் ஒப்பில் ஒரு கூறாகக்கொண்டு மாநடம் புரிகின்றனன் சிவன்.

(அ. சி.) நீல மும்முடன். நீல விழிகளோடுங் கூடிய.　　(ககூ)

2735. ஆடல் பதினோ ருறுப்பும் அடைவாகக்
கூடிய பாதஞ் சிலம்புகைக் கோள்துடி
நீடிய நாதம் பராற்பர நேயத்தே
ஆடிய நந்தி புறமகத் தானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் முறையாக ஆடலுக்கு வேண்டிய பதினோர் உறுப்பும் குறைவில்லாமல் நடித்தருளுகின்றனன். திருவடிக்கண் மறைச்சிலம்பும், திருக்கையிற் கொள்ளும் உடுக்கையும் என்றும் பொன்றுது நின்று ஓம் எனும் துன்றிய ஒலியினை நன்றாக ஒலிக்கும். 'மேலோர்க்கும் மேலோர்க்கும் மேலாய' இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பவடிவத்தே நின்று திருக்கூத்தருளுகின்றனன். அத் திருக்கூத்துப் புறமாகிய அண்டத்துள்ளும் அகமாகிய உடம்பினுள்ளும் அவனருளால் ஓவாது இயற்றப்படுகின்றன. உடம்பு - பிண்டம்.

"கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமல் கும்பம்—சுடர்விழிமாற்
பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கம்
கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து."

(சிலப்பதிகாரம், ௩. அரங்கேற்றுகாதை, மேற்கோள்.)

எக்கூத்து எவரால் ஆடப்படினும் அவை யனைத்தும் சிவபெருமான் திருவருளேயாம்.　　(உ0)

2736. ஒன்பதும் ஆட ஒருபதி னாறாட
அன்புறு மார்க்கங்கள் ஆறும் உடனாட
இன்புறும் ஏழினும் ஏழைம்பத் தாறாட
அன்பது மாடினான் ஆனந்தக் கூத்தன்றே.

(ப. இ.) 'சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து சதாசிவன், திகழும் ஈசன், உவந்தருள் உருத்திரன்றான் மால், அயன்' என்று சொல்லப்படும் சிவ பெருமானின் பெருநிலைகள் ஒன்பதும் சிவபெருமான் புரிந்தருளும் திருக்கூத்தால் ஆடுதலாகிய தொழில்நிலை எய்தும். எட்டுத் திசையும், எட்டுத் திருவுருவங்களும் ஆகிய பதினாறும் திருக்கூத்தால் ஆடுவன வாகும். இறவாத இன்பவாயிலாம் அன்புசேர் நெறிகள் சமயங்களெனப் படும். அவை தொகையான் அறுவகைப்படும். வகையான் அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறம் என நான்காகும். விரியான் இருபத்து நான்காகும். அவைகளும் ஆடுவனவாகும். இன்பம் எய்தும் நிலைக்கள மாகக் காணப்படும் உலகங்கள் ஏழும் ஆடுவனவாகும். ஆருயிர்களின் பிறப்பின்வகை ஏழாகக் காணப்படும். அவ்வேழும் ஆடுவனவாகும். நாடுகள் ஐம்பத்தாறென்று நவிலப்படும். அவைகளும் ஆடுவனவாகும். இவை யனைத்தும் அன்பதுவாகச் சிவபெருமான் ஆடும் ஆனந்தக் கூத்தினான் நிகழ்வனவாகும். அத்தகைய பேரின்பப் பெருங்கூத்தினைச் சிவபெருமானுடி யருளினன் (௨௧)

2737. ஏழினில் ஏழாய் இகழ்ந்தேழுத் தேழதாய்
ஏழினில் ஒன்றாய் இழிந்தமைந் தோன்றாகி
ஏழினிற் சன்மார்க்கம் எங்கள் பரஞ்சோதி
ஏழிசை நாடகத் தேஇசைந் [1] தானன்றே.

(ப. இ.) பண்ணமைவு ஏழென்று கூறப்படும். அவை : குரல், துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம், உழை, இளி என எழுவகைப்படும். அவ் வேழும் உறழ நாற்பத்தொன்பதாகும். இகழ்ந்தெழுத்து ஆறும் திகழ்ந்தெழுத்து ஒன்றும் ஆகிய ஏழு எழுத்துக்களாகும். அவையாவன ; ஆதாரமாகிய நிலைகள் ஆறுக்கும் உரிய எழுத்துக்கள் ஆறு. ஓமொழிப் பிரணவ எழுத்தொன்றும் ஆக ஏழு. இவ் வேழினுள்ளும் முதன்மை வாய்ந்தது ஓமொழியே, அதனால் ஏழினில் ஒன்றாயென்றனர். அறுவகை நெறியும் நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான் நெறியும் என நெறிகள் ஏழாம். நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கல்: சமரச சன்மார்க்கம். இதனை நடுநெறி எனவும் கூறுப. நடுநெறியினைச் சமயாதீதம் எனவும் கூறுப. சமயாதீதமே சித்தாந்த சைவம். இவ் வுண்மை வரும் தாயுமான அடிகள் திருப்பாட்டான் உணரலாம்.

"சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதரும்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாரும் சகத்திரே."

(தாயுமானார், ௩௦. காடுங்கரையும், ௨)

---

1. ஏழிசையாய். ஆரூரர், ௭. ௫௧ - ௧௦.

எங்கள் பரஞ்சோதி ஏழிசை நாடகத்து இசைந்து திருக்கூத்தியற்றி யருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் இசையில் உள்ள பண்கள் வகைகளை நாடகப் பண்புக்கேற்பக் கூறுகிறது. (உஉ)

2738. மூன்றினில் அஞ்சாகி முந்நூற் றறுபதாய்
மூன்றினில் ஆறுய் முதற்பன்னீர் மூலமாய்
மூன்றினில் அக்க முடிவாக முந்தியே
மூன்றிலும் ஆடினுன் மோகாந்தக் கூத்தாமே.

(ப. இ.) ஒருமலமுடையார், இருமலமுடையார், மும்மலமுடையார் என ஆருயிர்கள் மூவகைப்படும். மும்மலமும் ஆணவம் கன்மம் மாயை எனப்படும். இவை விரியுங் காலத்து, ஆணவம், கன்மம், மாயை மாயையாக்கம். இவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் நடப்பாற்றலாம் திருவருள் ஆக ஐந்துமாம். ஆருயிர்களின் மூச்சு முந்நூற்றறுபதுடன் ஆறு உறழ இரண்டாயிரத்தொரு நூற்றறுபது உயிர்ப்பாகும். பன்னிரண்டு ஆதாரங்களும் வழியாய் அக்கமாகிய ஆன்மாவின்கண்ணும் மூன்றுலகின்கண்ணும் தொன்மையே சிவன் ஆடியருளினன். மூன்றினில் என்பதற்கு மூன்று மண்டலங்களிலெனவும், ஐந்தினில்: நடுக்கம், விளக்கம், ஆட்சி, தோன்றுவித்தல், இயக்கம் என்று சொல்லப்படும் ஐம்பெரு மந்திரங்களெனவும், மூச்சு வேறுபாடு முந்நூற்றறுபது, ஆருதாரங்கள் எனவும் கூறலுமொன்று.

(அ. சி.) மூன்றினில் - ஒருமலமுடையவர், இருமலமுடையவர், மும்மலமுடையவர். அஞ்சாகி ஐந்து மலங்களாய். முந்நூற்றறுபதாய் மூன்றினில் ஆறுய் - மூன்றுவித உயிர்களிடத்திலும் $360 \times 6 = 2160$ சுவாசபேதமாய். முதற்பன்னீர் மூலமாய் - மூலாதாரமாய். அக்கம் - ஆன்மா. (உ௩)

2739. தாமுடி வானவர் தம்முடி மேலுறை
மாமணி ஈசன் மலரடித் தாளிணை
வாமணி யன்புடை யார்மனத் துள்ளெழுங்
[1]காமணி ஞாலங் கடந்துநின் றுனன்றே.

(ப இ.) அழகிய சிறந்த மணிகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானின் செங்கமலத் தாளிணைகள் பிறந்திறக்கும் பெற்றிமை வாய்ந்த ஆருயிர் இனத்தராய்ப் புண்ணியப் பேற்றினுல் வானவராய்த் திரியும் வானவர் முடிக்கண் உறைந்தருளின. அழகு பொருந்திய சிவ அன்புடையார் மனத்துள் எழுந்தோங்கி நிற்கும் சிவபெருமான் வேண்டக் கொடுக்கும் கற்பகத்தையும் சிந்தித்தது கொடுக்கும் சிந்தாமணியினையும் ஒருபுடையொப்பாகவுள்ளவன். அவன் அம் மெய்யன்பர்களைத் தானுக்கிக் கொண்டருளினன். அவன் ஞாலங்கடந்து நின்றருளும் மேலோனுயினன்.

(அ. சி.) முடிவானவர் - ஒருகாலத்தில் இறக்குந் தன்மையுள்ள வானவர். வாமணி - வாமம் + அண்ணி - அழகுபொருந்தி. காமணி - கா + மணி - கற்பக தருவும் சிந்தாமணியும். (உ௪)

---

1. காரணி. அ. திருக்கோவையார், ௪00.

2740. புரிந்தவன் ஆடிற் புவனங்க ளாடுந்
தெரிந்தவன் ஆடும் அளவெங்கள் சிந்தை
புரிந்தவ னாடிற்பல் பூதங்கள் ஆடும்
எரிந்தவன் ஆடல்கண் டின்புற்ற [1]வாறே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் புரிதலாகிய திருவுள்ளங்கொண்டு உலகு தொழிற்பட வேண்டுமென நோக்கல் நோக்காகிய ஆடுதலைப் புரிவன். புரியவே புவனங்கள் ஆடும். இயற்கை யுணர்வும் முற்று முணரும் முழு முதற்றன்மையும் இயல்பாக வாய்ந்த விழுமியோன் சிவன். அதனால் அவன் அனைத்துந் தெரிந்த அருளாளனுவன். அவன் ஆடுமளவும் எங்கள் சிந்தையும் ஆடும். இதற்கு ஒப்புப் பகலும் நிலவும், விளக்கும் உள்ள துணையும் கண்ணும் கருத்தும் அண்ணித் தொழிற்பட்டு இன்பம் நண்ணுவதாகும். புரிந்தவனாகிய சிவபெருமான் ஆடில் பல பூதங்களும் ஆடும். இயற்கைப் பேரறிவுப் பேரொளி வண்ணன் சிவபெருமான். அதனால் அவன் எரிந்தவன் என ஓதப்பெற்றனன். அல்லதூஉம் மல மாயை கன்மமாகிய முப்புரங்களையும் எரித்தவன் எனினும் அமையும். இப் பொருட்குப் பிறவினை தன்வினையாக நின்றதெனக் கொள்க. அத்தகைய பெரும் பொருட் கிளவியான்றன் பேரருள் ஆடலைக் கண்டு அனைத்துயிரும் இன்புற்றன என்க. (உ௩)

2741. ஆதி நடஞ்செய்தான் என்பர்கள்ள ஆதர்கள்
ஆதி நடஞ்செய்கை யாரும் அறிகிலர்
ஆதி நடமாட லாரும் அறிந்தபின்
ஆதி நடமாட லாமருட் [2]சத்தியே.

(ப. இ.) மேலோதிய வுண்மையினை உள்ளவாறுணரும் நல்லறி வில்லாத புல்லறிவாளர்கள் ஆதியைப் பாதித் திருமேனியாகவுடைய சிவ பெருமான் ஏனையோரைப்போலத் தன் பொருட்டு நடம் புரிகின்றனன் என்பர் அப் பெருமானார் அவையே தானேயாய்' நின்று திருவருளாடல் புரியும் உண்மை நுண்மைச் செய்கையினை அவனருளிலார் யாரும் அறிகிலர். அவன்றன் திருவாடலை அவனருளால் அறியும் பேறு பெற்ற பின் அவ் வாடல் அருட் சத்தியினால் நிகழ்வதென்னும் உண்மையினை யும் அதுவும் ஆருயிர்களின் உய்வின் பொருட்டு என்னும் நன்மையினையும் கண்டு புகழ்வர். தாமும் திருவருள் வண்ணமாகத் திகழ்வர். (உ௪)

2742. ஒன்பதோ டோன்பதாம் உற்ற இருபதத்
தன்புறு கோணம் அசிபதத் தாடிடத்
துன்புறு சத்தியுள் தோன்றிநின் றாடவே
அன்புறு எந்தைநின் றாடலுற் றானன்றே.

1- நோக்காது. சிவஞானபோதம், க. உ - ௩.
,, கரும்பினு. அப்பர், ௪. ௭௪ - ௩.
,, சாட ,, ,, ௮௧ - ௧0.
,, மழுவமர். சம்பந்தர். ௩. ௮ - ௪
2. சிவனரு. சிவஞான சித்தியார், க. ௩ - ௧௧
,, அருளுண்டாம். சிவஞானபோதம். ௯. உ - ௩.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு அமைந்த நுண்ணுடம்பு புரியட்டகம் எனப்படும். அது புலனாகிய தன்மாத்திரை ஐந்தும், மனம் எழுச்சி இறுப்பு (புத்தி) என்னும் மூன்றும் கூடிய எட்டினாலும் ஆயதாகும். அவ் வுடலே 'பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்' என்னும் மாறாப் பிறப்புடலாகும். அவ் வுடலும், ஐம்போர்வையும் பொருந்திய விடத்து அமைந்து விளங்கும் ஆள்நிலை ஒன்றுங்கூட்டி மெய் ஒன்பதாகும். அவ் வொன்பது வகையும் பின்னும் ஒன்பதாகும். வகை பொதுமையும் தனிமையும். இவற்றைப் பொதுவும் சிறப்பும் எனவுங் கூறுப சமட்டி வியட்டி எனினும் பொருந்தும். பருவுடலுடன் கூடித் தொழிற்படு நிலை தனிமை அல்லது சிறப்பு. கூடாது நிற்கும் நிலைமை பொதுமை. 'தத்,' 'துவம்' என்னும் இருமொழிக்கண்ணும், அன்பான் இரண்டும் விட்டு நீங்காது ஒட்டியோங்குவது தூங்குவது என்னும் கூட்டத்தினைப் புலப்படுத்தும். 'அசி' மொழிக்கண்ணும் சிவபெருமான் ஆட அவை நிகழும். அஃதாவது ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒருயிராய்ச் சேர்வுற்றுப் புணர்ந்து தீர்வரிய இன்பந்திளைத்தல். தேனினை நுகர்வான் தேனும் நாவும் தானும் ஒன்று கூடிய விடத்து நுகரும் இன்ப நுகர்வு இதற்கு ஒப்பாகும். ஆருயிர்களின் சீரில் நிலைகண்டு துன்புறும் நடப்பாற்றலாகிய ஆதி சத்தியினுள் நின்று ஆடியருள்வன். அச் சத்தி, அதனால் ஆருயிர்களை நடத்தியருள்வள்.

(அ. சி.) இருபதம் - தத்பதம் - துவம்பதம்.　　(உஎ)

2743. தத்துவம் ஆடச் சதாசிவந் தானாடச்
சித்தமும் ஆடச் சிவசத்தி தானாட
வைத்த சராசரம் ஆட மறையாட
அத்தனும் ஆடினான் ஆனந்தக் [1]கூத்தன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் திருவருள் திருவுள்ளத் திருநோக்கமாகிய திருவாடலைப் புரிவது உலக நன்மையும் உலகோர் நன்மையும் நின்று நிலவுதற் பொருட்டேயாம். அதனால் அவன் ஆடவே அனைத்தும் ஆடுகின்றன என ஓதியருளினர். அவை வருமாறு: மெய்களாகிய தத்துவங்களாடின. அவற்றுள்ளும் சிறந்து ஐந்தீநாப்பண் நிற்கும் அருளோனாகிய சதாசிவனும் ஆடினன். சிவனார் திருவுள்ளமாகிய சித்தமும் ஆடிற்று. சிவனருளாகிய சத்தியும் ஆடினள். முன்னெறி ஓங்கி உயருமாறு அமைத்த இயங்குதிணைப் பொருள்கள் நிலைத்திணைப் பொருள்களும் ஆடின. அவற்றினுக்கு உறுதிபயக்கும் மறைகளும் ஆடின என்க. அத்தனாகிய அச் சிவபெருமானும் என்றும் பேரின்பப் பெருங்கூத்தாடினன்.　　(உஅ)

2744. இருவருங் [2]காண எழில்அம் பலத்தே
உருவோ டருவோ டுருபர ரூபமாய்த்
திருவருட் சத்திக்குள் சித்தனா னந்தன்
அருளுரு வாகநின் றாடலுற் றானே.

(ப. இ.) பதஞ்சலி முனிவர் புலிக்கால் முனிவர் என்னும் இருபெரும் செம்பொருட்டுணிவினராகிய சிவனடியார்களிருவரும்

---

1. முத்தணி அ திருப்பொற் சுண்ணம், கO.
2. பொருவருந். கஉ. திருமலைச் சிறப்பு, கூக.

தொன்மைத் தென்னாட்டினர். ''தென்னாடுடைய சிவனேபோற்றி'' என அன்பால் தொழுது ஆடல் கண்டு இன்புற்று மன்னும் நன்மையர். அப் பெருமுனிவர் காண அழகிய பொன்னம்பலம் மன்னித் திருக்கூத் தியற்றியருளினன். பாதஅஞ்சலியார் : பதஞ்சலியார் என்றாயிற்று. இது சிவபெருமான் திருவடியை வணங்குபவர் என்பதாம். புலிக்காலர் : திருவடியைப் புல்லியவர் என்பதாம். இவை முன்பின்னாகத் தொக்கது புல்லி என்பது புலியென நின்றது. அத் திருவம்பலம் காண்பார் செவ்விக் கேற்றவாறு விளக்கமுற்றருளும் திருவருளாற்றலின் வண்ணமாயது. அத் திருவருள், உருவாய் அருவாய் உருவருவாய் விளங்கிநிற்பள். சொல்லின் வரிவடிவம் கட்புலனும் உருவமாகும். சொல்லின் ஒலிவடிவம் செவிப்புலனும் அருவமாகும். சொல்லின் உள்ளப் பதிவு உருவருவ மாகும். திருவருளும் இம் முத்திறப் பாகுபாட்டினுள் நின்று ஆருயிரை இயைந்தியக்கி அருளுகின்றனள். அத் திருவருளுக்குள் சித்தனாகிய சிவபெருமான், பேரின்பமே பெருவடிவமாகவுள்ளவன். அருளுருவாக நின்று ஆடல்புரிகின்றனன். திருச்சிற்றம்பலம் திருவருள் உருவகம் என்பதனை வரும் சேக்கிழாரடிகளின் திருமொழியான் உணர்க :

''கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
அற்புதக் கோலம் நீடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகும் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.''

(௧உ. தில்லைவாழந்தணர், உ.)

ஆற்ற லருவமாம் ஆக்கப்பா டாமுருவம்
போற்றறிவப் பாலாம் புகல். (௨௯)

2745. சிவமாடச் சத்தியும் ஆடச் சகத்தில்
அவமாட ஆடாத அம்பரம் ஆட
நவமான தத்துவ நாதாந்த மாடச்
சிவமாடும் வேதாந்த சித்தாந்தத் துள்ளே.

(ப. இ.) மெய்களாகிய தத்துவங்களை இயக்கும் அத்தனாகிய (௯௯) சிவனும் ஆடியருளுகின்றனன். அன்னையாகிய (௯௭) சத்தியும் ஆடியருளுகின்றனள். இவ்விருவர்தம் திருக்கூத்தால் நிலவுலகத்தில் ஆருயிர்களைப்பிணிக்கும் மலமுதலிய குற்றங்களும் ஆட்டங்கண்டு அகல்வ தாயின. தத்துவமாகிய மெய்களுக்கும் சுழற்சிநல்கித் தானும் சுழன்று கொண்டுநிற்கும் ஒலிமுடிவாய்த் தத்துவங்கடந்த வியத்தகு புதுமை சேர் தத்துவமும் ஆடுவதாயிற்று. கடந்தநிலையில் விளங்கும் முழுமுதற் சிவமும் ஆடியருள்வதாயிற்று. இத்திரு ஆடலினாலேயே ஏனையவும் ஆடுவதாயிற்று. இவ்வுண்மையெல்லாம் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மை யினுட் காணலாம். (௩௦)

2746. நாதத்தின் அந்தமும் நாற்போத அந்தமும்
வேதத்தின் அந்தமும் மெய்ச்சிவா னந்தமுந்
தாதற்ற நல்ல சதாசிவா னந்தத்து
நாதப் பிரமஞ் சிவநட மாகுமே.

(ப. இ.) நாதமாகிய ஒலியின் முடிவும் அவ்வொலியாற் பெறப்படும் நால்வகையான அறிவின் முடிவும், வேதத்தின் முடிவும், என்றும் உலேவின்றி நிலேபெற்று நிற்கும் மெய்ம்மைச் சிவபெருமானின் பேரின்பமும் திருவருள் நடத்தால் வந்தெய்தும். குற்றமற்ற நன்மைக்கொள்கலமாம் அருளோனுகிய சதாசிவப் பேரின்பத்து நாதப்பிரமமாகிய ஓம் மறை சிவநடம்புரியும் தவநிலேயமாகும்.

(அ. சி.) தாது - குற்றம். (கூக)

2747. சிவமாதி ஐவர்திண் டாட்டமுந் தீரத்
தவமார் பசுபாசம் ஆங்கே தனித்துத்
தவமாம் பரனேங்குந் தாஞக ஆடுந்
தவமாஞ் சிவானந்தத் தோர்ஞானக் கூத்தே.

(ப இ.) அத்தன், அன்னே, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்று சொல்லப்படும் தூமாயைக் கண்ணுள்ள திருவுருவினர் ஐவர். அவர் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்னும் நிலேகளிலுள்ள திருவருட் பேற்றினராவர். அவர் உலகநோக்கிச் செய்யும் உழைப்பாகிய திண்டாட்டமும் மெய்யுணர்வுக் கூத்தால் விலகும். அத் திருக்கூத்தாலேயே நன்னெறி நான்மை நற்றவ மேற்கொண்டார்பால் ஒட்டாது விட்டுநிற்கும் சிற்றுணர்வாகிய உயிரிமையும், சுட்டுணர்வாகிய பிணிமையும் ஆங்குத் தனித்து நீங்கும். தவமே வடிவமாகவுள்ள விழுப்பொருளாம் சிவன் தனது பேரருளால் தாஞக ஆடியருள்வன். இத் திருக்கூத்தால் மேலன நிகழும். இதுவே நற்றவமே வடிவமாகச் சிறந்த சிவானந்தத்தோர் அருளால் கண்டு நுகரும் திருவடிஞானத் திருக்கூத்தென்க. உயிரி : உயிரையுடையது. உயிர் - மூச்சு.

(அ. சி.) திண்டாட்டம் - உழைப்பு. தவமாம் பரன் - தவ உருவஞன சிவன். (கூஉ)

2748. கூடிநின் ருெருகாலத்துத் தேவர்கள்
வீடநின் ருன்விகிர் தாவென்னு நாமத்தைத்
தேடநின் ருந்திக ழுஞ்சுடர் மூன்ருேளி
ஆடநின் ருன்என்னே ஆட்கோண்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அரும்பெரும் நன்மைக்கு இடமாக நிற்பது மாயை. அம்மாயை தொழிற்படும் பொருட்டு அதனுடன் கூடி நின்றருள்பவன் சிவன். ஒருகாலத்துத் தேவர்கள் வினக்கீடாக மாள்வெய்தினர். அக்காலத்தும் ஆண்டுநின்றருளினன். விண்ணவர்கள் விகிர்தா என்னும் திருப்பெயரை ஓதித் தேடும்படியாக நின்றருளினன். விகிர்தன் - செய்யப்படாதவன்: இயற்கையாகவுள்ளவன்; ஒருவழிப்பட்ட செயலில்லாதவன். விகிர்தன் - ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்னும் மூன்று ஒளிப் பொருள்கட்கும் ஒளிகொடுத்து ஆட - தொழிற்பட நிற்பவனும் அவனே. அவனே ஆரருளால் அடியேனே ஆட்கொண்டருளினன்.

(அ. சி.) கூடி - மாயையோடு கூடி. வீட - அழிய. ஒளியாட - ஒளி உண்டாக. (கூகூ)

2749. நாதத் துவங்கடந் தாதி மறைநம்பி
பூதத் துவத்தே பொலிந்தின்பம் எய்தினர்
நேதத் துவமும் அவற்றேடு நேதியும்
பேதப் படாவண்ணம் பின்னிநின் [1]றுனன்றே.

(ப. இ.) நாததத்துவங் கடந்த ஆதியாகிய அம்மையோடு கூடிய சிவபெருமான் வேதப்பொருளாய் விளங்கும் நம்பியாவன். அவனை அருளால் கண்டு அடிபணிந்தோர் அழகிய சிவதத்துவத்தின்கண் சிறந்து எய்தி இன்புற்றனர். நேதத்துவமாகிய தத்துவ நீக்கச் சுத்தியும் நேதி செய்வதாகிய அன்று அன்று என விலக்கும் நேதியும் அம் மெய்யுணர்ந்தார் கைக்கொண்டனர். அவர்கள் அவ்வுண்மையினை எய்தும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருவருளால் அம்மெய்யுணர்ந்தாருடன் வேறறப் புணர்ந்து நின்றருளினன். புணர்ப்பு, பின்னல் அத்துவிதம் என்னும் பொருளுண்மையினை அறுதியிட்டுக் கூறும் உறுதியுரையாகும்.

(அ. சி.) நாதத்துவம் - நாத தத்துவம். நேதத்துவமும் - பிரிக்கப் படுவன். நேதி - பிரிப்பது. (கூச)

2750. ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்பர் அறிவிலர்
ஆனந்த மாநட மாரும் அறிகிலர்
ஆனந்த மாநட மாரும் அறிந்தபின்
தானந்தம் அற்றிட ஆனந்த மாகுமே.

(ப. இ.) இன்பம் இன்பம் என்று உண்மை காணுது அறிவிலார் உரைப்பர். ஆனந்தமாகிய இன்பம் மெய்யுணர்வுமாநடத்தின்கண் உள்ளது என்னும் உண்மையை யாரும் அறிகிலர். ஆனந்த மாநடம் அஃதென்னும் உண்மையை யாரும் அறிந்தபின் தன்முனைப்பு அறும். அறவே பசையாகிய பழக்க வாசனையும் அறும். அந்த இடமே திருவடிப் பேரின்பம் அருளால் பொருந்தும் ஒரு பெருநிலைக்களமாகும். ஆனந்தம்: ஆன் + நந்தம். நந்தம் - பெருக்கம், ஆவியின் இன்பப் பெருக்கம்.

(அ. சி.) தான் - ஆன்மா- அந்தம் - முடிவு. (கூரு)

2751. திருந்துநற் சீயேன் றுதறிய கையும்
அருந்தவர் வாவேன் றணைத்த மலர்க்கையும்
பொருந்தில் இமைப்பிலி யவ்வென்ற பொற்கையுந்
திருந்தத்தீ யாகுந் திருநிலை [2]மவ்வே.

(ப. இ.) முன் (2672) ஓதியவாறு மந்திரங்களை மறைவாக ஓதும் முறைபற்றி எழுத்துக்களின் மாத்திரைகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் வழங்குவர். அம்முறைபற்றி இத் திருப்பாட்டின்கண் சிகரம் சீகாரமாக

---

1. சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - கஉ.
2. நாயோட்டு. க0. திருமூலர், உசுஎஉ.
,, ஒன்றி. அப்பர், ச. அக - உ.

ஓதப்பட்டது. இவ்வுண்மை வரும் சித்தியார்த் திருப்பாட்டான் உணரலாம்.

"அவ்வுடன் உவ்வு மவ்வும் மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்
செவ்விய விந்து நாதம் சித்தமோ டுள்ள மாகும்
ஒவ்வெனும் எழுத்தா மைந்தும் உணர்வுதித் தொடுங்கு மாறும்
பவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும்."

(௪. ௧-௬)

'பிரணவமாகலின் உள்ளவாறே வெளிப்படக் கூருது ஒவ்வெனக் கடைக் குறைத்துக் குறுக்கல் விகாரமாக்கிக் கூறினர்.' (சிவஞான முனிவர்.)

திருந்திய நல்ல 'சி'கரத்தின் நீட்டலாகிய சீ என்னும் எழுத்தினைக் குறிப்பது துடிசேர் வலதுபொற்கையாகும். உதறிய திருக்கை இடது கையாகும். இதனை வீசுகரம் எனவும் கூறுப. இது 'வ'கரமாகும். நன்னெறி நான்மையின் நற்றவம்புரிந்த அருந்தவத்தோரை வாவென்று அழைத்து அணைத்துக்கொண்ட பொருந்துமுறையில் இமையாநாட்டம் சேர்முக் கண்ணினது வலது அஞ்சலிக்கை 'ய'கரமாகும். மழுவேந்திய இடது திருக்கை 'ந'கரமாகும். திரு என்பது ஈண்டு நகரத்தின்மேற்று. நிலையாகிய ஊன்றிய வலது திருவடி 'ம'கரமாகும்.

இவ்வுண்மை வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவால் உணரலாம்.

"சேர்க்குந் துடிசிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனர்
தங்கும் மகரமது தான்." (௩௬)

(அ. சி.) திருந்தத் தியாகுந் திருமலே - குற்றம் நீங்கத் தீவடிவான தன்மை. (௯௪)

2752. மருவுந் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவிய அப்பும் அனலுடன் கையுங்
கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நமவென வோதே.

(ப. இ.) பொருந்திய துடிசேர் வலது திருக்கையால் சிகரமும் நிலைபெற்ற வீசும் இடது திருக்கையால் வகரமும், அப்பு என்னும் திருவருள் நிலைசேர் வல அஞ்சலிக்கையால் யகரமும், அங்கியாகிய மழுவேந்திய இடது திருக்கையால் நகரமும், (கருவினுக்குக் காரண மாகிய ஆணவக் குறிப்பாம் முயலகனை ஆகுபெயரால் கருவென்றே ஓதினர். அம் முயலகன்மேன் மிதித்த) வலது திருவடியால் மகரமும் பெறப்படுதல் காண்க. உருவில் என்பது உருவில்லாத அருவாகிய நுண்மை என்பதாகும். எனவே நுண்மைச் 'சிவயநம' என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பு மறையினைக் குறிக்கும் குறிப்பாவது காண்க.

(அ. சி.) துடி - உடுக்கை. கருவில் - முயலகன்மீது. உருவில் - சூக்குமமான. (கூஎ)

2753 அரன்துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்
அரன் அங்கி தன்னில் அறையிற்சங் காரம்
அரனுற் றணைப்பில் அமருந் திரோதாயி
அரனடி யென்றும் அனுக்கிர கம்மே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பெருமானாராகிய அரனார் உடுக்கையால் படைப்பும், அமைவுக் கையால் காப்பும், மழுவேந்திய திருக்கையால் துடைப்பும், ஊன்றிய திருவடியால் மறைப்பும், நான்ற (தூக்கிய) திருவடியால் அருளிப்பாடும் முறையே நிகழ்வனவாகும். அணைப்பில் - ஊன்றிய திருவடியில். அரனடி - எடுத்த பொற்பாதம். இவ்வுண்மை வரும் உண்மை விளக்கத் திருப்பாட்டான் உணர்க :

''தோற்றந் துடியதனில் தோயும் திதிஅமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.'' (கூசு)

(அ. சி.) அணைப்பில் ஊன்றிய பாதத்தில். அரனடி - தூக்கிய பாதம். (கூஅ)

2754. தீத்திரட் சோதி திகழொளி யுள்ளொளி
கூத்தனைக் கண்டஅக் கோமளக் கண்ணினள்
மூர்த்திகள் மூவர் முதல்வ னிடைசெல்லப்
பார்த்தனள் வேதங்கள் பாடினள் தானன்றே.

(ப. இ.) அளவில்லாத தழற்கூட்டங்கள் ஒன்று திரண்டு கொழுந்துவிட்டு விளங்கும் திகழொளியாகவுள்ளவன் சிவன். அவன் ஒளிகள் அனைத்தினுக்கும் ஒளிகொடுத்து ஒளிரும் பேரொளி. அவனே பெருங்கூத்தன். அவனை ஆருயிர் உய்ய அகமுறக்கண்ட அழகிய திருக்கண்களையுடையவள் சிவகாமி அம்மை. அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவரும் முறையே ஒடுங்குங்காலத்து அருளோன்கண் ஒடுங்குவர். அருளோன் - சதாசிவன். மேலோதப்பட்ட மூவரும் ஆசான் மெய்க்கண் உறைபவர். ஆசான்மெய் - சுத்தவித்தை. அச் சிவகாமியம்மையார் திருவுள்ளங் கொண்டருளினள். அவள்தானே அருமறை பாடியருளினள். பாடியருளுதல் : பாடுவாருள்ளத்துள் நின்று பாடுவித்தல்.

(அ. சி.) கோமளம் - அழகு. முதல்வன் - சதாசிவம். (கூக)

2755. நந்தியை எந்தையை ஞானத் தலைவனை
மந்திர மோன்றுள் மருவி யதுகடந்
தந்தர வானத்தின் அப்புறத் தப்பர
சுந்தரக் கூத்தனை என்சொல்லும் மாறன்றே.

(ப. இ.) நந்தியாகிய முழுமுதலை, எந்தையை, எழிலார் மெய்யுணர்வுத் தலைவனை ஒப்பில்லாத ஓமொழி வண்ணமாம் திருவைந்

தெழுத்தினுள் 'சிறப்பாம்' சிவத்தினை வழிபடும் மந்திரம் சிகரம். அதனை முன்னாகப் பொருந்தச் 'சிவயநம' என ஓதுக. அங்ஙனம் பயின்று வருவதல்லாமல் அதன்மேல் (2550) 'சிவயசிவ' எனப் பயிலுக. அதற்கு மேல் 'சிவசிவ' எனப் பயிலுக. இதுவே அப்பெரும் பொருளாகும். அவனே சுந்தரக் கூத்தனுவன். இவ்வாறன்றி வேறு என் சொல்வது. (சுO)

2756. [1]சீய குருநந்தி திருஅம்ப லத்திலே
ஆயுறு மேனியை யாரும் அறிகிலர்
தீயுறு செம்மை வெளுப்பொடு மத்தன்மை
ஆயுறு மேனி அணைபுக லாகுமே.

(ப. இ.) அரிமா அனைய நந்தி சிவகுருவாவன். அரிமா - சியம். சிங்கம். அவன் திரு அம்பலத்திலே பெருங்கூத்துப் புரிகின்றனன். ஆராயத்தக்க அவன் திருமேனி உண்மையினை யாரும் அறிகிலர்; ஒருபுடையொப்பாகத் தீயின்கண் காணப்படும் செம்மையும் வெம்மையும் கூறலாகும். அத் தன்மைவாய்ந்த ஆரறிவினுள் அறிவாய் விளங்கும் அவனை அவனருளால் ஆய்வதே வாய்வதாம். அவன் திருவடியே அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்துலகினுக்கும் நினைத்தற்கெட்டா நிலைத்த புகலிடமாகும்.

(அ. சி.) சியம் - சிங்கம்போன்ற. அணைபுகல் - அணைதற்குரிய புகலிடம். (சுக)

2757. தானான சத்தியுந் தற்பரை யாய்நிற்குந்
தானும் பரற்கும் உயிர்க்குந் தகுமிச்சை
ஞானாதி பேத நடத்து நடித்தருள்
ஆனால் அரனடி நேயத்த தாகுமே.

(ப. இ.) சிவம்வேறு சத்திவேறு அல்ல. சிவமும் சத்தியும் மரமும் காழ்ப்பும் போன்றன. காழ்ப்பு - வைரம். அச் சத்தி வனப்பாற்றலாகிய பராசத்தியாய் நிற்கும். மேலும் அவ்வாற்றல் தானாய் விளங்கும் சிவனுக்கும் தன்னை நாடும் ஆருயிர்கட்கும் தொழில் அறிவுகளுக்கு வழியாக நிற்கும் விழைவாகிய இச்சையாக நிற்கும். ஆருயிர்கட்கு நிகழும் அறிவு அறியாமை முதலிய வேறுபாடுகளை உணர்த்தி நடத்தும் நடப்பாற்றலாகவும் நிற்கும். திருவருட் கூத்தையும் திறம்பெற நடிக்கும். ஆனால் அடியிணையினை வழுத்தும் ஆருயிர்களை அவ்வடிக்கண் அழுத்துவிக்கும் அன்புப்பொருளாகவும் நிற்கும். நேயம் - அன்பு. (சுஉ)

2758. பத்தி விதையிற் பயிரொன்று நாணத்தைச்
சித்தி தருவயி ராக்கத்தாற் செய்தறுத்
துய்த்த சமாதி சிவானந்த முண்டிடச்
சித்தி திகழ்முத்தி யானந்தஞ் [2]சித்தியே.

---

1. அங்கமே. அப்பர், சு. கக - உ.
,, முத்தாமுத்தி, எ. ஙஉ - க.
2. மெய்ம்மையாம். அப்பர், ச. எசு - உ.
,, படியினீடும். கஉ. வெள்ளானை, உ

(ப. இ.) திருவடிசேர்ந் தின்புறுதற்குச் சிறந்த வாயில் பத்தி யொன்றேயாம். மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து அப் பத்தியினை விதைத்தல்வேண்டும். அஃது அன்பு நீரால் பயிராகி வளரும் நாண மென்று சொல்லப்படும் களையினைச் சித்தியினைப் பயக்கும் வயிராக்கிய மாகிய பற்றறுதியினால் அறுத்தல்வேண்டும். களைகட்டவே சிவா னந்தத்துச் செலுத்தும் செயலறலாகிய சமாதிக்காவல் காத்தல்வேண் டும். காக்கவே சிவபோகம் விளையும். விளையவே சிவனடி நீங்கா நினை வாகிய அப் போகத்தை அருளால் உண்டிடுதல்வேண்டும். உண்ணவே கைகூடித் திகழும் திருவடிப்பேறு, பேரின்பவிளைவாய்ப் பெருகி நிலைக்கும். வயிராக்கியம் வயிராக்கம் என நின்றது செய்யுட்டிரிபு. (௬௧)

9. ஆகாசப் பேறு

(அருள் வெளிப்பேறு)

2759. உள்ளத்து ளோமென ஈசன் ஒருவனை
உள்ளத்து ளேயங்கி யாய வொருவனை
உள்ளத்து ளேநீதி யாய வொருவனை
உள்ளத்து ளேயுடல் ஆகாய மாகுமே.

(ப. இ.) திருவருளால் உள்ளத்துள் ஓம் என்று ஓவாது கணிக்க ஒப்பில் இறைவன் அப்பொழுதே எழுந்தருள்வன். அவன் அவ்வோ மொழியுருவாய் நிற்பன் என்றும் உணர்க. அவனே உள்ளத்தின்கண் அறிவொளிப் பிழம்பாய் நிற்கின்றான் எனத் தெளிக. அவனே 'நெஞ்சத் துள்நின்று நினைப்பிக்கும் நீதியை'[1] உடையான் என நேர்க. அவன் ஒப்பில் ஒருவன். அவன் உள்ளத்துள் திகழ்கின்றமையால் அவ் வுள்ளமமைந்தவுடல் அறிவுவெளியாக விளங்கும்.

(அ. சி.) உள்ளத்துள் ஓம் என - உள்ளத்தில் ஓம் என்று உணர. உடல் ஆகாயம் - உடல் சிதாகாயமாக விளங்கும். (க)

2760. பெருநில மாயண்ட மாயண்டத் தப்பால்
குருநில மாய்நின்ற கோள்கையன் ஈசன்
பெருநில மாய்நின்று தாங்கிய தாளோன்
அருநிலை யாய்நின்ற ஆதிப் [2]பிரானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் கலப்பினால் பெருநிலமாகவும், அண்டமாகவும், அண்டத்து அப்பாலுள்ள சிறந்த நிலமாம் மாயை யாகவும் தோற்றம் அளித்து நிற்கும் தூக்கொள்கையையுடையவன். எல்லாவற்றையும் பெருநிலம்போன்று ஒருங்கு தாங்கிநிற்கும் பெருந் தாளோன் ஆவன். அவனே பொருட்டன்மையில் காண்டற்கு அரிய நிலையாக நிற்கும் ஆதிப்பிரானாவன். ஆதிப்பிரான் என்பது ஆதியை யுடைய பிரான் என்க. குரு - சிறப்பு. தூ - பற்றுக்கோடு. (உ)

---

1. துஞ்சும் போதுஞ் 8. கக - அ.
2. வித்துண்டா. சிவஞானபோதம், க. உ - உ.
,, பார்கொண்டு. அப்பர், ௬. அஉ - க.

2761. அண்ட வொளியும் அகண்ட வொளியுடன்
பிண்ட வொளியாற் பிதற்றும் பெருமையை
உண்ட வெளிக்குள் ஒளிக்குள் ஒளித்தது
கொண்ட குறியைக் குலைத்தது [1]தானன்றே.

(ப. இ.) அண்டத்துக்குத் திருவாணையாய் ஒளிதரும் ஞாயிற்றின் ஒளியும், எல்லையில்லாது எல்லாவற்றிற்கும் ஒளிகொடுத்தொளிரும் அகண்ட வொளியாகிய சிவவொளியும், பிண்டமென்று சொல்லப்படும் ஆருயிர் உடம்பகத்துக் காணப்படும் அறிவொளியும் அருளால் ஆயுங்கால் நீயே என்று பேரன்பால் பிதற்றத்தகும் பெருமையையுடையை. உண்ட வெளி: உண்டு + அவ்வெளி. ஆருயிரின் உடம்பகத்து ஒளியை அண்ட வொளியாகிய ஞாயிற்றின் ஒளி விழுங்கிற்று. அதனால் உடம்பின்நிலை, கட்டுக் குலைவதாயிற்று.

(அ. சி.) அண்ட ஒளி - சூரிய ஒளி. அகண்ட ஒளி - சிவ ஒளி. பிண்ட ஒளி - சீவ ஒளி. கொண்டகுறி - சரீர அமைப்புக்கள். (க)

2762. பயனுறு கன்னியர் போகத்தி னுள்ளே
பயனுறு மாதி பரஞ்சுடர்ச் சோதி
அயனொடு மாலறி யாவகை நின்றிட்
டுயர்நெறி யாயொளி யொன்றது [2]வாமே.

(ப. இ.) அன்பியற் சிற்றின்ப நுகர்வின்கண் கற்புறுகன்னியர் எங்ஙனம் துணையாகின்றார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த இயல்புடைய ஒன்று. அதுபோல் அருளியற் பேரின்பத்தின்கண் ஆதிப்பரஞ்சுடர்ச் சோதியானவன் அம்மைப் பயனுறு துணையாகச் செம்மையாக நிற்பன். அவன் அயனொடு மாலும் அறியாவகைத் துளங்கா எரிசுடராய் நின்றவன். அங்ஙனம் நின்று உயர்நெறியாயவன். அவன் ஒப்பில் ஓரொளியாயவன். அப்பொருள் முழுமுதல் ஒன்றேயாகும்.

(அ. சி.) பயனுறு......சோதி - சிற்றின்பத்துக்குக் கன்னியர் பயன் படுவர்; பேரின்பத்துக்குச் சிவன் பயன்படுவர். (௨)

2763. அறிவுக் கறிவாம் அகண்ட வொளியும்
பிறியா வலத்தினிற் பேரொளி மூன்றும்
அறியா தடங்கிடில் அத்தன் அடிக்குள்
பிறியா திருக்கிற் பெருங்கால மாமே.

(ப. இ.) அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் எல்லையில் பேரொளி அறிதற்கரிய சிவவொளி எனப்படும். அவ்வொளியின் வயப்பட்டு விட்டுநீங்காது நிற்கும் பேரொளி மூன்று. அவை அண்டவொளி, அகண்டவொளி, பிண்டவொளி என்ப. இவற்றை எல்லை சேரொளி, எல்லை தீரொளி, நல்ல உடலொளி என நவில்ப. இவ்வொளிகள் மூன்றும் ஒன்றும் தோன்றா நிலையாய்ச் சிவன் நினைவாகவே நிற்றல் வேண்டும். நின்று அவன் திருவடிக்கீழ் அடங்குதல் வேண்டும். அடங்கிப்

---

1. இல்லக. அப்பர், ௬. கக - அ.
2. பெருவரை. சம்பந்தர். க. க0 - க

பிரியாதிருக்கப் பெறுதல்வேண்டும். அப்படிப் பெற்றால் எல்லையில் ஊழி நல்லவாறு வாழலாம்.

(அ. சி.) பிரியா - வேறாய்த் தனித்து இராத. பேர்ஒளி மூன்று - அண்ட ஒளி, அகண்ட ஒளி, பிண்ட ஒளி. அறியாது அடங்கிடில் - தெரியாவண்ணம் சிவ ஒளியில் ஒடுங்கினால். பெருங்காலம் - கற்பகோடி காலமாம். (கூ)

2764. ஆகாச வண்ணன் அமரர் [1]குலக்கொழுந்
ஏகாச மாசுண மிட்டங் கிருந்தவன்
ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்துநின் றப்புறம்
ஆகாச மாயங்கி வண்ணனு மாகுமே.

(ப. இ.) அறியவொண்ணாத அறிவுப் பெருவெளி வண்ணத்தன் சிவன். அவன் சிவவுலகில் வாழும் நற்றவத்தமரர் குலக்கொழுந்தாவன். தூமாயை என்று சொல்லப்படும் ஐந்தலை அரவினை மேலாடையாக வுடையவன் சிவன். அவன் சிவவுலகின்கண் வீற்றிருந்தருளுகின்றனன். வெளியானது எங்கும் நிறைந்திருப்பதுபோன்று சிவபெருமான் எங்கும் நீங்காது நிறைந்து நின்றருளுகின்றனன். அப்பால் நிலவும் அறிவுப் பெருவெளியாய்ச் செஞ்சுடர் வண்ணத்தனாய்த் திகழ்பவன் சிவன்.

(அ. சி.) ஏகாசமாசுணமிட்டு-பாம்பை மேல்வேட்டியாகத் தரித்து. ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்து - எங்கும் நிறைந்து. (சு)

2765. உயிர்க்கின்ற வாறும் உலகமும் ஒக்க
உயிர்க்கின்ற உள்ளொளி சேர்கின்ற போது
குயிற்கொண்ட பேதை குலாவி யுலாவி
வெயிற்கொண்டென் உள்ளம் வெளியது வாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் உலகு உடல்களைப் படைத் தருளுகின்றனன். அவைகள் தொழிற்படுமாறு உயிர்க்கு உயிராய் உள்ளொளியாய்நின்று உயிர்த்தலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்குத் திருவுள்ளங் கொண்டருள்கின்றனன். அத் திருவுள்ளத் திருநோக்கம் திகழுங்கால் குயில்போலும் இனிய மொழியினையுடைய திருவருளம்மை சிறந்து விளங்கி வெளிப்பட்டருள்வள். வெளிப்பட்டு அருள் ஒளி புரிவள். அப் பொழுது ஆருயிர் உள்ளம் அறிவுப் பெருவெளியாய்த் திகழும்.

(அ. சி.) உயிர்க்கின்ற - படைக்கின்ற. உள்ளொளி - சிவம். குயிற் கொண்ட பேதை - உமை. வெயிற்கொண்டு - ஒளியுடையதாகி. (எ)

2766. நணுகி லகல்கில ஞதன் உலகத்
தணுகில் அகன்ற பெரும்பதி நந்தி
நணுகிய மின்னொளி சோதி வெளியைப்
பணியின் அமுதம் பருகலு [2]மாமே.

(பாடம்.) 1. தவக்கொழுந்.
2. துஞ்சுங்கால். திருக்குறள், கஉகஅ

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் சிவபெருமானை நீங்காநினைவுடன் அடிமைத் தொண்டுபுரிவதே அவனை நணுகுவதாகும். அங்ஙனம் நணுகினால் நாதனாகிய அவன் அவ்வுயிரை விட்டகலாது அவ்வுயிர்களைத் தன்பின் நுழையுமாறு பணித்தருள்வன். அங்ஙனமன்றி ஆருயிர்கள் உலகத்தை நினைந்து அதனை அணுகுமாகில் சிவபெருமானாகிய நந்தி அவ்வுயிர்க்கு அகன்று நிற்கும் பெரும்பதியாவன். நன்னெறிநான்மை நற்றவத்தார்க்கு மிக நெருங்கிய மின்னொளிச் சோதியாய்ச் சிவபெருமான் விளங்குவன். அவன் பேரறிவுப் பேரொளி வெளியாவன். அவனை 'அனுசயப்பட்டு அதுவிது என்னாது, கனிமனத்தொடு கண்களும் நீர்மல்கி' (டு. சுடு-சு)த் தொழுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் தொழுதால் அவனுடைய திருவடிப் பேரின்பப் பெருநலத்தை ஓரின்பமாக அவனருளால் நுகரலாம்.

(அ. சி.) அமுதம் பருகல் - ஆனந்தானுபவம். (அ)

2767. புறத்துளா காசம் புவனம் உலகம்
அகத்துளா காசமெம் மாதி யறிவு
சிவத்துளா காசஞ் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
சகத்துளா காசத்தின் தானஞ் சமாதே.

(ப. இ.) புறத்துக் காணப்படும் பூதவெளி இருநூற்று இருபத்து நான்கு புவனங்கட்கும், அப் புவனங்கட்கு உட்பட்ட உலகங்கட்கு இடங் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்பதொன்று. ஆருயிர்களின் அகத்துக் காணப்படும் அறிவுவெளி ஆதியாகிய சிவபெருமானினதுவாகும். சிவபெருமானின் உள்வெளியாக் காணப்படுவது அவன்றன் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி வடிவமாகும். இச்சோதி வடிவம் அவன்றன் இயற்கை அறிவொளி வடிவமேயாம். நிலவுலகவெளி செயலறலாகிய் சமாதியின் இடமாகும். தானம் சமாதி: சமாதித்தானம்; முன்பின்தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை.

(அ. சி.) தானம் சமாதி - நிட்டை கூடும் இடம். (கூ)

---

10. ஞானோதயம்

(உணர்வுத் தோற்றம்)

2768. மனசந் தியிற்கண்ட மன்னன வாகுங்
கனவுற ஆனந்தங் காண்டல் அதனை
வினவுற ஆனந்த மீதொழி வென்ப
இனமுற்று னந்தியா னந்த [1]மிரண்டே.

(ப. இ.) மனமானது ஐம்பொறிகளுடன் கலந்து ஐம்புலன்களையும் கண்டு அறிவின்பம் எய்துநிலை நனவாகும். இதற்கு இடம் புருவநடு. இங்ஙனம் கண்ட பொருள்களைக் கண்டவாறே அம் மனத்தொடர்பினால் கனவின்கண் கண்டு அறிவின்பம் எய்துதல் கனவாகும். இதற்கு இடம் கண்டம். இத்தகைய நனவின்பம் கனவின்பம் இரண்டும் ஓரின்பமாகக்

---

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், ௮. ௩ . க

கொண்டு மேல் வினவுவோமானல் இவை இரண்டுங்கடந்த அப்பால் நிலையில் ஓரின்பமுண்டு. அது மீதொழிவின்பம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றை இனப்படுத்துக் கூறுங்கால் மனங்கலந்த நனவிடத்துங் கன விடத்துங் காணும் இன்பம் ஒன்று. மனங்கடந்த அறிவுகலந்த அப்பாலை இன்பம் ஒன்று ஆக இரண்டென்ப.

(அ. சி.) மன ஒற்றுமையால் பொருள்களை நனவில் கண்டு ஆனந் தித்தல் ஒன்று. அதே பொருள்களைக் கனவில் கண்டு ஆனந்தித்தல் ஒன்று ஆக ஆனந்தங்கள் இரண்டென்ப என்று இம் மந்திரம் கூறு கின்றது. (க)

2769. கரியட்ட கையன் கபாலங்கை ஏந்தி
எரியும் இளம்பிறை சூடும்எம் மானை
அரியன் பெரியனென் றுட்பட்ட தல்லால்
கரியன்கோல் சேயன்கோல் காண்கின்றி [1]லேனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் ஆணவமுனைப்பாம் மதம்பொழியானையை அடக்கியவன் சிவபெருமான். அது யானைத்தோலை உரித்துப் போர்த் தவன் என்னும் குறிப்புமொழியால் வழங்குகின்றனர். உலக இயல்பில் ஒருவனையடக்கி நல்வழிப்படுத்தக் கூறுங் குறிப்பில் உன்தோலை உரித்து விடுவேன் என்று வழங்கிவருகின்றனர். இதனால் அவ்வுண்மை அறியலாம். கல்விச் செருக்குடைய நான்முகனின் செருக்கடங்கத் தலைமை கிள்ளப் பட்டதென்க. அக்குறிப்பு அவன் தலை கிள்ளப்பட்டு அம் மண்டை யோடுங் கையில்கொண்டுள்ளவன் சிவன் என்பதனுல் உணரலாம். ஒளி விடும் அறிவுடைய ஆருயிர்களே இளம்பிறை என வழங்கப்பட்டன. அவற்றின் அறிவு சிவபெருமானின் அறிவுத்துணை கூடினலன்றி விளங்கா. அம்முறையான் தலையில் இளம்பிறைசூடினன் என்றருளினர். அவன் எம் தலைவனுகிய எம்மானுவன். அவனே எல்லாவுயிர்க்கும் தலைவனுவன். அவன் மாற்றம் மனங்கழியநின்ற மறையோன். மறையோன் - சிவசத்து. அவனைத் தோன்ருத் துணையாகநிற்கும் தன்மையால் அரியனெனவும் பேரின்பப் பெருவாழ்வு தந்தருளுந்தன்மையால் பெரியனெனவும் உளங் கொண்டு ஆட்பட்டோம். அதுவல்லாமல் அவனைக் கருமை நிறம் வாய்ந்தவன், அல்லது செம்மைநிறம் வாய்ந்தவன் என எவராலுங் காணவொண்ணுது; யாமும் கண்டிலம். நிறமும் வடிவமும் இறைவன் தன் பொதுத் தன்மையாகும். அவை கடந்தநிலையே அவனுடைய சிறப்புத் தன்மையாகும். சிறப்புத் தன்மை சொல்லொண்ணுதது என்றும் பொன்ருது ஒன்றுபோலிருப்பது; திரிபில்லது. பொதுத் தன்மை அருளால் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டுக் கொண்டுள்ள ஐயைந்து திருவுருவங்களும் பிறவுமாகும். இவ் வுண்மை அப்பரருளிய "ஐயஞ்சின் அப்புறத்தான்" என்னும் அருமறையானுணரலாம்.[2]

அறிவிக்க வேயறியு மாவியுப தேசி
அறிவுருவ னும் சிவன். (உ)

---

1. மைப்படிந்த. அப்பர், சு. கஎ - க0.
,, இன்னவுரு. சம்பந்தர், ரு. எக - ச.
,, அன்றுந். கக. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத், சுக.
,, வேள்விவாய்க். சிவகன், உஎஅஎ.
2. பையஞ் அப்பர், ச. ச - க0.

2770. உண்ணல் உறங்கல் உலாவல் உயிர்போத
நண்ணல் நகர சுவர்க்கத்து நாட்டிடப்
பண்ணல் அவன்பணி யாலிவன் பாலிடை
திண்ணிதிற் செய்கை சிவன்பணி [1]யாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களுக்குத் திருவருளால் நிகழும் உண்ணலும், உறங்கலும், உலாவுதலும், அவ்வுயிர்க்கு அன்பறிவாற்றல்களின் நிகழ்ச்சி கைகூடுவதாகிய போதம் பொருந்தல்களும் நிகழ்கின்றன. இவற்றால் இருவினை நிகழ்வு ஏற்படுகின்றது. அவ்வினைப் பயனின் பகுதி நுகர்வை ஒளியுலகத்தும் இருளுலகத்தும் இயைந்து நுகருமாறு நாட்டுதலைச் செய்தலும் நிகழ்கின்றது. அனைத்தும் சிவபெருமான் திருப்பணியே யாகும். அச் செயல்களைச் செய்யும் உயிர் சிவனை மறவாத உறவுள்ளத்துடன் அறம் எனக் கருதிச் செய்தல்வேண்டும். அப்பொழுது அது சிவன் பணியாவதற்கு ஏதும் ஐயுறவுவின்று. உடலை நீங்கியவுயிர் 'இருவிசும்பு ஏறும்.' இருவிசும்பு : ஒளியுலகு, இருளுலகு என்பன. (ரு)

2771. ஓடும் இருக்கும் கிடக்கும் உடனெழுந்
தாடும் பறக்கும் அகண்டமும் பேசிடும்
பாடும் புறத்தெழும் பல்லுயிர் ஆனந்தம்
கூடும் பொழுதிற் குறிப்பிவை தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் பல வுயிர்களுக்கும் சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பம் கைகூடும். அது கைகூடிய காலத்து அவ்வின்பம் அருட்கதிராய்ப் புறத்துப் பொசியும். அந்நிலையில் அவ்வுயிர்களின் செய்கைகளை அளவிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. எனினும் வருமாறுள்ள குறிப்புக்களால் அவ்வுண்மை புலனாகும். அவ்வுயிர் ஓடும்; இருக்கும்; கிடக்கும்; உடனே எழுந்து ஆடும். வேண்டுமேல் பறக்கவும் செய்யும். இருந்த இடத்தில் இருந்துகொண்டே எல்லையின்றிப் பரந்த உலகங்களின் செய்திகளையெல்லாம் ஒன்றொழியாமல் உரைக்கும். பண்ணோடு பொருந்தப் பாடும். இவையனைத்தும் தற்செயலற்ற நற்றவத்தோர் நற்செயலாகும். இவ்வுண்மை வரும் திருவுந்தியாரானறிக :

"நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்
தன்செயல் தானேயென் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற." (சு)　　(சு)

2772. மிக்கா ரமுதுண்ண நஞ்சுண்ட மேலவன்
தக்கார் உரைத்த தவநெறி யேசென்று
புக்கா லருளும் பொன்னுரை ஞானத்தை
நக்கார் கழல்வழி நாடுமின் நீவிரே.

(ப. இ.) நல்வினைப்பயன் மிக்காராகிய தேவர்கள் அமுதுண்ணும் பொருட்டு அவர்கள் முன்பு தன்னை (சிவனை) மறந்த தீவினைப் பயனும்

---

1. சிவன்முதலே. திருக்களிற்றுப்படியார், சுஉ.
,, தேசமிடங். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உக.
,, சலமிலனாய். ,, கo. உ - உ.

நஞ்சினை மன்றுடிக்கேட்டுக்கொண்டதற்கு இரங்கிப் பொறுத்தலாகிய உண்டலைச் செய்தவன் சிவபெருமான். அதனால் அவன் மேலோனுயினன். நஞ்சுண்டவன் என்பது பிழைபொறுத்தவன் என்பதாம். செந்நெறிச் செல்வர், செம்பொருட்டுணிவினர் சித்தாந்தச் சைவர் தக்காராவர். அவர்கள் அருளால் உரைத்தருளும் நன்னெறிநான்மையே (2615) நற்றவ நெறியாகும். அந்நெறியே பயின்று ஒழுகினல் சிவகுருவினல் அருளப் பெறும் பொல்போன்றுயர்ந்த திருவைந்தெழுத்தின் அருமறை அடியுணர்வு கைகூடும். கைகூடவே ஒளி மிகுந்த மறைச் சிலம்பாகிய கழல் பூண்டுள்ள திருவடிசேர் திருவழி புலனுகும். அதனை நீங்கள் நாடுங்கள். நக்கார் கழல் - ஒளிமிகுந்த திருவடி.

சிவபெருமான் சாவாமூவாத் தனிமுதற் பொருளென்றும் திருமால் உள்ளிட்ட தேவர் செத்துச் செத்துப் பிறக்கும் உயிரினங்கள் என்றும் உண்மை தெளிவிப்பதே சிவன் நஞ்சுண்டும் சாகாமையும், விண்ணவர்கள் அமுதுண்டும் இறந்தமையும் ஆகும். இவ்வுண்மை சிலப்பதிகாரத்துக் கண் இளங்கோவடிகள் வேட்டுவ வரியில் சாலினி வாய்மொழியாகச் சாற்றுவது காண்க:

> ''துண்ணென் துடியொடு துஞ்சூர் எறிதரு
> கண்ணில் எயினர் இடுகடன் உண்குவாய்
> விண்ணோர் அமுதுண்டும் சாவ ஒருவரும்
> உண்ணாத நஞ்சுண் டிருந்தருள் செய்குவாய்.'' (கஉ. உக - ச.)

மேலும் திருநாவுக்கரசு நாயனுரருளிய திருமுறைத்திருப் பாட்டும் இவ் வுண்மையினை அருளுவது காண்க:

> ''வெற்புறுத்த திருவடியாற் கூற்றட் டானை
> விளக்கினொளி மின்னினொளி முத்தன் சோதி
> ஒப்புறுத்த திருவுருவத் தொருவன் தன்னை
> யோதாதே வேத முணர்ந்தான் தன்னை
> அப்புறுத்த கடனஞ்சம் உண்டான் தன்னை
> அமுதுண்டார் உலந்தாலும் உலவா தானை
> அப்புறுத்த நீரகத்தே அழலா னானை
> ஆரூரிற் கண்டடியேன் அயர்த்த வாறே.'' (சு. உகூ-உ.)

(அ. சி.) மிக்கார் - தன்னையொழித்து மிகுந்துள்ளவர். பொன்னுரை - பொன்போலும் அருமையான உபதேசம். நக்கார் - நக்கன், சிவன். (கு)

2773. விளக்கைப் பிளந்து விளக்கினை யேற்றி
விளக்கினுக் குள்ளே விளக்கினைத் தூண்டி
விளக்கில் விளக்கை விளக்கவல் லார்க்கு
விளக்குடை யான்கழல் மேவலு [1]மாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர் அறிவொளியாய் உள்ளத்தின்கண் விளங்குவது. அதனல் அவ்வொளியினை உடல் உறுப்பு முதலிய தத்துவக்

1. உடம்பெனும். அப்பர், ச. எகு - ச.
,, இல்லக. ,, ச. கக - அ.

கூட்டங்களின் வேறு எனப் பிரிந்துக் காட்டுவதும் காண்பதும் அறிவாகும். பிரித்துக் கண்டபின் உள்ளத்துள்ளே சிவவிளக்கினை ஏற்றுவாயாக. சிவவிளக்கினை ஏற்றவதென்பது அச் சிவனை மறவாது நினைப்பதேயாம். பாடத்தை வரப்படுத்துவதென்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அச்சிவ விளக்கினுள் ஆருயிர் விளக்கு ஒட்டியுறுமாறு தூண்டுக. தூண்டுதல் - விடாது அன்பு பூணல். திருவடியுணர்வாம் விளக்கினுல் ஆருயிரின் அறிவுவிளக்கை விளங்குமாறு செய்யும் பெருங்காதலாம் பத்திவல்லார்க்கு அனைத்தையும் ஒருங்கு விளக்கும் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைப் பொருந்திப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்துதலும் உண்டு.

(அ. சி.) விளக்கைப் பிளந்து - தத்துவங்களினின்றும் ஆன்ம ஒளியை வேறுபடுத்தி. விளக்கினை ஏற்றி - சிவ ஒளி பரவும்படி செய்து. விளக்கினுக்குள்ளே விளக்கினைத் தூண்டி - சிவ ஒளிக்குள் சீவ ஒளி விளங்கும்படிசெய்து. விளக்குடையான் - ஒளிக்கு ஒளியாயுள்ளவன். (சு)

2774. தத்துவம் எங்குண்டு தத்துவன் அங்குண்டு
தத்துவம் எங்கில்லை தத்துவன் அங்கில்லை
தத்துவ ஞானத்தின் தன்மை யறிந்தபின்
தத்துவன் அங்கே தலைப்படுந் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் மெய்யென்று கூறப்படும் தத்துவங்களின் உண்மையை அறிதல்வேண்டும். தத்துவ உண்மை அறிதலாவது அவைகள் காரியப் பொருள்களென்றும் அறிவில்லன என்றும் ஆண்டானல் உள்ளதாகிய மாயையினின்றும் படைக்கப்பட்ட அவன்றன் உடைமைப் பொருள்களென்றும் தோன்றிமறையும் தன்மைய என்றும், நமக்கு நாயகனளித்துள்ள இரவல் பொருள்களென்றும் உணர்தல். அங்ஙனம் உணருங்கால் அவ்ற்றை உடைமையாகவுடைய உடையானுகிய சிவபெருமானும் அங்குத் தோன்றியருள்வன். அவனே தத்துவனுவன். அவனை அவனருளால் அறியும் ஆருயிர்களனைத்தும் மீளா அடிமைகளாகும். இவ்வகை உண்மையினையுணராதார் தத்துவ உணர்ச்சியிலராவர். தத்துவ உணர்ச்சி எங்கில்லை அங்குத் தத்துவனுகிய சிவபெருமானின் அருள்விளக்கமும் உண்டாவதில்லை. இவ்வகைய தத்துவ ஞானத்தின் தன்மையறிந்தபின் தத்துவனுகிய சிவபெருமானும் அங்கே தலைப் பட்டருள்வன். மெய் - தத்துவம். மாயை: இஃதுள் பொருளே. (எ)

2775. விசும்பொன்று தாங்கிய மெய்ஞ்ஞானத் துள்ளே.
அசும்பினின் றூறிய தாரமு தாகும்
பசும்பொன் திகழும் படர்சடை மீதே
குசும்ப மலர்க்கந்தங் கூடிநின் [2]றானே.

(ப. இ.) விசும் பொத்து எல்லையின்றி விரிந்த திருவடி யுணர்வாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தினுள்ளே, திருவடியின்பம் குறைவிலா நிறை

---

1. தத்து. அப்பர், ௫. சக - எ.
2. காலையே போன் கக. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத், கரு.
,, காலையிற். அப்பர், ௪. சுா - உ.

வாய்க் கோதிலா அமுதாய் ஊறிப் பெருகும். அப் பெருக்கின் நிலைக்களம் சிவபெருமானுவன். அதனுல் சிவக்கேணியினின்றும் பெருகுவது என ஓதினர் பசும்பொன் போன்று திகழ்ந்து விரிந்து விளங்கும் திருச்சடையின்மீது செங்கழுநீர் மலரும் மணமுங் கலந்து பிரிப்பின்றி இரு பொருளும் கெடாது இருப்பும் இருப்பதுமாய் இருப்பதுபோல் சிவனும் அடிமையும் கூடிநிற்பர். குசும்பம்: செந்துருக்கம்; ஈண்டுச் செங்கழுநீர்.

(அ. சி.) விசும்பொன்று தாங்கிய விரிந்த. (அ)

2776. முத்தின் வயிரத்தின் முந்நீர்ப் பவளத்தின்
கொத்தும் பசும்பொன்னின் தூவொளி மாணிக்கம்
ஒத்துயர் அண்டத் துள்ளமர் சோதியை
எத்தன்மை வேறென்று கூறுசெய் வீரன்றே.

(ப. இ.) முத்தும், வயிரமும், முந்நீர்ப் பவழக் கொத்தும் பசும் பொன்னும், தூவொளி மாணிக்கமும் அவ்வவற்றின் ஒளியும் வேறு பிரிக்கப்படாமை போன்று சிவபெருமானும் எல்லா அண்டங்களினும் பிரிக்கப்படாத பேரொளியாய் நின்றருள்கின்றனன். அதனுல் அவன் உள்ளமா சோதியாகின்ருன். அங்ஙனம் கூறுவதல்லாமல் வேறு எங்ஙனம் பிரித்துக் கூறமுடியும்? சொல்லுவீராக. (க)

2777. நானென்றுந் தானென்றும் நாடினேன் நாடலும்
நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினுன்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் [1]தேனன்றே.

(ப. இ.) ஒட்டி நின்று உணரும் ஒன்றனை விட்டு எட்டி நின்றுணர்வது என்றும் இயையாத தொன்ருகும். தேனின் சுவையினைத் தேனும் நாவும் உள்ளமும் உயிரும் ஒட்டிநின்றே உணர்தல் வேண்டும். விட்டு எட்டி நின்ருல் ஒருகாலமும் உணர ஒண்ணுது. அப்படி ஒட்டி நிற்பதால் இரு பொருளும் ஒரு பொருளாகிவிடாது. அதுபோலவேதான் ஆருயிராகிய அடிமையும் பேருயிராகிய ஆண்டானும் புணர்ப்பால் ஒன்றுபட்டுத் திகழ்வதன்றிப் பொருள் ஒன்ருவதில்லை. ஆயின் திருவருளால் நானென்றும் தானென்றும் நாடினேன். நாடுதலும் நானென்றும் தானென்றும் வேறுபட்டு இரண்டாகக் காண்பதற்கு இல்லையென்னும் மெய்ம்மையினைச் சிவபெருமான் உணர்த்தியருளினன். நானென்ற வுணர்வினை முன்னம் நடப்பாற்றல் வழியாக நல்கிய சிவபெருமானே இப்பொழுது வனப்பாற்றல் வழியாக நானென்னும் எண்ணம் அகலுமாறு செய்தருளினன். ஒருவர் படிக்கத் துவங்குவதன் முன்னம் தாம் படித்தல் வேண்டும் என்னும் நினைப்பும் சொல்லும் அவர்பால் நிகழக் காண்கின்ருேம் ஆனுல் படிக்கத் துவங்கியதும் அவ்விரண்டினையும் அறவே மறந்து விடுகின்றனர். தம்மையும் மறந்து விடுகின்றனர். படிப்பே தாமாக நிற்கின்றனர். அப்படி நிற்பினும் படிப்பும் அவரும் இரு

---

1. நானவனென் சிவஞானபோதம், ௧0. ௧ - ௧.
,, நானுரேன். அ. திருக்கோத்தும்பி, உ.

பொருளேயாம். (2309) அவ் வுண்மை அவர் பயின்ற திருக்குறளை ஓதுங்கால் அது திருவள்ளுவப்பயன் என்று அறிந்து விடுகின்றனர், அன்புடன் செறிந்து கேட்போர். இதுவும் ஒப்பாகும். திருவடியுணர்வால் நான் என்னும் எண்ணத்தை நானும் நினையாதொழிந்தேன் நடப்பாற்றல் - திரோதான சத்தி; ஆதி சத்தி. வனப்பாற்றல் - பராசத்தி.

(அ. சி.) நானென்றும் தானென்றும் - நான்வேறு, சிவன்வேறு என்று. இரண்டில்லை - ஒன்றும் அல்ல இரண்டும் அல்ல என்பது. (க0)

2778. ஞானத்தின் நன்னெறி நாதாந்த நன்னெறி
ஞானத்தின் நன்னெறி நானென் றறிவோர்தல்
ஞானத்தின் நல்யோக நன்னிலை யேநிற்றல்
ஞானத்தின் நன்மோன நாதாந்த வேதமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வாம் நன்னெறியும், நாதாந்த முடிவாம் நன்னெறியும் என நெறி இருவகைப்படும். அவற்றுள் ஞானத்தின் நன்னெறியாவது நானென்ற முனைப்பற்றுத் திருவடியுணர்வாய் நின்று அத் திருவடியினையுணர்தல். இது நீருள் மூழ்குவான் நீருள் நின்று நீரின் தன்மையால் நீரினை யுணர்வது போன்றாகும் நாதாந்தநெறி யென்பது (2615) அறிவிற் செறிவாம் ஞானயோக நெறியாகும். அதன் மேல் அறிவின் அறிவாம் ஞானத்தின் ஞானம் நன் மோன நிலையாகும். மோனம்: மேன்மை என்னும் அடியாகவுள்ளது. மேன்மை யுணர்வு மானம் எனப்படும். அதுவே நாதமுடிவுங் கடந்த 'சிவசிவ' என்னும் நான்மறையாகும்.

(அ. சி.) நாதாந்த - நாத தத்துவங்கடந்த. (கக)

2779. உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ ஞானமே
உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ தெய்வமே
உய்யவல் லார்கட் கோடுக்கம் பிரணவம்
உய்யவல் லாரறி வுள்ளறி வாகுமே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்பாகிய தடுமாற்றத் துன்பத்தினின்றும் விடுமாறு நினைந்து திருவருளால் உய்ய வல்லார்கட்குத் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானமே உயிராகும். அதுபோல் சிவவுலகு சிவனண்மை, சிவ வுரு எனப்படும் நிலையினின்றும் உய்யவல்லார்க்குச் சிவ முதலே விழுப்பொருளாகும். உய்யவல்லார்கட்கு ஒடுக்கம் ஓமொழியாகும். உய்யவல்லார் அறிவு உண்மைப் பொருளாம் சிவத்தினைச் சார்ந்தமையால் மாறுதல் இல்லா உள்ளறிவாகும். (க௨)

2780. காணவல் லார்க்கவன் கண்ணின் மணியோக்கும்
காணவல் லார்க்குக் கடலின் அமுதொக்கும்
பேணவல் லார்க்குப் பிழைப்பிலன் பேர்நந்தி
ஆணவல் லார்க்கே அவன்துணை [1]யாகுமே.

---

1. ஈசனுக்கன். சிவஞானசித்தியார், க௨ ௨ - ௨0.
,, அன்பிலார். திருக்குறள், எ௨.
,, ஆணமில். நாலடியார், ௬௭௪.

(ப. இ.) திருவருளால் காணவேண்டுமென்னும் அன்புடன் முயல்வார்கட்குச் சிவபெருமான் கண்ணுக்குள் மணிபோன்று உடனாகவிருந்து தன்னைக் காட்டிக் காண்பன்.[1] அதனால் அவன் கருமணி போன்றவனாவன். அவ் வழியாகக் காணும் பேறுடையார்க்கு அவன் கடல் போன்ற எல்லையில்லாத கோதிலா அமுதினை யொப்பான். கடல் உப்புத் தன்மை வாய்ந்ததே என்னுங் கருத்தால் இருப்பாற்கடல் என்னும் அடை புணர்த்திக் கூறுவாராயினர். ஆருயிரனைத்தையும் சிவபெருமான் தொடர்பு கொண்டு வேறுபாடின்றிப் பேண வல்லார்கட்கு அவன் அப்பொழுதே வெளிப்பட்டருள்வன். அம் முறையில் அவன் என்றும் தவிரான். அவன் திருப்பெயர் நந்தி. ஆணமாகிய அன்பு வல்லார்க்கு அச் சிவபெருமான் என்றும் துணையாவன்.

(அ. சி.) பிழைப்பிலன் - தவறுதல் இலன். (கங)

2781. ஓமெனும் ஓரெழுத் துள்நின்ற ஓசைபோல்
மேனின்ற தேவர் விரும்பும் விழுப்பொருள்
சேய்நின்ற செஞ்சுடர் எம்பெரு மானடி
ஆய்நின்ற தேவர் அகம்படி யாகுமே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத ஓமென்னும் ஒரு மொழிக்கண் காணப்படும் பிரிவில்லாத ஓசைபோல விண்ணுறை தேவர்கள் விழையும் விழுப்பொருள் சிவபெருமானாவன். அவன் மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன். மறையோன் உயிருக்கு உயிராகிய நுண்பொருள்-காரண சிவன். அவன் எட்டா நிலைக்கண் உள்ளவன். அவன் செழுஞ்சுடராக வுள்ளவன். அவனே எம்பெருமான். அவன் திருவடியிணையினை ஆராய்ந்து அன்பு பூண்டு ஒழுகும் தேவர் பலராவர். அவர்தம் உள்ளத்துள் அச் சிவபெருமான் விளக்கமாய் நின்று வேண்டும் துணைபுரிந்தருள்வன். அகம்படி - உள்ளத்துள்.

(அ. சி.) சேய்நின்ற - மனம், வாக்குகளுக்கு எட்டாமல் நின்ற. தேவர் அகம்படி - தேவர் மனத்தின் தன்மை. (கச)

---

11. சத்திய ஞானனந்தம்

(உண்மையறிவின்பம்)

2782. எப்பாழும் பாழும் யாவுமாய் அன்றாகி
முப்பாழுங் கீழுள முப்பாழும் முன்னியே
இப்பாழும் இன்னவா றேன்பதி லாவின்பத்
தற்பர ஞானனந்தந் தானது வாமே.

(ப. இ.) இன்ன நிலைமைத்தென்று எவராலும் கூறவொண்ணாத தனைப் பாழ் என்பர். அப் பாழ் மாயைத் தொடர்பாக மூன்று கூறுவர். அவை உடன்மெய், உணர்வுமெய், உணர்த்துமெய் என்பன. இவற்றைப் பகுதிமாயை, தூவாமாயை, தூமாயை எனவுங்கூறுப மேலும் உணர்வுத்

---

1. காணும். சிவஞானபோதம். நூற்பா, கக.

தொடர்பால் ஆருயிர்ச் செயலறல். அருட்செயலறல், அருளோன் செயலறல் என முப்பாழ் கூறுவர். இவற்றைச் சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் எனவும் கூறுப. இவையனைத்தையும் எப்பாழும் என்று ஓதினர். பின்னர்க்கூறும் பாழ், காரணமாயையைக் கூறுவதாகும் ஆங்காங்குள்ள உயிர்களும் பொருள்களும் ஆகிய அனைத்துடனும் கலந்து கலப்புத் தன்மையால் அவையேயாய் நிற்பன் சிவன். அவனே பொருட் டன்மையால் அன்றாகி நிற்பன். மேலுள்ள முப்பாழ் என்பது அருட் செயலறலாகிய பரதுரியத்தில் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்று பாழாகும். இம் மூன்றும் நிகழாமையே ஈண்டுப் பாழென்ப. அவற்றை அபாவம் என்பர். இவை தொகை என்னும் சமட்டியாகும். கீழுள்ள முப்பாழ் ஆருயிர்ச் செயலறலாகும். அவை சிவதுரியம். அதன்கண்ணும் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்றும் நிகழாமை பாழென்ப. இவற்றை வகையென்னும் வியட்டி என்ப. இவற்றைப் பொருந்தி இவற்றையும் நடந்து இன்னவாறென்று எவராலும் கூறவொண்ணுதாகி யுள்ள நிலையின்பத்தினையுடையதாய்த் தானே முழுமுதலாய் உண்மை அறிவின்ப உருவுடையதாய் விளங்குபவன் சிவபெருமான். அவனே புணர்ப்பால் ஆருயிர் என்னும்படி நின்றருள்வன்.[1]

(அ. சி.) எப்பாழும்-மாயை சம்பந்தமானவைகளும். பாழ்-மாயை. யாவும் . மாயா சம்பந்தமற்ற பொருள்களும். முப்பாழ் - சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, மூலப்பிரகிருதி மாயை. கீழுள்ள முப்பாழ்-பூமியிலுள்ள மண், பெண், பொன் ஆகியவை. (க)

2783. மன்னுஞ் சத்தியாதி மணியொளி மாசோபை
அன்னதோ டொப்ப மிடலொன்று மாற
தின்னிய வுற்பலம் ஒண்சீர் நிறமணம்
பன்னிய சோபை பகராறு மானதே.

(ப. இ.) சிவத்துடன் பொருந்திய திருவருளாற்றல் சத்தி யெனப் படும். அது மணியொளி போன்று மிக்க அழகினையுடையதாகும். அச் சத்தி மெய்யுணர்வாகும். அவற்றுடன் ஒப்புரைத்தலாகும் பொருள் ஒன்றும் இன்று. இனிமை பொருந்திய கருங்குவளையாகிய வுற்பல மலருக்குத் தூய்மை, சிறப்பு, நிறம், மணம், அழகு உள்ளன போன்று சிவபெருமானுக்கும் ஐவகையாற்றல்களும் உண்டாகும். அவற்றொடும் கூட அழகிய பொருள்கள் ஆறாகும்.

(அ. சி.) சத்தியாதி - ஞானமாதி. சோபை - அழகு. ஒப்பமிடல் - ஒப்புரைத்தல். ஒன்றுமாறது-பொருந்தாத தன்மை. இன்னிய - இனிய. உற்பலம் - நீலோற்பலம், கருங்குவளை. ஒண் - ஒண்மை, தூய்மை. சீர் - சிறப்பு. ஆறுமானதே - சிவத்தோடு சத்திகள் உற்பலம் என்றும் மலருக்குத் தூய்மை சிறப்பு, நிறம், மணம், அழகு போல்வதாம். மலருக்கு 5 குணங்கள் உள்ளனபோல சிவத்துக்கு ஐந்து சக்திகள். (உ)

2784. சத்தி சிவன்பர ஞானமுஞ் சாற்றுங்கால்
உய்த்த அனந்தஞ் சிவமுயர் ஆனந்தம்
வைத்த சொருபத்த சத்தி வருகுரு
உய்த்த வுடலிவை யுற்பலம் போலுமே.

---

1. அவையே தானே. சிவஞானபோதம். நூற்பா, ௨.

(ப. இ.) திருவருளாற்றலாகிய சத்தியும், சிவபெருமானும், திருவடி யுணர்வும், சொல்லுமிடத்து உலகுயிர்களைச் செலுத்தும் ஒப்பில் பொருள்கள் ஆம். இவை யனைத்தும் முடிவெய்தா. சிவத்தின் ஒப்புயர் வில்லாத பேரின்பமுடையவாகும். வைத்த திருவருளும் உண்மை நிலைக் கண் சிவகுருவாக வந்தருளும். அத் திருவருள் கொள்ளும் திருமேனி நீலோற்பல மலரை யொத்து விளங்கும்.

(அ. சி.) சத்தி சிவன் பரஞானம் - சத்தியோடு கூடிய சிவத்தைப் பரஞானத்தால் அறியவேண்டும். அபரஞானத்தால் அறியமுடியாது. அனந்த சிவம் - ஆனந்த சிவம். சிவானந்தம், (ஆனந்தம் என்பது குறுகி வந்தது.) உயர் ஆனந்தம் - உண்மையறிவு ஆனந்தம். வைத்த...... போலுமே - திருவருட் சத்தி பதிந்து, குரு உபதேசம் பெற்ற ஆன் மாக்கள். [''ஒண் சீர் நிறம் மணம் பன்னிய சோபை'' மன்னிய நீலோற் பலம் போலும். உடல் - உடலோடு கூடிய ஆன்மாக்கள்.] (௩)

2785. உருவுற் பலநிறம் ஒண்மணஞ் சோபை
தரநிற்ப போலுயிர் தற்பரந் தன்னின்
மருவச் சிவமென்ற மாமுப் பதத்தின்
சொருபத்தன் சத்தியா தோன்றநின் றானே.

(ப. இ.) அழகிய உற்பல மலரில் நிறம், சிறந்த மணம், அழகு (சிறப்பு, தூய்மை) முதலியன வேறறப் பிரிப்பின்றிக் கலந்திருக்கின்றன. அதுபோல் ஆருயிர் சிவபெருமானிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரிப்பின்றி வேறறக் கலந்திருக்கின்றது சிவபெருமான்பாலுள்ள எண்பெருங் குணங்களும் அவ் வுயிரின்மாட்டும் பதிந்து விளங்கித் தோன்றும். பள்ளி மாணவன் எப்பொழுதும் ஆசானைச் சார்ந்திருக்கின்றான். அதனால் ஆசிரியரின் நற்பண்புகள் மாணவனிடம் பதிகின்றன அல்லவா? இஃது இதற்கு ஒப்பாகும். ஆருயிர்களின்மாட்டுச் சிவபெருமானின் எண் குணங்களும் பதியவே ஆருயிர், அருள், அருளோன்—ஆருயிர், பேரருள், பெருமான் என்ற மூன்று நிலையுமாகச் சிவபெருமான் மறைந்து நின் றருளியவன் இப்பொழுது வெளிப்பட்டு அவ் வுயிரின்மாட்டுத் திருவருள் ஆற்றல்கள் தோற்றநின்றருள்புரிவன். அதனால் அவ் வுயிர் சிவமாகவே நிற்கும்.[1] சத்தியாதி என்பது 'சத்தியா' எனநின்றது.

(அ. சி.) உயிரானது எப்பொழுதும் சிவத்தோடு பொருந்திநிற்க, நீலோற்பலத்துக்கு அஞ்சு குணங்கள் பிரிவற இருப்பதுபோல், உயிருக்கும் சிவத்தின் குணங்கள் சிவசத்தியால் உடல் உள்ளபோதே தோன்ற நிற்பன என்பது இம் மந்திரம். (௪)

2786. நினையும் அளவின் நெகிழ வணங்கிப்
புனையில் அவனைப் போதியலு மாகும்
எனையுமெங் கோன்நந்தி தன்னருள் கூட்டி
நினையும் அளவில் நினைட்பித்[2] தனனே.

(ப. இ.) சிவபெருமானைத் திருவருட்டுணையால் மறவாது நினையு முறையில் உள்ளம் கள்ளமின்றி வெள்ளமாயுருகித் தாளை வணங்கிப்

---

1. அவனேதானே. சிவஞானபோதம். நூற்பா. ௧௦.
2. நித்தனைப்பெருந். அப்பர், தி. ௪௪ - ௩.

'பன்னியநூல் தமிழ்ப்'பாப் பல புனைந்து வழிபட்டு நிற்றல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழிபட்டால் அப் பெருமானாரை உள்ளத்தின்கண் பொதிந்து வைத்தலும் வாய்க்கும். இதுவே 'சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவது இனியே' என்னும் திருமுறையின் அரும் பண்பாகும். பொதிதல் - வேறறக் கலந்து நிற்றல். தொன்னை நெய்யைப் பொதிந்து கொண்டு வேறற நிற்பது இதற்கொப்பாகும். பாப்புனை பணியால் அடியேனையும் எம் முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமான், நந்தியென்னும் திருப்பெயரை உடைய நாதன் திருவருளுடன் கூட்டுவித்தனன். மறவாது நினைந்துகொண்டேயிருக்குந் துணையாய் என்னை நிலைப்பித் தருளினன் நினைந்த அப்பொழுதே அந் நினைவின்கண் நினைப்பித் தருளினன் என்றலுமொன்று.

(அ. சி.) நெகிழ - மனம் உருக. புனையில் - பாக்கள் புனைந்து அவன் புகழைப் பாடினால். பொதியலும் ஆகும் - அவனோடு இரண்டறக் கலக்கலாம்.　(ரு)

2787. பாலோடு தேனும் பழத்துள் [1]இரதமும்
வாலிய பேரமு தாகும் மதுரமும்
போலுந் துரியம் பொடிபட வுள்புகச்
சீல மயிர்க்கால் தோறுந்தேக் கிடுமாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவபெருமான் செயலறலாகிய துரியம் அடங்கிக் கடந்த விடத்துப் பால் போன்ற திருவருள் தட்பமும் தேன் போன்ற சிவனார் வெப்பமும் முப்பழச் சுவையும் தூய பாலும் தெளி தேனும் பாகும் பருப்பும் இவை நாலும் கலந்த தூய திருவமுதின் இனிமையும் போன்ற தென்பதன்றி இன்ன தன்மைத்தென்று கூற வொண்ணாததாகவுள்ள திருவடி நுகர்வொழுக்கம் மயிர்க்கால் தோறும் நிறைந்து நின்று குறையிலா இன்பத்தை யருளும் பாலும் தேனும் ஏனைய போன்று சுவைப் பொருளாக எண்ணலும் ஒன்று.　(சு)

2788. அமரத் துவங்கடந் தண்டங் கடந்து
தமரத்து நின்ற தனிமையன் ஈசன்
பவளத்து முத்தும் பனிமொழி மாதர்
துவளற்ற சோதி தொடர்ந்துநின் [2]றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் பிறப்பில்லாதவன்; அதுபோல் இறப்புமில் லாதவன். அம் முறையால் கூற்றை வென்ற குணக்கடல் என்றருளினன். அமரத்துவம் ஈண்டுக் கூற்றுத்தன்மை கடத்தல் - வெல்லுதல். சிவன் பல்வேறு அண்டங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவன் முப்பத்தாறும்

---

1. பண்ணையும். சிவஞானபோதம் உ. க - ரு.
,, பாலொடு. திருக்குறள். ௧௧உ௧.
2. அன்றாலின். அப்பர், சு. ௫0 - ரு.
,, பொறிவாயி. திருக்குறள். சு
,, மண்முதல். சிவஞானபோதம், ௬. ரு - ரு.
,, கூற்றங்குதித்தலுங். திருக்குறள், உ௬௯.

மெய்யாகிய ஓசையென்னும் நாததத்துவத்தின்கண் திருவடி[1] வைப்பவன். தமரம் - ஓசை, ஈண்டு நாததத்துவம். ஒப்பில்லாதவன் - ஆண்டருளும் அருட்செல்வன். ஆற்றலாகிய திருவருட் சத்தியுடன் பெரும்பொருட் சிவன் கூடியருள்கின்றனன். அதனால் மயக்குடையவனே என்னும் மருளினை நீக்கியருளுகின்றனன். பவழம் போன்ற இதழையும் முத்துப் போன்ற பற்களையும் இனிய மொழிகளையும் உடைய சத்தியாகிய பெண்களுடன் கலந்து நின்றும் புலன்வென்றவன் ஆகின்றான். அத்தகைய மயக்கமில்லாத அறிவுப் பேரொளி ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டு அவ் வுயிர்களுடன் தொடர்ந்து நின்று 'புறம் புறம் திரிந்த' செல்வனாகின்றனன்.

(அ. சி.) அமரத்துவம் கடந்து - கூற்றுவனை வென்று. (எ)

2789. மத்திமம் ஆறாறு மாற்றி மலநீக்கிச்
சுத்தம தாகுந் துரியத் துரிசற்றுப்
பெத்த மறச்சிவ மாகிப் பிறழ்வற்றுச்
சத்திய[2]ஞா னானந்தஞ் சார்ஞானி தானே.

(ப. இ.) மத்திமமாகிய உண்ணிலைக் கருவிகளையும் முப்பத்தாறு மெய்களையும் திருவருளால் நாமல்ல என்று உணர்வது தத்துவ உண்மை யுணர்தல். அங்ஙனம் உணர்ந்து அவை சிவனுடைமை, அவன் திருவடி சேரத் துணையாகும்படி அவனால் அருளப்பட்ட கருவிப் பொருள்கள் என்று கைக்கொண்டு ஒழுகுதல் மாற்றுதல் என்பதாகும். அங்ஙனம் மாற்றப்படவே அவைதானே நீங்கும். தூய்மையும் தானே வந்து தலைக் கூடும் செயலறலாகிய துரியத் தூவாமையும் நீங்கும். நீங்கவே கட்டு நீங்கும் இக் கட்டு நீங்கவே சிவமாகித் திகழ்வோம். இயற்கை யுண்மை அறிவு இன்பவடிவினைச் சார்வோம். சார்ந்து நாமும் அவ்வாறு நிற்பதனால் பொன்றாப் பேரொளிப் பிழம்பாவோம். இது வாயிலாகவே உண்மை அறிவின்பமாகிய ஓங்குயர் விழுச்சீர்த் திருவடியைப் பாங்குற எய்துவோம் இத்தகைய நிலையே ஞான நிலையாகும். இது பெற்றோனே ஞானியாவன். 'சார்' என்பது ஆகுபெயராகச் சார்வோனைக் குறிக்கின்றது.

(அ. சி.) சத்தியஞான ஆனந்தம் இன்னதென இம் மந்திரம் கூறுகின்றது. மத்திமம் உண்ணிலைக் கருவிகள். ஆறாறு-36 தத்துவங்கள். துரியத் துரிசு - துரிய அவத்தை. பெத்தம் அற - பாசம் நீங்க. (அ)

2790. சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவனிலை எய்திய ஆருயிர்க்குப் பிறப்பினைத் திரும்பத் திரும்பத் தரும், ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலம்

(பாடம்) 1. மண்முத. சிவஞானபோதம். க-௩-௩.
2. ஞானந்தஞ். மண்முதற். உண்மைநெறி விளக்கம் -௧

களும் அறும். அறவே ஆருயிர் திருவடித் தூய்மையை உறும். உறவே பிறப்பினைத் தரும் குற்றமாகிய முப்பாழும் பற்றற அகலும். முப்பாழ் ஆருயிர்த்துரியம், அருட்டுரியம், அருளோன் துரியம் எனவும் கூறப்படும். பாழ் என்பது சொல்லொணு அருவநிலை. அவை அகலவே சிவத்தைப் பேணலாகிய தவத்தால் வரும் இயற்கை உண்மை அறிவின்பப் பற்று வாய்க்கும். அதுவே மேன்மைவாய்ந்த செயலறுதலாகிய துரியமாகும். இந் நிலைமையே உண்மை நிலையாகும்.

(அ. சி.) அவமான மும்மலம் - பிறப்பைக் கொடுக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை. பவமான - குற்றமுள்ள. முப்பாழ் - மும்மாயையை. (மாயை - மாமாயை - பிரகிருதி மாயை.) பற்றற - பாசம் நீங்கும் பொருட்டு. துவம் - மேன்மை. (கூ)

---

12. சொரூப உதயம்

(உண்மை எழுச்சி)

2791. பரம குரவன் [1]பரமெங்கு மாகித்
திரமுற எங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்துள் நீடுஞ் சொரூபம்
அரிய துரியத் தணைந்துநின் றானே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்தினைச் செவியறிவுறுக்கும் சிவகுரு பரமகுரவனுவன். அவன் எண்ணிலவாய் எங்கும் பெருகியுள்ள பரமாகிய ஆருயிர்கள்மாட்டு நீக்கமற நிறைந்து நிற்கின்றனன். யாவும் உறுதிப்பா டெய்தச் சிவபெருமான் உறுதிப்பாட்டுடன் எங்கணும் நிறைந்து நிற்கின்றனன். எங்கணும் நிறைந்துள்ள சிவத்துடன் கூடியவுயிர் சார்பினுல் எங்கணும் நிறைந்தனவாகும். அஃது ஆருயிரின் உண்மை நிலையாகும். உண்மை நிலையினைச் சொரூபநிலை என்ப. அவ்வுண்மை நிலையினுள் நிலைபெற்ற உண்மை நிலையாக நின்றியக்குபவனும் சிவனே. இந் நிலையே அரியதுரிய நிலையாகும். அந் நிலைக்கண்ணும் அவன் அணைந்து நின்றருளினன் நம் பரம குரவரிவரென வருமாறு நினைவு கூர்க: 'நால்வர்நம் மூலர் நயந்தெமையாள் ஐங்குரவர், சால்பாம் 'சிவயசிவ' சார்ந்து.'' (க)

2792. குலைக்கின்ற நீரிற் குவலய நீரும்
அலைக்கின்ற காற்றும் அனலோடா காசம்
நிலத்திடை வானிடை நீண்டகன் றானை
வரைத்து வலஞ்செயு மாறறி யேனே.

(ப. இ.) ஒருநிலைப்படாது ஏனையவற்றின் நிலையினையும் குலைத்துத் தாமும் குலைவுறுவன ஐம்பெரும் பூதங்கள். அவை மண், நீர், அலைக்கின்ற காற்று, அனல், வெளி என்பன. இவற்றுடனும், இவற்றின் சேர்க்கை

---

1. கருவனே. அப்பர், ௫. கந - ௫.
,, சிரமஞ். ,, ௫. உஉ - கூ.

யாகிய நிலத்துடனும், வானத்துடனும் நீக்கமற விரவி நின்றருள்பவன் சிவன். அத்தகைய நிலைபெற்றுயர்ந்த சிவபெருமானை இடத்தாலும், காலத்தாலும், படிமத்தாலும் ஓர் எல்லைப்படுத்து அளவிட்டுரைத்து வலம் செய்து வழிபடுமாறு எவ்வாறு என்று உன்னின், அஃது உரைக்கவும் உன்னவும் ஒண்ணுததாகும். அக் குறிப்பே ஆறு அறியேனே என்பதாகும். படிமம் : திருவுருவம் ; விக்கிரகம்.

(அ. சி.) குலைக்கின்ற - நிலையைக் குலைக்கின்ற, தளரச்செய்கின்ற. குவலயம் - மண், பூமி. வரைத்து - ஓர் அளவில் அமைத்து. (உ)

2793. அங்குநின் றானயன் மால்முதல் தேவர்கள்
எங்குநின் றாரும் இறைவனேன் றேத்துவர்
தங்கிநின் றான்தனி நாயகன் எம்மிறை
பொங்கிநின் றான்புவ னாபதி [1] தானன்றே.

(ப. இ.) உம்பர் உலகத்துள்ள அயன் மால் அரன் முதலிய தேவர்களும், எங்கும் நிறைந்துள்ள யாவர்களும் தாந்தாம் உய்யுமாறு இறைவனே என்று பாடிப் பரவிப் பணிவார்கள். ஒப்பில் தனி நாயகனாகிய சிவபெருமான் எங்கணும் தங்கி நின்றருளினன். அவன் தனிப் பெரும் விளக்கமாய் இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் உலகங்கட்கும் ஏனைய அண்டங்கட்கும் ஒரு முதலாய்த் திகழ்கின்றனன்.

(அ. சி.) பொங்கி - விளங்கி. புவனாபதி - அண்டங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. (௩)

2794. சமையச் சுவடுந் தனையறி யாமற்
கமையற்ற காமாதி காரணம் எட்டுந்
திமிரச் செயலுந் தெளிவுடன் நின்றோர்
அமரர்க் கதிபதி யாகிநிற் பாரே. [2]

(ப. இ.) நன்னெறித் திருவடையாளங்களையும் தன்னையும் சிறப்பாக அறிந்து முழுமுதலை வழிபட்டு அகவிழி பெற்று உய்ய வேண்டுவது ஆருயிரின் கடமையாகும். அக் கடமையை வழுவுமாறு செய்து தடுக்குங் காரணங்கள் எட்டு அவை முறையே செருக்கு சினம், சிறுமை, இவறன்மை, மாண்பிறந்த மானம், மாணுஉவகை, மண், பொன் என்பனவாகும். இவை பொறுமையை யிழப்பித்துச் சிறுமையுறச் செய்யும் தீமைகளாகும். இவற்றிற்கு அடிப்படைக் காரணமாக வுள்ளது ஆணவ வல்லிருளாகும் அதுவே திமிரம் எனப்படும். திருவருளால் இவையனைத்தையுங் கண்டு உண்மை யோர்ந்து தெளிந்து நிற்பர் மெய்யடியார். அவர்கள் நன்னெறிக்கு நற்றுணைவர். அவர்கள் உம்பர்வாழ் தேவர்கட்கும் முதல்வராவர். திமிரம் - இருள்.

(அ. சி.) சுவடு - குறிகள். கமை - பொறுமை. காமாதி எட்டு - பெண்ணாசை குரோதம், மதம், மோகம், உலோபம், மாச்சரியம், பொன்னாசை, மண்ணாசை ஆக 8. (௪)

---

1. இறைவ. அப்பர், ௫. ௯அ - ௪.
2. துடிகொள் நேர். அ. அருட்பத்து, ௫.

2795. மூவகைத் தெய்வத் தொருவன் [1]முதலுரு
வாயது வேறு மதுபோல் அணுப்பரன்
சேய சிவமுத் துரியத்துச் சீர்பெற
ஏயும் நெறியென் றிறைநூல் இயம்புமே.

(ப. இ.) உடல் மெய்யாகிய இருபத்து நான்காம் மெய்யுச்சியில் அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் நின்றனர். இவர்கள் படைப்போன், காப்போன், துடைப்போன் என்னும் பெயரானும் அழைக்கப்படுவர். இம் மூவருள் ஒருவனாகிய அரன் தொழிலால் இவர்கள் வரிசையின் வைத்து எண்ணப்படுவன். ஆயினும் ஏனையிருவகையினரையும்போன்றுபெருமயக் குறுவோனல்லன். அதனால் அவன் வேறுபட்டவனுமாவன். அதுபோல், அணுவாகிய ஆருயிரும். பரனாகிய சிவனும் கலப்பால் ஒன்றாய் விராஅய் நிற்பினும் பொருட்டன்மையால் சிவன் வேறாவன். சிவபெருமான் நினைப்பிற்கும் எட்டா நெடுஞ்சேய்மைக்கண் ணுள்ளவனாவன். ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட் செயலறல், அருளோன் செயலறல் ஆகிய மூன்றும் முத்துரியமாகும். இவற்றான் ஆருயிர்கள் சிவபெருமானின் திருவடி யிணையினை எய்துதல் கூடும். எய்துதற்குரிய வழிகளும் இவையே என்று இறை நூல் இயம்பும் என்க. இறை நூல் (2358) என்பன செந்தமிழ் நெறி நூலும் துறைநூலுமாகும். நெறிநூல் வேதம், துறைநூல் ஆகமம். இவ் வுண்மை 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க' என்னும் சேக்கிழாரடிகள் அருண்மொழியான் உணரலாம்.

(அ. சி.) மூவகைத் தெய்வம் அயன், அரி, அரன். ஒருவன் முதல் உருவாயது வேறும் - ஒருவனாகிய அரன் அம் மூவரில் ஒருவனாகியும் வேறாகியும் நிற்பதுபோல அணு - சிவன். சேய எண்ணுதற் கரிய. முத்துரியம் - சிவ, சிவ, பரதுரியங்கள். இறைநூல் - தமிழ் வேதங்களும், தமிழ்ச் சிவாகமங்களும். (௫)

2796. உருவன்றி யேநின் றுருவம் புணர்க்குங்
கருவன்றி யேநின்று தான்கரு வாகும்
அருவன்றி யேநின்ற மாயப் பிரானைக்
குருவன்றி யாவர்க்குங் கூடவொண் [2]ணாதே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தனக்கென ஓர் உருவம் இல்லாதவன். அங்ஙனமிருந்தும் ஆருயிர் உய்தற்பொருட்டு அவ் வுயிர்கட்கு மாயையி னின்றுங் காரியப் பொருளாக முதலுடம்பு, மீநுண்ணுடம்பு, குண வுடம்பு, நுண்ணுடம்பு, பருவுடம்பு என்னும் ஐவகை உரு வுடலையும் படைத்தருளி நல்குகின்றனன். இதுவே அவன் உயிர்க்கு உருவம் படைத்துப் புணர்க்கும் உண்மையாகும் தனக்கொரு காரணமின்றித் தானே முழுமுதலாய் நிற்பவன் சிவன். ஆயின் அவன் எல்லாவற்றிற் கும் எஞ்ஞான்றும் வினைமுதற் காரணமாக இருப்பவன் ஆவன். அவன்

---

1. தீர்த்த. அப்பர், ௫. ௨ - ௨.
2. நோக்காது சிவஞானபோதம், ௧ ௨ - ௩.
,, உலகமே சிவஞானசித்தியார், ௫. ௨ - ௬
,, மந்திரத்தான். ,, ௧௨. ௩ - ௩.
,, கருவினா. சம்பந்தர், ௩. ௩௫ - ௩.

எல்லாவற்றுடனும் விரவி விட்டுப்பிரிவின்றி நிற்பினும் அருவ நிலைகூட எய்துதலில்லாத சிவன் உயிருடனும் உடல் உலகுகளுடனும் புணர்ந்து நிற்கும் மாயப்பெருமானாக விளங்குகின்றனன். அப் பெருமானைக் கண்டு அவனருளால் அவன் திருவடியிற் கூடும் பெருவாழ்வினை எய்துதல் கூடும். அவ்வாழ்வு எய்துவதற்கு அவனே சிவகுருவாக எழுந்தருளி வந்தால்மட்டும் முடிவதாகும். வேறு ஒன்றாலும் முடியாதாகும். வினை முதற் காரணம் - நிமித்தகாரணம்.

(அ. சி.) கருவன்றி - தனக்கு ஒருகாரணம் இன்றி. (௬)

2797. உருவ நினைப்பவர்க் குள்ளூறுஞ் சோதி
உருவ நினைப்பவர் ஊழியுங் காண்பர்
உருவ நினைப்பவர் உம்பரு மாவர்
உருவ நினைப்பார் உலகத்தில் [1]யாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவுருவினைக் குறித்து நாடுங் குண முடையோர் சித்தத்துள் அறிவுப் பேரொளியாய் நின்று அவன் விளங் குவன். நினைத்தல் - தியானித்தல்; தேனித்தல். அம் முறையான் திருவுருவினை அன்புடன் நாடுவார் பலவூழிகளையும் அருளால் காண்பர். அத் திருவுருவினை யெப்போதும் நினைப்பவர் சிவவுலக வாழ்வினராவர். சிவ வுலகம் திருக்கயிலை. மேலும் அக் குறியா நினைவுடையார் உலகத் தோடியைந்து நடப்பினும் அவர் உலகங் கடந்தவராவர். இவ் வுண்மையினை உலகிடை உண்மையாலறிவார் எவர்? (எ)

2798. பரஞ்சோதி யாகும் பதியினைப் பற்றப்
பரஞ்சோதி என்னுட் படிந்ததற் பின்னைப்
பரஞ்சோதி யுண்ணான் படியப் படியப்
பரஞ்சோதி தன்னைப் பறையக்கண் [2]டேனே.

(ப. இ.) திருவருளால் பரஞ்சோதியாகிய பேரொளிப் பெரும் பொருளைப் பற்றும் பேறு பெற்றேன். பற்றவே அச்செம்பொருளும் என்னுள் படிந்தருளிற்று. அங்ஙனம் படிந்தருளியபின்னை அப்பேரொளிப் பெரும்பொருளினகத்து அடியேனும் மெள்ள மெள்ளப் படிவிக்கப் பெற்றேன். அங்ஙனம் படியப்படியப் பேரொளிப் பெரும் பொருள் தன்னை யுணர்த்தி உரைத்தருளவும் கண்டேன். பறைதல் - பறைபோல் பலரும் அறிய விளம்பல். 'யுண்ணான்' : யுள் + நான். (அ)

2799. சொரூபம் உருவங் குணந்தொல் விழுங்கி
அரியன வுற்பல மாமாறு போல
மருவிய சத்தியாதி நான்கு மதித்த
சொரூபக் குரவன் சுகோதயத் தானே.

---

1. சிரிப்பார். அ கோயின் மூத்த திருப்பதிகம், ௬.
,, வையத்துள். திருக்குறள். ௫௦.
2. தன்னுணர. சிவஞானபோதம், ௧௨. ௩ - ௧

(ப. இ.) அரியனவாகிய செங்கழுநீர் மலரின்கண் சொருபமாகிய மணமும், உருவமாகிய வடிவழகும், குணமாகிய மென்மையும் பண்டே நிறைந்துள்ளன. அவற்றுடன் அரியனவாகிய தூய்மையும் சேர நான்காகும். அதுபோன்று பொருந்திய சிவம், ஆற்றல், அருள், ஆருயிர் நான்கும் கலந்த பேருயிர் வடிவம் சிவகுரவன் ஆவன். அச்சிவகுருவின்பால் பேரின்பப் பெருந்தோற்றம் பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டு பொழியும். பொழியும் - மிக்கு விளங்கும். சொரூபம் - இயற்கை உண்மைத் தன்மை.

(அ. சி.) சத்தியாதி நான்கு - சத்தி, சிவன், பரம், சீவன். மதித்த - கலந்த. (க)

2800. உரையற்ற ஆனந்த மோன சொரூபத்தின்
கரையற்ற சத்தியாதி காணில் அகார
மருவுற் றுகார மகாரம தாக
உரையற்ற தாரத்தில் உள்ளொளி யாமே.

(ப. இ.) சொல்லொணுப் (2915) பேரின்ப மோன உண்மை வடிவினன் சிவகுரவன். அவன்பால் எல்லையில்லாத அருட் பண்புகள் சேர் சத்தி முதலியவற்றைத் திருவருளால் காணுங்கால், இயற்கை ஒலியாகிய அகரமும், அவற்றொடு கூடும் உகரமகரங்களும் ஆகித் தோன்றும். அத் தோற்றமே ஓமொழி மறையாகும். அம் மறையின்கண் அறிவுப் பேரொளியாய் உள்ளொளியாய் விளங்குவது திருவருளாகும்.

(அ. சி.) தாரம் - பிரணவம். (௧0)

2801. தலைநின்ற தாழ்வரை மீது தவஞ்செய்து
முலைநின்ற மாதறி மூர்த்தியை யானும்
புலைநின்ற பொல்லாப் பிறவி கடந்து
கலைநின்ற கள்வனிற் கண்டுகோண் [1]டேனே.

(ப. இ.) முதன்மையும், சிறப்பும், மூவா மேன்மையும் உடைத்தாய் ஓங்கி யுயர்ந்து தலையாக நின்ற திருவருள் தாழும் திருமலை திருக்கயிலை. தாழ்தல் - தங்குதல். அத் திருக்கயிலையின்கண் ஒப்புயர்வில்லா ஒரு பெரும் நற்றவம் புரிபவள் உலகறி அன்னை. அவளாலறியப்படும் வள்ளல் சிவபெருமான். அத் திருவருளால் அடியேனும் தூயதல்லாதவை நிறைந்துள்ள அழகின்மையும் குற்றமும் பொருந்திய பிறவியைக் கடந்துள்ளேன். அன்பின் பிணிப்பில் கள்வன்போல் கட்டுண்டு நின்ற அச் சிவபெருமானைத் திருவருளால் கண்டு கொண்டேன்.

(அ. சி.) தலைநின்ற தாழ்வரை - கயிலை (இது காச்சுமீரத்திலிருந்து பார்த்தால் கயிலைக் கொடுமுடி செங்குத்தாக இருப்பது தோன்றும்). முலைநின்ற மாது - வயதுவந்த உமை. (கக)

1- குரும்பைமுலை நம்பி, எ. கசு - க.
,, அள்ளலைக். அப்பர், ச. சஉ - க.
,, வெள்ளநீர்ச். ,, ,. எடு - க.
தோடுடைய. சம்பந்தர். க. க - க.

2802. ஆமா றறிந்தேன் அகத்தின் அரும்பொருள்
போமா றறிந்தேன் புகுமாறு மீதென்றே
ஏமாப்ப தில்லை இனியோ ரிடமில்லை
நாமா முதல்வனும் நானென லாகுமே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் உயிரினுக்கு உயிராய் அகத்தே நிற்கும் அரும்பொருளாகிய சிவபெருமானைக் கண்டுகொண்டேன். கண்டதும், அவனுடன் கலந்து போமாறும் புகுமாறும் ஈதென்றே அறிந்துள்ளேன். அதனால் செருக்குறுவதில்லை. விட்டு நீங்கி ஒட்டி வாழ்வதற்குச் சிவபெருமான் திருவடியையன்றி வேறோர் இட மில்லை. சிவபெருமான் தண்ணருளால் நம்முடன் கலந்து நம்மையும் அவன் வண்ணமாகச் செய்தருளினன். அதனால் நாமும் அவனென்றே கூறும் அருள் உரிமையையும் பொருளாகப் பெற்றுள்ளோம். பேரருள் கூர்ந்து அறியாமை வயப்பட்டு நிற்கும் மாணவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்பித்து அறிவுடையவர்களாக்கித் தன்போல் விளக்கமுறச் செய்கின்றனன் பேராசான். அந்நிலையில் அம் மாணவர்களும் அறிவு விளக்கம் விளங்கப் பெற்றவராய்த் திகழ்கின்றனர் அப்பொழுது அவர்களும் அறிவுடையாசான் என்று அழைக்கப் படுகின்றனர். இந்நிலை மேலதற்கு ஒப்பாகும். (௧௨)

---

13. ஊழ்

2803. செற்றிலென் சீவிலென் செஞ்சாந் தணியிலென்
மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்
வித்தகன் நந்தி விதிவழி யல்லது
தத்துவ ஞானிகள் தன்மைகுன் [1]றாரன்றே.

(ப. இ.) உள்ளம் திருவருள் வயப்பட்டு ஒழுகும் விழுமிய தொண்டர்கள் தங்கள் உடம்புக்கு என்னநேர்ந்தாலும் மனங்கொள்ளார். விற்ற வீட்டை வாங்கினவன் இடிக்கும் பொழுதும் புதுப்பிக்கும் பொழுதும் விற்றவனுக்கு முறையே புலம்பலும் மகிழ்வும் ஏற்படாமலிருப்பன இதற்கு ஒப்பாகும். கருமமே கண்ணாயினார்க்கு முயற்சியான் வரும் மெய் வருத்தம் அவர்தம் உள்ளத்தைத் தாக்காமையும் இதற்கு ஒப்பாகும். திருவருளால் மெய்யுணர்ந்து நன்னெறி நான்மைக்கண் நின்று இடையறாது ஒழுகும் ஒழுக்கமுடைய உரவோர்பால் அறியாமையால் பகைமை பூண்டு அவர்தம் உடம்பினைக் கூரிய கருவிகொண்டு செதுக்கினால்தான் என்ன? அல்லது சீவினால்தான் என்ன? உண்மையுணர்ந்து பேரன்பால் அவர் தமக்கு அடிமை பூண்டு செஞ்சாந்தினை நறுமணக் கலவை கூட்டி உறுமகிழ்வுடன் இனிது மொழிந்து கனிமனத்தினராய் நனிமிகப் பூசினால்

---

1 கொள்ளேன் அ. மெய்யுணர்தல், ௨.
,, செறுவிப் இ. ௧௬ - ௫.
,, ஊழையு. திருக்குறள், ௬௨௦.
,, வாய்ச்சிவா. சீவக, ௨௮௨௫.
,, ஆண்டவர. ௧௨. திருநாவுக்கரசர், ௧௭.

தான் என்ன? உச்சித்துளையின்கண் வைரமிக்க ஆப்பினையும் பிளக்கும் வன்மை வாய்ந்த கூரிய உளியினையும் நாட்டி அடித்தால்தான் என்ன? வியத்தகும் அருளிப்பாடுடைய நந்தியின் திருவடியினை நினைந்து நிகழ்ந்தது ஒதும் உணராது அத் திருவடி நினைவு மாறாத ஒழுக்கத்தின் வழியே நிற்பர். அங்ஙனமன்றித் தம் தன்மையில் என்றும் குன்றா இயல்பினராவர். இவர் நிலை அகத்தவத்தோர், ஐந்தாம் உடம்பாகிய இன்ப உடம்பின்கண்ணிற் கும் எழினிலையாகும்.

(அ. சி.) செற்றிலென்-செதுக்கினால் என். மறிக்கில்-அடித்தால் (௧)

2804. தான் முன்னஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால்
வான் முன்னஞ் செய்தங்கு வைத்ததோர் [1]மாட்டில்லை
கோன் முன்னஞ் சென்னி குறிவழி யேசென்று
நான் முன்னஞ் செய்ததே நன்னில மானதே.

(ப. இ.) உயிர் தான் முன் செய்த வினைக்கீடாகப் பயனைச் சிவ பெருமான் வரையறுப்பான் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். அதுவே விதி என்றும் ஊழ் என்றும் உரைக்கப்படும். அம்முறையானன்றி மேன்மை மிக்க சிவபெருமான் தானாகவே செய்தமைத்ததொரு விதித் தொடர்பு ஏதும் இன்று. கோனாகிய சிவபெருமான் திருமுன் நன்னெறி நான்மைக் குறிவழியே சென்று சென்னி வணங்கித் திருவடி பணிந்தேன். அப்பணிவி னால் நான் கருதிச் செய்தது திருத்தொண்டாயது. அதனால் என் உள்ளம் சிவன் தங்கும் நன்னிலமாயது. ஊழின் தன்மையினை வருமாறு நினைவு கூர்க; 'நீங்கா வினைப்பயனே நேரும் ஊழ் மற்றுவினை, ஈங்கறிவால் நாமாக்கல் எண்.'

(அ. சி.) முன்னம் - முன் பிறப்புக்களில். விதி - கன்மபலனை அனுபவிக்க ஈசனால் விதிக்கப்பட்ட. வான் - மேன்மை உள்ளதாக. மாட்டு - சம்பந்தம். கோன் - சிவன். முன்னம் - சந்நிதானத்தில். (௨)

2805. ஆறிட்ட நுண்மணல் ஆறே சுமவாதே
கூறிட்டுக் கொண்டு சுமந்தறி வாரில்லை
நீறிட்ட மேனி நிமிர்சடை நந்தியைப்
பேறிட்டென் னுள்ளம் பிரியகி [2]லாவன்றே.

(ப. இ.) திருவாணையின்வழி அவரவர் செய்த வினைப்பயனை அவ ரவரே நுகர்வர். அப்பயனைக் கூறிட்டுக்கொண்டு நுகர்வார் எவருமிலர். அங்ஙனம் நுகர்விப்பதும் நடுநிலை முறைமையாகாது. வெள்ளப் பெருக்கி னால் ஆற்றின்கண் மேடுபள்ளங்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றைத் தாங்கி நிற்பது அவ்வாறே யன்றிப் பிறிதன்று என்க. ஆறொக்கும் உயிர் ஆற்றின் நீரொக்கும் வினை. வினையின் வகையொக்கும் மேடுபள்ளங்கள். அவற்றை

---

1. பெரியாரைப். திருக்குறள், ௮௯௨.
,, பரியினும். ,, ௩௭௬.
,, வகுத்தான். ,, ௩௭௭.
,, அவையே தானே. சிவஞான போதம். நூற்பா. ௨.
2. யாதுமூரே. புறநானூறு. ௧௯௨.
,, ஆறிடு நல்வழி ௩௨.
,, செய்வினையும். ௧௨. சாக்கிய நாயனார், ௫.

அவ் ஆறு சுமத்தல் அவ் வுயிர் வினைப்பயன்களை நுகர்வதொக்கும் [1]முழு நீறு சண்ணித்த திருமேனியும், நீண்ட திருச்சடையும் உடைய நந்தியை வழிபட்டு அவன் திருவடியே பெரும் பேறெனக் கொண்டு என்னுள்ளம் இமைப்பொழுதும் வேறெதற்கும் விலகாதென்க.

(அ. சி.) ஆறிட்ட நுண்மணலாறு - ஆற்றில் உள்ள நுண்ணிய மணல்போல் அளவற்ற கன்மபலனை. பேறிட்டு - அடையும் பொருட்டு. (௩)

2806. வானின் றிடிக்கிலென் மாகடல் பொங்கிலென்
கானின்ற செந்தீக் கலந்துடன் [2]வேகிலென்
தானொன்றி மாருதஞ் சண்டம் அடிக்கிலென்
நானொன்றி நாதனை நாடுவன் நானன்றே.

(ப. இ.) உண்மைச் சிவனடியார்கள் எஃது எவ்வாறு நிகழினும் தங்கள் உண்மை அன்புள்ளம் சிவன் திருவடியினின்று மொருகாலும் நிலைபெயர்வொட்டார். செருமுகம் நோக்கிச் செல்லும் மறவன் உள்ளம் போன்று மெய்யடியார் உள்ளம் ஒருமுகப்பட்டுத் திருவடியினையே நோக்கி நிற்கும் வானம் விழும்போல் பேரிடி முழங்கினுல்தான் என்ன? பெருங்கடல் பொங்கிப் பெருவெள்ள ஊழி நேர்ந்தாற்றான் என்ன? பெருங்காட்டுத்தீ முறுகி நாடெலாம் வெந்து நண்ணரிய உலகங்களும், பிற அண்டங்களும் வெந்தாற்றான் என்ன? காற்று, பெருங்காற்று, ஊழிக் காற்று முதலியன தோன்றி எல்லாம் அழியநேர்ந்தாற்றான் என்ன? நெஞ்சே! நான் ஒன்றுதலாகிய ஒருமுகப்பட்டு என்னுள்ளே நாதனை நாடுவன். (௪)

2807. ஆனை துரக்கிலென் அம்பூ டறுக்கிலென்
கானத் துழுவை கலந்து வளைக்கிலென்
ஏனைப் பதியினில் எம்பெரு மான்வைத்த
ஞானத் துழவினை நானுழு [2]வேனன்றே.

(ப. இ.) ஆனை மதம்பொழிந்து நெறியல்லாநெறிச் சென்று என்னைத் துரத்தினுலென்ன? கண்ணேரனைய கூர்ங்கணை நெஞ்சூடு சென்று அறுத்தாற்றானென்ன? காட்டில் வாழும் வலியும் ஆண்மையும் ஊக்கமும் மிக்க புலிவந்து வளைத்துக் கொண்டாற்றானென்ன? சிவவுலகத்தின்கண் திருவடிப்பேறு எய்துமாறு எம்பெருமான் அமைத்தருளிய மெய்யுணர்வு உழவாம் 'ஞானநூல்தனை ஓதல் ஓதுவித்தல்' முதலிய அறிவினில் அறிவாம் (2615) தொண்டினை அடியேன் ஆற்றுவேன் என்க. உழவென்பது ஈண்டு ஞானவழிபாட்டின்மேற்று. அது ஞானத்துழவு என்பதனாலும் விளங்கும்.

---

1. மயக்கம். சிவஞானபோதம். எ. ௩ - உ.
,, வானந். அப்பர். ௪. ௧௧௩ - அ.
,, மலையே. ,, ௫. ௧௧ - ௫.
2. மெய்ம்மையாம். அப்பர். ௪. எ - உ.
,, பலபல. கொலைவரி. அப்பர், ௪. உ - ௫, எ.
,, ஞானநூல். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - ௧௩.
,, பொற்கொழுந் திருவுந்தியார், ௩௪

(அ. சி.) அம்பு ஊடு அறுக்கிலென் - அம்பு ஊடுருவிப் பாய்ந்தாலென். உழுவை - புலி. ஏனைப் பதி - ஞானபூமி. ஞானத்துழவு - ஞானம் அடைவதற்கு உரிய ஆராய்ச்சி. (௫)

2808. கூடு கெடின்மற்றோர் கூடுசெய் வானுளன்
நாடு கெடினும் நமர்கெடு வாரில்லை
வீடு கெடின்மற்றோர் வீடுபுக் கால்ஒககும்
பாடது நந்தி பரிசறி [1]வார்கட்கே.

(ப. இ.) கூடு பழுதுற்றால் மற்றொரு கூடு அமைப்பது உலகியல் வழக்கல்லவா? அதுபோல் இவ்வுடம்பு கேடெய்துமானல் வினைக்கீடாக மற்றோர் உடம்பினைச் சிவபெருமான் படைத்தளிக்கின்றனன். அங்ஙனம் புத்துடல் படைத்தளிக்கப்படினும் ஆருயிர் முன்னியைந்துள்ள பழைய உயிரேயாகும், என்னை? உயிர்படைக்கப்படுவதொன்றன்றாகலானென்க. ஒருநாடு மழையின்மை முதலியவற்றான் கேடெய்தின், அந்நாட்டவர் வேற்றுநாடு புக்குக் குடியேறி வீற்றிருப்பரன்றே? அந்நிலை இதற்கொப்பாகும். அக்குறிப்பு 'நாடுகெடினும் நமர்கெடுவாரில்லை' என ஓதியதனால் விளங்கும். மேலும் எவ்வகையாலேனும் குடியிருக்கும் வீட்டினுக்குக் கேடெய்துமானல் அவ்வீட்டவர் புதுவீடு குடிபுகுந்து பீடுற வாழ்வதும் இதற்கொப்பாகும். பெருமைமிக்க நந்தியின் பேரருட்டன்மையினை அறியும் மெய்யுணர்வினர்க்கு இத்தன்மை எளிதின் விளங்கும்.

(அ. சி.) நமர் - நாட்டில் வாழும் நம்மவர். (௬)

---

14. சிவதரிசனம்

(சிவக் காட்சி)

2809. சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படுஞ்
சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் [2]தானன்றே.

(ப. இ.) அரசனைத் தாங்கும் அரசு கட்டில் அரசனெனவே மதிக்கப்படும். அதுபோல் கொற்றந்தரும் முரசுகட்டில் கொற்றவை எனவே மதிக்கப்படும். இம்முறையே சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள சிந்தை சிவனெனவே மதிக்கப்படும். அக்குறிப்புத் தோன்றச் 'சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை,' என ஓதினர். பாற்கலமும் பால் போல் மதிக்கப்படும். மேலும் உயிருள்ள உடலும் உயிர்போன்றே

---

1. கண்ட. சிவஞானபோதம், ௨. ௩ - ௧.
,, பூவையாய்த். அப்பர், ௪. ௫ - அ.
2. கேட்டலுடன். சிவஞானசித்தியார், அ. ௨ - ௧௪.
, புத்தன். அ. திருத்தோணோக்கம், ௬.
,, மாசற. புறநானூறு, ௫௦.

மதிக்கப்படுமல்லவா? அஃதும் ஒப்பாகும். நீங்கா நினைவுடன் திருவைந்தெழுத்தினை நினைவார் ஓங்கும் செந்நெறிச் செல்வராவர். அத்தகையார் திருவுள்ளத்தின்கண் சிவனும் வெளிப்பட்டருள்வன். திருவருளால் உள்ளந்தெளியக் 'கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டைகிளத்தல்' என்னும் முறையான் தெளியவல்ல நற்றவத்தார்க்குச் 'சிந்தையினுள்ளே சிவன்' எழுந்தருளி வெளிப்பட்டு வீற்றிருந்தருள்கின்றனன். (க)

2810. வாக்கு மனமு மறைந்த மறைப்பொருள்
நோக்குமின் நோக்கப் படும்பொருள் நுண்ணிது
போக்கொன்று மில்லை வரவில்லை கேடில்லை
ஆக்கமும் அத்தனை ஆய்ந்துகொள் வார்கட்கே.

(ப. இ.) மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனாகிய சிவபெருமானை வாக்கும் மனமும் மறைந்த மறைப்பொருள் என்றோதினர். திருவருளால் அவனை நோக்குங்கள்- அவன் நோக்கப்படும் நுண்ணிய பொருளாவன். அவன் இடம்விட்டு இடம்பெயரும் போக்குவரவுகள் இல்லாதவன். அவன் என்றும் ஒன்றுபோல் நின்றுநிலவும் மன்றவாணன். பிறப்பும் இறப்புமில்லாச் சிறப்பினன். அதனால் கேடில்லாதவன் என ஓதினர். அத்தகைய அத்தனைத் திருவருளால் ஆய்ந்து உளங்கொண்டு திருவடியுணர்வில் திளைப்பார்க்கு அதுவே ஆக்கமாகிய பிறவிப் பயனாகும். (உ)

2811. பரனாய்ப் பராபர னாகியப் பாற்சென்று
உரனாய் வழக்கற வொண்சுடர் தானாய்த்
தரனாய்த் தனாதென வாறறி வொண்ணா
அரனா யுலகில் அருள்புரிந் தானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் மேலோனாயுள்ளான். மேலோர்க்கும் மேலோனாயுள்ளான். மெய்களனைத்திற்கும் மேற்சென்றவன். இயற்கைப் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்த உரனாய் உள்ளவன். ஏனைய வொளிகளெல்லாம் வழக்கற்று ஒழிந்து மங்கிய காலத்தும் வழக்கறுதலும் மங்குதலும் இன்றி என்றும் ஒன்றுபோல் வழக்கறு ஒண்சுடர் தானாய் உள்ளவன். தானாய் என்பது இயற்கையாய் என்பது பொருள். எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு தாங்கும் ஒப்பில் அருள்வெளியாயுள்ளவன். தன்னது என உரிமைகொண்டாடும் ஆறறிவுகளாலும் அறியவொண்ணா அரனாகவுள்ளவன். இவ்வகையாக இயைந்துநின்று இன்னருள்புரிந்து இடையறாது ஓம்புகின்றனன். ஆறறிவு : ஐம்புலனும் இறுப்புமெய்யும் கருவியாகக் கொண்டறிவது. இறுப்பு - புத்தி.

> "ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
> இரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
> மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
> நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
> ஐந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
> ஆறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
> நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே."
>
> (தொல். பொருள் - மரபு - உஎ)

ஈண்டு மனம் என்பது இறுப்புமெய்யாகிய புத்தியினைக் குறிக்கும். அது புத்திக் காட்சியினை மானதக் காட்சியென்று வழங்குவதனுன் உணரலாம். 'காண்டல் வாயின் மனந்தன் வேதனையோ டியோகக் காட்சி' (சிவஞானசித்தியார், அளவையிலக்கணம் - ௪) என்பதனுன் உணர்க. மெய்கள் - தத்துவங்கள் ஆறு : நன்னெறி எனலுமொன்று.

(அ. சி.) தரனுய் - யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய். ஆறு அறிவு - ஐந்து புலனறிவும் மன அறிவும். (௩)

15. சிவசொரூப தரிசனம்

(சிவ இயல்புக் காட்சி)

2812. ஓதும் மயிர்க்கால் தோறுமமு தூறிய
பேதம் அபேதம் பிறழாத ஆனந்தம்
ஆதி சோரூபங்கள் மூன்றகன் றப்பாலை
வேதம தோதுஞ் சோரூபிதன் மேன்மையே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் அளித்தருளும் திருவடிப்பேரின்பம் வேறுபட்டே யிருக்குமெனவும், ஒன்ருய்க்கலந்து ஒழிந்துவிடும் எனவும் கூறுவதற்கு ஓர் இயைபுமின்று. மாறுபடாது என்றும் ஒன்றுபோல் வேறற ஆருயிர்களுடன் கலந்துநிற்கும் இயல்பினது. அதனுல் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் மயிர்க்கால்தோறும் அப் பேரின்ப அமுது அளவிறந்தூறித் தெவிட்டா இன்பம் தேக்கிடச் செய்யும் உருவம் அருவம் உருஅருவம் என்று கொள்ளப்படும் பொது நிலைத் திருவுருவங்கள் மூன்றும் கடந்து இன்ன தன்மைத்தென எவராலும் சொல்லவொண்ணுத இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப வடிவினனுக என்றும் விளங்குபவன் சிவன். இதுவே செந்தமிழ்த் திருமறையோதும் சிவன்றன் சிறந்த திருவுருவ மேன்மையாகும்.

(அ. சி.) பிறழாத ஆனந்தம் - தவறுபடாத ஆனந்தம். வேதம தோதும் - தமிழ் வேதத்திலே கூறப்படும். (௧)

2813. உணர்வும் அவனே உயிரும் அவனே
புணர்வும் அவனே புலவி யவனே
இணரும் அவன்தன்னை எண்ணவு மாகான்
துணரின் மலர்க்கந்தந் துன்னிநின் [1]றனே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானும், கெழுமிய அடிமையாம் ஆருயிரும் மலர்மணம்போன்று வேறற விரவி என்றும் அழியாது ஒழியாது வழிநிற்கும் பழியில் பொருள்கள். அதனுல் ஆருயிர்களின் உணர்வும் அவனே, உயிரும் அவனே, புணரும் புணர்வும் அவனே, புலப்பும் அவனே, நெஞ்சத்தாமரையாகிய இணரின்கண் அவன்

1. சூடுவேன். அ. திருவம்மானை, ௧௭.
,, உற்ற. ,, அதிசயப்பத்து, ௧.

இடையறாது கலந்திருந்தருள்கின்றனன். எனினும் அழுந்தி அறிவதாகிய அனுபவத்தானன்றி எழுந்து மொழிவதாகிய சொல்லாற் கூறுவதற்கு முன்னிலையாகிய எண்ணத்தான் எண்ணவும் ஆகான். புலப்பு - புலத்தல்; புலவி. துணர் - இணர்: பூங்கொத்து

(அ. சி.) புலவி - பிணக்கு. இணரும் - இதயத்துள் கலந்திருக்கும். துணர் - கொத்து. (௨)

2814. இணங்க வேண்டா இனியுல கோருடன்
நுணங்கு கல்வியும் நூல்களும் என்செயும்
வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்
பிணங்க வேண்டா பிதற்றை [1]யொழியுமே.

(ப. இ.) உண்மைச் சிவனுடன்கலந்த திருவடியுணர்வுடையார், 'மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பிலாரா'கிய உலகோருடன் சேரார். அதனால் இனி உலகோருடன் இணங்க வேண்டாவென்று ஓதினர். இது நல்லார் பொல்லாருடன் இணங்கா இயல்பினையொக்கும். நுணங்கிய கல்வியும் நூல்களும் புணர்ந்தார்க்கு என்ன பயனைச் செய்யும். வழிநடப்பார்க்கு வழிகாட்டும் நூலும் பொருளும், வழியும், மொழித் துணையாலும் விழித் துணையாலும், அழிவில் காற்றுணையாலும் கற்றும் கண்டும் நடந்தும் பேரூர் சென்ற பெருமக்களுக்குப் பின் அவை பயன்படாமை இதற்கு ஒப்பாகும். திருவடிக் கலப்பு எய்தியபின் வேறு நில்லாமையின் வேறு நின்ற காலத்துச் செய்து போந்த வணக்கங்கள் இப்பொழுது அந்த முறையில் செய்யவேண்டாவென்க. இஃது ஒருவர் கையினை மற்றொருவர் வேறு நின்றுதொட்டு இரண்டு கையும் கூடிய கூட்டம் பின் கூடவேண்டா என்பதும், பெருவிரலும் ஆட்காட்டிவிரலும் ஒன்றாய்ப்புணர்ந்து வேறற நின்றபின் புணரவேண்டா என்பதும் எப்படியோ அப்படியாகும். மேலும் "தெய்வம்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யும் மழை" (௫௫) என்பதன்கண் சிவபெருமானுக்குரிய எட்டுத் திருவுருவங்களுள் ஆருயிர்த் திருவுரு நீங்கலாகிய ஏனைய ஏழு திருவுருவங்களையும் 'தெய்வம்' என ஓதினர். தெய்வம் ஆகுபெயராகத் தெய்வவுருவினைக் குறிக்கும். அவ்வுருவங்களை வணங்கிக் கடந்தவர் மீண்டும் வணங்கவேண்டாவென்பதும் இதற்கு ஒப்பாகும். இவ்வுண்மைப் பொருளினைத் திண்மையுற உணராது பிணங்குவார் பலர்; பிதற்றுவாரும் பலர். அவரைநோக்கிப் பிணக்கத்தையும் பிதற்றையும் ஒழிமின் என்று ஓதினர். (௩)

2815. துன்னிநின் றான்தன்னை யுன்னிமுன் னாவிரு
முன்னி யவர்தங் குறையை முடித்திடும்
மன்னிய கேள்வி மறையவன் மாதவன்
சென்னியுள் நின்றதோர் தேற்றத்த னாமன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் உன்னுடன் விட்டுநீங்காது ஒட்டிநிற்கும் சிவபெருமானைக் கனிமனத்தான் நினைந்து அவன் திருவருளை மறவா

---

1 சாத்திரத்தை, திருக்களிற்றுப்படியார். ௬
, கலைகளிரண்டும். அ. திருப்படையாட்சி, ௧.

நினைவாய் அவன் திருமுன் இருப்பாயாக. முன்னிருப்பதென்பது சிவபெருமான் எப்பொழுதும் நம்மகத் திருப்பதுபோல் புறத்தும் இருக்கின்றுன் என்னும் எண்ணம் திண்ணமாகக்கொண்டு ஒழுகுதல். அவ்வாறு நினைப்பவர் தம் குறையாகிய இன்றியமையாமையா யுள்ள வேண்டுகோளை முடித்திட்டருள்வன். நினைப்பார் குறையை முடிப்பான் என்பதற்கு ஒப்பு, பக்கமிருக்கும் கைக்குடையை விரிப்பார்க்குத் தக்க நிழல்தரும் தன்மையாகும். அச்சிவபெருமான் நிலைபெற்ற கேட்டுய்வ தற்கு வாயிலாகிய திருவைந்தெழுத்தாவன். விதிப்படி கணிக்கும் அவ் வெழுத்தின் பெறுபேறும் பெருந்தவத் தோனும் ஆவன். ஆருயிர்களின் உச்சிக்கணின்று தெளிவிக்கும் தேற்றத்தனும் ஆவன். (௬)

2816. மின்னுற்ற சிந்தை விழித்தேன் விழித்தலுந்
தன்னுற்ற சோதி தலைவன் இணையிலி
பொன்னுற்ற மேனிப் புரிசடை நந்தியும்
என்னுற் றறிபவன் என்விழித் [1] தானன்றே

(ப. இ.) திருவருளால் விளக்கமிக்க என் சிந்தையாகிய அகக்கண் திறக்கப்பட்டது. நான் விழித்து நோக்கினேன். நோக்கலும் தானே இயற்கை உண்மை அறிவுப் பிழம்பாயுள்ள சிவன் அடியேனைச் சிறப்பாக அறிவானுயினன். இது கற்பிப்பாரால் கற்பிக்கப்பட்ட மாணவரைத் தேர்வாளர் வந்து தேர்தல் புரிதலை யொக்கும். அச்சிவபெருமானே தலைவனுவன். அவன் ஒப்பில்லாதவன். செம்பொன் போலும் திருமேனி யினையும், பின்னல் வாய்ந்த திருச்சடையினையும் உடையவன். அவன் என்னைச் சிறப்பாக உற்றறிபவனுவன். என்னையும் அவன் திருக்கடைக் கண்ணேக்கம் செய்தருளினன். அவன் நந்தி என்னும் திருப்பெயருடை யவன். நந்தி நாமம் 'நமசிவய' என்பதனுல், எல்லாம் அவனுடைமை என்பது விளங்கும். உற்று - நோக்கி.

(அ. சி.) மின்னுற்ற - விளக்கம் பொருந்திய. தன்னுற்ற - தானே விளங்குகின்ற. என் உற்று அறிபவன் - என்னையே உற்று நோக்குபவன். (௭)

2817 சத்திய ஞானத் தனிப்பொருள் ஆனந்தஞ்
சித்தத்தி னில்லாச் சிவானந்தப் பேரொளி
சுத்தப் பிரம துரியந் துரியத்துள்
உய்த்த துரியத் துறுபே ரொளியன்றே.

(ப. இ.) தனிமுதற் பெரும்பொருள் சிவன். அவன் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப வடிவினன். சித்தமெனப்படும் இறுப்பின்கண் இல்லாத சிவப்பேரின்பப் பேரொளி. திருவருட் செயலறலாகிய துரியம் சுத்தப் பிரமத்துரியம் எனப்படும். அத் துரியத்துள் செலுத்திய மற்றொரு செயலறல் உய்த்ததுரியமாகும். அத் துரியத்துள் மிக்க பேரொளியாக இருப்பவனும் அவனே. இத் துரியம் அருளோன் செயலறல் எனப்படும். (௮)

---

1. பின்னுவார். அப்பர், ௬. ௨௫ - ௮.
,, பிணமுடை. ,, ,, ,, ௭

2818. பரனல்ல நீடும் பராபர னல்ல
உரனல்ல மீதுணர் ஒண்சுட ரல்ல
தரனல்ல தானவை யாயல்ல வாகும்
அரனல்ல ஆனந்தத் தப்புறத் [1]தானே.

(ப. இ.) "சிவனெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி எம்மானும்" செம்பொருள் பரன் அல்லன். அதனினும் சிறந்த நிலை பேறுள்ள பராபரனும் அல்லன், பேரறிவுப் பேராற்றல் வாய்ந்த பெரும் பொருளும் அல்லன், புணர்ப்பாய்நின்று மேலுணரும் ஒண்சுடரும் அல்லன், அனைத்தையும் தாங்கும் அரும்பொருளும் அல்லன் அவை யனைத்தும் அல்லவாகும் அரனல்லன், திருவருளின்பமும் அல்லன், அவன் எல்லாவற்றுக்கும் அப்புறத்ததாக நிற்கும் செப்பம்சேர் ஒப்பில் ஒருபெரும் பொருளாவன். அல்லன் என்பன அல்ல எனக் கடை குறைந்து நின்றன. (எ)

2819. முத்தியுஞ் சித்தியும் முற்றிய ஞானத்தோன்
பத்தியுள் நின்று பரந்தன்னுள் நின்றுமா
சத்தியுள் நின்றோர்க்குத் தத்துவங் கூடலாற்
சுத்தி யகன்றோர் சுகானந்த போதரே.

(ப. இ.) முத்தியாகிய வீடும் சித்தியாகிய பேறும் கைகூடிய ஆருயிர்க்கிழவன் ஞானத்தோனுவன். ஞானம் - திருவடியுணர்வு. ஞானத்தோன் - திருவடிசேர் அடிமை. நாயன்மார். அத்திருவடியுணர்வு கைவந்ததன் பேரன்பாம் பத்திநிலை கைகூடும். அப்பத்தியுள் நின்றபின் பரத்தினுள் நிற்பன். பின் திருவருட் பெருந்திருவுள் நிற்பன். அவ்வாறு நிற்கும் நல்லோர்க்கு இயற்கை யுண்மைச் சிவன் கைகூடுவன். அதனால் பொருள் அருள்தூய்மையும் அகன்றோராவர். அவரே பேரின்பப் பேரறிவினராவர்.

(அ. சி.) மாசத்தி திருவருட்சத்தி. தத்துவம் - மெய்யறிவு. சுத்தி அகன்றோர் - சுத்தாவத்தையைக் கடந்து சென்றவர். (அ)

2820 துரிய அதீதஞ் சொல்லறும் பாழாம்
அரிய துரியம் அதீதம் புரியில்
விரியுங் குவியும் விள்ளா மிளிருந்தன்
உருவுந் திரியும் உரைப்பதேவ் [2]வாறே.

(ப. இ.) செயலறுதலாகிய துரியமும், நினைவு அறுதலாகிய துரியாதீதமும் இத் தன்மைய என்று எவராலும் சொல்லொணுப் பாழாகும். அப்பால் நிலையாகிய துரியாதீதம் உயிர்ப்படங்கலாகும் அந்நிலையை எய்தினல். விரிதலாகிய நினைப்பும் குவிதலாகிய மறப்பும் உண்டாகா. ஆருயிர்களின் சுட்டறிவும் சிற்றறிவும் பேரறிவாகத் திரிந்து விளங்கும்.

---

1. மண்ணல்லே. அப்பர், ௬. ௬௨ - க.
,, சிவனரு. சிவஞானசித்தியார். க. ௬ - கக
2. உலகந். திருக்குறள், ௬௨௩.
,, கோட்டுப்பூப் நாலடியார். ௨௪௩.

அவ் விளக்கத்தின்கண் சிவபெருமான் அவ்வுயிரைத் தானுக்கி நின்றருள்வன். அந்நிலையினைச் சொல்லால் சொல்லுவதெவ்வண்ணம்.

(அ. சி.) சொல்லறும் - மோனம் உண்டாம். பாழாம் - வேறுபாடு இன்ரும். விள்ளா - உண்டாகா. தன்னுருவு - சிவபோதம். (கூ)

---

16. முத்தி பேதம், கரும நிருவாணம்

(வழிப்பேறும், விழுப்பேறும்)

2821. ஓதிய முத்தி யடைவே உயிர்பர
பேதமி லச்சிவம் எய்துந் துரியமோ
டாதி சொரூபஞ் சொரூபத்த தாகவே
ஏதமி லாநிரு வாணம பிறந்ததே.

(ப. இ.) சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் வீடாவது முறையாக ஆருயிரும், பேரருளும், பெரும்பொருளும் என்னும் செயலறலாகிய துரியத்தின்கண் எய்தும். ஆருயிர் - சிவன். பேரருள் - பரம். பெரும் பொருள் - சிவம். இவற்றை ஆருயிர், அருள், அருளோன் எனவுங் கூறுப. இம் மும்மை வேறுபாடுமின்றிச் செம்மை ஒருமையாய் நிற்குங்கால் ஆருயிரின் நீங்கா இயற்கை உண்மை தோன்றும். அஃது இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவினுகிய சிவத்துடன் கூடுவதாகும். இந்நிலையே குற்றமில்லாத பேற்றுநிலையாகும். நிருவாணம் - பேறு. பேற்றிலெய்தும குற்றம் வழிப்பேருய் மீண்டும் பிறத்தல்; விழுப் பேறெய்தாமை. விழுப்பேறு: பிறவாது சிறப்புறுதல். (க)

2822. பற்றற் றவர்பற்றி நின்ற [1]பரம்பொருள்
கற்றற் றவர்கற்றுக் கருதிய கண்ணுதல்
சுற்றற் றவர்சுற்றி நின்றஎன் சோதியைப்
பெற்றுற் றவர்கள் பிதற்ருெழிந் தாரன்றே.

(ப. இ) பற்றற்ருன் பற்றினைப் பற்றுவதே பற்றறும் வாயில். அதனுல் பற்றற்றவர் பற்றி மீளாவடிமையாய் நிலைத்துநிற்கும் நிலைக்களப் பொருள் சிவபெருமானுகிய பரம்பொருள் என்றனர். அவனே ஓதி யுணர்ந்தடங்கிய ஓங்குயர் விழுச்சீர் நல்லார் வல்லவாக் கருதும் கண்ணு தலாவன். கண்ணுதல்: நுதற்கண்; நெற்றிக்கண். மெய்யடியார் திருக்கூட்டம் மிளிர்ந்து சூழ்ந்து சிவ ஒளியுடன் நிற்குமாறருளும் பேரறிவுப் பேரொளிப் பிழம்பும் அவனே. அவன் திருவடியை அருளால் பெற்றவர்கள் மாறுபாட்டுரையாகிய பிதற்றுதலை ஒழிந்தனர். கண்ணு தல் - கருதுதல்: திருவுள்ளத்தால் எல்லாம் ஆக்குதல் என்றலு மொன்று.

(அ. சி.) கற்று அற்றவர் - கற்று அறிந்து அடங்கினவர். (உ)

---

1. பற்றற்ருர் சேர். அப்பர். ச. கூ - க.

2823. சித்தஞ் சிவமாம் [1]சிவஞானி சேர்விடம்
சுத்தச் சிவாலயம் தோல்பாச நாசமாம்
அத்த மழையகம் ஆனந்த மேலிடும்
முத்தம் பெருகும் முழுப்பொரு ளாகுமே.

(ப. இ.) மறவா நினைவால் சிவநாட்டமே மிக்குடையார் சிவஞானி யாவர். அவர் சேரும் திருவிடம் இயற்கை உண்மை அறிவுப் பெருங் கோவிலாகும். அத் திருக் கோவிலினைக் கேட்டாலும் கண்டாலும் நாட்டமுற்று வழிபட்டாலும் வாட்டமுறச் செய்யும் பழமலங்க ளெல்லாம் அழிந்தடங்கும். பேருழிக்கால எல்லையில் மழைபோன்று உள்ள முழுவதும் திருவடிப்பேரின்பப் பெருவெள்ளம் மிகும். அளவிலா அழிவிலா உளமகிழ் பேரின்பம் முத்தம் போன்று பெருகும். அவ் வுயிரும் முழுப் பொருளாகிய சிவனும் விழுப் பொருளைச் சார்ந்தமையால் முழுப் பொருளாம் விழுப்பொருளாகும். இந் நிலையினையே ''சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன்'' எனச் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிவு ஓதியருளிச் செப்பா நிற்கும். முத்தம் - முத்து. (கூ)

2824. ஆணவ மூலத் தகார முதித்திடப்
பேணி யுகாரங் கலாதி பிறிவிக்கத்
தாணு மகாரஞ் சதாசிவ மாகவே
ஆணவ பாச மடர்தல்செய் யாவன்றே.

(ப. இ.) மூலாதாரத்தினிடத்து அகரந் தோன்றுகின்றது. அங்கு நின்றே ஆணவ மூலமும் தோன்றுகின்றது. ஆருயிர் அகர நிலையில் நிற்குங்கால் ஆணவம் அடங்கிவிடும். உகாரம் பேணி ஒன்றும் கலாதி யினைப் பிறிவித்திடும். மகரம் தாணுவாகக் காணப்படும் சதாசிவமாக நின்று எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி அருள் புரியும். மகரம் இனம்பற்றி மாயையின் மூலப்பகுதி யொடுக்கமாகக் கொள்க. இம் முறையால் ஆணவமாகிய கட்டு அடர்தல் செய்யாது. (௲)

2825. நெற்றி நடுவுள் நினைவெழு கண்டமும்
உற்ற விதையமு மோதிய நாபிக்கீழ்ப்
பெற்ற துரியமும் பேசிய மூலத்தே
உற்ற அதீதம் ஒடுங்கும் உடனன்றே.

(ப. இ.) நெற்றியின் நடுவுள் வெளிப்படும் நினைவு உண்டாம். இதுவே நனவாகிய சாக்கிரமாகும். கண்டமாகிய கழுத்தின்கண் எழு நினைவு ஆகிய கனவுண்டாம். இது சொப்பனம் எனப்படும். பொருந்திய நெஞ்சத்தினிடத்து உறக்கம் எனப்படும் சுழுத்திநிலை உண்டாம். கொப்பூழின் கீழ்ப் பேருறக்கமாகிய துரியநிலை உண்டாகும். சொல்லப் படும் மூலத்திடத்து உயிர்ப்படங்குதலாகிய துரியாதீத நிலை உண்டாகும். எழு நினைவு - உண்டாகும் சிந்தனை. (ரு)

---

1. புத்தன். அ. திருத்தோணோக்கம், சூ.

17. மறைபொருட் கூற்று

2826. காயம் பலகை கவறைந்து கண்மூன்றாய்
ஆயம் பொருவதோர் ஐம்பத்தோ ரக்கரம்
ஏய பெருமா னிருந்து பொருகின்ற
மாயக் கவற்றின் மறைப்பறி [1]யேனன்றே.

(ப. இ.) உடம்புடன் கூடிய ஆருயிர்களின் வாழ்க்கை ஒரு கவருட்டம் போன்றது. கவறு - சூது. உடம்பு பலகையாகவும், ஐம்புலன்களும் கவருடு கருவியாகவும், வலம் இடம் புருவநடு என்னும் மூன்றும் இடமாகவும், ஐம்பத்தோ ரெழுத்தும் சூதாடும் காய்கள் நிரப்பும் அறையாகவும் கொண்டு என்றும் ஆருயிருடன் பிரிப்பின்றி நின்று பொருந்தி அருள் செய்யும் சிவபெருமான் ஆருயிர்களைக் கையாளாக வைத்து கவருடாநிற்கின்றான். இத்தகைய மாயக் கவற்றின்வழிச் செய்யும் அவன்றன் மறைப்பாற்றலின் பண்பை அறியேன் என்க. கண் மூன்றாய் என்பதற்கு நெஞ்சம் கண்டம் புருவமத்தி என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) காயம் பலகை - உடம்பானது சூதாடு பலகை போன்றது. கவறு ஐந்து - ஐம்பொறிகளும் சூதாடு கருவி போன்றது. கண்மூன்று - வலம், இடம், புருவமத்தி ஆகிய மூன்றும் மூன்றிடங்களாக. ஆயம் - சூதாடு கருவியிலுள்ள அறை. மாயம் - வஞ்சகம். (க)

2827. தூறு படர்ந்து கிடந்தது தூநெறி
மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாரில்லை
மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாளர்க்
கூறிக் கிடந்ததென் உள்ளன்பு தானன்றே.

(ப. இ.) காமம் வெகுளி மயக்கமென்று சொல்லப்படும் தடைகளாகிய சின்னஞ்சிறு செடிகள் முளைத்து உடம்பகத்துக் காணப்படுகின்றன. அருளால் அவற்றினின்றும் நீங்கித் தூய சிவ நன்னெறிக்கண் நிற்கும் வகையறிவாரில்லை. அங்ஙனம் நீங்கி நிற்கும் வகையறிந்து ஒழுகும் வாய்மையாளர்க்குச் சிவன் வெளிப்பட்டருள்வன். அவர்பால் என் உள்ளம் அன்பூறி ஆர்வம் பெருகிக்கிடந்தது என்க.

(அ. சி.) தூறு - சிறுசெடி (காமாதி). தூநெறி மாறி - நீங்கித் தூய்மையான நெறியில். ஊறி - சுரந்து. (உ)

2828. ஆறு தெருவில் அகப்பட்ட சந்தியிற்
சாறு படுவன நான்கு பனையுள
ஏறற் கரியதோர் ஏணியிட் டப்பனை
ஏறலுற் றேன்கடல் ஏழுங்கண் டேனன்றே.

---

1. எண்ணரு. காஞ்சிப். அனந்த, உ.
,, சூதினில். கஉ மூர்க்கநாயனார். க0.
,, நிலமிசை. புறநானூறு சங.
, கவறும். திருக்குறள், ககூஇ.

(ப. இ.) உடம்பினகத்து ஆறு நிலைகள் உள்ளன. இவற்றை ஆறு ஆதாரங்கள் என்ப. அவை, மூலம், கொப்பூழ், மேல்வயிறு, நெஞ்சம், மிடறு, புருவநடு என்பன. இத்தகைய ஆறு தெருவில் அகப்பாட்டுச் சந்தி என்று சொல்லப்படும் மூலாதாரத்தில் தேன்போல் இனிமை தரும் சாறுமிக்க நான்கு பனைகள் உள்ளன. ஈண்டுப் பனை யென்றது மூலாதாரத்தில் காணப்படும் நான்கிதழ்த் தாமரையை புறக்காலால் ஏணி வைத்து எட்ட முடியாத வொன்றெனக. ஆனால் அகக்காலால் எட்ட முடியும். அகக்கால்: உயிர்ப்பு; பிராணவாயு. ஏணி என்பது சுழுமுனை யாகிய நடுநாடி என்ப. அவ்வேணியினை அருளால் அமைத்து அப்பன் திருவடிக்கண் பொருந்தலுற்றேன். அதனால் எல்லையில் கடல் ஏழ்போல் காணப்படும் பிறவியேழும் நீங்கக் கண்டேன்.

(அ. சி.) ஆறுதெரு - ஆறு ஆதாரங்கள். அகப்பட்ட சந்தி - மூலாதாரம். சாறுபடுவன இனிமை உண்டாவதான. நான்குபனை நான்கு. இதழ்களையுடைய பனைபோன்ற மலர். ஏணி - சுழுமுனை. கடலேழ் - எழுவகைப் பிறப்பு. (௬)

2829. வழுதலை வித்திடப் பாகன் முளைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணி பூத்தது
தொழுதுகொண் டோடினர் தோட்டக் குடிகள்
முழுதும் பழுத்தது வாழைக் கனியே.

(ப. இ.) அருளால் வழுதலங் கத்தரிக்காயை விதைத்தேன். அஃதாவது அகத்தவமாகிய யோகப்பயிற்சியினை மேற்கொண்டேன். அவ் வித்தின்கண் விளைவாகப் பற்றறுதி என்று சொல்லப்படும் வைராக்கியம் வளர்ந்தது. இப் பற்றறுதியினைப் பாகல் என்று ஓதினர். தத்துவங்களாகிய மெய்யினை ஆராயத் தொடங்கினேன். ஈண்டுப் புழுதியைத் தோண்டினேன் என்பது தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்தேன் என்பதாம். இவ் வாராய்வின், பயனாகப் பூசணியாகிய சிவம் பூத்தது. தோட்டக் குடிகளாகிய ஐவரும் தொண்ணூற்றறுவரும் அதனைக் கண்டு தொழுதுகொண்டோடினர். திருவடிப் பேறாகிய வாழைக்கனி முழுதும் பழுத்து விழுப்பயனாயது. வாழ்வைத் தருங்கனி வாழைக்கனி. நெடு வாழ்வைத் தரும் ஈடும் எடுப்புமில் பீடு சேர் திருவடிப்பேற்றினுக்கு வாழைக்கனியே ஒருபுடை யொப்பாம் என்க. வாழை மா பலா மூன்றும் முறையே அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றுங் குறிக்கும் குறிப்பாகும். முக்கனியுள் வாழைக்கனியே முன்னிற்பது.

(அ. சி.) வழுதலை வித்து - யோகப்பயிற்சி பாகல் - வைராக்கியம் புழுதியைத் தோண்டினேன் - தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்தேன். பூசணி பூத்தது - சிவம் வெளிப்பட்டது. தோட்டக் குடிகள் - இந்திரியாதி விடயங்கள். பழுத்தது - கிடைத்தது. வாழைக்கனி - ஆன்மலாபம். (௭)

2830. ஐயென்னும் வித்தினில் ஆனை விளைப்பதோர்
செய்யுண்டு செய்யின் தெளிவறி வாரில்லை
மையணி கண்டன் மனம்பெறின் அந்நிலம்
பொய்யொன்று மின்றிப் புகளிளி தாகுமே.

(ப. இ.) ஐம்பூதக் கூட்டரவால் அமைந்த இவ் வுடம்பாகிய வித்தினை விதைக்கும் செய் நடப்பாகிய மறைப்பாற்ற லெங்க. அவ் வித்தினிடமாக விருந்து ஆனை யென்று சொல்லப்படும் ஆருயிர்த் தொழில் தோற்றம் உறுவதாயிற்று. அச் செய்யாகிய நடப்பாற்றலின் உண்மைத் தெளிவை அறிவாரில்லை. உண்மைத் தெளிவாவது ஆருயிர்கள் அவ் வித்தினிடத்துக் கொள்ளும் மயக்கம் நீங்கிச் சத்தாகிய சிவத்தி னிடத்துக் கொள்ளும் முயக்கம் ஓங்கி வாழுமாறு செய்வதே அதன் தொழிலென்பது. அவ் வாற்றல் மையணி கண்டனின் வழிநிலையாகும். அந் நிலையினைக் குறிக்கொண்டு நாடுவதாகிய மனம் பெறுதல் வேண்டும். அதுவே தியானம் என்ப. ஈண்டுத் தெளிவென்பது உண்மை யுணர்வ தாகிய தூய்மையின் மேற்று. அப்பொழுது அந் நடப்பாற்றலாகிய அந் நிலம் மெய்யாகவே ஆருயிர் புகத்தகும் உலையா நிலைசேர் சீரிடமாகும். புகுதலும் எளிதாகும்.

(அ. சி.) ஐயெனும் வித்து-ஐம்பூதங்களாகிய வித்து. ஆனை - சிவனை. செய் - திரோதாயி, திருவருட்சத்தி. (௫)

2831 பள்ளச்செய் ஒன்றுண்டு பாழ்ச்செய் இரண்டுள
கள்ளச்செய் யங்கே கலந்து கிடந்த
துள்ளச்செய் யங்கே உழவு செய் வார்கட்கு
வெள்ளச்செய் யாகி விளைந்தது தானன்றே.

(ப. இ.) பள்ளச் செய் என்று சொல்லப்படும் செயலறலாகிய உறக்கநிலை ஒன்றுண்டு. அதன்மேல் பாழ்ச் செய்யாகிய இன்பமில்லாத கனவும் நனவும் இரண்டுண்டு. அவற்றொடு உயிர்க்குயிராய் யாண்டும் கரந்து நிற்கும் கள்ளச் செய்யாகிய சிவபெருமானும் அங்குக் கலந்து நிற்கின்றனன். இம் மூன்று நிலையினும் ஆருயிர்களின் மனமாகிய வயலின் கண் மெய்யாகிய தத்துவ ஆராய்ச்சி என்னும் உழவினைச் செய்தல் வேண்டும். அவ் வுழவு செய்தார்க்கு வெள்ளச் செய் என்று சொல்லப் படும் திருவருளின்ப விளைநிலம் விளைந்து கைகூடிற்று. வெள்ளச் செய் : அருள் வெள்ளம் - பேரின்பப் பெருவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து உருக் கொடு நிலையும் நிலக்களம்.

(அ. சி.) பள்ளச்செய் - சுழுத்தி. பாழ்ச்செய் இரண்டு - இன்பம் இல்லாத நனவு—கனவு. கள்ளச்செய் - கரந்திருக்கும் சிவம். உள்ளச் செய் - மனமாகிய வயல். உழவு - தத்துவ ஆராய்ச்சி. வெள்ளச்செய்- சிவானந்த வெள்ளம். (௬)

2832. மூவணை யேரு முழுவது முக்காணி
தாமணி கோலித் தறியுறப் பாய்ந்திடும்
நாவணை கோலி நடுவிற் செறுவுழார்
காலணை கோலிக் களருழ [1]வாரன்றே.

---

1. மெய்ம்மையாம். அப்பர், ௪ எ௬ - உ.
,, அகலமர்ந்த, சம்பந்தர், க க௩உ - ௯.
,, படியின். கஉ. வெள்ளானைச் சருக்கம், உ.
,, உளரென்னும். திருக்குறள், ௬0௬.
,, இரும்பார்க்கும். நாலடியார், கஉஉ.

(ப. இ.) இடப்பால்நாடி வலப்பால்நாடி நடுநாடி என்று சொல்லப் படுவன மூவணையாகும். அவற்றின்கண் பயிலப்படும் உயிர்ப்பு ஏராகும். அவ் ஏரினால் உழப்படும் நிலம் மூலாதாரமாகும். அம் மூலாதாரம் முக் கோண வடிவிற்று. அதனால் அதனை முக்காணி என்று ஓதினர். அவ் வுயிர்ப்பினை முறையாக நிறுத்தியமைத்தால் நடுநாடியாகிய தறியுறப் பாய்ந்திடும். தறி - வீணாத்தண்டு. நெற்றியமிழ்தினை வற்றா ஊற்றினை நெறிப்பட வுண்ணுவார், நாவினை மேலோக்கி எழுப்பி உண்ணாக்கை யொட்டிச் சிறு தொளையினை அழுத்தி அடைப்பர். அம் முறையால் நாக்கை அணையாகச் செய்தென்றோதினர். அறுபகையாகிய செருக்குச் சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணா வுவகை என்னும் அறு பகையும் நடுதல் இல்லாத அகத்தவம் எனப்படும் யோக வயலைச் சிலர் பயிலுவதாகிய உழவினைச் செய்கின்றிலர். வயல் - செறு. ஈண்டு உயிர்ப்பினைச் செறுத்தலால் செறு வென்னும் பெயர் அமைவதாயிற்று. இங்ஙனம் நன்னெறிப்படாதார் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய பிணிப்பாம் விலங்குகளைக் காலில் பிணித்துக்கொண்டு பயனில் களராம் பிறவி நிலத்தில் உழுவார் என்க. கால் என்பது வழியென்னும் பொருளு முடையது. அதனால் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கும் முயற்சியில் பிணிக்கப் படுவர் என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) மூவணை ஏர் - மூந்நாடிக்குரிய வாயு. முக்காணி - மூலா தாரத்துள்ள முக்கோணம். அணிகோலி - வாயுவை முறையாகக் கட்டி. தறி - வீணாத்தண்டு. நாவணை கோலி - நாவை அணையாகச் செய்து, நடுவிற்செறு - காமாதியாகிய களைகள் இல்லாத யோகமாகிய வயல். கால் அணைகோலி - காலில் விலங்கிட்டு, அஃதாவது பாசவயப் பட்டு. களர் உழுவார் - களர் நிலத்தை உழுவார், அஃதாவது பயனற்ற காரியம் செய்வார். (எ)

2833 ஏற்றம் இரண்டுள ஏழு துரவுள
மூத்தான் இறைக்க இளையான் படுத்தநீர்
பாத்தியிற் பாயாது பாழ்ப்பாய்ந்து போயிடிற்
கூத்தி வளர்த்ததோர் கோழிப்புள் [1]ளாகுமே.

(ப. இ.) இடப்பால் நாடியாகிய இடைகலையும், வலப்பால் நாடி யாகிய பிங்கலையும் ஆகிய இரண்டும் ஏற்றம் என ஓதப்பட்டன. அதனால் ஏற்றம் இரண்டுள என்றனர். நீர்நிலை யொத்த மூல முதலாய நிலைக் களம் ஆறும், ஆயிரவிதழ்த்தாமரையாகிய உச்சித்துளை ஒன்றும் ஆகிய ஏழும் துரவுகள் எனப்பட்டன. மூத்தான் என்று சொல்லப்படும் இடப் பால் நாடியாகிய சந்திரகலை வாயிலாக விடுத்தலைச் செய்யும் மூச்சு இறைத்த நீர் எனப்பட்டது. இளையான் என்று சொல்லப்படும் வலப் பால் நாடியாகிய பிங்கலை வாயிலாக எடுத்தலைச் செய்யும் மூச்சுபடுத்த நீர் எனப்பட்டது. அவ் வுயிர்ப்பு நடுநாடியின்கண் தடுத்தலைச் செய்து நிறுத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யும் வழிவகைகளை அறியாது மீட்டும் விடுத்தலையே புரிவாராயின் அது வீணாகப் பாய்ந்து போகும். அங்ஙனம் போனால் அச் செயல் 'கூத்தி வளர்த்ததோர் கோழிப்புள் ளாமே' என்னும் வாய்மைக்கு ஒப்பாகும் கூத்தியாவாள் விலைமகள். கோழிப்புள் என்பது அவளீன்ற செழுமை வாய்ந்த மக்கள் என்பதாம்.

---

1. பழியுடை அப்பர். ௪. ௯க - ௬

அம் மக்கள் குலமக்கள் போன்று தந்தையார் இன்னர் என வரை செய்ய முடியாமையான் தமக்கும் வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் பயன்படும்செம்மைய ராகார் என்பது துணிபு. அம் முறையான் ஈண்டுக் கொள்ளப்படுதலு மாகும். மேலும். ஆடவரால் வெளிப்படுத்தப்படும் வித்து ஆருயிர் வித்து அது விலை வரம்பில்லா அருமுதலாகும். அறியாமை மேலிட்டால் சில்லோர் நெல் வித்தினும் புல்லிதாக அவ் வுயிர்வித்தினை எண்ணிப் புறக்கணிக் கின்றனர். காலமும் இடமும் நோக்காது பருவமும் மனமும் பாராது, விளைவின் விழுப்பயன் தூக்காது மருவி வீணாக்குகின்றனர். ஒருகால் அப் பொருள் விளைந்து வளர்க்கப்பட்டு வாழினும் பயன் பெருது என்பது இருவகை வழக்கினும் பயிலப்படுவதொன்ருகும். அது கூத்திபிள்ளை ஏத்துங் கொள்ளிக்காகா என்பதாம். வித்து - விந்து.

(அ சி.) ஏற்றம் இரண்டு - இடைகலை பிங்கலை. ஏழுதுரவு ஆதார மாறும் - அமுது ஊறும் சகசிர அறை. மூத்தான் - சந்திரகலை. இளையான் - சூரியகலை. படுத்த - பாய்ச்சிய. பாத்தி - நாடிகள். பாழ்ப் பாய்ந்து - வீணாக. (அ)

2834. பட்டிப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள
குட்டிப் பசுக்களோ ரேழுள ஐந்துள
குட்டிப் பசுக்கள் குடப்பால் சோரியினும்
பட்டிப் பசுவே பனவற்கு வாய்த்ததே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் சீர்பெற்றுய்ய உடன்மெய் இருபத்து நான்கும் முழுமுதலால் படைத்தளிக்கப்பட்டன அவற்றை ஆன்மதத்துவம் என்ப பட்டிப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுளஎன்பதும் அவையே. உணர்வு மெய்யாகிய ஏழும் குட்டிப் பசுக்கள் என்று கூறப்பட்டன. மேலும் உணர்த்து மெய்யாகிய ஐந்தும் குட்டிப் பசுக்கள் என்றே கூறப்படும். உணர்வுமெய் - வித்தியா தத்துவம். உணர்த்துமெய் - சிவ தத்துவம். குட்டிப் பசுக்கள் அளவில்லாத பால் சொரியினும் என்பார் குடப் பால் சொரியினும் என்றனர். இவ் வொப்பால் உணர்வுமெய் உணர்த்து மெய்கள் வாயிலாக வரும் அகமுக இன்பம் அளவில்லனவாகும். அங்ஙனமிருப்பினும் ஆருயிர்கட்கு அவற்றின்கண் நாட்டமின்று. புறமுக நாட்டமே மிக்குப் பொலிகின்றது. அக் குறிப்புத் தோன்றப் 'பட்டிப் பசுவே பனவற்கு வாய்த்த'தென்றனர். பனவன் - அறிவுடை ஆருயிர்.

(அ. சி.) இருபத்து நாலு - ஆன்மதத்துவங்கள் 24. ஏழு - வித்தியா தத்துவங்கள் 7. ஐந்து - சிவதத்துவங்கள் 5. பனவற்கு - ஆன்மாவுக்கு. (க)

2835. ஈற்றுப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள
ஊற்றுப் பசுக்கள் ஒருகுடம் பால்போதும்
காற்றுப் பசுக்கள் கறந்துண்ணுங் காலத்து
மாற்றுப் பசுக்கள் வரவறி யோமன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்குப் புறமுகப் புலன் இன்பங் கொள்ளுதற்கு வாயிலாகிய உடன்மெய் இருபத்து நான்கும் ஈற்றுப் பசுக்கள் எனப் பட்டன வற்ருஊற்ருக வளமிகத் தரும் அறிவமிழ்திற்கு வாயிலாக

வுள்ள உணர்வுமெய் ஏழும் ஊற்றுப் பசுக்கள் எனப்பட்டன. அவை தரும் புலன் அளவிடற்கரிய விழுப்பம் வாய்ந்தது. புலன் - அறிவு. அதனால் ஒருகுடம் பால் போதும் என ஓதினர். காற்றுப் பசுக்கள் என்பது இடப்பால் வலப்பால் நாடிகள் வாயிலாகப் பெறும் உயிர்ப்புக்களாகும். உயிர்ப்பு மூச்செனவும், காலெனவும் ஓதப்படும். கால் - காற்று எனவும் கூறப்படும். அதனால் காற்றுப் பசுக்கள் என்றனர். எனவே அகத்தவ வாயிலாகச் செறிவினை எய்தி ஆருயிர் இன்புறும். அங்ஙனம் அக இன்பத்தைத் துய்த்துக் கொண்டிருக்குங்கால், ஐம்புல இன்பங்கள் வந்து தொடரா அக் குறிப்பு, 'மாற்றுப் பசுக்கள் வரவறியோமே' என்றோதினர்.

(அ. சி.) ஊற்றுப் பசுக்கள் - வித்தியா தத்துவங்கள். காற்றுப் பசுக்கள் - பத்துவித வாயுக்கள். மாற்றுப் பசுக்கள் - புலன்கள். (க0)

2836. தட்டான் அகத்தில் தலையான மச்சின்மேல்
மொட்டா யெழுந்தது செம்பால் மலர்ந்தது
வட்டம் படவேண்டி வாய்மை மடித்திட்டுத்
தட்டான் அதனைத் தகைந்துகொண் டானன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர் தட்டான் என்று அழைக்கப்படும். தட்டான் - சார்பாய்ப் பொருந்துபவன். தட்டல் பொருந்துதல். ஆருயிர் அகத்தில் தோன்றுவதற்கு நிலைக்களமாகவுள்ளது உடல். அவ் வுடலின்கண் மச்சுப்போன்று உயர்ந்த இடத்திலுள்ளது உச்சித்துளையாகும். அதுவே முதன்மையான இடமாகும். அவ் விடத்து அரும்பு போன்று பொருந்தியிருப்பது அமிழ்தூற்றுத் தோற்றமாகும். பின் அது விளைந்து செவ்விய அமிழ்தப்பாலாய்ச் செறிந்தது. அதுவே ஆயிர விதழ்த் தாமரையாகும். வட்டமாகிய ஓங்காரம் உள்ளடங்க வாய்மையாகிய திருவைந்தெழுத்துத் தன்னகத்ததாக அருளால் அவ் வுயிர் அமைத்துக் கொண்டது. தகைந்து கொண்டான் - தனதாக்கிக் கொண்டான்.

(அ. சி.) தட்டான் - சிவன். அகத்தில் - உடம்பின்கண். மச்சின்மேல் - கபாலத்தில். செம்பால் - செம்மைத்தன்மை. வட்டம் - பிரணவம். வாய்மை - அஞ்செழுத்து. அதனை - அந்த அமுதை. தகைந்து - தடுத்துத் தன்னுடையதாக ஆக்கி. (கக)

2837. அரிக்கின்ற நாற்றங்கால் அல்லற் கழனி
திரிக்கின்ற வோட்டஞ் சிக்கெனக் கட்டி
வரிக்கின்ற நல்லான் கறவையைப் பூட்டில்
விரிக்கின்ற வெள்ளரி வித்துவித் தாமே.

(ப. இ.) கூல அரிக்கட்டுக்கள் நிறைந்துள்ள நாற்றங்காலாகிய துன்ப வயல் உடலாகும். அவ் வுடலின்கண் உயிர்ப்பு விடுக்கும்போது பன்னிரண்டு விரல் அளவு வெளியிற் செல்லும். அதனை எடுத்தலாகிய பூரகம் செய்யுங்கால் எட்டு விரல்தான் உள்ளே தடுத்தலாகிய கும்பகத்தின்கண் அடங்குகின்றது. எஞ்சிய நான்குவிரல் உயிர்ப்பு வெளியே நின்று விடுகின்றது. அங்ஙனம் அவற்றை வெளியில் நிறுத்திவிடாமல் உள்ளே இழுத்து நிறுத்தி விடுதல்வேண்டும். அதுவே சிக்கெனப் பிடித்தலென்ப. அந்நான்கு விரல் உயிர்ப்பும் உள்ளே தங்கச் செய்யும் மனம் நல்லான் கறவை எனப்

படும். அம் மனத்தினை உயிர்ப்புடன் பூட்டுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பூட்டினால் விரிந்து விளைந்து வெண்மையாகக் காணப்படும் உயிர்வித்து வீடுபேற்றின் வித்தாய் அருள் நினைவாய் அடியின்பாய்த் திகழும். வெள்ளரி - வெண்மை.

(அ. சீ.) அரிக்கின்ற - தானிய அரிக்கட்டுக்கள் உண்டாதற்கு உரிய. நாற்றங்கால் அல்லற்கழனி - நாற்றங்கால் ஆகிய வயல்போலும் துன்பம் நிறைந்த உடல். திரிக்கின்ற ஒட்டம் - வெளியில் திரியும் நாலுவிரல் அளவுள்ள சுவாசம் (இது பன்னிரண்டங்குலமுள்ள சுவாசம் பூரகம் செய்யும் போது எண் விரல்தான் திரும்பி வருகின்றது. நால்விரல் வெளியே நின்று விடுகிறது என்பதைக் குறிக்கின்றது.) சிக்கெனக் கட்டி - அந்த நான்கு விரல் அளவு உள்ள சுவாசத்தையும் கூடிக் கொள்ளும்படி செய்து. வழிக்கின்ற - கொள்ளத்தக்க. நல்லான் கறவை - மனம். பூட்டில் - பிராண வாயுவாகிய சுவாசத்துடன் கூட்டினால். வெள்ளரி வித்து - சுக்கிலம். வித்தாமே - முத்திக்கு வித்தாமே. (௧௨)

2838. இடாக்கொண்டு தூவி எருவிட்டு வித்திக்
கிடாக்கொண்டு பூட்டிக் கிளறி முளையை
மிடாக்கொண்டு சோறட்டு மெள்ள விழுங்கார்
கிடாக்கொண்டு[1] செந்நெல் அறுக்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) தாளாண்மையை முன்னிட்டுக்கொண்டு தூவுதலாகிய மனத்தைப் பண்படுத்தி. திருவடி நினைப்பாகிய தூய பயிற்சியை எருவாக இட்டு, மேன்மையுணர்வாம் மோனமாகிய விதையினை விதைத்து, முயற்சியாகிய இடையறுத்தொண்டினைக் கிடாவாகப்பூட்டி, திருவடிப் பேரின்பத்தினை வெளிப்படுமாறு கிளறி, மோனத்தினின்றும் தோன்றும் தேனனைய திருவடியுணர்வின்பத்தினை விசுத்தி எனப்படும் மிடற்றின்கண் திருவருள் நினைவாம் மிடாக்கொண்டு அமைத்தல் வேண்டும். அதன்கண் திருவடிப் பேரின்ப அமிழ்தாம் சோற்றினைச் சமைத்துப் 'பப்பற விட்டிருந்துணர்தலாகிய' மெல்ல விழுங்குதலைச் செய்யார். விளைவறுத்துக் கொண்டுவர வேண்டுவதாய முயற்சியுடன் சென்று விளைவு ஏதும் இன்மையால் அவர் அறுக்கின்றது ஏதும் இன்றென்க.

(அ. சீ.) இடர்கொண்டு - வருந்தி முயன்று. தூவி - மனதைப் பண் செய்து. எருவிட்டு - சுத்தவாதனையாகிய எருவினை இட்டு. வித்தி - மோனமாம் வித்தைப் பதித்து. கிடாக்கொண்டு பூட்டி - முயற்சியினால். கிளறி - வெளிப்படச்செய்து. முளையை - மவுனத்தினின்றும் முளைக்கும் ஞானத்தை. மிடர் கொண்டு-விசுத்தி ஆதாரத்திலுள்ள ஈசன் அருளினால். சோறட்டு - அமுதம் வரச்செய்து. அடர்க்கொண்டு - துன்பம் எய்தி. செந்நெல் - சிவானுபவம். (௧௩)

2839. விளைந்து கிடந்தது மேலைக்கு வித்து
விளைந்து கிடந்தது மேலைக்குக் காதம்
விளைந்து விளைந்து விளைந்துகொள் வார்க்கு
விளைந்து கிடந்தது மேவுமுக் காதே.

(பாடம்) 1. அடர்க்கொண்டு.

(ப. இ.) திருவடிப் பேற்றிற்கு வேண்டும் நன்னெறிநான்மைத் தவமுயற்சி விளைந்து கிடந்தது. அதுவே வீடுபேற்றிற்கு வித்தாகும். அமிழ்தநிறைவாகிய அமுதக் கேணி காதம் எனப்படும். அதுவும்மேலைக்கு வேண்டும் திருவடி நினைவாம் அமுகம் விளைந்து கிடந்தது. அவ்விளைவினை நனிமிகு விழைவுடன் கொள்வார்க்கு உடம்பகத்துக் காணப்படும் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் முக்காதமாகிய மூன்று மண்டலங்களிலும் விளைந்து கிடந்ததெனக. நன்னெறிநான்மை: (2615) சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு. காதம் என்பது செய்யுட்டிரிபால் காதெனக் கடை குறைந்து நின்றது.

(அ. சி.) மேலைக்கு - மோட்சத்துக்கு. காதம் - அமுத கேணி விளைந்து என்னும் அடுக்கு அளவின்மையைக் குறித்தது. முக்காதம் - மூன்று மண்டலம்; சோமன் சூரியன் அக்கினி. (கச)

2840. களருழு வார்கள் கருத்தை யறியோங்
களருழு வார்கள் கருதலு மில்லை
களருழு வார்கள் களரின் முளைத்த
வளரிள வஞ்சியின் மாய்தலு [1]மாமே.

(ப. இ.) களராகிய உவர்நிலத்தை உழுவார்கள் என்ன எண்ணத்துடன் உழுகின்றார்கள் என்பதை யாம் அறிவதற்கில்லை. அங்ஙனம் உழுவார் என்ன குறிக்கொண்டு உழுகின்றார் என்பதும் தெரியவில்லை. அதுபோல் தவமுயற்சியின்றி மீண்டும் பிறப்பதற்கே ஆளாகி இறக்கின்றார்கள் இவர்தம் செயல் வீண்செயலாகின்றது. அதற்கு ஒப்புக் களரின் முளைத்த வளருந் தகுதிவாய்ந்த இளவஞ்சிக் கொடியானது சார்ந்த நிலத்தின் புன்மையால் பட்டுமாய்வதாகும்.

(அ. சி.) வஞ்சி - வஞ்சிக்கொடி. மாய்தல் - கேடு அடைதல். (கரு)

2841. கூப்பிடு கோள்ளாக் குறுநரிக் கோட்டகத்
தாப்பிடு பாசத்தை அங்கியுள் வைத்திட்டு
நாட்பட நின்று நலம்புகுந் தாயிழை
ஏற்பட இல்லத் தினிதிருந் [2]தானன்றே.

(ப. இ.) மிகவும் நுண்மைவாய்ந்த அசைவில் கொட்டகமாகிய நெஞ்சத்திடத்து. திருவைந்தெழுத்தால் செய்யப்படும் தண்சுடர்த் தழலினுள் ஆருயிரைக் கட்டுறுத்தும் ஆப்பினை வைத்திடுதல்வேண்டும். திருவருள் பிறைபோன்று ஆருயிர்களுடன் நாட்படநின்று நிலைபெற்று நலம்புரிந்து அருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநிபாதமும் எய்தும். எய்தவே திருவடிப்பேரின்பப் பேரில்லத்தின்கண் அவ்வுயிர் இனிது வீற்றிருந்து இன்புறும்.

(அ. சி.) குறுநரிக் கொட்டகம் - அணு அளவு ஆய மனம் இருக்கும் உடல். ஆப்பிடு - கட்டப்பட்ட. அங்கியுள் - சிவாக்கினியில். ஆயிழை ஏற்பட - சத்தி பதிய. (கசு)

1. உளரென்னும். திருக்குறள், ௪0௬.
2. அஞ்செழுத்தால. சிவஞானபோதம். ௯. ௩ - க.

2842. மலைமேல் மழைபெய்ய மான்கன்று துள்ளக்
குலைமேல் இருந்த கொழுங்கனி வீழ
உலைமேல் இருந்த உறுப்பெனக் கொல்லன்
முலைமேல் அமிர்தம் பொழியவைத் [1]தானே.

(ப. இ.) மலையாகிய புருவநடுவின்மேல் மழையாகிய உச்சித்துளை யமிழ்து இடையறாது ஒழுகுகின்றது. மான் கன்றாகிய ஆருயிர் அமிழ்த நுகர்வால் சிவப்பேரின்பந் திளைத்துத் துள்ளுகின்றது. குலையாகிய கரையின் மேலிருந்த உணர்வுக்கு உணர்வாம் கொழுங்கனி ஆருயிரின் மேல் விழுகின்றது. அவ்வுயிர் அதனை யுண்டு மகிழ்கின்றது. கனி: திருவைந்தெழுத்து; (2922, 2561) கொப்பூழின்கண் திருவைந்தெழுத்தால் செய்யப்படும் வேள்விக்குழி உலை என்று ஓதப்பட்டது. அவ் வேள்விக்கு உறுப்பாகச் சிறந்துநிற்கும் கொல்லன் சிவபெருமானுவன். அவன் திருவருளாற்றலாம் உலக அன்னையின் முலையினின்றும் வழிந் தொழுகும் மேலாகிய திருவடியுணர்வென்னும் அமிழ்தினை இடையறாது பொழியவைத்தருளினன்.

(அ. சி.) மலை - புருவமத்தி. மழை - அமுத தாரை. மான் கன்று - சிவன். குலைமேல் - அம் மலையிலுள்ள மாமரக்கொத்து ஆகிய அறிவில் இருந்து. கொழுங்கனி - ஆன்ம அனுபவம். வீழ - உண்டாக. உலை - தவம். கொல்லன் - சிவன். முலைமேல் அமிர்தம் பொழிய - சத்தி பதிய. (கள)

2843. பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினாற்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் [2]சொரியுமே.

(ப. இ.) பார்ப்பானுகிய ஆருயிர்களின் அகமாகிய உடம்பின்கண் பால்தருந் துணையாம் பசுக்கள் ஐந்துள்ளன. அவை அறிபுலனும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ப. அப்பசுக்களை மேய்த்தருள்பவன் சிவன். அச் சிவபெருமானை ஆருயிர்கள் திருவைந்தெழுத்தாகிய தனித்தமிழ்ச் சிறப்பு மறையான (2460) சிவயசிவ என்பதனை இடையறாது எண்ணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் எண்ணினுல் அவன் திருவருள் அப்பசுக்களை மேய்க்கும். உயிர்கள் அச்சிவபெருமானை எண்ணவிட்டால் அவன் மேய்க் காது விட்டுவிடுகின்றனன். மேய்த்தல் - அடக்குதல். மேய்ப்பாரின்மை யாலே அப் பசுக்கள் வெறித்துத் திரிகின்றன. வெறித்துத் திரிவன என்பது உலகியற் புலன்களில் ஆருயிர்களை ஈர்த்துச் செல்வன என்பதாம். அப் பசுக்களை மேய்ப்பானுகிய சிவபெருமான் வெளிப்பட்டால் அப் பசுக் களுக்கு வெறியடங்கும். வெறியடங்கினுல் அப் பசுக்கள் அவ் வுயிர்

1. போதையார். சம்பந்தர், ௩. உ௭ - உ.
,, சிவனடியே. கஉ. ,, எ0.
,, தொண்டரஞ்சு. ,, உ. ககச - க.
2. நாமல்ல. சிவஞானபோதம், க0. உ - க.
,, அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், க. ௯ - க.
,, தெய்வச். அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ், ௬0.
,, பாலைநெய்தல். திருக்களிற்றுப்படியார், கஉ.

சிவப்புலனை நுகருமாறு துணை நிற்கும். அப் பசுக்கள் பாலாகச் சொரியு மென்பது பாலை முகந்து வாக்கும் வெண்பொற்கரண்டியே பாலைச் சொரி கின்ற தென்பதனை யொக்கும். அப் புலன்கள் திருவடியின்பத்தினை நுகரத் துணைநிற்கும். துணைநிற்பதால் பாலுடன் விரவிநிற்கும் கரண்டி பால் வண்ணமாவது போன்று அப் புலன்களும் சிவவண்ணமாகும். இதுவே பசு கரணங்கள் பதிகரணங்களாகத் திரியுமென்பதாகும்.

(அ. சி.) பார்ப்பான் அகம் - பிரமனால் படைக்கப்பட்ட சரீரம். பாற்பசு ஐந்து - ஐம்பொறிகள். பால் - ஆனந்தம். (க௮)

2844. ஆமாக்கள் ஐந்தும் அரியேறு மூப்பதுந்
தேமா இரண்டோடு திப்பிலி யோன்பதுந்
தாமாக் குரங்கொளிற் றம்மனத் துள்ளன
மூவாக் கடாவின் மூட்டுகின் [1]றூரன்றே.

(ப. இ.) உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று, தொழிற்காற்று ஆகிய ஐந்தும் ஆமாக்களையொக்கும். ஆமா - காட்டுப் பசு; அறிதற்கருவியாகிய செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்தும்; செய்தற்கருவியாகிய வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்னும் ஐந்தும்; எண்ணம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் மூன்றும் ஆகிய பதின்மூன்றும் அரியேறு ஒக்கும். தேமா என்பது தே + மா எனப் பிரிந்து முறையே இனிப்பும் புளிப்பும் எனவும் பொருள்தரும். இனிப்பு, இன்பத் தினையும், புளிப்பு, துன்பத்தினையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அவ்விரண் டனையும் திருவடியுணர்வால் ஒப்பக் கருதுதல் இருவினையொப்பாகும். வாய் பூசுதலும் கால் கழுவுதலும் மனத்தால் நேர்மாறானவையாகும். எனினும் ஒப்பக்கருதிச் செய்யும் கடமைச் செயலாவதன்றிப் பிறி துண்டோ? அம்மட்டோ, இரண்டனையும் கழுவியகற்றுவதன்றி வேறென் செய்குவம்? இரண்டனையும் வழுவென்று ஒப்புக்கொள்ளாது முரண் படுவாருண்டோ? உயிர்வாழவேண்டுமென்னும் ஒருநோக்கத்தால் இரண்டையும் இயற்றிவருகின்றனம். அதுபோல் திருவடி சேரவேண்டு மென்னும் ஒருபெரு நோக்கத்தால் 'சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆட...... பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட' நிற்கும் நல்லார் உடலூழாய்க் கொண்டு இருவினையொப்பு எய்துவர். திப்பிலி; திப்பி - கோது. இலி - இல்லாதது. எனவே கோதற்றது: குற்றமற்றது என்றாகும். சுக்கு மிளகு திப்பிலி மூன்றும் முறையே வாதம், பித்தம், கோழை மூன்றற்கும் மாற்று மருந் தாகும். இம் மூன்றனுள் கோழையே மிகக் கொடுமை வாய்ந்தது. அதுவே இறப்பினைத் தருவது. அதனை நீக்குவது திப்பிலி. இவ்வொப்பை யொத்த பண்புகள் வருமாறு: நினைத்தல், கற்றல், நெடும்புகழ் உரைத் தல், தொண்டுபுரிதல், மலர் தூவிப் போற்றல், நட்டல், வணங்கல், நாடி யின்புறல், முனைப்பறல் என்னும் ஒன்பதும் அரும்பெரும் பண்புகளாகும். இவையே திப்பிலி என்ப. இவை நம்மனத்து நினைத்து எல்லைப்பட்டு நம் வயப்படுதல்வேண்டும். அப்பொழுது செருக்கு முதலிய அறுபகையும் அகன்று அறும். என்றும் கெடாத பற்றறுதி என்னும் வைராக்கியம் கடா எனப்பட்டது. விடின் - அதனைக் கைவிட்டால் அறுபுகையும் மூளச் செய்கின்றவராவர்.

1. முத்தனி. அ. திருப்பொற்சுண்ணம், ௧0.

(அ. சி.) ஆமாக்கள் ஐந்து-பஞ்சப் பிராணன். அஃதாவது அபானன், உதானன், சமானன், பிராணன், வியானன். அரியேறு - ஆண்சிங்கத்தின் தன்மை வாய்ந்த. முப்பது - மூன்று + பத்து. i. e. கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5 ஆக 10. புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் 3. தேமா இரண்டு-சுகம் துக்கம். திப்பிலி ஒன்பது-நினைத்தல், படித்தல், புகழ்தல், தொண்டு செய்தல், அருச்சனை, நட்டல், வந்தித்தல், பார்த்து ஆனந்தித்தல், தற்போதம் இழத்தல் ஆக 9. தாமா - தமக்கு உரியனவாக. குரங்கொளின்-வசப்படுமாயின். மனத்துள்ளன - மனத்துள்ள காமக் குரோத ஆதிகள். மூவா - வளர்ச்சி அடையா. கடா விடின் - வைராக்கியம் வளர்ச்சி அடைதலின். (கக)

2845. எழுதாத புத்தகத் தேட்டின் பொருளைத்
தெருளாத கன்னி தெளிந்திருந் தோத
மலராத பூவின் மணத்தின் மதுவைப்
பிறவாத வண்டு மணமுண்ட [1]வாறே.

(ப. இ.) அருளோன் ஆகிய சதாசிவநாயனுர் செவ்வி வாய்ந்த நல்லார் உள்ளத்து வெளிப்பட்டு நின்று நெறி நூலாகிய மறையினையும், துறை நூலாகிய முறையினையும் உணர்வு அளவான் எழுப்பியருள்வன், பின்னர் அந்நல்லார் நூல்வடிவாக ஆக்கியருள்வர்; அதனுல் மறைகள் எழுதாக்கிளவி என்றழைக்கப்படுகின்றன. அவ்வெழுதாத உள்ளுணர் புத்தக ஏட்டின் (1048) பொருளைத் திருவருளின் அறிவாற்றற் பெருந்திரு தெளிந்திருந்து ஓதினள். அவள் தானே தெளிந்து கொண்டது அன்றி ஒருவர் தெளிவிக்கத் தெளிந்தாளல்லள். பிறப்பு இறப்பு இல்லாத பெருமானென்பார் மலராத பூ என்றனர். மலர்தல் என்னும் சொல்லே முன் மலராமையையும், பின் வாடுதலையும் குறிக்கும். மேலும் மலர்தல் என்பது துணைக் காரணங்கள் கூடிய வழிச் செயற்கையான் மலர்வது என்ருகும். ஆகவே இயற்கை இறைவன் என்பதனைக் குறிப்பதற்கு இயற்கைப் பூவே குறித்தல் வேண்டும். அதனுல் செயற்கையான் மலராத மலர் என்றனர். அளவிடப்படாத அம் மலராகிய இறைவன் திருவடிக்கண் உள்ள எல்லையில்லாத நல்ல மணமாகிய தேனைத் திருவருளா லுண்ணும் தொன்மைக்கணுள்ள ஆருயிர் பிறவாத வண்டு என உருவகிக்கப்பட்டது. அவ் வண்டு திருவடிப் பெருந்தேன் இன்பத்தினை உணர்விலழுத்தி நுகர்ந்து ஒப்பில் இன்பம் எய்துகின்றது.

(அ. சி.) எழுதாத புத்தகத்து ஏட்டின் பொருளை - சதாசிவ நாயனுரைத் தவிர வேறு எவராலும் எழுதப்படாத புத்தகத்தால் (மயிலிறகால்) தாழை மடலில் (ஏடு) வர்ணத்தைக் குழைத்து எழுதப் பட்ட தமிழ் வேதப்பொருளை. தெருளாத - இருதுவென்பதே இல்லாத. கன்னி - மனோன்மனி (மனோன்மனி கையில்தான் வேதபுத்தகம் உள்ளது

1. ஒழுகலரி. சம்பந்தர், ரு. சுஎ - கஉ.
,, மனமுலா. ,, க. எசு - ச.
,, தெய்வச்சுருதி. குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், சுo.
,, துணையி. அப்பர், ௫. கடு - ச.
,, ஏடங்கை நங்கை கo.
,, வினையின் நீங்கி. தொல். பொருள், சுசக.

என்பதை, ''ஏடங்கை நங்கை'' என்ற திருமந்திரப் பாட்டாலும் அறிக). மலராத பூ - சிவம். பிறவாத வண்டு - பிறப்பற்ற சிவன். மணம் - சிவானந்தம். (உ0)

2846. போகின்ற பொய்யும் புகுகின்ற பொய்வித்துங்
கூகின்ற நாவலின் கூழைத் தருங்கனி
ஆகின்ற பைங்கூழ் அவையுண்ணும் ஐவரும்
வேகின்ற கூரை விருத்திபெற் [1]றாரன்றே.

(ப. இ.) போகின்ற பொய்யாகிய விடுத்தல் மூச்சும், புகுகின்ற பொய்யாகிய எடுத்தல் மூச்சும், ஏவாது புயிலப்படுதலால் வீணுகக்கழியும் நால்விரல் மூச்சு கூகின்ற வித்தெனப்படும். கூகின்ற - அழைக்கின்ற. வெளியிற் செல்லும் உயிர்ப்பினை உள்ளிழுத்தலால் அழைக்கின்ற என ஓதப்பட்டது. வித்து நிலையாகநிற்பது. தடுத்தல் மூச்சினைக் கும்பகம் என்ப. அம்முறை உயிர்ப்புப் பயிற்சியான் நாவலனைய உடப்புகத்து இருவினைப்பயனாகிய பைங்கூழை ஆருயிர் உண்ணும் ஐவராகிய அறிதற்கருவி ஐந்தும் அழியும் தன்மைத்தாகிய இவ்வுடம்பினின்றும் நுகர்வு பெற்றார் என்க. விருத்தி - ஆக்கம்; நுகர்வு. கூகின்ற : கூவுகின்ற.

(அ. சி.) போகின்ற பொய் - இரேசக வாயு. புகுகின்ற பொய் வித்து - பூரக வாயு. கூகின்ற (பொய்) - கூடுகின்ற வாயு, அஃதாவது நான்கு விரற்கடையுள்ள வாயு. நாவலின் கூழை - சரீரம். பைங்கூழ் - இரு வினைப்பயன். ஐவர் - ஞானேந்திரியங்கள். வேகின்ற கூரை - சரீரம். (உக)

2847. மூங்கின் மூளையில் எழுந்ததோர் வேம்புண்டு
வேம்பினிற் சார்ந்து கிடந்த பனையிலோர்
பாம்புண்டு பாம்பைத் துரத்தித்தின் பாரின்றி
வேம்பு கிடந்து வெடிக்கின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) மூங்கில் முளையாகிய மனத்தின்கண் திருவருளால் ஆருயிர்களை உய்விக்கவேண்டி எழுந்ததொரு வேம்பாகிய சிவன் உண்டு. சிவனார் வேம்பென்னும் மருந்தொன்றுண்டு. அது பூண்டு வகையைச் சார்ந்தது. அச் சிவனார் வேம்பினைச் சார்ந்துகிடந்தது. ஒப்பில்லாத பனையொன்று, பனையென்பது கற்பகத்தருவாகும். பனையென்பது நடப்பாகிய மறைப்பாற்றலாகும். அந்நடப்பாற்றலாற் செலுத்தப்படுவது அறியாமையாகிய பாம்பென்ப. அப் பாம்பாகிய அறியாமையைத் திருவருட்டுணையால் துரத்தித் தின்பா ரரியராகின்றனர். துரத்தித் தின்றல் - நீக்குதல். அருளால் அறியாமையை நீக்குவாரின்மையால் சிவம் என்னும் வேம்பு கூடுதலின்றிப் பிரிந்து கிடக்கின்றது. வெடிக்கின்றது - பிரிகின்றது. அறியாமையாகிய ஆணவம் பாம்பாகிய மாயையின் வழித் தொழிற்படுதலால் காரணம் காரியமாக ஏற்றிக் கூறப்பட்டது.

(அ. சி.) மூங்கில் - மனம். வேம்பு - சிவம். பனை - திரோதயானம். பாம்பு - அஞ்ஞானம். வெடிக்கின்றவாறு - அறியப்படாத தன்மை. (உஉ)

---

1. துருத்தியாங். அப்பர், ச. உ௫ - ச.

2848. பத்துப் பரும்புலி யானை பதினைந்து
வித்தகர் ஐவர் வினோதகர் ஈரெண்மர்
அத்தகு மூவர் அறுவர் மருத்துவர்
அத்தலை ஐவர்அமர்ந்துநின் றாரன்றே.

(ப. இ.) பத்துநாடிகளும் பத்துப் பெரும்புலி எனப்பட்டன. பூதம் ஐந்து பூதமுதலைந்து, புலனைந்து ஆகிய பதினைந்தும் யானை என்று உருவகிக்கப்பட்டன. பூதமுதல் - தன்மாத்திரை. புலன் - ஓசை முதலிய நுகரப்படும் பொருள்கள். அறிதற்கருவி ஐந்தும் வித்தகர் எனப்பட்டன. காற்றுக்கள் பத்தும் வினோதகர் எனப்பட்டன. ஈரெண்மர் : இரண்டு+ எட்டு - இருவர் எண்மர்=பதின்மர். அமைதி, ஆற்றல், அழுந்தல் என்னும் குணம் மூன்று மூவர் எனக் கூறப்பட்டது. பிறத்தல், கற்றல், தேடல், கூடல், வாழ்வு, தாழ்வு என்னும் அறுவகை நிலையினையும் மருத்துவராகக் கூறினர். அவ்விடத்து ஐம்பாடுகள் உண்டு. அவை நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்பன. பத்து நாடிகள்: இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடுநரம்பு உள்நாக்கு நரம்பு, வலக்கண் நரம்பு, இடக்கண் நரம்பு. வலச்செவி நரம்பு, இடச் செவி நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு என்பன. இவற்றை முறையே இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு எனவும் கூறுப. காற்றுக்கள் பத்து: உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று, தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று. இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று என்ப. இவற்றை முறையே பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) பத்துப் பெரும்புலி - தசநாடி. யானை பதினைந்து - மண் முதலைந்து. சுவை முதலைந்து, வாக்காதி ஐந்து. வித்தகர் ஐவர் - ஞானேந்திரியங்கள். வினோதகர் - உடலின்கண் ஊழியம் செய்பவர். ஈரெண்மர் - பத்து.வாயுக்கள். மூவர் - முக்குணம். அறுவர் - பிறத்தல் முதலிய விகாரங்கள். அத்தலை-அவ்வுடம்பில். ஐவர்-ஐந்து அவஸ்தைகள். (௨௩)

2849. இரண்டு கடாவுண்டு இவ்வூரி னுள்ளே
இரண்டு கடாவுக்கும் ஒன்றே[1] தொழும்பன்
இரண்டு கடாவும் இருத்திப் பிடிக்கில்
இரண்டு கடாவும் ஒருகடா வாமே.

(ப. இ.) இவ்வூராகிய உடம்பகத்து விடுத்தல் எடுத்தலாகிய உயிர்ப்புப் பயிற்சிக்குரிய இருதொழிலும் கடாக்கள் எனப்பட்டன. இவ்விரண்டினையும் மேய்த்து நடத்தும் உயிர் ஒன்றுண்டு. அவ்வுயிர் தொழும்பன் எனப்பட்டது. விடுத்தல் எடுத்தல்களாகிய மூச்சினை இருத்திப் பிடித்துத் தடுத்தலைச் செய்யின் அவ்விரண்டு கடாவும் ஒரு கடாவாகும். தடுத்தல் - கும்பகம்.

(அ. சி.) இரண்டு கடா - இரேசகம், பூரகம். இவ் வூர் - இவ் வுடம்பு. தொழும்பன் - சீவன். ஒருகடா - கும்பகம். (௨௪)

---

1. கூ:டி. ஆரூரர், எ. ௯௦ - அ.

2850. ஒத்த மனக்கோல்லை யுள்ளே சமன்கட்டிப்
பத்தி வலையிற் பருத்தி நிறுத்தலால்
முத்தக் கயிறாக மூவர்கள் ஊரினுள்
நித்தம் பொருது நிரம்பநின் றாரன்றே.

(ப. இ.) நேர்மையான மனக்கொல்லையினைச் செம்மைப்படுத்திப் பத்திவலையினைப் பரப்பினால் பருத்தியாகிய சிவன் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நிற்பன். அளவின்றி முறுக்கேறிய கயிறு அறுந்து அழிவதுபோல் முக்குணங்களும் அழிந்தன. ஊராகிய எண்ணத்தினுள் தன்னைச் சார்ந்த மெய்யடியார்களைக் காத்தல் தலைவராகிய சிவபெருமானார் தனிக் கடனாதலின் 'நித்தம் பொருதென்றனர்'. முக்குணம் அகலவே எக்காலு முள்ள மிக்க சிவபெருமான் நிரம்ப நின்றருளினன். முக் குணத்தையும் ஒருபுடையொப்பாக மும்மலகாரியம் எனல் அமையும். அமைதிக் குணம் மாயையின் காரியம். ஆட்சிக்குணம் கன்மத்தின் காரியம், அழுந்தற் குணம் மலத்தின் காரியம்.

(அ. சி.) சமன்கட்டி - செவ்விதாக அமைத்து. பருத்தி - சிவம். முத்தக்கயிறு - முறுக்கு அதிகப்பட்டு அறுபட்ட கயிறுபோல. மூவர் - முக்குணங்கள். ஊரினுள் - சித்தத்தில். நிரம்ப - பூரண சிவமாக. (உரு)

2851. கூகையும் பாம்புங் கிளியோடு பூனையும்
நாகையும் பூழும் நடுவில் உறைவன
நாகையைக் கூகை நணுக லுறுதலுங்
கூகையைக் கண்டேலி கூப்பிடு மாறன்றே.

(ப. இ.) கூகையாகிய அறியாமையும், பாம்பாகிய சுட்டறிவும், கிளியாகிய அறமும், பூனையாகிய பாவமும், நாகையாகிய சிற்றறிவும், பூழாகிய அறுபகையும், உடம்பின் நடுவாகிய எண்ணம் என்னும் சித்தத் தின்கண் உறைவன. உறைதல் - தங்கியிருத்தல். நாகையாகிய சிற்றறி வினைக் கூகையாகிய அறியாமை நணுகமுயலும். அப்பொழுது அருள் ஒளிபெற்ற வெள் எலியாகிய ஆருயிர் சிவனை நினைந்து கூவும். சிவனும் வெளிப்பட்டுக் கூகையை அடக்கியருள்வன்.

(அ. சி.) கூகை - அஞ்ஞானம். பாம்பு - காமம். கிளி - அறம். பூனை - மறம். நாகை - சிற்றறிவு. பூழும் - குரோதமும். (உசு)

2852. குலைக்கின்ற நன்னகை யாங்கோங் குழக்கின்
நிலைக்கின்ற வெள்ளேலி மூன்று கோணர்ந்தான்
உலைக்குப் புறமேனில் ஓடு மிருக்கும்
புலைக்குப் பிறந்தவை போகின்ற வாறே.

(ப. இ.) மனத்தகத்து எழும் நன்மைகளைக் குலைத்தலைச் செய்வது தீய எண்ணங்கள். அவற்றைத் திருவருள் நன்னகை என்று சொல்லப்

---

1. சமன்செய்து. திருக்குறள், ௧௧௮.
,, பத்திவலையிற். அ. திருவண் - ௪௨.
2. பகல் வெல்லும், திருக்குறள், ௪௮௧.

படும் அருளொளியாம் பூந்தாளால் விலக்குதல்வேண்டும். சார்ந்ததன் வண்ணமாக இருக்கும் தன்மை வெண்ணிறத்திற்கே உண்டு. அதனால் ஆருயிரை வெள்ளெலி என உருவகித்தனர். நிலைபெற்று நிற்கின்ற வெள்ளெலியாகி உயிர் அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல் என்னும் முக்குணங் களையும் உடன்கொண்டு வந்தது. உலையாகிய உடம்புக்குப் புறமாக அவ்வுயிர் செல்லுமானால் அக்குணங்கள் மூன்றும் கெடும். புறம்பாகச் செல்லுதல் என்பது உயிரின் உள்ளம் சிவத்தின் பேரிலேயே பதிந்து கிடத்தல். அவ்வுயிர் உடம்பின்கண் பற்றுக்கொண்டிருக்குமானால் அம் முக்குணங்களும் முனைத்து நிற்கும். புலையாகிய மாயைக்குப் பிறந்த அக் குணங்கள் அகலும்வழி இவையாகும். பிறத்தல் என்பது மாயையின் காரியமாகத் திரிபுற்றுத் தோன்றுதல். திரிபு - பரிணாமம்.

(அ. சி.) குலை......உழக்கின் - எழுகின்ற கெட்ட எண்ணங்களை அடக்கினால். வெள்ளெலி - சார்ந்ததன்வண்ணம் ஆகும் சிவன். உலை - உடம்பு. ஓடும் - முக்குணங்கள் கெடும். இருக்கும் - உள்ளாயின நிலை பெறும். புலைக்கு - மாயைக்கு. (உஎ)

2853. காடுபுக் காரினிக் காணார் கடுவெளி
கூடுபுக் கானவை ஐந்து குதிரையும்
மூடுபுக் கானவை ஆறுள ஒட்டகம்
மூடுபு தாவிடின் மூவணை யாகுமே.

(ப. இ.) மாயையின் பேரொடுக்கப் பெருவெளி சிவமாகும். அதனைக் காடென ஓதினர். அக்காட்டின்கண் அருளாற் சேர்ந்து நிலை பெற்றன ஆருயிர்கள். கடுவெளியாகிய பாழினைச் சிறிதும் காணார். கூடாகிய உடம்பின்கண் ஐந்து குதிரையாகிய அறிதற் கருவிகள் புகுந்தன. செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணா உவகை என்னும் ஆறும் பெரும்பகையாகும். இவற்றை ஒட்டகம் என உருவகித் தோதினர். ஆருயிர்கள் அருட்டுணையால் இவ் வொட்ட கங்களை அடக்கி மேற்செல்லுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் சென்றால் அவ் வுயிர்கள் மூவணை எய்தும். மூவணையாவது ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட் செயலறல், அருளோன் செயலறல் என்ப. இவற்றைச் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் எனவும் கூறுப. ஒட்டகம் பாலைநிலக் கருப் பொருள். ஒட்டகம் - ஒட்டிய செருக்கு.

(அ. சி.) காடு - மாயையாகிய காடு. கடுவெளி - சூனியம். கூடு - உடல் ஐந்து. குதிரை - ஞானேந்திரியம் ஐந்து. மூடு புக்கானது - அடங்கி ஒழிந்தது. ஆறுள ஒட்டகம் - காமம் குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம். மூடுபு - அடக்கி. தாவிடின் - ஒழுகினால். மூவணை - சீவதுரியம், சிவதுரியம், பரதுரியம். (உஅ)

2854. கூறையுஞ் சோறும் குழாயகத் தெண்ணெயுங்
காறையும் நாணும் வளையலுங் கண்டவர்
பாறையி லுற்ற பறக்கின்ற சீலைபோல்
ஆறைக் குழியில் அழுந்துகின்[1] றூரன்றே.

---

1. தம்கையே. ஆரூரர், எ.

(ப. இ.) உடுக்கும் உடையும், உண்ணும் சோறும், குழாய்க் கலத்து எண்ணெயும், கழுத்தணியாகிய காறையும், அரைஞாணும், கைவளைய லும் கண்டவர் அவற்றின்கண் பெருமயக்குக் கொள்கின்றனர். இவை யனைத்தும் நிலையில்லாத மாயாகாரியப் பொருள்களாகும். இவற்றின் உண்மையினை உணராது இவை நிலைக்குமென மயங்கித் தடுமாற்றம் எய்து கின்றனர். அவர்கள் உள்ளம் அப் பொருள்களினிடத்து விரைந்து பரந்து செல்கின்றது. அதற்கு ஒப்புப் பாறையில் உலரும்படி விரித்த சீலை பெருங்காற்றால் பறந்து செல்வதாகும். அவ் வுயிர்கள், ஆறைக் குழியில் விழ்ந்து அழுந்தும். ஆறைக்குழி என்பது செருக்குச் சினம் முதலாகிய (2853) ஆறுபகையுமாகும். ஆறு என்பது ஆறை என ஐகாரச் சாரியை பெற்றதாகும்.

(அ. சி.) கூறை - ஆடை. குழாய் - பாத்திரம்; (முன்காலத்தில் மூங்கில் குழாய்கள் பாத்திரமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டபடியால் அவ் வழக்கு இலக்கியங்களில் பயின்றது). காறை - கழுத்தணி. (உக)

2855. துருத்தியுள் ளக்கரை தோன்று மலைமேல்
விருத்திகண் காணிக்கப் போவார்முப் போதும்
வருத்தியுள் நின்ற மலையைத் தவிர்ப்பாள்
ஒருத்தியுள் ளாளவர் ஊரறி யோமே.

(ப. இ.) நோக்கமும் நீக்கமும் என்பன முறையே பிரவிருத்தி, நிவிர்த்தி என்று பேசப்படும். இவை இரண்டும் ஒருங்கு நிகழ்வனவாகும். ஊதுந் துருத்தி காற்றை வாங்கி வெளிவிடும் கருவி. அக் கருவியே இவற்றிற்கு ஒப்பாகும். நோக்கமும் நீக்கமும் ஆகிய இச் செயல்களுள் அருளெல்லையாகிய அக்கரை தோன்றும். மலைபோன்ற சித்தத்துள் விருத்தியாகிய நோக்கத்தினைக் கண்காணித்தற் பொருட்டு ஆருயிர்க் கிழவர் முப்போதும் போவர். திருவருளம்மை உடனின்று சித்த விருத்தி யாகிய நோக்கத்தினைத் தவிர்த்தலாகிய நீக்கத்தினைப் புரிந்தருள்வள். இந் நோக்கத்தினை மலையென உருவகித்தனர். அவள் ஒப்பில்லாத பேரறிவுப் பேராற்றற் பேரருட் பெருந்திருவினளாவள். அவள் இணை பிரியாது துணையாக ஒட்டி வாழும் ஊராகிய சிவபெருமானுரை நாமாக அறியவல்லோம் அல்லோம். திருவருள் காட்டச் சேர்ந்து காண்போம் என்க. இதுவே "தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக் கூடி' என்பதன் பொருளாகும்.

(அ. சி.) துருத்தி - பிரவிருத்தி, நிவிர்த்தி. அக்கரை - எல்லை. மலைமேல் விருத்தி - சித்தவிருத்தி; காமாதிகள். ஒருத்தி - சிவசத்தி. ஊர் - இருப்பிடம். (௩௦)

2856. பருந்துங் கிளியும் படுபறை கோட்டத்
திருந்திய மாதர் திருமணப் பட்டார்
பெருந்தவப் பூதம் பேறவுரு வாகும்
இருந்திய பேற்றினில் இன்புறு வாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர் செய்துகொண்ட வினைப்பயனுக்குத் தக்கவாறு திருவாணையால் இன்பத்துன்பங்கள் வருகின்றன. இவற்றை இன்பந்

---

1. உணர்ந்தார்க். அ. திருக்கோவையார், க.
,, மாயநட். பட்டினத்தார். திருவேகம்ப, ௪0.

தருங் கிளியாகவும் துன்பந்தரும் பருந்தாகவும் உருவகித்தனர். மேலும் கிளியைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். பருந்தைக்கண்டு நடுங்குகின்றோம். பறைகொட்ட என்பது பலரறியக் கொடுப்பதெனவும், மலந்தேயக் கொடுப்பதெனவும் பொருள்படும். எனவே துன்பமும் இன்பமும் மலந் தேயக் கொடுக்கப்படுவன. அவற்றை நுகர்விப்பதன் பொருட்டு எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்புகளாகிய உட்கரணங்கள் ஆருயிர் களுடன் திருந்தப் பொருந்தின. இதனைத் திருந்திய மாதர் திருமணம் பட்டார் (2868) என்றனர். முதற்கண்தோன்றும் எண்ணம் பூதம் எனப் பட்டது. எண்ணமென்றாலும், நாட்டமென்றாலும், சித்தமென்றாலும் ஒன்றே. அவ் வெண்ணம் சிவத்தைப் பேணுதலாகிய தவத்தான் நன்மை எய்தும். அது கைகூடவே பெறுதற்கரிய திருவடிப் பேற்றின் இன்ப வுரு வெளிப்பட்டிருக்கும். அதுவே திருந்திய பேறெனப்பட்டது. அப்பேற்றின்கண் இருந்து இன்புறுவா ரென்க. 'ஊண்பேறும் பிள்ளை உறுபுணர்வாம் நாச்சுவையும், காண்பரறி வோர்மனத்தாற் காண்' என்பதனை நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) பருந்தும் கிளியும் - அறமும் மறமும், படுபறை கொட்ட - சுகதுக்கங்களை உண்டாக்க. மாதர் - மனம் முதலிய உட்கரணங்கள். திருமணப்பட்டார் - ஒருமை அடைந்தோர். பெருந்தவப்பூதம் பெறல் - பெருந்தவத்தினைச் சித்தம் அடைதலால். (௬க)

2857. கூடும் பறவை இரைகோத்தி மற்றதன்
ஊடுபுக் குண்டி யறுக்குறில் என்னெக்குஞ்
சூடேறி நெய்யுண்டு மைகான் றிடுகின்ற
பாடறி வார்க்குப் பயனெளி தாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பகத்தே திடம்படவிருக்கும் மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவியென்னும் அறிதற்கருவி ஐந்தும் கூடும் பறவை (1987) என உருவகிக்கப்பட்டன. இக்கருவிகள் முறையே தத்தமக்குரிய ஊறு, சுவை, யொளி, நாற்றம், ஓசை என்னும் புலப் பொருள்களுடன் கூடும். கூடி நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும். அதனையே இரை கொத்தி என்றனர். கொத்தி என்பதன்பின் இருக்கும் என்னும் ஒருசொல் சொல் லெச்சமாக வந்து பொருந்திற்று. திருவருள் வலத்தால் ஆருயிர் அதனூடு புகுந்து உண்டியாகிய அந் நுகர்வினை அறுத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அறுத்தால் கைகூடுவது என்னெனில் கூறுதும். சூடாகிய மெய்யுணர்வுத் தழலால் எறிதலாகிய நெய் திருவடிப் பேரின்பமாகும். அவ் வழியா வின்பத்தினை நுகர்தல் வேண்டும். நுகர்வார்க்கு மைபோலும் அறியாமையைக் கக்கும் புல்லுமலமாகிய இருளை யொழிக்கும் தன்மை ஏற்படும். அங்ஙனம் அம்மலம் ஒழிக்கப்படவே திருவடிப்பேறு எளிதாகக் கைகூடும். அறுத்தல் - கொள்ளாது தள்ளுதல்.

(அ. சி.) பறவை - இந்திரியம். இரை சுவை முதலிய ஐந்து. அதனூடுபுக்கு-அவ் விந்திரியவழிச் சென்று. உண்டி அறுக்குறில் - சுவை முதலிய விஷயாதிகளை நீக்கல். என்னெக்கும் - என்ன கிடைக்கும். சூடு ஏறி - தவத்தால் உண்டாகும். நெய் - சிவானந்தம். மை கான்றிடும் - அவிச்சையை ஒழிகின்ற. பாடு - தன்மை. (௬உ)

---

1. இந்திரிய. அ. கண்டபத்து, க.
,, பருகிப். சீவக, கக௬௬அ.
,, செய்ஞ்ஞின்ற. ௪. அ0 - ௯.

2858. இலையில்லை பூவுண் டினவண் டிங்கில்லை
தலையில்லை வேருண்டு தாளில்லை பூவின்
குலையில்லை கோய்யும் மலருண்டு சூடுந்
தலையில்லை தாழ்ந்த கிளைபுல ராதே.

(ப. இ.) இலையாகிய இறைநூற் பயிற்சி யில்லை. பூவாகிய நோக்க முண்டு. நோக்கம் - பிரவிருத்தி. வண்டின் கூட்டம் என்று சொல்லப் படுகிற தொண்ணூற்ருறு (௨௧௩௯) மெய்களின் ஆராய்வு இங்கில்லை. தலையாகிய பயிற்சிப் பயனும் பேறு இல்லை. வேராகிய காரணப் பயிற்சி யுண்டு. தாளாகிய முயற்சியில்லை. பூங்கொத்தாகிய புலப்பொருட் சுவைச் சேர்க்கை இங்கில்லை. ஆனல் உடலூழாம் கொய்யும் மலருண்டு. அம் மலர் உடலூழாகக் கழிதலின் அம் மலரினைச் சூடும் தலையாகிய ஆருயிர் முனைப்பு இங்கில்லை. அம் முனைப்பு கிளைத்துத் தோன்றுதலு மின்று. புலர்தல்-தோன்றுதல். நான்முகன் தலை கிள்ளப்பட்டதென்பது முனைப்பகற்றப்பட்டதென்னு மெய்ம்மையினை ஈண்டுன்னுக. இறை நூல்-மறை முறைகளாகிய செந்தமிழ் வேதாகமங்கள்.

(அ. சி.) இலை - நூற்பயிற்சி. பூ - பிரவிருத்தி. வண்டு - தத்துவ ஆராய்ச்சி. தலை - சாத்தியம். வேர் - சாதகம். தாள் - சாதக முயற்சி. பூவின் குலை-சுவை முதலிய விசயக் கூட்டம். கொய்யும் மலர் - சுகதுக்க அனுபவம். கொய்யும் தலை - ஆன்ம அனுபவம். (௩௩)

2859. [1]அக்கரை நின்றதோர் ஆல மரங்கண்டு
[2]நக்கரை வாழ்த்தி நடுவே பயன்கொள்வர்
மிக்கவ ரஞ்சு துயரமுங் கண்டுபோய்த்
தக்கவர் தாழ்ந்து கிடக்கின்ற [3]வாறன்றே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேருகிய அக்கரைக்கண் சீர்மிகு சிறப்பினனுகிய சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்தற் பொருட்டு நெறி நூலும் துறை நூலும் (தமிழ் வேதாகமங்கள்) ஆக்குவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண் டருளினன். அதன்பொருட்டு ஆலமரத்தடியில் தென்முகச் செல்வராய் வீற்றிருந்தருளினன். நூலும் தோற்றுவித்தருளினன். அக் குறிப்பே ஆல்+அமர்+அம்=ஆலமரம். கண்டு என ஓதப்பட்டது. உள்குவார் உள்கிற்றெல்லாம் உடனிருந்துணர்ந்து அப்பொழுதே தோன்றும் அருளாளர் நக்கர். நக்கர் - தோன்றுபவர். அவர் சிவபெருமானுவர். அவரைத் திருமுறை வாயிலாக வழிபட்டு அடியார் நடுவே யிருக்கும் பயன் கொள்வார் மிக்கவராவர். ஐவகைத்துன்பமாவன: தொன்மை இருள், செருக்கு, அவா, ஆசை, சினம் என்பன. இவை காரியத்தைக் காரணமாக மொழியப்பெற்றன. இவ் ஐவகைத் துன்பத்தினுக்கே தக்கவ ராய் அவற்றுள் ஆழ்ந்து கண்டதே கண்டு கொண்டதே கொண்டு செல்வார் பிறப்புச் சூழலில் தாழ்ந்து கிடக்கும் முறையினராவர்.

(அ. சி.) அக்கணம் நின்றதோர் - ஆன்மாவிற் பொருந்தியதோர். ஆலமரம் கண்டு - ஆல் அமர் அம் கண்டு - சிவத்தைக் கண்டு. நக்கண - வெளிப்படையாக. நடுவே - நடுநிலையுடன். அஞ்சு துயரம் - அஞ்சு துன்பம்: (அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபினிவேசம்.)

(பாடம்) 1. அக்கண 2. நக்கண.
3. காமம். திருக்குறள், ௩௬௦.

2860. கூப்பிடு மாற்றிலே வன்கா டிருகாதங்
காப்பிடு கள்ளர் கலந்துநின் றருளர்
காப்பிடு கள்ளரை வெள்ளர் தொடர்ந்திட்டுக்
கூப்பிடு மீண்டதோர் கூரைகொண் [1]டாரன்றே.

(ப. இ.) சிவனே டொருங்கும் பாவனை முறையில் உலகக் கட்டுகள் நீங்கும். கூப்பிடும்: கூம்பிடுமென்பதன் திரிபு. மிகவும் வன்மையான காடுகள் இரண்டுள. அவை நினைப்பும் ஐயமும் ஆகிய சங்கற்ப விகற்பங் கள் என்ப. இவை அறியாமையால் விளைவன. மேற்போக வொட்டாது தடுக்கும் கள்வர் பலர் கலந்து நின்றனர். இவர்களையே ஐம்புலக் கள்வ ரெனவும் ஐம்புல வேடரெனவும் கூறுப. அங்ஙனம் காப்பிடுங் கள்ளரை நீக்கி நிறுத்தும் வெள்ளராகிய சிவனடியார் தொடர்ந்து நிற்கின்றனர். அருளால் அக்கள்வரைக் கூம்பிடச் செய்தனர். இவர்கள் திருவடிப் பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்குடையராவர். வாவா என்று கூப்பிடும் பெரியதொரு கூரையாகிய வீடு கொண்டாரென்க.

(அ. சி.) கூப்பிடும் - உலகபந்தம் நீக்கும். ஆற்றில் - சிவோகம் பாவனை முயற்சியில். வன்காடு இருகாதம் - சங்கற்ப விகற்பத்தோடு கூடிய இருவிதக் காடு ஆகிய அஞ்ஞானம். காப்பிடு கள்ளர் - காவல் செய்யும் இந்திரியக் கள்வர். வெள்ளர் - சிவானந்த வெள்ளப்பெருக்கு உடைய அடியவர். கூப்பிடும் - வாக்கு வியாபாரமும். கூரை - வீடு, சிவன்முத்தி. (௩௰)

2861. கோட்டியும் ஆம்பலும் பூத்த குளத்திடை
எட்டியும் வேம்பும் இனியதோர் வாழையுங்
கட்டியுந் தேனுங் கலந்துண்ண மாட்டாதார்
எட்டிப் பழத்துக் கிளைக்கின்ற [2]வாறன்றே.

(ப. இ.) குளமாகிய ஆருயிரின்கண் புணர்வும் புலம்புமாகிய கொட்டி யும் ஆம்பலும் பூத்துக்கிடந்தன. சுட்டியுணரப்படுவதாகிய பெயரும் வடிவும் விடத்தக்கன. ஆதலின் அவற்றை எட்டியும் வேம்பும் என உருவகித்தனர். இவையகலவே இனியதொரு வாழையும், கட்டியும், தேனும் கலந்துண்ணலாகும். இம் மூன்றும் முறையே உண்மை, அறிவு, இன்ப, வடிவ உருவகமாகும். திருவருளால் இவற்றைக் கலந்து நுகரும் நன்னெறி அறியமாட்டாதார் எட்டிப்பழம்போன்று வடிவும் தோற்றமும் வனப்பும் கண்டு மயங்குவதற்கு வாயிலாகிய நிலையாத உலக இன்பத் தினையே பெரிதென நினைத்து நுகர்ந்து பின் இளைதலாகிய துன்புற்று இளைத்தொழிகின்றனர். எட்டிப் பழம் காட்சி இன்பமும் நுகர்ந்தால் மீட்சியில் இறப்புத்துன்பமும் தரும் தன்மைத்து. அதனால் அவ் வொப்பு உலகவின்பத்துக்குப் பொருந்திய ஒப்பாகும். எட்டிப்பழம்: எட்டு+ இப் பழம் எனப் பிரித்து மிகவும் எளிதாக எட்டக்கூடிய இவ் வுலக இன்பமாகிய பழம் என்றலும் ஒன்று.

---

1. வெள்ளநீர்ச். அப்பர், ௭. ௭௫ - ௬.
,, காடுங்கரையும். தாயுமானவர், ௬௦. காடுங் - ௧.
2. அற்ற. ஔவையார், மூதுரை, ௧௭.

(அ. சி.) கொட்டியும் ஆம்பலும் - சகல, கேவலம். குளம்-ஆன்மா. எட்டி - வேம்பு; நாமும் - உருவமும் (விடத்தக்கன ஆதலின்). வாழை-கட்டி, தேன்; சத்து - சித்து. ஆனந்தம். எட்டிப்பழம் - எட்டு + இப் பழம்-எளிதிற் சித்திக்கும் இவ் வுலகபோகம். or எட்டிப்பழம்-கண்கவர் வனப்பினதாகிய எட்டிப்பழம் விசத்தன்மையுடையதுபோல, இன்பம் போலத் தோன்றும் உலக இன்பங்களாகிய துன்பங்கள். (கூசு)

2862. பெடைவண்டும் ஆண்வண்டும் பீடிகை வண்ணக்
குடைகொண்ட பாசத்துக் கோலமுண் டானுங்
கடைவண்டு தானுண்ணுங் கண்கலந்திட்ட
பெடைவண்டு தான்பெற்ற தின்பமு மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் மல நீக்கத்தின் பொருட்டு அருளால் உடல் கொண்டு உலகிடை உலாவவேண்டிய இன்றியமையாக் கடப்பாடுடையனவாகின்றன. அதன் பொருட்டு உலக அன்னையாகிய பெடைவண்டும் உலக அத்தனுகிய ஆண் வண்டும் ஒன்று கலந்து திருவுள்ளக் குறிப்பான் ஏவுதலை மேற்கொள்கின்றனர். அதனுல் மாயாகாரியமாகப் பீடிகை வண்ணமாக மண் தோன்றுகின்றது. குடைபோன்று வானம் தோன்றுகின்றது. ஏனையவும் முறையாகத் தோன்றுகின்றன. அவ் வுயிர்கள் வினைக்கீடாக நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பினுள் ஏற்ற கோலஞ்சேர் உடல் கொண்டு பிறக்கின்றன. அதுவே கோலமுண்டான் எனக் கூறப்பட்டது. கடைவண்டு எனப்படும் இழிந்த மனத்தால் வினைக்கீடாக விளையும் இன்பத் துன்பங்களை ஆருயிர்கள் நுகரும். கண்போல் எங்கும் செறிந்து எவற்றினும் நிறைந்து நீக்கமற நிற்கும் திருவருளாற்றல் பெடைவண்டு எனப்பட்டது. அத் திருவருளாற்றலால் அவ் வுயிர்கள் பெற்று நுகர்வது பேரின்பப் பெருவாழ்வேயாம்.

(அ. சி.) பெடைவண்டும் ஆண்வண்டும் - சத்தியும் சிவனும் ஏவ. பீடிகை வண்ணக் குடைகொண்ட - பூமியில் பிறந்த பாசத்துக் கோலமுண்டான் - சீவன். கடைவண்டு - மனத்தால். தான் உண்ணும் - சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கும். கண்கலந்திட்ட பெடைவண்டு - அருட் சத்தியால். (கூஎ)

2863. தட்டத்து நீரிலே தாமரை பூத்தது
குட்டத்து நீரிற் குவளை எழுந்தது
விட்டத்தி னுள்ளே விளங்கவல் லார்கட்குக்
குட்டத்தி லிட்டதோர் கொம்மட்டி யாகுமே.

(ப. இ.) தட்டத்து நீராகிய வலது மூக்கின்வழி எடுத்தலைச் செய்யும் இரேசக மூச்செனப்படும் தாமரை பூத்துளது. குட்டத்து நீராகிய இடது மூக்கில் விடுத்தலைச் செய்யும் பூரக மூச்செனப்படும் குவளை எழுந்துள்ளது. வலது மூக்கைப் பிங்கலை யென்றும், இடது மூக்கை இடைகலை யென்றும் கூறுப. விட்டமாகிய நடுநாடியினுண் தடுத்தலெனப்படும் கும்பகஞ் செய்து அவ் வுயிர்ப்பினை அருளால் அகத்தே விளங்கிக் காண வல்லார்க்குச் சிவபெருமான் அல்லது திருவடிப்பேறு மிக எளிதாகக் கிடைக்கும். இடையறுப் பேற்றின் பேரின்பம் எய்துவர். இதற்கு ஒப்பு கொல்லையில் தானுகவே காய்த்து

அளவின்றிப் பல்கிக் கிடக்கும் கொம்மட்டிப் பழமாகும். அதுவே 'குட்டத்திலிட்டதோர் கொம்மட்டி யாமே' என்றருளினர்.

(அ. சி.) தட்டத்துநீர் - வலது மூக்கு, பிங்கலை. தாமரை - இரேசக வாயு. குட்டத்துநீர் - இடது மூக்கு இடைகலை. குவளை - பூரகவாயு. விட்டம் - சுழுமுனை. விளங்க - கும்பகம் செய்ய. (கூஅ)

2864. ஆறு பறவைகள் ஐந்தகத் துள்ளன
நூறு பறவை நுனிக்கொம்பின் மேலன
ஏறும் பெரும்பதி ஏழுங் கடந்தபின்
மாறுத லின்றி மனைபுக [1]லாகுமே.

(ப. இ.) ஐந்தகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஐம்பூதக் கூட்டரவா லாகிய இவ் வுடலகத்துச் செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண் பிறந்த மானம், மாணுவுவகை என்று சொல்லப்படும் அறுபகையாகிய பறவைகள் ஆறும் உள்ளன. நுனிக்கொம்பாகிய எழுச்சியின்கண் எண்ணிலா எண்ணங்களாகிய நூறு பறவைகள் உள்ளன. ஏறும் பெரும் பதியாகிய புலம்பு புணர்வு, நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப் படங்கல் என்று சொல்லப்படும் ஏழினையும் கடந்தபின் எவ்வகை மாறுதல்களுமில்லாமல் திருவடிப் பேற்றின்பமாகிய மனை புகுதலாகும். நூறு: அளவின்மைக்கொரு காட்டு. இயற்கைப் புலம்பினைச் செயற்கைப் புணர்வு முதலியவற்றுடன் ஒருங்கு வைத்துச் செயற்கைபோன்று உரு வகித்து ஓதினர்; இஃது ஏனைய வேற்றுமைகட்கு இடனாகிய எழுவா யினையும் எழுவாய் வேற்றுமை எனக் கூறுவது போன்றாகும்.

(அ. சி.) ஆறு பறவைகள் - காமாதி ஆறு. (கூக)

2865. கொட்டனஞ் செய்து குளிக்கின்ற கூவலுள்
வட்டனப் பூமி மருவிவந் தூறிடுங்
கட்டனஞ் செய்து கயிற்றால் தொழுமியுள்
ஒட்டனஞ் செய்தொளி யாவர்க்கு மாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் நோக்கமாகிய விருத்திகளையும், முனைப்பை யும் அடக்குவதே கொட்டனம் செய்தல் எனப்படும். அங்ஙனம் அருளால் அடக்கித் திருவடிப் பேரின்பமாகிய பெருவெள்ளத்தில் மூழ்குதல் வேண்டும். அக் குறிப்பே குளிக்கின்ற கூவலுள் என ஓதப்பெற்றது. வட்டனப் பூமியாகிய நீங்காப் பேரின்ப நிலை ஓங்கிப் பெருகும். வட்டனப் பூமி: வட்டு + அல் + ந + பூமி எனப் பிரிந்து சூதாடு காய்போன்று மாறுதல் எய்தாத சிறந்த பூமியாகிய பேரின்பநிலை எனப் பொருள்படும். அப் பேரின்ப நிலையைத் தங்கச் செய்வதாகிய கட்டுப்பாட்டினைப் பத்தி யென்னும் பருங்கயிற்றால் கட்டுதல் வேண்டும். உள்ளத்தினுள்ளே சிவபெருமானின் பெரும் பேரொளி யாவர்க்கும் ஒட்டுதலைப் பொருந்தி விளக்கமுறும் என்க. கட்டனம் என்பதற்குக் கட்டுச்சோறு என்றலும் ஒன்று. உள் ஒட்டனம் என்பதற்கு உணர்வினுள் ஒட்டியுறும் சோறுகிய[2] பேரின்பம் என்றலும் ஒன்று.

---

1. நுனிக்கொம்பர். திருக்குறள், ௪௭௬.
2. தீதில்லை. மாணி. அ. திருத்தோ - எ.

(அ. சி.) கொட்டனம் செய்து குளிக்கின்ற கூவல் - சிவபோதத்தை அடக்கிச் சிவபோதத்தில் திளைக்கில். வட்டனப்பூமி - சுகநிலை. கட்டனம் செய்து கயிற்றாற் றொழுமி - அந் நிலையைக் கட்டுப்படுத்தி நிலைக்கச் செய்து. உள் ஒட்டனம் செய்து - உள்ளத்துள்ளே ஓங்கவைத்தால். ஒளி - சிவத்தின் ஒளி. (௬௦)

2866. ஏழு வளைகடல் எட்டுக் குலவரை
ஆழும் விசும்பினில் அங்கி மழைவளி
தாழு மிருநிலந் தன்மை யதுகண்டு
வாழ நினைக்கில தாலய மாகுமே.

(ப. இ.) உலகங்கள் ஏழையும் தனித்தனி எழுந்து வளைவாகச் சூழ்ந்திருக்கும் கடல்கள் ஏழு. நிலத்தினை அழுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஓங்கி உயர்ந்த சிறந்த மலைகள் எட்டு. இவை ஆழ்ந்திருக்கும். விசும்பாகிய வானமும், வளியாகிய காற்றும், அங்கியாகிய தீயும், மழையாகிய நீரும், இவற்றைத் தாங்கித் தாழ்ந்திருக்கும் நிலமும் என்னும் ஐம்பூதச் சேர்க்கையாலாகிய இவ் வுலகமும் இவ் வுடலும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவில்களாகும் (1792). இவ் வுண்மையினை அருளால் பொருளாய்வின்வழிக் காணுதல் வேண்டும்.

"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு" (உள)

என்னும் தமிழ்மறையின்படி உலகை ஆய்தல் வேண்டும். இத்திருப்பாட்டிற்கு எல்லாரும் நிலையாமை யொன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். இந் நிலையாமை புற ஆய்வாகும். அக ஆய்வாகக் கொள்ளுங்கால் 'இருதிறன் அல்லதாய் சிவசத்தாய்'க் காணப்படும் மெய்ப்பொருட்டெளிவு தோன்றும். தோன்றவே அம்மெய்ப்பொருட்சிவத்தை அடைதற்கு இவ்வுடலும் உலகமும் துணைக் கருவிகளென்னும் துணிவு தோன்றும். தோன்றவே, இவற்றைத் திருக்கோவிலெனக் கொண்டு 'உடம்பினை நானிருந் தோம்புகின்றேனே' (705) என்னும் முறைமைப்படி ஓம்பப்படும். அதுவே வாழ நினைக்கின்றதாகும். இதுவே 'அற்குப ஆங்கே செயல்' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின் செம்பொருளாகும்.

(அ. சி.) ஏழு வளைகடல்-அக்காலத்துக் குறிப்பிட்ட பூமிஅண்டத்து ஏழு கடல். எட்டுக் குலவரை - சிறந்த எட்டுமலை. ஆழும் - இருக்கும். விசும்.. இருநிலம் - நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி. அது ஆலயமாமே - அந் நிலம் ஆலயம் போன்றது. ஆ+லயம் - ஆன்மா சிவத்தோடு இலயிக்கும் இடம். (௬௧)

2867. ஆலிங் கனஞ்செய் தகஞ்சுடச் சூலத்துச்
சாலிங் கமைத்துத் தலைமை தவிர்த்தனர்
கோலிங் கமைத்தபின் கூபப் பறவைகண்
மாலிங்கன் வைத்தது முன்பின் வழியன்றே.

(ப. இ.) பெருங்காதலுடன் கவவுக்கை நெகிழாமல் காற்றூடறுக்காமல் கட்டித்தழுவி அகம்சூடுண்டாக இருவரும் மருவினர். அதனால் அருஞ்சூல் உண்டாயிற்று. 'அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம்

வாய்மை' என்னும் ஐம்பெரும் சால்பினையும் அச் சூலுற்ற மகவின்பால் வைத்துத் தம்முனைப்பாம் தலைமை தவிர்த்தனர். இல்லொழுக்க முறையாகிய கோலினை அமைத்தனர். அஃதாவது குடும்பவாழ்க்கையினை முறையுறச் செய்தனர் என்பதாகும். செய்யவே கிணற்றகத்துள்ள பறவைகளை யொப்பப் பொறிபுலன்கள் மயங்கி நெறியல்லா நெறிச் செல்லாவாயின எனினும் ஒரோவழி அங்ஙனம் செல்லநேரின் அஃது அவ்வுயிர்கள் முன் செய்துகொண்ட வினைக்கீடாக நேர்வதாகும். அங்ஙனம் நேரின் அருளால் அவ்வுயிர்கள் அவற்றின்பின் செல்லாது நெறிமுறையே சென்று நிலைபெறும்.

(அ. சி.) ஆலிங்கனம் செய்து - மோகத்துடன் கூடி. அகம் சுட - உள் வருந்த. சூலத்து - கருப்பையில். சால் இங்கு - உடம்பை இவ்வுலகத்தில். கோல்-ஆட்சி; ஈண்டு வாழ்க்கை. கூபப் பறவைகள் - உடம்பின்கண் அமைந்த இந்திரியங்கள். மால் - மயக்கம். முன்பின் - முன்னர் (முன் சென்மங்களில்) இந்திரியங்களின் பின் (இந்திரியங்கள் சென்றவழியில்).

(௬௨)

2868. கோட்டுக்குந் தாலி இரண்டே இரண்டுக்குங்
கோட்டுக்குந் தாலிக்கும் பாரை வலிதேன்பர்
கோட்டுக்குந் தாலிக்கும் பாரைக்கும் மூன்றுக்கும்
இட்டம் வலிதேன்பர் ஈசன் [1]அருளன்றே.

(ப. இ.) புலன் நுகர்ச்சியின் பொருட்டு இருவரும் தெய்வ அடையாளமாகிய தீ, ஆசான், சான்றவர், ஊரவர், உறவினர் முதலிய பலரும் சான்றாகத் திருமணம் செய்துகொள்கின்றனர். அங்ஙனம் செய்த உரிமையின் அடையாளமாகத் தாலி காணப்படுகிறது. ஒருவர்பால் காணப்படும் தாலி இருவர் உரிமையினையும் எடுத்தியம்புகின்றது. புலன் நுகர்ச்சியென்பது புலன்கள் தீ நெறிக்கட் செல்லாது நன்னெறிக்கட் செல்லுமாறு ஒருவருக்கொருவர் துணையாகச் செலுத்தும் உரிமையை மாற்றிக் கொள்ளுதல். இது, 'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணே யுள' (௧௧0௧) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணரலாம். ஒண்டொடிக்கு உரிமையாக்கப் பெற்ற இப் பொறிகள் என்பால் அவள் உடைமையாக இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு உரிய முதன்மையும் உரிமையும் அவள் பாலுள்ளன. என் விழைவுபோல் பிழைபாடேதும் செய்ய இயலாது. அவள் விழைதக்கனவே யான் செய்ய இயலும். அதனாலேயே அவள் வாழ்க்கைத்துணை எனப்பட்டாள். வாழ்க்கை இம்மை, உம்மை, அம்மை என மூவகைப்படும். இம்மை - இப் பிறப்பு. உம்மை - மேற்பிறப்பு. அம்மை - பிறவாச் சிறப்பு. இவையே உரிமைத் தாலியின் அருமை பெருமையாகும். இறை நினைவு நீங்கிய உரிமைப் புலனுகர்ச்சி தோறும் விளையும் பயன் இரண்டே. அவை இன்ப துன்பம் என்பன. புலனுகர்வாகிய கொட்டுக்கும் அதன் உரிமையாகிய தாலிக்கும் மேலாகிய வன்மையுடையது பாரையாகிய விழைவென்ப. புலனுகர்வு, அதன் உரிமை, வலனும் விழைவு இம் மூன்றற்கும் வலிது

---

1. மணவன்காண். அப்பர். ௫. ௬௩ - ௪.
,, யாதொன்று. ௧௨ குங்குலியக்கலயர், ௯.
,, அரும்பெறன். ,, கண்ணப்பர், ௯.
,, களங்கனி. புறநானூறு, ௧௨௭.

திருவடிக்கண் வைக்கும் அன்பு. அவ்வன்பே சிவபெருமான் திருவருள் இன்பினைத் தரவல்லது. பொற்றாலியின் சிறப்பினை வருமாறு நினைவு கூர்க:

"பெண்ணே அணிபூணும் பெய்வர்பிற எல்லாரும்
கண்ணேய்நற் காதலன்றான் கட்டுவனால்—கண்ணேயாம்
நற்றாலி என்னும் நழுவா நகையாகும்
பொற்றாலி பூணல்முறை போற்று."

(அ. சி.) கொட்டு - இந்திரிய நுகர்ச்சி. தாலி - சுகதுக்க அனுபவம். பாரை - பொருள்களை அனுபவிக்கும் ஆசை. இட்டம் - திருவருட்சத்தியின் சம்பந்தம். (சங)

2869. கயலொன்று கண்டவர் கண்டே இருப்பர்
முயலொன்று கண்டவர் மூவரும் உய்வர்
பறையொன்று பூசல் பிடிப்பா னொருவன்
மறையொன்று கண்ட துருவம்போன் [1]றாமே.

(ப. இ.) கயல்போல் மாறிமாறிப் பிறழும் இவ்வுலகியல்பினை நிலையும் உறுதியும் உலகில் தலைமையும் உடைய ஒன்றெனக் மாறான எண்ணங்கொண்டு கண்டவர், பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெரும் பிறழ்வுத்துன்பினைக் கண்டுகொண்டே யிருப்பர். அழிவில் முயல்வாம் நற்றவமாகிய சீலம், நோன்பு, செறிவு என்னும் முந்நிலையும் கண்ட மூவரும் செந்நெறிச் சென்று 'நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான்' எய்தும் வாழ்வினராய் வாழ்வுறுவர். நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான் வாழ்வு சமரச சன்மார்க்க வாழ்வு. இதனையே பொதுநெறி வாழ்வெனக் கூறுப. இதுவே திருவள்ளுவர் உள்ளிட்ட செம்பொருட்டுணிவினராம் தென்புலச் செல்வர் வாழ்வு. போர்ப் பறையனையவாய் வாய்ப்பறை கொட்டும் சமயக்கணக்கர் தரும் பூசலை நேசமெனப் பிடித்து நிற்பா னொருவன் பாசவலைப்பட்டு ஆசைமிக்குற்றுப் பிறப்பன். செந்தமிழ் நெறிநூல் துறைநூல்களாகிய வேதாகம மறையொன்று உறுதியாகப் பற்றி வாழ்பவன் அசையா நிலையென்னும் துருவம் போன்றவன் ஆவன். அவன் சுடச்சுடரும் பொன்போல் மலம்நீங்கி ஒளிவிட்டுத் திருவருட்டுணை யால் சிவனடி எய்திச் செம்பு செழும் பொன்னும் விழுமிய சிறப்பு நிலையினை எய்துவன். செங்கல் செழும் பொன்னுக்கும் விழுமியோன் சிவனல்லவா? அவன் ஆருயிரைத் தன் வண்ணம் ஆக்கியருளும் உண்மை வண்மை அருளுக்கு அடையாளம அல்லவா அது? அங்ஙனமே அருள்வன். துருவம் - அசையாநிலை.

(அ. சி.) கயல் - மாறி மாறி வருகின்ற உலகம். முயல் - தவ முயற்சியால் அடையக்கூடிய சிவம். மூவர் - சரியை, கிரியை, யோக வான்கள் (ஞானவான்கள் அடைதல் நிச்சயமாதலால் அதைக் கூறாமல் விட்டார்) பறையொன்று பூசல் - ஆரவாரமுடைய சண்டை. மறை யொன்று கண்ட - தமிழ் வேதப் பொருளாயுள்ள ஒன்றைக் கண்ட. துருவம்-ஆன்மா. பொன்னுமே-மலம் நீங்கிச் சிவத்தோடு கலக்கும். (சச)

---

1. செம்பிரத. சிவஞானசித்தியார், கக. உஉ.

2870. கோரை எழுந்து கிடந்த குளத்தினில்
ஆரை படர்ந்து தொடர்ந்து கிடந்தது
நாரை படுகின்றாற் போலல்ல நாதனார்
பாரை கிடக்கப் படிகின்ற [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் எண்ணமாகிய சித்தம் குளம் எனப்படும். அக்குளத்தின்கண் விரிந்த அறிவாகிய கோரை எழுந்து கிடந்தது. ஆரைச் செடிபோன்று பின்னிக்கிடக்கும் ஆசை அவ் விரிந்த அறிவினை மறைத்துப் படர்ந்து மூடிக்கிடந்தது. குளத்தினிலுள்ள மீன்களைத் தனக்கு இரை யாகத் தன் நன்மையின் பொருட்டு நாரையாகிய கொக்கு கவரக் கருது கின்றது. அதற்குரிய செவ்வி பார்த்து அக்குளத்தில் தங்கியிருக்கின்றது. அதுபோன்று அல்லாமல் விழுமிய முழுமுதற்சிவன் ஆருயிர்களின் நன்மை யின் பொருட்டே அவ்வுயிர்களின் உள்ளமாகிய வன்பாரையிடத்துச் செவ்விநோக்கிக் காத்திருக்கின்றனன். இவ்வுண்மை தெரிந்தால் அவரை அப்பொழுதே கூடியின்புறலாம். நாரை உவமை மறுதலைப் பொருளின் கண் வந்தது; ''மற்றாங்கே''[2] என்பது போன்று. (சஒ)

2871. கொல்லைமுக் காதமுங் காடரைக் காதமும்
எல்லை மயங்கிக் கிடந்த இருநெறி
எல்லை மயங்கா தியங்கவல் லார்கட்
கொல்லை கடந்துசென் றார்புக லாகுமே.

(ப. இ.) பிறப்பினைக் கொல்லும் தலைமைப் பாடமைந்த 'ஓ' மொழி கொல்லை எனப்பட்டது. அவ் ஓ மொழிக்கண் அகர உகர மகரமாகிய மூன்றெழுத்தும் கூடியுள்ளன. அ+உ+ம் என்பது இரண்டரை மாத்திரைகளைக் கொண்டதாகும். அகர உகரம் குற்றெழுத்துக்கள். அவை இரண்டும் மூன்று மாத்திரை பெற்ற எழுத்தாகவேண்டுமாயின் ஒன்று நெடிலாதல் வேண்டும். எனவே உகரம் ஊகாரமாகக் கொள்ளுத லமையும். குற்றெழுத்தாகிய அ, இ, உ, எ, ஒ என்னும் ஐந்தும் ஒரு புடையொப்பாக முறையே வனப்பாற்றல், நடப்பாற்றல் அன்பாற்றல், அறிவாற்றல், உழைப்பாற்றல் எனக் கொள்க. இவ்வைவகையாற்றல் களும் ஆருயிர்களுடன் கலந்து தொழிற்படுத்து முறையினை நெட்டெழுத் தாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அந்த முறையில் அ+ஊ+ம்=ஓம் என்றாகும். மந்திரமாதலின் (2751) மறைத்தும் குறைத்தும் கூட்டியும் கூறுதல் மரபு. இதன்கண் குறைத்துக் கூறப்பட்டது. 'சிவாயநம' என்பதன்கண் 'வா' கூட்டிக் கூறப்பட்டது எனவே ஓ என்பது இரு மாத்திரையாக இருப்பினும் மூன்று மாத்திரையாக அளபெடுத்து ஒலித்தல் வேண்டும். அப்பொழுது 'ஓஒ' என்றாகும். இதுவே முக்காதம்' என மொழியப்பட்டது காடாம் 'ம'கரம் அரைமாத்திரையாகும். திருவடி எல்லை காணவொட்டாது நன்னெறியும் புன்னெறியுமாகிய இரு நெறிகள் மயங்கிக் கிடந்தன. இவ் விருநெறிகளையும் முறையே அருள் நெறியும் மருள்நெறியுமென்று கூறலாம். எல்லை மயங்காது அருள் நெறியில் ஒழுகவல்லார்கட்குத் திருவருட்பெருந்துணையால் நனிமிக

1. வினையென். அ.திருச்சதகம், கூஎ.
2. கெடுப்பதூஉம். திருக்குறள், கடு.

விரைந்து சென்று தனிப்பெருவாழ்வாம் திருவடிப்பேரூர் புகுந்து பேரின் புறலாம்.

(அ. சி.) கொல்லை - பிரணவம் (அ - உ). முக்காதம் - அகரமும் உகரமும் மூன்று மாத்திரை அளவின. காடு அரைக்காதம் - மலக் காடாகிய ம் அரைமாத்திரை அளவினது. எல்லை - அளவு. ஒல்லை - விரைவாக. ஊர் - முத்தி உலகம். (௬௬)

2872. உழவொன்று வித்து ஒருங்கின காலத்
தெழுமழை பெய்யாத் திருநிலச் செல்வி
தழுவி வினைசென்று தான்பய வாது
வழுவாது போவன் வளர்சடை யோனே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை (2615) நற்றவமாம் உழவினை அருளால் ஒருங்கிய மனத்துடன் நெருங்கித் திருந்தச் செய்தால், இருவினையொப்பு வாய்ந்த செவ்விநேர்ந்த காலத்துத் திருவருண்மழை எழுந்து பெய்யும். பெய்யா: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம். திருவருள் வீழ்ச்சியாகிய திருநிலச் செல்வி தழுவுவள். தழுவவே எஞ்சு வினை, ஏன்றவினை ஏறுவினையாகிய முத்திறவினைகளும் மூளா. வளர் சடையோன் ஆகிய சிவபெருமான் கன்றின்பின் அணையும் ஆன்போல், தவறுது வந்து திருவருள் புரிவன். முத்திறவினை: சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம்.

(அ. சி.) உழ......காலத்து - தவம் கைகூடிய காலத்து. எழுமழை பெயயா - ஞானத்தை எழுப்புகின்ற அருள்மழையைப் பெய்து திருநிலச் செல்வி தழுவி - திருவருட்சத்தி பதிந்து. வினை சென்று தான் பயவாது- மூவகை வினைகளும் இன்பதுன்பங்களைத் தராது. (௬௭)

2873. பதுங்கிலும் பாய்புலி பன்னிரு காதம்
ஒதுங்கிய தண்கடல் ஓதம் உலவ
மதுங்கிய வார்களி யாரமு தூறப்
பொதுங்கிய ஐவரைப் போய்வளைத் [1]தானே.

(ப. இ.) ஏதும் முயற்சியின்றி வாளா ஓரிடத்தில் நாம் அடங்கி யிருந்தாலும் நம்முடைய வாழ்நாளை வரைசெய்யும் உயிர்ப்பு கண் ணிமைப் பொழுதினும் குறைந்த காலநுட்பமுடைய இறைப்பொழுதும் வாளா இராது விடுத்தலும் எடுத்தலுமாகிய வேலையினைத் தொடுத்துச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறது. அதனுல் அவ்வுயிர்ப்பினை உவமஆகுபெய ராகப் பாய்புலி என்றனர். வாழ்நாளைப் பெருக்குவதென்பது ஓர் அரும் பெறற்றந்தை சீர்சால் மக்கள் ஏர்பெறவேண்டிக் கைமுதல் கொடுப்பது போன்று முதலிலார்க்கு ஊதியமில்லை' ஆதலின் மதலையாஞ் சார்பாக உயிர்ப்பினை நல்கியருளினன். அவ்வுயிர்ப்பு இத்துணைத்து நம் வாழ்நாட்கு அலகாய்—எண்ணிக்கையாய் அமைந்ததென்பது நம்மனோரால் அறிய வாராது. தந்தை ஈந்த கைமுதல் பெருகுவதாகிய வளர்ச்சியின்றிச் செலவே செய்துகொண்டிருந்தால் பின் அருகி உள்ளதுபோன்று தோன் றிய தோற்றமுமின்றிக் கெட்டுவிடுமல்லவா? பணம் முற்றும் அற்ற விடத்து அவன் நற்றந்தையை உற்றுக் குறையிரந்து சற்றும் பேறின்றி

1. அன்றுவின். அப்பர், ௫. ௯௦ - ௬.

நிற்பன். முயன்று தொழில் செய்துவளர்த்தவன், தந்தை முந்திவந்துறுக மைந்துடன் நிற்பன். வந்த தந்தையும் மனமகிழ்ந்து பாராட்டித் தன்னுடன் அணைத்துக்கொள்வன் அளவறிந்து வாழவேண்டுமென்பதே திருவள்ளுவநாயனார் அருளிய பொதுமறை; அது வருமாறு:

> "அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
> இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்"　　(சஎக)

நம்முடைய உயிர்ப்பு ஓய்வின்றி விடுத்தல் பதினாறு விரலளவும் செல்கின்றது. அதனை அவ்வளவில் எடுக்காமல் நான்கு விரலளவை வெளியில் வீணாக்கி விட்டுவிட்டுப் பன்னிரண்டு விரலளவே பற்றிக் கொள்கின்றோம். இங்ஙனம் செல்லும் நான்கு விரலளவையையும் வீணாக்காமல் அப்படியே முற்றாக எடுத்தல் வேண்டும். முற்றாக எடுத்துவிட்டால் செலவில்லையேயன்றி வளர்ச்சியுண்டாகாது வளரவேண்டுமாயின் அவ்வுயிர்ப்பினைத் தடுத்தலாகிய தம்பகம் செய்தல்வேண்டும். இப்பயிற்சியை இறைப்பொழுதாய்க் கண்ணிமைப் பொழுதாய், நாழிகையாய், நாளாய், திங்களாய், ஆண்டாய், ஊழியாய்ப் புரிந்து வளர்தல் வேண்டும் புலி வீணாய் ஆசைப்பட்டு உணவினைத் தொகுக்கப் பாய்வதும், அரிமா ஆசைப்படாது வேண்டும்வேளை பசிக்கு உண்டு அடங்குவதும் கண்கூடு. ஆசையை வென்றானைச் சிங்கம் என்பது மரபு. எனவே அரிமா போகநிலை எல்லையாகும் ஆனேறு ஞானநிலையாகும். ஒரு நாற்கயிற்றுச் சுருளினைப் பதினாறு விரலளவு வெளிவிட்டுப் பன்னிரண்டு விரலளவு உள்ளிழுத்தால் நான்கு விரல் வெட்டப்பட்டுப் போகின்றது. அங்ஙனமே போய்க்கொண்டிருந்தால் நாளடைவில் அச்சுருள் ஒன்றுமில்லாது போய்விடுமன்றோ? அங்ஙனமின்றி நான்குவிரலளவையும் உள்ளே கூட்டிக்கொண்டால் நம்முடன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் ஒதுங்கியிருக்கும் தண்கடலனைய திருவடிப் பேரின்பப் பெருங்கடல் நம்மாட்டு மேலோங்கி நிறைந்து கசிந்து எங்கணும் உலவும். இஃது அளவின்றி ஊறும் கிணற்றுநீர் மண்முதலியவற்றால் மூடப்பட்டு மறைந்து இல்லை யெனும்படி சொல்லிருந்து கிடக்கும். உரனுடை நல்லாரிணக்கத்தால் அம்மூடிய மண் முதலியவற்றை அகற்றிவிட்டால் அவ்வூற்றுப் பெருக்கெடுத்து எங்கணும் பாய்வதனையொக்கும். மதுக்களி மிக்க தேன்நிறை அழிவிலாக் காழில் கனியாகிய நிறைந்த துன்பில் இன்பமுது நுகர நுகரப் பெருகி ஊறும். அங்ஙனம் ஊறலால் முன் நம்மைப் பொசுங்கும்படி வருத்திய ஐம்புலன்களை இன்று நாம் பொசுங்கும்படி வளைத்து வெல்வோம். இதுவே "நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன்களைந்தும் வென்றானை" (அன்றாலின் கூ. ௰க கூ) யென்னும் மெய்ம்மறையின் ஐயமில் உய்யும் குறிப்பாகும். புலன் வென்றான் அன்றாலின் கீழிருந்து அறஞ்சொன்னான்; அதூஉம் நால்வர்க்கெனவும் நவில்ப. நால்வர் நாற்பொருளாளர் நாநெறியாளர் எனவும் கூறுப. உண்மையான், நோக்குவார்க்கு எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் நாற்பாலாரேயாவர். எனவே அறம் சொல்லுதல் பிறர்க்கன்று நமக்கேயாம். பிறர்க்கு நடைமுறையில் நடந்து நிடம் பெறக் காட்டல் நன்றாம். இதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க.

> "ஆலாம் அடிநினைவு அந்நால்வர் உட்கரணம்
> மேலாம் அறமவர்க்கே மேவுவித்தல்—நூலாம்
> அடையாளத் தன்கைபோன் றாண்டாண்டுள் ளார்க்கு
> நடையாலே நாம்காட்டல் நன்று"

(அ. சி.) பதுங்கிய......காதம் - பன்னிரண்டங்குலம் பரிந்திடும் பிராணன். ஒது......உலவ - சிவானந்தக் கடலின் உணர்ச்சி தோன்ற நாலங்குலம் கூடிக்கொளின். மது .....ஊற - தேன் துளிக்கும் சிவக்கனியின் இன்பம் பெருக. பொது......வளைத்தான் - இதுவரை வருத்திய ஐந்து இந்திரியங்களை வென்றவன் ஆவன். (௬௮)

2874. தோணியோன் றேறித் தொடர்ந்து கடல்புக்கு
வாணிபஞ் செய்து வழங்கி வளர்மகன்
நீலிக் கிறையுமே நெஞ்சின் நிலைதளர்ந்
தாலிப் பழம்போல் அளிக்கின்ற [1]அப்பன்றே.

(ப. இ.) பிறவிப் பெருங்கடலிலே மிதந்து கரை ஏறும்படி சிவனருளால் தரப்பட்ட அறவுத்தோணி[2] இவ்வாறறிவுசேர் ஏறனைய சீருடல். இதன்கண் ஆருயிர்கள் ஏறித் தொடர்ந்து வினைக்கீடாகப் பிறந்தும் இறந்தும் இக்கரையும் அக்கரையுமாக அலைகின்றன. காலினும் கலத்தினும் வாணிகம்புரிவது நூலின் வழிவந்தார் நுண்செயலாகும். அதுபோல் நூன்முறையும் கோன்முறையும் கைக்கொண்டு மறப்பினைக் கொடுத்தும் நினைப்பினைக் கொண்டும் பண்டமாற்றுதலாகிய கொண்டு விலையினைச் செய்து வளர்ந்துவருமகன் நீலியாகிய மாயாகாரியப் பொருள்களினிடத்துத் தினையினும் சிறிதளவாகவேனும் பற்றுள்ளம் கொள்ளுதல் ஆகாது கொள்ளின் நிலைதளரும். நிலைதளரின் 'தலையினிழிந்த மயிரனைய' னுவன். சலிக்குந் தன்மை வாய்ந்தது நீர் அதனால் அது சலம் எனப்பட்டது. சலம், தமிழ்ச் சொல் அலைதல் - ஓய்வின்றி எழுந்து மடங்கி வருதல். அதனால் அலை நீரின் உறுப்பாயிற்று. பசைபோன்று அப்புதலால் அப்பென்பதும் தண்ணீருக்குப் பெயராயிற்று. அத்தகைய அப்புப்போன்ற ஓயா அலைவுசேர் எண்ணமாகிய சித்தத்தின்கண் அம் மாயாகாரியப் பொருள்கள் நச்சுக் கனியாகிய ஆலிப்பழம் போன்று அருளால் அகற்றப் படுதல்வேண்டும். அறவி: அறநெறி; அறம்.

(அ. சி.) தோணி - உடல். கடல் - உலகமாய குடும்பக்கடல். வாணிபம் செய்து - நினைத்தல் மறத்தலாகிய வியாபாரங்களைச் செய்து. வழங்கி - ஒழுகி. நீலிக்கு - பெண்ணின் பொருட்டு இறையும் - சிறிதேனும். நெஞ்சின் நிலைதளரின் - மனம் நிலைகுலைந்தால். (௬௯)

2875. முக்காத மாற்றிலே மூன்றுள வாழைகள்
செக்குப் பழுத்த திரிமலங் காய்த்தன
பக்கனர் மிக்கார் படங்கினர் கன்னியர்
நக்கு மலருண்டு நடுவுநின் [3]றாரே.

(ப. இ.) அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல், என்னும் முக்குணம் விரவிய வழியிலே புக்கு ஓய்வின்றி வழிவழியாய் வருகின்ற வாழைகளாகிய நலவு கனவு உறக்கமென்னும் மூன்றும் நன்னெறிநான்மை நற்றவச் செக்கால் செம்மையுறும். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் காய்த்துப் பழுத்து வீழ்ந்து அடங்கின. திருவருளால் திருவடி

---

1. மலபெனு அப்பர், ௪. ௬௪ - ௨.
2. மருந்தவன். ௧. ௧௧௦ - ௧
3. செம்மலர். சிவஞானபோதம், ௧௨.

யுணர்வின் பக்கமானார் பக்கனார் எனப்படுவர். அவர் அறிவினுள் அறிவினராவர். அஃதாவது பதினாறும் (2615) நிலையாகிய ஞானத்தின் ஞானமாகிய நன்னெறியின் நிற்போர். அதனால் அவரே எல்லாரினும் மிக்காராவர். அவர் ஆடல், பாடல், அழகு, அணி, உடை, பூச்சு, நடை, ஊடல், கூடல் மிலேதல், மலேதல், முதலியவற்றால் ஆடவரை மயக்கும் படாமுலேமேல் படங்காகிய துகிலணிந்து நகிலுடன் வரும் பொலமகளிரைச் சிரித்து ஒதுக்குவர். அத்தகைய பிறன்மனே நோக்காத பேராண்மை என்னும் நல்லொழுக்கால் செங்கமலத் திருவடித்தேனே இடையறாது நுகர்ந்து அடியார் நடுவுள் படியிலாப் பரிவுடன் இருப்பர். இதுவே முடியாப் பிறவியின் முடிவு மருந்தாம் என்க. மலர்: செம்மலர் நோன்றாள். வாழ்க்கைத் துணைநலமாகிய நல்லாரிணக்கம் என்றும் வேண்டத்தக்கதே. வீழ்க்கைப் பிணிப்பொலமாகிய அல்லார் இணக்கம் வேண்டத்தகாதென்க. ஆனால் அவ் வல்லார் பிணக்கம் வேண்டத் தக்கதே.

(அ. சி.) முக்காதம் ஆற்றில்-முக்குண வழியில். மூன்றுள வாழை கள் - நனவு, கனவு, சுழுத்தி நிலேகள். செக்கு......காய்த்தன - தவத்தால் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்கள் பக்குவப்பட்டன. பக்கனார் - பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள். மிக்கார் - மேம்பட்டார். படங்கினார் கன்னியர் நக்கு - மேகலே அணிந்த கன்னியர் மோகத்தை வென்று. மலருண்டு - சிவானந்தபோகத்தைப் பருகி. (௫0)

2876. அடியும் முடியும் அமைந்ததோர் ஆத்தி
முடியும் நனியின்கண் முத்தலே மூங்கில்
கோடியும் படையுங் கோட்சார்ன் ஐயைந்து
மடியும் வலம்புரி வாய்த்ததவ் [1]வாறே.

(ப. இ.) தோற்றமும் மறைவும் பொருந்தியுள்ள இவ்வுலகம் ஓர் ஆத்தி என்று உருவகிக்கப்பட்டது. ஒருபுடையொப்பாக ஆத்திமலர் வெண்மை நிறம்பற்றி மாயையாகக் கொள்ளலுமாம். அம்மாயையின் மாட்டுள்ள பற்று அருளால் அற்று அகலும். அகலவே சுற்றந்தழுவும் காட்டாகிய முற்றிய மூங்கிலின்முத்து வீழ்ந்தனைய திருவடிப் பேற்றின்பம் கைகூடும். முத்தலேயென்பதற்கு மூன்று திருக்கண்களே யுடைய சிவபெருமான் எனவும் முத்தலே வேற்படை தாங்கும் முக் கண்ணன் எனவும் கூறலுமாம். கொடியாகிய திருவடிநினேப்பும், படையாகிய திருவடிமறப்பும் இல்லாமல் அதுவே தானாய்நிற்கும் நிலேயில் குற்றம் பொருந்திய அறிதற்கருவி ஐந்தும் செய்தற்கருவி ஐந்தும் தாமே அகலும். ஐ + ஐந்து = ஐயைந்து; ஐந்தும் ஐந்தும், உம்மைத்தொகை. ஐயைந்து என்பதற்கு இருபத்தைந்து எனக்கொண்டு உடன்மெய் இரு பத்துநாலும் சிறப்புத் தன்மைசேர் ஆள் ஒன்றும் ஆக இருபத்தைந்து என்றலும் ஒன்று. அவ்விடத்து அருள் துணையால் ''ஞானவாள், ஏந்தி நாதப் பறையறைந்து, மானமாஏறி, மதிவெண் குடைகவித்து, நீற்றுக் கவசம் பூண்டு'' மாயப்படையினே வெல்லுவர். தூய இவ்வெற்றியின் அடையாளமாகத் தூவெண் வலம்புரிச் சங்கு நலம்புணர முழங்கும்.

(அ. சி.) அடியும் முடியும் - தோற்றமும் சிறப்பும். ஆத்தி - உலக சம்பந்தம். முடிய கெட. முத்தலே முங்கில் - முத்தியை அளிக்கும்

1. ஞானவாள். அ. திருப்படையெழுச்சி, க.

மூன்று கண்களுடைய சிவம். கொடியும், படையும் - நினைப்பும் மறப்பும். கோட்சரன் ஐ ஐந்து - குற்றம் பொருந்திய ஞானேந்திரியம் ஐந்து. கன்மேந்திரியம் ஐந்து. மடியும் - கெடும். வலம்புரி - வெற்றிநாதமாகிய சங்கொலி. (௧௯)

2877. பன்றியும் பாம்பும் பசுமுசு வானரந்
தென்றிக் கிடந்த சிறுநரிக் கூட்டத்துக்
குன்றாமை கூடித் தராசின் நிறுத்தபின்
குன்றி நிறையைக் குறைக்கின்ற [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) பதுங்கிக் கிடக்கும் பன்றியனைய தோல்வியும், பாம்பின் சீற்றமனைய வெற்றியும், பசுவாகிய ஆடனைய அடக்கமும், முசுவானரமனைய அடங்காமையும் எங்கணும் விரவிக்கிடந்தன. தென்+திக்கு+இடந்த எனப் பிரித்து நன்றாக எல்லாப் புலங்களிலும் இடம் கொண்டிருந்தன என்றலும் ஒன்று. இப் பொருட்கு இடத்த என்பது மெலிந்து நின்றதெனக் கொள்க. சிறுநரிக் கூட்டமாகிய பயனில்லாத நினைப்புகளுள், ஒருவன் சோர்வடையாது திருவடி நினைப்பிற் கூடித், தராசின் நாநுனிபோன்று எண்ணத்தால் உணரும் உணர்ச்சியினைச் சிவபெருமான்மாட்டு மாறின்றி நிறுத்தினால் பன்றியனைய இருள்மலமிகுதியை நாளும் ஒளிவளரக் குன்றிமணியொப்பச் சிறிது சிறிதாகக் குன்றவைத்தல் கூடும். இருண்மலம் பன்றியாகவும் மருண்மலம் அன்னமாகவும் உருவகிக்கப்படும். இருண்மலம் - ஆணவமலம். மருண்மலம் - மாயாமலம். இக்குறிப்பு முறையே மாலும் அயனும்கொண்ட வடிவாற் புலனும்.

(அ. சி.) குன்றியும் - பாம்பும் - தோல்வியும் வெற்றியும். பசு - முசுவானரம் ; அடக்கமும் அடங்காமையும். தென்றி......கூட்டத்து - செறிந்த புன் மன எண்ணங்களில். குன்......பின்-ஈடுபடாது சிவத்திடை மனதை நிறுத்தினால். பன்றி......வாறே-அஞ்ஞானத்தைப் போக்கலாம். (௨௦)

2878. மொட்டித் தெழுந்ததோர் மொட்டுண்டு மொட்டினைக்
கட்டுவிட் டோடின் மலர்தலுங் காணலாம்
பற்றுவிட் டம்மனை பாழ்பட நோக்கினாற்
கட்டுவிட் டார்க்கன்றிக் காணவொண் ணாதன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் திருவடிப் பேரின்பம் சிற்றரும்பாய் எழுந்து ஒப்பில் பேரரும்பாய் மொட்டிக்கும். அம் மொட்டினைக் கட்டாகிய பற்றினை விட்டு ஆருயிர் ஓடிச்சென்று உணர்வினிற் கைக்கொண்டால் அம் மொட்டுப் பேரின்ப மலராக மலரும். மலரவே அதனை நுகர்ந்து பேரின்பங் கொள்ளலுமாம். மருள் நிலையாகிய உலக வியல்பிற் பற்றினைச் செலுத்தி நின்றால் அம் மனையாகிய திருவடிப் பேறு எய்தாது பாழ்பட நோக்கும். திருவடிப் பேரின்பம் கட்டுவிட்டார்க்கே உணர்வினிற் கண்டு நுகரும் உண்மையாகும். ஏனையார்க்குக் காணவொண்ணாதென்க. பற்றுவிட்டு பற்றினைச் செலுத்தி. கைவிட்டு எடுத்தான் என்பது போலாகும். அல்லது பற்று+இட்டு என்பது வகர உடம்படுமெய் பெற்றுப் பற்றுவிட்டு என்றாயிற்று எனலும் ஒன்று. 'உயிர்வரின்

1. இரும்புமுகஞ். புறநானூறு, ௬0௬.

உக்குறள் மெய்விட்டோடும்' என்பதன்கண் 'ஓடும்' என்றமையால் ஒரோ வழிக் குற்றுகரமும் முற்றுகரம்போற் புணரும் என்பது காண்க.

(அ. சி.) மொட்டித்து - தவத்தால் வெளிப்பட்டு. மொட்டு - சிவானந்தம். கட்டுவிட்டு - யான், எனது என்னும் கட்டை நீக்கி. மலர்தல் - சிவானந்தம் வெளிப்படுதல். பற்றுவிட்டு - மனதைப் பற்றில் விட்டு. மனே - முத்திவீடு. (௩௩)

2879. நீரின்றிப் பாயும் நிலத்தினிற் பச்சையாம்
யாவரும் என்றும் அறியவல் லாரில்லை
கூரு மழைபொழி யாது பொழிபுனல்
தேரினிந் நீர்மை திடரினில் [1]லாதன்றே.

(ப. இ.) எண்ணமாகிய சித்தச் செலவு நீரெனப்பட்டது. சிவன் 'சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்'; (சித்தமுஞ். அ. திருவண்டப் - ௪௧) ஆதலின் அவன் சித்தம் ஒடுங்கிய விடத்துத் தானே பாய்ந்து வெளிப்படு வன். அதனுல் நீரின்றிப் பாய்வன் என்றனர். நிலமாகிய உணர் வெண்ணத்துள் சிவப்பேரின்பம் வெளிப்பட்டு விளங்கும். பச்சை யென்பது அவ் வின்பம் என்றும் பொன்றாது ஒன்றுபோல் விளங்குவது பற்றிக் கூறப்பட்டதொன்றாகும். இவ் வுண்மையினைத் திருவருள் எய் தாத எவரும் யாண்டும் அறியவல்லாரல்லர். மிக்கோங்கும் பொறிபுல னின்பம் பொழியாது. பொழியாதாகவே சிவப் பேரின்பம் கழியா அழியாப் பெருவெள்ளமாகச் சுரந்து நிற்கும். ஆராய்ந்துணரின் இத் தன்மையனாகிய அவன் 'கள்ளமுள்வழிக் கசிவானலன்'. அஃதாவது சிவன் திருவடியைப் பற்றாது நிற்கும் பாவிகள் உள்ளம் தூர்ந்த கிணறு போல் திடராகும். திடரில் நீர் நில்லாமை யாவரும் தெரிந்ததே. அம் முறையில் சிவனும் நில்லான் பொல்லார் எண்ணத்தின்கண்.

(அ. சி.) நீர் - நினைந்து எண்ணும் எண்ணங்கள். பாயும் - சிவானந்த வெள்ளம் பாயும். நிலம் - சித்தம். பச்சையாம் - சிவம் வெளியாம். கூரும் மழை பொழியாது - இந்திரியச் சேட்டைகள் இல்லாது. பொழிபுனல் - சிவானந்த வெள்ளம். இந் நீர்மை - இத் தன்மை. திடர் - இந்திரிய வயப்பட்ட சித்தம். (௩௪)

2880. கூகை குருந்தம தேறிக் குணம்பயில்
மோகம் உலகுக் குணர்கின்ற காலத்து
நாகமும் ஒன்று நடுவுரை செய்திடும்
பாகனு மாகின்ற பண்பனு [2]மாகுமே.

(ப. இ.) அருட்கண்ணாகிய அகக்கண் திறப்பிக்கும் வரை ஆருயிர்க் கிழவர் 'பொருட் கண்ணிழந்து உண்பொருள் நாடிப் புகலிழந்த' பகல் குருடராவர். அதனுல் அவர் கூகை என உருவகிக்கப்பட்டனர். சிவகுரு

1. உள்ள. அப்பர், ௫. அஉ - ௪.
2. இருடரு. அப்பர், ௪. கூஉ - ௪.
,, அருக்கனேர். சிவஞானபோதம், கக. உ - க
,, ஐம்புல வேடரின். ,, அ.
,, மருளனேன் அ. அருட்பத்து, க.

வீற்றிருக்கும் தவநிறை திருமரம் குருந்தம் என்பது பொருந்தும் இயற்கை யன்றோ! அதனால் சிவகுருவின் திருவடியிணையினைச் சேர்வதைக் 'குருந்தம தேறி' என உருவகித்தனர். அஃது ஆளுடைய அடிகட்குத் திருப்பெருந் துறையில் 'செழுமலர்க் குருந்த மேவி' ஆட்கொண்டருளினமையான் உணரலாம். சிவகுருவின் திருவருளால் சுட்டியுணரப்படும் உடலும், உலகும், உலகியற் பொருள்களும் முக்குண விரிவாயுள்ளன, மயக்கும் தன்மையன என்னும் உண்மையினை உணர்தல் வேண்டும். உணரவே நாக மாகிய (2877) மனக்குரங்கு பாகம் எய்தி அடங்கும் 'காடுங் கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டோட' எனத் தாயுமானவச் செல்வர் (௬0 - ௧) அருளியவாற்றான் உணர்க. மனமடங்கவே நடுவுரையாகிய திருவைந் தெழுத்தைச் சிவதீக்கை பெற்று ஓவாது ஓதிவரும் தாவாச் செவ்விய ராவர். எண்குணம் நிறைந்த சிவப் பண்பருமாவர்.

(அ. சி.) கூகை......ஏறி - அஞ்ஞானமுள்ள சீவன் சிவமாகிய குருவை அடைந்து. குணம்......காலத்து - உலகுக்கு முக்குணமாயை காரணம் என்று அறிகின்றபோது. நாக......டும் - குரங்கையொத்த மனமும் அடங்கும் பாக......பண்பறும் ஆமே - மனத்தை அடக்கி நடத்துகின்ற தன்மையுடையவன் அவன். (௰௫)

2881. வாழையுஞ் சூரையும் வந்திடங் கொண்டன
வாழைக்குச் சூரை வலிது வலிதென்பர்
வாழையுஞ் சூரையும் வன்துண்டஞ் செய்திட்டு
வாழை யிடங்கொண்டு வாழ்கின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) வாழையாகிய இன்பமும், சூரையாகிய துன்பமும் இரு வினைக்கீடாக வந்து அகப்புறக்கலனும் எண்ணம் மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும்நான்கனுள் சிறப்பாக இறுப்பு மெய்யென்னும் புத்திதத்துவத்தை உறைவிடமாகக் கொண்டன. இன்பத்தினும் துன்பம் மிக்க வலியுடையது என்று கூறுவர். என்னை, இன்பமும் துன்பமும் தாமே வருவன அல்ல. பெரும்பாலும் வேறொரு வாயிலாகவே வருவன. அவ்வாயிலை மூன்றாகப் பகுத்தனர். அவை தன்னைப்பற்றி வருவன, பிற வுயிர்களைப்பற்றி வருவன, இயற்கையாகிய தெய்வத் தூண்டுதலான் வருவன என்பன. ஆயின் ஒருவர் வாயிலாக நமக்கு இன்பம் வரும்போது நாம் மகிழ்ந்து அவர்க்கு இன்புறத் தக்க நன்றி பாராட்டுதலைச் செய்வோம். அல்லது வாளா மறந்திருப்போம். ஆனால் துன்பம் வருமேல் அத் துன்பம் வருதற்கு வாயிலாக வுள்ளாரைத் துன்பம் பலவுறுத்தி மகிழ்வோம். இயல வில்லையேல் மறவாது நினைந்து நெஞ்சம் புண்ணுவோம். அதனால் பாவமும் பெருகும், இம் முறையான் என்க. தெய்வம் ஈண்டு ஊழ். வாழையும் சூரையும் ஆகிய இன்பத் துன்பங்களைத் திருவருட்டுணையால், இருவினை யொப்பால் வன்மையாக வேறுபடுத்துதல் வேண்டும். வேறுபடுத்தலாவது 'நாமல்ல இந்திரியம், நம் வழியின் அல்ல, வழி நாமல்ல' (சிவஞான போதம். ௬0. உ - ௧) என்று உண்மை கண்டிருத்தல். அங்ஙனமிருந்தால் என்றும் ஒன்றுபோல் வாழும் தலைமைப்பாடமைந்த சிவபெருமான் நம்முடைய வுள்ளத்தை விட்டகலாது மேலோங்கி விளங்கி இடங் கொண்டருள்வன். கொள்ளவே நாமும் நன்றாக வாழ்ந்து இன்புற் றிருப்போம்.

(அ. சி.) வாழையும் சூரையும் - இன்பமும் துன்பமும். வந்து - இருவினையால் வந்து. வன் துண்டம் செய்திட்டு - இன்ப துன்பங்களில்

மனம் வையாது இரண்டினையும் ஒப்ப நோக்கினல். வாழ் + ஐ இடம் கொண்டு - என்றும் உள்ள சிவம். மனத்தின்கண் இடம்கொண்டு. (௯௬)

2882. நிலத்தைப் பிளந்து நெடுங்கடல் ஓட்டிப்
புனத்துக் குறவன் புணர்ந்த கொழுமீன்
விலக்குமின் யாவர்க்கும் வேண்டிற் குறையா.
தருத்தமு மின்றி யடுவது மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் திருவருள் வலத்தாலும் நல்லாரிணக்க நலத்தாலும் சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வை எய்துதல் வேண்டும். அந்நெறிச் செல்லாது நிலத்தை உழுதலானும் நிலத்தைப் பிளந்து காலிற் போதலானும் கலத்திற் சென்று கடல்கடந்து மிடலொடும் பெரும் பொருள் ஈட்டலானும் கொன்னே காலம் போக்குவர். நில ஒப்பினல் உடலைப் பெரிதெனச் செருக்கலும், காலினும் கலத்தினும் புகுதலான் உடைமையைப் பெரிதெனச் செருக்கலும் ஆகிய தம் முனைப்புடையாராயிருப்பர். முனைப்புடையராகவே ஐம்புல வேடருட்படுவர். அதனல் அறிவு திரிந்து வேடராவர். புணர்ந்த கொழுமீன் என்றதனல் இருவினைத் துடக்குட் பட்டுப் பிறப்பு இறப்புக்குட்படும் சிறப்பிலாராவர். அருள் நாட்டத்தால் இவற்றை யகற்றுதல் வேண்டும். அகற்றுதொழியின் குறைவிலா நிறைவாய் வளரும் திருவடியின்பமாகிய அருத்தம் எய்தாது. அதுமட்டுமன்றி ஆருயிர்களை மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பு இறப்பினுக்குட்படுத்தி அளவில் துன்பத்தினையும் எய்துவிக்கும்.

(அ. சி.) நிலத்தைப் பிளந்து - பூமியின்கண் சகலபோகத்தையும். நெடுங்கடலோட்டி - கடல் யாத்திரை செய்து வேண்டிய செல்வங்களை ஈட்டியும். புனத்துக் குறவன் - ஐம்புல அனுபவியாகிய சீவன். புணர்ந்த கொழுமீன் - அடைந்த தேக உலக பாசங்கள். அருத்தம் - நற்பயன். அடுவது - பிறந்து இறந்து உழல்வதுமாம். (௯௭)

2883. தளிர்க்கும் ஒருபிள்ளை தட்டா ணகத்தில்
விளிப்பதோர் சங்குண்டு வேந்தனை நாடிக்
களிக்குங் குசவர்க்குங் காவிதி யார்க்கும்
அளிக்கும் பதத்தோன்றிங் காய்ந்துகொள் வார்க்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியையன்றி எண்ணத்தின்கண் வேறொன்றும் மருவுவதற்கு இடங்கொடாதவன் தட்டானவன். தட்டுதல் - மருவுதல். தனைதட்டுதல் - தனைபொருந்துதல் என்பதனன் உணர்க. பற்றற்று நிற்பார் தம் உள்ளத்துப் பிளவுபடாத ஒப்பில் தலைமைத் திருவடியின்பம் பெருகும். பிள்ளை : பிள் + ஐ—பிள்—பிளவுபடுதல். ஐ - தலைமைத் திருவடியின்பம். வெற்றி முழக்கம் செய்வதொரு சங்கொலியுண்டு. வேந்தனுகிய ஆருயிர்களை நாடிக் களிக்கும் குசவராகிய விடுத்தல் மூச்சும், காவிதியாகிய எடுத்தல் மூச்சும் என்னும் இரண்டன்பாலும் மனத்தைச் செலுத்தினல் அம் மனம் அவற்றிற்கு இரையாகும். விடுத்தல் - இரேசகம். எடுத்தல் - பூரகம். அப்பொழுது அகத்தவப் பயிற்சி ஆசான் வாயிலாக ஒப்பற்ற தடுத்தல் மூச்சாகிய கும்பகத்தை ஆய்ந்து கொண்டு அதன்வழி யொழுகுவார்க்கு அழியாப் பேரின்பம் உண்டாம்.

(அ. சி.) தளிர்......அகத்து - பற்று அற்றவனது உள்ளத்தில் சுகம் உண்டாகும், விளிப்பதோர் சங்குண்டு - அது பத்துவித நாதங்களில் சங்கோசை கேட்கும்போது வேந்தன் - ஆத்மா. குசவர் - காவிறி; இரேசக பூரகம். பதம் ஒன்று - கும்பகம். (௯௮)

2884. குடைவிட்டுப் போந்தது கோயில் எருமை
படைகண்டு மீண்டது பாதி வழியில்
உடையவன் மந்திரி யுள்ளலும் ஊரார்
அடையார் நெடுங்கடை ஐந்தொடு நான்கே.

(ப. இ.) உள்ளங் கவிந்து கள்ளப் புலன்வழிச் செல்லும் பற்றுதலி னின்றும் நீங்குதல் வேண்டும். அங்ஙனம் நீங்கிய எண்ணமாகிய சித்தத்தைக் கோவில் எருமை என்றனர். கோவில் எருமை : ஆருயிரின் நிலைக்களமாகிய எண்ண வளர்ச்சி. உயிர்ப்புப் பயிற்சிக்குத் தடையாகிய காம முதலிய அறுபகையும் படைபோல் வருவதைக் கண்டு பாதிவழியில் அவ்வெண்ணம் மீண்டது. அவ் வுயிர்க்கு நெருங்கிய உடையவனாகிய வலிய அமைச்சனும் இறுப்புமெய் உண்மையை நினைக்கும். நினைக்கவே அவ் வுயிர் ஐந்தும் நான்கும் கூடிய தொகை ஒன்பது ; இவை உடம்பகத் துள்ள ஒன்பது வாயில்களாகும். இத்தகைய உடம்பினுள் புகாது என்க.

(அ. சி.) குடைவிட்டு - கவிந்துள்ள ஆசை நீங்கி. போந்தது - சிவத்திடம் சென்றது கோவில் எருமை - மனக்கோவிலில் உள்ள சித்தம். படைகண்டு - காமாதி சேனைகளைக் கண்டு. பாதி வழியில் - யோக அப்பியாசத்தின் நடுவில். மீண்டது - தப்பித்துக்கொண்டது. உடையவன் மந்திரி - புத்தி. உள்ளலும் - விசாரித்தால் ஊரார் - தேகியாராகிய சீவனர். அடையார் நெடுங்......கே - ஒன்பது வாயிலை யுடைய தேகத்தில். புகார் - பிறவார். (௯௯)

2885. போகின்ற எட்டும் புகுகின்ற பத்தெட்டும்
ஆகிப் படைத்தன ஒன்பது வாய்தலும்
நாகமும் எட்டோடு நாலு புரவியும்
பாகன் விடாவிடிற் பன்றியு [1]மாகுமே.

(ப. இ.) புலன்களிற் செல்லும் நலமில் விருப்பமும், உள்ளே புகுந்து பற்றக்கூடிய உயிர்ப்பின் மாத்திரை அளவு எட்டும், ஆகிச் சமைந்தன கண் முதலாகிய ஒன்பது துளையுள்ள வாயில்கள். நிலையான என் விரல் மூச்சும் நால்விரல் மூச்சும் முறையே நாகம் (2880) எனவும் புரவி எனவும் கூறப்பட்டன. இவற்றைச் செலுத்தும் ஆருயிரான பாகன் செலுத்தாது அடக்குதல்வேண்டும் அங்ஙனம் அடக்கினால் மெய்யுணர்வு வெற்றி யுண்டாகும். பன்றி - வென்றி.

(அ. சி.) போகின்றவெட்டும் - இந்திரியங்களில் செல்லும் விருப்ப மும். புகுகின்ற......பத்தெட்டு - உள்ளே புகுகின்ற பற்றக்கூடிய எட்டு மாத்திரையான பிராணன். நாக......புரவியும் - நிலையான எண்விரல் பிராணனோடு நால்விரல் பிராணனையும். பன்றி - வெற்றி. (௱)

---

1. எண்ணுகேன். அப்பர். ௬. ௧௧ - ௧.

2886. பாசி படர்ந்து கிடந்த குளத்திடைக்
கூசி யிருக்குங் குருகிரை தேர்ந்துண்ணுங்
தூசி மறவன் துணைவழி எய்திடப்
பாசங் கிடந்து பதைக்கின்ற [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) குளமாகிய ஆருயிர்களின் உள்ளத்தினிடத்துப் பாசியாகிய காமம் வெகுளி மயக்கங்கள் படர்ந்து கிடந்தன. அவ் வுள்ளத்துடன் கூடியிருக்கும் குருகாகிய ஆருயிர் இரையாகிய ஐம்புல நுகர்ச்சிகளை நலம் பொலம் ஆய்ந்து நுகரும். உய்யவேண்டும் துணைக்கருவிக் கூட்டங் களுள் ஒன்றாகிய பற்றறுதி என்னும் கொடிப்படை தாங்கி முற்செல்லும் ஆண்மை மறவன் துணைவழிச் செல்வன். செல்லவே காமம் வெகுளி மயக்கமென்னும் பாசங்கள் நிலையின்றி மெலிந்து பதைபதைத்து அடங்கி யழியும். அதுவே அவற்றை வெல்லும் வழியுமாகும். பற்றறுதி-வெறுப்பு; வைராக்கியம். தூசி - கொடிப்படை ; முற்படை.

(அ. சி.) பாசி - ஆசை. குளம் - சித்தம். குருகு - சிவன். இரை - இந்திரிய விடயங்களை. தூசி மறவன்-வைராக்கியம். பதைக்கின்றவாறு- கெடும். (௬௧)

2887. கும்ப மலைமேல் எழுந்ததோர் கொம்புண்டு
கொம்புக்கும் அப்பால் அடிப்பதோர் காற்றுண்டு
வம்பாய் மலர்ந்ததோர் பூவுண்டப் பூவுக்குள்
வண்டாய்க் கிடந்து மணங்கொள்வன் ஈசனே.[2]

(ப. இ.) புலன் நோக்கம் அடங்கிய சித்தம் கும்பமலை எனப் பட்டது. அதன்கண் உண்டாகிய திருவடிப் பேரின்பம் என்னும் கிளை யொன்று உண்டு. அப்பகுதியாகிய பேரின்பம் தொடர்ந்து வருமாறு திருவருளால் வீசுவதொரு தென்றலாகிய தமிழ் மென்காற்று ஒன்று உண்டு. இயற்கை நறுமணங் கமழும் மெய்யுணர்வு வடிவாய் விளங்கும் அழியா ஆருயிர் மலர் ஒன்றுண்டு. அப் பூவினுள் விழுமிய முழுமுதற் சிவன் வண்டாகப் பின்னிக்கிடந்து மணங்கொண்டு இன்புறுத்துவன். மணங்கொள்ளுதல் : கலத்தல்.

(அ. சி.) கும்பம் - இந்திரியச் சேட்டைகள், அடங்கிய மனம், கொம்பு - இன்பம். காற்று - இன்ப உணர்ச்சி. வம்......பூ - ஞான மயமான ஆன்மா. (௬௨)

2888. வீணையுந் தண்டும் விரவி யிசைமுரல்
தாணுவும் மேவித் தகுதலைப் பெய்தது
வாணிபஞ் சிக்கேன் றதுவடை யாமுன்னங்
காணியும் அங்கே கலக்கின்ற [3]வாறன்றே.

(ப. இ.) அகத்தவம் என்று சொல்லப்படும் உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் பத்துவகையான முழக்கம் (586) அகத்தே எழும். அவற்றுள் யாழொலி

---

1. தொண்டர்காள். அ. திருப்படையெழுச்சி, ௨.
2. அற்புதத். கூ. கருவூர்த் தேவர் கங்கை - ௩.
3. அருந்திறல்பத். சிவஞானசித்தியார், அளவை யிலக்கணம், ௭.

யும், தண்டு என்று சொல்லப்படும் புல்லாங்குழலொலியும் உள்ளன. இவ் விரண்டும் ஒன்றுகூடி இசையொத்து முரல் உயிர்ப்பானது நிலைபெற்ற பொருளாதலின் தாணு எனப்பட்டது. அவ் வுயிர்ப்புப் பயில்வார்க்கு வயமாகப் பொருந்தித் தடுத்தலாகிய கும்பகத்தைச் செய்ய வாய்த்தது. வாணிகமாகிய புலனுகர்வு விரைந்து வந்து அதனைக் கெடுத்தற் பொருட்டுச் சேர்வதற்கு முன்னர், யாவற்றையும் ஒரு காலத்து ஓரிடத்திருந்து ஒருங்கு அறியும் காட்சி யோகக் காட்சி அத்தகைய யோகக் காட்சியால் எல்லாவற்றையும் இருந்த இடத்திருந்தே காணுவதாகிய அறியும் தன்மை உண்டாம். அவ் வறியும் தன்மையும் அவ் வுயிர்ப்புப் பயிற்சியின் கண்ணே வந்து கலந்து கொள்ளும் முறைமையுண்டாகும். ஆங்கு - அவ் வுயிர்ப்புப் பயிற்சியில். யோகக் காட்சி நீருள் மூழ்கினான் நிலையினை ஒக்கும். நீருள் மூழ்கினானுக்கு நீரால் நனையப்படாத இடம் உடம்பில் ஒன்றும் இன்றல்லவா? அதுபோல் யோகக் காட்சியினர் எல்லாப் பொருள்களையும் ஓரிடத்தே இருந்து காண்பர். இஃது அவர்தம் அறிவு சிவனையே நோக்குவதால் அவர்களுடைய அறிவுக் காட்சிக்குக் கருவியாக இருப்பது சிவனுடைய எங்கு நிறைந்த மங்கா அறிவு அதனால் எங்கு நிறைந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் அறிதல் கூடும். நீருள் பரட்டளவு நின்றார், முட்டுக்காலளவு நின்றார், இடுப்பளவு நின்றார் அவ்வவ் வெல்லை வரையுமே நீரின் நனைவினைப் பெற்றிருப்பர், அதுபோல் ஆருயிரும் கண் முதலிய புலனால், இறுப்புமெய்யாகிய புத்தியினால், உணர்வு மெய்யாகிய உழைப்பு உணர்வு உவப்பு (அராகம் என்னும் கருவிகளால் அறியும் அறிவு அவ் வவ் வெல்லை வரையுமே அறியும்.

(அ. சி.) வீணை - யாழ். தண்டு - புல்லாங்குழல். தாணு - சிவம். தருதலை - இன்பத்தை. வாணிபம் - இந்திரியச் சேட்டை. காணி - முத்தி உலகம். (கூ)

2889. கொங்குபுக் காரோடு வாணிபஞ் செய்த
தங்குபுக் காலன்றி ஆய்ந்தறி வாரில்லை
திங்கள்புக் கால்இரு ளாவ தறிந்திலர்
தங்குபுக் கார்சிலர் தாபதர் தாமன்றே.[1]

(ப. இ.) புலப்பகையாகிய விசயவாசனையில் வெளிவந்து மனம் புகுவதே வாணிகம் செய்வதெனபதாம். கொங்கு, மணம் என்னும் பொருளையும் உடையது. மணம் அடங்கிய மனத்தைப் புறத்து ஈர்ப்பது. அதனால் ஆருயிரின் அறிவு புறத்துவர வாயிலாக இருப்பவர் சிறப்பிலாச் சிறியோராவர். அவர் தம் சேர்க்கையினையே கொங்கு என்றனர். இச் சிறியாருடன் பயின்று சிறப்பிலாத் தொழிலை, பிறப்புலாந் தொழிலைப் புரிகின்றோமென்னும் எண்ணம் இவரைவிட்டு நீங்கிச் சிறப்புளார் பால் சேர்ந்து செயலற்றிருக்குமிடத்தே புலனாவதாகும். அதுபோல் அங்கென்று சொல்லப்படும் செயலறும் இடமாகிய நன்னிலத்துப் போனாலல்லாமல் சிறப்பில்லாத் தொழில் புலனாகமாட்டாது. நன்னிலம் - துரிய நலம். நிலவு வெளிப்பட்டால் இருளையறிய முடியாதல்லவா? அதுபோல் நன்னிலமாகிய துரியம் புகுந்தாரும் புலப் பொருள்களை யறியார். புலப் பொருள் கண் முதலிய பொறிகட்குப் புலனாகும் பொருள். தங்குமிடமாகிய நன்னிலம் சில. அகத்தவத்தோர் - தாபதர் புகுந்தனர்.

---

1. ஒளிக்கும் கொடிக்கவி, க.

(அ. சி.) கொங்கு புக்காரொடு - இந்திரியவழிச் சென்றவரோடு. அங்கு - துரிய அவத்தையில். திங்கள் புக்கால் - தண்ணிய ஒளி வெளிப் படுமாகில். தங்கு புக்கார் - துரியத்தில் நின்றார். (கூ௯)

2890. போதும் புலர்ந்தது பொன்னிறங் கொண்டது
தாதவிழ் புன்னை தயங்கு மிருகரை
ஏதமில் ஈசன் இயங்கு நெறியிது
மாத ரிருந்ததோர் மண்டலம் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் அறியாமையாகிய இருட்பொழுதும் விடிந்தது. பேரறிவாகிய சிவஞாயிறு எழுந்தது. பொன்னிறம் பேரறிவு. பூந்தாள் சிந்தும் புன்னை மரங்கள் என்பது திருவருளைப் பொழியும் பெரும் பொருளாம் சிவன் என்பதாகும். அச் சிவன் அகமும் புறமு மாகிய இரு கரைகளிலும் வெளிப்பட்டு நின்றருள்வன். எக்குற்றமு மில்லாத முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமான் செவ்வியுயிர்க்கு உடனாய் நின்று உதவும் ஒப்பிலா வுதவி இதுவாகும். நெறி - ஈண்டு நெறியின் பயனாகிய உதவி. அது காரியத்தைக் காரணமாக ஏற்றிக் கூறினார். மாதர் - அழகு. சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற்கு அழகாகும் அத்தகைய அழகு நிறைந்த நிலவுலகம் இத்தகைய நற்றவர் வாழுமிடம்.

(அ. சி.) போது - அஞ்ஞான இருள். புலர்ந்தது - நீங்கிற்று. பொன்னிறம் - ஞான ஒளி. தாதவிழ்புன்னை - அருளைப் பொழியும் சிவம். இருகரை தங்கும் - உள்ளும் புறமும் விளங்கும். மாதர் - அழகு. மண்தலம் - பூமி. (கூ௰)

2891. கோமுற் றமருங் குடிகளுந் தம்மிலே
காமுற்ற கத்தி இடுவர் கடைதோறு
மீவற்ற வெல்லை விடாது வழிகாட்டி
யாமுற்ற தட்டினால் ஐந்துண்ண லாகுமே.

(ப. இ.) கோபமுற்றென்பது கோமுற்றென நின்றது. எனவே வெறுப்புற்றென்பதாகும். இனம்பற்றி விருப்பும் கொள்ளப்படும். வெறுப்பு விருப்புக்கள் காரணமாக ஆருயிராகிய குடிகள் தாங்கள் விரும்பிய புலப்பொருள்களை அடைய முயன்று அப் பொருள்கள் உள்ள இடங்களின் வாயில்கள்தோறும் சென்று உரத்தகுரலில் குறையிரந்து நிற்கும். அங்ஙனம் நிற்கும் அவ் வுயிரைத் திருவருட் சிவகுரு மீ ஆகிய மேற்பிறப்பு வற்றுதற்பொருட்டு உள்ளத்தை உலக வியல்புகளிலே செல்லவொட்டாது நன்னெறிக்கு உய்க்கும் நாதன் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறுத்தியருள்வன். ஆருயிர் முனைப்பை யும் நீக்கியருள்வன். நீக்கினல் என்பது தட்டினாலென்னும் சொல்லாற்ற லாற் பெற்றாம். அம் முனைப்பு நீங்கவே திருவைந்தெழுத்தாற் பெறப் படும் திருவடிப்பேரின்பம் நுகரலாம். இதற்கமை திருவைந்தெழுத் துச் 'சிவய சிவ' (2560) என்ப. இது ''நால்வர்நம் மூலர் நயந்தெமை யாள் ஐங்குரவர், சால்பாம் 'சிவயசிவ' சார்ந்து'' என்பதனாற் காண்க.

---

1. மாதர்மடப். சம்பந்தர், க. கஙௗ - க.
,, போற்றியென். அ. திருப்பள்ளியெழுச்சி, க.

(அ. சி.) கோமுற்று - வெறுப்பு விருப்பு உற்று. குடிகள் - சீவர்கள். காமுற்று அகத்தி - (அகற்றி - அகத்தி) விருப்பு வெறுப்புக்களை மகிழ்ந்து நீக்கி. கடைதோறும் - நேர்ந்த இடந்தோறும். மீவற்ற - பிறவி கெட. எல்லை விடாது வழிகாட்டி-ஆகம மார்க்கம் தவறாமல் உபதேசித்து (௬௬)

2892. தோட்டத்தில் மாம்பழந் தொண்டி விழுந்தக்கால்
நாட்டின் புறத்தில் நரியழைத் தென்செயும்
மூட்டிக் கொடுத்து முதல்வனை முன்னிட்டுக்
காட்டிக் கொடுத்தவர் கைவிட்ட [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) தோட்டத்தில் மாம்பழம் தொண்டி விழுந்தக்கால் என்பது ஆருயிரின் செயலறலாகிய நிட்டை கலந்தவிடத்தென்பதாம். தோட்டம் நற்றவம்புரியும் சுற்றிடம். மாம்பழம் நிட்டை. தொண்டி விழுதல் உள்ளே வண்டிருந்து குடைந்து தொளையாக்குதல் அது போல் ஆருயிரின் நாட்டத்தின்கண் பண்டைப் பயிற்சிப் பசையினால் மாற்றம் ஏற்படும். ஏற்படவே நிட்டை கலையும் நிட்டை கலந்தால் உள்ளம் புறத்துச் செல்லும். செல்லவே நோன்பு என்னும் பூசை முறையை மேற்கொள்வர். அதனால் அடையும் பெரும்பயன் யாது? ஒன்றுமின்றென்பதாம். நரியழைத்தல் - செயல்செய்தல். திருவருளால் சிவகுருவானவர் நிட்டைபுரியுமாறு தூண்டித் துணைசெய்து, முதல்வனாகிய ஆலமர் செல்வனை முன் நிறீஇத் திருவைந்தெழுத்தைச் செவியறிவுறீஇச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைக் காட்டிக்கொடுத்தனர். அங்ஙனம் காட்டிக்கொடுத்தவரை நாம் நினையாது தினைப்பொழுது இருப்பினும் அவரும் நம்மை நினைப்பதாகிய கையினைச் சோரவிடுவர். இவையெல்லாம் அவர் சோரவிட்டமையால் நேர்வன. அங்ஙனம் நேரா வண்ணம் அச் சிவகுருவினை இடையறாது நாடுதல் வேண்டும். நாடுதல் - சிந்தித்தல். முன் நிறீஇ - முன் நிறுத்து. செவியறிவுறீஇ : சொல்லொணா அருமறைத் திருவைந்தெழுத்தை உபதேசித்து சிவகுருவை யன்புடன் ஓவாது எண்ணிக்கொண்டிருப்பதே நம் கடமை என்னும் உண்மை வரும் திருமூலர் திருப்பாட்டான் உணர்க.

"தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே." (௧௫௮௧)

(அ. சி.) தோட்.........கால் - சுகசமாதி கலந்தால். நாட்......... செயும் - உலகத்தில் கிரியா மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு என்செய்ய முடியும் மூட்டிக் கொடுத்து - சமாதிக்கு ஏற்பாடு செய்து முதல்வனை - ஆறுமுகக் கடவுளை. முன்னிட்டு - முன்னிலையாக வைத்து. (௬௭)

2893. புலர்ந்தது போதென்று புட்கள் சிலம்பப்
புலர்ந்தது போதென்று பூங்கொடி புல்லிப்
புலம்பி னவளோடும் போக நகரும்
புலம்பனுக் கென்றும் புலர்ந்திலை [2]போதே.

---

1. காத்தாள். அப்பர், ௪. ௧ - ௫
2. போற்றியென் அ. திருப்பள்ளி எழுச்சி, ௧.
,, கூவின பூங்குயில். ,, ,,

(ப. இ.) நெறிநூலும் துறை நூலுமாகிய செந்தமிழ் வேதாகமங் களும், அந் நூல்களை ஓதியும் ஓதுவித்தும் வரும் ஒண்மைக் குருமாரும், நுண்ணுணர்வாகிய தன்நுகர்வும் ஆகியவற்றைப் புட்கள் என்று ஓதினார். அப் புட்கள் அறியாமையாகிய இருள் அருளால் கெட்டதென்று ஒலித்தன. அங்ஙனம் ஒலித்துக்கொண்டிருப்பவும் அதனை உறுதி என் றுணர்ந்து அவ்வழியொழுகாது பலர் பொழுதுவிடிந்தது என்று வந்து கண்டுங், கேட்டும், கொண்டும், கூடியும், உண்டும், உறங்கியும் இன்புற லாமென்று பூங்கொடியாகிய மாயாகாரியப் பொருள்களையும், இணை விழைச்சையும் நாடியலைகின்றனர். இணைவிழைச்சை விடாது பற்றி ஒரு வுவதின்றி மருவுகின்றனர். நல்லாரிணக்கமில்லாத அல்லார் நிலை புலம்பு நிலையேயாகும் புலம்புநிலை - இருள்நிலை. அஃதாவது அறியாமை நிலை யுடன் ஐம்புலனுகர்வுச் சிறப்பாகிய பெண்களுடன் கூடும் கூட்டத்தையே பெரிதென்று நாடிப் போக நுகர்கின்றனர். அப்போகம் சிவபோகமாக வேண்டுமென்பது நல்லோர் குறிக்கோள். அஃதாவது சிவனடியை மறவா நினைவுடன் ஆண்டான் அடிமைமுறை பூண்டு நுகர்தல். அங்ஙனமின்றித் தன் முனைப்புடன் இறையை மறந்து எந்நுகர்வு நுகரினும் அது பிறவிக்கு வித்தாம். அறமுறை திறம்பிய பாவமுமாகும். அறக்கூழ்ச் சாலையில் அமைக்கப்பட்ட உணவினை அவர்கள் அருளுடன் வாக்க உண்பார் நன்றி மறவா நினைவும் அன்புங் கொண்டு உண்ணின் அஃது அறமாகும். அங்ஙனமின்றி நன்றி மறத்தலும் கட்டுண்டலும் செய்வரேல் அது பாவமாகும். இவையே மேலனவற்றிற்கு ஒப்பாவன. கட்டுண்டல்-களவு செய்துண்டல். அறியாமை வயப்பட்ட ஆருயிர்க்கிழவன் புலம்பனெனப் படும். அத்தகைய புலம்புனுக்கு எந்த நாளிலும் அறியாமையாகிய அகவிருள் விடிந்ததில்லை என்க. ஆருயிர்க்கிழவன் : ஆன்மா.

(அ. சி.) புலர்ந்தது போது-அஞ்ஞான இருள் கெட்டது. புட்கள்- அனுபவங்கள். பூங்கொடி - பெண். (கஅ)

2894. போதிரண் டோதிப் புரிந்தருள் செய்திட்டு
மாதிரண் டாகி மகிழ்ந்துட னேநிற்குந்
தாதிரண் டாகிய தண்ணம் பறவைகள்
வேதிரண் டாகி வெறிக்கின்ற [1]வாறன்றே.

(ப இ.) காலை மாலை என்று சொல்லப்படும் இருவேளைகளிலும் நெறி நூல் துறைநூல்களாகிய வேதாகமங்களை முறையுற ஓதுதல் வேண் டும் அங்ஙனம் ஓதவே அகம் புறமாகிய இரண்டிடத்தும் திருமகள், ஒத்துத் துணைசெய்தருள்புரிவள்; மகிழ்ந்துடனாகி நிற்பள் தாதாகிய வெண்ணீர் செந்நீர் என்னும் இரண்டன் கலப்பால் கருவுட்புகுந்து ஆருயிர் பிறக்கும். அவ் வுயிர்களைப் பறவைகள் என்று உருவகித்தனர். 'இலக்கம் உடம்பு இடும்பைக்கு' ஆதலின் உடம்பினை வேதென்றனர். அஃது ஆண் பெண் என இரண்டென்றனர் வேது - துன்பம். அவ் வுடலைக் கண்டு அவ் வுயிர் செய்வதறியாது நடுங்குகின்றது.

(அ. சி.) மாது - இலக்குமி. தாது இரண்டு - சுக்கில சுரோணிதம். பறவைகள் - சீவர்கள். வேதிரண்டு - ஆண் பெண் சரீரங்கள். (கக)

1. இலக்கம், திருக்குறள் கஉஎ.
" வேண்டேன்புகழ். அ. உயிருண்ணிப்பத்து, எ,

2895. தோணியோன் றுண்டு துறையில் விடுவ
தாணி மிதித்துநின் றைவர்கோ லூன்றலும்
வாணிபஞ் செய்வார் வழியிடை யாற்றிடை
ஆணி கலங்கில் அதுவிது [1]வாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பிறவிப்பெருங்கடலைக் கடந்தாகவேண்டும். அதற்கு மக்கட்பிறப்பே தக்கதும் மிக்கதும் ஆகும். அத்தகைய பிறப்பைத் தோணியென் றுருவகித்தனர். தோணியாகிய வுடம்பு மெய்யுணர்ந்தாரைத் திருவடிக்கரையாகிய பெருந்துறையிற் கொண்டுய்க்கும். தோணியில் பக்கஇடம் ஆணி எனப்படும். அவ் வாணியினை மிதித்தேறுதல் வேண்டும். ஏறி நெறிநின்று ஐம்புலத் தொழில்களைக் கோலூன்றி யகற்றுதல்வேண்டும். அருளால் அகற்றவே சிவகுரு வந்தருள்வர். அவரொரு பெருவணிகர். முதலிலா வணிகர். ஊதியமே தருவணிகர். அவர் எழுந்தருளி நம்முடைய அறியாமையாகிய இருட்டை வாங்கிக்கொண்டு, தமது முற்றுணர்வாகிய ஒளியைத் தந்தருள்வர். இது 'தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச் சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்' என்று மறைமுடிவான் நன்குணரலாம். ஒருபுடையொப்பாகத் திருநீலகண்டத் துள்ளுறையும் இதனை விளக்குவதாகும். மேலும் ஆற்றின் இடைநடுவில் உடம்பாகிய தோணியின் இருப்புக்கு ஆணியென்னும் அறியாமை நீங்குமானால் அதுவாகிய சிவன் இதுவாகிய ஆருயிராகும்.

(அ. சி.) தோணி - சரீரம். துறை - முத்தித் துறை. வாணி - மனத்தை. ஐவர் கோல் ஊன்றலும் - இந்திரியங்கள் வேலைக்கு ஆரம்பித்ததும். வாணிபம் செய்வார் அஞ்ஞானத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஞானத்தைக் கொடுக்கும் குரு. ஆணி கலங்கின் - பிறவிக்கு ஏதுவாகிய அஞ்ஞானம் கெட்டால். அது விதுவாகும் - சீவன் சிவனாகும். (எ௦)

---

18. மோன சமாதி

(மேன்மை ஒடுக்கம்)

2896. நின்றார் இருந்தார் கிடந்தார் எனவில்லை
சென்றார் தருஞ்சித்த மோனச மாதியாம்
மன்றேயு மங்கே மறைப்பொரு ளொன்றுண்டு
சென்றாங் கணைந்தவர் சேர்கின்ற [2]வாறன்றே.

(ப. இ.) மேன்மையான சமாதி மோனசமாதி எனப்படும். அதனை அருளால் அடையல்வேண்டி முயல்வார் காலத்தாழ்ப்பின்றி உடனே பயில்வர். அவர்கள் அப் பயிற்சிக்கண் நின்றார் சிலகாலம் பின் சிறிது பயின்று இருந்தார் சிலகாலம், பின் தோய்ந்துகிடந்தார் சிலகாலம், எனக்

---

1. தந்ததுன். அ கோயிற்றிருப் பதிகம், ௧௦.
,, அதுவிது சிவஞானபோதம், ௧௨. ௪ - ௧.
2. புல்நுனிமேல். நாலடியார், ௨௧.

கால இடையீடு கூறுவார் எவருமிலர். புறத்துக் காணப்படும் (2715) ஐவகை மன்றங்களினும் மிக்கதாய அகத்துக் காணப்படும் நெஞ்சக மன்றத்து உயிர்க்கு உயிராய் நுண்பொருளாய் நிற்கும் மறைபொருள் ஒன்றுண்டு. அப்பொருளே சிவபெருமான். நெஞ்சக மன்றத்தின்கண் நிகழ்த்தும் நடிப்பே முதற்கண் நடித்த நடிப்பாகும். மறவா வுணர்வாற் சென்று அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் உறைபவர் அவனுடன் பின்னிப் புணர்ந்து மன்னி யின்புறும் அணைந்தோராவர். அணைந்தவர் திருவடி யிணைச் சேரும் ஆறு இதுவாம். ஆறு : வாயில்; வழி.

(அ. சி.) என இல்லை - என இல்லாமல். சென்றோர் - சமாதியை அடையப் பயிற்சி செய்பவர். அங்கே - மோன சமாதியில். மறைப் பொருள் - பரமசிவம். ஆங்கணைந்தவர் - சமாதி கூடியவர். (க)

2897. காட்டுங் குறியுங் கடந்தவர் காரணம்
ஏட்டின் புறத்தில் எழுதிவைத் தென்பயன்
கூட்டுங் குருநந்தி கூட்டிடி னல்லது
ஆட்டின் கழுத்தில் அதர்கிடந்த [1] தற்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் செவ்வி பார்த்துத் திருவருளே திருமேனி யாகக்கொண்டு வெளிப்பட்டு வந்தருளும் சிவபெருமான் சிவகுருவாவன். அவனும் ஒருபுடையொப்பாகக் காட்டுவதன்றி நுகர்வினை முற்ற வுணர்த்தலாகாமையின் காட்டுங் குறியும் கடந்தவன் சிவபெருமான் என்றருளினர். அவனே அடையும் காரணமாகிய பயிற்சிகளைக் கூறி யுணர்த்தியவாறே இடையறாது பயிலுதல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றி ஏட்டின் புறத்து எழுதிவைத்துக்கொண்டமையால் விளையும் பயன் யாது? திருவடியிணைக்கீழ் கூட்டுவித்தருளும் குருநந்தி கூட்டினால் அல்லாமல் வேறு நன்னெறிக்கு உய்க்கும் வாயில் இல்லை. மற்றுள்ள நூற் பயிற்சி முதலன அத்தனையும் ஆட்டின் கழுத்தில் பயனின்றித் தொங்கும் மடியோடொக்கும் அதர்போன்று பயனிலவாம் என்க. வாயில் - வழி. மடி - முலை.

(அ. சி.) காட்......பயன் - அடையாளத்துக் கொண்டு அப்பாற் பட்ட சிவத்தை அடையும் நெறியை ஏட்டில் எழுதிவைத்துக்கொண்டால் மாத்திரம் பயன் இல்லை. கூட்டும்.........ல்லது - குரு உபதேசித்த நெறி யில் நின்றால் அல்லது. ஆட்டி.........தற்றே - வெள்ளாட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் பயனற்ற அதர்போல முடியும். (உ)

2898. மறப்பது வாய்நின்ற மாயநன் னாடன்
பிறப்பினை நீங்கிய பேரரு ளாளன்
சிறப்புடை யான்திரு மங்கையுந் தானும்
உறக்கமில் போகத் துறங்கிடுந் [2] தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் அறியாமை வயப்பட்டுப் புலம்பு எய்தின. புலம்பு - கேவலம். பின்னர் அருளால் அவ் வறியாமையைத் தேய்த்து

---

1. காவலனை. பழமொழி நானூறு, உஎச.
,, சாத்திரத்தை. திருக்களிற்றுப்படியார், ச.
,, ஆற்றல். திருவள்ளுவமாலை, கரு.
2. பிறப்பென்னும். திருக்குறள். கூஅ.

மாய்த்தற்பொருட்டு மாயாகாரிய உடம்பினை எய்தின. எய்திப் புணர்வு நிலையயடைந்தன. அடைந்து மயக்கமுற்றன. புணர்வு - சகலம். இம் முறையால் அவ் வுயிர்கள் தம்மையும் தம்மை விட்டுப் பிரியாது உடனின்று செலுத்தும் தலைவனையும் மறப்பதுவே தொழிலாகி உழல்கின்றன. அத்தகைய மறப்பிற்கு ஏதுவாய மாயாகாரிய உடம்பினையே அவ்வுயிர்கள் பெற்றிருக்கின்றன. அதனால் 'மாயநன் நாடன்' என்றனர். என்றும் பிறவாப் பெருமைசேர் முழுமுதல்வன் சிவன். அவன் பேரருளையும் உடையவன். பேரின்பப்பெருவாழ்வாம் சிறப்பினை யுடையவனும் அவனே. பேரறிவுப் பெருந்திருவாம் திருவருளம்மையையு முடையவன். அம் மங்கையும் தானுமாய் ஆருயிர்களின் யோகநிலையில் ஏற்படும் உறக்கமில்லாத பேரின்ப நுகர்வில் அச் சிவபெருமானும் அவ்வுயிர்களுடன் உடனாய் நின்று காட்டிக் காணும்[1] பண்டைப் பண்பாளனாகலின் தானும் உடன் உறங்கிடுவன் என்க. ஈண்டு உறங்கிடுதல் நன்றாகத் தங்கிடுதல்.

> ''பிறவாப் பெருந்தெய்வம் பேணுசிவன் ஏனோர்
> பிறப்பால் சிறுதெய்வம் பேசு''

என்பதனை நினைவு கூர்க. மேலும்,

> ''கரும்பினும் இனியான் தன்னைக் காய்கதிர்ச் சோதி யானை
> இருங்கட லமுதந் தன்னை இறப்பொடு பிறப்பி லானை
> பெரும்பொருட் கிளவி யானைப் பெருந்தவ முனிவ ரேத்தும்
> அரும்பொனை நினைந்த நெஞ்சம் அழகிதா நினைந்த வாறே''
>
> (௪. எ௪ - ௩)

என ஓதப்படும் அப்பரருண்மொழியினையும் நினைந்தின்புறுக.

(அ. சி.) மறப்பது வாய் - மறப்பதுவே தொழிலாய். மாய நன்னூடன் - மாயா சரீரத்தை உடையவன் திருமங்கை - திருவருட்சத்தி. உறக்கமில் போகம் - சிவயோக சமாதி. உறங்கிடும் - அமைந்திருப்பான்.

2899. துரியங்கள் மூன்றும் கடந்தொளிர் சோதி
அரிய துரியம் அதில்மீது மூன்றாய்
விரிவு குவிவு விழுங்கி யுமிழ்ந்தே
உரையில் அநுபூ திகத்தினுள் ளானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட்செயலறல், அருளோன் செயலறல் என்னும் மூன்றும் முத்துரியம் என்ப. இம் மூன்று நிலையினையும் கடந்து ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பேரொளிப் பிழம்பு சிவன். அம் மூன்றன் அப்பால் நிலையாகிய துரியாதீதமும் மூன்றும் என்ப. அந் நிலைக்கண் ஆருயிர்க்கு விரிவு குவிவாகிய நினைப்பும் மறப்பு முண்டாகா. விழுங்கி உமிழ்தல் என்பது கொண்டும் ஒழிந்தும் வருதலில்லாத சொற்கழிவாகிய பேரின்ப நுகர்வு நல்லார்தம் நுகர்வுணர்வாகுமேயன்றி வேறன்று நுகர்வுணர்வு - அனுபவம் அந் நுகர்வுணர்வின்கண் நுகரின்பமாய்ச் சிவபெருமான் நீங்காதுறைந்தருள்வன்.

(அ. சி.) துரியங்கள் மூன்றும் - சீவதுரியம், சிவதுரியம், பரதுரியம். அதன்மீது மூன்றாய்-சீவ, சிவ, பரதுரிய அதீதங்கள். விரிவு குவிவு-நினைப்பு மறப்பு. விழுங்கி உமிழ்ந்து - ஒழித்து. (௪)

---

1. காணும். சிவஞானபோதம், நூற்பா. கக.

2900. உருவிலி யூனிலி யூனமோன் றில்லி
திருவிலி தீதிலி தேவர்க்குந் தேவன்
பொருவிலி பூதப் படையுடை யாளி
மருவிலி வந்தென் மனம்புகுந் [1]தானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் மலம் வினைகளுக்கு ஈடாக வரும் உருவினையுடையவன் அல்லன். பிறப்பில்லாதவன். இயல்பாக்வே மலமில்லாதவன். சென்றடையுந் திருவில்லாதவன். குற்றமற்றவன். தேவர்கட்கும் தேவனாயுள்ளவன் ஒப்பில்லாதவன். பூதப் படைகளை யுடைமையாகக் கொண்டாள்பவன் தான் எல்லாப் பொருட்கும் சார்பாக இருப்பதல்லாமல் தான் ஒன்றையும் சார்ந்திருக்குந் தன்மையனல்லாதவன். இத் தன்மையனான ஒன்பது ஒப்பில்பண்புகள் வாய்ந்த அவன் வலியவந்து அடியேன் உள்ளம் புகுந்தருளினன். திருவிலி: திரு + வில்லி = அழகிய பொன்மலையை வில்லாக வுடையவன் என்றலும் ஒன்று. மருவிலி என்பதற்குத் தொடக்குண்ணாதவன் என்றலும் ஒன்று. பூதம் என்பது ஆருயிர்களை. இத் திருப்பாட்டு ஒருபுடை யொப்பாக 'சிவஞ் சத்தி' என்னும் திருப்பாட்டின் பொருளின் கருவாகத் திகழும். திருவிலி: 'வில்லி' 'விலி' என இடை குறைந்ததெனக் கொள்க.

(அ. சி.) ஊனிலி - மாயை இல்லாதவன். திருவிலி - திரு + வில்லி - மேருவில்லி. மரு - குற்றம். (சு)

2901. கண்டறி வாரில்லை காயத்தின் நந்தியை
எண்டிசை யோரும் இறைவனென் றேத்துவர்
அண்டங் கடந்த அளவிலா ஆனந்தத்
தொண்டர் முகந்த துறையறி [2]யோமன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்களின் தவமார் உள்ளத்திடைப் பள்ளஞ்சேர் வெள்ளமென நீங்காது நின்றருள்வன். ஏனைப் புறத்துக் காணப்படும் திருக்கோவில் முதலியனவெல்லாம் உள்ளத்துள்ள நீங்கா இறைவனை நினைப்பூட்டும் வழியடையாளங்களாகும். இவ் வுண்மையினை யுணர்ந்து உள்ளம் பெருங்கோவிலாக்கொண்டு நந்தி எழுந்தருளியுள்ள மெய்ம்மையினைத் திருவருள் நினைவால் கண்டறிவாரில்லை. எட்டுத் திசையினுமுள்ள மட்டிலன்பர் அனைவர்களும் சிவபெருமானையே முழு முதல் இறைவனென்று தொழுது வணங்குகின்றனர். அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்த அளவிடப்படாத பேரின்பத் திருத்தொண்டர்கள் தம் உணர்வுறு நுகர்வாய் உண்ணும் திருவடிப் பேரின்பத் துறையினை முறையுற அறவே யுணர நாம் அறியோம். அறவே - முற்றாக.

(அ. சி.) காயத்தின் - உடம்பினுள், முகந்த - அனுபவித்த. (எ)

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார் உ. ச - உ.
,, சிவனரு. ,, க. ரு - கக.
,, மண்ணல்லை. அப்பர், சு. சு0 - க.
,, சேர்த்தானைச். ,, ,, ௬௪ - உ.
,, மருந்தானை. ,, சு. சுரு - உ.
2. மிண்டு. க. திருப்பல்லாண்டு, உ.

2902. உடலாங் குகையில் உணர்வாகும் பீடத்
தடலார் சமாதி இதயத்த தாக
நடமா டியகுகை நாடிய யோகி
மிடையாகா வண்ணம்சா திக்குமேல் லவ்வே.

(ப. இ.) உடலென்னும் குகையில், உணர்வென்னும் இருக்கையில் மல முதலியவற்றை வெல்லும் திண்மைவாய்ந்த நிட்டைகூடும் நிலையம் நெஞ்சமாகும். இந் நெஞ்சத்தை இடமாகக்கொண்டு இறைவன் நடமாடுகின்றனன். யோகியர் அவனையே நாடிநிற்கின்றனர். திருவருள் நினைவால் இடையூறு ஒருசிறிதும் நேராவண்ணம் நிட்டையினை நிலைபெறச் செய்தின்புறுவர். (எ)

2903. தற்பர மல்ல சதாசிவன் தானல்ல
நிட்கள மல்ல சகள நிலையல்ல
அற்புத மாகி யநுபோகக் காமம்போற்
கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றனன்றே.[1]

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் தற்பரத் திருவுருவாம் ஆண்டானுமல்லன். அதன்மேலுள்ள அருளோனுமல்லன். உருஉறுப்புக்கள் உடையனுமல்லன். அவை இல்லானுமல்லன். இன்னவாறுள்ளான் என்று எவராலும் கூறவொண்ணாததொரு வியத்தகு நிலையனாகவுள்ளவன் அவன். கருத்தொத்த காதலர் மருவிநுகர்ந்த அக் காமவின்பம்போல் அவன் நிலையும் அவன் திருவடியின்பமும் நுகர்வாம் நுண்ணுணர்வால் உணர்வனவாகும். நொடிப்பாம் கருவியுணர்வான் உரை வாராவென்க. அதனால் பொய்யெனப்புகலும் கற்பனையுமன்று. மெய்யெனக்காணுமாறு கலந்து நின்றருளினன். (அ)

2904. முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்
மகட்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய
சுகத்தைச் சொல்லென்றாற் சொல்லுமா றெங்ஙனே.

(ப. இ.) பொருளின் வடிவினை முகக்கண் கொண்டு பார்க்க முடியும். ஆனால் அப்பொருளின் முடியாப் பண்பினை அகக்கண்ணாகிய அறிவுக் கண்ணால் மட்டும் காணுதல்கூடும். அறிவுக்கண்ணால் காணப்படும் அம் மெய்ப்பொருளை முகக்கண்ணால் காணலாம் என்று நாடியும் நவின்றும் வருவார் மூடராவர். அவர்களையே நோக்கி முகத்திற்கண் கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள் என்றனர். மேலும் முகக்கண் பொருள்களைக் காணுங்கால் பொருட்கண்ணாகும். புலமை பெறுங்கால் புலமைக் கண்ணாகும்; நலப்புரியுங்கால் நாகரிகக் கண்ணாகும்; குறிப்புணருங்கால் அறிவுக் கண்ணாகும்: சிவத்தினையுணரத் துணை செய்யுங்கால் புண்ணியக் கண்ணாகும். திருவடிப் பேரின்பம் அகத்துக் கண்ணாகிய அறிவுக்

---

1. அகளமாய். திருவுந்தியார், க.
,, அகளமய. திருக்களிற்றுப்படியார், ச.
,, சிவனரு. சிவஞானசித்தியார் க. ந - கக.
2. அருட்பெருகு. கஉ. அப்பர் - கஅ௫.

கண்ணான் நேரும். அதுவே அழிவில் பேரின்பம். எல்லையிலா நல்லின்பம். அத்தகைய பொய்யில்லாத - மெய்யான இன்பத்தினைத் தாந் தாமே தம்முணர்வான் நுகர்ந்தருந்தி யுணர்வதன்றி நுவல்வது எவர்க்கும் ஒல்லாது. அதனை நுவல்க என நொடிவது படியில் நகையே. நுவல்வது-சொல்லுவது. நொடிவது-சொல்லுவது. சொல்லொணாமையாற் பொய்யுமன்று. நல்லறிவும், மனைமாண்பும், புனையணியும், வினைத்திறனும் மக்கட்பேறும் உடைய ஒரு பெருங்குடித்தாயானவள் தன் காதற் கணவனுடன் மருவி ஓதற்கரிய இன்பமுற்றனள். இவ்வின்பினை உருவும், திருவும், பருவமும், குணனும், அறிவும், அன்பும், செறிவும் சேரப் பெற்ற தன்மகள் தவப்பேற்றால் வந்த செல்வி உணர வினவின் அவட்கு உணர்த்துமாறெங்ஙனம்? உணருமாறு சூழ்வுண்டாக்கி எல்லா நலனும் ஒருங்குவாய்ந்த நல்லான்நம்பி ஒருவனுக்கு அவளைத் திருமணம் புரிவித்து அவன்றன் வாழ்க்கைத் துணையாய் வாழ்வித்த காலத்துத் தானே உணர்வள். இம்முறையே செவ்விவாய்ந்த ஆருயிர்கள் சிவகுருவின் திருவருளால் திருவடிக்கண் கூட்டப்பெற்றதும் அப்பேரின்பத்தினைத் தாமே நுகரும். முகக்கண்ணால் காணும் புறப்பொருள்கள் வாயிலாக நீங்கள் அடையுமின்பம் நிலையில் சிற்றின்பம். அத்துடன் அமைந்து விட்டால் மூடராவீர். அகக்கண்ணாகிய திருவருட்கண்ணால் உணர்வினின் நுகர்வாகக் காண்பதே நிலையுடைய பேரின்பம் என்றலும் ஒன்று.

2905. அப்பினில் உப்பென அத்தன் அணைந்திட்டுச்
செப்பு பராபரஞ் சேர்பர மும்விட்டுக்
கப்புறு சொற்பத மாளக் கலந்தமை
எப்படி யப்படி என்னுமவ் [1]வாறன்றே.

(ப. இ.) வேறாய்நின்ற இருபொருள் பிரிக்கமுடியாவாறு ஒன்றாய்க் கலந்து இரண்டும் அழியாது ஒன்றாய் நிற்பதற்கு ஒப்பு உப்பும் அப்பும். ஆதலால் நீரிற்கலந்து கரைந்து ஒன்றாய் நிற்கும் உப்பென்று சொல்லும் படி அத்தனாகிய சிவபெருமான் ஆருயிருடன் அணைந்தருள்வன். அணையவே பொருளாகப் பராபரமாகிய பேருயிரென்றும் பரமாகிய ஆருயிரென்றும் பேசப்படும் ஆண்டானும் அடிமையும் ஆகிய இரண்டும் புணர்ப்பால் ஒன்றாகும். ஒன்றாங்கால் இறவா இன்பம் என்னும் ஒரு பெயரே பெறப்படும். கவர்பட்டுச்சொல்லும் நிலையும் மாறும். கவர்பட்டுச் சொல்வதாவது அவன் நான், அல்லது ஆண்டான் அடிமை இன்பு அன்பு எனக் கூறுவன. திருக்கோவிற் செல்வார் பலராய்ப் பல பெயருடையராய்க் காணப்படினும் அத் திருக்கோவிற் சார்பால் எல்லாரும் 'கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாள்' என்பது போன்று கோவிலார் என்றே பெயர் பெறுவர். இதுபோல், கல்லூரி வகுப்பு, அலுவலகம், மணமனை முதலியனவும் சார்புநிலையால் ஒருபெயரே பெறுதல் காண்க. இதனைத் 'தன்நாமங் கெட்டாள்' என்னும் அப்பர்மொழியும் வலியுறுத்தும் கோப்பெருஞ் சோழன் தனக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் உள்ள வேறன்மையைக் கூறப்போந்தபோது பிசிராந்தையார் 'தன்பெயர்

---

1. மெய்ஞ்ஞானம். சிவஞானபோதம், ௭ ௩ - ௩.
,, இரும்பைக் சிவஞானசித்தியார், ௧௧. ௨ - ௫.
,, கொண்ட. திருக்களிற்றுப்படியார், ௨௭.
,, சிவனெனவே. ,, ௬௧.
,, கேட்டன். புறநானூறு, ௨௧௬.

கிளக்கும் காலே என்பெயர், பேதைச்சோழன் என்னும் சிறந்த காதற் கிழமையும் உடையன்' என்பதும் இந்நிலையினை உணர்த்தும். மேலும் பின்னல், புணர்ப்பு, கலப்பு என மன்னும் பெயர்களும் அவ்வாறேயாம்.

2906. கண்டார்க் கழகிதாங் காஞ்சிரத் தின்பழந்
தின்றார்க் கறியலாம் அப்பழத் தின்சுவை
பெண்டா னிரம்பி மடவிய ளானாற்
கொண்டான் அறிவன் குணம்பல தானன்றே.[1]

(ப. இ.) எட்டிப்பழம் தின்பாரைக் கொல்லும் தன்மைத்து. ஆனால் பார்ப்பாரைத் தன் வனப்பினால் ஈர்க்கும் தன்மைத்து, அது போல் மாயாகாரியமாகிய வுலகமும் தன்பாற் பற்றுக்கொண்டாரை மருட்டிப் பிறப்பில் புகுவிக்கும் தன்மைத்து. ஆனால் அது காண்பார்க்குக் கடல், மலை, கான்யாறு, நானிலப்பகுப்பு, நல்லுயிர் வாழ்க்கை முதலாக வுள்ளவற்றால் மிக்க வனப்பினைக் காட்டி ஈர்க்கும் தன்மைத்தாக இருக்கிறது. எட்டிப்பழத்தை அறிவால் மருண்டு தின்றவர் உண்மை யறியுமாறுபோன்று உலகிடைச் சிக்குண்டவர் தாமே உண்மையறிவர். உருவும் திருவும் பருவமும் எய்திய ஒரு பெண்ணை அவை முற்றவும் உடையனாய் மணந்தவன் மட்டுமே அப்பெண்ணின் இன்பினை நுகர்ந் துணர்ந்து எழிலுறுவன். அதுபோல் ஆருயிர்கள் சிவத்தைப் பேணிப் பேரின்பம் பெறுதல்வேண்டும். அம்முறையால் அவைகள் பெண்ணெனப் படும். பெண்நிலையில் ஆருயிர்கள் 'ஆண்டான் திருவடியின்கண் வேறறக் கூடும். அப்பொழுது திருவடியின்பத்தினை எய்தும். இவ்வுண்மை வரும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரின் திருப்பாட்டானும் உணர்க:

"சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறுலவு
துங்க மலிதலை யேந்தலின் ஏந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்க மலிகலி நீர்தில்லை வானவன் நேர்வருமே." (அ)

(அ. சி.) காஞ்சிரம் - எட்டி. மடவியள் - மடந்தைப் பருவத்தினள் கொண்டான் - கணவன். (கக)

2907. நந்தி யிருந்தான் நடுவுள் தெருவிலே
சந்தி சமாதிகள் தாமே யொழிந்தன
உந்தியி னுள்ளே யுதித்தெழுஞ் சோதியைப்
புந்தியி னாலே புணர்ந்துகொண் டேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால், சிவகுருவருளால் அகத்தவப்பயிற்சி யால் உள்ளத்தின் நடுவில் நந்தி எழுந்தருளியிருந்தனன். தாலி (2868) கட்டி முடிந்தபின் மணச் சடங்குப் பொருள்கள் தாமே கழிவன போன்று நந்தி எழுந்தருளினமையால் சந்தி சமாதிகள் தாமே அகன்றன. உள்ளத்தின்நடு-சித்தத்தின் மத்தி. மேல் வயிறாகிய மணி பூரகத்தினிடத்துத் தோன்றி மிக்கு எழும் திருவருள் பேரொளிப்பிழம் பாகிய சிவபெருமானை 'உயிராவணமிருந்து உற்றுநோக்'குதலாகிய

---

1. வருமிவள். கஉ. காரைக்காலம்மையார், ருஅ.
,, ஆனந்த. அ. திருக்கோவையார், கூ0எ.

உள்ளத்தினால் தள்ளரிய அடிமையாய்ப் புணர்ந்துகொண்டேன். புந்தி - உள்ளம்.

(அ. சி.) நடு உட்டெரு - சித்தத்தின் மத்தியில், அஃதாவது உள்ளத்தில். சந்தி - சமாதி; யோகமும் சமாதியும். (௧௨)

2908. விதறு படாவண்ணம் வேறிருந் தாய்ந்து
பதறு படாதே பழமறை பார்த்துக்
கதறிய பாழைக் கடந்தந்தக் கற்பனை
உதறிய பாழில் ஒடுங்குகின் றேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் சோர்வுண்டாகாமல் தனித்திருந்து ஆராய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தால் படபடப்பாகிய பதறுதல் உண்டாகாது. பழமறையாகிய 'சிவசிவ' என்னும் (2550) செந்தமிழ்த் திருமறையினை உணர்விற்கணித்து ஓவாவுறுதியுடன் நிற்றல்வேண்டும். இவ்விரண்டும் முறையே கைகூடினால் நம்மை மயக்கிக் கட்டுறுத்துக் கதறவைக்கும் பாழாகிய மாயை அடங்கியொடுங்கும். மாயை அடங்கி யொடுங்கவே, அப்பாற்பட்ட கற்பனைக்கு எட்டாத நனிமிகு வியப்பாய்த் தனிநிலைப் பொருளாய்த் தோன்றும் முழுமுதற் சிவத்தில் ஒடுங்கு கின்றேன்.

(அ. சி.) விதறு - சோர்வு. வேறிருந்து - தனித்திருந்து. பதறு படாது - பதையாது. கதறிய பாழ் - ஒட்டெடுக்கும் மாயை. அந்தக் கற்......பாழில் - சிவத்தில். (௧௩)

2909. வாடா மலர்புனை சேவடி வானவர்
கூடார் அறநெறி நாடொறு மின்புறச்
சேடார் கமலச் செழுஞ்சுட ருட்சென்று
நாடார் அமுதுற நாடார் அமுதமே.

(ப. இ.) சிவவுலகினர் நறுமணம் கமழும் வாடாமாலையினைக் கொண்டு நாடொறும் முக்கணப்பனும் சிவபெருமான் திருவடியிணை யினைத் தொழுவர். அத்தகைய சேவடியிணையுடைய சிவனை மனத்தால் ஓவாது உன்னி உழைத்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் உழைப்பார் அறநெறி யினைக் கூடுவர்; ஏனையார் கூடார். ஆருயிர்கள் நாடொறும் நிறையின்பம் முறையுற எய்துதற்பொருட்டுச் சிவபெருமான் அழகிய தாமரை மலரை யொத்த அவ்வுயிர்களின் நெஞ்சகத்தினுள் செழுஞ்சுடராய்ச் சென்று திகழ்கின்றனன். ஒன்றிய பெருஞ்சுடராய் நின்றும் அதனை இனிமையுற நாடார். அதனால் அவன் திருவடித் தேனமிழ்தினைத் தினைத்தனையும் நாடார்.

(அ. சி.) வாடா......வானவர்-பரமசிவம். கூடார்-தம்மை அடையா தவர். சேடார் கமலம் - உள்ளக் கமலம். நாடார் - விரும்பார். (௧௪)

2910. அதுக்கென் றிருவர் அமர்ந்தசொற் கேட்டும்
போதுக்கெனக் காமம் புலப்படு மாபோல்
சதுக்கென்று வேறே சமைந்தாரைக் காண
மதுக்கொன்றைத் தாரான் வளந்தரு மன்றே.

(ப. இ.) வாழ்க்கைத் துணைநலம்பெற்றுச் சிறந்தது' பெறவாழும் சீரியோர் காதலராவர். அவ்விருவரும் 'மனையறத்திலின்பமுறும் மகப் பெறுவான்வேண்டி' உடனுறைவின்பம் பெற்றுத் திடனுற வாழுதற் பொருட்டே திருமணம் புணர்ந்து மனையறம் புக்கனர். அவ்விருவரும் சிவனடி மறவாச் சிந்தையராய்க் குடும்ப வாழ்க்கையினையே தவநெறி யாகக்கொண்டு ஒழுகுபவர் ஆவர். அவ்விருவரும் மகவுவேண்டுமென்று விரும்பி ஒருவரோடொருவர் உரையாடுவர். அவ்வுரையினைக் கேட்டதும் காரணமுள்வழி அன்பு வெளிப்படுமாறு போன்று விரைவாக அவர் களிடையே காமம் வெளிப்படும். இவையனைத்தும் சிவபெருமான் திருவாணை என்று சிரமேற்கொள்ளும் வரத்தினர். அதுபோல் அகப் புறக்கலன்கள் நான்கும் மிகப்பெரும் செவ்விவாய்த்து நனிமிகு விரைவில் உலகியலைத் துனியெனக் கொள்வர். கொண்டு திருவடி பூண்டு வாழச் சமைவர். அத்தகையாரைத் திருவுள்ளத்தாற் காண்பன் சிவன். கண்ட அப்பொழுதே தேன்துளிக்கும் கொன்றை மாலையினைத் திருவடையாள மாலையாகப் பூண்டு திகழும் சிவபெருமான் தன்திருவடி வளப் பேரின்பமுழுற்றும் ஈந்தருள்வன். சிவபெருமானுக்குக் 'கண்ணியும் தாரும் கார்நறுங் கொன்றையே'. கண்ணி - தலைமாலை. கொன்றை யின் சிறப்பை வருமாறு நினைவுகூர்க: 'ஆருயிரின் தன்முனைப்பை ஆண்டான்கொன் றையானுன், ஏர்கொன்றை அக்குறிப்பாம் எண்.' (௯)

2911. தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துநீ
டூனும்[1] அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்
வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்த[2]பின்
நானும் அழிந்தமை நானறி யேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் எழுந்தருளிய சிவகுருவின் மறை யால் தானாகிய உடம்பும் அழிந்தது. அழிந்தது என்பது பற்றகன்றது என்பதாம். ஈட்டும் பொருளும் அழிந்தது. வளமுள்ள ஊனும் அழிந்தது. உயிர்ப்பும் அழிந்தது. வான்முதலிய பூதங்களும் அழிந்தன. மனமும் அழிந்தது. இவையனைத்தும் பற்றற்றான் திருவடிக்கே பற்றுக் கொள்ளத் துணையாயினவென்பதே யழிந்ததென்பதாம். அங்ஙன மாகவே தன்முனைப்பாகிய நான் என்பதும் அழிந்தது. கதிர்வரவால் இருள் நீங்குதலும், மருந்துண்ண நோய் நீங்குதலும், திருந்துங் கல்வி கற்க அறியாமை நீங்குதலும், பொருள்வர வறுமை நீங்கலும், அருள்வர அகவிருள் நீங்கலும், மழைவரப் பீழை நீங்கலும் முதலியன இதற்கொப் பாகும். ஆனால் அவை எங்ஙனம் நீங்கின என அறியவராமை போன்று இவையனைத்தும் அகன்றமை நானறியேனே என ஓதினர். இவற்றை அடியொற்றி எழுந்த திருவாசகச் செழும்பாட்டு வருமாறு:

"வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழல்நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

—அ. திருத்தெள்ளேணம் - ௧௮.

---

1. காமஞ் சான்ற. தொல். பொருள், ௧௯௨.
2. நசித்தொன் றின். சிவஞானபோதம், ௧௧. ௨ - ௬.

(அ. சி.) தான் - உடம்பு. தனம் - பொருள். ஊன் - மாமிசம். வான்-ஆகாயம். மனம் - நினைப்பு, மறப்பு. நான் - சிவபோதம். (௧௬)

2912. இருளும் வெளியும் இரண்டையும் மாற்றிப்
பொருளிற் பொருளாய்ப் பொருந்தவுள் ளாகி
அருளால் அழிந்திடும் அத்தன் அடிக்கே
உருளாத கன்மன முற்றுநின் றேனே.

(ப. இ.) இருளாகிய மறப்பும், வெளியாகிய நினைப்பும் என்னும் இரண்டினையும் திருவருள் நினைவால் மாற்றுதல்வேண்டும். மாற்றவே பொருள்கள் அனைத்தினும் சிறந்து செம்பொருளாய்த் திகழும் சிவத்துடன் பொருந்துதல் வாய்க்கும். வாய்க்கவே அச் சிவன் நாட்டத்தினுள்ளே எழுந்தருளி ஆட்கொண்டருளுவன். ஆட்கொள்ளவே காமம் வெகுளி மயக்கம் கையகன்றழியும். அழியவே நான் அத்தனாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கண் முன் உருகாத மனம் உருகி நன்மனம் பொருந்தித் திருந்தநின்றேன். அதுவே அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடாகும். நாட்டம் - சித்தம். கையகன்று - செயலற்று.

(அ. சி.) இருளும் வெளியும் - நினைப்பும் மறப்பும் பொரு......... பொருந்த - பொருள்களுள் சத்துப்பொருளாய் அமைய. உள்ளாகி - உள்ளத்தில் எழுந்தருளி. அழித்திடும் - மோகத்தைக் கெடுத்த. உருளாத - சென்று உருகாத. (௧௭)

2913. ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபரம்
ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவகதி.[1]
ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் உணர்வினை
ஒன்றிநின் றேபல வூழிகண் டேனன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் உள்ளம் ஒருங்கி உன்னினேன். உன்னலும், பராபரமாகிய பெரும்பொருளை யுணர்ந்தேன். அதுபோன்று சிவகதியினையும் உணர்ந்தேன். அதுபோன்று திருவடியுணர்வினையுமுணர்ந்தேன். அதுபோன்று பலவூழிகளையும் கண்டுணர்ந்தேன். ஊழி - யுகமுடிவு. சிவகதி நிலையினை அப்பர் பெருமான் ஓதியருளும் வரும் அருமறையானும் உணர்க :

"கேடு மூடிக் கிடந்துண்ணு நாடது
தேடி நீர்திரி யாதே சிவகதி
கூட லாந்திருக் கோளிலி யீசனைப்
பாடு மின்இர வோடு பகலுமே." (௫: ௫௬ - ௧.)

(அ. சி.) ஒன்றிநின்று - ஒருமுகப்பட்டு. உணர்வினை - தத்துவ அறிவை. பல ஊழி - பல யுகங்கள். (௧௮)

---

1. வெம்மை. அப்பர்; ௫. ௪௩ - ௮.
,, அருக்கனேர். சிவஞானபோதம், ௨. ௧-௪.

19. வரைபுரை மாட்சி

2914. தான்வரை வற்றபி ஞரை வரைவது
தானவ ஞனபி ஞரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ணுரை யுகப்பது
தூமொழி வாசகஞ் சொல்லுமின் [1]நீரன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் ஒன்றிலும் பற்றில்லாமல் இருக்க வேண்டுமானல் பற்றற்ருன் பற்றினைப் பற்றுதல்வேண்டும். நிலையிலா ஊசலில் இருப்பவன் நிலையாக நிற்கவேண்டுமானல் தரையில் நிற்றல்வேண்டும் இவ்வுண்மை மெய்கண்டார் அருளிய செந்தமிழ்ச் சிவஞானபோதத் தனி முழுமுதற்றமிழ் நூற்கண் ''ஊசல் கயிறற்றல் தாய் தரையேயாந் துணையான்'' (அ. ௬) எனவரும் ஏதுவான் உணர்க. தான் சிவபெருமானைப் பற்றியே ஏனைப் பற்றுக்களை விட்டமையால் பின்பு ஒன்றனையும் பற்றவேண்டுவது இன்று. அதனல் யாரை வரைவது என்று இயம்பினர். நிலத்தைப் பற்றிய பின்பே ஊர்தியை விலக்குவதும் நாடுக அதுபோல் தான் திருவருளால் சிவனுடன்கூடிச் சிவனைபின் நினைப்பதற்கு ஒன்றும் இன்மையான் யாரை நினைப்பது என்றனர். ஒருவன் திருமந்திர ஏடு வாங்குவதன் முன் அதனை வாங்கவேண்டும் என்று பெருங்காதலொடு நினைப்பான். அதனை வாங்கிய பின்பு வாங்கவேண்டுமென்னும் நினைப்பு நீங்குவது இதற்கு ஒப்பாகும். ஆனல் பின் அவ் வேட்டினை ஓதியின்புறுவன். அதுபோல் திருவடியிணையினைச் சார்ந்த ஆருயிர்கள் அதனை மட்டும் அறிந்து, பற்றி, அழுந்தி இன்புறும். அதனல் திருவடிசேர்ந்த ஆருயிர்க்குச் செயல் இல்லையென்பது மெய்யுணராதார் சொல்லும் பொய்யுரை என்க. காமம் வெகுளி மயக்கமாகிய முக் குற்றமும் நீங்கிய திருவடியுணர்வுக்கண் பெற்றுரை யுகப்பதும் அவர் பாடியருளிய திருநெறிய தமிழ் வாசகஞ் செப்புவதும் சிறப்பினுக்கு வாயில்களாகும். அதனைத் தெளிந்து கூறுவீராக. திருவடியுணர்வுக்கண் : திருவருட்கண்.

(அ. சி.) தான் - ஆன்மா. வரைவற்றபின் - பற்றுதல் அற்றபின். காமனை-மாதர் போகத்தை. வென்ற கண்-வெற்றிகொண்ட அறிவினல்.

2915. உரையற்ற தோன்றை யுரைசெயு மூமர்காள்
கரையற்ற தோன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை [2]யானே.

(ப. இ.) மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவன். மாற்றம்-உரை. மறையோன் - நுண்ணியோன். சொல்லிறந்து நின்றதோர்

---

1. நானவனென். சிவஞானபோதம், ௧0. ௧ - ௧.
,, சிறைசெய்ய ,, அ. ௬ - ௧.
,, உறுகயி. அப்பர், ௬. ௨௬ - ௬.
,, ஈசனை எவ். அப்பர், ௬. ௧அ - அ.
,, கண்ணுதல். சிவஞானசித்தியார், ௧. ௨ - ௨௫.
2. சாவமுன்னள், அ. திருச்சதகம், ௬.

இயல்புப் பொருளாம் ஒன்றைச் (1567) சொல்லுவேனென்று மடிதற்றுத் தான் முந்துறும் வாயிலாப் பேதையர்களே! எல்லையில்லாத ஒன்றை எல்லை கண்டுள்ளவாறு சொல்லுவார் யார்? நுகர்வுப் பொருளை நுவலவும் ஒண்ணுமோ! 'ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே'[1] என ஆளுடைய அடிகளும் அருளி அவனை நுகர்வுப் பொருளென நுவன்றனர் காற்றிலாவிடத்து அலையின் தோற்றம் இன்மையால் முந்நீர் தெளிந்திருக்கும். அதுபோல் சிவனைமறவா நாட்டத்தால் சிந்தை தெளிவார்க்குச் சிவபெருமான் மறைவின்றி அச் சிந்தையினுள்ளே வெளிப்பட்டருள்வன். அவன் பின்னல் திருச்சடையை உடையவன். பின்னல்: புணர்ப்பு; அத்துவிதம். சிவபெருமான் அகல் நிறைவு; ஆருயிர் அமை நிறைவு; மாறுலகு அடக்க நிறைவு. இவை முறையே வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி எனப்படும். சடைப் பின்னலும் பெரும்பாலும் தலைமுடியினை மூன்றாய் வகுத்து ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய்ப் பின்னல். இதுவே சடை. திருச்சடையின்கண் உள்ள சலமகள் நடப்பாற்றல். வளர்மதி ஆருயிர். ஐவாயரவு மாறுலகு. [2]மாறுதல் - தோன்றி யொடுங்குதல். (உ)

2916. மனமாயை மாயைஇம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டா
தனையாய்ந் திருப்பது தத்துவந் [3]தானே.

(ப. இ.) மாயையின் தொடக்கு அம் மாயைக்கண் மனம் பற்றினார்க்கே உண்டாம். பற்றாதார்க்கு இன்று. அடக்கி வளர்த்த விலங்கினம் வழிப்படுமாறு போல் சிவனை மறவா மனத்தினர்க்கு மாயையும் வழிப்படும் மனம் சிவத்தில் ஒடுங்கினால் மாயையும் ஒடுங்கி மாயும். மாயை மாயவே வினையும் செருக்கு (மலம்)ம் நினையாமுன் மாயும். வீடு அழிந்தால் வீட்டுறுப்புக்களும், புழங்கிய பண்டங்களும் பிறவும் உடன் மாயும்; இதற்கிவை ஒப்பாகும். அவ்வளவேயன்றி மாயை இல்பொருள் என்று கூறுவது அடாது. அங்ஙனம் பிதற்றவும் வேண்டா. திருவருள் நினைவால் தனை ஆய்ந்திருப்பதே தத்துவ உண்மையாகும். தத்துவ ஆராய்ச்சி, சோதனை என்பனவும் இதுவே. ஆருயிர்கள் சிவனுக்கடிமை என்னும் உண்மை யுணர்தலே தத்துவ வுணர்வால் தன்னை யுணர்தல். இதுவே சாலச் சிறந்ததாகும்.

(அ. சி.) மயக்க - சங்கற்பத்தை ஒழிக்க. மற்றொன்றுமில்லை-வேறு சாதனம் வேண்டாம். பினை மாய்வதில்லை - அதற்குமேல் மாள்வதற்கு வேறொன்று இல்லை. (௩)

---

1. மாறிநின். அ. கோயிற் றிருப்பதிகம், க.
2. சாம்பரகலத். சூ. ரு. ௬
3. நானார் என். அ. திருக்கோத்தும்பி, உ.
., வேண்டிய நாள். தாயுமானவர், உசு. மண், க௦.
., மண்முதற். உண்மைநெறி விளக்கம். க

20. அணைந்தோர் தன்மை

2917. மலமில்லை மாசில்லை மானபி மானங்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் [1]போர்க்கே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை நந்தி யெனவும் அழைப்பர். அவனை அவனுடைய திருவடி ஞானத்தினாலே பேரன்பு பெருகி அவ் அன்பும் எத்திறத்தானும் மாற்றொணா உறுதியுடைத்தாய் நீகொண்டு மனத்தில் பதித்தல் வேண்டும். அப்படிப் பதித்து வைப்பார் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறி யுலகத்துச் சிரியோராவர். அவர்கள் ஏனை யுலகோர் கட்டிக் கூறும் பொய்ந்நூல் ஒழுக்கங்களைப் பெரிதெனக் கொள்ளார். அந் நிலையே, 'அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை' என்னும் நிலையாகும். அவர்களுக்கு க. ஒன்றாய் மூன்றாய் ஐந்தாய் விரிந்து பிணிக்கும் மலமில்லை. உ. அகம்புறம் தூயராதலின் மாசில்லை. அகத்தே ஐந்தெழுத்தும் புறத்தே திருவெண்ணீறும் சிவமணியும் கொள்ளுதலால் அகம்புறம் தூய்மையாகும். ங. ஒழுக்கம் பற்றாது கட்டுப்பாடு பற்றித் தோன்றும் மானபிமானமில்லை. ச. உலகோர் வகுத்த ஒவ்வாக் குல மில்லை. ரு. ஏனையோர் கொள்ளும் முக்குணங்களும் இல்லை. சு. தந்நல மில்லை. இவையாறும் அற்றவரே அற்றவராவர். 'அகனமர்ந்த அன்பின ராய் அறுபகை செற்றாரும் ஆவர். அபிமானம் - பற்று. சிவமணி: கடவுட் கண்மணி; உருத்திராக்கம். (க)

2918. ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவேன்னும் பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளும் நானுமோன் றானேன்
[2]அழிந்தாங் கினிவரு [3]மாக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் [4]டேனே.

(ப. இ.) 'சார்பினால் தோன்றாது தானருவாய் எப்பொருட்கும், சார்பென நின் றெஞ்ஞான்றும் இன்பந்தகைத் ததாக விருப்பவன் சிவ பெருமான். அன்பு நாவாகவும் இன்பு தேனாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். அன்பும் இன்பும் ஒன்றானால் ஆரா அருஞ்சுவை உண்பாம். உண்பே அனுபவம். அனுபவம்-அழுந்தியறிதல். அத்தகைய செழுஞ்சார் புடைய சிவனை அவன் திருவடியுணர்வால் திருவருள் தர உணர்வினுள் உணர்வாய்ப் புணர்ந்து நின்றுணர்ந்து ஓவா இன்புற்றேன். அதனால் ஒன்றாலும் ஒழிக்க வொண்ணாத எல்லையில் பிறவித் தொல்லையை ஒரு

1. ஞாலமதில். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - உஉ
,, அகனமர்ந்த. சம்பந்தர், க. கஉஉ - சு.
,, வைத்தநிதி. அ. திருக்கோத். சு.

(பாடம்) 2. இழிந்தாங். 3. மார்க்கமும்.

4. அவனே தானே. சிவஞானபோதம், க0.
,, வேண்டேன். அ. உயிருண்ணிப் பத்து, எ.
,, நிற்பனவு. அப்பர், சு. கஅ - எ.

வாறு ஒழிந்தேன். உறவென்று சொல்லப்படும் பாசம் அறவே கழிந்தது. கடவுளும் நானும் ஒன்றானோம். ஒன்றுதல் என்பது தெளிந்த பளிங்கிற் பதித்த மணிபோன்றும், மலரின் மருவும் மணம் போன்றும் அகல்வும் அமைவுமாய் ஒன்றுதல். மணி - செம்மணி; மாணிக்கம். அகல்வு - வியாபகம். அமைவு - வியாப்பியம். பிறந்திருந்துழலும் இளிவு வரும்வழி வேண்டேன். அழிந்தாங்கு: என்பது இறந்தது போன்று மீண்டும் பிறந்திறந்துழலுதல். மேலும் நாரும் நறுமணப் பூவும் கண்ணியாய்ச் சூடிமகிழ்கின்றோம். கண்ணியாக்கும்போது வேறாக இருந்த இரு பொருளும் புணர்ந்து ஒன்றாகின்றது. அம் முறையே புனிதப் புணர்ப்பிற்கு நனிமிகப் பொருந்திய துனியில் ஒப்பாகும். மாலை கட்டும்போது முதலில் நாரைக் கையில் வைத்து நார் தோன்ற அதனுடன் பூவைத்துக் கட்டுகின்றோம் இது கட்டுநிலை. நார் உயிராகும்; பூஉயிருக்கு உயிராஞ் சிவமாகும். பூ ஒட்ட ஒட்ட நார் மறைந்து பூத்தோன்றுகின்றது. அப்பொழுது அது பூமாலை எனப் பெயர் பெறுகின்றது. நார் உள்ளடங்கி விடுகின்றது. இஃது ஒட்டுநிலை. இதுவே ஒன்றும் உண்மைக்கு ஒன்றும் ஒப்பு. 'கட்டுங்கால் நார்முன்னும் கண்ணியாங் காற்பூமுன், ஒட்டிலிறை முன்னுயிர்பின் ஒது' என்பதனை நினைவு கூர்க. மேலும்,

> "ஆணவத்தோ டத்துவிதம் ஆனபடி மெய்ஞ்ஞானத்
> தாணுவினோ டத்துவிதம் சாரும்நாள் எந்நாளோ' (உஅ)

என்பதுங் காண்க. (உ)

2919. ஆலைக்கரும்பும் அமுதும்அக் காரமுஞ்
சோலைத்தண் ணீரும் உடைத்தெங்கள் நாட்டிடைப்
பீலிக்கண் ணன்ன வடிவுசெய் வாளொரு
கோலப்பெண் ணுட்குக் குறைவொன்று[1]மில்லையே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் திருவடியுணர்வால் அத் திருவடிக்கண் அழுந்தியறிதலாகிய தன்னுகர்வு நாட்டில், ஆலையிலிட்டு எடுத்த கரும்பின்சாறும், அமுதாகிய நல்லாவின் தூயபாலும், வெல்லக் கட்டியும், வானளாவும் வண்தருக்கள் நிறைந்துள்ள சோலை நாப்பண் வற்றா ஊற்றாய் முற்றப்பருக உற்று நிற்கும் இனிய தண்ணீரும் உண்டு மயிற்பீலி போலும் நனிமிகு வியத்தகு வடிவுகளை அவ்வப்பொழுது படைத்தளித்தருளும் செல்வி அருட்பெருந் திருவாகும். அவளே கோலப் பெண்ணாவாள். அவளே வனப்பாற்றலினளாவள். அத்தகைய உலக அன்னையைச் சார்ந்த மெய்யடியார்கட்குக் குறை வொன்றும் இல்லை என்க. ஆருயிர்களைக் கோலஞ் செய்யும் அன்னை கோலப் பெண்ணாள் என்று கூறப்பட்டாள். கோலஞ் செய்தல் - வனப்புறுத்தல்; அழகு படுத்தல்; ஒப்பனை செய்தல். சீலத்தார் பெறுபயன் ஆலைக் கரும்பு. நோன்பினர் பெறுபயன் அமுது. செறிவினர் பெறுபயன் செறிந்த கட்டி. அறிவினர் பெறுபயன், சோலைத் தண்ணீர். சோலைத்தண்ணீர்: உம்மைத் தொகையாய்ச் சோலையும் தண்ணீரும் எனப் பொருள் தந்து சோலை திருவடி நீழலையும், தண்ணீர் திருவடிப் பேரின்பத்தையும் குறிப்பனவாகும். (௩)

---

1. கனியினும். அப்பர், ௫. கச - க0.
,, ஆனையாய்க். அ. திருவம்மானை, கச.
,, ஆணமில். நாலடியார், ௩எச.

2920. ஆராலும் என்னை அமட்டவொண் ணாதினிச்
சீரார் பிரான்வந்தேன் சிந்தை புகுந்தனன்
சீராடி யங்கே திரிவதல் லால்இனி
யார்பாடுஞ் சாரா அறிவறிந் [1]தேனன்றே.

(ப. இ.) பொறிபுலன் கரணம் ஆகிய இவைபெறும் உயிர்க்கிழவர் யாராலும் என்னை இனிமேலும் கட்டுறுத்த ஒண்ணாது. காரணம் சீரார் பிரானாகிய சிவபெருமானும் எளியேன் நாட்டத்தினுள் புகுந்து நிறைந்து நின்றருளினன்; அதனான் என்க. சிவனடியார் என்னும் சிறப்புநிலை உறப்பெற்று நீங்கா வாழ்வுற்று ஆங்குந் தூங்குகின்றேன். இனி என்ன நேரினும் சிவனை நினையாச் சிறப்பிலார் எவர்பாலும் சேர்வதில்லை. அங்ஙனம் சாராதிருக்கும் அறிவினைத் திருவருளால் ஒருவா வண்ணம் பெற்றனன். அதனால் இனி யார் பாடும் அணுகேன் என்றோதினர். அமட்டுதல் - கட்டுறுத்தல். சிந்தை - நாட்டம். (௪)

2921. பிரிந்தேன் பிரமன் பிணித்ததோர் பாசந்
தெரிந்தேன் சிவகதி செல்லு நிலையை
அரிந்தேன் வினையை அயில்மன [2]வாளால்
முரிந்தேன் புரத்தினை முந்துகின் றேனே.

(ப. இ.) பண்டே புல்லிய மலநோய் நீங்குதற் பொருட்டுப் படைப்போனால் கூட்டிப் பிணிக்கப்பட்ட வினைமாயைகளைப் பாசம் என அருளால் தெரிந்தேன். அதனால் மும்மலப் பிணிப்பினின்றும் பிரிந்தேன். என்றும் பொன்றாச் சிவநிலையினை (2913) அவ் வருளாலே தெரிந்தேன். அந் நிலையினை எய்தும் நெறியினையு முணர்ந்தேன். திருவைந் தெழுத்தை இடையறாது மருவும் மனம் ஞான அயில்வாளாகத் திகழும். அதனால் வினைப் பிணிப்பினை அறுத்தேன். வினைப் பிணிப்பறலால் முப்புரமனைய இவ் வுடல் இடை முறிந்து இற்றொழியுமாறு செய்தேன். திருவடிப்பேற்றினை எய்துமாறு முந்துகின்றேன்.

(அ. சி.) முரிந்தேன் - கெடுத்தேன். புரத்தினை - உடம்பினை. (௫)

2922. ஒன்றுகண் டீர்உல குக்கொரு தெய்வமும்
ஒன்றுகண் டீர்உல குக்குயி ராவதும்
நன்றுகண் டீர்இனி நமச்சிவா யப்பழந்
தின்றுகண் டேற்கிது தித்தித்த [3]வாறன்றே.

---

1. முள்வாய. அப்பர். ௬. ௭௭ - ௬.
,, நண்அனல். சிவஞானபோதம் ௧0. ௨ - ௪.
,, கோணிலா. அ. அச்சப்பத்து, ௧0.
,, வாராண்ட, மூவுருவின அப்பர் ௬. ௧௮ - ௩, ௬.
2. படைக்கல. அப்பர். ௪ ௮௧ - ௮.
ஆற்றுவார். திருக்குறள். ௬௮௫.
3. சமயமே, பையஞ்சுடர்விடு. அப்பர், ௪. ௪௫ - ௫. ௪ - ௧0.
,, உய்த்தவன், ஆலைப். ,, ௬. ௪௮ - ௪. ௫௨ - ௨.

(ப. இ.) காரியவுலகம் பலவாயினும் காரணமாயை ஒன்றே. அப் பொருண்முதற் காரணத்தினின்றும் பல காரியத்தையும் உண்டாக்கி உதவும் வினைமுதலாகிய நிமித்த காரணமும் ஒன்றே. அக் காரிய ஆக்கப் பாட்டைப் பெற்றுப் பயன் எய்துவதும் உண்பதும் பலவாம். ஆக்கப் பாடெய்துவதற்குத் துணை நிற்கும் துணைக்காரணமாகிய அறிவாற்றலும் ஒன்றே. அவ் வறிவாற்றலுக்குத் துணை அறிவில் ஆற்றலாம் கருவிகள் பல. இக் கருவிகளும் ஆக்கப்பாடுகளே எனவே ஆக்குவோன் ஆக்க முதல் ஆக்கத்துணை ஆகிய காரணங்கள் ஒவ்வொன்றே. ஆக்கப்பாடு களும் அவ் வாக்கப்பாட்டைப் பெற்றுப் பயன் துய்க்கும் ஆக்கப்பாடும் ஆக்கமுதலும் இல்லாத ஆருயிர்களும் பல என்க. ஆக்குவோன், ஆக்க முதல், ஆக்கப்பாடு, ஆக்கத்துணை, ஆக்கக்கோள் எனப்பொருள் ஐந்தாம். இவை திருவைந்தெழுத்தால் பெறப்படுவனவுமாம். ஆக்குவோன் சிறப்பு. ஆக்கமுதல் ஆக்கப்பாடுகள் மறைப்பு. ஆக்கத்துணை வனப்பும் நடப்பும். ஆக்கக்கோள் யாப்பு. இம் முறையான் பல்வேறு உலகங்கட்கும் தெய்வம் ஒன்றே காண்மின் அது நடப்பென்னும் ஆதியாகும். எனவே உடம் பொடு புணர்த்தலென்னும் உத்தியால் மறைப்பும் ஈண்டே பெறப்படும். உலகையும் ஆருயிர்களையும் கட்டு நிலையில் நடத்தும் திருவருள் நடப்பு. ஒட்டு நிலையில் நடத்தும் திருவருள் வனப்பு. இவ் விரண்டும் ஈண்டு உலகென ஓதப்பெற்றன. இவ் வுலகுக்கு உயிராவது சிறப்பு. ஆருயிரையும் அவ் ஆருயிர்க்குப் பேரின்பம் அருளும் பேருயிராம் சிவபெருமானையும் பழுக்கச் செய்வது வனப்பு. அப் பழத்தை யுண்டு என்றும் பொன்றாது இயைந்து நின்று இன்புறுவது யாப்பு. அதுவே 'நன்று கண்டீர் இனி நமச்சிவாயப் பழம்' என்று ஓதப்பெற்றதை நுகரும் உரிமையுடையது. இனி என்பது இனிப்பு என்பதன் முதனிலை. இனிப்பையுடைய பழம் என்றாகும். திருவருளால் அதனைச் சார்ந்து அஃதூட்டத் தின்று கண்ட அடியேனுக்கு அது தெவிட்டா இனிப்பாய் இன்பாய்த் திகழ்கின்றது. சிவபெருமான் நால்வேறு நிலையினனாய் நின்று உலகு உயிர்களை நடத்து கின்றனன். அவை கடந்தநிலை. காரணநிலை கடத்துநிலை கலப்புநிலை என்பன. இவை முறையே சிறப்பு நடப்பு, வனப்பு, மறைப்பு. யாப்பு என்பனவற்றைக் குறிப்பனவாம். கலப்பு நிலையின்கண் மறைப்பும் யாப்பும் அடங்கும். இவ் வுண்மை யனைத்தும் அங்கை நெல்லிக்கனியென விளக்கும் மங்காச் சிவ ஞானசித்தியாரின் திருப்பாட்டு வருமாறு :

''உலகினை யிறந்து நின்ற தரனுரு வென்ப தோரார்
உலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரார்
உலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரார்
உலகினில் ஒருவன் என்பர் உருவினை யுணரா ரெல்லாம்.''

(க. உ - உக.)

இந் நிலை நான்கும் வருமாறு நினைவு கூர்க : கடந்தகா ரண்ணம் கடத்தல் கலப்பாம், உடலின்பும் வேறுடனாய் ஒன்று. கடந்தநிலை பேரின்பப் பெருவடிவினனாகிய சிவபெருமானைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அஃது உடலின்பம் எனக் குறிக்கப்பட்டது இன்பவுடல் என மாறுக. அவன் ஐயஞ்சின் அப்புறத்தான் என்றும் ஓதப்பெறுவன். ஐயஞ்சாவன : ஐவகை யஞ்சு : அவை பூதம் ரு, பொறி ரு, எண்ணம் மனம், எழுச்சி இறுப்பு, குணம் ரு, ஊழி, ஊழ் உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு (அராகம்) ரு, அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் ரு என்புன. (க)

2923. சந்திரன் பாம்போடுஞ் சூடுஞ் சடாதரன்
வந்தென்னை யாண்ட மணிவிளக் கானவன்
அந்தமும் ஆதியும் இல்லா அரும்பொருள்
சிந்தையின் மேவித் தியக்கறுத் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர் நினைவாம் திங்களும், ஐம்புலன் நினைவாம் பாம்பும், திருவருள் வெளியாம் சடைக்கண் அவற்றின் பிறப்புப் பகையை அகற்றி ஆருயிர் சிறப்புற ஐம்புலனும் துணையாக நிற்குமாறு பணித் தருளுபவன் சிவன். அக் குறிப்பே திங்களும் அரவும் சூடும் திருக் குறிப்பாகும். அத்தகைய திங்களும் பாம்பும் சூடும் திருச்சடையினை யுடையவன் சிவன் வலிய வந்து எளியேனை ஆட்கொண்டருளும் வரம்பிலா இயற்கைப் பெரும் பேரறிவுடைய மணி விளக்கானவன் சிவன். முடிவும் முதலுமில்லாத 'மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோ' னவன் சிவன் அத்தகைய அரும்பெரும் பொருளாகிய அவன் 'யாவர்க் கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்' 'யாவர்க்குங் கீழாம் அடியேனை' ஆட்கொண்டு அடியேன் எண்ணத்தின்கண் வண்ணமுற வீற்றிருந் தருளினன். அதனால் அடியேன் யான் எனது என்னும் செருக்காகிய தியக்கை அறுத்தனன். திருவடி முயக்கை உறுதல் உற்றேன். (எ)

2924. பண்டெங்கள் ஈசன் நெடுமால் பிரமனைக்
கண்டங் கிருக்குங் கருத்தறி வாரில்லை
விண்டங்கே தோன்றி வெறுமன மாயிடில்
துண்டங் கிருந்ததோர் தூறது [2]வாகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தொன்மைக்கண் படைப்பாதி ஐந்தொழி லைக் கூட்டொருவரை வேண்டாக் கொற்றவனாய் நின்று திருவருள் வழியாகத் திருவுள்ளத்தளவானே புரிந்தருள்வன். அக் காலத்து நெடுமால் பிரமனையும் வடுவிலா அவனே படைத்துக் காத்தருள்வன். ஊழிக்காலத்து அவர்களையும் ஒடுக்கி மீண்டும் படைத்தருள்வன். இவ் வுண்மையினை அறிவார் அரியர். அங்கு விண்டுவாகிய மேகம்போற்றோன் றும் திருவடிப் பேரின்பப் பெரு வெள்ளத்தின்கண் உள்ளம் பதிதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பதிதற்கு வேறு எதனையும் எண்ணாத திண்ணஞ் சேர் எண்ணம் வேண்டும். அதுவே வெறுமனம். அதுவே தூய விருக்கை. அந் நிலை எய்தினால் அனைத்துலகினுக்கும் அப்பாலாய்ப் பொருள் தன்மையில் உண்டாக நிற்கும் சிவபெருமான் கலப்புத்தன்மை யில் ஒன்றாய் உடனாய் ஒருங்கிருப்பன். அத்தகைய தூய வுள்ளப் பள்ளி யறை அவனுக்குத் தூறாகிய இருக்கையாகும்.

(அ. சி.) கண்டு - படைத்து. விண்டு - சிவானந்தம். (அ)

---

1. தேனுங். கஉ. கூற்றுவ, க.
,, கந்தமலர்க். அப்பர், ௬. அச - ௪.
, பேணத் அ திருக்கோவையார், உகடு.
2. இலயித்த. சிவஞானபோதம், க. உ - க
,, பெருங்கடன். அப்பர், ௪. கக௩ - ௪
,, உணர்ந்தார்க். அ திருக்கோவையார், க.

2925. அன்னையும் அத்தனும் அன்புற்ற தல்லது
அன்னையும் அத்தனு மாரறி வாரென்னை
அன்னையும் அத்தனும் யானும் உடனிருந்
தன்னையும் அத்தனை யான்புரந் [1]தேனன்றே.

(ப. இ.) ஈன்ற தாய் தந்தையரை அன்பு ஒன்றே காரணமாகக் கொண்டு அறிவதன்றி வேறு எதனைக் காரணமாகக் கொண்டு அறிய முடியும்? முடியாதென்பதாம். அக் குறிப்பு 'என்னை' என்பதனல் பெறப் படும். அன்னையாகிய திருவருளோடும், அத்தனாகிய பெரும் பொரு ளோடும் அடியேனும் உடனிருந்தேன். கூடியிருந்து அவர்கள்மாட்டு அளவிலாப் பேரன்பாம் பெருங்காதல் கொண்டமையால் அவர்களுக்கு அடிமையாய் நின்று அவர்தம் நிறைவிலடங்கி அவர்களை உணர்வின்கண் உணர்ந்தேன். உணரவே நொசிப்பாகிய சமாதியால் என்னுள் நீங்கா வாறு மன்ன அமைத்தேன். இதுவே சமாதி என்னும் மயலுறுஞ் செயலறு நிலை; உயலுறுஞ் செயலுறும் நிலை.

(அ. சி.) அன்னை - திருவருள் சத்தி. அத்தன் - சிவன். யான் - உயிர். (கூ)

2926. கொண்ட சுழியுங் குலவரை யுச்சியும்
அண்டரும் அண்டத் தலைவரும் ஆதியும்
எண்டிசை யோரும்வந் தென்கைத் தலத்துளே
உண்டனர் நானினி உய்ந்தொழிந் [2]தேனன்றே.

(ப. இ.) எங்குமாய் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் சிவபெருமான் 'தானே உலகாம்' தன்மையன். அவன் தமியேன் உளம் புகுந்' தரு ளினன். அதனல் 'இன்று யானே உலகென்பன்' என்பதற்கிணங்கக் கடல், சிறந்த பனிமலையுச்சி அண்டர்கள், அண்டத் தலைவர்கள், ஆதி யாகிய அரன், எண்புலக் காவலர் முதலாகிய அனைவரும் என் வயப் பட்டனர். என்னை யெனின்? சிவபெருமான் என் வயப்பட்டதால் என்க. வேந்தற்கு வயப்பட்டார் அனைவரும் வேந்தன் உரிமைக்கும் வயப் படுவதிதற் கொப்பாகும். இவ்வுண்மை "தொழப்படும் தேவர்தம்மால் தொழுவிக்குந்தன்தொண்டரையே" (௪. ககஅ - ஒ) என்னும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணர்க. வயப்படவே அடியேனும் உய்ந் தொழிந்தேன். உரிமை - மனைவி.

(அ. சி.) சுழி - கடல். அண்டத் தலைவர் - இந்திரர். ஆதியும் - மாயையும். உண்டனர் - வசப்பட்டனர். (கO)

---

1. அன்பினல். அ. கோயிற் திருப்பதிகம், உ.
,, செய்யாச். திருக்களிற்றுப்படியார்; ௫க
,, அன்பேயென். ,, ௫டு.
2. அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், உ; க - ௪.
,, முழுத்தழல். அப்பர் ௪. ககஅ - ஒ.
,, பிணத்தினை. சிவஞானசித்தியார், உ.

2927. நமன்வரின் ஞானவாள் கொண்டே எறிவன்
சிவன்வரின் நானுடன் போவது திண்ணம்
பவம்வரும் வல்வினை பண்டே யறுத்தேன்
தவம்வருஞ் சிந்தைக்குத் தானெதி [1]ராரே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்புகட்கு உட்படும் ஆருயிர் சிவனை மறந்த வுயிர். அவ்வுயிர் சிவனை நினைப்பதற்கும் பிறவாமையிற் றிளைப்பதற்கு மாக நமன்முன் செல்லும். இவ்வுண்மை வரும் போற்றிப்பஃறொடை யடிகளான் உணர்க.

சக. ''வானுடர் கோமுதலாய் வந்த பெரும்பதத்து
நானு விதத்தால் நலம்பெறுநாள்—தான்மாள
வெற்றிக் கடுந்தூதர் வேகத் துடன்வந்து
பற்றித்தம் வெங்குருவின் பாற்காட்ட—இற்றைக்கும்
இல்லையோ பாவி பிறவாமை என்றெடுத்து
நல்லதோர் இன்சொல் நடுவாகச்—சொல்லியிவர்
செய்திக்குத் தக்க செயலுறுத்து வீரென்று
வெய்துற் றுரைக்க விடைகொண்டு......''

அத்தகைய நமன்றன் வெந்தூதுவர் சிவனைமறவா நமக்கு உறவாவர். மறந்து வருவரேல் அடியேன் சிவன்றன் மீளாவடிமை என்று தாமே உணருமாறு அவன்றன் அடையாளமாகிய திருவைந்தெழுத்துப் படைக் கலத்தை வெளிப்பட வமுத்துவேன், இதுவே ஞானவாள். 'ஞானவாள் ஏந்துமையர்' என்பதும் இப்பொருட்டு. சிவபெருமான்றன் தூதுவர் வருவராயின் அடியேன் வணங்கி உடன்செல்வது மாறு உறுதியாகும். பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய இருள்சேர் இருவினைகளையும் திருவருளால் பண்டே அறுப்பித்துள்ளேன். 'சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற்கு அழகு' என்பது செந்தமிழ் முதுமொழி. அத்தகைய சிவத்தைப் பேணும் சிந்தையர்க்கு எதிராவார் யாரே? ஒருவரும் இலர் என்பதாம். 'எதிராமே' என்னும் பாடத்திற்குத் தவம் வரும் சிந்தையர்க்குச் சிவ பெருமான் வெளியாவர் எனக் கூறுக. (கக)

2928. சித்தஞ் சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்தச் சிவமாவர் தோயார் மலபந்தங்
கத்துஞ் சிலுகுங் கலகமுங் கைகாணார்
சத்தம் பரவிந்து தானுமேன் [2]றெண்ணியே.

(ப. இ.) இடையறாது திருவைந்தெழுத்தையே கணிக்கும் நற்றவப் பேற்றால் கணிப்போர் நெஞ்சகம் சிவனிருக்கையாய் சிவவடிவாய்த்

---

1. ஞமனென்பான். அப்பர், இ. கள - கஅ.
,, கார்கொள். ,, கூஉ - கூ.
,, வரையார். ,, ,, கூ. சஎ - கூ.
,, காவிரியின். ,, ,, எக - உ.
2. நிர்க்குணனுய். சிவஞானபோதம், கூ. உ - க.
,, முத்திநெறி. அ, அச்சோப்பதிகம், க.

திகழும். அச் சிவபுண்ணியப் பேற்றினர் மும்மலப் பிணிப்பும் அற்றவ ராவர். அத்தகையோர் இயல்பாகவே முக்குணமற்றவராய், மிக்க எண் குணம் உற்றவராய் உள்ள சிவபெருமான் அடியவராவர். சிவனடி யாராதலே சிவனுதல். அது, "பெருமையால் தம்மையொப்பார் பேணலால் எம்மைப் பெற்றார்" என்னும் சேக்கிழார் திருமொழியால் உணரலாம். முக்குணம் மாயாகாரியம். எண்குணம் மாயாத திருவருட் காரியம் மலப்பசையாகிய வாசனைப் பிணிப்பிலும் தொடக்குறார். எனவே, அவர்கள்பால் பிதற்றுரையும், சிறு சண்டையும், பெரும் பெரும் பூசலும் உண்டாகா. சொல்லும் பொருளும் பரவிந்துவாகிய மாயாகாரிய மென்றுவிட்டொழிவர். பரவிந்து: நாதவிந்துக்களைப் பயக்கும் மாமாயை.

2929. நினைப்பும் மறப்பும் இலாதவர் நெஞ்சம்
வினைப்பற் றறுக்கும் விமலன் இருக்கும்
வினைப்பற் றறுக்கும் விமலனைத் தேடி
நினைக்கப் பெறிலவன் நீளிய [1]னுமே.

(ப. இ.) நினைப்பும் மறப்பும் சிவனைக் கலவாது வேறிருக்கும் நிலையில் நிலவுவன. இவ்விரண்டும் இல்லாதவர் நெஞ்சம் வினைப்பற்ற றுக்கும் விழுமிய நெஞ்சமாகும். படிக்கவேண்டுமென்னும் நினைப்பும் படித்தபின் மறப்பும் பாடம் கைவரப்பெறாத முற்றாநிலையின்கண் உண்டாம். பாடம் கைவந்தபின் அவை இரண்டும் உளவாகா. அதுபோல் இறைவன் திருவடிக்கலப்பு எய்தியபின் நினைப்பும் மறப்பும் தாமாகவே அகலும். கற்புறுநல்லார் சொல்லரும் கழுத்தில் மாண்கலமாம் திருத்தாலி (2868) பூட்டப்படுவதன்முன் பூட்டவேண்டுமே என்னும் நினைப்பும் கால இடையீட்டால் அதன்கண் மறப்பும் உண்டாவன இயற்கையேயாம். திருத்தாலி கழுத்தில் பூட்டப்பட்டதன்பின் அத் திருத்தாலி தாமாகவே அந்நல்லார் திகழ்வர். அதுபோன்றதே சிவபெருமானுகவே நிற்றல். அங்ஙனம் நிற்பார்தம் வினைப்பற்றுத் தாமே அறுபடும். வினைப்பற்றறவே விமலன் மேலோங்கி விளங்குவன். வினைப்பற்றறுக்கும் விமலனை நாடி இடையறாது ஒழுகப்பெறின் என்றும் ஒன்றுபோல் நின்று இயலும் இயல்பினனுவன். (௧௩)

2930. சிவபெரு மானென்று நானழைத் தேத்தத்
தவபெரு மானென்று தான்வந்து நின்றான்
அவபெரு மானென்னை யாளுடை நாதன்
பவபெரு மானைப் பணிந்துநின் [2]றேனே.

(ப. இ.) திருவருட்டுணையால் சிறப்பும் வனப்பும் பெருமையும் இயல்பாகவே ஒருங்குடைய சிவபெருமானென்று அடியேன் காதலால் கசிந்துருகிக் கண்ணீர் மல்கநின்று மெல்லிய இனிய தமிழால் வல்லே அழைத்தேன். அழைத்தலும் அவன் தாழ்சடைப்பொலிந்த அருந்தவத் தோனுதலின் முழுநீறு பூசிய முனிவனாய்த் தவக்கோலத்துடன் தவப்

1. நின்னையெப். அப்பர், ௪. ௧௧௨ - ௪.
2. சாம்பரகலத். ,, ௬. ௫ - ௪.
,, சிவனெனும். ,, ௪. ௧௧௩ - ௧.

பெருமானாக எழுந்தருளிவந்து காட்சி தந்தருளினன். அவமாகிய பற்று அற்ற பெருமானும் அவனே. அதனால் அவன் பற்றற்றான் என்று பரவப் படுகின்றனன். அவனே அடியேனை ஆளுடைய நாதன். உண்மைப் பெருமானாய் உலக முழுமுதல்வனாய் என்றும் பொன்றாதுநின்று நன்றருளும் நம்பனை 'நமசிவய' என நற்றமிழால் பற்பல்காலம் வாழ்த்திப் பணிந்து நின்றேன். (௧௭)

2931. பணிந்துநின் றேன்பர மாதிப்பதியைத்
துணிந்துநின் றேன்இனி மற்றொன் றும் வேண்டேன்
அணிந்துநின் றேனுடல் ஆதிப் பிரானைத்
தணிந்துநின் றேன்சிவன் தன்மைகண் [1]டேனே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் எவைக்கும் யாண்டும் மேலாகவும் முழுமுதற் காரணமாகவும் விளங்கும் சிவபெருமானைத் திருஅருளால் பணிந்து நின்றேன். 'பணிதல் எல்லார்க்கும் நன்றாம்' என்னும் பண்பினை மறவாது துணிந்து பணிந்து நின்றேன். அச் சிவபெருமான் புகலே மாறாப் புகலெனத் துணிந்து நின்றேன். அதனால் இனி மற்றொன்றும் வேண்டேன். உடலாகிய உள்ளத்தின்கண் அவனை அணியாக அணிந்து சேர்ந்து நின்றேன். ஆதிப்பிரான் அடியிணைக்கீழ் அடங்கினமையால் எல்லா அல்லலும்போய் அமைதிபெற்று நின்றேன். சிவனே விழுமிய முழுமுதல் என்றும், இறப்புப் பிறப்பில்லா இறைவனென்றும், எட்டுவான் குணத்து எம்மான் என்றும், பிழைபொறுக்கும் விழைதகு பெரியோனென்றும், ஆருயிர்கட்கு இறவா இன்பப் பெருவாழ்வாம் சிறப்பருளும் செம்பொருளென்றும், இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பண்ணவனென்றும், இயற்கை அன்பு அறிவு ஆற்றல்சேர் 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்' என்றும், ஒன்றாய்வேறாய் உடனாய் நிற்கும் என்றும், பொன்றா இனியன் என்றும், 'போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப்புண்ணிய' னென்றும், ஐந்தொழில் அருளால் புரியும் மைந்துசேர் மன்றவாணனென்றும், 'சிவனெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி எம்மான்' என்றும், செம்பொருட்டுணிவினர்தம் சீருடைநெஞ்சகம் அகலா ஏருடை ஏறானென்றும், பொக்கமிலாதவர் நெஞ்சில் புக்குநிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணிய' முக்கணனென்றும், 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி' எனவும் 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' எனவும் இயம்பப்படும் இயவுள் என்றும் 'கல்லார் நெஞ்சில் நில்லாக் கடவு'ளென்றும், இவை முதலாகிய பிறவும் பெம்மான் சிவன் தன்மைகளை விளக்கும் செந்தமிழ் மறைமொழிகளை அவனருளால் கண்டுகொண்டேன். "கண்டேன் அவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்" என்னும் அப்பர் அருளிய செந்தமிழ்ச் செழுமறையும் காண்க. (௧௮)

2932. என்னெஞ்சம் ஈசன் இணையடி தாஞ்சேர்ந்து
முன்னஞ்செய் தேத்த முழுதும் பிறப்பறுந்
தன்னெஞ்சம் இல்லாத் தலைவன் தலைவிதி
பின்னஞ்செய் தென்னைப் பிணக்கறுத் [2]தானன்றே.

---

1. வேண்டேன் ௮. உயிருண்ணிப் பத்து, ௭.
,, பூவினுக். அப்பர் ௪. ௪௧௧ - ௨.
2. நன்னெஞ்சே. சம்பந்தர், ௨. ௪0 - ௯.

(ப. இ.) அடிமையாகிய என்னுடைய எளிய நெஞ்சம் சிவபெருமானின் அறிவு ஆற்றல்களாக விளங்கும் எங்கும் பங்கமில் செறிவாகத் தங்கும். திருவள்ளுவநாயனுர் அருளிச்செய்த பெருவாழ்வாம் திருக்குறளின் இணையடிகள் நேர் இணையடிகளைப் புணையென அருளால் சேர்ந்தது. சேர்தல்: இடைவிடாது நினைத்தல். ஆதலால் அங்ஙனம் நினைக்கும் குறிப்பாகிய முன்னஞ்செய்து 'பாடிப் பரவிப் பணிந்தது'. பணியவே பிறப்பு முழுவதும் அறுந்தது முழுவதும் அறுவது வழிப்பேறும் ஒழிந்து விழுப்பேறு ஒன்றே எய்துவது வழிப்பேறு பதமுத்திகளும் அபர முத்திகளும் விழுப்பேறு இரண்டறக்கலந்து எங்குமிலாத திரண்ட இன்பத்தினை அன்புடன் நுகர்ந்து அழுந்தல். ஆருயிர்கள் தம்முனைப்போடுள்ளவரையும் அவர்தம் நெஞ்சம் சிவனெஞ்சமாகாது. அஃதாவது சிவனை இடைவிடாது நினைப்பதால் சிவன் மேலோங்கித் திகழும்; நெஞ்சம் சிவனெஞ்சம். அஃது ஆகாது என்பதாம். சிவனெஞ்சம் ஆகாதெனவே அம்முனைப்புள்ள நெஞ்சத்தில் சிவன் விளங்காத தலைவனாக இருக்கின்றான். இது "துஞ்சுங்கால் தோண்மேலராகி, விழிக்குங்கால், நெஞ்சத்தராவர் விரைந்து" (௧௨௧௮) என்னும் திருவள்ளுவப்பயனை மெய்ப்பிக்கின்றது. துஞ்சுதல்: சிவனை மறத்தல். விழித்தல்: அவனை நினைத்தல். தோண்மேலாதல்: பிறப்பினிற் செலுத்தல் நெஞ்சத்தராதல் சிறப்பினிற் செலுத்தல். மேலும் "நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல், அஞ்சுதும் வேபாக் கறிந்து" (௧௧௨௮) என்னும் செத்தமிழ்ப் பொது மறைக்கண் மேல்நோக்காக நோக்கின் அன்பியற் பொருளும், நுணுகி நோக்கின் அருளியற் பொருளும் நுகர்ந்து நோக்கின் அடியியற் பொருளும் விளங்க அருளியவற்றானும் உணரலாம். அன்பியல் உலகியல். அருளியல் - வீட்டியல். அடியியல் - பேற்றியல். முதற்கண் அன்பியலாக நோக்கின் உடலுறவாங் காதலர் நெஞ்சத்தாராயுள்ளர். அதனால் வெப்பமான பொருள்களை உண்ண நினைக்கவும் அஞ்சுகின்றேன்; அவர்தம்மைச் சுட்டுவிடுமெனக் கொள்ளலான். அருளியலாக நோக்கின் ஆருயிர்க் காதலனாகிய சிவபெருமான் நெஞ்சத்து என்றும் துஞ்சாது வஞ்சித்து நிற்கும் என் உள்ளங்கவர்கள்வன். ஆதலால் தீய நினைவுகளாகிய வெப்பமானவற்றை நினைக்க அஞ்சுகின்றேன்; அவர்க்கு வெறுப்பினைத் தருமாகலான். அடியியலாக நோக்கின், என்னெஞ்சம் அவர்க்கு அடிமைப்பட்ட ஞான்றே அவருடைமை எனப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. எனவே அவர் நினைப்பித்தாலன்றி ஏதும் நினைக்கும் நினைப்பினேன் அல்லேன். இது 'மறக்குமாறிலாதவென்னை மறப்பித்துப், பிறக்குமாறு காட்டினாய்' என்னும் திருநெறிய தமிழால் விளங்கும். ஆதலால் ஏனையார் நன்னெறி நான்மையிற் புகாது புன்னெறிபுக்குப் பிறப்புக்கு வித்தாம் தீயன யான் எண்ண அஞ்சுகின்றேன்; அவர்க்கு வெறுப்பினைத் தருமாகலான். இப்பொருட்கு வெய்துண்டலென்பதை உண்ண எனத் திரிக்க. ஆயின் என்னெஞ்சம் அவர் தன்னெஞ்சமாயது. "நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே" என்றிருப்பதல்லால் ஏதுமிலேன். தலைவிதியாகிய ஊழ் ஏன்ற வினை எனப்படும். அது காரணமாக நிகழ்வது ஏறு வினையாகும். அவற்றைத் தன்னடிநினைவால் முறையே உடலூழாய், பிறர் ஊழுக்கு உரமாய்க் கழித்தொழிப்பன். ஆதலால் பின்னஞ்செய்தலாகிய வேறுபடுத்தினன். படுத்தவே என்னைப் பிணக்கினின்றும் விடுவித்தனன். 'என்னைப் பிணக்கறுத்தான்' என்பதை 'என் பிணக்கு ஐ அறுத்தான்' எனக்கொண்டு என்னைச் சார்ந்த ஐவகை மலங்களையும் அறுத்தான் என்பதனை ஆய்ந்தாய்ந்துணர்ந்தின்புறுக. (௧௧)

2933. பிணக்கறுத் தான்பிணி மூப்பறுத் தெண்ணுங்
கணக்கறுத் தாண்டனன் காணந்தி என்னைப்
பிணக்கறுத் தேன்னுடன் முன்வந்த துன்பம்
வணக்கலுற் றேன்சிவம் வந்தது [1]தானே.

(ப. இ.) அடியேனை நந்தியாகிய சிவபெருமான் உலகியற் பிணக்குகளினின்றும் விடுவித்தான். மூப்பினையகற்றினன். வாழ்நாட்கணக்கை எண்ணி ஆண்டு முடிந்தது, மாண்டு மடியவேண்டும் என்னும் உலகோர் சொல்லும் கணக்கினையும் அறுத்து ஆண்டுகொண்டனன். அதனால் அடியேன் முன்வந்து தோன்றும் துன்பங்களை அகப்புறக்கலன்களாகிய எண்ணம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் கருவிகளின் தன்மைகள் எனக்கண்டு கெடுத்தொழிந்தேன். ஒழியவே முழுமுதற் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டுத் திருவருள்புரிந்தனன். (கஎ)

2934. சிவன்வந்து தேவர் குழாமுடன் கூடப்
பவம்வந் திடநின்ற பாசம் அறுத்திட்
டவனெந்தை யாண்டருள் ஆதிப் பெருமான்
அவன்வந்தென் னுள்ளே யகப்பட்ட [2]வாறே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் பேரருளால் நந்தி முதலிய தேவர் குழாத்துடன் எழுந்தருளி வந்தனன். வந்து அடியேனுக்குப் பிறப்பு இறப்புகளைத் தந்து பேராப் பெரும் துன்பத்தரும் சிற்றறிவு சுட்டறிவுகளாகிய உயிர்மை, உடைமை என்னும் பசு பாசத் தன்மைகளை அறுத்தருளினன். அவனே அடியேனைப் பழுதின்றி எழுமையும் புரக்கும் எந்தையாவன். அடியேனை ஆண்டுகொண்டருளிய ஆதிப் பெருமானும் அவனே. அவன் தன்னருளால் அடியேன் உள்ளத்துள் வந்துற்றனன். (கஅ)

2935. கரும்புந் தேனுங் கலந்ததோர் காயத்தில்
அரும்புங் கந்தமு மாகிய ஆனந்தம்
விரும்பியே உள்ளம் வெளியுறக் கண்டபின்
கரும்புங் கைத்தது தேனும் [3]புளித்ததே.

---

1. பிணக்கி. அ. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம். க.
,, ஒவுநாளுணர். ஆரூரர், எ. சஅ - கூ.
,, எந்தை. புறநானூறு, கஎடு.
2. குறைவிலா. அ. கோயிற் திருப்பதிகம், இ.
,, நெடிதுபோ: கஉ. கண்ணப்பர், ச0சு.
,, செம்மை நலம். அ. அச்சோப் பதிகம், கூ.
3. அண்டர் வாழ்வும். அப்பர், இ. கூசு - கூ.
,, விடையும். ,, ச. ககஉ - க.
,, கொள்ளேன். அ. மெய்யுணர்தல், உ.
,, வேம்பின். குறுந்தொகை, ககசு.

(ப. இ.) கரும்பாகிய உண்டலும் தேனாகிய உறங்கலும் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கும் சரக்குநிறை காயப்பையாகிய இவ்வுடம்பகத்து முளையும் கிழங்கும்போன்று தோன்றுதலும் நிலைத்தலும் போன்றுள்ள நிலையிலாச் சிற்றின்பத்தினை உள்ளம் விரும்பி நுகர்ந்தது. அவ்வுள்ளம் அவ்வின்பங்கள் நிலையா என அருளால் வெளிப்படக் கண்டது. கண்டதும் கரும்பாகிய உண்டலினும் தேனாகிய உறங்கலினும் உள்ளம் செல்லவில்லை. உள்ளம் வலிய ஆண்டுகொண்ட வள்ளலிடமே ஓவாது செல்லுகின்றது.

(அ. சி.) கரும்பும் தேனும் - உண்டலும் உறங்கலும். அரும்பும் கந்தமும் - தோன்றுதலும் நிலைத்தலும். வெளியுறக் கண்டபின் - நன்றாய் அனுபவித்தபின். கரும்புங்......புளித்ததே - உண்டலும் உறங்கலும் ஒழிந்தன. (கக)

2936. உள்ள சரியாதி ஒட்டியே மீட்டேன்பால்
வள்ளல் அருத்தியே வைத்த வளம்பாடிச்
செய்வன எல்லாஞ் சிவமாகக் காண்டலாற்
கைவள மின்றிக் கருக்கடந் [1]தேனன்றே.

(ப. இ.) என்றும் உள்ளதாய் நின்று பயன் அருளுவதாய் உள்ள 'சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு' என்னும் நன்னெறிநான்மையின் வாயிலாக (2615) அடியேனைப் பயிற்றுவித்து அவற்றினின்று மீட்டுவித்தருளினன். பின்பு வள்ளலாகிய சிவபெருமான் தன் திருவடியின்பத்தினை உண்பித்தருளினன். அவனருளால் அச்சிறப்பினைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். பாடுதல் என்பது படர்தலும் பாடலும் ஆடலும் ஆகிய முத்திற வினைகளும் நத்தும் அவனடிக்கே ஆக்குவித்து அன்பின் விளைவாம் இன்பமொன்றே துய்த்துக் கொண்டிருத்தல். ஆண்டான் கருவியாகப் பூண்ட அடியேன் வாயிலாக ஈண்டு நிகழ்த்தப்பெறும் செயலெல்லாம் சிவச் செயலெனவும், காண்பனவெல்லாம் உள்ளுறையும் அவன் திருவருளெனவும் உணர்வின்கண் உணர்த்திக் கண்டுகொண்டிருக்கப் பணித்தருளினன். எஞ்சுவினையாகிய கைவளம் எரிசேர் வித்தென மாய்ந்தமையானும், ஏறுவினை 'உணக்கிலா வித்தென' ஒய்ந்தமையானும், ஏன்றவினை உடலூழாய்த் தேய்ந்தமையானும் இன்னமோர் அன்னைவயிற்றில் புக்குப் பின்னைப் பேதுறுவிக்கும் கருநிலை கடந்து அருநிலையாம் சிவனிலை எய்தினேன். (உ0)

2937. மீண்டார் கமலத்துள் அங்கி மிகச்சென்று
தூண்டா விளக்கின் றகளிநெய் சோர்தலும்
பூண்டாள் ஒருத்தி புவனசூ டாமணி
மாண்டா னொருவன்கை வந்தது [2]தானன்றே.

---

1. அயன் தலை. அ. திருப்பொற் சுண்ணம், கஅ.
,, பாட ,, ஆனந்தாதீதம், க00.
,, குலம் பாடிக். ,, திருத்தெள்ளேணம். உ0.
., பிணக்கிலாத. ,, திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம், க.
2. ஒளிக்கு. கொடிக்கவி, க.
,. மீண்டார். அ. திருக்கோவையார், உசஎ.

(ப. இ.) புலன்வடிவாகச் செல்லும் உள்ளத்தாமரையினைத் திருவருளால் திருப்பிச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் வைத்தல்வேண்டும். வைக்கவே அங்கியாகிய திருவடிமெய்யுணர்வு மேன்மேன் முறுகிவளரும். தூண்டாவிளக்கின் தகளித்தன்மை தொன்மையே வாய்ந்தநன்மைக்குரிய ஆருயிரினிடத்து நெய்யாகிய திருவடிப்பேரின்பத்தைத் திருவருளால் சேர்த்தல்வேண்டும். சேர்க்கவே அவ் வுள்ளமாகிய அமைதிமிக்க அருள்நிறை ஒருத்தி ஏற்றுக்கொண்டனள். அவளே நல்லாள். அவளே படியிலா முடிமணியனையாள். அந்நிலை அருளால் கைவந்துறவும் அறியாமையைச் செய்யும் ஆணவவல்லிருளென்னும் கொடியோன் செயலற்று மாண்டு மடிந்து ஒடுங்கினன். தூண்டா விளக்கு - மணி விளக்கு.

(அ. சி.) மீண்டார் - இந்திரியப் போக்கினின்றும் மீண்டார். கமலம் - உள்ளக்கமலம். தூண்டாவிளக்கு - சிவன். தகளி - உள்ளம். (உக)

2938. அன்புள் உருகி அழுவன் அரற்றுவன்
என்பும் உருவ இராப்பகல் ஏத்துவன்
என்பொன் மணியை இறைவனை ஈசனைத்
தின்பன் கடிப்பன் திருத்துவன் [1]தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் நீங்காதோங்கும் பேரன்பால் உள்ளுருகி இன்பவேட்கைப் பெருக்க இயல்பாம் இனிய அழுகையினைப் புரிவேன். அழுது குறையிரந்து முறையிடுதலாகிய அரற்றுதலைச் செய்வேன். எலும்பும் உருகுமாறு இரவும் பகலும் இடைவிடாது 'தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்துநின்று அழுது காமுற்று அரற்றி' வணங்குவேன். என் உணர்வாகிய பொன்னின்கண் அருளால் அழுத்திய விலைவரம்பில்லா இயற்கைநிலைசேர் செம்மணியை, தென்னாட்டார்க்குரிய சிவனே எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனாகலின் அத்தகைய இறைவனை, 'என்னைப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளிய' ஆண்டவனை அவன் திருவடியுணர்வால் காணப்பெறுவேன். காணப்பெறின் தின்பதாகிய ஊடுதலைப் புரிவேன். கடிப்பதாகிய உணர்தலை ஆற்றுவேன். திருத்துவதாகிய புணர்தலைப் பூணுவேன். தான்: ஆசை. (உஉ)

2939. மனம்தான் விரிந்து குவிந்தமா தவ்வம்
மனம்தான் விரிந்து குவிந்தது வாயு
மனம்தான் விரிந்து குவிந்தமன் னுவி
மனம்தான் விரிந்துரை மாண்டது [2]வீடே.

---

1. முன்னை. அப்பர், ஙி. கக - உ.
,, ஊடல். திருக்குறள், கக0க.
,, புலப்பேன்கொல். ,, கஉகஎ.
,, சூடுவேன். அ. திருவம்மானை, கஎ.
,, நாடி அப்பர். ஙி. சுங - அ.
,, ஆனந்த. அ. திருக்கோவையார், ங0எ.
2. உரைமாண்ட. அ. திருத்தோணேக்கம், கச.
,, (பாடம்) தவம், னுயிர், முத்தியே.

(ப. இ.) நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவத்தால் திருவருள் வீழ்ச்சி எய்தப்பெறுவர். அங்ஙனம் பெற்றவர் மனம் திருவருளியலில் விரியும். பின்பு திருவடியியலின்கண் வேட்கையுண்டாகும். வேட்கையுண்டாகவே அடியேனைப் 'போக்கருளீர்' என்று முறையிட நேரும. நேரவே திருவடிப் பெருவாழ்வின்கண் உள்ளம் குவிதலாகிய ஒடுங்குதலை எய்தும். இவ் வுண்மை வரும் திருநெறிய தமிழான் உணர்க.

"தக்கிருந் தீரன்று தாளா லரக்கனை
உக்கிருந் தொல்க வுயர்வரைக் கீழிட்டு
நக்கிருந் தீரின்று நல்லூர்ப் பெருமணம்
புக்கிருந் தீரெமைப் போக்கரு ளீரே." (௩. ௧௨௫- ௮.)

"பாடிப் பலநாள் பயின்றதற்பின் மூவரடி
நாடினரே நம்மடிகள் நாயனருள்—கூடியதும்
வீடே விழைந்துள்ளார் வேண்ட இருந்தஅவர்
ஏடே முழுக்கனிவாம் இங்கு"

என்பதனையும் நினைவுகூர்க.

அந் நிலையின்கண் உறைத்து நின்றார்க்கு இயல்பாகவே உரைமாண்டகலும். அதனால் உயிர்ப்பு ஒடுங்கும் முன் உயிர்ப்பின்கண் விரிந்த மனம் இப்பொழுது குவிந்து ஒடுங்கும். திருவடியின்பின்கண் நிலைபெற்ற ஆருயிரின் மனம் திருவருளியலில் விரிந்தநிலை நீங்கி திருவடியியலின்கண் ஒடுங்கும். உரைமாண்டதொன்றை உரைமாண்ட நிலையிலேயே எய்துதல் ஏற்புடைத்தாகும். உரைமாண்டதொன்று - மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோன். உரைமாண்ட நிலை - மேன்மை ஞானமாகிய மோனநிலை. (௨௩)

---

21. தோத்திரம்

(புகழ்வு)

2940. மாயனை நாடி மனநெடுந் தேரேறிப்
போயின நாடறி யாதே புலம்புவர்
தேயமும் நாடுந் திரிந்தெங்கள் செல்வனைக்
காயமின் னாட்டிடைக் கண்டுகொண் [1]டேனன்றே.

(ப. இ.) மாயை நிலைப்பதற்குத் தாரமாகிய நிலைக்களமாக இருப்பவன் சிவபெருமான். அவன் அந் நிலையின்கண் மாயன் என்று

---

1. நாடி. அப்பர், ௫. ௧ - ௧0.
,, தேடிக். ,, ௪. ௯ - ௧௨.
,, வெள்ளத். ,, ௫. ௩௮ - ௩.
,, விண்ணினார் ,, ,, ௪௬ - ௫.
,, ஈசனீசனென். ,, ,, ௧௩ - ௩.
,, விண்ணி. ,, ,, ௪௩ - ௫.

அழைக்கப்படுவன். ஆருயிர்கள் அவனை அடைய நாடி மனமாகிய நெடிய தேரேறி ஓடும். ஓடுவதென்பது எல்லையிலா எண்ணத்தை அல்லும் பகலும் ஓயாது எண்ணுதல். அவ் வெண்ணத்தினையே நாடு என நவின்றனர். அவ் வெண்ணத்தினுக்கோர் எல்லை காணாமையால் புலம்புறுவர். இதுவே 'போயின நாடறியாது புலம்புவர்' என்பதாம். தேயமும் நாடும் நேயமிக்கு ஓயாது ஓடிச்சென்று நாடுவர். அடியேனும் புகுவார் பின் புக்குப் பன்னாள் அலைந்தேன். பொன்னனை இவ் வுடம்பெனும் நாட்டின்கண் நல்லருளால் நாடிக் கண்டுகொண்டேன்.

(அ. சி.) மாயனை - மாயையோடு கூடிய சிவபிரானை. போயின நாடு - சங்கற்பத்தின் எல்லை. காயமின்னாட்டிடை - உடம்பினுள். (௧)

2941. மன்னு மலைபோல் மதவா ரணத்தின்மேல்
இன்னிசை பாட இருந்தவ ராரெனில்
முன்னியல் கால முதல்வனார் நாமத்தைப்
பன்னினர் என்றேமெய்ப் பாடறி [1]வீரன்றே.

(ப. இ.) நிலைபெற்ற கைலாயமலை என்று சொல்லப்படும் அகப்புறக்கலனும் அந்தக்கரணங்களுள், அம் மலைபோல் காணப்படும் மதயானையாகிய உணர்வெழுச்சியில் தோன்றும் தூயமனத்தின்மேல் மெய்யடியார்கள் செந்தமிழ் இன்னிசை வந்தவா பாட எழுந்தருளி இருந்தவர் யாரெனில் காலமெய்க்குக் காலமாக விளங்கும் காலகாலனாகிய விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் என்க. அவர்தம் திருப்பெயராம் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தைப் பலகால் எடுத்து ஓதினர் என்க. அவர்கள் யாரெனில் பெருமைசேர் திருநீலகண்டப் பெருமானாகிய சிகண்டவுருத்திரன், திருநந்திதேவர் முதலியோர் என்க.

(அ. சி.) மன்னுமலை - உடம்பு. மதவாரணம் - மனம். கால முதல்வனார் - தத்துவங்களைப் படைத்தவன். பாடு - பெருமை. (௨)

2942. முத்தினின் முத்தை முகிழிள ஞாயிற்றை
எத்தனை வானோரும் ஏத்தும் இறைவனை
அத்தனைக் காணா தரற்றுகின் றேனையோர்
பித்தன் இவனென்று பேசுகின் [2]றாரன்றே.

(ப. இ.) தென்றலும் தமிழும் என்றும் நின்று நிலவும் தென்கடல் பிறந்த வான்பெரும் முத்தினுள் சிறந்த முத்து ஆணிமுத்து எனப்படும். அம் முத்தினும் சிறந்தவன் சிவபெருமானாவன். ஆருயிர் உள்ளத்தினுள் பேரறிவுப் பேரொளிப்பிழம்பாய்த் தோன்றுபவனும் அவனே. அந்நிலையில் அவன் முகிழிள ஞாயிறெனப்படுவன். அவன் திருவடி

---

1. வித்தையோ சிவஞானசித்தியார், ௧. ௩ - ௧௬.
,, நங்காயி. அ. திருச்சாழல், ௧௧.
,, ஆலந். ஆரூரர், எ. ௯௧ - ௧
2. கேட்டாயோ. அ. திருவம்மானை ௬.
,, அக்கு. அப்பர், ௫. ௧௭ - ௧௪.
ஆதி. ௧௨. சம்பந்தர், ௪௨௧.

இணையிலை எல்லாத் தேவரும் வல்லவாறு தொழுவர். அத்தகைய சிவபெருமானை உண்மைநிலையில் - உணர்வுநிலையில் அருளால் கண்டு தன்னைக் காணுக்கண், கண்ணாடியைக் காணுங்கால் தன்னை அக் கண்ணாடியினகத்துக் காணுமாறு போன்று காணப்பெற்றிலேனே என அல்லும் பகலும் ஒல்லும் வாயெல்லாம் ஓவாதரற்றினன். அதனைக் கண்ட பிறர் அடியேனைப் பித்தனென்று முடிவுசெய்து படியின்மிசைத் தூற்றுகின்றனர். கண் தன்னைக் காணுமாற்றைப் பின்வருமாறு நினைவு கூர்க.

> கண்ணா டியைக்காணும் கண்ணே தனைக்காணும்
> பெண்ணார்தாள் காணவுயிர் பேசுங்கால்—கண்ணாடி
> உள்தோன்றும் பல்பொருளும் ஓர்வாம் திருவடியின்
> உள்தோன்றும் பல்லுயிரும் ஓர்.

(அ. சி.) முகிழ் - உள்ளத்தில் இருக்கின்ற. (௩)

2943. புகுந்துநின் றானெங்கள் புண்ணிய மூர்த்தி
புகுந்துநின் றானெங்கள் போதறி வாளன்
புகுந்துநின் றானடி யார்தங்கள் நெஞ்சம்
புகுந்துநின் றானையே போற்றுகின் [1]றேனே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் பொருவரும் பெண்ணொரு கூறனும் பண்ணமர் புண்ணியன் அடியேன் நெஞ்சகத்துப் புகுந்து நின்றனன். அவனே அறவாழி அந்தணன். அடியேங்களுக்குச் செவ்வி வருவித்துத் திருவடி புணர்வினைப் போதிக்கும் முற்றுணர்வினனும் அவனே. அத்தகைய போதறிவாளன் என்னுள்ளம் புகுந்துநின்றனன். மெய் யடியார்கள்தம் திருவுள்ளத்தை 'நெஞ்சினைத் தூய்மை செய்து நினைக்குமா நினைப்பித்து' ப் புகுந்து நின்றவனும் அவனே. அத்தகைய பெரும்பொருட்கிளவியானை அவன் என்னகம் புகுந்தமையால் போற்று கின்றேன். இது, பாடப் பயிற்றியான் பண்பதனைப் பாடலொக்கும், கூடச்செய்தான்தாள் கூறல், என்பதனையொக்கும்.

(அ. சி.) போதறிவாளன் - எல்லாம் அறிபவன். (௪)

2944. பூதக்கண் ணாடியிற் புகுந்திலன் போதுளன்
வேதக்கண் ணாடியில் வேறே வெளிப்படும்
நீதிக்கண் ணாடி நினைவார் மனத்துளன்
கீதக்கண் ணாடியிற் கேட்டுநின் [2]றேனன்றே.

(ப. இ.) பூதக் கண்ணாடி யென்பது முகத்துக்காணும் கட்பொறி யாகும். அக்கண்ணுக்குப் புலனும் வண்ணம் அமைந்த நிலைமையன்

---

1. துஞ்சும். அப்பர், ௫. ௧௩ - அ.
,, செங்க. ,, ,, ௧௫ - ௧௧.
,, கிதராய்க். ,, ௫. ௩௩ - எ.
,, கீதத்தை. சம்பந்தர், உ. ௪௩ - ௫.
2. பூம்படி. அப்பர், ௪. ௧0௩ - ௩.

அல்லன் சிவன். சிவன் காட்சிப் புலனும் தோற்றம் அனைத்தும் அவன்றன் திருவருளுருவே. [1]இவ்வுரு அவனுக்குச் சார்புருவாகும். இஃது, 'ஈசன சாந்தும் எருக்கும் அணிந்தோர் கிழிபிடித்துப், பாய்சின மாவென ஏறுவர் சிறார்ப்பனைமடலே'' என்னும் திருக்கோவைக் கிளவித்தலைவன் கொள்ளும் சார்புருவையொக்கும். மேலும் ஆருயிர்கள் அருவாய் நின்றே சார்ந்த சிறப்புடலாகிய பருவுடலின் தன்மையால் ஆண் பெண் எனப் பெயர் பூண்பதும் இதற்கொப்பாகும். நுண்ணுடல் பிறப்புடல் ஆகும். பிறப்புடல் கைபோன்றது. சிறப்புடல் கருவிபோன்றது. கை எல்லாத் தொழிலுக்குமாகும். கருவி குறித்த தொழிலுக்கு மட்டுமாகும். கையில் வேறுபாடில்லை. கருவியில் வேறுபாடு உண்டு. இவ்வுண்மை 'பிறப் பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமை யான்'' (௯௭௨) என்னும் திருக்குறளான் உணர்க. பிறப்பு: திருவருளால் கொடுக்கப்படும் வினை முயற்சிக்கேதுவாம் கருவுரு நுண்ணுடல்.

(அ. சி.) பூதக்கண்ணுடி-தூலக்கண். போதுளன்-உள்ளத் தாமரையில் இருப்பவன். வேதக்கண்ணுடி - ஞானக்கண். நீதிக்கண்ணுடி - தத்துவஞானம். கிதக்கண்ணுடி - இசை. (௫)

2945. நாமமோ ராயிரம் ஓதுமின் நாதனை
எமமோ ராயிரத் துள்ளே இசைவீர்கள்
ஓமமோ ராயிரம் ஓதவல் லாரவர்
காமமோ ராயிரங் கண்டொழிந் [2]தாரன்றே.

(ப. இ.) 'நந்தி நாமம் நமசிவய' என்பது பொருள்மறை. ஆதலின் அதனை அகம்புறம் தூயராய்க் கணித்தும் ஓதியும் சிவபெருமானை வழி படுங்கள். அங்ஙனம் வழிபட்டால் ஏமமாகிய இன்பம் அளவின்றிப் பெருகும். ஈண்டு ஆயிரம் என்பது அளவின்மையாகும். அதுவும் நும் உள்ளத்துள்ளே ஊற்றெடுத்து வெள்ளம்போன்று மேன்மேலும் பெருகும். அத் திருவைந்தெழுத்தால் சிவவேள்வியினையும் அளவின்றிப் புரியுங்கள். அங்ஙனம் புரிந்தோர் 'வேண்ட முழுவதும்' பெற்று வேட்கை யடங்கினர்.

(அ. சி.) ஆயிரம் என்பது ஈண்டு அளவின்மை. ஏமம் - சுகம். ஓமம் - ஐம்பெரும் வேள்விகள். (௬)

2946. நாஞ விதஞ்செய்து நாடுமின் நந்தியை
ஊஞர் கமலத்தி னூடுசேன் றப்புறம்
வானோர் உலகம் வழிப்பட மீண்டபின்
தேஞர வுண்டு தேவிட்டலு [3]மாகுமே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணிவின் சிறப்பினை எய்துதல்வேண்டும். அதற்கு நன்னெறி (2615) நான்மையினை நாடொறும் விடாது நயனுறச்

---

1. பொன்மை. சிவஞானசித்தியார் க. ௩ - ௬.
2. பூவ. அப்பர், ௫. ௬௫ - க.
,, காமியம். ,, உஉ - அ.
,, அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், ௯.
3. சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், அ. உ - அ.

செய்தல்வேண்டும். நன்னெறி நான்மை 'சீலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு.' இவை ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காக விரியும். எனவே அவை பதினாறாகும். இவையே 'நாளுவிதம்' என ஓதப்பட்டன. இவ்வகைத் திருத்தொண்டினை அருளால் நாடொறும்புரிந்து நந்தியை நாடுங்கள். உடம்பகத்துக் காணப்படும் மூலாதாரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் ஆறு நிலைகளும் தனித்தனி தாமரை வடிவாக இருப்பன என்ப. இத்தாமரைகளின் ஊடு முறையாக உயிர்ப்பின்வழிச் சென்று உணர்தல் வேண்டும். உணர்ந்தபின் அவ்வாதாரங்களினின்று இயைந்து இயக்கும் தெய்வங்கள் புலனாகும். இயைந்தியக்கும் தெய்வம் அதிட்டான தெய்வம். அவை 'பிள்ளையார், அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன்' என்ப. புலனாகியதும் அத் தெய்வங்கள் வழிபடுவார்க்கு வயப்பட்டருளும். இந்நிலையில் திருவடியின்பத் தெவிட்டாச் செழுந்தேனை ஆரப்பருகி அளவிலா இன்பத்தழுந்துதல் உண்டாம்.

(அ. சி.) நாளுவிதம் - சரியையிற் சரியை முதல். ஊனர் கமலம் - ஆறு ஆதாரங்கள். வானோர் உலகம்-நிராதாரங்கள். தேன்-சிவானந்தம்.

2947. வந்துநின் றானடி யார்கட் கரும்பொருள்
இந்திர னாதி இமையவர் வேண்டினுஞ்
சுந்தர மாதர் துழனியோன் றல்லது
அந்தர வானத்தின் அப்புற மாகுமே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானைக் கெழுமிய செந்தமிழ்த் திருமுறை மறையினால் வழிபடுவோர் சிவனடியாராவர். அவ்வழிபாட்டின் பெறுபேறாக எல்லா நிலைகட்கும் அப்பாலாகி நின்றினிதருளும் அவன் அரும்பொருள் எனப்படுவன் அவன் அகம்புறமாய் ஈரிடத்தும் முன்னேவந்து எதிர்தோன்றியருளினன். அருளவே 'செங்கணவன்பால், திசைமுகன்பால், தேவர்கள்பால், எங்கும் இலாததோர் இன்பம் நம்பாலதா' என்பது போன்று பேரின்பம் பெருகுவதாயிற்று. இந்திரன் முதலாகச் சொல்லப்படும் தேவர்கள் விரும்பினும் ஆண்டெல்லாம் மாண்டு மடிவதும், மீண்டும் பிறப்பினைத் தருவதுமாய பெண்ணின்பமே உண்டாகும். கண்ணுதலோன் காட்டிக் காணும் திருவடியின்பம் அவ்விண்ணுலகில் கனவு காண்டற்கும் ஒண்ணாதொன்றென்க: 'அண்டர் வாழ்வும் அமரர் இருக்கையும் கண்டு வீற்றிருக்கும் கருத்தொன்றிலோம்' (தி. ௬௧ - ௬) எனவும், 'கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு' (அ மெய்யுணர்தல். ௨) எனவும் முறையே அருளான் எழுந்த மறையும் மறை முடிவும் மேலதனை வலியுறுத்தும் என்க. திருமுறைமறை - தேவாரத் தமிழ் மந்திரம். (அ)

2948. மண்ணிற் கலங்கிய நீர்போல் மனிதர்கள்
எண்ணிற் கலங்கிய இறைவன் இவனென்னார்
உண்ணிற் குளத்தின் முகந்தொரு பால்வைத்துத்
தெண்ணிற் படுத்தச் சிவனவ [1]னாகுமே.

---

1. தெள்ளத். அப்பர், தி. ௧௧ - ௧௦.
,, மருளவா. ,, ௪. ௭௧ - ௧.

(ப. இ.) விண்ணின்கண் நீருக்கு வெண்மையும் இன்சுவையும் தன்னியல்பான் உள்ளன ஆனால் அந்நீர் மண்ணின்கண் வந்தபின், தான் சேர்ந்த மண்ணினுக்கேற்றவாறு வண்ணமும் சுவையும் எண்ண மின்றித் திரிந்து நண்ணுகின்றது. இதுவே சார்ந்ததன் வண்ணமாய் விளங்கும் இயல்பும் உரிமையும் உள்ள ஆருயிர்கட்கு ஒப்பாகும். மண்ணிற்சாய்ந்து எண்ணமின்றித் திரிந்த நீர்போல் மாக்களும் சார்ந்த இடத்துக்கு ஏற்றவாறு உள்ளந் திரிபுறுவர். அத் திரிபுணர்ச்சியினால் அறியாமையான் மூடப்பெறுவர். உண்மைத் தன்மைத் தெய்வம் இதுவென வுணரார். இறைவன் இவன் என மெய்ம்மை யுணரார். எண்ணத்திற் கலங்குவர். நல்லார் அத் தண்ணீரை வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து தேற்றுவித்தினால் தெளித்து இன்சுவைத்தாய் விடாய் தணியப் பருகுவர். அதுபோல் 'முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடு முய லும்' ஆருயிர்களைப் 'பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண் ணம் சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்குவன்' (அ. அச்சோப்பதிகம், க.) செம்பொருட் செல்வன். அதனால் அவ்வுயிரும் கலக்கத்தினின்றும் நீங்கி நலக்க நலமருளும் சிவனாகும்.

(அ. சி.) கலங்கிய நீரின் தன்மை தெரியாததுபோல, எண்ணங் களால் கலக்குண்ட மனத்தையுடையார் சிவத்தின் தன்மையை அறிய மாட்டார். சித்தத்தைத் கலங்கவிடாமல் தெளியவைத்தால் சிவம் வெளிப்படும் என்பது இம் மந்திரக் கருத்து. (கூ)

2949. மெய்த்தவத் தானை விரும்பும் ஒருவர்க்குக்
கைத்தலஞ் சேர்தரு நெல்லிக் கனியொக்குஞ்
சுத்தனைத் தூய்நெறி யாய்நின்ற தேவர்கள்
அத்தனை நாடி அமைந்தொழிந் [1]தேனன்றே.

(ப. இ.) நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவமாம் மெய்த்தவப் பய னருளும் மெய்ப்பொருளாம் ஒருவன் சிவபெருமான். அவன் திருவடி யிணையினைப் பத்திமேலீட்டினால் விழையும் மெய்யடியார்கட்கு 'தடக்கை நெல்லிக்கனி யெனக்காயினன்' என்பது போன்று அவன் 'கைத்தலஞ் சேர்நெல்லிக்கனி'யொத்து விளங்குவன். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களி னின்றும் நீங்கிய தூயோன். சிவவுலகத்தின்கண் நின்று வழிபாடாற்றித் தூநெறிக்கண் நிற்கும் தேவர்களுக்குச் சிறந்த அத்தன். அத்தகை யோனை நாடிநாளும் தொழுதேன். அதனால் என்செயல் மாண்டு அவன் வழிநின்று அடிமையாயினேன். நெல்லிக்கனியின் தன்மையை வருமாறு நினைவுகூர்க: 'நெல்லிக் கனிவிடாய் நீக்குமுடன் நீர்பருகச், சொல் லொணு இன்சுவைத்தாம் சொல்.' இதுபோல் திருவடிப்பேற்றால் பிறவிப்பிணி உடன் நீங்குதலும், பேரின்பநுகர்வு என்றும் ஓங்குதலும் உண்டென்பது தெளிக. 'மெய்த்தவம்' எனினும் 'இறப்பில் தவம்' எனினும் ஒன்றே. தவப்பயன் என்றும் பொன்றாதிருப்பது மெய்த்தவம்.

(அ. சி.) மெய்த்தவத்தான் - சிவன். அமைந்து ஒழிந்தேன் - செயல் மாளப் பெற்றேன். (கo)

---

1. செய்ய. அப்பர், இ. எஉ - உ.
,, பசித்துண்டு. சிவஞானபோதம், அ. க - உ.

2950. அமைந்தொழிந் தேன்அள வில்புகழ் ஞானஞ்
சமைந்தொழிந் தேன்தடு மாற்றமொன் றில்லை
புகைந்தெழும் பூதலம் புண்ணியன் நண்ணி
வகைந்து கொடுக்கின்ற வள்ளலு [1]மாமே.

(ப. இ.) திருவருள் நாட்டத்தால் அளவில்லாத புகழை உடைய திருவடியுணர்வின்கண் அமைந்து அடங்கியுள்ளேன் அதனால் திரிபுணர்வாகிய தடுமாற்றம் ஏதும் இன்றி நன்னெறி நான்மையின்கண் (2615) ஒழுகிச் செம்பொருட்டுணிவின்கண் ஆளாய்ச் சமைந்தொழிந்தேன். அதனால் அடியேற்குப் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய தடுமாற்றமின்று. 'காமம் வெகுளி மயக்கம்' ஆகிய மூன்றும் புகைந்து அகப்பகையாய் ஆருயிர்கள் மாட்டு எழுகின்றன. அத்தகைய வுயிர்கள் நிறைந்துள்ள இந்நிலவுலகத்தின்கண் புண்ணியத் திருவுருவினனாகிய சிவபெருமான் சிவகுருவாக நண்ணியருளினன். அவன் முப்பொருளுண்மையினையும் அருஞ்சைவர் மெய் முப்பத்தாறினையும் திட்பமுற வகைப்படுத்தி உணர்த்தியருளினன். அப் பெருமான் இயல்பாகவே ஆருயிர்க்கு வேண்டுவன நல்கும் யாண்டும் உயர்வொப்பில்லா ஒருபெரும் வள்ளலாவன்.

(அ. சி.) தடுமாற்றம் - மயக்க உணர்ச்சி. புகைந்து எழுபூதலம் - காமாதிகளால் பதைப்புண்டு திரிகின்ற மக்களை. புண்ணியன் - சிவன். வகைந்து - தத்துவ உபதேசம் செய்து உண்மை காட்டி. (௧௧)

2951. வள்ளற் றலைவனை வானநன் னாடனை
வெள்ளப் புனற்சடை வேத முதல்வனைக்
கள்ளப் பெருமக்கள் காண்பர்கோ லோஎன்
றுள்ளத்தி னுள்ளே ஒளித்திருந் [2]தாளுமே.

(ப. இ.) வள்ளல் தலைவனாக யாண்டும் விளங்குபவன் சிவபெருமான். அவனே சிவ வுலக முதல்வன். சலமகள் என்று சொல்லப்படும், நடப்பாற்றலின் உருவகமாம் வெள்ளப் புனல்மகளைத் திருச்சடையில் வைத்துள்ளான். அங்ஙனம் வைத்தருளியது ஆருயிர்களின் அகங்கார மாகிய முனைப்பெழுச்சியை அகற்றுதற் பொருட்டேயாம். இக் குறிப்புத் 'தரணியெல்லாம், பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிவினுள் விளங்கும். (இதன் பொருள்: ஆருயிர் ஆதியாகிய நடப்பாற்றலின் வழிப்படா விட்டால் ஆணவ முனைப்பால் மீண்டும் பிறப்பாகிய கருநிலை என்று சொல்லப்படும் பில முகத்தே பாய்ந்து பெருங்கே டெய்தும் என்பதாம்.) அவன் வாலறிவனாதலின் அவனே மறைமுதல்வனாவன். அவன்

---

1. வெள்ளி. ௧௨. திருநாவுக்கரசர், ௩எ௧.
,, எண்ணுகேன். அப்பர், ௬. ௬௧ - ௧.
2. விள்ளத். அப்பர், ௬. எ௬ - எ.
,, வெள்ளநீர்ச். ,, ௬. எ௫ - ௬.
,, நெக்கு. ,, ௫. ௧0 - ௬.
,, மலைமகளை. அ. திருச்சாழல், எ.
,, பாசம். ,, திருவெம்பாவை, ௨.

அடியேன் உள்ளத்துள் மறைந்து நின்றருளினன். செவ்வி வருதலும் 'தம் முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தல்' தமிழ்த்தகவாதலால் வெளிப்பட்டு வந்து தலையளி புரிந்தருளினன். அவன் அவ்வாறு மறைந்து நிற்பதற்குக் காரணம் பிறப்பு இறப்பில் மீண்டும் மீண்டும் உட்படுவார் கள்ளப் பெருமக்கள் ஆவர். சொல்லுறுதி யின்மையும் சொல்வழி வாராமையும் உடையாரைக் கள்ளரென்பது உலகியல் வழக்கு. இது மேலதனை வலியுறுத்தும். அத்தகைய கள்ளர்கள் காண்பார்களோ என்று ஒளித்து நிற்பன் ஒளிக்கெலாம் ஒளிகொடுத்து உலப்பின்றி ஒளிரும் ஒண்மையோனாகிய சிவபெருமான் இக் குறிப்பு 'விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசு மலர்ப்பாதம்' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிவான் உணர்க. (கஉ)

2952. ஆளும் மலர்ப்பதந் தந்த கடவுளை
நாளும் வழிபட்டு நன்மையுள் நின்றவர்
கோளும் வினையும் அறுக்குங் குரிசிலின்
வாளு மனத்தோடும் வைத்தொழிந் தேனன்றே.

(ப. இ.) மெய்யடியார்களையும் வையத்தாரையும் திருவுள்ளத் திருக்குறிப்பால் நோக்கி ஆண்டருள்பவன் சிவபெருமான். அத்தகைய கடவுள் திருவடித் தாமரையைத் தந்தருள்வன். அவனை அகனமர்ந்த அன்பினராய் முகனமர்ந்த மொழியினராய் நற்றமிழ் மறையால் நாளும் வழிபடுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழிபடுவோர் நன்மையுள் நின்றவராவர். அவர்தம் தீப் பண்பையும் தீத் தொழிலையும் அகற்றி யருளும் குரிசிலாகிய அண்ணல் சிவபெருமானே அவன் வாளாகிய கண்ணினுள்ளும் மனமாகிய கருத்தினுள்ளும் வாளாது வந்தருள்வன். அங்ஙனம் வந்தருளுமாறு உறுதியுடன் ஓவாதுளத்தமைத்துவைத் தடக்கினன். இங்குக் கோளும் வினையும் என்பதற்கு நாளும் கோளும் எனவும், பகைவரான் வரும் வினை எனவுங்கொண்டு வழிபாட்டு மெய்யடியார்க்கடியாரையும் அவை துன்புறுத்தா என்றலும் ஒன்று. இவ் வுண்மை வரும் ஆளுடைய அடிகள் திருநெறிய தமிழானும் உணர்க:

"காளமேகந் நிறக்கால னோடந்தகன் கருடனும்
நீளமாய்நின் றெய்த காமனும் பட்டன நினைவுறின்
நாளுநாதன் னமர்கின்ற நாகேச்சர நண்ணுவார்
கோளுநாளும் தீயவேனு நன்காங் குறிக்கொண்மினே."

(உ. ககக - சு.)

(அ. சி.) நன்மையுள் - சன்மார்க்கத்தில். கோளும் வினையும் - தீக்குணத்தையும், தீத்தொழிலையும். குரிசில் - சிவன். வாளும் மனத்தொடும் - கண்ணையும் மனத்தையும். (கங)

2953. விரும்பில் அவனடி வீர சுவர்க்கம்
பொருந்தில் அவனடி புண்ணிய லோகந்
திருந்தில் அவனடி தீர்த்தமு மாகும்
வருந்தி யவனடி வாழ்த்தவல் லார்க்கே.[1]

1. அண்ணல். கஉ - திருமலைச் சிறப்பு, உ.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தின் வழி நின்று வாய்த் தொண்டும் கைத்தொண்டும் வருந்தி வழாது புரியும் திருந்து சீரடியார் விரும்பில் சிவபெருமான் திருவடியே மறமாணுலகமுமாகும். அடியார் உள்ளம் பொருந்தில் அவன் திருவடியே புண்ணியப்பேற்றின் பொரு விலா வுலகமுமாகும். அவனருளால் உள்ளம் உரை உடல் மூன்றும் கள்ள மின்றித் திருந்துமே யானல் அவர்க்கு அச் சிவபெருமான் திருவடியே தீர்த்தமுமாகும். சிவனடியார் வேண்டுவன எல்லாம் சிவபெருமான் திருவடிக் கீழே பெறுவர். வேறு வேறு உலகங்களில் வேறு வேறு காலங்களில் பெறுவன அனைத்தும் ஒருவர் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் ஒருகாலத்து ஒருங்கு பெறுவர். விரும்பில் என்பதற்கு விரும்புதலில்லாத என்றலும் ஒன்று. மறமாணுலகம் : வீரசுவர்க்கம்.

(அ. சி.) திருந்தில் - சன்மார்க்கத்தில் நின்றால். (கச)

2954. வானக மூடறுத் தானிவ் வுலகினில்
தானக மில்லாத் தனியாகும் போதகன்
கானக வாழைக் கனிநுகர்ந் துள்ளூறும்
பானகச் சோதியைப் பற்றிநின் [1]றேனன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்மெய்யடியார்க்குத் தன் எண்பெருங் குணங்களைப் பதிவித்தருள உன்னுவன். உன்னலும் ஆருயிர்கட்கு உடற் சார்பால் ஏற்படும் முக்குணமும் அக்கணமே நீங்கும். அதுவே இவ் வுலகில் வானகம் ஊடறுத்தல் எனக் கூறினர். கானக வாழையாகிய திருநெறிய திருத்தமிழின் செவ்விய பண்ணினை அன்புடன் பாடி அவனடிக்கீழ் அழுந்திநிற்பார்க்குத் திருவடியின்பம் எளிதின் வந்துறும். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய பண்பினனாதலின் அவன் தனிப்பேருண்மை யறிவின்ப வடிவினனாவன். அவன் திருவடி இன்பத்தேனினைப் பானகமாகப் பருகாநின்றேன். அவன் அருளறிவுப் பேரொளிப் பொருளாவன். அப் பொருளினை அருளால்பற்றி எங்கு மிலாததோர் ஈறில் இன்பம் வீறுபெற எய்தினேன். அதனையே பற்றி நின்றேன். கானக வாழை என்பதற்குக் குறிஞ்சி நிலத்து வாழை என்றலும் ஒன்று. இஃது உலகினைப் பற்றாது உடையானைப் பற்றுகின்ற உள்ளத்தூறும் தெள்ளத் தெளிந்த சிவனார் திருவடியின்பத் தேன் பற்றி நின்றேன்.

(அ. சி.) வானகம்-முக்குணம். தானகம்-அகம்பாவம். கானகம்... உள்ளூறும் - இசைக்கு வயப்பட்டு உள்ளத்தில் தோன்றும். பானகச் சோதி - ஆனந்த சொருபனாகிய சிவன். (கரு)

2955. விதியது மேலை யமரர் உறையும்
பதியது பாய்புனற் கங்கையும் உண்டு
துதியது தொல்வினைப் பற்றறு விக்கும்
பதியது வவ்விட்ட தந்தமு மாமே.

(ப. இ.) தேவர் மூவர், மற்று யாவர்க்கும் அவரவர்தம் வினைக் கீடாகத் தன் திருவாணைவழி விதியமைக்கும் விதிப் பொருளாகவுள்ள விழுமியோன் சிவன். தூமாயைக் கண்ணுள்ளார் உறையும் சிவவுலகமாக

---

1. கந்தமலர்க். அப்பர், 5. 84 - 4.

வுள்ளவனும் அவனே. அவன் வளர்சடைமேல் பாய்ந்தோடும் பெரு வெள்ளம் மிக்க கங்கையும் உண்டு. அனைவரும் புகழும் பொன்றூப் பொருள் சேர் புகழுக்கு என்றும் உரிய முதல்வனும் அவனே. அவனைப் போற்றும் செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளே அவன் விழையும் சிறந்த படிமக்கல மாகும். அவன் அப் பாமாலைகளை ஏற்றருளிப் பண்டைப் பழவினைப் பற்றை அறுத்தருளினன். பழவினைப் பற்றறுக்கும் பான்மையால் அவன் பதியாகிய இறைவனுவன். 'சிவயநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தில் காணப்படும் 'வ'கரமாகிய வனப்பாற்றலாந் திருவருளை நமக்கருள்பவனு மவனே. அவனே அனைத்திற்கும் அந்தமுமாவன். சிறந்த படிமக்கலத் துண்மை வரும் அப்பர் திருமுறையான் உணர்க:

> ''பூம்படி மக்கலம் பொற்படி மக்கல மென்றிவற்றால்
> ஆம்படி மக்கல மாகிலும் ஆரு ரினிதமர்ந்தார்
> தாம்படி மக்கலம் வேண்டுவ ரேல்தமிழ் மாலைகளால்
> நாம்படி மக்கலம் செய்து தொழுதும் மடநெஞ்சமே.''
>
> (ச. கOரு - ரு.)

படிமக்கலம் - படிமம் - வடிவம். கலம் - அணிகலம். திருவுருவிற் கணியு மணி.

(அ. சி.) விதி - பிரமனுக்குப் பிரமனுனவன். பதி - ஒளிஉலகங்கள். துதியது - தோத்திரத்திற்கு உரியது. (கசு)

2956. மேலது வானவர் கீழது மாதவர்
தானிடர் மானுடர் கீழது மாதனங்
கானது கூவிள மாலை கமழ்சடை
ஆனது செய்யுமெம் ஆருயிர் தானன்றே.

(ப. இ.) எத்தகைய வானவர்க்கும் மேலாய் அவர்களால் நத்தப் படும் அத்தனுய் விளங்குபவன் சிவன். மாதவஞ்சேர் மாதவர் மனத்தகத் தானும் அவனே. நன்னெறி நான்மை (2615) நற்றவஞ்சேர் மானிடர்தம் பிறவி இடரை நீக்கி அவர்தம் தூயவுள்ளமே கோயிலாகக் கொண்டருள் பவன் சிவன். வாராத செல்வமும் செல்வாய செல்வமுமாகத் திகழ் பவனும் அவனே. இதனையே எய்ப்பில் வைப்பென இயம்புவர். மணமிக்க கூவிளமாகிய வில்வமாலை அச் சிவபெருமானுடைய திருச்சடைக்கண் கமழாநிற்கும். அடியேன் ஆருயிர்க்கு உயிராய் எழுந்தருளி ஆவன செய்யும் தாவில் தனி முதல்வனும் அவனே. ஐந்தொழிற் றலைவனும் அவனே. 'மாதனங்கானது' என்பதனை அவங்கு மாது ஆனது என மாறி உண்மை அறிவின்ப வடிவினது என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) மேலது வானவர் - தேவர்களுக்கு மேலானவர். கிழது மாதவர் - தவசிகள் உள்ளத்தவர். தானிடர் மானிடர் கிழது - தான் ஆட்கொண்ட அடியார் உள்ளத்தவர். மா தனம்-பெரிய வைப்பு. கானது கூவிளம் - காட்டில் உள்ள வில்வம். செய்யும் - ஐந்தொழில் நடத்தும். உயிர் - உயிர்போன்ற சிவன் அல்லது உயிரில் இருக்கும் சிவன். (கள)

2957. சூழுங் கருங்கடல் நஞ்சுண்ட கண்டனை
ஏழும் இரண்டிலும் ஈசன் பிறப்பிலி
ஆழுஞ் சுனையும் அடவியும் அங்குளன்
வாழும் எழுத்தைந்து மன்னனு மாகுமே.

(ப. இ.) ஆணவ வல்லிருள் சூழ்ந்துள்ள தன் முனைப்பாகிய கருங் கடற்கண் சிவனை மறத்தலாகிய தவாப் பெருங்குற்றப் பெருநஞ்சு தோன்றிற்று. அதனைக் கண்டஞ்சிய மாலுள்ளிட்ட தேவர்கள் சிவ பெருமான்பால் முறையிட்டனர். சிவபெருமான் மன்னித்தருளலாகிய உண்டலைப் புரிந்தருளினன். உண்டதுமட்டுமன்றிக் கண்டத்தும் நிறுத்தி யருளினன். மாப்பெருங் குற்றம் மன்னிக்கப்பட்டமையால் அக் குற்றம் இடர்ப்பாடாகிய கண்டத்துட்பட்டது. அதுவே நஞ்சு கண்டத்து நிற்ப தென்பதாகும். அத்தகைய நஞ்சுண்ட கண்டன். அவனே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் பதியாவன். அவனே பிறவாயாக்கைப் பெரியோன். அவன் வீற்றிருந்து அருளும் திருமலை திருக்கயிலைத் திருமலை. அங்கு என்றும் நின்று நிலவுந் திருவருள்போல் நீரறவறியா ஆழமான சுனையும், மந்தியுமறியா மரன்பயில் காடும் உள்ளன. அதன்கண் உள்ளவன் சிவ பெருமான். அவன் என்றும் நிலைபெற்றுள்ள செந்தமிழ்த் திருமறைத் திருவைந்தெழுத்தால் நன்று பெறப்படும் வேந்தனுமாவன். அதனா லேயே 'நந்தி நாமம் நமசிவய' (959) என்று அருள் நூல்கள் நவில்வ வாயின. சுனை - வனப்பாற்றல், காடு - நடப்பாற்றல்.

(அ. சி.) ஏழுமிரண்டிலும் - பதினான்கு உலகங்களிலும். யாழும்... ...அங்களன் - யாழ்ப்பாணர்களும் சுனைகளும் காடுகளும் நிறைந்த கயிலையில். எழுத்தைந்து - நமசிவாய. (க௦)

2958. உலகம தோத்துமண் ணோத்துயர் காற்றை
அலர்கதிர் அங்கியோத் தாதிப் பிரானும்
நிலவிய மாமுகில் நீரோத்து மீண்டச்
சேலவோத் தமர்திகைத் தேவர்பி ரானே.

(ப. இ.) யாண்டும் செறிந்து வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவ வேண்டி யாங் கீயும் பெருவள்ளல் சிவபெருமான். அவன் ஒன்றும் கலப்புத் தன்மையால் உலகத்துயிராய், மண்ணாய், உயர் காற்றாய், விளங்கா நின்ற கதிர்களையுடைய ஞாயிறு திங்கள் (தீ) என்னும் ஒளிப் பொருள்களாய், யாவற்றுக்கும் இடங்கொடுத்து நிற்கும் மாகம் ஆகிய விசும்பாய், மழை நீராய்த் திகழும் எண்பேருருவத்தனாய் விளங்குகின்றனன் இப்பொருள் களுடன் உடனாந் தன்மையில் இயைந்தியக்கி அவற்றைத் தொழிற் படுத்தி யருள்கின்றனன். பொருள் தன்மையால் அவனே அனைத் திற்கும் முழுமுதல்வனாவன். எண்புலக் காவலர்க்கும் அவனே முதல்வன். அதனால் அவனே தேவர் பிரானாவன். (மா+கம்) மா என்பது மாகம் என்பதன் கடைக்குறை. அன்றி மாமுகில் என முகிலுக்கு அடையாக்கி, விசும்பை இனம்பற்றிக் கூறலும் ஒன்று. (கக)

2959. பரிசறிந் தங்குளன் அங்கி அருக்கன்
பரிசறிந் தங்குளன் மாருதத் தீசன்
பரிசறிந் தங்குளன் மாமதி ஞானப்
பரிசறிந் தன்னிலம் பாரிக்கு மாறே.

(ப. இ.) தீயின் தன்மையினையும் ஞாயிற்றின் தன்மையினையும் அறிந்தாக்கி யருள்பவன் சிவன். அதுபோல் காற்றினும் உள்ளான்.

அதுபோல் திங்களின்கண்ணும் உளன். பேரறிவின்கண்ணும் உளன். அல்லாகிய ஆணவச் சார்பால் மாசடர்ந்த நிலம் அல் + நிலம்—அன்னிலம் எனப்பட்டது. அத்தகைய நிலத்தைக் காத்தருள்பவனும் சிவனே.

(அ. சி.) பரிசறிந்து - நன்மை அறிந்து. அன்னிலம்-மயக்கமுடைய உலகினரை. பாரிக்குமாறு - காத்து அருளும்படி. (உ௦)

2960. அந்தங் கடந்தும் அதுவது வாய்நிற்கும்
பந்த வுலகினிற் கீழோர் [1]பெரும்பொருள்
தந்த வுலகெங்குந் தானே பராபரன்
வந்து படைக்கின்ற மாண்பது வாகுமே.

(ப. இ.) எல்லாப் பொருண் முடிவாகிய அந்தங்கடந்து நிற்கும் விழுமிய விழுப்பொருள் சிவபெருமான். அவன் அந்தங்கடந்து நின்றும் கலப்பால் அதுவதுவாய் நிற்பன். பிணிப்புற்றுத் துணிவின்றி வருந்தும் இவ் வுலகினில் திருவருளால் பிணிப்பற்றுத் திருவடிக்கு மீளா ஆளாயினர் அடியாராவர். அவர், திருவடிக்கீழ் நீங்கா நினைவினராய் இருப்பதால் கீழோர் எனப்படுவர். அவர்க்கு என்றும் வேண்டுவன பிரிவின்றி நின்று நிரப்பும் பெரும்பொருள் சிவன். அவன்றன் திருவருட்டிருக்குறிப்பால் ஆயது இவ் வுலகம். இவ் வுலகெங்கும் நிறைந்திருக்கும் பெரும்பொருளும் அவனே. அவன், தானே சிவகுருவாக எழுந்தருளி வந்து அவ்வப்போது நன்னெறி நான்மை நல்லியல்சேர் நல்லாரை ஆட்கொண்டருள்வன். இவையனைத்தும் அவன்றன் திருவருள் மாண்பாகும்.

(அ. சி.) அந்தங்கடந்து - முடிவிறந்து. கீழோர் பெரும் பொருள் - தனக்கு அடியார் ஆனோருடைய வைப்பு. தந்த - தான். படைத்த. வந்து படைக்கின்ற-தான் குருவாய் வந்து நன்னெறியை அருளுகின்ற. (உக)

2961. முத்தண்ட வீரண்ட மேமுடி யாயினும்
அத்தன் உருவம் உலகே ழெனப்படும்
அத்தன்பா தாளம் அளவுள்ள சேவடி
மத்தர் அதனை மகிழ்ந்துண [2]ராரன்றே.

(ப. இ.) வழிப்பேற்றின் நிலைக்களமாகிய முத்தியண்டம் பெருமை மிக்க அண்டமாகும். அதுவே அவன்றன் திருமுடியாகும். ஆயினும் அச் சிவபெருமானின் திருவுருவம் ஏழுலகமுமாகும். அதுபற்றியே 'உலகமே உருவமாக' (1694) எனத் தமிழ்ப்பொருள் நூலும் ஓதுவதாயிற்று. அவன் திருவடி பாதாளம் ஏழினுக்கும் அப்பாற்பட்டது. உன்மத்தமாகவுள்ளார் அறிவும் செயலும் திரிபுற்று நெறியல்லா நெறிச் சென்றுழலும் நீரர். இத்தகைய தெளிவில்லாதவர் மேலோதியவற்றை விரும்பி உணரார் என்க.

(அ. சி.) முத்தண்ட வீரண்டம் - சிவலோகம். மத்தர் - தெளிவு இல்லாதவர். (உஉ)

---

1. எட்டாந். அப்பர், ௬. ௮௬ - க.
2. பாதாளம். அ. திருவெம்பாவை, ௧௦.

2962. ஆதிப் பிரான்நம் பிரானவ் வகலிடச்
சோதிப் பிரான்சுடர் மூன்றேளி யாய்நிற்கும்
ஆதிப் பிரான் அண்டத் தப்புறங் கீழவன்
ஆதிப் பிரான்நடு வாகிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) அனைத்திற்கும் காரணமாகவுள்ள ஆதிப்பிரானும் சிவனே. அவனே நம் பெருமானுமாவன். அவனே விரிந்த வெவ்வேறுலகம் அனைத்தினுக்கும் பேரொளிப் பிழம்பாக வுள்ளான். ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்னும் முச்சுடருக்கும் உள்ளொளியாக நின்று ஒளி யருள்பவனும் அவனே. ஆதியாகிய நடப்பாற்றலை யுடையவனும் அவனே. அவனே கீழ்மேல் அண்டங்கள் அனைத்திற்கும் அப்பாலுள்ளவன். அவன் 'சிவசிவ' என்னும் ஒப்பில் பெருமறையுள் நடுவாகி நிற்பது போலவும், ஆருயிர்களின் நெஞ்சகத்து நிற்பது போலவும், தில்லைப் பொன்னம் பலத்து நிற்பது போலவும் எங்கும் நடுவாகி நின்றருள்கிறனன். இனி நடுவுநிலை குன்றாது நின்றருள்கின்றனன் என்பதூஉம் ஒன்று. நடுவாகி நிற்றல் : வகரமிரண்டின் நடு சிகரம் ; இதுபோல் சிகரமிரண்டின் நடு வகரம். இது 'சிவசிவ' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொருண்மறையா னுணர்க.

(அ. சி.) சுடர் மூன்று - இரவி, மதி, தீ. அண்டத்தப்புறம் - இப் பூமி சுற்றிவரும் அண்டத்துக்கு அப்பாற்பட்ட. நாம் பார்க்கும் சூரியனும் சூரியனைச் சுற்றி ஓடுகின்ற கிரகங்களும் சேர்ந்தது ஓர் அண்டம். இப்படிப் பல அண்டங்கள் இவ் வண்டத்துக்கு மேலும் கீழும் பக்கங் களிலும் உள்ளன. (உகூ)

2963. அண்டங் கடந்துயர்ந் தோங்கும் பெருமையன்
பிண்டங் கடந்த பிறவிச் சிறுமையன்
தொண்டர் நடந்த கனைகழல் காண்டோறுந்
தொண்டர்கள் தூய்நெறி தூங்கிநின் [1]றானன்றே.

(ப. இ.) அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து அப்பாலாய் உயர்ந் தோங்கும் பெருமையுடையவன் சிவன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிப் பிறப்புக்கு உட்படாத நுண்மையனும் அவனே. மேலும் மால் முதலான தெய்வங்கள் பிறந்திறந்துழலும் பெற்றியன். அச்சிறு தெய்வங் களை மயக்கத்தால் தொழும் அவர்கள், தம் கடவுளர் பிறப்பதினாலேயே பேராப் பெருமையுடையவ ரென்கின்றனர். இவ்வுண்மை "உடல்சுமந் துழலுமக் கடவுளர்க் கல்லதை, பிறவியின் துயர்நினக் கறிவரி தாகலின் அருளாதொழிந்தனைபோலும், கருணையிற் பொலிந்த கண்ணுதலேயோ" என்பதனாற் பெறப்படும். அத்தகைய பிறவி எடுக்கும் பிணிப்பு இல்லா தவன் சிவனாகலின் நகைச்சுவை தோன்றப் (பிறப்பில்லா) பிறவிச் சிறு மையன் என்றனர். தொண்டர் அருளால் நடந்து கண்ட ஆண்மைக் கழலணிந்த ஆண்டவன் சிவன். அவ் வொலிக்கும் கழலிணையைக் காண்டொறும் தொண்டர் அளவிலா இன்பம் எய்துவர். அத் தொண்டர்க்குத் தூநெறியாக நிற்பவனும் அவனே. அத் தூநெறிக்கண் தங்கி அருள்பவனும் தானே. பிண்டம் கடந்த : உடலெடுக்காத. பிண் டம் - உடல். தூங்கி - தங்கி. (உ௦)

1. தொண்டர்க்குத். அப்பர், சு, எக - க
,, கருந்தாது. குமரகுருபரர். திருவாரூர் நான் - கஎ.

2964. உலவுசெய் நோக்கம் பெருங்கடல் சூழ
நிலமுழு தெல்லா நிறைந்தனன் ஈசன்
பலமுழு தெல்லாம் படைத்தனன் முன்னே
புலமுழு பொன்னிற மாகிநின் [1]றானே.

(ப. இ.) எங்கணும் இடைவிடாது சென்று மீள்வதாகிய உலாவுதலைச் செய்வது சிவபெருமானின் திருவருட்கண்கள். அக்கண்களையுடைய சிவபெருமான் பெருநீர்க்கடலால் சூழப்பட்ட நிலவுலக முழுவதும் நீக்கமற எங்கணும் நிறைந்து நின்றனன். அவனே முதன்மைசேர் ஆண்டான். வேண்டும் பயனுடைப் பொருள்கள் முழுவதையும் படைத்தருளியவனும் அவனே. மெய்யடியார்களைக் காத்தருளும்படி பொன் மேனியுடன் பொலிந்திலங்குபவனும் அவனே.

(அ. சி.) உலவு செய் - எல்லா இடத்தையும் கடைக்கணிப்பதின். பலம் - பயனுள்ளவை. புலம் - உலகத்தில். பொன்னிறமாகி - ஞான குருவாகி. (௨௦)

2965. பராபர னாகிப்பல் லூழிகள் தோறும்
பராபர னாயிவ் வகலிடந் தாங்கித்
தராபர னாய்நின்ற தன்மை யுணரார்
நிராபர னாகி நிறைந்துநின் றானே.[2]

(ப. இ.) பேருலகனைத்தும் ஒருங்கு முடியுங்காலம் ஓர் ஊழி என்ப. அத்தகைய பல்லூழிகளைப் புரிந்து நிற்கும் பராபரன் சிவபெருமான். அவனே முழுமுதல்வனாய் இவ்வுலகங்களைத் தாங்கிக் காத்தருள்பவன் ஆவன். அவனே தாங்கி நிற்பதுடன் தலைவனுமாகி நிற்கின்றனன். இத்தன்மையைப் பலரும் அறியார். திருவருளால் தனக்கொரு பற்றுக்கோடின்றிச் சிவபெருமானையே பற்றி அவனைத் தாங்கும் ஆண்மை மிக்கது ஆனேறு. அவ்வானேற்றை ஊர்ந்து வருபவனும் சிவனே. அவன் எங்கணும் நீக்கமற நிறைந்து நின்றருளினன்.

(அ. சி.) பராபரன் - கடவுள். தராபரன் - உலகில் தலைவன் நிராபரன் - நிர்+ஆ+பரன் - ஆண்மையுள்ள இடபத்தை உடையவன். (௨௧)

2966. போற்றும் பெருந்தெய்வந் தானே பிறரில்லை
ஊற்றமும் ஓசையும் ஓசை யொடுக்கமும்
வேற்றுடல் தானென் றதுபெருந் தெய்வமாங்
காற்றது ஈசன் கலந்துநின் [3]றானன்றே.

(ப. இ.) மண்ணவர் விண்ணவர் மற்றுமுள்ளார் அனைவர்களாலும் போற்றப்படும் அன்பறிவாற்றல்சேர் இன்பப் பெரும் பொருள் சிவபெருமான். அவனே கலப்புத் தன்மையால் அனைத்தையும் ஊற்றமாகத் தாங்குகின்றவன் ஆவன். ஓசை தோன்றுமிடமாகிய நாதமெய்யின்

---

1. பொன்னார். ஆரூரர், ௭. ௨௪ - ௧.
2. பரப்பிரமம். சிவஞான சித்தியார், ௧௨. ௩ - ௫.
3. ஓசை. அப்பர், ௬. ௩௮ - ௧.

நிலைகளனும் அவனே. அஃதொடுங்கும் ஒடுக்கச் சிவனும் அவனே. தனக்கு வேருக ஏதும் இன்மையால் வேற்றுடல்களென்று கூறப்படுவ தனைத்தும் அவனே யாகும். படிப்போர் பள்ளிக்கூடத்தையும், குடியிருப்போர் வாடகை வீட்டையும், ஊர்ந்து செல்வோர் கூலி ஊர்தியையும், தம்முடைய என்று பேசுந் தன்மை இதற்கொப்பாகும். உண்மையான் நோக்கினல் இவ்வுடைமைகளுக்குரிய உடையார் வேறென்பது புலனுகும். அதுபோல் எல்லாப் பொருளுக்கும் உடையவன் சிவனே. அவனே பெருந் தெய்வம். எல்லாவற்றையும் இயைந்தியக்கும் காற்றுப்போல் தோற்ற மின்றித் தொழிலால் தோன்றுபவனும் அவனே. அவனே ஈசன் எனப் படுவன். அவன் விண்போல் எங்கணும் கலந்து நின்றருளினன். சிவ பெருமான் விண்போல் இடங்கொடுத்தும், காற்றுப் போன்றியைந்தியக்கி யும், தீப்போல் ஒளிகொடுத்தும், நீர்போல் துப்பருளியும், நிலம்போல் நலமுறத் தாங்கியும் நின்றருள்கின்றனன். துப்பு - உணவு.

(அ. சி.) ஊற்றமும் - ஆதாரமும். ஓசை - நாதம். வேற்றுடல் - உயிர்க்கு வேருகிய உடலும். காற்றது - காற்றுப்போல. (உஎ)

2967. திகையனைத் துஞ்சிவ னேயவ னுகின்
மிகையனைத் துஞ்சொல்ல வேண்டா மனிதரே
புகையனைத் தும்புறம் அங்கியிற் கூடு
முகையனைத் தும்எங்கள் ஆதிப் பிரானன்றே.

(ப. இ.) உற்றுணரும் நற்றிறமில்லா மனிதரே! எல்லாத் திசை களிலும் சிவபெருமான் நீக்கமற நிறைந்து நின்றருள்கின்றனன். அங்ஙன மிருப்பவும் அவனுக்குப் புறம்பாக ஓரிடத்து ஓரிறைவன் உண்டெனக் கூறுவது உண்மைக்கு மாருகும். எப்பெயரிட்டு எவ்வுருவமைத்து எங்ஙனங் கூறி வழிபடினும் அவையனைத்தும் சிவபெருமானையே சாரும். நீரனைத்தும் ஒன்ருய், மின்சாரம் அனைத்தும் ஒன்ருயிருப்பினும் வெளிப் பட்டுப் பயன் தரும் காலமும் இடமும் கோலமும் பெயரும் வெவ்வேரு தலின் வேறுபடுத்தி வழங்குகின்றேம். அங்ஙனம் வழங்கற் பெயரான் வேறுபடினும் பொருள் ஒன்றேயாம் உண்மை இதற்கொப்பாகும். மேலோங்கிக் காணப்படும் புகையெல்லாம் தீயின்கண் ஒடுங்கிநின்று தோன்றுவனவே. அதுபோல் வெளித்தோன்றும் உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் எங்கள் ஆதிப்பிரானுகிய சிவபெருமானின்கண் ஒடுங்கி நின்று தோன்றும். முகை - தோற்றம்.

(அ. சி.) திகை - திக்குகள். புகை......முகையனைத்தும் - புகை மண்டிய வேள்வித்தியில் சேரும் பொருள்கள் எல்லாம். (உஅ)

2968. கலையோரு மூன்றுங் கடந்தப்பால் நின்ற
தலைவனை நாடுமின் தத்துவ நாதன்
விலையில்லை விண்ணவ ரோடும் உரைப்பன்
நரையில்லை யுள்ளுறு முள்ளவன் [1] தானே.

(ப. இ.) இடப்பால் நாடி, வலப்பால் நாடி, நடுநாடி ஆகிய முக்கலை களையும் கடந்து அப்பால் நின்றருள்கின்றவன் சிவபெருமான். அவனே

1. உலகெலா. சிவஞானசித்தியார், உ.
,, ஈறில். அப்பர், ௫. கஎ - ௫.

அனைத்துலகினுக்கும் அனைத்துயிர்கட்கும் அரும்பெறற் றலைவனுவன். அவனை அகனமர்ந்த அன்பினராய் படர்ந்து பரவிப் பணிந்து நினைமின்கள். படர்ந்து - நினைந்து. அவனே மெய்க்கடவுள். தத்துவம் - மெய். பிறப்பு ஆணவமலத்தேய்வின் பொருட்டு நல்கியருளப்பட்ட பெருங்கொடை. அப் பிறப்பின் விலையே வினையாகும். விலையில்லை எனவே வினையில்லை. வினையின் விளைவாம் பிறப்பும் இல்லை என்பது தாமே போதரும். விண்ணவ ரனைவர்களாலும் 'ஊறலாயருளா' யென்று உரைக்கப்பட்டு ஓவாது வழி படப்பெறும் பெரும் பொருளும் சிவனே. நரையில்லை - வெண்மை யாகிய வெள்ளறிவெனப்படும் அறியாமை யில்லை. இந்நிலைக்கண் உம்மைவிட்டு என்றும் பிரிப்பின்றி நிற்கும் சிவபெருமான் உமக்குள் வேறறநின்று வெளிப்பட்டருள்வன். வேறறநிற்றல் - ஏகமாய் நிற்றல். மூன்று கலையென்பதற்குத் தந்திரம், மந்திரம், செவியறிவுறூஉ (உபதேசம்) எனலும் ஒன்று.

(அ. சி.) கலை ஒரு மூன்றும் - இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை. விலை இல்லை - பிறக்கும் வினை இல்லை. உரைப்பன் - துதிக்கப்படுவான். நரை யில்லை - சிறப்பில்லை. (உக)

2969. படிகால் பிரமன்செய் பாசம் அறுத்து
நெடியான் குறுமைசெய் நேசம் அறுத்துச்
செடியார் தவத்தினிற் செய்தொழில் நீக்கி
அடியேனை உய்யவைத் தன்புகொண் [1]டானே.

(ப. இ.) படைப்போன் ஆருயிர்களைப் பூமிக்கண் பிறக்குமாறு படைத்தற்றொழிலைப் புரிவதற்கு அவ்வுயிர்கள் செய்யும் இருவினையே காரணமாகும். அவ்வினை எஞ்சுவினை எனப்படும். அதுவே ஈண்டுப் பாசம் எனக் குறிக்கப்பட்டது. அப்பாசத்தை அறுத்தருளியவன் சிவன். நெடியா னுகிய காப்போன் செய்யும் இழிவு குறுமை எனப்படும். அதற்குரிய வாயில் நேசம். அதுவே ஏறுவினை எனப்படும். அவ் ஏறு வினையையும் சிவ பெருமானே (2932) அறுத்தருளினன். நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவப் பேரொளி செடி எனப்படும். அத்தகைய பெருந்தவத்தால் ஊழ்வினையுந்த உுற்றும் தொழிலினையும் ஒழித்தருளினன். இவ்வாற்றுல் அடியேன் அன்பினைக் கைக்கொண்டருளி உய்யவைத்தனன். சிவமாகச் செய்தருளித் திருவடிப் பேரின்பில் திளைப்பித்தருளினன்.

(அ. சி.) படிகால் - பிறக்குமாறு. பாசம் - சஞ்சிதம். நெடியான் - மால். குறுமை செய் - இழிவைச் செய்வதற்கு ஏதுவாகிய. நேசம் - ஆகா மியம். செடியார் தவம் - கடுந்தவம். செய்தொழில் - பிராரத்துவத்தின் வன்மையை. (௬0)

2970. ஈசனேன் றெட்டுத் திசையும் இயங்கின
ஓசையி னின்றெழு சத்தம் உலப்பிலி
தேசமோன் றுங்கே செழுங்கண்டம் ஒன்பதும்
வாச மலர்போல் மருவிநின் றானன்றே.

---

1. கல்லாத. அ. கண்டபத்து, ௪.
,, உள்ளதே சிவஞானபோதம், உ. உ - க.

(ப. இ.) எண்பாற் புலத்தினும் சிவபெருமானின் திருவடிவமே விளங்கி ஒளிதருவதாயிற்று. முப்பத்தாறும் மெய்யாம் ஓசையினின்று எழும் சத்தமாகிய எழுத்துக்கள் என்றும் உள்ளன. அதுபோல் விழுமிய முழுமுதல்வனும் சிவபெருமானும் என்றும் பொன்று இயல்பினன். தேசம் ஒன்றாகக் கண்டமாகிய பிரிவு ஒன்பது என்ப, யாண்டும் அச்சிவபெருமான் உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போற் பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் (அ அதிசயப் பத்து. க) என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிபினுக்கு ஏற்ப மலர்மணம் போன்று மன்னி நின் றருள்வன்.

(அ. சி.) ஈசன் ...இயங்கின - எல்லாத் திக்குகளிலும் சிவமே விளங்கின. ஓசையில்......சத்தம் - நாத தத்துவத்தினின்றும் எழும் அக்கரங்கள் போல. உலப்பிலி - கெடுதல் இல்லாதவன். தேசம் - உலகம். செழுங்கண்டம் ஒன்பது - திருமூலர் காலத்தில் இப் பூமி அண்டம் ஒன்பது கண்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. (௩௧)

2971. இல்லனு மல்லன் உளனல்லன் எம்மிறை
கல்லது நெஞ்சம் பிளந்திடுங் காட்சியன்
தொல்லையன் தூயன் துளக்கிலன் தூய்மணி
சொல்லருஞ் சோதி தொடர்ந்துநின் [1]றானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் பழுதில் திருவடியுணர்வு கைவந்த நாயன்மார்பால் அவர்தம் உணர்வுக்கு உணர்வாய் நின்று தன் இயற்கை உண்மை யறிவின்ப வடிவினை உணர்த்தியருள்வன். அதனால் அவர்கட்கு இல்லாதவனும் அல்லன்; உணர்வினில் உள்ளவனாகவே என்றும் காணப்படுவன். அத்தகைய தவப்பேறு ஒரு சிறிதும் கிட்டாத அறியாமை மிக்க புல்லறிவினர்க்கு முனைப்பு முன்னிற்கும் அந்நிலையில் கல்லாதார்க்கு வரிவடிவம் புலனாதல் இல்லாமை போன்று அவர்தம் உணர்வுக் காட்சிக் குச் சிவபெருமானும் புலனாகான். அதனால் அவன் அவர்கட்கு உள்ளவ னும் அல்லன். அவன் நம் நெஞ்சகத்துக் காணப்படும் 'காராரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்து அறக்கண்டு அகங்கார மென்னும் கல்லைப் பிளந் தருள்வன்.' மேலும் அவன் 'கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கும் வல்லானு' மாவன். அம் முறையின் எளியேன் நெஞ்சினை உருகுவித்தருளினன். அதன்மேல் அவனே உணர்வினுக்குணர்வாக வெளிப்படும் காட்சியனு மாவன். காட்சியன் - உணருருவாவோன். அவன் தொன்மையிலேயுள்ள நன்மையன். இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய தூயோனும் அவனே. என்றும் ஒன்றுபோல் நிற்கும் திரிபிலாத் தன்மையனும் அவனே. அவனே மாசிலாச் செம்மணி. சொல்லுதற்கரிய அருட்பேரொளி. அவன் நம்மையெல்லாம் அன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் தொடர்ந்து நின்றருளும் தடங்கட லந்தணன் ஆவன்.

(அ. சி.) இல்லனுமல்லன் - ஞானிகளுக்குத் தெரிபவன் ஆனதால் இல்லாதவனுமல்லன். உளனல்லன் - அஞ்ஞானிகட்குத் தெரியாதவன்

1. கல்லா. அ. திருவம்மானை, ௭.
,, ஆட்டுவித்தால். அப்பர், ௬. ௯௫ - ௩.
,, உணருரு. சிவஞானபோதம், நூற்பா ௬.

ஆனதால் உள்ளவனும் அல்லன். கல்லது நெஞ்சம் - கல்போன்ற வலிய நெஞ்சத்தாரையும், பிளந்திடும் - உருகச்செய்யும். காட்சியான் - உருவமுடையவன். (௯௨)

2972. உள்ளத் தொடுங்கும் புறத்துளும் நானெனுங்
கள்ளத் தலைவன் கமழ்சடை நந்தியும்
வள்ளற் பெருமை வழக்கஞ்செய் வார்கள்தம்
அள்ளற் கடலை அறுத்துநின் [1]றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் 'நும்பின் எம்மை நுழையப் பணியே' (துன்பநும்மைத். ௬. ௨௧ - ௯.) என்னும் நற்றவநிலை பெற்றிலாதார்க்கு அவர்தம் உள்ளத்து அடங்கிப் புலனாகாதிருப்பன். இஃது 'அருக்கன் நேர் நிற்பினும் அல்லிருளே காணார்க்கு, இருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு ஈசன்' (சிவஞானபோதம், ௧௧. ௨ - ௧.) என்னும் பொருள் நூல் அருள் மொழியினை யொக்கும். புறத்தேயும் அவ்வுயிர்கள் நான் என முனைத்திடுமாறு 'அவையே தானேயாய்' நிற்பன். 'அவன் 'கரவாடும் வன்நெஞ்சர்க்கு அரியான் கரவார்பால் விரவாடும் பெருமான்' ஆதலால் 'கள்ளத் தலைவன்' என அழைக்கப்படுவன். அவன் நறுமணம் கமழும் கொன்றை மாலையணிந்த பின்னுதலமைந்த திருச்சடையினையுடையவன். நந்தியென்னும் திருப்பெயரினையு முடையவன். அவனே 'பொன்னும் மெய்ப் பொருளும் தருவானாகிய' பெருவள்ளல் அவனை நீங்கா நினைவுடன் அவன் திருவருட்பாங்காய் ஒழுகவல்லார்க்கு வழுவிலா வாய்மைப் பெருமானவன். அவர்தம் 'அவாவெனும் தவாப் பிறப்பீனும் வித்து' முளைத்தற்குத் தக்கதாகிய அள்ளலாம் சேறுசேர் பிறவிப் பெருங் கடலை ஒருங்கறுத்தருளினன். விரவாடும் பெருமான்: (கரவாடும். ௬. ௭ - ௧.) விரவியாடும் பெருமான்.

(அ. சி.) வழக்கம் செய்வார்கள்தம் - சிந்திக்கின்றவர்களுடைய.

2973 மாறெதிர் வானவர் தானவர் நாடோறுங்
கூறுதல் செய்து குரைகழல் நாடுவர்
ஊறுவர் உள்ளத் தகத்தும் புறத்துளும்
வேறுசெய் தாங்கே விளக்கொளி யாகுமே.

(ப. இ.) இன்ப வேட்கையராகிய வானவரும் பொருள் வேட்கையராகிய தானவரும் என்றும் தம்முண் மாறுபட்டு ஒருவரோடொருவர் மாறுப் போரிடுவர். அப்போரின்கண் வெற்றியுற்றார் திளைப்பர். தோல்வியுற்றார் இளைப்பர். இளைத்தவர் மீண்டும் வென்று திளைத்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருவடியிணையினை நாளும் வழிபடுவர். இவ்வுண்மை, 'வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான் மனம் நின்பால், தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாம் தொழவேண்டி' என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிவான் உணரலாம். இவவிரு திறத்தாரும் ஒழிந்த அறநெறிப் பேற்றினராகிய மனிதர் உள்ளங்கனிந்து ஊற்றெடுத்து வாழ்த்தி வணங்குவர். அவர் உள்ளத்தகத்தும் புறத்தும் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டருள்வன். அவ்வெளிப்பாட்டால் அவை சிறந்தனவாகத்

---

1. தனியனேன். அ. திருச்சதகம், ௨௭.

தோன்றும். இது 'புகழ்ந்த கோமயத்து நீரால் பூமியைப் பொலிய நீவித் திகழ்ந்த வான்சுதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத் திபம் ஏற்றி' (கஉ. அப்பூதியடிகள், ௩௧.) விளங்குந் திருமணியின் சிறப்பினை யொக்கும். சிவபெருமான் தூண்டா மணிவிளக்காய் அவர்தம் உள்ளத்துப் பூண்டு நின்றருள்வன்.

(அ. சி.) மாறெதிர் வானவர் தானவர் - மாறுபட்டுள தேவர்களும் அசுரர்களும். கூறுதல். செய்து - துதித்து. ஊறுவர் - இன்பப் பெருக்குடையவர். வேறுசெய்து - ஊன் உயிர் வேறுபாடு செய்து; ''ஊன் உயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான் மலை உத்தமனே.'' சுந்தரர்.

(௩௪)

2974. விண்ணிலும் வந்த வெளியிலன் மேனியன்
கண்ணிலும் வந்த புலனல்லன் காட்சியன்
பண்ணினில் வந்த பயனல்லன் பான்மையன்
எண்ணிலா னந்தமும் எங்கள் பிரானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் 'உலகமே உருவமாகக்' கொண்டு இடைவெளி ஒருசிறிதுமின்றி எங்கணும் நிறைந்துள்ள திருமேனியையுடையவன். 'கண்முதற் புலனாற் காட்சிக்கும்' அப்பாற்பட்டவன். ஆனால் அவன் திருவடியுணர்வால் கண்டு மீண்டு வாராவழி பூண்டு பேரின்பம் எய்தும் பெருங் காட்சிக்குப் புலனும் தன்மையும் உள்ளவன். காட்சி - அறிவு. நம் உள்ளப் பண்பால் கொள்ளத்தகும் பான்மைப் பயனுடையவனல்லன். உணர்வினுக்கு உணர்வாய் உண்ணின்று எண்ணில்லாத பேரின்பப் பெருவாழ்வைத் துய்ப்பிக்கும் பான்மைப் பண்ணவன். அவனே நம்முடைய பெருமானாவன். (௩௫)

2975. உத்தமன் எங்கும் உகக்கும் பெருங்கடல்
நித்திலச் சோதியன் நீலக் கருமையன்
எத்தனை காலமும் எண்ணுவர் ஈசனைச்
சித்தர் அமரர்கள் தேர்ந்தறி [1]யாரன்றே.

(ப. இ.) 'சார்ந்தாரைக் காக்கும்' தலைமைப்பாடுடைய தனி முதல்வன் சிவபெருமான். யாண்டும் எல்லாரும் வேண்டி உகக்கும் பேரின்பப் பெருங்கடலும் அவனே. தெண்ணீர் வண்ணமுத்தின் தண்ணளிசேர் பேரொளியுடையவன் சிவன். திருநீலகண்டப் பெருமைசேர் கருமையனும் அவனே. அவன் திருவடியிணையினை அவன் திருவருளால் தொழுதலே அமைவுடைத்து. அங்ஙனமின்றித் தம்முனைப்பால் சித்தரும் அமரரும் எத்தனை காலமும் எண்ணுநிற்பர். அங்ஙனம் எண்ணினும் அச் சிவபெருமானாகிய ஈசனை உள்ளவாறு ஆய்ந்தறியார். அவன் ''சோதித்தார் காணாமை நின்றாய் போற்றி''(முடியார். ௬. ௫௭-அ) என்னும் சொல்லரும் திருமுறைப் பண்பின் தொடர்பினன். அதனால் அவனை அவன் திருவடியுணர்வாலேயே காணுதல்வேண்டும்.

(அ. சி.) பெருங்கடல் - ஆனந்தக்கடல் போன்றவன். (௩௬)

---

1. உத்தம. அ. திருச்சதகம், ௩.
கேழல. அப்பர், ௪. ௧0அ - ௧

2976. நிறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன்
அறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் இன்பம்
மறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் பாவம்
புறம்பல காணினும் போற்றகி [1]லாரே

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருநிறம் மெய்யடியார்கள் எவ்வண்ணம் நினைக்கின்றார்களோ அவ்வண்ணம் காணப்படும். அவன் எல்லாங் கடந்தவன் ஆதலினாலும் அவன் எல்லாங் கொள்பவன் ஆதலினாலும் அடியவர் நினைத்தவண்ணத்தை அப்படியே கொண்டருள் கின்றனன். அவன் 'அறவாழி அந்தண'னாதலின் அவன் புரிந்தருளும் அறப்பாங்காம் தலையளியும் பலவாகும். தலையளி-கருணை. மெய்யடியார் களின் தலையன்பு எவ்வண்ணமாக விளங்குகின்றதோ அவ்வண்ண மாகும் அவன் புரிந்தருளும் இன்பம். மேலும் அவன் புரிந்தருளும் மறத் தலையளி நெறியல்லா நெறிச் சென்று வெறியராய், பறிதலையராய், சிறிய ராய்க் கொடுமை பல செய்து வடுவுடன் மாண்டழிந்த கொடியோர் பாவம் எவ்வண்ணம் அவ் வண்ணமாகும். இவையனைத்தும் வெளிப்படு மாறு உலகிடைப் புறத்தே நூல் வழக்காகவும் உலக வழக்காகவும் காட்டியருள்கின்றனன். அங்ஙனமிருந்தும் நற்றவஞ்சேர் பொறியிலார் போற்றாதகலுகின்றனர். பொறி - புண்ணியம் ; நல்லூழ்.

(அ. சி.) நிறம்பல - சிவத்தின் ஒளி பலவாம். எவ்......ஈசன் - அன்பரது மனஒளி எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன் ;

> "தன்னைக்கண்ட, என்வண்ணம் எவ்வண்ணம்
> அவ்வண்ணமாகிய ஈசனுக்கே." சேரமான் பெருமாள்.

அறம்பல - அறக்கருணை. பல எவ்......இன்பம் - அடியாரது அன்பு எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம். மறம் பல - மறக்கருணை பல. எவ்...... பாவம் - கொடியரது பாவம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம். புறம்பல காணினும் போற்றகிலார் - இம்மாதிரி உலகியல் கண்டாலும் மக்கள் வழிப்படுவதில்லை. (கூஎ)

2977. இங்குநின் றானங்கு நின்றனன் எங்குளன்
பொங்கிநின் றான்புவ னாபதி புண்ணியன்
கங்குல்நின் றான்கதிர் மாமதி ஞாயி
றெங்குநின் றான்மழை போலிறை [2]தானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் என்றும் எங்கணும் நீக்கமின்றி நின்றருள்கின்றனன். அதனால் அவனை இங்கு நின்றான் அங்கு நின்றான் என்றோ, இவ் வுலகத்துள்ளான் அவ் வுலகத்துள்ளான் என்றோ சுட்டிக்கூறவொண்ணாது. அன்றியும் எங்குளன் என வினவவும்

---

1. ஞமனென். அப்பர், டு. கஎ - கஅ.
,, பொன்வண்ண. கக. சேரமான். பொன், க.
,, ஆவே. நாலடியார், ககஅ.
,, பஞ்சின். கஉ. தடுத்தாட்கொண்ட, கூகூ.
2. வானத்தான். கக. காரைக்காலம்மையார், அற்புதம், கூ
,, சிந்தனைபோய். தாயுமானவர், சக. பராபர - கஙஎ.

ஒண்ணுது. என்னை, அவன் இல்லாதவிடம் இருந்தாலன்றே, வினவுத லுண்டாகும் என்க. அவன் மெய்யன்பர்தம் அகக்கண்ணிற்கும் புறக் கண்ணிற்கும் பொங்கி விளங்கி அருள்கின்றனன். அவனே உலக முழுமுதல்வன். அவனே புண்ணிய வடிவினன். அவன் இரவின் கண்ணும் நின்றருள்கின்றனன். இது "நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதன்" என்பதனால் விளங்கும். நிலவுக்கதிர் சேர் திங்களாகவும் நின்றருள்கின்றனன். வெம்மைக் கதிர் சேர் செம்மை ஞாயிறாகவும் நின்றருள்கின்றனன். எங்கும் மழைபோல் பேரருள் பொழியும் பெரும் பொருளாகவும் நின்றருள்கின்றனன். அவனே எல்லாம் வல்ல இறைவ னாவன்.

(அ. சி.) புவனபதி - உலகநாயகன். கங்குல் - இரவு. மழைபோல் - மேகம்போல். (௬அ)

2978. உணர்வது வாயுமே யுத்தம மாயும்
உணர்வது நுண்ணறி வெம்பெரு மானைப்
புணர்வது வாயும் புல்லிய தாயும்
உணர்வுடல் அண்டமு மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கட்கு அறிவை விளக்குந் தன்மை யில் அவ் வுயிர்களின் அறிவிற்கு அறிவாய் நிற்கின்றனன். ஆதலின் உணர்வதுவாயும் என்றனர். மேலும் இயற்கை யுணர்வு, முற்றுணர்வு முதலியன உடையனாதலின் சார்ந்தாரைக் காக்கும் தலைவனும் ஆகின் றனன். பொருள்களைத் திரிபின்றி யுணர்வது நுண்ணறிவாகும். எம் பெருமான் எல்லாவற்றுடனும் வேற்றுமையின்றிப் புணர்ந்து நிற்கின் றனன். அங்ஙனம் பின்னற்புணர்ப்பாய்ப் புணர்ந்து நிற்பினும் அவன்றன் அருட்கண்ணால் மட்டுமே அவனை உணர்தல் முடியும். ஆருயிர்களின் கண்ணாலும் கருத்தாலும் அறிய வொண்ணா நுண்மையன். இவ்வுண்மை 'நூலுணர்வு உணரா நுண்ணியோன் காண்க' என்னும் செந்தமிழ் மறைமுடிவினால் உணரப்படும். உணர்வு உடல் உலகம் அண்டம் எல்லாமாய் நிறைந்து நின்று அருள்பவனும் அவனே.

(அ. சி.) உணர்வதுவாய் - அறிவாய். நுண்ணறிவு. மெய்ப்பொருள் காணும் ஆராய்ச்சி அறிவு. புணர்வது வாய் - எல்லாவற்றோடும் கூடியதாய். புல்லியதாய் - அறிதற்கு நுண்ணியதாய். (௬௧)

2979. தன்வலி யாலுல கேழுந் தரித்தவன்
தன்வலி யாலே அணுவினுந் தானொய்யன்
தன்வலி யான்மலை எட்டினுந் தான்சாரான்
தன்வலி யாலே தடங்கட [1]லாகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்னுடைய முடிவிலாற்றலால் எழுவகை உலகங்களையும் தாங்குகின்றனன். தன் ஆற்றலாலேயே 'அணுவோர் அண்டமாம் சிறுமை கொள்' நுண்ணியனும் அவனே. 'அண்டமோர் அணுவாம் பெருமை கொள்' பரியனும் அவனே. தன் ஆற்றலாலேயே எண் பெரும் மலையும் ஒருங்கு கூடினும் ஒப்பாகாப் பெருமையுமுடையன். அவன்றன் பேராற்றலுக்கு அளப்பருங் கடலும் ஒப்பாகா என்க. (௬0)

1. அண்டமோ. க. கருவூர்த்தேவர், க.

2980. ஏனோர் பெருமைய னாகிலும் எம்மிறை
ஊனே சிறுமையுள் உட்கலந் தங்குளன்
வானோர் அறியும் அளவல்லன் மாதேவன்
தானே யறியுந் தவத்தின் [1]அளவன்றே.

(ப. இ.) சிவன் மண்ணவர் விண்ணவர் மற்றுமுள்ளவர் எல்லாரினும் மேம்பட்ட பெருமையை உடையவன். ஆயினும் மெய்யன்பர்தம் ஊனார் சிறுமை உடலுட் கலந்து அங்கு நின்றருள்கின்றனன். அவனே எம் இறையாகிய சிவன். உட்கலந்து - உள் கலந்து : உள்ளம் கலந்து என விரிந்து உள்ளமாகிய ஆருயிர்களுடன் கலந்து எனப் பொருள்படும். அவன் காப்போனுள்ளிட்ட எத்தகைய வானவராலும் அளந்தறிய வொண்ணா அளப்பருங் காட்சியன். அவனே எல்லாத் தெய்வங்கட்கும் அவர் தம் தவத்துக்கு ஈடாக அருளாற்றல் நல்கும் திருவாணையன். அதனால் அவனே மாதேவன். நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தின் அளவாகத் தன்னைத்தானே ஆருயிர்கட்கு அறியப்படுத்தும் தண்ணளியோன். மாதேவன் - பெரும்பொருட்டெய்வம்.

(அ. சி.) ஏனோர் - எத்தன்மை உடையவரினும். ஊனே சிறுமையுள் - அற்ப சரீரத்திலும். உட்கலந்து - ஆன்மாவோடு கூடி. (௬௧)

2981. பிண்டாலம் வித்தில் எழுந்த பெருமுளைக்
குண்டாலங் காயத்துக் குதிரை பழுத்தது
உண்டனர் உண்டார் உணர்விலா மூடர்கள்
பிண்டத்துட் பட்டுப் பிணங்குகின் [2]றார்களே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் உடம்பு ஆலமரத்திற்கு ஒப்பாகும். அம் மரத்தை அதன்கட் டோன்றிய விழுது மதலையாய்த் தாங்குவது போன்று மக்களும் பெற்றோரைத் தாங்குகின்றனரல்லவா? அதனால் அலைதோர் அரிய ஒப்பாகும். அத்தகைய உடம்பாகிய ஆலவிதையினின்று ஒரு பெரு முளை எழுந்தது. அதுவே உள்ளத் துறவாகிய உறுதியென்னும் வைராக்கியமாகும். அம் முளை வளர்ந்து மரமாகி அதனினின்று உருள்வடிவாகிய நிறைபேரின்பமாம் ஆலங்காய் காய்த்தது. அக் காய் சிவனுகர்வாகிய மாங்கனியாகப் பழுத்தது. குதிரை - மா. திருவருளால் அச் சிவப்பெருங் கனியினை உணர்வின்கண் நுகர்ந்தவர் உண்டவராவர். அவர்களே திருவடி யுணர்வு கைவந்த பெருந் தவத்தோர்; அவ் வுணர்வு பெறும் நற்றவப் பேறு இல்லார் முழு மூடர்களாவர். அவர்கள் பிண்டமாகிய உடம்பிற் புகுந்து பிறப்பு இறப்புகளுக்கு உட்பட்டு நீங்காப் பெருந்துன்பிற் றூங்குவர். அவர்கள் நன்னெறிக்கு வாராது புன்னெறிப்பட்டு மாறுபடுகின்றனர்.

(அ. சி.) பிண்டாலம் வித்து - ஆலமரத்துக்கு ஒப்பாகிய உடம்பில். பெருமுளை - சித்த வைராக்கியம். குண்டாலம் - ஆனந்தம். (௬௨)

---

1. யாதே. அப்பர், ௫. ௯௦ ௧.
,, ஊனி ,, ௫. ௬௭ - ௯.
2. உழப்பின். ௧௧. பட்டினத்தார், திருவிடைம. மும், ௧௦.
,, படியில். ௧௨. வெள்ளானைச் சருக்கம், ௨

22. சர்வ வியாபி

(பெரு நிறைவி)

2982. ஏயுஞ் சிவபோக மீதன்றி யோரொளி
ஆயும் அறிவையும் ஆயா உபாதியால்
ஏய பரிய புரியுந் தனதெய்துஞ்
சாயுந் தனது வியாபகந் தானன்றே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மை நற்றவப்பேற்றால் சிவக்களிப்பாகிய சிவபோகம் பொருந்தும். அதுவல்லாமலும் திருவருட் பேரொளியால் ஆயும் அறிவு உண்டாகும். நிலைப்பதும் நிலையாததுமாகிய பொருள்களின் வேறுபாடுகளை அறியும் அறிவே ஆயும் அறிவெனப்பட்டது. இவற்றை உள்ளவாறு ஆராயவொட்டாது தடைசெய்து நிற்கும் அறியாமையால் பொருள்களில் பசை யென்னும் பரிவுண்டாகும். பசை - வாசனை மலம் அதனால் பருவுடல் உண்டாகும். பரியபுரி பருவுடல். அவ் வுடம்பையும் அருந்தவப் பேற்றால் தன்வயமாக்கும் தன்மையுண்டாகும். சிவபெருமானின் அகல் நிறைவுள் ஆருயிர்கள் அமை நிறைவாக அடங்கியிருக்கும். அதனால் அவ் வுயிர்களின் முனைப்புச் சாய்ந்து கெடும். நிறைவு-வியாபகம். அவை மூன்று வகைப்படும். க. அகல் நிறைவு. உ. அமை நிறைவு. ங. அடங்கு நிறைவு. இவற்றை முறையே வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி எனவும் வழங்குப.

(அ. சி.) ஏயும் சிவபோகம்-சிவானந்தம் உண்டாம். ஆயும் அறிவு ஆராய்ச்சி அறிவு. ஆயாவுபாதி - அவிச்சை. பரியபுரி - பூரித்துள்ள உடம்பு. தனதெய்தும் - தன் வசமாக அடையும். சாயும் - கெடும். (க)

2983. நானறிந் தப்பொருள் நாடவிட மில்லை
வானறிந் தங்கே வழியுற விம்மிடும்
ஊனறிந் துள்ளே உயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர்
தானறிந் தெங்குந் தலைப்பட [1]லாகுமே.

(ப. இ.) அடியேனுடைய சுட்டறிவினாலேயும் சிற்றறிவினாலேயும் அச் சிவபெருமானை நாடியறிவதற்குரிய இடமில்லை. வானாகிய திருவடியுணர்வு கை வந்த மேலோர் அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கும் பேரன்பு வாய்ந்த சீர்மிகு நாயன்மாராவர். அவர்வழியே சென்று நாமும் தொழுதல் வேண்டும். அப்பொழுது அச் சிவபெருமான் விளங்கி வெளிப்படுவன். வான் : ஆகுபெயர், நாயன்மார். விம்மிடும் - விளங்கி வெளிப்படும். அருளால் உயிர் அறிந்து உய்யுமாறு நின்று ஒளிரும் ஒண் சுடர் அச் சிவன். அவ் வுண்மை கைவரப் பெற்றால் 'தமியேன் உளம் புகுதல் யானே யுலகென்பன் இன்று' என்பதற்கிணங்க அவ் வுயிர் எங்கணும் செறிவாய் நிற்கும். பாலுட் கரந்ததேனும். சோறுட் கரந்த நெய்யும் முறையே அப் பால் முழுவதினும் நிறைந்தும், அச் சோறு முழுவதினும் நிறைந்தும் விளங்குவன இதற்கு ஒப்பாகும்.

---

1. ஞானத். அப்பர், மி. கக - ங.
,, அரக்கொடு. சிவஞானபோதம், உ. க - ச.

(அ. சி.) வான் - மேலோர். வழியுற - ஞானயோக வழியே செல்ல. விம்மிடும் - பூரணம் ஆவர். ஊனறிந்து - உயிர்ச்சாட்சியாகி. (உ)

2984. கடலிடை வாழ்கின்ற கவ்வை யுலகத்
துடலிடை வாழ்வுகொண் டுள்ளொளி நாடி
உடலிடை வைகின்ற உள்ளுறு தேவனைக்
கடலிடை மலிதிரை காணலு [1]மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் கடலிடைக் காணும் கலத்து நாப்பண் வாழ்வார் படும் பெரும் துன்பம் போன்று துன்புடனே வாழ்கின்றன. இதுவே உலக வியல்பின் உண்மை. இவ் வுலகில் உடம்பிடை வாழும் ஆருயிர்கள் தம் அறிவு வடிவத் தன்மையை ஆராய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராயின் அருளால் உயிருக்கு உயிராய் விளங்கும் இயற்கைப் பேரறிவுத் தெய்வமாகிய சிவபெருமானைக் காணுதல் அமையும். அக் காட்சி கடலின்கண்ணுள்ள நீர் தன்பால் தோன்றும் பேரலையைக் காண்பதனோடொக்கும். இதனால் நீரே நீரைக் காண்கின்றதாம் என மயங்கிப் பொருள் ஒன்றென மாறுபடக் கூறுவாருமுளர். அது பொருந் தாது. ஈண்டுக் கடல் என்பது நீருக்கு இடங் கொடுத்து விரவி நிற்கும் வெளி. இது சிவபெருமானுக்கு ஒருபுடை யொப்பாகும். நீர் ஆருயிர் கட்கு ஒப்பாகும். நீரின்கண் அலை யெழுந்து தோன்றுமாறு துணை புரியும் காற்று திருவருளுக்கு ஒப்பாகும். அலை ஆருயிர்களின் புடை பெயர்ச்சிக்கு ஒப்பாகும். இந் நான்கு பொருளும் கெடாது, ஒரு பொருளுமாகாது, பின்னிப் புணர்ந்து வேறற நிற்கும் நிலையிற்றான் இக் காட்சி புலனாகின்றது. இதனைத் தெளிய வுணர்வரேல் மயங்காரென்க.

(அ. சி.) கவ்வை - துன்பம். உள்ளொளி - ஆன்ம சித்தொளி. உள்ளுறு தேவன் - சிவன். கடலின் மலிதிரை - ஓயாமல் வரும் கடல் அலைபோல எப்போதும் தவறாமல். (௩)

2985. பெருஞ்சுடர் மூன்றிலும் உள்ளொளி யாகித்
தெரிந்துட லாய்நிற்குந் தேவர் பிரானும்
இருஞ்சுடர் விட்டிட் டிகலிட மெல்லாம்
பரிந்துடன் போகின்ற பல்கோரை [2]யாமே.

(ப. இ.) ஞாயிறு திங்கள் தீ என்று சொல்லப்படும் பெருஞ்சுடர் மூன்றும் சிவபெருமானுக்குரிய எண்பெரும் வடிவங்களைச் சார்ந்தன வாகும். ஏனைய ஐந்தும் முறையே நிலம், நீர், காற்று, விசும்பு, ஆருயிர்கள் என்று சொல்லப்படும். சிவபெருமான் அம் முச்சுடர்களையும் வடி வாகக் கொண்டிருப்பது போன்று அவற்றை ஒளிரச் செய்து அவற் றிற்கு உள்ளொளியாக நிற்பவனும் ஆகின்றான். அவனே தேவர் பிரானு மாவன். உலகிடை எங்கணும் எக்காலத்தும், பிறப்பால், சிறப்பால் பேசும் மொழியால், குறிக்கோளால் ஒருவரோடொருவர் மாறுபடு

1. ஆளெனப். ௧௧. பட்டினத்துப். கோயில் நான்மணி, ௨௬.
,, காண்பானும். வினாவெண்பா, ௧௧.
,, நட்புநார். நாலடியார், ௧௨.
2. நோக்காதே. அப்பர், ௬. ௧௧ - ௫.

கின்றனர். அவரிடையே சிவபெருமான் கலந்து நின்றருள்கின்றனன். ஆயினும் மெய்யன்பர்கட்கு அவர்தம் அழியா அன்பிற்கிணங்கி அவரவர்பால் மிக எளிமையனாய் எழுந்தருள்கின்றனன். அவன் பல்வேறு வகையாகக் காணப்படும் சிறிய கோரைப் புற்போன்று மிக நுண்ணியனாய்க் கலந்தருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) தெரிந்து உடலாய் நிற்கும் - அம்முச்சுடரையும் ஆராய்ந்து உணர உடம்பாகக்கொண்டு இருக்கின்ற. இகலிடம் எல்லாம் - மாறுபாடுடைய தேசங்கள் முற்றும். பரிந்து உடன்போகின்ற - அன்பரை விரும்பி அவரோடு போகின்ற. பல் கோரை - புல்லியன்; சிறுவன். (௪)

2986. உறுதியி னுள்வந்த வுள்வினைப் பட்டும்
இறுதியின் வீழ்ந்தார் இரணம தாகுஞ்
சிறுதியின் உள்ளொளி திப்பிய மூர்த்தி
பெறுதியின் மேலோர் பெருஞ்சுட [1]ராமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கிழவர்கள் உடம்பின்மாட்டுக் கொண்டுள்ள அளவிறந்த பற்றினால் இருவினைக் குட்பட்டு உழல்வர். அவ் விருவினையும் மிக நுண்மையவாய் வந்து கூடும். கூடவே பொறுக்கலாற்றாத் துன்பம் எய்துவர். அத் துன்பத்தைப் போக்கும் புகலிடம் நாடிவிரைகுவர். அப் புகலிடம் வேறு எங்கும் இலாமையால் சிவன்பால் வந்து சார்வர். அச் சிவபெருமான் தன்னை அடைந்தார் வினை தீர்க்கும் தலைமைப் பண்பாடுடையன். அதனால், வந்தடைந்தார் வினையை வாட்டி யகற்றுவன். ஈண்டு வினை என்பது எஞ்சுவினையாகும். அதுவே எரி சேர்ந்த வித்துப் போன்றிறுவதுமாகும். அதுவே மன்னிக்கப்படுவதுமாகும். சிலர் தப்பாக எண்ணுகின்றனர், பாவம் செய்யச் செய்ய மன்னிப்பன் பரமன் என. பரமனை யடைந்தார் மீண்டும் பாவஞ் செய்வரேல் யாண்டும் மன்னிப்பு எய்தார். இதுவே 'பின்னை மறத்தல் பிழை' என்பதாகும். மேலும் 'செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின் செம்பொருளும் இதுவேயாகும். சார்ந்தார் சிவப்பணிக்கண் சாரார் இருவினையை, நேர்ந்தார்க்காம் எஞ்சகலல் நேர் என்பதே வாய்மையாகும். அவரைப் பொன்போற் பொலியச் செய்வன். இறுதியாகிய ஒடுங்கிய உள்ளத்தின்கண் உள்ளொளியாக விளங்குவன். அவனே உயர்வற உயர்ந்த ஒரு பெரும் ஒண்மைக் கடவுள் 'அன்பறுது என்னெஞ்சு அவர்க்கு' எனவும், 'வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர்' எனவும் காதலர் தன்மை கட்டுரைப்பதற்கிணங்க வேறு எதன்கண்ணும் பெறுமாறுள்ள சிறு வேட்கையும் இல்லாதார் மேலோராவர். அவரே நாயன்மாராவர். அவர்க்குச் சிவபெருமான் உணர்வினுள் உணர்வாய ஒளிரும் பெருஞ்சுடராவன்.

(அ. சி.) உறுதியினுள் - தேக அபிமானத்தால். உள்வினைப்பட்டு - இருவினையின் வசமாய். வீழ்ந்தார் - தன்னை விரும்பி வந்தடைந்தவர்க்கு. இரணமதாகும் - பொன்போல் உதவுவன். இறுதியினுள் - ஒடுங்கிய

---

1. முன்னம். அப்பர், ௪. ௧ - ௪.
,, தன்னைச். ,, ௪. ௧0௬ - ௧.
,, சார்ந்தாரைக். சிவஞானபோதம், ௧0, ௨ - ௨.
,, தன்னை. ,, ௧௨. ௪ - ௫.

சித்தத்தில். ஒளி - விளங்கும். பெறுதி இல் மேலோர் - விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத தவசிகளுக்கு. (ஔ)

2987. பற்றினுள் ளேபர மாய பரஞ்சுடர்
முற்றினு முற்றி முளைக்கின்ற மூன்றொளி
நெற்றியி னுள்ளே நினைவாய் நிலைதரு
மற்றவ னாய்நின்ற மாதவன் தானன்றே.[1]

(ப. இ.) 'பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை' என்பதனால் பற்றப்படும் பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும், மாறாததும், சிறந்ததும், வேறாகாததும் கூறாகாததும் ஆகிய மெய்ப்பொருள் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவனையே பற்றுதல் வேண்டும். அவன் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து விளங்கி யருள்கின்ற அன்பறிவு ஆற்றலாகிய மூன்றொளி. அவன் ஆருயிர்களின் புருவநடுவின்கண் அவ் வுயிர்களுக்கு நினைப்பிக்கும் நினைவாய் நிலைத்தருள்வன். அவன் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே அவ் வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுடையவன்' ஆதலின் அத்தகைய வடிவுசேர் பெருந் தவத்தோனும் அவனே. மாதவன் - மாதோடு கூடிய தவன் எனவும், மாதோடு கூடிய அவன் எனவும் கூறலும் ஆம்.

(அ. சி.) பற்றினுள் - பற்றப்படும் பொருள்களுள் பரமாய - மேலாய. முற்றினு முற்றி - எங்கும் நிறைந்து. மூன்றொளி - இரவி, மதி, தீ. நெற்றியினுள்ளே - ஆஞ்ஞையில். நினைவாய் - கருதியவண்ணமாய். மற்று அவனாய் - அக்கருதியவன் வடிவமாய். (சு)

2988. தேவனு மாகுந் திசைதிசை பத்துளும்
ஏவனு மாம்விரி நீருல கேழையும்
ஆவனு மாமமர்ந் தெங்கு முலகினும்
நாவனு மாகி நவிற்றுகின் [2]றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் பதின் புலமாகிய பத்துத் திசையுள்ளும் தானே விழுமிய முழுமுதற் கடவுளாய் விளங்குவன். அவன் எல்லாரினும் மேம்பட்ட 'வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனும்' ஆவன். விரி நீர் வியனுலகம் ஏழினும் நிறைந்து நிற்குமவனும் ஆவன். அவன் எங்கணும் விரும்பி, இயைந்தியக்கும் இயவுளு மாவன். அவன் எல்லா வுலகிடை வாழும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் நாவில் நின்று நவிற்றுவிக்கும் நன்மொழியுமாவன். எனவே எல்லா நிகழ்வுகளும் சிவபெருமானின் திருவருள் நிகழ்வின் ஏரினாலேயே ஆகும். அச்சிவபெருமான் நாயன்மார் நாவின்நின்று அவர்களும் உலகமும் உய்தற்பொருட்டுத் தன்னைப் பாடுவித்தருள்கின்றனன். இது சிவபெருமான் உடனாய் நின்று செய்து போதரும் காட்டும் உதவியாகும். நம்பியாரூரருக்குப் பித்தனென்று பாடுகவென்று பணித்தருளியதும், 'தில்லை வாழந்தணர்த மடியார்க்கு

1. துஞ்சும். அப்பர், ௫. ௬௩ - அ.
2. மலையினார் சம்பந்தர், க. எசு - க.
,, பத்திமையாற். அப்பர், சு. ௫௪ - ௩.
,, நாயேனைத். அ. திருக்கோத்தும்பி. கஉ.
,, விண்ணின்று. திருக்குறள், க௩.

மடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளிப் பாடப் பணித்தருளியதும், சேக்கிழாரடிகளாருக்கு 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளியதும், 'காட்டிக் காண்டல்' கடனுதலின் காணும் உதவியாகும். அம் மட்டுமன்றி முழுவதும் தானே கண்டது 'மதிமலி புரிசை' எனத் தொடங்கும் திருமுகப் பாசுரமாகும். இத் திருப்பாசுரம் திகழும் பதினேராம் திருமுறையும், சிவஞானபோதப் பதினேராம் நூற்பாவும் முறையே இலக்கிய இலக்கண முறையாய்த் திகழ்வன காண்க.

(அ. சி.) ஏவனும் ஆம்-எம் மேம்பாடு உடையவனும்ஆம். ஆவனும்-வியாபித்திருப்பவனும். நாவனும் - நாக்கு வல்லவனும் ஆகி. (எ)

2989. நோக்குங் கருடன் நொடியே ழுலகையும்
காக்கு மவனித் தலைவனு மங்குள
நீக்கும் வினையென் நிமலன் பிறப்பிலி
போக்கும் வரவும் புணரவல் லானன்றே.

(ப. இ.) விண்ணிடை மிகச் சேய்மையினின்றும் மண்ணிடை மிக நுண்ணிய பொருளையும் குறிக்கொண்டு நோக்கி எண்ணியவாறு நண்ணிக் கைக் கொள்ளும் திண்மைப் பண்பு கருடன்பாலுளது. அதனுல் சிவபெருமானைக் கருடனை ஒத்தவன் என்று ஓதினர். அச் சிவபெருமான் நொடிப்பொழுதினுள் ஏழுலக முதலிய அனைத்துலகங்களையும் காக்கும் முழுமுதல்வனுவன். ஆங்காங்குள்ள மெய்யடியார்களின் வினைகளை நீக்கியருள்வன். அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கியவன்; அதனுல் நின்மலன் எனப்படுவன். அழிந்தகலாப் பொருள்களினின்றும் அகல்வதே அமைவுடைத்து. அவற்றை அகற்றுவது அமையாது. ஆதலின் நீக்குவதென்று ஓதாது நீங்கியதென ஓதுகின்றனர். 'ஏலா இயற்கையினில் நீங்கல் எவர்க்குமாம். ஏலா அவை நீக்கல் இங்கு' என்பதனை நினைவு கூர்க. அவன் 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோ'னுதலின் பிறப்பிலி. போக்கும் வரவும் புணர்வும் இன்றிப் புணர வல்லான். உடலின் உறுப்பு உறுப்பியாகிய உடலோடும், பாலுண் குழவி ஈன்ற மாலுண் தாயோடும் போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புணர்ப்பாய் அமைவன இதற்கு ஒப்பாகும். கருடன் உவம ஆகுபெயராகச் சிவனைக் குறித்தது. அழிந்தகலுதல் - கெட்டொழிதல்.

(அ. சி.) நோக்குங் கருடன் - எப்பொருளையும் எளிதில் காணும் கருடன் ஒத்தவன். அங்குள - எவ்விடத்தும் உள்ள அடியார்களது. (அ)

2990. செழுஞ்சடை யன்செம்போ னேயொக்கு மேனி
ஒழிந்தன னுயும் ஒருங்குடன் கூடுங்
கழிந்திலன் எங்கும் பிறப்பிலன் ஈசன்
ஒழிந்தில னேழுல கோத்துநின் [1]ருனே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் செழுமைவாய்ந்த பின்னல் வார்சடையன். அவன் செம்பொனேயொக்கும் திருமேனியன். அவன் ஆக்கப்பாடாகிய காரிய நிலை ஏதும் எய்தாதவன். அங்ஙனமிருந்தும்

1. பொன்னுர். ஆரூரர், எ. ௨௪ - ௧.
,, பொன்னெத்த மேனிய. அப்பர், ௪. ௮௧ - ௬.

முழுமுதற் சார்புத் தன்மையினுல் சாரப்படும் காரியப்பாடுகள் அனைத்துடனும் ஒருங்குடன்கூடி உறையும் ஒப்பில்லாதவன். அவன் யாண்டும் எவற்றையும் விட்டு நீங்கும் நிலைமையனல்லன். பிறப்பிலன். எல்லாவற்றையும் இயைந்தியக்கி ஆளும் ஆண்டானுமாவன். தன்பொருட்டு ஒன்றும் வேண்டாது அருயிர்களின் பொருட்டே அனைத்தும் வேண்டி அவற்றுடன்கலந்து விளங்கிநிற்கும் அம்மானும் அவனே. இவ்வாறே ஏழுலகங்களுடனும் கலந்து நின்றருள்பவன் சிவன்.

(அ. சி.) ஒழிந்தனனுயும் - ஒன்றும் ஆகாதவனுயிருந்தும். ஒருங்குடன் கூடும் - எல்லாவற்றேடும் கூடியிருப்பன். கழிந்திலன் - நீங்கான். ஒழிந்திலகு - தனக்கெனப் பொருள் இன்றி விளங்கும். (க)

2991. புலமையின் நாற்றமில் புண்ணியன் எந்தை
நலமையின் ஞான வழக்கமு மாகும்
விலமையில் வைத்துள வேதியர் கூறும்
பலமையில் எங்கும் பரந்துநின் [2]றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இயற்கையுணர்வும் முற்றுணர்வும் ஒருங்குடையவன். அதனுல் செயற்கைப் புலமையின் நாற்றமும் இல்லாதவன். அவன் புண்ணியவடிவினன். அவனே எந்தையாவன். நன்மைப் பாடமைந்த மெய்யுணர்வு வடிவினன். ஆருயிர்களை விட்டுநீங்காப் பெருவழக்குள்ளவனும் அவனே. வேதியர் தாங்கற்ற வேதங்களைக் கூறி விற்கின்றனர். அதனுல் அச் சிவபெருமான் அவர்கள்பால் பாலின் நெய்போல் மறைந்து பரந்துநிற்கின்றனன்.

(அ. சி.) புலமை.........புண்ணியன் - செயற்கை அறிவு சிறிதும் இல்லாத புண்ணியன். நலமை.........பலமையில் - நன்மையைத் தாராத ஞானுப்பியாசத்தைக் காசு கொடுப்பவருக்கு விற்கும் ஆரிய வேதத்தை ஓதும் வேதியர் கூறும் பல பொருள்களில் ஒன்றிலும் சேராதவன். (க0)

2992. விண்ணவ னுயுல கேழுக்கு மேலுளன்
மண்ணவ னுய்வலஞ் சூழ்கடல் ஏழுக்குந்
தண்ணவ னுமது தன்மையின் நிற்பதோர்
கண்ணவ னுகிக் கலந்துநின் [2]றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தூய விண்ணின்கண் உறைபவனுய் ஏழுலகங்களுக்கும் அப்பாலுள்ளான். மண்ணுலகத்துள் உறைபவனுய்க் கடல் ஏழுக்கும் இப்பாலுள்ளான். அவன் 'அறவாழியந்தணன்' ஆதலின் மிக்க தண்ணளியை உடையவன். தண்ணளி - திருவருட்குளிர்ச்சி: இதுவே அவனுக்குரிய என்றும் பொன்றுவியற்கைத் தன்மையாகும். அவனே ஆருயிர்கட்குக் கண்போன்ற தனிமிகு பெருமையை உடையவன். அவன் அனைத்துயிருடனும் அனைத்துலகுடனும் பிரிப்பின்றிக் கலந்து நிற்கும் பேரருட் பெருமையன்.

(அ. சி.) கண்ணவனுகி - பெருமையுடையவனுய் (கக)

---

1 வேத. அப்பர், தி. கக - ௪.
2. ஊனவனை. ,, ௬. கக - க.

2993. நின்றனன் மாலோடு நான்முகன் தானாகி
நின்றனன் தான்நிலங் கீழொடு மேலென
நின்றனன் தான்நெடு மால்வரை ஏழ்கடல்
நின்றனன் தானே வளங்கனி யாயன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் மாலொடு நான்முகன் தானாகவும் நின்றனன். அஃதாவது அவர்களுடன் விரவி அவர்களைக் கொண்டு காப்புப் படைப்பு ஆகிய தொழில்களைப் புரிவிக்குங்கால் நிற்பது. மேலும் பேரூழிக்குப்பின் தானே நேரில் படைத்தலும் காத்தலும் புரிந்தருள் வனாதலின் அப்பொழுது நேரே அவ்வப் பெயர்களுடன் விளங்குவன். அவன் எங்கணும் பரம்பியிருக்குந் தன்மையில் நிலத்தின்மேலும், கீழும், நிலத்திலும் நிறைந்துநிற்கின்றனன். மேலும் பெருமலையாய் எழுகடலாய் நின்றவனும் அவனே. அவன் மெய்யடியார்தம் உணர்வுள்ளத்து வளமிக்க சிவமாம் மாணிக்கத் திங்கனியாய் விளங்கி இன்புற்றிருந்தனன்.

(அ. சி.) வளங்கனி - அன்பர்க்கு வளப்பம் பொருந்திய மாங்கனி ஒத்து. (கஉ)

2994. புவனா பதிமிகு புண்ணியன் எந்தை
அவனே உலகில் அடர்பெரும் பாகன்
அவனே அரும்பல சீவனு மாகும்
அவனே இறையென மாலுற்ற [1]வாறே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் இருநூற்று இருபத்துநான்கெனும் எண்ணுட்பட்ட புவனங்கள் முற்றிற்கும் ஒரே ஒப்பில்லாத முழுமுதல் தலைவன். அவன் புண்ணியந் திரண்டு நண்ணிய புண்ணிய வடிவினன். எம்மனோர்க்கு ஆர்உயிர்த் தந்தையாவன். அவனே உயிர்க்குயிராய் அண்ணித்து நின்று அவ்வுயிர்களைத் திருவடிப் பெருமை எய்துமாறு இடையறாது இயக்கும் பாக இயவுளும் ஆவன். அவனே ஆருயிர்கள் அனைத்துடனும் நேர்நிற்றலால் அவ்வுயிர்களுமாவன். இஃது உயிர் உடலாயிருப்பது போன்றதோர் ஒப்பாகும். அவனையே இறையென்று அருளால் உணர்ந்த தெருளாளர் மாலுற்று நீங்காநினைவினராய் ஒங்கும் இன்பம் எய்தினர். பாகஇயவுள்; செவ்விவரச் செய்யும் சிவபெருமான். மால் - பெருங்காதல்.

(அ. சி.) அவனே......சீவனும் ஆம் - பூமியிலுள்ள உயிர் வருக்கங் களை நடத்துபவன். மால் - விருப்பம். (கங)

2995. உண்ணின் றொளிரும் உலவாப் பிராணனும்
விண்ணின் றியங்கும் விரிகதிர்ச் செல்வனும்
மண்ணின் றியங்கும் வாயுவு மாய்நிற்குங்
கண்ணின் றிலங்குங் கருத்தவன் [2]தானன்றே.

---

1. சிவனரு. சிவஞானசித்தியார், க. ரு - கக.
2. விண்ணுணய். அப்பர், சு. கஉ - ங.
,, வாயானே. ,, ,, கக - அ.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உள்ளத்துள் நின்று ஓவாது இயங்கும் கேடில் உயிர்ப்பும் அவன் அருள் துணையால் இயங்குகின்றது. அதனால் அவ்வுயிர்ப்பும் சிவனே எனப்படும். வானத்தியங்கும் விரிந்த கதிர்களை யுடைய பகலவனும் அவனே. பகலவன் - ஞாயிறு. மண்ணுலகினின்று ஒலித்தசைத்துத் திரட்டும் காற்றும் அவனே. ஆருயிர்களின் நெஞ்சகத்து நின்றியக்கும் கருத்தாகின்றவனும் அவனே.

(அ. சி.) கண்ணின்று - உள்ளத்தின்கண் இருந்து. (கச)

2996. எண்ணும் எழுத்தும் இனஞ்செயல் அவ்வழிப்
பண்ணுந் திறனும் படைத்த பரமனைக்
கண்ணிற் கவருங் கருத்தில் அதுவிது
உண்ணின் றுருக்கியோர் ஆயமு [1]மாகுமே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை இடையறாது எண்ணி ஈடேறுவதற்குரிய செந்தமிழ்த் திருமறை (2550) திருவைந் தெழுத்தாகும். அதனை ஓதுதற்குரிய திருவெண்ணீறணிதல் சிவமணி பூணுதல் சிவனடியாரையும் திருக்கோவிலையும் சிவனெனவே வழிபடுதல் முதலிய இனச் செயல்களுடன் கணித்தல்வேண்டும். அவற்றின் தொடர்பாய்த் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களைப் பண்ணொடும் திறனொடும் பாடுதல் வேண்டும். அவ்வைந்தெழுத்தாய், இனமாய்ப், பண்ணாய்த், திறனாய்த் திகழ்பவனும் அவனே. அவற்றைப் படைத்தருளிய பரமனும் அவனே. அவனை அவனருளால் உணர்வின்கண் உணருங்கள். உணர்ந்தால் அது இது எனச் சுட்டறிவால் தோன்றும் வேறுபாட்டை நீக்கி யருள்வன். உள்நின்று உருக்கி அன்பைப் பெருக்குவிப்பன். அதன் வாயிலாகத் திருவடிப் பேரின்பமாகிய ஊதியத்தை ஈந்தருள்வன்.

(அ. சி.) எண்ணும் - கணிக்கும். எழுத்தும் - ஐந்தெழுத்தும். இனம் செயல் - முறைப்படி கணித்தல். அவ்வழிப் பண்ணும் திறனும் - அம்மாதிரி சாதனம் செய்யும் முறையும். கண்ணிற் கவரும் - அறிவினால் அறியுங்கள். கருத்தில்......ஆமே - அறிந்தால் சித்தத்தில் விகற்பத்தை நீக்கி ஒப்பற்ற ஊதியம் ஆவான். (கரு)

2997. இருக்கின்ற எண்டிசை அண்டம்பா தாளம்
உருக்கொண்டு தன்னடு வோங்கவிவ் வண்ணங்
கருக்கொண்டு எங்குங் கலந்திருந் தானே
திருக்கொன்றை வைத்த செழுஞ்சடை யானே.

(ப. இ.) யாண்டும் காரியமாய் நிலைபெற்றிருக்கின்ற எண்புலத்தோடும், அவ்வப் புலங்களில் காணப்படும் பலவேறு அண்டங்களோடும், பாதாளத்தோடும், கலப்பால் 'உலகமே உருவமாகத்' திருவுருக்கொண்டுள்ளான். அவையனைத்தும் நெறிமுறையான் இயங்குதற் பொருட்டுத் தன்னிடத்து ஓங்கத் தான் நடுவாய்க் காரணமாய் நின்றுள்ளான். இம்முறையான் 'செம்மையுற எங்கணும் கலந்துள்ளான். அவனே திருக்கொன்றை மாலையினைப் பின்னல் திருச்சடைக்கண் சூடியருளிய சிவபெருமானாவன்.

---

1. கண்ணவன்காண். அப்பர், சு. ௩உ - க.
,, அது இது. சிவஞான போதம், கஉ - ச.

(அ. சி.) உருக்கொடு - தோன்றி. தன்னடுவோங்க - தன்னிடத்து ஓங்க. இவ்வண்ணம் கருக்கொண்டு - இவ்வகையாய ஏதுவினுல். (கசு)

2998. பலவுடன் சென்றஅப் பார்முழு தீசன்
சேலவறி வாரில்லை சேயன் அணியன்
அலைவிலன் சங்கரன் ஆதிஎம் ஆதி
பலவில தாய்நிற்கும் பான்மைவல் லானே.

(ப. இ.) இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையுமாகவுள்ள அளவில்லாத பல பொருள்களுடன் கூடியது அழகிணையுடைய இந்நிலவுலகம். இவ்வுலக முழுவதும் கலப்புத் தன்மையால் ஒன்ருய்ப் பிரிப்பின்றி விரவி நிற்கும் முழுமுதற் பரம்பொருள் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவனே ஈசன். அவன் இவ்வுலகுடன் இயைந்து இவ்வுலகை நடத்தும் இயல்பின் மெய்ம்மைத் தன்மையை உள்ளவாறுணர்வாரில்லை. அவன் அன்பர்க்கு மிகவும் அணியனுகவுள்ளான். அல்லாதார்க்கு மிகவும் சேயனுகவுள்ளான். அணிமை - கிட்டம். சேய்மை - எட்டம். அவன் எவ்வகை மாறுபாடும் இல்லாதவன். எல்லாவுயிர்க்கும் யாண்டும் இன்பம் செய்தலின் அவன் திருப்பெயர் சங்கரன். அவன் ஆதியாகிய நடப்பாற்றலோடு கூடியவன் எம்முடைய அன்பறிவாற்றல் யாண்டும் செம்மையாக நிகழ்வதற்கு என்றும் காரணமாகவுள்ளவனும் அவனே. அவன் ஒன்ருய் வேருய் உடனுக என்றுரைக்கப்படும் பலவாகக் கலப்புற்றிருப்பினும் அவன் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத ஒரு முதல்வனேயாவன். மேலும் பலவாய்க் காணப்படும் பான்மையனும் அல்லன். அவன் எவ்வகையா நோக்கினும் 'ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தேவனும்' (2066) என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையின் வண்ணம் ஒழுகுவதே சாலச் சிறந்ததாகும். 'ஆதி' இரண்டனுள் முன்னது நடப்பாற்றல்; பின்னது காரணம்.

(அ. சி.) பரிவுடன் - இயங்குவன நிற்பன முதலிய பல பொருள்களுடன். செலவு - ஆணை அலைவிலன் - மாருதவன். பல இலவாய் - பல என்பது இல்லாது நிறைந்து. (கஎ)

2999. அதுவறி வானவன் ஆதிப் புராணன்
எதுவறி யாவகை நின்றவன் ஈசன்
போதுவது[1]வான புவனங்கள் எட்டும்
இதுவறி வான்நந்தி எங்கள் [1]பிரானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அறிவை விளக்கி அவற்றின் அறிவினுக்கு அறிவாக நிற்பவன் சிவன். இது மோர் பாலுடன்கூடி அப் பாலினைத் தயிராக்குவது போன்ருகும். ஆசிரியன் அறிவு மாணுக்கன் அறிவுடன் கூடி மாணுக்கன் அறிவை விளக்குவதும், ஞாயிற்றின் ஒளி கண்ணொளியுடன்கூடிக் கண்ணை விளக்குவதும் இதற்கு ஒப்பாவன. எல்லாவற்றி

---

1. மறையினுல். சிவஞான சித்தியார், அவையடக்கம்.
,, பத்திமையாற். அப்பர், சு. டுச - கூ.
,, கந்தமலர்க். ,, ,, அசு - ௪.
, மனமுலா. சம்பந்தர், க. எசு · சு.

னுக்கும் காரணமான ஆதியாற்றலையுடைய பழையோன். எவ்வகை அளவைகளானும் அறியவொண்ணா நிலைமையில் என்றும் பொன்றாத இயற்கையாக நின்றோன். அவனே அருளாட்சிச் செல்வன். அவனே ஆருயிர் அனைத்திற்கும் பொதுவுடைமையாகப் புகலப்படும் பேருலகங்க ளாகிய புவனங்களெங்கணும் நிறைந்துநிற்கும் பொருவில் பெரும் பொருள். எட்டும் - நிறைந்துநிற்கும். என்னுடன் முப்பாலாயிருந்து 'என்னைப் படைத்துத் தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறு' பாடுவித்த (152, 148) இத்தனிப்பெரும் செந்தமிழ்த் திருவாகமம் என்னும் இத் 'திருமந்திர மாலையினை' அறிபவன் அச் சிவபெருமானே. அவனே திருநந்தி. அவனே எங்கள் ஆருயிர் இன்றமிழ்ப்பெருமான். இத் திருப்பாட்டுந் கேட்பித்தல் அருளுகின்றது. முப்பால்: ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் நிற்கும் மூன்றுநிலை.

(அ. சி.) அதுவறிவானவன் - அச் சீவர்களின் அறிவுருவானவன். ஆதிப் புராணன் - தலைமையுடைய பழையோன். எது அறியா வகை - எப் பிரமாணத்தாலும் அறியாவகை. பொதுவதுவான - பொதுவான. புவனங்கள் - உலகங்களில் எட்டும் - வியாபித்தவன். இது அறிவான் - யான் கூறும் இதனை அறிபவன். (கஅ)

3000. நீரும் நிலனும் விசும்பங்கி மாதந்
தூரும் உடம்புறு சோதியு மாயுளன்
பேரும் பராபரன் பிஞ்ஞகன் எம்மிறை
ஊருஞ் சகலன் உலப்பிலி தானன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் நீரும் நிலனும் விசும்பும் தீயும் காற்றுமாய் விரவி விளங்குகின்றனன். அவன் எங்கணும் தூருபோன்று வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் காரணமுமாய் நிற்கும் மெய்ப் பொருள் மேலோன். வேர் மறைந்த காரணம், மரமாகிய காரியத்தைத் தாங்கி நிற்கும் காரணங்கள் இரண்டுள. அவற்றுள் ஒன்று வெளிப்படாக் காரணம், அது வேர் மற்றொன்று வெளிப்படுகாரணம், அது தூர். அதுபோல் ஆருயிர்கட்கு வெளிப்படுகாரணம் என்றார். வெளிப்படாக் காரணம் ஆன்ற சிவபெருமான் இவற்றை ஒருபுடையொப்பாக முறையே பொருண்முதற் காரணம் வினைமுதற் காரணம் எனவும் கூறலாம். உடம்பகத்து அறிவொளியாய் விளங்கும் ஆருயிர்களுடன் தனிப்பெருந் தலையளியாற் கலந்து அவ்வுயிர்களாகவே நிற்பவனும் அவனே. எல்லா வற்றுடனும் இவர்தந்தூரும் எழில்சேர் விழுமியானும் அவனே. என்றும் பொன்றா உலப்பிலா ஒருவனும் அவனே. பெரும்பூதங்களின் முறைவைப்பு ஒருபுடையொப்பாக 'நமசிவய' என்னும் நற்றமிழ்த் திருவைந்தெழுத்துத் திருமந்திரத் திருக்குறிப்பாகும். ''நாட்டும் 'நமசிவய' நன்னீர்மண் விண்தீகால், கூட்டும் 'சிவயசிவ' கூர்ந்து'' (2550) என்பதனை இதனுடன் நினைவுகூர்ந்து இன்புறுக.

(அ. சி.) தூரும் உடம்பு - பஞ்சபூத காரியமாயுள்ள உடம்பு. உறும் சோதி - சீவனில் உறும் சோதி. ஊறும் சகலன் - எவற்றிலும் வியாபித்தவன். உலப்பிலி - நித்தியன். (கக)

வாழ்த்து

வாழ்கவே வாழ்கஎன் நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெய்ஞ் ஞானத் தவன்தாள்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் [1]பாதமே.

(ப. இ.) சிவகுருவே சிவனுதலின் வாழ்கவே வாழ்க என் நந்தி திருவடி என்று ஓதியருளினர். அவன் செய்தருளிய சிறப்புத் திருவருள் மலமறுத்தலே. அதனுல் மலமறுத்தான் பதம் வாழ்க என்றனர். மலமறுத்து நலமுற மன்னுவித்தது திருவடியுணர்வு. அதனுல் மெய்ஞ் ஞானத்தவன்தாள் வாழ்க என்றனர். அவன் இயல்பாகவே பாசங் களினின்று நீங்கியவனுதலின் மலமிலான் பாதம் வாழ்க என்று ஓதி யருளினர். திருவடி பதம், தாள், பாதம் நான்கும் ஒருபுடையொப்பாக நன்னெறிநான்மை நற்றவப்பேற்றினைக் குறிக்கும். இதனை, 'சிலமடி நோன்புபதம் தாள்செறிவு பாதமே, ஏலுமறி வாமால் இசை' என நினைவுகூர்க. இதன்கண் காணப்படும் வாழ்த்து எட்டினுலும் சிவபெருமானின் வான்குணம் எட்டும் குறிப்பாகக் குறிக்கப்படும் தனித் தமிழ் மாண்பின் இனித்த மாரு வனப்போர்க. இதனை, 'வாழ்த்தெட்டால் வள்ளல் சிவபெருமான் எண்குணமும், வாழ்த்து தமிழ் நாடலைவாள் மாண்பு' என நினைவுகூர்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்பதாம் தந்திரம் முற்றும்.

தமிழ் மூவாயிர மூலமும்,
ஆசிரியர் ப. இராமநாத பிள்ளையவர்கள் விளக்கவுரையும்,
ஆசிரியர் அ. சிதம்பரனுர் அவர்கள் குறிப்புரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

---

1. வாழ்க. சம்பந்தர், ௩. ௫௪ - ௧.
,, சொல்லுவ. ௧௨ இயற்பகை நாயனுர் - ௩௨.
,, கொடிநிலை. தொல். பொருள் - ௮௮.
,, வாழ்த்தியல் ,, ,, ௪௨௧.

உரையாசிரியன் சொல்

"நால்வர்நம் மூலர் நயந்தமையாள் ஐங்குரவர்
சால்பாம் சிவயசிவ சார்ந்து."

"நம்பிரான் மூலர் நவின்றதிரு மந்திரம்
நம்பெருவாழ் வைந்தெழுத்தாம் நாடுங்கால்-செம்பொருளாம்
வாழ்கதிரு மூலர்சொல் வாழ்கநம்பி ரான்மூலர்
வாழ்கதமிழ் சைவம்வாழ் க"

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் - பக்க எண்]

மேற்கோள் செய்யுட்களின் அகரவரிசை

எடுத்தாண்ட நூல்களின் அகரவரிசை

அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்
உண்மைநெறி விளக்கம்
உண்மை விளக்கம்
ஐங்குறு நூறு
ஒன்பதாந் திருமுறை
(திருவிசைப்பா)
கந்தரனுபூதி
கம்பராமாயணம்
கலித்தொகை
காஞ்சிப் புராணம்
குமரகுருபரர் பனுவல்
குறுந்தொகை
கொடிக்கவி
கோயிற் புராணம்
சிலப்பதிகாரம்
சிவஞான சித்தியார்
சிவஞானபோதம்
சிவப்பிரகாசம்
சீவகசிந்தாமணி
தாயுமானவர் பாடல்
திருக்களிற்றுப்படியார்
திருக்குறள்
திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்
(எட்டாந் திருமுறை
திருக்கோவையார்)
திருத்தணிகைப் புராணம்
திருவருட் பயன்
திருவருட்பா
திருவள்ளுவமாலை

திருவாசகம் அ·ஆம் திருமுறை
திருவாய்மொழி
திருவிளையாடற்புராணம்
திருவுந்தியார்
தேவாரம், அப்பர் - ௪, ௫, ௬
தேவாரம், ஆரூரர் - ௭
தேவாரம் சம்பந்தர் - ௧, ௨, ௩
தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம்
,, சொல்லதிகாரம்
,, பொருளதிகாரம்
நல்வழி
நாலடியார்
நால்வர் நான்மணிமாலை
பட்டினத்தார் பாடல்
பதினொராந் திருமுறை
பத்தாந் திருமுறை
பத்துப் பாட்டு
பரிபாடல்
பழமொழி நானூறு
பன்னிரண்டாந் திருமுறை
புறநானூறு
போற்றிப்பஃறொடை
மணிமேகலை
மனோன்மணீயம்
மூதுரை
யாப்பருங்கலக்காரிகை
விநாயக புராணம்
வினா வெண்பா